

Giới thiệu Gái Ế Không Hiền

Nếu tin vào sự tử tế trong tình yêu thì Gái Ế Không Hiền của Ý Thiên Trọng nói về truyện ngôn tình hay, nơi chàng nữ hiện đại Hạ Thụy Nhi trọng sinh làm cô đại thặng nữ. Nàng trăm phượng ngàn kếp, qua lại bốn ba, nhảy tới nhảy lui, già bộ ngực ghéch với sắc đẹp khó cưỡng, chỉ vì thực hiện hai nguyện vọng: Một là nghĩ ra biện pháp đem mình gả ra ngoài. Hai là chỉ gả đúng, không lấy chồng làm tiền, xa hoa. Hơn nữa không lấy chồng có tài, có thế, có danh, có mạo, nhà giàu có gọi là “Tứ hữu thanh niên”. _____ Sau khi kết hôn áp ủ tín truyện ” dùng gây lớn thêm hồ la bắc đối phó lão công”, kiên quyết thực hiện hai cái mục tiêu: Một là kiên quyết không cho tiểu thiếp vào cửa; Hai là bồi dưỡng nên một phu quân vĩ đại —— hẳn chính là đầu lang, trong tay nàng cũng phải biến thành dê mang da sói! ! !

Bạn đang đọc truyện *Gái Ế Không Hiền* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Xuyên Qua Thành Cổ Đại Thặng Nữ

Hạ Thụy Hi đây là lần thứ sáu đi theo Hạ phu nhân ôn lương hiền thực xuất môn làm khách, bày ra hình tượng mình ôn nhu văn nhã, tiếp tục nhân tiện “chào hàng” chính mình, đương nhiên vốn là bậc nhất. Nàng năm nay mười sáu tuổi, nhưng vẫn nhưng không có bà mối tới cửa cầu hôn. Nay ở Đại Tàn là một việc phi thường xấu mặt, đặc biệt ở trong gia đình Hạ gia như vậy. Tỷ tỷ nàng mười tám tuổi Hạ Thụy Nam năm trước qua Vũ gia môn, hiện tại đã mang thai, muốn làm mẫu thân, mười mười ba tuổi Hạ Thụy Bội cũng định thân rồi. Chính là nàng, thanh danh lỗ mãng vang vọng Tây Kinh Hạ nhị tiểu thư, đã tới tuổi cập kê, vẫn không ai tới cửa cầu hôn.

Đây là điều Hạ phu nhân lo lắng vì tính khí nóng nảy của Hạ lão gia. Cho nên, tại mùa đông khắc nghiệt này, nơi nơi tuyết bay, trên mặt đất tuyết đóng lên một thước dày, nàng không thể không tạm biệt ổ chăn ấm áp, cúi đầu phục nhỏ, theo Hạ phu nhân đi ra để làm khách, tham gia Giá Lao thường tuyết thi hội, thuận tiện cho người ta thưởng thức, nhìn xem coi nàng dung mạo xinh đẹp hơn nữa còn có rất nhiều của hồi môn, có thể hay không làm cho các vị phu nhân đang ngồi vui vẻ, sau đó đem nàng gả đi ra ngoài.

Kỳ thật nàng thật sự thực úy khuất, nàng cũng không lỗ mãng, trái lại, thời gian ở kiếp trước, nàng nổi danh thực nữ, nhưng là nàng hiện tại vốn chủ nhân khối thân thể này, thực sự lỗ mãng. Nếu không phải cô gái kia cùng một đám công tử nhà giàu có phóng ngựa như điên, sau đó té ngựa mất mạng, nàng cũng không có cơ hội xuyên qua sau đó vừa vận thành Hạ nhị tiểu thư đỉnh đỉnh đại danh.

Nàng đứng trong đình viện tuyết bao phủ kín nhìn đến gần người một gốc cây Lục Ngạc nở rộ, ngay cả Hạ phu nhân đi rồi đều không có phát hiện. Hạ phu nhân hô nàng hai tiếng, nàng cũng không có phản ứng, rốt cục làm Hạ phu nhân tức giận. Đã đi tới, lưỡng đạo lông mày dựng thẳng lên, hung tợn trừng mắt nhìn nàng, Hạ Thụy Hi bị Hạ phu nhân ánh mắt sắc bén nhìn sợ tới mức co rụt cổ lại, kéo cánh tay của nàng lấy lòng, cười ngọt ngào.

Hạ phu nhân bị nàng lấy lòng tươi cười sáng lạn đành cười bẽ tắc, từ tháng năm mà Hạ Thụy Hi té ngựa hôn mê, sau khi tỉnh lại tính khí cải biến rất nhiều, tính cách lỗ mãng cũng thu liễm không ít, trở nên có chút dịu dàng động lòng người, nhưng chính là từ trước rất nhiều chuyện đều nhớ không được, còn luôn động một chút lại ngăn người, ngăn ngor liền một canh giờ, làm cho người ta cảm giác khi đó nàng là Phi Thiên tiên nữ, nhân hồn chia lìa.

Hạ phu nhân lặng lẽ thở dài, nữ nhi này, khi sinh ra khiến cho nàng vô tâm, lúc trước nghĩ ngờ quả thực, nàng cùng Hạ lão gia một lòng hi vọng nàng sẽ là con trai, nàng kia thân hình, mọi người nhìn đều nói là nhi tử, kết quả sinh hạ đến không ngờ là nữ nhi, Hạ lão gia tức giận đến ngủ ba ngày, ai sẽ nghĩ tới cuối cùng hân yêu nhất cuối cùng lại là nữ nhân dám duy nhất cùng hân làm trái lại, nữ nhân dám cùng hân đối rống, chỉ vì nữ nhi này tính nết kỳ thật quá giống hân.

Hạ Thụy Hi mỗi ngày cao lớn, bộ dạng tuyệt không giống nữ hài tử, cùng nàng kia mặt mày uyển ước như vẽ, tỷ tỷ Hạ Thụy Nam yêu kiều động lòng người, mười mười Hạ Thụy Bội thông minh lanh lợi giỏi giang, đoan trang không tỳ vết quả thực không giống như cùng một mẹ sinh ra. Nàng từ nhỏ liền leo cây, trèo tường, đào ổ chim, cùng với nam hài tử bằng hữu trong nhà đánh nhau, lớn thêm chút nữa, liền tụ tập một đám công tử cùng quý tiểu thư, cả ngày tiên y nô mã, nơi nơi gây chuyện thị phi.

Có một nữ nhi như vậy, nên đọc đủ thứ thi thư, xuất thân từ thư hương môn đệ Hạ phu nhân rất là thống khổ, cảm thấy không mặt mũi gặp người. Vài lần ra tay tàn nhẫn thu thập Hạ Thụy Hi đều bị Hạ lão gia trở về ngăn cản. Có Hạ lão gia làm bùa hộ mệnh, Hạ Thụy Hi càng thêm không biết sợ hãi, hoành hành khắp cả Hạ gia đại viện, đai lưng áo đều làm thành quạt gió (là gì vậy ta hem biết). Hạ phu nhân từng quả quyết, xem nàng như vậy tiếp tục sùng nịch, một ngày nào đó sẽ xảy ra chuyện.

Ngày này, quả nhiên đã đến tại ngày sinh nhật Hạ Thụy Hi mười lăm tuổi. Buổi sáng hôm đó, một nhà già trẻ đều chờ đợi cho nàng tổ chức lễ cập kê, kết quả nàng coi cái mất tích.

Mãi cho đến khi chạng vạng, Hạ Thụy Hi mới bị người dùng xe ngựa đưa trở về. Một mặt một thân toàn máu, hôn mê bất tỉnh, chỉ còn một ngum khí sâu kín. Người đó chỉ nói là, nàng té ngựa, vừa vận được ông chủ bọn hân bắt gặp, cho nên đưa về, mặt khác liền không lưu lại làm phiền, Hạ phu nhân nhận ra được con ngựa kia, xe là của thành nam Thọ vương phủ, cũng không dám hỏi nhiều, chỉ lau nước mắt ổn định người.

Hạ lão gia chính là Đại Tàn nổi danh nhất đại phu diệu thủ hồi xuân, hân vừa sờ mạch đập nữ nhi bảo bối, mặt mũi trắng bệch, cái gì cũng chưa nói, khiến cho mọi người nghĩ tới chuẩn bị hậu sự. Hạ phu nhân lập tức hôn mê bất tỉnh, nữ nhân tiếp tục không có tương lai, thủy chung vẫn là cốt nhục của nàng. Người sống, đảo mắt nói không rõ nói trắng ra là đem về một cái người chết, nàng là mẫu thân đều không dám hỏi nhiều một câu, còn muốn chuẩn bị tạ

lễ đưa đi Thọ vương phủ, kêu nàng như thế nào chịu nổi.

Người một nhà thê thê thăm thăm chuẩn bị nửa ngày, chỉ còn chờ Hạ Thụy Hi dừng hơi thở. Đến nửa đêm, Hạ lão gia luôn luôn coi chừng Hạ Thụy Hi đánh thức Hạ phu nhân, vừa khóc vừa cười: “Nhị nha đầu tinh.”

Hạ Thụy Hi tinh, chỉ là trước kia rất nhiều chuyện đều đã quên, tính khí cũng đại biến, dễ dàng không ra khỏi cửa, mỗi ngày trái lại ở nhà dưỡng bệnh, đọc sách, viết chữ, thêu hoa. Tuy rằng viết chữ không đẹp, thêu hoa cũng bất hảo, nhưng nàng thập phần cố gắng, lại có thể rất nhanh trở lại có da có thịt, ngẫu nhiên từ miệng còn có thể toát ra hai câu giải thích không tầm thường, được Hạ lão gia cao hứng nơi nơi khen nữ nhân nhà mình thông tuệ.

Nàng vừa mới khá hơn, có thể xuống giường đi lại, Hạ lão gia cùng Hạ phu nhân liền vội vàng lôi kéo nàng đi ngoại ô Ngọc Tuyền Sơn nổi danh nhất Vạn Phật Tự thấp hương lễ tạ thần, phù hộ nàng từ nay về sau bất cực thái lai, sống lâu trăm tuổi, gả cho một người chồng tốt. So sánh với hai vợ chồng Hạ gia đang rất vui mừng như vớ được bảo vật, Hạ Thụy Hi như thế nào cũng cười không nổi.

Chỉ có nàng mới biết được, nàng là cái hàng giả. Chân chính Hạ Thụy Hi, đã sớm hồn phi phách tán, nàng, tuy rằng cũng gọi là Hạ Thụy Hi, nhưng nàng đến từ thế kỷ hai mươi mốt, là một người chịu qua giáo dục hiện đại, tri hoãn không đem mình gả đi ra ngoài. Ngày mưa bão, nàng lái xe lao xuống đường cao tốc, té xuống vách núi sâu hơn một trăm mét, rơi vào trong nước sông cuộn cuộn. Nàng còn chưa kịp sợ hãi, còn không có nếm trải mùi vị đau đớn, nàng đã trở thành Hạ gia hấp hối Nhị tiểu thư.

Nàng xuyên đến Đại Tần, không giống với nàng bất kỳ thời đại nào nàng biết, cũng không biết là như thế nào xuất hiện, nàng tự nhiên cũng không cách nào thích ứng được xuyên qua nữ tử như thế nào trong lịch sử, mây mưa thất thường, nàng chỉ nghĩ kỹ sống sót thật tốt. Nàng không biết địa phương này kể từ khi nàng đến, liền luôn luôn lo lắng đề phòng, thật cẩn thận, làm người khiêm tốn, chỉ sợ bị người phát hiện nàng là hàng giả. Mặc dù có bệnh mất trí nhớ che dấu, nhưng nàng biết, một số tính cách và thói quen của bản thể không có thay đổi nhiều.

Xét thấy tính cách người cũ cùng nàng chênh lệch quá lớn, nàng thực buồn rầu, một bên mượn lý do tổn thương vì bệnh mà che dấu, xem nhiều nghe nhiều học nhiều, một bên thật cẩn thận vì chính chuyện biến tính cách của mình làm dèm lót, cẩn thận chờ đợi mọi người nhận thức. Nếu một ngày kia tất cả mọi người cảm thấy được Hạ nhị tiểu thư chính là bộ dáng này, vậy thì đã nói lên nàng không cần tiếp tục lo lắng bị người lật tẩy, bảo đảm sinh mệnh an toàn.

Thời đại này cùng bản xứ của nàng rất không giống nhau, nàng thống hận thời đại này, cũng thống hận thân phận Hạ gia Nhị tiểu thư này. Nàng cùng có Hạ Thụy Hi, duy nhất giống nhau chính là, các nàng đều là thặng nữ ở thời đại chính mình, không gả ra được. Bị phụ mẫu của chính mình cùng thân thích nơi nơi kéo xem mắt, nơi nơi “chào hàng”.

Nhớ tới tám tháng lần đó, nàng trọng thương mới khỏi, đã bị Hạ phu nhân khẩn cấp hảo hảo thu thập xong một phen, đã đi Thành Tây Giang phu nhân gia thưởng cái gì hoa quế. Ngồi giữa những quý phu nhân ánh mắt dò xét giống nhau, ý vị sâu xa từ biểu tình, tìm tòi nghiên cứu lời nói, làm cho nàng đau cả đầu vai vòng.

Vài lần muốn chạy trốn, thủy chung không dám đắc tội tiểu lý tàng đao của Hạ phu nhân, nàng kế thừa Hạ Thụy Hi thể xác, nhưng không có kế thừa của nàng kia cái lá gan. Nói đến cùng, nàng có tật giật mình, luôn luôn suy nghĩ mình đã chiếm tiện nghi của người khác, tự nhiên không dám hùng hồn cùng Hạ phu nhân chống đối.

Nhưng một hồi ngắm hoa cũng kết thúc, nàng cũng không phải là hoàn toàn không có thu hoạch. Tối thiểu, thanh danh của nàng chuyển biến tốt đẹp rất nhiều. Tây Kinh ai cũng biết, Hạ nhị tiểu thư sau khi té ngã, tính khí trở nên dịu dàng động lòng người, thành thực nữ. Hạ nhị tiểu thư tính khí sau khi biến đổi, mọi người liền phát hiện, nguyên lai lỗ mãng cũng không phải hoàn toàn không có chỗ đáng khen.

Tối thiểu, nàng còn cũng coi là đọc đủ thứ thi thư, tinh thông nữ công, có điểm thư hương môn đệ nhân gia nữ tử loại khí chất, cách nói năng cũng coi như là có chút kiến thức. Diện mạo đâu, coi như là thượng đẳng, khuôn mặt trắng nõn phấn nộn, ánh mắt xinh đẹp dễ thương, răng nanh tuyết trắng chính tề, thấy thế nào đều là một bộ phúc tướng, tóm lại, nếu nàng không phải lúc trước có tiền án, vẫn là thực được các phu nhân yêu thích.

Tuy rằng vẫn vậy tham gia yến hội năm lần, mọi người cũng nhất trí công nhận nàng thật sự đã khác, nhưng xét thấy nàng thanh danh không phải một ngày hai ngày hình thành, đột nhiên chuyển biến không biết có thể duy trì bao lâu, hay không thật sự nghi gia nghi thất nên còn chờ đợi quan sát, tất cả mọi người khen nhưng không thấy thực sự hành động.

Hạ phu nhân tuy rằng gấp, nhưng cũng biết nóng vội ăn không được đậu hủ nóng, chỉ có thể là chọn thời gian thích hợp, địa điểm thích hợp, mang theo nữ nhân vừa vặn giả dạng xuất hiện thôi. Trong nội tâm nàng tiếp tục gấp, cũng không thể khiến người nhìn ra nàng tại vì nữ nhân sốt ruột hôn sự, còn muốn bày làm ra một bộ, ta hiểu rõ nữ nhi này của ta nhất, giả bộ dạng luyến tiếc phải gả nàng ra ngoài. Nếu quá mau nóng vội, nữ nhi sẽ mất đi giá trị. Cho nên, Hạ Thụy Hi đối với phu nhân hữu lễ mà nang theo ý không thân, thân thiết mà không nóng bỏng thái độ làm cho Hạ phu nhân rất vừa lòng, một lòng cho rằng, chỉ cần nàng dụng tâm bồi dưỡng, Hạ Thụy Hi thật là có không gian phát triển tuyệt không thua Tây Kinh tứ đại danh viện cái gì kia.

Chờ đợi tiệc rượu đã được một nửa, các vị phu nhân Bát Quái đầy trời Tề phi hết sức, Hạ Thụy Hi xem xét cái chỗ trống, dẫn theo nha hoàn bên người là Uyển Nhi trốn đi ra bên ngoài vào trong vườn thông khí. Chính là không gian phủ tuyết trắng, Lục Ngạc nở rộ vườn. Nàng như vậy xem hoa mai trong chốc lát, đi đến trong đình ngồi xuống ngắm người. Vừa nghĩ tới thân thích trong này đại thẩm đại nương đối với hôn sự của nàng dị thường quan tâm, nàng liền buồn bực vạn phần.

Hạ Thụy Hi thống khổ đỡ cái trán, vì cái gì số mạng của nàng khổ như vậy? Kiếp trước cũng đã là thặng nữ, cả đời này còn muốn chịu tra tấn này. Người khác xuyên qua không phải có rất nhiều cơ hội để sinh con, chính là đã giải quyết xong chung thân đại sự, mà nàng lại vì cái này phiền lòng đau khổ như chịu tra tấn? Chẳng lẽ nói mạng nàng trời sinh chính là không thể gả đi ra ngoài? Nam nhân, nam nhân, cái dạng gì nam nhân là nàng có thể để ý, đối phương đã sẵn sàng chấp nhận dung nạp nàng? Hạ Thụy Hi vô cùng phiền muộn.

Nàng đang nghĩ cần phải thích, một viên tuyết tròn như nắm tay xuyên qua cành hoa, bay vào đình, hung hăng đập vào trên trán nàng. Uyển Nhi một tiếng kinh thiên động địa tiếng thét chói tai xé rách màng nhĩ của nàng, nàng chỉ cảm thấy đến hai mắt biến thành màu đen, đầy trời Tiểu Tinh Tinh bay múa, liên yếu đuối ngã trên mặt đất. Trước khi lần vào hoàn toàn hôn mê, nàng nghe thấy một thanh âm đi lên của nam tử tuổi trẻ, thanh âm có chút sợ hãi nói: “Như thế nào như vậy, không phải nói đó là một đã nha đầu sao? Như thế nào cũng cái dạng này không tránh khỏi?”

Bạn đang đọc truyện *Gái Ế Không Hiền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Sau Khi Thặng Nữ Hôn Mê

Hạ Thụy Hi đỡ cái trán rên rỉ tỉnh lại, nghĩ là tên gia hỏa nào không có mắt dám dẫm thương nàng, nàng nhất định phải đem hắc xé xác làm ngàn mảnh. Đứng trợn mắt, như là ánh mắt Hạ phu nhân bao hàm mục đích tức giận ngút trời. Sợ tới mức nàng không còn cảm giác đau đầu, tim đập dường như nổi trống. Chẳng lẽ, đang trách nàng lên chuồn đi gây ra phiền toái sao? Nàng luôn luôn sợ hãi sẽ làm vợ chồng Hạ lão gia chán ghét nàng, thật cẩn thận trong đời sống.

Nàng ngẩn ngơ, mới nhớ tới chính mình cần phải giải thích một chút, nàng thật không có trêu chọc bất luận là kẻ nào, chính là một tai họa bất ngờ. Nàng còn chưa có mở miệng, chỉ thấy Hạ phu nhân giống con bướm bướm đang nhào tới, ôm nàng khóc: “Trẻ nha, cục cưng”. Bên cạnh còn có một vị trung niên phu nhân mặt tròn mắt to quần áo sang trọng sắc mặt có chút ngượng ngùng, không ngừng an ủi.

Hạ Thụy Hi mắt sắc nhìn đến bên trên mặt bàn thấp ở trong chậu đồng bày đặt một tảng đá cùng một đám nước tuyết tan, Uyển Nhi ánh mắt loạn chuyển, liếc liếc hòn đá kia lại liếc liếc cái trán của nàng. Nàng cuối cùng là hiểu được, hóa ra đánh ngất nàng là viên tuyết bên trong bọc tảng đá a, là ai lại độc ác như vậy?

Hạ Thụy Hi nhìn thấy bộ dáng Hạ phu nhân, giống như không cần tìm phiền toái cho mình. Coi nàng làm như thế nào, chỉ cần không phải tìm phiền toái cho mình là được. Hạ Thụy Hi rất phối hợp che trán của mình bắt đầu thấp giọng rên rỉ: “Nương, đừng khóc. Đau chết mắt, tai ta cứ vang ong ong. Là cái gì đánh ta? Đau như vậy.”

Hạ phu nhân thu thanh âm, trên khuôn mặt trắng nõn còn vương mắt giọt nước mắt trong suốt, thật cẩn thận lấy tay lau mồ hôi trên mặt nàng, nhìn nhìn trong chậu đồng cục đá nhỏ cùng nước, nghẹn ngào lo lắng nói: “Hi Hi, con của ta, người chịu khổ, cái trán xanh mét sưng lên. Người nói cho nương nghe, trừ đau ra, rốt cuộc còn có nào chỗ nào không thoải mái? Choáng váng đầu sao? Có thấy buồn nôn không? Cái lỗ tai vang không? Ánh mắt thấy rõ sao? Ai nha, thật sự là tai họa bất ngờ nha. Lại có thể dùng viên tuyết bọc tảng đá đến đánh người, người đây là đắc tội với ai sao? Người nếu có mệnh hệ gì, nương cùng cha người có thể làm sao bây giờ a? Chẳng lẽ muốn chúng ta đau lòng thêm nữa?” Lại thút tha thút thít khóc ồ lên.

Bên cạnh vị phu nhân mặt tròn trên mặt thoát đỏ thoát trắng, kéo tay Hạ phu nhân, miệng giật giật, muốn nói gì cũng không nên lời, thần tình quần bách, hướng tới Hạ phu nhân, lại vịn vịn khăn tay, đi lên trước muốn tiếp cận giúp đỡ chuyện đã qua, lại bị Uyển Nhi vội vàng tách ra. Hạ phu nhân chính là không để ý tới nàng.

Hạ Thụy Hi đã đoán được kẻ làm tổn thương nàng chỉ sợ là người nhà người họ. Hạ phu nhân nhất định không buông tha người ta đâu, trực giác của nàng cũng đã ổn định, cái này ở hiện đại không phải là não chấn động bệnh trạng sao? Nói thật, Hạ Thụy Hi trừ bỏ đau đầu tức giận ra, những cái khác nàng đều không có sao. Nhưng mẫu thân của nàng, hơn nữa là Hạ quốc thủ phu nhân nổi danh đưa ra vấn đề như vậy, nàng đương nhiên hải lòng, tóm lại Hạ phu nhân chính là chắc là sẽ không hại nàng.

Vì thế Hạ Thụy Hi thống khổ vịn phần che đầu, hữu khí vô lực không kiên nhẫn nói: “Nương, người đừng khóc có được không? Ta đầu lại choáng lại đau, hoa mắt, ù tai gay gắt, tức ngực, buồn nôn”.

Hạ phu nhân hoảng sợ lấy tay khăn che miệng lại, một mặt cất tiếng hỏi nha đầu Uyển Nhi: “Lão gia chưa tới sao? Tại sao lâu như thế còn chưa tới? Còn có xe ngựa, nhất định phải làm cho thật thoải mái đó, Hi Hi chính là không thể tiếp tục chịu xót này.” Mọi thứ đều phân phó xong xuôi, mới đột nhiên nhớ tới bên cạnh dường như là trung niên mỹ phụ kia, kêu lên: “Ai nha, Thượng phu nhân, xin lỗi, nhắc tới cũng không phải lỗi tại nhà người. Đầu tại Hi Hi nhà ta thanh danh bên ngoài lỗ mũi, khiến cho tất cả mọi người không xem nàng là tiểu thư, nghĩ đến nàng da dầy thịt béo, không chỉ nói viên tuyết, tảng đá cũng chắc chắn chịu được. Ta làm sao lại nuôi dưỡng thành nữ nhân tính tình như vậy?” Lại bắt đầu không tiếng động rơi lệ.

Tại sao lại xả đến trên người nàng sao? Hạ Thụy Hi thật là có hóm hê một lúc, Hạ phu nhân rốt cuộc có chủ ý gì? Hay là còn muốn trách cứ người ta thế nào?

Thượng phu nhân sắc mặt càng lúng túng, miệng nàng mấp máy ngu ngốc, xa xa không kịp suy nghĩ kêu to Hạ phu nhân. Chỉ có thể chậm chạp nói: “Hạ phu nhân, đều là lỗi ở xa đệ. Ta ở trong này thay hắc chịu tội.” Nói xong thật sự hướng Hạ phu nhân vén áo thi lễ. “Nay tự nhiên xảy ra chuyện như vậy, ta cũng không còn mặt mũi nào, chờ ta báo cáo phụ thân, tất nhiên phạt hắc thật nặng, ngày khác nhất định bắt hắc tới cửa chịu nhận lỗi. còn có tiền thuốc thang của Hi Hi, chúng ta ——”

Hạ phu nhân một phen đỡ lấy nàng, tiếp nhận lời của nàng: “Thượng phu nhân, ta không dám nhận lỗi này của người. Tiền thuốc thang chẳng hạn, Hạ gia chúng ta lo liệu được. Hi Hi nhà chúng ta da dầy thịt béo, bị tứ thiếu gia như vậy trêu chọc, dùng tảng đá đánh nhiều nhất chỉ là lưu lại di chứng thôi, không

xảy ra mạng người. Nếu không là tiểu thư của ta, còn chưa biết sẽ xảy ra chuyện gì đâu.”

Lúc này theo ngoài cửa đi tới một thanh niên nữ từ y phục quý giá nói: “Đúng a, đại tỷ. Tứ thiếu gia lần này cũng tỏ ra rất kỳ cục. may là gặp được Hạ gia người ta phân rõ phải trái, nếu là gặp phải nhà khác, còn không biết chừng là dây dưa không ngót đâu.”

Hạ Thụy Hi thấy Hạ phu nhân mí mắt nháy một chút, trên mặt lộ ra một tia hờn giận, rất nhanh lại che dấu được cẩn thận. Liền nhìn thanh niên nữ từ kia liếc mắt một cái, chỉ thấy nàng mặc lên một thân áo váy trắng điệp thêu hoa đỏ thắm, khoác thêm áo choàng lông chồn bạc, trên đầu cái trâm trân châu chói lọi, ước chừng hai mươi tuổi, nhỏ cao vóc dáng, hé ra mặt trái xoan, xương gò má có chút cao, ánh mắt sáng ngời có thần, mũi thẳng, một cái răng nanh nhỏ xinh tuyệt trắng, là một người thông minh lanh lợi mạnh mẽ. Nàng lời này có thể nói đã đem Hạ phu nhân bó buộc ở bên trong, nếu Hạ phu nhân muốn làm lớn chuyện, chính là không nói lý lẽ, cũng khó trách Hạ phu nhân không cao hứng.

Thượng phu nhân lại thật là không nghe ra được, khó xử nói: “Tam đệ muội, người xem Tứ đệ càng lớn càng ấu trĩ. Chuyện lần này, người trở về nhất định phải cùng cha cùng nương nói cho tốt, kiên quyết không thể tha hần.”

Thanh niên nữ từ mỉm cười nói: “Đại tỷ, người cũng biết, thái gia, lão gia cùng phu nhân, trong nhà còn có đại ca đại tẩu, nhị ca nhị tẩu, còn có Thanh Anh mọi người đều sùng ái hần. Hần bình thường ở nhà chính là hô phong hoán vũ, ta chính là nói một câu, Thanh Anh bọn hần đã xem ta như là kẻ thù. Vậy thì người đi nói nhiều một chút, các người là chị em ruột, nói nặng một chút, cũng là ai lại trách người.”

Ý tứ chỗ nào cũng có, Hạ Thụy Hi lập tức vênh tai, ề a, đây là chị dâu đang ghen tị với chú em mà, đây là gia nha? Nàng thật đúng là muốn biết tên bát đản đánh ngất nàng là thần thánh phương nào?

Thượng phu nhân sắc mặt khê biến, trộm giạt nhẹ thanh niên nữ từ, bắt an nhìn mẹ con Hạ phu nhân liếc mắt một cái. Tiểu huynh đệ ở trong nhà đặc biệt được sùng ái là đúng, nhưng có câu là việc xấu trong nhà không thể để truyền ra ngoài, này Tam đệ muội nói những việc này như thế nào cũng không phân biệt trường hợp? Thanh niên nữ từ không để ý âm thầm cười, ánh mắt bay tới trên xà nhà.

Hạ phu nhân làm như cái gì cũng không nghe thấy, ân cần hỏi Hạ Thụy Hi muốn uống nước hay không, khát hay không khát, lại cho người đi thúc giục Hạ lão gia.

Không bao lâu, Hạ lão gia rút cục đầu đầy mồ hôi chạy tới. Hần thân hình cao lớn, người lại béo, vừa tiến đến đã đem ánh sáng trong phòng vốn không được sáng sủa lấp chấn hơn phân nửa. Chuyện đã trải qua hần ở trên đường đã nghe người hầu báo tin nói qua, thấy hai vị phu nhân tự nhiên là cao hứng không nổi. Vốn hần không được tiến vào nội viện này, nhưng mà hần là phụ thân của khổ chủ, lại tinh thông y lý, tự nhiên không người nào dám cản hần.

Hần nghiêm mặt, hướng về Thượng phu nhân người cùng nàng em dâu hơi ôm quyền, bước một bước dài liền vọt tới bên giường Hạ Thụy Hi, trước lời kéo tay tinh tế quan sát một lần. Một bên tay đặt lên mạch môn của nàng, một bên tức giận nói: “Hừ, là tên gia hỏa nào không có mắt đem nữ nhi như hoa như ngọc của ta biến thành cái dạng này? Một nam nhân khi dễ nữ tử tính cái gì? Như vậy tâm địa ngoan độc, bản thân ta muốn diện kiến hần. Thượng phu nhân!”

Hạ lão gia tuy rằng ở Đại Tàn là nổi danh tính tình không tốt, nhưng là một điều đặc biệt, hoàng thân quốc thích thấy hần, cũng muốn tôn hần một tiếng tiên sinh. Hần y thuật là bậc nhất Đại Tàn, không chịu dễ dàng xem bệnh cho người, nhưng vừa ra tay thường nhất định chính xác. Tính tình không tốt hạng nhất hạng nhì, trời sinh hần chẳng những mệnh lợi hại, đánh nhau cũng lợi hại, gia sản cũng là xếp vào hạng phú hào. Người ta đều hận hần tính tình, nhưng lại không thể không cầu hần, đa số người đối với hần đều là vừa hận vừa sợ lại không có biện pháp. Thượng phu nhân thấy hần đánh thép đường như từ lúc thân ảnh tiến vào cửa sân nàng đã mềm nhũn ra, hiện tại thấy điểm tên của nàng, sợ tới mức một khắc mất hồn, tha thiết mong chờ nhìn phía Hạ lão gia, thế nhưng tìm không được lời để nói.

Hạ lão gia coi như có chút phong độ, thấy còn phu nhân trắng mặt, liền hơi thấp giọng nói: “Thượng phu nhân, đánh ngất nữ nhi của ta đương nhiên cũng là khách của nhà người. Như vậy không phải là khách nhân, gây phiền toái cho chủ nhân. Người nói cho ta biết là tiểu tử nhà ai, để cho hần tới gặp ta, hần muốn ném tuyết, để cho hần cùng ta hai nam nhân này chơi, ta nhất định phải đem tiểu tử không có mắt khi đánh ngất! Cho hần biết con tê có phải đúc bằng sắt hay không, dám khi dễ cô nương nhà ta. Còn không giáo huấn hần một chút, hần còn tưởng rằng Thượng gia các người dễ khi dễ đó!”

Thượng phu nhân tâm thần luống cuống, Hạ lão gia chẳng những tính tình không tốt, võ nghệ cũng nổi danh, những năm gần đây, vô luận là người đàn bà chanh chua hay là quân vô lại, không ai từ trong tay hần mà lành lặn. Tiểu huynh đệ nhà mình rơi vào trong tay hần, không phải tự mình chuốc lấy cục khổ sao? Miệng nàng ngu ngốc, tha thiết mong chờ nhìn hướng nàng em dâu, nước mắt cũng rơi ra rồi.

Nàng em dâu lúc này mới trở lại, Hạ lão gia đây là giả bộ không biết là nhà bọn họ người, cố tình chọc tức. Nàng cho dù là muốn cho chú em chịu chút đau khổ, nhưng là không muốn để tiện nghi cho ngoại nhân đi. Liền kéo Thượng phu nhân đến chỗ Hạ lão gia nhận lỗi: “Hạ tiên sinh, xin lỗi, thực là Thanh Căn nhà ta bướng bỉnh, ngộ thương tới Hi Hi. Đại tỷ của ta đã muốn sai người đem hần nhốt tại trong sài phòng, cũng cho người đi báo tin cho nhà ông, để cho hần nhanh chóng tới trước mặt ngài nhận lỗi.”

Hạ lão gia hừ lạnh một tiếng: “Tam thiếu phu nhân, nguyên lai là Âu gia tứ thiếu gia các người a, ta còn nói là ai có lá gan lớn như vậy. Ta nếu như không có nhớ lầm, hần năm nay cũng có hai mươi tuổi chứ? Như thế nào vẫn là như vậy không hiểu chuyện đây?”

Thượng phu nhân mồ hôi lạnh đều xuất hiện, tiểu đệ nhỏ nhất của nàng cũng không tính ngộ. Hần đi trêu chọc ai không chọc, cứ muốn trêu chọc nữ nhân của Hạ lão gia đây?

Hạ lão gia đã bắt xong mạch, Hạ phu nhân khẩn cấp thúc giục hỏi: “Lão gia, thế nào? Hi Hi thế nào? Sẽ không lưu lại di chứng chứ?”

Hạ lão gia trầm ngâm một lát, nói: “Trước mắt, cũng khó mà nói được gì. Chỉ có thể là uống thuốc nghỉ ngơi trước đã, quan sát một thời gian nói sau.”

Hạ phu nhân lại nén trào nước mắt, lôi kéo tay của Hạ Thụy Hi, không tiếng động rơi lệ, thấy Hạ Thụy Hi đều tan nát cõi lòng. Nàng tới nơi này, Hạ lão gia cùng Hạ phu nhân đối với nàng rất tốt không phải là giả bộ được, là hàng thật giá thật thật là tốt, nàng đang nhớ lại cha mẹ chính mình kiếp trước, cũng là như vậy đối với nàng, không biết bọn họ hiện tại như thế nào? Nghĩ tới nàng mất đi, người đầu bạc tiễn người đầu xanh, là sống không bằng chết à? Trong lòng đau xót, không khỏi rơi nước mắt.

Hạ phu nhân nghĩ đến nàng là bị chính mình làm sợ, liên tục không ngừng lấy tay lau nước mắt của nàng, nhẹ giọng dỗ dành nói: “Nữ nhi ngoan, nữ nhi ngoan, không phải sợ. Không có gì cả, có cha người cùng ta đây. Chúng ta dùng thuốc tốt nhất, à? Dù có ra sao, cha cùng ta nuôi dưỡng người cả đời.” Nói xong chính nàng cũng khóc lên.

Thượng phu nhân nghe thấy lời này, thầm nghĩ hồng phúc, quả nhiên Hạ lão gia thổi râu trừng mắt nói: “Khóc khóc cái gì? Người còn chưa có chết đây? Tiểu tử đó đâu? Để hắn ra cho ta xem, là cái hạng người gì mà có tâm địa ác độc như vậy!” Cẩn rằng nắm thiết bát (chén sắt) trong tay đi ra ngoài, “Sài phòng nhà người đi hướng nào? Ta muốn đến hỏi hắn, có phải hay không ta Hạ Thụy Hoài làm gì đắc tội hắn, hắn lại đi khi dễ nữ nhi của ta?”

Thượng phu nhân vội xông về phía trước tiến đến ngăn ở cửa, mang theo khóc âm nói: “Hạ tiên sinh, Hạ tiên sinh...”

Hạ lão gia mặt đen lên tròn tròn trông mất cả giận nói: “Tránh ra! Âu gia các người khi dễ người như vậy sao? Người bị thương cũng không được nói rõ lý lẽ?”

Thượng phu nhân cả lăm nói không ra lời, liền đứng ở cửa không đi, đỏ mắt đáng thương nhìn về phía Âu tam thiếu phu nhân.

Hạ lão gia chính ở chỗ này nói: “Người là một người đàn bà, ta không muốn vô lễ với người. Nhưng người khẳng khái như thế, đừng trách ta không khách khí hủy đi cửa sổ của nhà người, người nhường hay không nhường?” Thấy Thượng phu nhân lắc đầu chứa đựng nước mắt, thật sự vén tay áo lên mang tới cái ghế muốn hủy đi cửa sổ nhà người ta.

Hạ phu nhân mắt nhắm tịt tai ngơ, nhìn mà không thấy. Hạ Thụy Hi thì thấy thú vị, yên lặng trong lòng cổ vũ Hạ Lão gia cố lên.

Bạn đang đọc truyện *Gái Ế Không Hiền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Ta Không Cho Người Như Ý

Âu tam thiếu phu nhân chưa thấy qua ai như Hạ lão gia nói trở mặt liền trở mặt như vậy, động tác thô bạo, bị hoảng sợ, thầm nghĩ, khó trách được Hạ Thụy Hi bộ hình dáng như vậy, cha cũng là cái dạng này, nữ nhân làm sao tốt hơn được? Bất quá trước mắt nàng chẳng quan tâm nghiên cứu việc này, trước tiên cần phải làm nguôi cơn giận của Hạ lão gia mới là đúng đắn. Bất Âu tứ thiếu gia giam ở sài phòng là nàng bịa chuyện, trừ bỏ Âu lão gia, ai dám giam giữ hắn nha? Lúc này Âu tứ thiếu nói không chừng đang khỏe mạnh ở đâu đấy, bộ dáng kia của hắn nếu để cho Hạ lão gia nhìn thấy, còn phải nói nữa sao? Đây không phải là đòi đánh sao?

Âu tam thiếu phu nhân vội vừa cười vừa đi lên kéo Thượng phu nhân ra, làm yên lòng Hạ lão gia: “Hạ tiên sinh, ngài người giận. Ta đây sẽ sai người đi gọi hắn vội tới chỗ ngài chịu nhận lỗi. Thế này động đao động thương, tổn thương hòa khí nhiều không tốt à. Chúng ta là đàn bà, vốn không hiểu biết, ngài không nên cùng chúng ta trình độ giống nhau à?” Vừa hướng bên cạnh nhà đầu quát: “Bình nhi, còn không đi gọi tứ thiếu gia tới?” Lại nói khẽ với Thượng phu nhân: “Không có cách nào khác, căn bản là ngăn không được. Tiếp tục ngăn cản, sự tình lại càng hồng phúc.”

Thượng phu nhân cũng ngừng lại, đành phải hết sức nén lệ hướng về phía Hạ lão gia vén áo thi lễ, trong lòng oán huyênh đề nhà mình đáng chết. Hạ lão gia hừ một tiếng, mặt đen lên ngồi xuống hồng học thở hắt hắt uống trà, lại khiêu khích: “Thượng phu nhân, Thượng tiên sinh đâu? Hắn không ở nhà sao? Xảy ra chuyện lớn như vậy, hắn cũng không lộ diện? Lại để hai người đàn bà ở trong này? Hắn thật ra khinh thường ta à? Không muốn ra đây bồi tiếp ta sao?”

Tại sao lại đỏ lên đầu phu quân của ta? Thượng phu nhân vội lau nước mắt một cái, hết sức cười làm lạnh: “Nguyên lai hắn không ở nhà đâu. Đã đi Đông Giang, chắc phải nửa tháng sau mới trở về.” Nói xong ân cần tiếp đón Hạ gia người dùng trà ăn trái cây, chỉ sợ Hạ lão gia lại đột nhiên phát tác.

Bình nhi đã đi thật lâu, người cũng không thấy. Hạ lão gia sắc mặt càng ngày càng khó coi, Thượng phu nhân lại để cho người đi thúc giục, lại qua đã lâu, Bình nhi mới trở về, nói là tứ thiếu đã cười ngửa đi về nhà.

Thượng phu nhân vừa nghe mắt choáng váng, gây rắc rối rồi tính chạy trốn thật rất nhanh, bất quá nghĩ lại, chạy cũng tốt, còn tốt hơn so với ở tại chỗ này bị Hạ lão gia trách mắng.

Hạ lão gia giận muốn tức chết, trầm mặt cái gì cũng không nói, trực tiếp quát to rồi hủy đi cánh cửa của Thượng gia, để xe ngựa tiến vào chuyển Hi Hi về nhà.

Thượng phu nhân vội ngăn lại: “Không phải nói Hi Hi hiện tại không nên di chuyển sao? Để cho nàng ở trong nhà ta tĩnh dưỡng khỏi bệnh. Ta chắc chắn

sẽ rất chiều cô của nàng.”

Hạ lão gia hí hóp nói : “Người đang tự nghĩ ra! Nữ nhi Hạ gia chúng ta sao phải ở tại Thượng gia của người? Con gái của ta ta sẽ chính mình chăm sóc!”

Thượng phu nhân xấu hổ không thôi, nàng lúc này chẳng phải muốn tốt cho Hạ gia bọn họ sao? ai dè lại là lời nói sai lầm. Người ăn ngũ cốc sao có thể không sinh bệnh?(?) Không chừng ngày nào đó chính mình còn phải cầu tới Hạ gia? Nàng biết rõ việc này do người nhà làm nên không dám nói gì, càng kéo dài càng không hay. Người bây giờ là kiên quyết không thể đi, cần thừa dịp sự tình mới vừa phát sinh, hai bên đều ở tại đây, dao sắc chặt đay rồi(1), giải quyết mới tốt. Liên giọng cười nói : “Tiên sinh nghe lầm. Ta không phải đơn thuần lưu lệnh ái ở nhà của ta, là muốn thỉnh quý phủ người cả nhà đều lưu lại làm khách.”

Hạ lão gia hừ lạnh một tiếng: “Ta đều có nhà.”

Một người muốn đi, một người không buông, đang ở nơi này giằng co chưa xong, một bà vú hướng Thượng phu nhân chạy vào: “Phu nhân, tứ thiếu gia cùng với lão gia nhà người đến đây.”

Còn phu nhân vừa nghe, vội âm thầm niệm thanh A di đà Phật, tên oan gia này coi như còn có chút đầu óc, mời theo phụ thân của mình. Như vậy Hạ lão gia như thế nào cũng không có thể trách mắng hấn trút giận. Nghĩ tới trên mặt liền buông lỏng xuống, quýnh lên khiến người đi mời Âu lão gia đến bên này.

Nguyên lai là viện binh đã tới, xem ra cũng là người thông minh. Bởi vậy, Hạ Thụy Hi trong chốc lát lúc hưng phấn vô cùng, nàng phi thường muốn thấy rõ ràng bộ dáng vị Âu tứ thiếu gia này. Không vì cái gì khác, chỉ vì tương lai có cơ hội báo thù khi sẽ không bởi vì không biết mặt cừu nhân mà bỏ qua, nàng từ trước đến nay là một người ân oán rõ ràng. Người ta đối với nàng thật là tốt, nàng có thể luôn luôn nhớ kỹ, người ta đối với nàng là không tốt, nàng cũng sẽ không bao giờ quên.

Thượng phu nhân ngưng ngừng kéo kéo Hạ phu nhân: “Việc này là xá đệ là không đúng, gia phụ đã mang theo xá đệ đến bồi tội nhé, lão gia cùng phu nhân tiện nể tình tôi cùng gia phụ một phần, đến lúc đó, mắng đều tùy vào nhị vị.”

Hạ phu nhân trầm mặt không nói lời nào, trên tay càng không ngừng chỉnh trang Hạ Thụy Hi gì đó. Hạ lão gia trực tiếp không kiên nhẫn nói: “Chẳng lẽ phu nhân lại nghĩ hai vợ chồng ta chính là đến đây trách mắng Âu tứ thiếu gia?” Xoay mặt đối với bà vú kêu: “Mau đó thu thập.” Xoay người về Hạ Thụy Hi nói: “Nữ nhi ngoan, người kiên nhẫn một chút, phụ thân mang người về nhà. Từ nay về sau chúng ta không truy cứu cái tội này nữa.”

Hạ Thụy Hi xem hấn mồ hôi trên trán còn chưa khô, một lòng một dạ lo cho nàng. Trong lòng cảm động đến cực điểm, thấp giọng hô lên: “Phụ thân.” Từ trong lòng ngực lấy ra khăn tay nhẹ nhàng lau mồ hôi cho hấn, có chút nghẹn ngào nói: “Phụ thân, đều là nữ nhi không tốt, làm cho hai người thêm phiền não rồi.”

Hạ lão gia bị hành động của nàng làm biến thành sững sốt, lập tức mặt mày hồng hào hướng Hạ phu nhân nói: “Phu nhân, nữ nhi của chúng ta thực sự trưởng thành rồi. Xem ra sau này chúng ta đều không cần bận tâm đến nàng.”

Hạ lão gia mới vừa đem Hạ Thụy Hi đặt lên xe ngựa, chỉ nghe thấy một trận tiếng bước chân dồn dập tới cửa sân, một giọng nam có chút già nua nói : “Thụ Hoài đệ, xin lỗi. Ta không còn mặt mũi nào mang nghịch tử tới trước nhị vị nhận lỗi.” Lại là một tiếng hét to: “Nghịch tử, còn không quỳ xuống!”

Hạ lão gia cũng không quay đầu lại, không có chuyện gì chậm rãi đem Hạ Thụy Hi đặt nằm xuống xong, lại tự tay đắp kín chăn cho nàng, phân phó Uyển Nhi cẩn thận hầu hạ, lúc này mới đem rèm xe buông xuống, xoay người sang chỗ khác đối với Âu lão gia phụ tử thân nhiên nói: “Chi Quân huynh, không cần vậy. Nữ nhi của ta không có tiền đồ, bình thường ngồi ở đó cũng không được người khác xem là thiên kim khuê tú, chỉ là nha đầu lỗ mãng bị người dùng tuyết bạc đá ném chết, nói đến là ta quản giáo không tốt. Ta đây liền mang nữ nhi về nhà, từ nay về sau không cho nàng đi ra ngoài để xấu hổ mặt mặt. Cáo từ!”

“Ai, Thụ Hoài đệ, đều là ta quản giáo không nghiêm, dạy dỗ nên một nghịch tử. Người đại nhân đại lượng, rộng lòng tha thứ. Nghiệp chướng! Còn không đi bồi tội cho Hạ thúc phụ cùng thím, còn có Nhị muội muội của người?” Kia thanh âm già nua nghe lên cao vừa vội vừa tức.

Chỉ nghe một giọng nam trầm thấp dễ nghe vạn phần kính cẩn, vạn phần hối hận nói: “Hạ thúc thúc, thím, đều là lỗi của Thanh Cẩn. Sai lầm lớn đã tạo thành, nói cái gì đều là dư thừa, Nhị lão phật đều tùy vào nhị vị, để Nhị muội muội thoải mái một ít, còn ta như thế nào cũng đều được.”

Thanh âm này không đúng nha, rõ ràng không phải là thanh âm nghe thấy khi nàng té xỉu. Hạ Thụy Hi ý bảo Uyển Nhi đem bức màn vén lên một đường nhỏ, chủ tớ hai người là ở chỗ này nhìn lên xem Âu tứ thiếu Gia là thần thánh phương nào.

Chỉ thấy trong đồng tuyết người y phục tươi sáng, áp lực đem cửa sân chắn trước mặt một con kiến cũng không qua lọt. Đứng ở giữa một người đầu hoa mắt trắng, đề râu dài, dáng người nhỏ gầy từ bảo lão già, đại khái hơn sáu mươi tuổi, vẻ mặt vô cùng áy náy. Bên chân hấn là một thanh niên mặc áo dài lam đang quỳ, thanh niên cúi đầu, thấy không rõ mặt. Hạ Thụy Hi chỉ cảm thấy hấn quỳ trên mặt đất tư thế thực làm người khác chú ý. Chính là đang quỳ, cũng nhìn ra được hấn đáng người khôi ngô cao lớn, dáng người cao ngất. Nàng đột nhiên nghĩ đến một cái từ đúng lúc để dàng hình dung dung nhan thân thể của hấn, thì phải là “như tùng như ngọc”.

“Đúng là hấn sao?” Hạ Thụy Hi nhẹ giọng hỏi ngay nhân chứng duy nhất lúc đó là Uyển Nhi.

“Không phải hấn.” Uyển Nhi khẳng định trả lời.

“Không phải hấn?” Hạ Thụy Hi bắt đầu chính là cảm thấy thanh âm không giống, không nghĩ tới hoài nghi của nàng nhanh như vậy đã được chứng thực. “Vậy là ai?”

“Là một Tiểu công tử ước chừng mười lăm mười sáu tuổi , trước kia chưa thấy qua, không hiểu được là con nhà ai , thấy tiểu thư té xỉu, thất kinh. Lúc ấy tứ thiếu gia vừa vận từ nơi nào đi qua, vị Tiểu công tử kia lôi kéo tay áo của hắn gọi hắn Tử ca, nước mắt đều sợ tới mức đã chảy ra rồi. Hai người không biết nói những thứ gì, vị Tiểu công tử kia liền vội vàng rời đi, chỉ để lại tứ thiếu gia. Sau đó mọi người đều nói tứ thiếu gia làm bị thương tiểu thư. Phu nhân không có hỏi nô tỳ, nô tỳ không dám nói.” Uyển Nhi rũ xuống liếc trông mắt trả lời.

Thay người chịu tội nha. Hạ Thụy Hi không khỏi lại nhìn vị Âu tứ thiếu gia này bằng một mắt, hắn đây chắc chắn cho rằng nàng bị nạn đã chết, hắn cũng chẳng có việc gì, nên mới dám kiêu ngạo như vậy? Âu gia chắc hẳn là gia đình đại phú đại quý, mới có thể xem thường Hạ gia. Bị người như thế khinh thị Hạ Thụy Hi đối với hắn chán ghét nhất thời thăng một cấp bậc, người nếu cần vĩ đại như vậy, ta sẽ thành toàn cho người thật tốt.

Uyển Nhi lơ đãng nhìn thấy tiểu thư nhà mình trong mắt một tia ngoan kinh, sợ tới mức hồn vía lên mây, còn nói tiểu thư trở nên dịu dàng, trong mắt kia ngoan kinh một chút cũng không ít. Ước chừng là cảm giác được ánh mắt Hạ Thụy Hi hùng hực khí thế , đang quỳ trên đồng tuyết Âu Thanh Cẩn đột nhiên quay đầu lại hướng về phía nàng nhìn lướt qua. Hạ Thụy Hi cuối cùng là thấy rõ hình dạng của hắn, quả nhiên như nàng đoán không sai biệt lắm

Cực phẩm tuấn mỹ nha, làn da tuyết trắng , hai hàng lông mày đen rậm giống như lưỡi đao, một đôi mắt hai mí ánh mắt có thần, con ngươi không hẳn đen, hơi nâu, dưới sống mũi thẳng hé ra đôi môi đỏ mọng kêu gọi (anh là nam hay nữ vậy ta :-?). Nhưng ánh mắt của hắn làm cho người ta thực không thoải mái, mang theo trắng trợn khinh bỉ, nàng quả nhiên không có đoán sai, hắn là xem thường của nàng.

Hạ Thụy Hi bình thần ung dung chống lại ánh mắt của hắn, muốn uy hiếp sao? Ai sợ? Hai người mắt cũng không chớp nhìn ước chừng ba mươi giây, không ai nhường ai. Những người khác đều đã phát hiện tình huống này, nhao nhao nhìn về phía Hạ Thụy Hi bên này, đủ thứ ánh mắt làm cho Hạ Thụy Hi có chút khó chịu.

Đặc biệt Hạ lão gia cùng Hạ phu nhân ánh mắt trách cứ , làm cho nàng như đứng đồng lửa, như ngồi đồng than. Dù sao thời đại này, phạm là có chút thân phận, có tiểu thư nhà ai dám cùng nam tử xa lạ mắt lớn trừng mắt nhỏ như vậy ? Hạ Thụy Hi đã muốn muốn rút lui có trật tự, nhưng vừa nhìn thấy Âu thanh cẩn kia rõ ràng ánh mắt khiêu khích cùng khoe miệng hàm chứa tia cười nhạo, một cổ máu nóng xông lên đầu nàng, nàng buột miệng nói ra: “Phụ thân, trong chuyện này có phải hay không có hiểu lầm gì? Nữ nhi trước khi hôn mê, chứng kiến kẻ đánh ngất xỉu nữ nhi hình như không phải là vị này.”

một viên đá kích thích ngàn tảng sóng, mọi người sắc mặt đều thay đổi, nhưng Hạ Thụy Hi không quan tâm phản ứng của những người khác, nàng chỉ quan tâm phản ứng Âu Thanh Cẩn . Quả nhiên Âu Thanh Cẩn biến sắc , nhưng không phải hướng nàng cầu xin tha thứ, ngược lại là trở nên càng thêm hung ác. Hắn đang uy hiếp nàng, nhưng nàng Hạ Thụy Hi cũng không phải vô dụng, như thế nào sợ hãi bị người uy hiếp? Nàng không yếu thế cùng hắn đối diện, tiếp tục hướng Hạ lão gia đang đi tới nói: “Thanh âm cũng không đúng, người nọ tuổi thọ sẽ không vượt qua mười bảy tuổi.”

Hạ lão gia bề ngoài thô lỗ, trên thực tế lại là người tinh tế. Chớp mắt, mỉm cười: “Hi Hi, người đã nói không phải, thì tất nhiên là không phải. Lúc ấy thấy người khẳng định cũng không chỉ một hai cái. Chúng ta về nhà trước, chậm rãi tra xét, nếu đã biết là ai, phụ thân tất nhiên phải hướng đầu hấn gối mười tám cái thật mạnh, rồi làm cho hắn hôn mê không được tỉnh lại không xong .”

Hạ Thụy Hi nhân cơ hội xoay xoay con người đau nhức, mở trừng hai mắt, không hề nhìn Âu tứ thiếu gia hung hăng càn quấy chán ghét, buông bức màn nằm xong, nhẹ nhàng phân phó Uyển Nhi: “Người tiếp tục xem, nhìn Âu tứ thiếu gia biểu tình thế nào.”

Hạ lão gia xoay người hướng tới Âu lão gia nói : “Chi Quân huynh, xin lỗi, ta cũng không biết trong chuyện này rốt cuộc có những hiểu lầm gì. Chính là nghe Thượng phu nhân cùng tam thiếu phu nhân đều nói là tứ thiếu gia, cũng cho là hắn. Nữ nhi của ta, tuy rằng bất hảo, nhưng lại không chịu để người khác bị oan uổng nửa phần. Nếu nàng lên tiếng, dĩ nhiên là không phải tứ thiếu gia. Tứ thiếu gia đứng lên thôi, lúc trước đã đắc tội, chờ ta đem sự tình điều tra rõ, tự nhiên áp giải hung phạm kia đến quý phủ nhận lỗi.”

Âu lão gia phản ứng không kịp, chần chờ nhìn về phía nhi tử, không phải hắn vội vàng chạy vào thư phòng của mình, nói hắn chọc đại họa, đem mình kéo vào cuộc sao? Vì cái gì Hạ gia bắt đầu còn không chịu buông tha, hiện tại lại đột nhiên nói không phải hắn?

“Tiểu thư, Âu tứ thiếu gia đứng lên, trông mắt lờm người tưởng chừng rút ra rồi.” Uyển Nhi tận tình báo cáo, Hạ Thụy Hi nhắm mắt lại “Uhm” một tiếng, nhóc con, cho người đắc ý, bà cô ta quyết cho người trộm gà không được còn mất nắm gạo. Quỳ cũng đã quỳ, quỳ cũng vô ích!

“Tiểu thư, Âu tứ thiếu gia hướng nơi này đi tới. Mặt đen tường như cùng đáy nồi giống nhau, hạo dọa người!” Uyển Nhi có chút thất kinh.

Chú thích:

(1) dao sắc chặt đứt rồi: giải quyết nhanh chóng dứt khoát.

Bạn đang đọc truyện *Gái Ế Không Hiền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Bị Hắn Đánh Ngất Là Chuyện Tốt?

“Sợ cái gì? Ngươi nhất như chuột nha? Ta cũng không tin hần còn dám xóc vào xe của ta?” Hạ Thụy Hi giễu cợt, trờ mình, tiếp tục đường thẳng. Hạ Thụy Hi suy đoán không sai, làm nhiều trò như vậy trước mặt trưởng bối, Âu tứ thiếu gia tự nhiên không dám xóc vào xe của nàng. Điều hần có thể làm, đơn giản là đi đến trước xe nàng cách vài bước chân, hướng nàng vãi chào thật sâu, một mực chắc chắn nàng lúc ấy hôn mê, hoa mắt, nhìn lầm rồi, không ngừng mềm giọng cầu xin mà thôi.

Hần kia thân thủ, phong cách và tướng mạo, đứng ở trong đồng tuyết như vậy thành khẩn cầu xin về việc tai tiếng, khó coi này với Hạ gia Nhị tiểu thư, chỉ coi như là đứa bé vô tâm phạm phải sai lầm. Uyển Nhi bắt đầu mềm lòng, Hạ lão gia cũng cho rằng không có gì quan trọng lắm. Hạ Thụy Hi ôm ở nhường Hạ lão gia xử lý, không hề cùng Âu tứ thiếu gia tranh cãi, giống như chấp nhận sự thật này. Không như vậy còn có thể như thế nào? Hay còn có thể đánh hần?

Hạ Thụy Hi nhớ rõ câu nói kia, mọi việc nhường một bước, mọi người gặp nhau thấy thoải mái. Nàng chỉ hận, chẳng qua là cái bộ dáng mắt cao hơn đầu của hần mà thôi, cũng không phải muốn bắt cái tên thiếu niên choai choai kia ra truy cứu đến cùng. Âu tứ thiếu gia chịu như vậy liều mạng bảo vệ hần, nhất định là có nguyên do không ai biết. Nếu đối phương bộ dáng đã nhún nhường, nàng cần gì phải khiến cho tất cả mọi người mặt xám mày tro?

Hạ lão gia nhìn thấy Âu gia thành khẩn như vậy, trong lòng khó chịu tiêu giảm đi rất nhiều. Hướng chi lại nói tiếp, hần tuy rằng cùng Âu lão gia xưng huynh đệ, Trên thực tế Âu lão gia tuổi thọ cùng Hạ lão thái gia không sai biệt lắm, đầu bạc trắng, lão nhân đức cao vọng trọng như vậy đứng trong đồng tuyết vì đứa con út đáng thất vọng thành khẩn giải thích, oán khí của hần khi nãy tích tụ giờ biến mất hầu như không còn.

Thượng phu nhân thấy hai bên đã hòa giải lại bình thường, không mất thì giờ liên nhiệt tình mời Hạ phu nhân cùng Hạ Thụy Nhi lưu lại dưỡng bệnh. Hạ Thụy Hi cảm thấy được ý tứ của Hạ phu nhân, giống như hơi có chút động tâm, tự nhiên biết nàng có chủ ý gì. Âu tứ thiếu gia gia thế không tệ, cũng là nhân tài, hình như chính là mẫu con rể mà nàng lựa chọn, mà chính con mình lại là không có ai, cũng khó trách Hạ phu nhân sẽ bắt lấy cơ hội tốt như vậy. Hành động của một người mẹ ngày đêm lo lắng cho hôn sự của nữ nhi, đây không phải là lỗi của nàng.

Lỗi phải thuộc về tên Âu tứ thiếu gia đáng ghét này. Trêu đùa ai cũng có thể, chính là không thể trong lòng xem thường nàng, dễ dàng xỏ mũi nàng, nếu nàng thật sự thuận theo ý Hạ phu nhân, nhất định gả đi, từ nay về sau không phải là bị người cười chê? Cả đời bị người dẫm nát dưới lòng bàn chân thành bùn thành tro? Hạ Thụy Hi thở dài, nhường Uyển Nhi đi mời Hạ phu nhân vào trong xe ngựa.

Hạ phu nhân sau khi từ trong xe ngựa đi ra, thái độ thực kiên quyết cùng Hạ lão gia dẫn theo Hạ Thụy Hi về nhà dưỡng bệnh. Hạ phu nhân đem Uyển Nhi đuổi tới một chỗ khác trên xe, tự mình giúp nữ nhi, một đường lái nhai không dứt: “Hi Hi nha, nhiều cơ hội tốt. Nếu ngươi ở tại chỗ này dưỡng bệnh, khiến cho Âu gia họ dễ dàng nhìn thấy ngươi có bao nhiêu mặt tốt, lấy ngươi có bao nhiêu là giá trị. Âu tứ thiếu gia thực xin lỗi ngươi, dựa vào tính cách của Âu lão gia cùng Âu phu nhân, hai ba ngày còn không bắt hần tới đây thăm bệnh? Nếu thường xuyên qua lại, việc coi như thành. Âu gia gia thế như vậy, thật sự quá thích hợp. Ngươi không biết, Âu gia có tiếng là Hảo nhân gia, toàn gia tính cách tu dưỡng đều vô cùng tốt.”

Hạ Thụy Hi giễu cợt: “Nương, người thật sự nghĩ chính là hần làm tổn thương ta? Ngươi tại sao không hỏi rõ Uyển Nhi?” Nổi danh Hảo nhân gia, đáng ra phải gọi là Âu đại thiện nhân chẳng hạn? Ấn tượng chung của nàng, cái gọi là người lương thiện, thông thường đều là những nhân vật phản diện thâm tàng bất lộ. Nhìn xem Âu tứ thiếu gia ngang ngược kiêu ngạo cùng với Âu tam thiếu phu nhân thông minh lanh lợi cổ quái sẽ biết, Âu gia con cái đều thâm sâu.

Hạ phu nhân trầm mặc một lát, nghiêm trang nói: “Ta biết. Nhưng bị một tên vô danh tiểu tử làm bị thương, làm sao bằng được bị hần làm bị thương đây? Cho dù là ngươi thật sự thế nào, chắc chắn cũng có người đối với ngươi chịu trách nhiệm.”

Hạ Thụy Hi có chút khổ sở: “Nương, ý của người là nói, ta bị hần làm bị thương là chuyện tốt?”

“Nữ nhi ngoan, nương ý của ta chính là như vậy?” Hạ phu nhân nhẹ nhàng ôm nàng, “Làm nữ nhân, không thể không lấy chồng. miệng lưỡi thế gian đáng sợ là chuyện nhỏ, coi như cha mẹ chịu nuôi người cả đời, người cuối cùng cũng sẽ không thể sống dễ chịu. Lúc tuổi còn trẻ không cảm thấy, chờ khi lớn tuổi, người sẽ biết mùi vị như thế nào.”

Hạ Thụy Hi biết điều nàng nói là sự thật, nhưng trong lòng vẫn khổ sở: “Ngươi không phải là ý tứ kia, vậy có ý gì?”

“Ý của ta, là nói, chuyện xấu đã gặp, chúng ta không thể để cho nó tiếp tục xấu thêm, cần cố gắng đem nó biến thành chuyện tốt mới được. Cho dù là Âu tứ thiếu gia hần không có đánh tổn thương ngươi, chúng ta cũng không bảo là hần, chính bản thân hần vội vàng tới, nương tự nhiên muốn tính toán cho ngươi.” Hạ phu nhân vẫn còn chưa từ bỏ ý định.

Hạ Thụy Hi thở dài: “Ta không nhìn trúng hần.”

“Ngươi không nhìn trúng hần?” Hạ phu nhân có chút kinh nghi, “Vì cái gì? bởi vì hần dung mạo không bằng ngươi? Hay là hần gia thế không bằng ngươi? Ah, ngươi nhất định là lo lắng hần tuổi lớn như vậy vì sao chưa thành gia thất, nhất định là có vấn đề đi?”

Thấy Hạ Thụy Hi không đáp lời, nàng càng khẳng định mình đã đoán đúng, “Kỳ thật, xem hần hình dáng này, cũng không phải hần có vấn đề gì. Mà là bởi vì những người lớn trong nhà hần, ở Âu gia các thế hệ nhà hần, hần là con, bộ dáng lớn lên cũng tốt, cũng có tài danh, cho nên bị làm hư. Khi hần vừa mười hai tuổi, bà mới chưa bao giờ dừng lại không vào cửa, không phải là Âu Lão Thái gia, Lão phu nhân cùng Âu lão gia, Âu phu nhân chương mất, thì cũng chính bản thân hần chương mất. Thường xuyên như vậy, mới kéo dài đến bây giờ, hần thật sự rất tốt.”

“Hần cái gì cũng đều tốt, cho nên ta mới không cần.” Đại khái cũng là bởi vì hần cái gì cũng tốt, cho nên trong mắt mới có vẻ miệt thị như vậy? Tìm một thanh niên mười phần kiệt xuất như vậy làm phu quân, nàng không phải tự mang phiền muộn sao?

Hạ phu nhân im lặng một hồi, giọng cười nói: “Hi hi, nữ nhi ngoan. Không cần tự coi nhẹ mình, kỳ thật ngươi cũng rất tốt. Ngươi có dung mạo gia thế, tính tình học vấn, Âu gia hần đốt đèn lồng cũng khó tìm.”

“Nương, người là Vương bà bán dưa chuột, mề khen mề dài đuôi. Ta là con gái của người, bản thân người nhìn thấy cái gì cũng đều tốt hết. Nhưng là, trong mắt người ngoài, bọn hắn chỉ sợ chưa chắc đã thấy như vậy. Không phải vấn đề xứng hay không xứng, ta không thích cái kiểu tự cho mình là đúng của hắn.” Hạ Thụy Hi có chút mệt mỏi, “Nếu người vừa rồi nhất định bắt ta lưu lại đường bệnh, chỉ sợ Âu gia bọn họ còn cho là chúng ta thật sự có ý đồ gì, chỉ sợ vội vàng gạt bỏ chúng ta.”

Hạ phu nhân vỗ đầu một cái: “Nhé, thật là. Người một câu này như bưng tỉnh người trong mộng, ta quá gấp. Loại chuyện này quả nhiên gấp không được. Người xem, chỉ bằng người thông minh như vậy, nương cũng có lòng tin tìm cho người một nhà khá giả.”

Hạ Thụy Hi cười yếu ớt, không nói nữa lời. Không gả ra được, thật sự đáng sợ như vậy sao? Thời gian kiếp trước, Khi nàng vừa bắt đầu qua tuổi hai mươi tám, tất cả mọi người vô tình hay có ý đều quan tâm hôn sự của nàng. Cho dù nàng có tiếp tục công tác tốt, lại có nhan sắc, người ta đều không quan tâm, chỉ quan tâm nàng có lấy được chồng hay không, có thể hay không thể gả được.

Nàng còn nhớ rõ, trong văn phòng Ngô tỷ quan tâm hôn sự của nàng quá đáng, triệt để để ý, nàng một câu gạt bỏ: “Ta bây giờ không muốn nghĩ tới chuyện kết hôn”.

“Người không sợ sai lầm?”

“Không sợ sai lầm. Ta quả thật thuận buồm xuôi gió, có cái gì là khổ sở?” Nàng như thế đáp.

Kết quả Ngô tỷ thấp giọng chính một câu: “Gái lỡ thì đều là như vậy. Ở mặt ngoài giả bộ không cần, kỳ thật khổ sở trong lòng muốn chết. Nên không biết tâm lý có bị bệnh không?” nàng tức giận muốn chết, ngay tại trận liền trả Ngô tỷ một câu: “Đúng a, lòng ta quả thực có bệnh. Cho rằng không có nam nhân cũng có thể sống tốt, không giống một số người, không có nam nhân liền sống không nổi.”

Ngô tỷ đương nhiên không bỏ qua cho nàng, HỌạ Thụy Hi muốn chính đốn nàng một chút, nhưng nghĩ lại, chó cắn người, một ngụm thịt, người cắn chó, một miếng lông. Nàng đáng sao? Có thể tưởng tượng, nếu nàng thật sự cùng Ngô tỷ âm ỷ một trận, người khác sẽ càng thêm chú ý đề tài thịnh nữ của nàng. Cho nên nàng lúc ấy thân nhiên ngăn chặn Ngô tỷ phần nộ, lời nói khích lệ: “Ngô tỷ, ta cho rằng, chúng ta là đồng sự, vẫn là điểm tựa để công tác tốt, không cần quá phận chú ý việc của người khác, điều này đối với tất cả mọi người mới có lợi, dù sao chúng ta đều là người có học, không phải là người thô bỉ không có kiến thức, người cảm thấy thế nào?”

Ngô tỷ bị nàng một câu ghen nói không ra lời, lúc ấy nước mắt liền lênh láng trong mắt. Trên hết từ nay về sau, trái lại không ai dám giáp mặt như vậy dòn ép nàng. Nàng vẫn như ngày trước, hăng hái công tác, cùng các đồng nghiệp hi hi ha ha, nhìn người khác tới đến có đôi có cặp, nàng một người núp ở nhà một chén trà xanh, hoặc là xem đĩa phim, hoặc là xem vốn liếng, quả thật cũng rất tốt.

Nàng chỉ vô cũng sợ ngày lễ tết hay cuối tuần về nhà, sợ nhìn cha mẹ mỗi lần ánh mắt bao hàm hi vọng hướng về phía sau nàng rồi nháy mắt trở nên thất vọng. Sợ nghe bọn họ thấp giọng thờ dài thật dài, sợ bọn họ mỗi lần muốn nói lại thôi, cuối cùng lại hóa thành hỏi nàng muốn ăn cái gì, khuyên nàng ra ngoài nhiều hơn một chút.

Những điều tiếp theo, sợ nhất chính là thân thích tụ họp, người ta hỏi nàng việc chung thân đại sự thì cha mẹ kia về mặt xấu hổ cười ngượng ngùng, cũng làm cho lòng của nàng đau đớn không thôi. Nàng không phải không nghĩ tới, cũng không phải chưa thử qua, chính là mỗi lần đều là còn chưa bắt đầu đều lạnh nhạt kết thúc, cuối cùng nàng cũng cảm thấy phai nhạt, tin tưởng hết thấy đều phải dựa vào duyên phận. Vì an ủi cha mẹ, nàng đành dùng hết thời gian nghỉ ngơi quý giá của mình, bốn ba khắp nơi xem mắt, xem mắt, sau đó lại xem mắt, tiếp tục xem mắt, mãi tới khi chán nản.

Xã hội hiện đại còn đáng sợ như thế, xem như không có lối thoát ở Đại Tàn này? Nàng không có việc gì có thể làm, cũng không có xi măng cốt thép đến ngăn cách mọi người rảnh rồi nói chuyện phiếm, càng không có nữ tử nào cùng nàng cố gắng lý luận chống đỡ việc này, ở Đại Tàn trong mắt người, việc nữ nhân có thể làm chính là lập gia đình, sinh con, lo liệu việc nhà, ba mươi năm sau, xem từ kính mẫu.

Hạ Thụy Hi thở dài một hơi, lập gia đình đi, lập gia đình đi. Nàng không dám yêu cầu xa vời có xe có nhà, không cha không mẹ, chỉ cần thường thường bậc trung, ăn mặc không lo, người không cần mạo so với Phan An, cũng không cần tài năng sánh cùng Tống Ngọc, tính cách ôn hòa khoan dung, nhân phẩm không tệ biết cầu tiến là được. Nàng suy nghĩ, trở về nói như thế nào với Hạ phu nhân tiêu chuẩn này của nàng, cái gì mà nhà giàu có thể tộc, nàng không có thời gian nghĩ tới cùng họ gặm đầu đá.

Xe ngựa chạy thẳng vào Hạ gia đại viện, tới chỗ ở Hạ Thụy Hi là Tuyết Lê Tiểu Trúc, bà vú muốn tới ôm nàng xuống xe. Nàng cự tuyệt, để bà vú dìu nàng xuống xe hướng đến trong phòng. Hạ phu nhân vội đem một kiện lông cáo choàng trên người nàng, một chồng thanh giọng trách: “Tiểu tử tông, người kiểm chế chút, biết người thể cốt khỏe mạnh, nhưng cũng không có thể không quan tâm chính mình như vậy.”

Hạ Thụy Hi nhẹ nhàng cười: “Nương, không có việc gì, ta hiện tại đầu đã không như lúc trước bị hôn mê, bước vài bước chắc không có chuyện gì. Người rồi ren một ngày, cũng mệt mỏi, nên sớm quay về nghỉ ngơi đi. Ta đây uống thuốc xong, cũng cần nghỉ ngơi.”

Hạ phu nhân cuối cùng vẫn lo lắng, canh giữ ở trong phòng Hạ Thụy Hi tận mắt nhìn nàng uống thuốc, sau đó lại ăn nửa bát cháo loãng, mới cảm giác xuống sông, tắt lưng và chân đau, để nha đầu Chân nhi giúp đỡ quay về nhà trên.

Hạ Thụy Hi uống thuốc, chỉ cảm thấy dần dần buồn ngủ, liền ôm túi chườm trên giường vừa nằm đã ngủ. Đến khi tỉnh lại, đã là lúc đốt đèn. Uyển Nhi rất vui mừng từ bên ngoài nhún vai ôm một cái bình đại mỹ nhân tiến vào, trong bình chỉ cắm một cành Lục Ngọc mai. cành nhỏ uốn lượn, hoa trắng lá xanh, cả phòng hương thơm, buồn rầu trong lòng nàng nhất thời sinh ra vài phần tươi mát.

Hạ Thụy Hi nhớ rõ trong nhà không có loại hoa mai như vậy, liền hỏi: “Là ai đưa tới?”

Chương 5: Chuyện Xấu Biến Thành Chuyện Tốt

Uyển Nhi cười nói: “Là Âu tứ thiếu gia. Hắn bảo hôm nay thấy tiểu thư dừng lại quả thực là thích cây Lục Ngạc trong viện của Thượng phu nhân, liền mang cành mai này tới để nhận tội và an ủi tiểu thư. Hắn cũng rất chu đáo nha.” Cái gì mà an ủi với nhận tội, chẳng qua cũng chỉ cảm tạ nàng đã không vạch trần hắn thôi. Người này coi như biết điều, Hạ Thụy Hi đối với hắn ấn tượng xấu cũng giảm đi đôi chút, nhưng cũng chính là một chút mà thôi.

Hạ Thụy Hi nâng lăng hoa kính trên bàn lên, chiếu lên trán của mình. Lúc này lại thêm đau đớn, giữa chỗ tẩy đồ lại lộ ra nhiều màu tím đen, liên lụy đến hai con mắt đều có vết sưng tấy xanh đen giống như là một đóa hoa sen trắng đột nhiên bị sương làm héo rũ một nửa, khó coi lại càng khó coi. Nàng “Ba” một tiếng dè gương xuống, “Uyển Nhi, người nói cho ta một chút về vị Âu tứ thiếu gia này.”

Hạ Thụy Hi từ miệng Uyển Nhi biết được, Âu gia là đại gia tộc lớn nổi danh tại Đại Tần. Huyết thống cao quý, sinh ra hoàng hậu, còn cả công chúa, nhiều ra đại học sĩ, nếp nhà chặt chẽ cẩn thận, chưa bao giờ từng sinh ra kẻ nào phá gia chi tử linh tinh gì đó, tuy rằng không tham chính, nhưng sức ảnh hưởng cực lớn, chính là bậc nhất thế gia.

Nói cách khác, nếu người là tân quý, đạt được sự cho phép của triều đình, cũng không phải là có thể xếp vào hàng thế gia, nhưng nếu người có thể chiếm được sự thừa nhận của Âu gia, người chẳng khác nào một chân bước chân vào địa vị thế gia.

Âu gia con cháu hưng vượng, dưới gối lão thái gia, có năm nhi tử, ba nữ nhi, đứa con cả mê muội đạo thuật dưỡng sinh luyện đan, xem như không ra hồn, tộc trưởng đương nhiệm là phụ thân của Âu tứ thiếu gia, Âu Chi Quân Âu Nhị lão gia. Mà vị Âu tứ thiếu gia, là Âu Nhị phu nhân hơn 40 tuổi mới hạ sinh, chẳng những là chi thứ hai, vẫn là Âu lão thái gia Tôn Từ, cũng là này người có vai vế rất được sủng ái.

Hắn tài không đợi tuổi, kiến thức uyên bác, biết ăn nói, tâm địa thiện lương, năm tuổi đã biết đem tiền tiêu vật hàng tháng của mình ra mua cháo bố thí cho nạn dân. Học thức hơn người, văn hay chữ tốt, một thân công phu cưỡi ngựa bắn cung hơn người, mười hai đã trở thành cử nhân, tiếp theo đậu tiến sĩ, tuy rằng Âu lão thái gia không cho hắn làm quan, trở thành một người nhàn rỗi, nhưng cũng không ảnh hưởng danh dự anh tài của hắn. Hơn nữa cái bộ dáng đấy, dẫn tới các danh môn khuê tú thâm thương trộm nhớ hắn phát cuồng.

Một vị quý phi biểu tỳ của hắn đem việc này nói cho hoàng đế, hoàng đế tự tay viết “Thiên túng anh tài” bốn chữ ban cho Âu gia, thanh danh hắn lan truyền rất nhanh, bổ sung thêm cho Âu gia thế gia trăm năm hoàng kim tám biển giúp tăng thêm một tầng kim phấn huy hoàng, lấp lánh chói mắt, làm cho Âu lão thái gia cười không ngậm được miệng.

Theo như lời của Uyển nhi, Âu gia có tam bảo, thứ nhất thanh danh, hai là sách, ba chính là Âu tứ thiếu gia.

Hạ Thụy Hi cuối cùng là hiểu được tên kia vì sao lại trở nên như vậy, vì sao lại mất cao hơn đầu, không thèm để ý đến người khác. Thật lòng mà nói, đặt ở hiện đại, hẳn chắc chắn đứng đầu danh sách mười thanh niên kiệt xuất cả nước.

Người như vậy, ở thời đại này đối với nữ tử cùng phụ mẫu họ, là vị hôn phu được chọn thích hợp nhất, cũng khó trách Hạ phu nhân luôn luôn thanh cao lại có cái chủ ý nôn nóng như thế.

Bất quá đối với Hạ Thụy Hi mà nói, nàng đến từ thế kỉ mà truyền thông và dư luận phát triển, người nổi tiếng dường như quá nhiều trong xã hội hiện đại, đã sớm biết bọn họ vui buồn li hợp cùng với “Mặt trái, Người nổi tiếng cũng đều phải ăn phải ngủ, vợ của họ so với bất kì người nào cũng đều khổ hơn. Nên tên kiệt xuất thanh niên kia đối với nàng lực hấp dẫn không hơn, ngược lại tính là một điểm có thể chết người.

Hạ Thụy Hi thích mỹ nam, nhưng không thích dây vào độc mỹ nam, đây cũng có nghĩa là, nàng đối Âu tứ thiếu gia hứng thú chỉ giới hạn ở mức này. Chỉ là một đối tượng mục tiêu đơn đại, chẳng qua là nàng giúp cuộc sống tăng thêm dư vị, không phải là điều cần thiếu trong cuộc sống của nàng.

Uyển Nhi nói tới mặt mày hớn hở, từ từ đem chuyện Âu tứ thiếu gia từ ngày còn mặc quần yếm (ha ha) đến chuyện tình duyên đều nói một lượt. Giảng đến Âu tứ thiếu bởi vì ngưỡng mộ một vị đại hiệp trên giang hồ, trộm trốn ra khỏi nhà, trải qua gian khổ, tìm sư học nghệ, thông minh dũng cảm đối mặt với nguy hiểm ra sao, Uyển Nhi tinh thần hoàn toàn hưng phấn, không để ý tôn ti võ mạnh bàn một cái, chén trà nhảy dựng lên trên cao, Hạ Thụy Hi sợ tới mức nhảy dựng, bất mãn nhìn Uyển Nhi liếc mắt một cái.

Uyển Nhi ngo ngắc nhìn tay của mình, rất nhanh quỳ xuống, rõ ràng nàng cũng bị cử động của mình làm hoảng sợ. Hạ Thụy Hi không có thói quen nhìn người khác động một chút lại quỳ, nhưng nàng hiểu rõ ràng nếu muốn sống sót phải dung nạp được với thời đại này, tuân thủ quy tắc thế giới này. Cho nên nàng thân nhiên quét Uyển Nhi liếc mắt một cái: “Người đứng lên đi, lần sau cẩn thận đó. Lần này chỉ có hai người chúng ta coi như không sao, nếu có người khác, ta cũng không giúp được người.”

Uyển Nhi không nghĩ tới vượt qua ải nhẹ nhàng như vậy, nếu như là tiểu thư trước khi té ngựa, như thế nào cũng sẽ cho nàng một trận nên thân. Hạ nhị tiểu thư lỗ mãng, cũng không phải là nàng cho phép nha hoàn bên người nàng lỗ mãng. Xem ra lão gia cùng phu nhân nói đúng, tiểu thư là nhân họa đắc phúc, quả nhiên bây giờ dịu dàng không ít.

Uyển Nhi đang ngắm nghía những thay đổi của tiểu thư, Hạ Thụy Hi thì tại đoán rằng cái nha đầu này nhất định là hãm mộ Âu tứ thiếu gia. Uyển Nhi theo ý Âu tứ thiếu gia giấu giếm việc làm nàg bị thương là người khác, chẳng lẽ thật sự chẳng qua là bởi vì Hạ phu nhân không hỏi nàg? Với tư cách là một nha hoàn thân cận bên người, cho dù là lúc ấy bởi vì tình thế khó mà nói, qua rồi cũng phải báo cáo chủ nhân mới đúng. Uyển Nhi thật sự không hiểu sao? Hạ Thụy Hi không tin như vậy.

Có lẽ, nàg cũng chờ đợi giống như Hạ phu nhân, hi vọng đâm lao phải theo lao, chỉ cần nhờ vào Hạ nhị tiểu thư? Hạ Thụy Hi biết nha hoàn bên người những tiểu thư nhà giàu, đa số đều làm nha hoàn hồi môn, tương lai trở thành thiếp thất. Nghĩ đến đây, Hạ Thụy Hi nhìn về phía Uyển Nhi trong ánh mắt liền có thêm vài phần sắc bén.

Từ việc Uyển Nhi có ý giấu giếm chuyện này cùng việc vô ý ở bên nàg vỗ bàn mà quan sát, nha hoàn này không phải là một biết nghe lời, Hạ Thụy Hi khẳng định rằng, mình không cần một thủ hạ như vậy. Chẳng qua là nàg bây giờ chưa quen thuộc tình hình, tạm thời vẫn không thể để Uyển Nhi rời đi, nhưng việc bồi dưỡng một thủ hạ đặc lực bây giờ đã là việc vô cùng cấp bách.

Uyển Nhi cũng không biết một lát trong lúc đó nàg đã đánh mất sự tin tưởng của Hạ Thụy Hi, đánh mất tư cách trở thành nha hoàn hồi môn. Nàg cười hi hi cảm ơn Hạ Thụy Hi khoan hồng độ lượng, chạy tới một hồi tình tứ nhìn kỹ Lục Ngạc, lại bắt đầu khen ngợi Âu tứ thiếu gia, nói người có thể gả cho hần chính là vô cùng tốt phúc.

Hạ Thụy Hi mỉm cười: “Có lẽ vậy. Ta muốn ngủ.”

Uyển Nhi thực thông minh, thấy hứng thú của nàg cũng không cao, rất nhanh liền nói sang chuyện khác, ân cần hầu hạ nàg uống thuốc, lại hầu hạ nàg nằm xuống mới cẩn thận lui đi ra ngoài, nhất cử nhất động trong lúc đó, tuân thủ nghiêm ngặt lễ nghi, làm cho người ta tìm không ra bất kì tí vết.

Nửa đêm, Hạ Thụy Hi là bị cơn đau đầu làm tỉnh, chỗ bị đánh kia giống như có một con thỏ không an phận, giật một cái lại một cái đau đớn, kéo lên tới hai bên tai nàg, xuống dưới bàn chân, không có một chỗ nào thoải mái.

Loại tình huống này, nếu ở hiện đại chỉ cần uống thuốc giảm đau cho qua chuyện, ở đây thì sao? Có lẽ chỉ có nấu bát thuốc an thần bỏ não uống hết, Cha ta mở hiệu thuốc, hẳn là đã nghĩ tới những việc này, nàg chỉ cần đi nấu lên mà thôi. Thực ra đêm đã khuya, nàg cũng không muốn kinh động người khác.

Nàg nơi này thân thể thống khổ, trong lòng lại càng phát hận cái thằng nhóc làm mình bị thương, nếu như bị nàg đã biết là ai, xem nàg không rút gân hần!

Hạ Thụy Hi tìm ra phương pháp vượt qua cơn đau đầu làm tỉnh, chờ đợi trời vừa sáng mới đi ngủ. Mới vừa ngủ lại bị gọi dậy bắt uống thuốc ăn sáng, làm âm ỉ một hồi, thật vất vả hỗn loạn, cơn buồn ngủ đã qua, Hạ lão gia cùng Hạ phu nhân lại tới xem nàg, nghe bọn họ đau lòng một hồi, phát ra một hồi bức tức, thấy nàg sắc mặt không tốt, lại răn dạy và quở mắng một hồi người hầu, Hạ Thụy Hi rốt cục nhìn không được trở mình nôn.

Thật sự nã nàg chán động, đây là điều duy nhất nàg biết.

Hạ lão gia mặt đen như đáy nồi cùng Hạ phu nhân sắc mặt trắng bệch, một vòng mới mảnh liệt đi vào.

Hạ Thụy Hi bị lệnh cưỡng chế nằm trên giường nghỉ ngơi một tháng. Âu gia đều đều đưa thuốc bổ đến, Âu gia ba vị thiếu phu nhân cũng với Âu gia gia trưởng tới cao tới xin lỗi cùng ân cần thăm hỏi, đây chính là chiêu bài đi nhận lỗi, dẫn theo một đám vú già nha đầu cùng vô số hòm xiềng, giống trống khua chiêng nhanh nhẹn tới nơi.

Hạ phu nhân đi vắng, Hạ lão phu nhân trở bệnh, duy nhất ở nhà có thể làm chủ chính là chỉ trưởng Đại bá mẫu Vương thị là việc không phải bàn. Vương thị một hồi lớn giọng, dẫn Âu gia mấy vị thiếu phu nhân đi tới cửa Tuyệt Lê Tiểu Trúc viện, Hạ Thụy Hi liền ở trong phòng nghe thấy nàg trong lời nói nịnh hót lấy lòng cùng Âu tam thiếu phu nhân ôn hòa ậm ừ.

Vào phòng, Vương thị nói: “Hi Hi, mau đứng lên. Âu gia các vị thiếu phu nhân tới thăm người, mau đứng lên. Người xem, các nàg lớn như vậy từ xa tới thăm người, thật vất vả và a, mau đứng lên.” Lại lớn tiếng chào hỏi mời khách khứa ngồi xuống, lại mắng nha đầu không có ánh mắt bắt mau mang trà lên. Khiến cho Tuyệt Lê Tiểu Trúc bên trong nhón nháo, lộn xộn lung tung.

Hạ Thụy Hi sừng sốt, nàg là người bệnh, những người này tới thăm bệnh, hay là tới tra tấn nàg? Giống như bất kể là triều đại nào, đều không có chuyện bắt người bệnh đứng lên nghênh đón người thăm a? Có một ngoại lệ, trừ phi người thăm thân phận cao quý vô cùng. Chính là luận vai vế, Âu gia vài vị thiếu phu nhân cùng mình là đồng lứa, Vương thị coi như trưởng bối nha. Vương thị đây không phải rõ ràng lấy lòng Âu gia, đem mình tự biến thành kém một bậc sao? Lại nhìn Âu tam thiếu phu nhân kia hiểm ác, không nặn không nhặt tươi cười, Hạ Thụy Hi chỉ cảm thấy mặt nóng lên.

Nhưng Vương thị nói như vậy, nàg nếu không nể mặt Vương thị, càng thêm ở trước Âu gia mất mặt. Hạ Thụy Hi một bên dùng ánh mắt sai khiến Uyển Nhi, một bên giả vờ gượng đứng lên, Uyển Nhi nha đầu kia cũng vô cùng tình ý, bước lên phía trước đỡ nàg, dùng âm không lớn không nhỏ, làm cho Âu gia dễ dàng nghe thấy thanh âm nói: “Tiểu thư, người chịu được sao? Lão gia chính là đã phân phó mấy ngày nay không được để người tùy ý ngồi dậy sao?”

Âu đại thiếu phu nhân vội hỏi: “Không cần đứng lên, không cần đứng lên. Chúng ta là tới thăm bệnh, thật sự làm cho người, như lời nói? Chưa thăm người bệnh, còn muốn cho người bệnh đứng lên tiếp khách?”

Vương thị kéo kéo cái mũi: “Trong phòng này mùi thuốc đông y quá nồng, không hay. Mau đổi hai thanh bách hợp hương huân lên, đừng làm khách nhân

khó chịu.” Vừa cười nói: “Hoặc là, các vị thiếu phu nhân ở trong nhà thường dùng loại mùi gì? Nhà của ta đều có, để ta cho người đi lấy.” Lộ về khoe khoang cùng nịnh hót ý không cần nói cũng biết.

Vị thuốc đông y nặng mùi, cái kia buồn muốn chết. Hạ Thụy Hi thật sự nhìn không được cũng nghe không vô Vương thị làm ra vẻ vô cùng phóng khoáng. Hữu khí vô lực nói: “Đại bá mẫu, ta ngủ không được mùi kia. Vừa ngủ vào liền muốn nôn, ta đây phòng nhỏ, nha đầu cũng tối dạ, chiều dài không chu đáo, sợ thất lễ khách nhân, không bằng xin người thỉnh khách nhân đến phòng khách ngồi một chút a?” Nàng như vậy cũng là hạ lệnh trực khách đi?

Âu Nhị thiếu phu nhân cười nói: “Không sao cả. Chúng ta đều ngủ thuốc đông y thành quen. Đại thẩm nương có chuyện gì trước hết cứ đi làm trước đi, chúng ta ở đây nói chuyện cùng Hi Hi một lát.”

Vương thị không biết điều, còn ở tại đây không đi, một chút kiến thức cũng không có, trong lời nói thật mất mặt. Hạ Thụy Hi thấy nàng liền phiền, lại phải tiếp tục hướng Uyển Nhi đưa mắt ra hiệu, Uyển Nhi hiểu ý mà đi, không bao lâu, có nha đầu tìm đến Vương thị, Vương thị biến sắc, vội cười xin thứ lỗi rồi đi.

Hạ Thụy Hi thấy Âu gia mấy thiếu phu nhân một chút ý muốn đi đều không có, cố gắng giữ vững tinh thần sẵn sàng tiếp đãi vài vị thiếu phu nhân phú quý bức người này.

Âu đại thiếu phu nhân Ngô thị tuổi ước chừng cùng Hạ phu nhân không sai biệt lắm, hơi có chút mập, khuôn mặt trắng nõn thanh tú, vẻ mặt hòa khí, chưa từng mở miệng trước cười ba phần, nhưng vừa nói khiến cho Hạ Thụy Hi nhìn ra đó là một người cứng rắn, nữ nhân rất có chủ kiến.

Âu Nhị thiếu phu nhân Tiết thị cao gầy đầy đặn, khuôn mặt dài, nói chuyện làm việc đều yếu đuối nhu nhược, hình như là một người mặt quả dưa. (ai biết mặt quả dưa là như thế nào chỉ mình với =.=)

Ngô thị cùng Tiết thị đều là nói không nhiều, ân cần thăm hỏi rồi an vị một bên, Âu tam thiếu phu nhân ăn nói khéo léo Bạch thị chờ trưởng tử vừa nói xong, liền tiến lên một bước ngồi vào trước giường Hạ Thụy Hi, vươn ra bàn tay trắng nõn nhỏ và dài được chăm sóc thỏa đáng, thân thiết lôi kéo tay của Hạ Thụy Hi, ánh mắt cười đến giống như trăng lưỡi liềm, hỏi trước bệnh tình của nàng, hướng nàng biểu đạt ý Âu gia từ trên xuống dưới ân cần thăm hỏi tại lỗi, tiếp tục báo cho nàng tên đầu sỏ gây ra việc đã bị bắt trừng phạt.

Nhưng kỳ thật, Hạ Thụy Hi quan tâm nhất, chính là rốt cuộc ai đã thương nàng.

Bạn đang đọc truyện *Gái Ế Không Hiền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Tỷ Muội (1)

Bạch thị nói: “Nhị muội muội, đều là Thanh Cẩn không tốt. Hắn đã bị phạt nặng, đầu tiên là bị Lão thái gia trước mặt mọi người đánh 20 roi, lệnh cường chế quý ở từ đường ba ngày, lại bị cấm túc. Đây này, bây giờ hắn còn đang bị cấm túc một tháng tròn. Lão phu nhân cùng phu nhân nhà của ta vốn muốn đích thân tới thăm người, nhưng đều bị hắn chọc tức làm bị bệnh, người cũng biết, lão nhân gia tuổi cao, tuyệt đối không được tức giận. Đối các nàng khá hơn, sẽ đích thân tới thăm người.” Người ta đã muốn nói, lão nhân gia tuổi cao, vừa tức nên bị bệnh, Hạ Thụy Hi còn dám làm phiền người ta đại giá sao? Nàng vội rướn nửa người đứng dậy chửi từ: “Không dám, không dám. Quý phủ quá khách khí, chuyện này bất quá là một chuyện ngoài ý muốn mà thôi, ta đây bệnh nên phải nghỉ ngơi. Như thế nào dám kinh động Lão phu nhân các vị đây? Bởi vậy chuyện này khiến lão nhân gia thân mình không thoải mái, điều này làm cho ta làm sao nghĩ cho phải?”

“Không có chuyện gì.” Bạch thị vỗ nhẹ lên tay nàng, thực chân thành tha thiết nói, “Sự tình là Thanh Cẩn nhà chúng ta phạm phải, chúng ta tự nhiên phải làm chút gì đó mới được. Nếu không trong lòng, thật là không yên tâm nha. Việc này, lão thái gia phân phó, cho chúng ta ba chị em dâu tới hầu hạ người, người khi nào tốt lên, chúng ta khi ấy rồi đi.”

Hạ Thụy Hi suýt nữa thì ngất xỉu, Âu gia này, mặc dù nói là có danh đại thiện nhân gia, thanh danh thứ nhất, nhưng đây cũng là quá khoa trương chứ? Nàng một cái con nhóc, cần làm phiền vài vị thiếu phu nhân tôn quý đến hầu hạ sao? Chỉ sợ truyền ra, mỗi người đều thói phồng Âu gia hắn biết giữ lễ nghĩa, mà Hạ gia nàng không biết điều, lòng tham không đáy. Nàng dám đương nói sao?

Âu gia đây tính hay lắm, bọn họ căn bản không dám lưu lại mấy người này a. Đối phương tư thế đã muốn làm tới cùng, sau này nàng cho dù là có làm sao, đối với nhà bọn họ thanh danh ảnh hưởng cũng không lớn, đối Âu tứ thiếu gia tới đây cũng chính là cái danh bất hảo mà thôi. Nói không chừng, ngay cả bất hảo đều chẳng có giá trị, chỉ bằng cái danh kiệt xuất thanh niên, là người tình trong mộng của biết bao nữ nhân, người ta còn muốn đồng tình hẳn vận khí không tốt, nói rằng nàng là nha đầu lỗ mãng không biết chừng.

Hạ Thụy Hi nhìn thấy Âu gia ba vị thiếu phu nhân cười tươi như hoa, tâm tình trở nên cực kỳ tồi tệ, ấn tượng đáng ghét tới Âu gia cũng trở nên cực kỳ không tốt. Diễn trò sao, không đúng người a? Nàng tốt xấu đều đã đọc qua nhiều sách như vậy, người như vậy trong kịch hay điện ảnh quá nhiều.

Nàng đã biết mấy người này Hạ gia là tuyệt đối không được đụng vào, chỉ cần nàng không chết, chuyện này nên dừng ở đây. Nàng giãy giụa lấy sức

đứng lên, thờ hồng hộc, thần tình cảm động cùng sợ hãi đối ba vị thiếu phu nhân nói: “Ta từ từ đường bệnh là được rồi, nào dám kinh động các vị thiếu phu nhân, việc này làm sao ta như thế nào chịu được nổi?” Nàng cũng không nói chính mình tốt lắm, dĩ chừng có hay không, chỉ nói là cần từ từ đường bệnh, như thế Hạ phu nhân nói cho Âu gia nghe đúng là chút gì đó khó nghe, cũng coi như đã là quá khứ đi?

Biểu hiện sợ hãi của nàng khiến ba vị thiếu phu nhân rất hài lòng, Hạ phu nhân nhận được tin tức cũng chạy trở về, cả nhà khuyên can mãi rốt cục thoái thác việc này khiến cho người ta hết sức thấy ý tốt cùng xin lỗi. Cuối cùng giống trống khua chiêng, nói cười yển yển đem ba vị thiếu phu nhân mời tới Hạ gia đại viện.

Ngày thứ hai, Hạ phu nhân lại mang theo vô số thuốc trân quý tới cửa đi thăm bệnh Âu gia Lão phu nhân cùng Âu phu nhân, Âu phu nhân kéo theo thân bệnh, bắt con dâu tự mình đem nàng đưa ra cửa. Thường xuyên qua lại, hai nhà đều giữ gìn thì thư gia truyền tốt lắm, thanh danh gia đình lễ độ, một hồi bất hòa, lại có thể khiến Tây kinh một hồi say sưa giai thoại. Hạ phu nhân cùng Âu phu nhân, quả nhiên đem một hồi chuyện xấu biến thành chuyện tốt.

Đang lúc Âu gia cùng Hạ gia chuyện sự cố một viên tuyết đã thương người để Tây Kinh đem làm đề tài lúc trà dư tửu hậu thì khổ chủ Hạ Thụy Hi bị người trong nhà cố chấp bắt nằm ở trên giường, bệnh cũ còn không điều dưỡng tốt, bệnh mới lại tiến tới.

Hôm nay, ở nàng phần nộ sai khi uống một chén thuốc, rốt cục được cho phép tự do hoạt động một canh giờ. Đây là một ngày mùa đông thời tiết tốt khó kiếm được, bầu trời xanh thẳm, ánh mặt trời sáng lạn, không có một tia gió. Nàng ở trong sân đi lại một lúc, ngồi ở trước cửa sổ chạm trổ tinh tế nhìn lên mặt trời, câu được câu chăng nghe Uyển Nhi cùng Thuần Nhi mới tới tán gẫu chuyện ở Tây kinh, tâm tình buồn bực cùng thân thể đau nhức không có cách nào thoải mái.

Hạ Thụy Nam về nhà hỏi thăm sức khỏe muội muội được mấy nha hoàn cẩn thận chu đáo đến đỡ tới đi vào Tuyết Lê Tiểu Trúc thì vừa lúc thấy ánh mặt trời xuyên thấu qua cửa sổ khắc khoa, chiếu vào trên người Hạ Thụy Hi, thiếu nữ trắng như tuyết trên mặt đường nét dịu dàng tinh xảo, nhưng nhưng lông tơ tán ra ánh sáng vàng nhạt, giống như tinh linh ôn nhu. Hạ Thụy Nam tự nhiên sinh ra cảm giác tự hào, tiểu muội của nàng, cuối cùng đã trưởng thành a, đã Hầu Tử cũng trở thành thiếu nữ xinh.

Thuần Nhi trước hết thấy Hạ Thụy Nam đứng ở cửa, nàng mới đến, không biết là Hạ gia Đại tiểu thư, vội vàng quỳnh lên đứng dậy hành lễ vấn an.

Hạ Thụy Hi lúc này mới phát hiện ở bậc cửa là Hạ Thụy Nam đang mang thai. Nàng hoan hô một tiếng, ba chân bốn cẳng chạy lên đỡ lấy nàng: “Tỷ tỷ, làm sao người không chào hỏi một tiếng đã tới rồi? Thân thể của người nặng, không tiện, như thế nào còn chạy tới chỗ này?”

Hạ Thụy Hi thật sự thích Hạ Thụy Nam. Nàng vừa tới thế giới này mở to mắt liền chứng kiến đầu tiên chính là ánh mắt khóc đến sưng thành quả hồng đào của Hạ Thụy Nam, người thứ hai là Uyển Nhi, sau đó mới là vợ chồng Hạ lão gia.

Trong khi nàng vào lúc đêm khuya, khóc tinh lại, người thứ nhất chạy tới bên người nàng cũng là Hạ Thụy Nam. Hạ Thụy Nam mạo hiểm bị nhà chồng quở trách, kiên trì ở nhà chăm sóc nàng nửa tháng, phải đến khi nhà chồng lần thứ ba phái người tới đón, không còn có gì để nói, mới lo lắng trở về. Lúc sau, cách năm ba ngày lại phái người đến xem nàng, chính mình một khi có cơ hội cũng chạy thẳng tới đây, mãi khi mang thai, mới dần dần ít tới.

Với Hạ Thụy Hi mới vừa đến nơi đây trong đoạn thời gian đó, đúng là có Hạ Thụy Nam ôn nhu kiên nhẫn, tính khiết thiện lương làm bạn, mới khiến cho nàng vượt qua này một đoạn thời gian đáng sợ. Nhưng Hạ Thụy Hi biết, Hạ Thụy Nam là đối tốt với khối thân thể này của nàng, chứ không phải đối tốt với linh hồn nàng. Nói không chừng ngày nào đó Hạ Thụy Nam biết nàng không phải bản gốc, còn có thể nhìn nàng như yêu ma quỷ quái ngay tại chỗ từ hình. Nàng vừa nghĩ tới mình là trộm tình yêu của người khác, đã cảm thấy khó chịu, liền đó đối xử với Hạ Thụy Nam cũng không kiên nhẫn.

Chính là, vô luận nàng khó chịu thế nào, Hạ Thụy Nam cho tới bây giờ đều là tương đối ôn nhu, dần dần nàng bắt đầu tin tưởng mình chính là chân chính Hạ Thụy Hi, thiết tình muốn nhận Hạ Thụy Nam là thân tỷ tỷ. Chính vì yêu mến tỷ tỷ này, nàng cũng không muốn làm cho người ta phát hiện mình là hàng giả. “Ta muốn hảo hảo sống sót.” Đêm khuya yên tĩnh, Hạ Thụy Hi vô số lần nắm chặt nắm tay lạnh lẽo nói với chính mình.

Hạ Thụy Nam vội lôi kéo Hạ Thụy Hi nhìn kỹ chỗ thương thể của nàng, lúc này mới ngồi xuống chậm rãi hỏi bệnh tình của nàng. Hạ Thụy Hi đặc biệt yêu kiều tựa vào trên vai của nàng: “Tỷ tỷ, ta đã tốt, buồn là vẫn còn hoảng sợ. Vốn đã sớm muốn đi xem người, cha cùng nương có tình không cho, buồn chết ta.”

“Nhị tiểu thư chậm một chút, không cần đề nặng Tiểu công tử.” Bên cạnh một bà vú mặc áo xanh ngọc to tròn áo choàng ngắn cười đến thấy mi không thấy mắt nhắc nhở Hạ Thụy Hi.

Hạ Thụy Ti nhận ra đó là người bên cạnh Đường thị mẹ chồng Hạ Thụy Nam, kêu Tô nữ mẫu. Rõ ràng nói là Đường thị phải tới hầu hạ Hạ Thụy Nam, Trên thực tế là giám sát hành động của nàng, sau lưng khiến cho Hạ Thụy Nam không ít ngọt ngào.

Hạ Thụy Hi thấy nàng, trong lòng liền sinh ra vài phần chán ghét, nàng cũng không quan tâm, nàng dựa vào bả vai Hạ Thụy Nam, làm sao lại đề nặng Vũ gia Tiểu công tử. Nàng lập tức nhếch khóe miệng nhìn phía nha hoàn Oanh Nhi bên người Hạ Thụy Nam: “Vị này là ai?”

Oanh Nhi cười vén áo thi lễ, đang muốn đáp lời, Tô nữ mẫu liền giành đáp: “Nhị tiểu thư không biết nô tì. Bởi vì thiếu phu nhân có tin vui, phu nhân thương yêu thiếu phu nhân, để nô tì phục vụ thiếu phu nhân ẩm thực sinh hoạt thường ngày, nô tì phụ gia họ Tô.”

Tô nữ mẫu ở Vũ gia nguyên có vài phần thể diện, tự nhiên sẽ không cho là nàng thực hiện điều gì có phần không thỏa đáng, chính ở chỗ này cười dài chờ thưởng.

Hạ Thụy Hi nhìn cũng như không nhìn nàng liếc mắt một cái, chờ Oanh Nhi đáp lời. Sau khi nghe Oanh Nhi đáp lời, nàng mới nhìn hướng Uyển Nhi: “Uyển Nhi, mang này các vị đi xuống dùng trà, ta cùng tỷ tỷ có vài lời muốn nói với nhau.”

Tô nữ mẫu thấy nàng hoàn toàn bị coi thường, trong lòng không được thoải mái, lại cảm thấy được mấy nha hoàn, bà vú cùng đi xem ánh mắt của họ đều có chút buồn cười, có ý cần giữ chút thể diện, vội hỏi: “Nhị tiểu thư, thiếu phu nhân trong người có thai, cũng không thể khiến nàng bị mệt. phu nhân nhà ta đã giao phó, nhất định phải —— “

Hạ Thụy Nam há mồm muốn răn dạy và quả mắng Tô nữ mẫu, liền bị Hạ Thụy Hi lôi kéo tay áo, nàng đem chén trà trong tay nặng nề đặt lên bàn, cau mày: “Oanh Nhi, tỷ tỷ của ta bình thường ở nhà đều không nói lời nào sao?”

Oanh Nhi nhin cười: “Hồi Nhị tiểu thư, lời này tự nhiên không phải.”

Hạ Thụy Hi trầm mặt đối Tô nữ mẫu nói: “Ngươi kêu ta cái gì?”

Tô nữ mẫu sùng sốt, theo bản năng trả lời: “Nhị tiểu thư nha.”

“Ngươi bình thường đều nói chuyện với chủ nhân như thế này?”

“Đúng nha.” Tô bà tử không rõ nàng nói sai ở chỗ nào.

“Ngươi học quy củ ở đâu?”

“Quy củ của ta, tự nhiên chính phu nhân của ta dạy.” Tô nữ mẫu có chút không kiên nhẫn, Hạ Thụy Nam bình thường là một người ôn nhu mạn tính, nói cái gì đều là khinh ngôn mạn ngữ. Nàng này có cô em gái nổi tiếng lỗ mãng, bắt quá cũng chỉ là cái con nhóc mà thôi, không có gì đáng sợ.

“Quy củ của ngươi?” Hạ Thụy Hi cười lạnh hai tiếng, “Ta tuổi nhỏ không hiểu chuyện, nhưng cũng biết nô tài nhà chúng ta, chủ nhân không hỏi, là không dám tùy tiện mở miệng nói chen vào, lại càng không dám cãi lại chủ nhân. Ngươi học ở đâu cái quy củ này, ha ha ——” Tô nữ mẫu quy củ không cần nàng bình luận, tự để cho nàng ta suy nghĩ.

Tô nữ mẫu mặt thoát đỏ thoát trắng, nhưng cũng tìm biết phải nói cái gì. Xoay người đối với Hạ Thụy Nam về mặt đau khổ muốn khóc: “Thiếu phu nhân, nô tì không phải ý tứ kia, người xem này...”

Hạ Thụy Hi một tiếng gào to: “Ngươi trông coi thiếu phu nhân nhà ngươi thì khóc cái gì? Không sợ kinh hách đến Tiểu công tử sao?” nạng lên chén trà, mặc kệ Hạ Thụy Nam ám chỉ, mí mắt hạ xuống: “Uyển Nhi, ta bảo ngươi bồi vài vị đi ra ngoài dùng trà, như thế nào còn không đi?”

Mấy người khác đều bắt đầu cười trộm, có một tức phụ tiến lên phía trước nói: “Chúng nô tì tạ ơn Nhị tiểu thư thương trà.” Kéo Tô nữ mẫu đang sững sờ ở chỗ này đi xuống.

Hạ Thụy Hi biết, sự tình hôm nay tất nhiên có người chắc chắn rất nhanh báo cho Vũ phu nhân biết, Tô nữ mẫu này, đã làm mất mặt Vũ gia còn không tự biết, sau này đừng mơ tưởng muốn đi cùng Hạ Thụy Nam ra ngoài.

Chờ chúng nha hoàn đều lui ra ngoài, chỉ còn lại có Oanh Nhi cùng Thuần Nhi canh giữ ở cửa, Hạ Thụy Hi mới nhìn hướng Hạ Thụy Nam: “Tỷ tỷ, ngươi sẽ không trách ta chứ?”

Hạ Thụy Nam như có suy nghĩ gì nhìn thấy nàng: “Nhị muội, ngươi đã trưởng thành.”

Hạ Thụy Hi bị ánh mắt của nàng nhìn sợ nổi da gà, không biết mình đã làm sai ở chỗ nào. Ngượng ngùng nói: “Tỷ tỷ, người không thấy tức giận sao? Ta chính là không quen nhìn những điều nô này, cảm lông gà tướng lợn tiển, cũng dám quần đến trên đầu chủ nhân. Ta nếu làm sai cái gì, người không cần suy nghĩ cho ta, ngươi dạy ta nghe?”

Hạ Thụy Nam cười nhẹ một tiếng: “Ta dạy cho ngươi cái gì? Ngươi hiện giờ như vậy, ta rất cao hứng, như thế nào lại tức giận? Xem ra ngươi đã quên những chuyện trước đây quả không phải chuyện xấu.”

“Cái gì?” Hạ Thụy Hi nghĩ mãi mà không rõ ý tứ của nàng trong lời nói, cột nhà lôi kéo nàng, muốn nghe nàng nói những chuyện lúc trước.

Hạ Thụy Nam mỉm cười nói: “Ngươi trước kia a, dựa theo tính tình lúc trước, tất nhiên là mặc kệ mặt mũi của Vũ gia, trước muốn đánh cho Tô nữ mẫu một trận, sau đó đuổi ra ngoài.”

“Ta từ trước có lợi hại như vậy sao?” Hạ Thụy Hi sờ sờ mặt mình, có chút chần chờ, cá tính con người mình thay đổi quá lớn, sẽ không khiến cho bọn họ hoài nghi? Nàng có hay không cần phải ... Trở nên dững dĩnh một ít đây? Chứ việc nàng tâm tình cần mặt, mượn danh nghĩa mất trí nhớ, giả bộ bất tỉnh giả ngu, rốt cuộc chắc chắn sẽ lộ ra sơ hở. Xem ra còn phải cẩn thận hơn một chút .

Bạn đang đọc truyện *Gái Ế Không Hiền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Tỷ Muội (2)

Hạ Thụy Nam không chú ý tới Hạ Thụy Hi tâm lý phức tạp chuyển động, mỉm cười nói: “Đúng là rất lợi hại. Đáng ra ta còn lo lắng cho ngươi trải qua hai chuyện này, sẽ trở nên nhu nhược. Coi như thật tốt, tính khí cũng đã thay đổi không giống như trước, chính là đã thông minh, thủ lễ, hiểu chuyện rất nhiều. Tương lai, ngươi tới nhà chồng, ta cũng không cần thay ngươi lo lắng. Hào hảo đi theo nương học một ít, đối với ngươi tốt cũng không ít đâu.”

Hạ Thụy Hi vô cùng then thùng gục đầu xuống, nhỏ giọng nói lầm bầm: “Tỷ tỷ, không được giấu cợt người ta.” Nàng sớm đã biến khuôn mặt trở thành một trận gió lạnh thổi qua. Có trời mới biết, nàng căn bản là không cần cái gì đàm hôn luận giả, nhưng không có biện pháp, nơi này cô gái nói chuyện đến vấn đề này đều là hình dáng như vậy, nàng coi như là diễn viên khách mời diễn xuất tốt lắm.

Hạ Thụy Nam hô nhỏ một tiếng, kéo tay Hạ Thụy Hi đặt ở trên bụng nàng, thực vui mừng nói: “Ngươi sờ xem, ngươi sờ xem, hài nhi đang đá ta này. Tiểu hài tử này, mỗi ngày nhân lúc có chuyện vui vẻ, luôn đá ta.”

Hạ Thụy Hi thấy bàn tay quả nhiên nhẹ nhàng bị đá một chút, mỏng manh cơ hồ không – cảm giác. Một loại cảm giác kỳ quái theo đáy lòng nàng nảy sinh, ôn nhu, êm ái, đây là mẫu thân sao? Nàng thật cẩn thận sờ lên: “Bảo bảo, ngươi đang ở đây chơi sao?” Kia bàn chân nhỏ dừng dừng lại đập nàng rồi thu về. Nàng kinh ngạc há to miệng, nguyên lai đều thật sự.

Hạ Thụy Nam hạnh phúc nói: “Làm sao ngươi cùng với tỷ phụ ngươi thật giống nhau, cùng hẳn nói chuyện, hẳn nghe hiểu được đó?”

Hạ Thụy Hi thì thầm nói: “Hắn đương nhiên nghe được đấy.” Bằng không cần phải dưỡng thai làm cái gì? Nàng có một đồng tri thức muốn nói cho Hạ Thụy Nam, nhân nhìn lầm mới không có nói ra, nếu không Hạ Thụy Nam thật sự sẽ tưởng nàng là yêu quái, một nữ hài tử mười lăm tuổi, chắc chắn không thể biết mấy thứ này.

Nàng thay đổi đề tài: “Tỷ tỷ, tỷ phụ nhất định rất cao hứng đi?”

Hạ Thụy Nam mặt đỏ lên: “Hắn tự nhiên là cực cao hứng. Bọn hắn người nhà đều thật cao hứng, chính là, chính là, ai, nói ngươi cũng không hiểu.” Nàng nhấn lại đôi lông mày đẹp nhỏ nhắn, u oán ám chỉ.

Hừ, xem thường nàng quá, nàng như thế nào lại không rõ? Có một số việc, nàng có thể so sánh với Hạ Thụy Nam đương sự này còn biết được nhiều hơn. Chẳng qua là đại trạch môn kia có chuyện không hay, Vũ phu nhân không phải là một bà mẹ chồng dễ đối phó, thấy người vợ có bầu, tuy rằng rất cao hứng, thế nào cũng ra lệnh cưỡng chế hai vợ chồng phân phòng ngủ, sau đó lại muốn tặng nhà hoàn âm giường.

Thân phận Hạ Thụy Hi tự nhiên không nên hỏi Hạ Thụy Nam việc này, bất quá nàng có biện pháp của nàng, nói bóng nói gió hỏi: “Tỷ phụ gần đây có bận rộn?”

Trượng phu Hạ Thụy Nam là Vũ Tử An, Hạ Thụy Hi gặp qua vài lần, cao chừng một thước bảy lăm, bộ dạng rất có khí khái nam tử, dù cho hơi béo, bụng có vẻ lớn. Thái độ làm người cũng không tệ lắm, đối với Hạ Thụy Nam cơ hồ là ngoan ngoãn phục tùng, chiều cổ hết sức tinh tế tỉ mỉ, đối Hạ gia cũng thực thân thiết chu đáo, ai trong Hạ gia nhắc tới hắn đều vô cùng thỏa mãn. Khó nhất được chính là lại có thể không có nhà hoàn thông phòng, tạm dừng không nói nguyên nhân là cái gì, tóm lại ở Tây Kinh đề từ thể gia nhìn chung khó kiếm được. Hắn đang ở phủ nha Tây Kinh đảm nhiệm chức cụ, con đường làm quan thượng coi như là thiếu niên đặc chí, đường làm quan rộng mở. Bất quá Hạ Thụy Hi xem ra, nếu như không có người mẹ đáng chán ghét như Vũ phu nhân, hẳn hẳn giá trị sẽ cao hơn một chút.

“Hắn có chút bận rộn, cuối năm đến rồi. Bất quá chỉ cần hắn ở nhà, hắn đều cũng tận lực phụng bồi ta.”

Vậy là tốt rồi, chỉ cần Vũ Tử An tâm tư ở trên người Hạ Thụy Nam, liên cái gì cũng nói tốt. Hạ Thụy Hi chớp mắt: “Tô nữ mẫu này, thật đáng giận. Ta đã sớm nhìn nàng ta không ưa, nay nhân có cơ hội này, tự nhiên không thể buông tha nàng. Ta nghĩ nàng sau này trở về nhất định sẽ bị phạt, chỉ là sẽ không biết mẹ chồng người phái người nào tới bên cạnh người?”

Hạ Thụy Nam sắc mặt buồn bã: “Nàng phái người bên cạnh hơn nửa đến chỗ ta.”

Hạ Thụy Hi rung đùi đắc ý nói: “Ta lần trước nghe phụ thân nói, người trước kia có một cái tật bị choáng, cũng không thể tức giận được. Trước kia là một mình người thì thôi, hôm nay là phụ nữ có mang, cần phải gấp bội cẩn thận. Có chuyện gì, nên thoải mái, buông lỏng tinh thần, nên cùng tỷ phụ trò chuyện. Nếu không nữa thì, cùng nương trò chuyện cũng là việc tốt.”

Hạ Thụy Nam gật gù đầu: “Ta biết, ta sẽ tận lực thoải mái, buông lỏng tinh thần.”

Hạ Thụy Hi thở dài, Hạ Thụy Nam làm sao lại nghe không rõ ám hiệu của nàng đây? Nàng còn nói: “Ta phát hiện, ta cứ kêu choáng váng đầu, nói cái gì cha mẹ đều phải theo của ta.” Dò xét liếc trông mắt nhìn về phía Hạ Thụy Nam.

Hạ Thụy Nam há to mồm, đột nhiên hiểu được, cười kéo nàng một chút: “Xú nha đầu, Quả là ngươi lắm trò. Ta đã biết.”

Hạ Thụy Hi đạt tới mục đích, cười bảo Hạ Thụy Nam ăn điểm tâm. Hạ Thụy Nam lơ đãng hỏi: “Bội Bội làm sao không tới thăm ngươi?”

Nhắc tới cái nàng Tam muội Hạ Thụy Bội này, Hạ Thụy Hi khuôn mặt lập tức chìm xuống.

Lại nói Hạ Thụy Hi đến nói này hận nhất là ai, chắc chắn là Hạ gia Tam tiểu thư Hạ Thụy Bội. So sánh với nàng cùng Hạ Thụy Nam quan hệ mà nói, Hạ Thụy Bội giống như không phải cùng với các nàng từ một mẹ sinh ra.

Nàng nhớ rõ nàng vào sáng ngày thứ hai từ khi tỉnh lại , bởi vì nháo nhào một đêm, vợ chồng Hạ thị cùng Hạ Thụy Nam đều đi nghỉ ngơi, bên người chỉ còn lại có mấy nha hoàn và bà vú coi chừng. Đúng lúc mơ mơ màng màng nghe thấy mảnh thạch anh “Ba” một thanh âm vang lên, tiếp theo liền có một nữ hài tử lạnh lạnh thanh âm nói: “Nhạ họa tình (yêu tình rắc rối) không phải tình sao? Tại sao lại quên hết quá khứ?” Tiếp theo cánh tay nàng ở trong chăn bị người hung hăng cấu, véo một phen, bứt rứt đau đớn, đau đến mức nàng suýt nữa kêu thành tiếng.

Hạ Thụy Hi rất muốn liều mạng đứng dậy túm kẻ đang làm nàng đau như một chút. Nhưng mà nàng không dám, nàng không biết tình huống chung quanh. Cũng sợ hãi có người phát hiện nàng đã tỉnh, không ngừng hỏi chuyện nàng, khiến nàng bại lộ bí mật. Vì lâu dài tính toán, nàng chỉ có chịu đựng, nghe nhiều xem nhiều, thăm dò tình huống rồi nói sau.

Kia lạnh lạnh thanh âm của nói: “Nhạ họa tình, mạng thật lớn, vẫn còn cô tình già bộ?”

Một thanh âm của người đàn bà trung niên thấp giọng khuyên nhủ: “Tam tiểu thư, Nhị tiểu thư bị tổn thương nặng như vậy, đương nhiên sẽ hôn mê. Nàng là Nhị tỷ ruột thịt của người, những lời này của người nếu để cho lão gia cùng phu nhân nghe thấy được, không tốt lắm.”

“Ba!” một tiếng vang giòn, phụ nữ trung niên ủy khuất “Ai u” một tiếng, hình như là bị đánh.

Quả nhiên là thanh âm lạnh lạnh kia nói: “Hừ! Lão nô tài, người thực nghĩ đến người là vú em của ta là có thể cấm cản? Những lời này của ta không một câu nói sai! Nàng chính là Nhạ họa tình làm cho gia đình bất an! Nếu không phải nàng, lần trước ta đi tham gia thi hội, tất nhiên là ta đoạt giải nhất. Chính là nàng thanh danh bại hoại Nhạ họa tình, hại ta thật mất mặt, vô ích bị người chê cười! Nàng nên chết sớm siêu sinh, cả nhà đều được thanh tịnh.”

Hạ Thụy Hi vừa nghe, trong lòng vô cùng lạnh lẽo, thân thể này làm người thật là thất bại, em gái mình còn hận mình đến nước này. Xuyên qua một chủ thể như vậy, thật là làm cho nàng không còn gì để nói. Nàng không dám mở mắt, nàng không biết bây giờ ngoài giả bộ bất tỉnh ra còn có thể làm cái gì.

Hạ Tam tiểu thư còn ngoan lệ nói: “Những lời này của ta, nếu rơi vào tay cha cùng nương hoặc là trong tai những người khác , các người cả đám đều chờ đó đi ra ngoài lĩnh thưởng cho ta !”

Nghe chúng nhân vâng dạ đáp ứng, nàng mới thỏa mãn nói: “Vú em, chúng ta đi! Xảo nhi, Nhạ họa tình chết thì người trước tiên nói cho ta biết.”

Tiếng bước chân vang lên, bên ngoài một tiểu nha hoàn gòn gối hô: “Nô tì Lục Nhi thỉnh an Lão phu nhân, Lão phu nhân kim an.”

Hạ Tam tiểu thư im lặng một hồi, một lát bước chạy ra đi.

“Tôn nữ nhi thỉnh an nãi nãi.”

Một cái thanh âm già nua nói: “Bội bội, người cũng ở đây à?” Đại khái là Hạ lão phu nhân.

Hạ Tam tiểu thư thấp giọng nói: “Tôn nữ lo lắng cho thương thế của Nhị tỷ, nên đến xem.”

Hạ lão phu nhân trấn an nói: “Hảo cô nương a. Chẳng những người càng ngày càng xinh đẹp, cũng càng ngày càng lúc càng hiểu chuyện. Nhìn người như thế này, ta thực yên tâm.”

Hạ Tam tiểu thư không biết nói câu cái gì, liền được Hạ lão phu nhân khen tặng nàng một tràng. Bọn hạ nhân cũng phụ họa thổi phồng Tam tiểu thư thiện lương, hiểu thuận, tỷ muội tình thâm, giống như chuyện mới vừa rồi căn bản không có phát sinh.

Hạ Thụy Hi đang ở nơi này cảm thán công phu trở mặt như trở bàn tay của Hạ tam tiểu thư, trong phòng vang lên Hạ Tam tiểu thư thanh âm hơi chút vui mừng xen lẫn bi thương nói: “Nãi nãi, người nói Nhị tỷ như thế nào xui xẻo như vậy? Sinh nhật cập kê lại phát sinh chuyện như vậy. Cũng không biết rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, kỹ thuật của nàng tốt như vậy, ta không tin thực sự ngoài ý muốn. Nếu để cho ta đã biết là ai làm hại nàng, nhất định phải thay nàng báo thù.”

Đúng vậy a, Hạ Thụy Hi cũng rất tò mò về nguyên nhân bị thương của thân thể này. Tự nhiên dòng tai nghe, kết quả nghe thấy Hạ lão phu nhân thở dài: “Bội bội, chuyện quá khứ không cần nói ra, ngoài ý muốn chính là ngoài ý muốn. Nếu Nhị tỷ người nghe lời, đừng chạy đi ra ngoài, cũng sẽ không trêu chọc xảy ra tai họa lớn như vậy.”

Xem ra quả thật có ân tình khác, chỉ là trong nhà mọi người đều giữ kín như bưng, hẳn là liên lụy đến quyền quý gì đó đây? Chỉ hy vọng sau này phiền phức cho nàng không nhiều lắm. Hạ Thụy Hi đang miên man suy nghĩ, một bàn tay ấm áp chạm trên trán nàng, khiến nàng cảm giác thật thoải mái, xúc cảm kia hẳn là người già, đại khái là Hạ lão phu nhân.

Quả nhiên Hạ lão phu nhân nói: “Tuy rằng còn có chút nóng, nhưng so với ngày hôm qua tốt hơn nhiều. Nha đầu số khổ này, chỉ hy vọng nàng từ nay về sau bị cực thái lai.”

Hạ Tam tiểu thư ngọt ngào: “Nãi nãi yên tâm, Nhị tỷ cát nhân thiên tương, nhất định sẽ khá hơn. Nhưng thật ra ngài, chắc chắn mệt mỏi, cháu gái đỡ ngài quay về nghỉ ngơi?”

Hạ lão phu nhân nói: “Bỏ đi, ta khó mới tới được một chuyến, ngồi một lát nữa. Không thể đợi Hi Hi tỉnh lại.” Lại đem nhũ mẫu quần sự gọi tới, tình tế hỏi tình huống cụ thể Hạ Thụy Hi một hồi.

Hạ Tam tiểu thư thì chạy trước chạy sau bưng trà, mời trái cây, dầm chân nắm vai chiếu cố người trông rất vui vẻ. Cuối cùng nói ngọt: “Nãi nãi, ngài cũng

đừng có lo lắng. Nơi này không phải có ta đây sao?”

Đợi cho hạ Tam tiểu thư giúp đỡ Hạ lão phu nhân đi ra ngoài, trong phòng lộn xộn một lúc, Hạ Thụy Hi mới có cơ hội trộm nhìn bóng lưng Hạ Tam tiểu thư liếc mắt một cái. Chỉ thấy là một thân thương sam xanh nhạt, váy xanh biếc, có hơi béo, vóc người đều chưa thoát khỏi một tiểu nha đầu. Không khỏi ngẫm thờ dài, thân thể này mới đầy mười lăm tuổi, nếu là cùng một mẹ xinh ra, nha đầu này như thế nào cũng không thể có thể vượt qua mười bốn tuổi, tại sao tâm địa quá độc, làm người lợi hại như thế?

Chờ đến tối Hạ Thụy Nam tự mình lau người cho nàng, thấy nàng trên cánh tay bị hạ Tam tiểu thư nhéo thành xanh tím, biết rõ sâu xa bên trong hết thảy mọi chuyện, Hạ đại tiểu thư tự nhiên sẽ không nhận thức không ra đó là vết nhéo.

Chính là dấu vết kia thường xuyên đều phát hiện ở trên người nha hoàn, như thế nào sẽ đột nhiên xuất hiện ở trên người Nhị tiểu thư? Hạ đại tiểu thư lập tức hăm hăm hỏi: “Đây là làm sao vậy? Ai làm?” Chỉ vào Uyển Nhi nói: “Đi đem các nô tài hầu hạ đứng hết ngoài cửa, để cho ta biết là ai làm, báo cáo cha mẹ, chặt tay nàng!”

Uyển Nhi sớm liền nhìn thấy, nhưng cũng chỉ là thờ dài mà thôi. Hiện tại thấy Đại tiểu thư luôn luôn ôn nhu điềm đạm nho nhã vô cùng tức giận, cũng sợ tới mức không nhẹ, quý xuống miệng mở rộng không dám nói lời nào, nước mắt đỏ rạo rạo rớt xuống. Nàng nào dám nói là Tam tiểu thư đã hạ thủ, trừ phi nàng muốn bị Tam tiểu thư chặt tay, nếu Nhị tiểu thư còn tốt, nàng cũng không sợ hãi như vậy, chính là Nhị tiểu thư bây giờ thế này, ai biết nàng khi nào thì phải đi rồi? Khi đó các nàng ở Tuyệt Lê Tiểu Trúc còn không phải mặc người chém giết.

Hạ Thụy Nam thấy nàng chậm chạp không nói lời nào, lưỡng đạo lông mày nhỏ nhắn dựng thẳng lên: “Chẳng lẽ chính là nha đầu nhà ngươi? Nhị tiểu thư ham chơi hại người bị phạt không ít, ngươi liền thừa dịp nàng hôn mê, tìm cách trả thù nàng?”

Tội danh này giống như sấm sét giữa trời quang bổ vào trên người Uyển Nhi, nàng mặt mũi trắng bệch, lại không dám khóc thành tiếng, dùng sức cắn răng, chịu đựng, đến mức toàn thân đều run rẩy lên, thật vất vả mới từ nha trong hàm răng nhả ra một câu: “Đại tiểu thư minh giám, nô tì quả thực oan uổng! Nàng, nàng là chủ nhân, các nô tài mạng đều nắm chặt trong tay chủ nhân, nô tài nào dám ăn gan hùm mật gấu làm chuyện như vậy?”

“Không là các ngươi, vậy là ai?” Hạ Thụy Nam moi lên chiếc khăn trong nước ướt sũng “Ba” liền đập vào trên mặt Uyển Nhi, nước theo tóc Uyển Nhi, hai má, cổ chảy xuống, trông vô cùng thảm hại. Nàng cũng chẳng quan tâm, chính là càng không ngừng đập đầu.

Bạn đang đọc truyện *Gái Ế Không Hiền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Tỷ Muội (3)

Hạ Thụy Hi có chút không đành lòng, nhẹ nhàng lôi kéo góc áo Hạ Thụy Nam, tha thiết mong chờ nhìn nàng, ý cầu khẩn rõ ràng thấy được trên mặt. Dừng lại

Hạ Thụy Nam xem thấy bộ dáng hai người, trong lòng cũng có chút cân nhắc. Lập tức thu về giận dữ, thấp giọng nói: “Ngươi. Ta nghe nói hôm nay Lão phu nhân tới thăm Nhị tiểu thư sao?”

Uyển Nhi thấy tránh được một kiếp, nhẹ nhàng thở ra, liên tục không ngừng gật đầu, cũng không dám.

Hạ Thụy Nam lại hỏi: “Mặt khác còn có những người nào?”

Uyển Nhi thấp giọng nói: “Còn có Tam tiểu thư.”

Hạ Thụy Nam trầm ngâm một hồi mới nói: “Ngươi đứng lên đi. Ngươi là người hầu hạ Nhị tiểu thư, tương lai, cả đời đều đi theo nàng. Che chở ông chủ, là trách nhiệm của ngươi! Nàng nếu là có chuyện gì, ngươi cũng đừng mong tốt được! Loại chuyện này chỉ một lần, sau khi phát sinh chuyện như vậy lần nữa, ngươi giấu giếm không báo, ta sẽ đuổi ngươi đi ra ngoài! Ngươi nhớ kỹ lấy đi?”

Uyển Nhi đáp ứng, nàng mới nhúc nhích mí mắt: “Ngươi xuống dưới đi dọn dẹp một chút, cái dạng này tính cái gì?”

Chờ Uyển Nhi đi xuống, trong phòng chỉ có hai tỷ muội, Hạ Thụy Nam mới lấy thuốc mỡ bôi cho Hạ Thụy Hi, thấp giọng nói: “Hi Hi, Bội Bội còn nhỏ, không hiểu chuyện, dễ dàng dễ tâm vào chuyện vụn vặt, làm tỷ tỷ không cần phải tính toán với nàng. Trải qua chuyện lần này, sau này ngươi cần phải ngoan đó, không cần gây ra... cho cha mẹ thêm phiền toái, biết không? Ngươi trẻ con như vậy, đem tỷ tỷ dọa chết khiếp.”

Hạ Thụy Nam biểu tình vừa nghiêm khắc lại ôn nhu, Hạ Thụy Hi có thể rất rõ ràng cảm nhận được thiện ý cùng yêu thương của nàng, nàng cùng Hạ Tam tiểu thư đối với Hạ nhị tiểu thư thái độ khác biệt thật sự quá lớn. Xem ra nàng là rất rõ ràng mâu thuẫn giữa Hạ Thụy Hi cùng Hạ Tam tiểu thư, cũng không hiểu được nhà này ba tỷ muội rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì, chỉ có thể dựa vào chính sinh hoạt sau này chậm rãi tìm hiểu.

Hạ Thụy Hi gật gật đầu, nhu thuận nói: “Tỷ tỷ, trước kia rất nhiều chuyện ta đều nhớ không được. Ta nghĩ Tam muội làm như vậy, đại khái là ta trước kia

đã thương tâm nàng . Tỷ tỷ có thể nói cha ta biết, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, ta sau này cũng muốn cầu được sự tha thứ của nàng”

Hạ Thụy Nam thở dài: “Người nha, lúc này còn giả bộ ngoan như vậy. Mọi người đều nói người tuyệt đối nghe lời ta, trên thực tế là mặt ngoài nghe xong, sau lưng lại đi làm dã Hủ Tử. Người nếu thật nghe ta, cũng không trở thành việc mệt như thế này, suốt nửa đêm mạng đánh rơi rớt. Quên hết, quên hết cũng tốt. Ta cũng không nhớ người đi cùng nàng đã nói những gì ân hận, chuyện kia sao, nhắc tới cũng không phải là lỗi của người, người không cần để ở trong lòng.”

Hạ Thụy Hi vừa nghe trong lời nói có ý, hóa ra là liên quan tới chuyện nàng té ngựa bị thương. Liền cầu nàng: “Tỷ tỷ, ta nhớ không được ta như thế nào bị ngã ngựa, chuyện trước kia đều nhớ không rõ, ta chỉ là cảm thấy được trong lòng ủy khuất thật sự. Người nói cho ta biết, ta rốt cuộc là vì cái gì mà bị ngã?”

Hạ Thụy Nam sắc mặt phức tạp nhìn nàng một hồi, cuối cùng sờ sờ mặt nàng: “Ủy khuất sao? Nhất định ủy khuất. Tình hình lúc đó chúng ta cũng không phải thực rõ ràng. Không nên hỏi, sau này ngoan ngoãn ở lại nhà, không còn làm bậy, mới không uổng phí công cha mẹ nuôi người. Ngủ đi.”

Nàng càng không nói, Hạ Thụy Hi càng muốn biết, cảm giác trong lòng có bảy tám ngàn tay đang cào xé, khiến cho nàng tâm hoảng ý loạn. Tôn Tử nói, biết người biết ta, trăm trận trăm thắng. Nàng muốn ở cái thế giới xa lạ này sinh tồn thật tốt, sao có thể làm con thỏ dây?

Hạ Thụy Hi mang theo đầy bụng nghi vấn vào giấc ngủ, trước khi ngủ thầm cầu nguyện cái cô Hạ Thụy Hi chân chính hiện vào trong mộng, nói cho nàng biết nguyên nhân hậu quả, không nên để nàng bị ai giờ trò sau lưng cũng không biết. Kết quả trong giấc mộng chỉ có Hạ Tam tiểu thư mập mạp dùng bàn tay nhỏ bé ôm cánh tay nàng trái một vòng, phải một vòng xoay quanh, còn cười híp mắt hỏi nàng: “Nhị tỷ, tiểu muội mất xa cho người có cảm thấy được không? Đại phu nói, có lợi đối với miệng vết thương người phục hồi thật lớn nha.”

Lúc sau Hạ Tam tiểu thư lại tới nữa vài lần, mỗi lần thấy Hạ Thụy Nam đều lạnh lùng, liếc mắt một cái xem xét, lời nói cũng khó nghe, không giống bình thường. Nghe ra ý tứ của nàng sợ là chuyện cầu vớ Hạ Thụy Hi bị Hạ Thụy Nam bầm bả Hạ lão gia cùng Hạ phu nhân, nàng chịu gia pháp, bởi vậy liên lụy đến Hạ Thụy Nam cũng bị hận lây.

Có lẽ là sợ gia pháp, có lẽ là thấy nàng dần dần tốt lên, Hạ Thụy Bội cũng không phải dám có ý xâm phạm tới tứ chi của nàng, nhưng trong lời nói kẹp thương đeo gậy thế nào cũng không thiếu được. Thời điểm cơ hội thích hợp còn ở trước mặt bằng hữu thân thích nói nàng là Dã nha đầu không ai muốn. Hạ Thụy Hi bởi vì mới đến không biết quy củ nơi này, chắc chắn bị hạ thủy bội bắt được cơ hội vài lần hung hăng thu thập xong, đã vài lần quá mất mặt, càng thêm khẳng định thanh danh Dã nha đầu . Đáng hận nhất chính là, mỗi lần Hạ Thụy Bội phá hư vẫn còn làm ra bộ đáng khờ đại không biết hối hận

Một thời gian sau, Hạ Thụy Hi dần dần cũng hận nàng, cơ hồ là thủy hỏa bất dung (như nước với lửa).

Hạ Thụy Hi bình thường cũng không thấy Hạ Thụy Bội va chạm liên tục không va chạm. Không phải nàng sợ nàng ta, chính là hiểu không rõ tình huống, không muốn làm cho chính mình càng thêm bị động. Nay nhân dịp Hạ Thụy Nam vừa nhắc tới Hạ Thụy Bội, không kiềm được tâm tình chán nản.

Hạ Thụy Hi buồn bực nói: “Nói nàng làm cái gì? Nàng ước gì ta chết sớm nàng càng cao hứng, thế nào lại hảo tâm như vậy đến xem ta?”

Hạ Thụy Nam nghiêm mặt khuyên nhủ: “Tỷ muội trong nhà, có thể có bao nhiêu thù hận? Nàng còn nhỏ, không hiểu chuyện, người không cần cùng nàng tính toán. Chờ thêm hai năm nữa nàng lớn chút, tự nhiên sẽ biết lỗi của mình. Nữ nhân vào cửa nhà chồng, cuối cùng vẫn muốn nhà mẹ đẻ vững vàng, chị em trong nhà đoàn kết, thất lưng mới thắng.”

Hạ Thụy Hi cười lạnh: “Nàng nhỏ? Không hiểu chuyện? Ta xem thông minh nhất lợi hại nhất chính là nàng. Hôm kia chính ở chỗ này cũng với nãi nãi nói ra vì thanh danh bất hảo mới bị tai họa này nhắm trúng, muốn người quân giáo ta thật tốt. Còn nói đánh mất thể diện người nhà là việc nhỏ, mấu chốt là ta lớn như vậy, còn không có người tới cửa cầu hôn, tương lai có thể làm sao bây giờ? Có một cô muội muội biết thay tỷ tỷ lo lắng. Ta có một muội muội hiểu biết như vậy, thật sự là phúc khí.”

“Nhé! Nhị tỷ đây là đang hận ta ư?” Hạ Thụy Bội mang theo Yến Nhi là nha hoàn bên người của nàng một phen đẩy ra. Thuần Nhi đang cố gắng ngăn lại, đi nhanh đến, trước đối với Hạ Thụy Nam dùng lễ chào hỏi, miệng cười bụng không cười nói: “Chúc mừng Nhị tỷ, có người tới cửa cầu hôn.”

“Hả?” Hai người đang ngồi đều bị hoảng sợ. Hạ Thụy Nam giật tái mặt nói: “Bội Bội, loại vui đùa này chính là tiểu cô nương được phép ?”

“Làm sao người biết ta nói không phải là sự thật?” Hạ Thụy Bội mới sửa sang lại một chút trên thân áo khoác gấm hoa , chính mình rút chén trà, cười lạnh: “Ngay cả lá trà so với phòng ta cũng quý giá, cha cùng nương thật sự bất công.”

Trà Long Tỉnh trong phòng Hạ Thụy Hi quả thực rất tốt, là cống trà, nhưng cũng không phải vợ chồng Hạ lão gia nặng bên này nhẹ bên kia, mà là vì tiếp đãi bà vi Âu gia thiếu phu nhân đặc biệt chuẩn bị. Còn thừa lại một chút, nàng đều không dám dùng, chính là muốn giữ lại chiêu đãi tỷ tỷ hạ Thụy Nam của nàng , ai biết lại bị Hạ Thụy Bội nhìn thành vấn đề lớn như vậy. Nàng cười khổ một tiếng: “Bội Bội, đây là đãi khách dùng thừa một chút trà, tỷ tỷ vừa vận đến đây, ta mới lấy ra tiếp. Bình thường những gì ta dùng, cái gì không giống với người?”

Hạ thủy bội hừ lạnh: “Trời ạ hàng ngày ở nhà, người luyện tiếu không cùng ta uống thì thôi. Hôm nay tỷ tỷ trở về, không chào hỏi trực tiếp tới thăm người, hai người các người sau lưng ta trộm uống trà ngon, nếu không phải ta nghĩ tỷ tỷ, đến xem nàng, nào biết đâu rằng trong lòng hai người nguyên lai căn bản không có ta. Đều là tỷ muội, ta như thế nào khiến người chán ghét sao?” Nói xong cứ thế khóc lên.

Hạ Thụy Nam vội làm yên lòng nàng: “Bội Bội, đều là tỷ tỷ là không phải, tỷ tỷ vốn nghĩ, Nhị tỷ người là người bệnh, trước thăm nàng sau qua thăm người, ai biết như thế cho người hiểu lầm.”

“Ta không tin! Người nào không biết hai người các người thân nhất?”

Hạ Thụy Hi nhìn thấy bộ dáng hạ Thụy Bội thể kia đã cảm thấy phiền lòng chết đi được, đang muốn mở miệng nói Hạ Thụy Bội, Hạ Thụy Nam vội chuyển hướng nàng, bắt đắ dĩ từ trong tay áo lấy ra một cái hộp: “Nha, đây là người tỳ phu tới Đông Kinh mang về cho người từ Nhã Phương Trai phân Bách Hương Hoa, ta nếu là không nhìn tới người, mang tới làm cái gì?”

Hạ Thụy Bội nói: “Ta không lạ gì, nhất định là nàng nhìn không trúng còn thừa lại.” Ánh mắt lại liếc lên trên chiếc hộp, lại nhìn xem trạng thái Hạ Thụy Hi “Nàng không có, chỉ có một phần này, ngay cả nương cũng không có, người hài lòng đi?”

Hạ Thụy Bội lúc này mới thôi, nín khóc mỉm cười, thân thiết đứng lên: “Vẫn là tỳ tỳ hiểu rõ ta nhất, không giống một số người, chỉ biết cùng ta tranh, cùng ta đoạt.”

Hạ Thụy Hi một hơi nhin không nổi: “Ta khi nào thì cùng người tranh, cùng người đoạt?”

Hạ Thụy Bội nhìn thấy nàng nói: “Ta nói người sao? Ta chỉ tên người sao sao? Người có tật giật mình nha?” Dương dương tự đắc kiêu tiểu nhân đắc chí dạng thật ghê tởm, trông vô cùng đáng giận. Khi nói chuyện, ống tay áo mở ra phất một cái, đem chén Nhữ Điều trà hất vờ nát trên mặt đất. Nàng nhủ mi: “Ai nha, xin lỗi, Nhị tỳ a nha hoàn của người để cái chén trà cung không cẩn thận một chút, đặt ở trên cạnh bàn này, không cẩn thận liền rơi xuống, người đừng trách móc a?”

Rõ ràng chính nàng vừa rồi hất đúng không? Đó là trà cụ Hạ Thụy Hi yêu thích nhất, bình thường không nỡ dùng, Hạ Thụy Nam đến đây mới lấy ra, ai ngờ trong lúc đó một lát liền tan xương nát thịt, Hạ Thụy Hi quả thực muốn tìm cái dây thừng xiết chết Xú nha đầu này. Nàng cuối cùng là hiểu được vì sao nguyên thân (nguyên bản chủ nhân cũ) lại cùng Hạ Thụy Bội đối lập, thì ra nha đầu đáng ghét kia nếu không phải có trái tim đặc biệt cường tráng làm sao chịu nổi.

Hạ Thụy Hi muốn tặng ngay Hạ Thụy Bội một cái tát, cuối cùng nghĩ đến, chính mình nếu thật làm như vậy, chỉ sợ Hạ Thụy Bội sẽ mượn cớ sinh sự, lại sẽ kinh hách đến Hạ Thụy Nam. Nàng nhìn thấy bộ dạng đắc ý của Hạ Thụy Bội, nghĩ thầm, nhóc con, chậm rãi sẽ thu thập người. Hạ Thụy Hi hít sâu một hơi, giả cười: “Một cái chén mà thôi, như thế nào gặp phải muội tử của ta? Ta xem xem, có hay không bị thương thì làm sao?” Đưa tay lên kéo tay áo Hạ Thụy Bội, xem một phen cảm lên tay xé rách áo choàng hoa gấm của nàng một lỗ hổng thật to.

Không biết có phải hay không vì duyên cơ thích cười ngửa, thân thể này bắp thịt cùng sức nắm đặc biệt lớn, không phải là xé mảnh vải dệt sao? Bằng một bữa ăn sáng, Hạ Thụy Hi kinh ngạc hô lên: “Bội Bội, quần áo muội muội sao lại mục nát như thế này? Ta nhẹ nhàng lôi kéo liền xé nát. Yển Nhi, quần áo tiêu thư các người có bảo quản tốt hay không, để mục nát như vậy sao? Thật đắt tiền, nguyên liệu thật xa hoa, quần áo thật xinh đẹp nha. Muội muội, muội muội, người sẽ không trách ta chứ?”

Hạ Thụy Bội vùng mạnh đứng lên, mặt căng ra đỏ bừng, tròn tròn tròn mắt chỉ vào Hạ Thụy Hi, ngón tay mập mập không ngừng run run. Hạ Thụy Hi cười đến vô tội, ánh mắt cũng đang gây hấn, giống như đang nói: “Đến nha, đến nha, người tới nha, ta đang chờ đây.”

Hạ Thụy Bội cắn răng, một cái tát đã dĩ tới.

Bạn đang đọc truyện *Gái Ế Không Hiền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Việc Hôn Nhân

“Ba” một tiếng vang giòn, ba cái chén Nhữ Điều còn lại của Hạ Thụy Nhi cùng lúc tiêu tùng. Hạ Thụy Bội vẫn đang hận khó giải thích, còn muốn đập bẻ thêm, Hạ Thụy Hi đen mặt giang hai tay cánh tay chắn trước mặt nàng, nói: “Tỳ, người đều nhìn thấy, là ai không nói đạo lý, là ai ở giờ trò ngang ngược.”

Hạ Thụy Nam sợ hai người sẽ động thủ, vội chen đến giữa hai người hòa giải: “Quên đi, quên đi. Cái chén bị vỡ có thể mua, quần áo rách cũng có thể tiếp tục mua, người mới là trọng yếu a? Bội Bội, người xem, người đánh vỡ cái chén của Nhị tỳ người, nàng cũng không nói gì không phải?”

Hạ Thụy Bội há miệng thở dốc, nước mắt chuyển động trong vành mắt, chỉ vào Hạ Thụy hi, muốn không thuận theo nhất định không buông tha, lại cảm giác mình mới vừa có ý đánh vỡ cái chén của người ta, người ta quả thật cũng không nói gì. Muốn nói hai câu dễ nghe, hiện tại quả là nói không nên lời, dậm chân oán hận bỏ đi.

Chờ Hạ Thụy Bội đi xa, Hạ Thụy Nam mới chỉ vào Hạ Thụy Hi thở dài: “Còn nói người đã khỏe, ai biết vẫn là bộ dạng không chịu thiệt này. Người nha!”

Hạ Thụy Hi nói: “Nàng kia quần áo, tuy nói là tấc gấm tấc vàng, suy cho cùng vẫn là có tiền mua được, mười kiện cũng không bằng nổi một cái chén của ta đây. Một bộ cái chén như vậy không trọn vẹn, ai bị thiệt đây?”

“Xem ra người đều đã quên? Đây là bộ y phục cẩm vân (gấm hoa) quan trọng nhất của nàng. Chúng ta nữ nhân Hạ gia vừa được mười hai tuổi, nương

liền sẽ đích thân làm cho một bộ y phục cẩm vân, bộ y phục này chúng ta cũng đều hảo hảo bảo quản. Của ta đến bây giờ vẫn còn, ngại quá đáng rồi đó.”

Hạ Thụy Hi vừa nghe, tròn tròn mắt, nàng không biết bộ y phục này ý nghĩa đặc biệt, càng sợ hãi bởi vậy khiến cho Hạ phu nhân giận dữ. Hãy còn cãi bướng nói: “Nếu trân quý như vậy, nàng vì sao không cất kỹ, còn thường xuyên đi ra đi vào khoe khoang? Của ta không phải không có mặc sao?” Nàng đã từng thấy một chiếc ngoại bào mới tinh màu xanh nhạt chiết chi hoa ở dưới đáy thùng của chính mình, gấp xếp chỉnh tề, mặt trên còn dùng giấy dầu chống ẩm bao hết, đủ thấy nguyên thân (chủ cũ) đối với nó coi trọng. Nguyên lai là Hạ phu nhân tự mình làm, có ý nghĩa đặc biệt như vậy.

“Tính nết nàng chính là như vậy. Sợ mọi người đã quên nàng nhỏ nhất, Tam thiếu thư được sủng ái nhất. Ngươi cũng đừng trách nàng, nàng nhỏ nhất, theo đạo lý cha mẹ hẳn là nhiều cưng chiều nàng hơn một ít, chuyện ngươi bị bất tỉnh nhân sự, toàn gia đều lo lắng phấp phỏng cho ngươi, không có thời gian rảnh rỗi, cũng có lạnh nhạt nàng. Nàng bộ đáng cũng muốn xem ngươi tốt không, người cũng thông minh hơn ngươi, chính là nàng khôn khéo, cũng không như ngươi được sủng ái làm xằng làm bậy, trong lòng có chút ý kiến cũng là khó tránh.”

Thì ra nguyên nhân căn bản ở trong này, Hạ Thụy Hi nhớ tới bộ dạng vừa chạy lại ủy khuất khó chịu của Hạ Thụy Bội, rốt cuộc mười bốn tuổi vẫn là trẻ con, liền lập tức yếu lòng, ủ rũ nói: “Ta đi tìm nàng giải thích.”

“Không cần, ngươi chộc phải tổ ong vò vẽ, nàng sẽ không tha thứ cho ngươi. Bội Bội keo kiệt, phải nhớ sẽ không biết dùng biện pháp gì chán ghét ngươi, ngươi sau này vẫn phải cẩn thận một chút đi.” Hạ Thụy Nam giật giật eo, Hạ Thụy Hi vội đưa cho cái gối thất lưng cho nàng, đợi nàng thư thái ngồi xuống, mới nói: “Vừa rồi nha đầu kia nói có người tới cửa cầu hôn, cũng không hiểu được là chuyện gì xảy ra.”

Hạ Thụy Nam trầm ngâm một chút, gọi một nương tử tiến vào: “Trương gia, ngươi đem lễ vật ta mang tới qua bên kia tặng phu nhân, nói ta lát nữa sẽ tới thỉnh an. Nhân tiện hỏi thăm một chút.”

Trong quá trình chờ đợi, Hạ Thụy Hi đứng ngồi không yên, không biết vận mệnh mình sẽ đi theo hướng nào. Hạ Thụy Nam nắm tay nàng, hòa nhã nói: “Không nên gấp gáp, cha mẹ chắc chắn không nỡ để ngươi chịu khổ.”

Hạ Thụy Hi về mặt đau khổ: “Tỷ tỷ, ta sợ nha.”

“Ngươi sợ cái gì? Nha đầu ngốc?” Hạ Thụy Nam vuốt ve tóc nàng, khẽ mỉm cười nói: “Ngươi phải tin tưởng vào khả năng của cha mẹ. Ngươi xem ta, tỷ phu ngươi chính là phụ thân tự mình chọn cho ta, tuy rằng hẳn lợi hại đó, nhưng hẳn đối với ta cũng một lòng, không thể không chọn. Ngươi không biết đi? Nhà hần nguyên lai tới cửa cầu hôn thì phụ thân giả dạng làm một anh chàng lỗ mãng chạy đi nha môn tìm tỷ phu ngươi đang làm việc, cố ý thử một lúc sau, hài lòng, cuối cùng mới quyết định là hần. Nhân quang của cha thật là chuẩn.”

Kỳ thật Hạ lão gia quả nhiên là không phụ với trách nhiệm của một phụ thân, nhưng Hạ Thụy Hi sợ nhất chính là điều này, lão nhân gia ông ta, cảm thấy được, nàng không nhất định cũng cảm thấy tốt. Nếu ông ta nhất định bắt nàng phải gả cho một người lạ, nàng làm sao bây giờ? Lý do để phản đối đều không thể nói.

Đang lúc bất an không yên, Trương gia đến đây, vừa vào cửa liền cười hi hi chúc mừng hai người, chứng thật quan mai tới cửa lấy thông tin. Hạ Thụy Hi nghe nhắc tới tâm liền không an, lại không dám trực tiếp hỏi, vội kéo kéo Hạ Thụy Nam, Hạ Thụy Nam cười nói: “Là nhà ai?”

Trương gia cười nói: “Nghe nói là Âu gia.”

“Âu gia?” Hai tỷ muội nhìn nhau, kinh ngạc nói không nên lời.

“Người nào ở Âu gia?” Hạ Thụy Nam vội truy vấn.

“Tự nhiên là Âu Chi Quân lão gia. Còn là Âu tứ thiếu gia đề cập đến, chúc mừng Nhị tiểu thư.” Trương gia cười đến thấy mi không thấy mắt.

Hạ Thụy Hi vừa nghe, quả thực cảm thấy được có chút không thể tưởng tượng. Hạ phu nhân có ý giao lưu với Âu tứ thiếu gia cũng không kỳ quái, kỳ quái là vì sao Âu gia cũng có cùng chủ ý này? Nàng trong đầu nhất thời hiện ra thân ảnh Âu Thanh Cẩn lãnh ngạo kia, đến mức liếc ánh mắt, cũng là đứng đầu trong thập đại thanh niên kiệt xuất nhà, hơn nữa Âu gia là thế gia như vậy, lại có thể sẽ xem xét đã nha đầu như nàng? Nàng biết thời đại này quan niệm của nhà thật là nặng, Hạ gia mặc dù có tiền, Hạ lão gia y thuật cao tới đâu, nhưng nói cho cùng cũng là một thầy thuốc, chỉ sợ là không xứng với Âu gia.

Nàng về sau mới biết được, Hạ gia cũng là nhà quan lại, Hạ lão gia cũng không phải trắng thân, cũng là xuất thân tiến sĩ, chẳng qua không ham ở trong quan trường, chỉ yêu y dược, còn lợi dụng đầy đủ ưu thế trong nhà, mở tại toàn bộ Đại Tần đều có tên tiệm thuốc bắc (edit tới đây sao lại nghĩ thấy mùi thuốc bắc vậy ta >”<), tài nguyên cuộn cuộn, nổi danh có tài. Đây cũng là vì sao mà Hạ lão gia lại có thể thỏa đáng cưới Tây Kinh tài nữ Tuyên Đại tiểu thư danh chấn bốn phương, Hạ Thụy Nam có thể gả cho sĩ đồ đắc ý Vũ Từ An, mà hào môn thế gia ở Tây Kinh cũng không dám khinh thị Hạ lão gia là có nguyên nhân.

“Mẫu thân của ta có ý gì?” Hạ Thụy Nam cầm tay Hạ Thụy Hi chậm rãi vuốt ve, làm nàng tâm tình vô cùng lo lắng yên lòng.

“Phu nhân nói lão gia không có nhà, phải đợi lão gia sau khi trở về thương nghị, chẳng qua là bát tự niên canh cũng đã lưu lại.”

Chờ Trương gia lui ra, Hạ Thụy Nam nói: “Hi Hi, nhìn ngươi có vẻ không được vui?”

Hạ Thụy Hi cúi đầu nói: “Ta chỉ là cảm thấy kỳ quái. Tên kia hẳn gia thế, nhân tài như vậy, lại tài danh, như thế nào xem trọng một nữ tử như ta? Huống chi, ngày ấy, ngươi là không có thấy bộ dạng của hần, là cực xem thường ta.”

Hạ Thụy Nam thấy nàng ủ rũ, không khỏi đau lòng, đem nàng ôm vào trong lòng: “Hi Hi, người không thể tự coi nhẹ mình như vậy. Người diện mạo thay đổi, tâm địa thiện lương, tính tình rộng rãi, tính tình chân thật, tuy rằng trước kia tính tình không tốt lắm, chính là hiện giờ không phải đã trưởng thành hơn lúc trước rồi sao? Không chỉ nói Âu gia hân, ngay cả tôn thất cũng xứng đôi. Những người khác họ không biết chỗ tốt của người, một khi đã biết, khẳng định đánh chết cũng muốn tới cưa cào thân. Người hay là đi ra ngoài cùng mẫu thân nhiều một chút.”

Hạ Thụy Hi phát hiện nàng Trọng sinh vào Hạ gia này, từ trên xuống dưới đều có một bệnh chung, chính là đặc biệt bao che khuyết điểm. Nhìn thấy người trong nhà như thế nào đều so với nhà khác là thuận mắt, người trong nhà vừa ý nhà khác, là nhà đó có phúc khí, nếu nhà khác người chướng mắt, thì chính xác người nhà đó có mắt không trông.

“Tỷ tỷ, bản thân hân như vậy, trong mắt không có người khác, ta nếu gả tới, tất nhiên chịu tức giận. Ta chỉ muốn tìm một cùng ta không sai biệt lắm, phu quân không chê ta. Hân không cần có mạo có tài, gia thế cũng không cần danh môn vọng tộc, phú quý bức người, chỉ cần nhân phẩm đoan chính, tâm có trách nhiệm, hiếu học tiến tới, thiết tình yêu ta kính ta, quan tâm người nhà của chúng ta, như vậy đủ rồi.” Tốt nhất, còn thêm một điều, có một bà mẹ chồng thiện lương ở chung, vậy có thể nói hoàn mỹ. (ước thế em cũng ước nhá =.=)”

Hạ Thụy Nam nghe Hạ Thụy Hi nói chuyện cả buổi, thờ dài một hơi: “Thế nhân thường thường bị vẽ bề ngoài mê hoặc, khó được chân thật như người. Suy nghĩ của người là phi thường, bất quá, nhân duyên, nhân duyên, chung quy là duyên phận, người như vậy, người đi đâu mà tìm? Coi như gặp được, không có cơ hội kết giao hiểu biết, cũng sẽ bỏ qua.”

Hạ Thụy Hi đứng dậy hướng Hạ Thụy Nam vén áo thi lễ, Hạ Thụy Nam giữ chặt nàng nói: “Người làm cái gì vậy?”

“Xin tỷ tỷ đi tìm mẫu thân nói chuyện, Hi Hi không muốn gả cho Âu tứ thiếu gia.”

Hạ Thụy Nam thấy nàng vẽ mặt kiên quyết, thờ dài một hơi: “Người có thể nghĩ kỹ? Cơ hội này là giấc mộng của rất nhiều nữ tử Tây Kinh, người một khi bỏ qua, hối hận cũng không còn cơ hội này đâu.”

Hạ Thụy Hi thoải mái cười nói: “Bỏ qua thì bỏ qua, tỷ tỷ không phải nói cần duyên phận sao? Chuyện kia đã nói là chúng ta không có duyên phận a.”

“Người bây giờ nghĩ thoáng, sau này đừng hối hận.” Hạ Thụy Nam gọi Oanh Nhi tiến vào, dẫn theo một đám người chậm rãi lên trên phòng thấy Hạ phu nhân đi tới.

Hạ phu nhân thấy đại nữ nhi rất là vui mừng, hai mẹ con hàn huyên sau một hồi, bảo hạ nhân lui ra, có chuyện riêng tư cần nói.

Hạ Thụy Nam trộm mắt thấy trên mặt bàn trang sức cùng thiếp bái đồ thăm, trong lòng hiểu rõ, cũng không chủ động hỏi ý, chỉ cùng Hạ phu nhân nói chuyện.

Hạ phu nhân nói: “Mẹ chồng người cũng vẫn như vậy?”

Hạ Thụy Nam thờ dài: “Cũng không phải, trong phòng ta tất cả đều là người của nàng. Mấy ngày trước đây lại đưa một người tên là Bích Hồng đại nha hoàn đi vào thư phòng hầu hạ Tứ An, nha đầu kia tự tiện lên giường chặn bị Tứ An đuổi ra ngoài, ngày thứ hai ta tới chính phòng vẫn an nàng tiện thể cho ta xem sắc mặt, nói bóng nói gió mắng ta một hồi.”

Hạ phu nhân đau lòng vạn phần: “Tứ An đối với người như thế nào? Hôm nay hân tại sao không cùng người trở về?”

“Tứ An hân hôm nay trong nha môn có việc, hân đối đãi ta vô cùng tốt. Nếu không hân cũng sẽ không đem Bích Hồng mắng đi ra, tính cả Bích Hồng, chúng ta thành thân tới nay, đã là người thứ tư.”

“Mẹ chồng người kia, thật đáng giận. Chính cô ta lúc trước đã đánh chết sủng thiếp mang thai của cha chồng người, suýt nữa bị huỷ, hôm nay lại gây tai họa cho con dâu.”

“Ngàn năm nàng dâu chịu đựng mẹ chồng, nàng thật vất vả chịu đến hôm nay, đương nhiên phải phô trương uy phong.” Hạ Thụy Nam cười nói: “Lại nói tiếp, cái nha đầu Hi Hi này, có một cách làm thực tình quái, ngài biết nàng vừa rồi nói với ta cái gì không?”

“Nàng cả người mưu ma chước quỷ luôn luôn rất nhiều. Người nói cho ta nghe một chút, nàng có chủ ý gì, đỡ phải tương lai gả về nhà chồng, ta mỗi ngày vì tính khí nóng nảy của nàng lo lắng.”

“Ta cảm thấy tính khí Hi Hi hiện giờ quả thực đáng mừng, so với trước kia ra vẻ chẳng được việc gì.” Hạ Thụy Nam cười đem chuyện Hạ Thụy Hi thu thập Tô nữ mẫu, dạy nàng già bộ thân thể chóng mặt không tốt nói một lần.

Hạ phu nhân cũng hiểu được xử sự của Hạ Thụy Hi với người ngoài bây giờ tiến rất xa, gật gật đầu: “Hiện giờ có một mối hôn sự như vậy, người đến xem như thế nào.” Nói xong đem trang sức trên bàn lấy ra bái thiếp đồ thăm đưa cho Hạ Thụy Nam xem “Đây là Âu gia tứ thiếu gia Âu Thanh Cẩn, người, người đại khái cũng đã gặp, người cảm thấy thế nào?”

Hạ Thụy Nam cười cười: “Âu gia danh tiếng gia đình không tệ, gia giáo cũng hơi nghiêm, hướng chỉ Âu tứ thiếu gia tài danh bên ngoài, nếu chỉ là luận gia thế tuổi tác và diện mạo, cũng là một mối hôn sự không tồi.”

Hạ phu nhân ngón tay bạch ngọc mảnh khảnh vuốt ve tấm thiếp đồ thăm chữ vàng trong tay, trầm ngâm nói: “Người có nhìn hân theo hướng khác?”

Chương 10: Cha Mẹ Chi Mệnh

Hạ Thụy Nam cẩn thận suy nghĩ, chầm chước một hồi lâu mới nói: “Ta nghe Hi Hi nói, Âu tứ thiếu gia đối với nàng ấn tượng không thật là tốt? Ngày ấy, giữa hai người có phải có gì không thoải mái hay không? Hôn nữa, Âu tứ thiếu gia kia từ nhỏ một thân nhận ngàn vạn sủng ái, chỉ sợ là không chịu nhường nhịn người khác, ở cùng Hi Hi nhà chúng ta tính tình như vậy, chỉ sợ...”

“Không phải là không ai phục ai, mất to trừng mắt nhỏ một hồi sao? Bất quá Âu tứ thiếu gia thật sự không tệ, hẳn có thể gánh vác tội danh thay người khác, tất nhiên là một kẻ biết dùng người, hôn nữa không phải hẳn chủ động tới xin lỗi Hi Hi sao? Sau lại còn bắt người đưa tới cảnh Lục Ngạc hoa mai mà Hi Hi yêu thích nhất, có thể thấy được hẳn cũng đã có tâm, cũng để ý Hi Hi, bằng không tại sao lại tặng hoa mai?” Hạ phu nhân thông minh lanh lợi cực kỳ, lập tức nghĩ đến Hạ Thụy Nam là tới thay Hạ Thụy Hi làm thuyết khách, “Có phải là Hi Hi đã nói gì với người không?”

Hạ Thụy Nam lôi kéo tay nàng cười nói: “Vẫn là mẫu thân lợi hại. Nữ nhi vừa hé miệng, người đã biết chuyện gì xảy ra. Hi Hi đích thực là không có nguyên ý.”

“Hừ, các người đều là Tôn hầu tử do ta nuôi lớn, có thể tránh được khỏi lòng bàn tay của Phật Như Lai ta đây? Nàng có phải đã nói với người rằng, Âu tứ thiếu gia rất tốt, nhưng nàng nhìn không trúng hẳn?” (nè Hạ phu nhân quá đi =.=)

Hạ Thụy Nam vỗ tay nói: “Mẫu thân quả nhiên là có Thiên Lý Nhãn, cái gì cũng không thể gạt được người.” Rồi đem nguyên chuyện của Hạ Thụy Hi kể lại một lần. Lại nói: “Hi Hi là một người có chủ kiến, nàng nghĩ như vậy, nguyên bản không thể nói là sai. Chính là, nếu thật nghe theo nàng, việc hôn sự này thật là đáng tiếc.”

Hạ phu nhân chần chừ: “Nàng mới trải qua mấy ngày? Biết cái gì? Nha đầu kia từ trước đã nghĩ là gả vào Thọ vương phủ cái chỗ ăn thịt người ấy, ta và người cha lo lắng muốn chết, đã giam nàng lại nàng còn muốn chạy đi, suýt nữa táng mạng. Lúc này vừa khéo, ngà một cái, tình duyên, đột nhiên tính khí thay đổi, rồi lại sinh ra rất nhiều phương thức quái lạ, cư nhiên lại không để ý cửa nhà gia thế, thật muốn theo nàng, đưa Hạ gia ta mặt mũi biết để đi đâu? Đây là còn chưa nói, nàng từ nhỏ ăn ngon mặc đẹp, chịu sao được sương gió cực khổ? Nghĩ tới tận cùng. Người cũng là, không khuyên nhủ nàng, còn hồ đồ theo nàng?”

Hạ Thụy Nam vừa nghe khẩu khí này, vội thu thanh âm, không dám nói nữa.

Hạ phu nhân tỉ mỉ đem cái bái thiếp kia để vào trong hộp nữ trang cất kỹ đi, mới nói: “Người không biết. Trước đó vài ngày, cũng có người mấy nhà đến cầu hôn, nhà kia người ta toàn như thế nào? Có tài giá, có ba bốn mươi tuổi, có người sa cơ thất thế, cũng có vô công rồi nghề. Hừ, coi nữ nhi Hạ gia là cả cô đại hay sao? Không ai muốn sao? Chuyện này ta và cha người trong lòng tự có chừng mực, người không cần nói thêm nữa. Người nói với nha đầu kia, nếu nàng muốn ta và cha người sống lâu thêm mấy năm, liền đừng nhắc lại ý tưởng cô quái lạ lung lay nữa!”

Hạ Thụy Nam còn muốn nói nữa, nha đầu Chân nhi ở ngoài cửa nói: “Phu nhân, Đại tiểu thư, Vũ cô gia tới đón đại tiểu thư về nhà. Hiện tại đang ở trong sảnh đường chờ đợi.”

Hạ phu nhân đối này đại nữ tể (con rể cả) vẫn rất hài lòng. Vừa nghe Vũ Tử An đến đây, vội vàng giúp đỡ đại nữ nhi đi ra ngoài, nhìn xem sắc trời, cười nói: “Sắc trời đã tối, hai người các người ở lại đây dùng cơm chiều rồi hãy trở về. Vừa vặn có người đưa tới mấy sọt cá bạc nhỏ mà người thích ăn nhất, ta sai người làm cho người tắm rửa, được chứ?”

Hạ Thụy Nam cười nói: “Nữ nhi không vấn đề gì, nhưng không biết Tử An có chuyện gì không?”

Hạ phu nhân chò chò cái trán của nàng: “Nữ sinh hướng ngoại, hiện giờ ta quả nhiên đã biết đến.”

Vũ Tử An hướng hạ phu nhân thỉnh an, nghe tới ăn cơm, cung kính nói, hẳn buổi tối còn phải qua nhà thủ trưởng hẳn ăn cơm, là đặc biệt giành thời gian tới đón Hạ Thụy Nam. Hạ phu nhân đành chịu, đành bảo người mang sọt cá bạc đưa qua Vũ phủ.

Hạ phu nhân nhìn qua Vũ Tử An, lại nhìn xem Hạ Thụy Nam, muốn nói lại thôi, rốt cuộc nhịn không được nói một câu: “Tử An, Nam Nam thân mình nặng, người, người...” Muốn nói nhắc nhở hẳn chiếu cố tới Hạ Thụy Nam một chút, lại nghĩ tới nữ nhân gả cho người, Vũ phu nhân tuy rằng đáng giận, thủy chung vẫn là mẹ hẳn, có mấy lời, nàng rốt cuộc không thể nói rõ.

Cũng may Vũ Tử An là một người hiểu chuyện, khẽ cười nói: “Nhạc mẫu yên tâm, Nam nhi gả cho ta, liền là người của ta, tương lai là nương của con ta, ta tự nhiên phải đối với nàng thật tốt, tất nhiên sẽ không để cho nàng ủy khuất.”

Hạ phu nhân gật gật đầu: “Người làm việc, ta cực yên tâm. Ta chính là muốn nói với người, nữ nhân thời kì này tâm tình bất ổn, khó tránh có chút lòng dạ hẹp hòi, người nên tha thứ nhiều đó a? Có sự tình gì, nàng không đúng, người tới nói cho ta biết, ta sẽ giáo huấn nàng, ngàn vạn lần không cần đưa tức giận với nàng, nàng từ nhỏ có một tật xấu là hay choáng đầu, nhất thời tức giận, liền sẽ phát bệnh. Mặc dù nhiều năm chưa tái phát, nhưng vẫn là cần

thận một chút.”

Lại quay đầu hướng Hạ Thụy Nam nói: “Người có việc cần cùng Từ An thương lượng, không được giấu ở trong lòng, làm cháu ta buồn bực.”

Hạ Thụy Hi ở tại phòng mình không kiên nhẫn đợi được, trộm từ phía sau đi tới, tránh ở sau lưng cây cột, nhìn Hạ Thụy Nam đưa mắt ra hiệu, hỏi sự tình làm đến đâu rồi. Thấy Hạ Thụy Nam lắc đầu, trong nội tâm nàng trầm xuống, suýt nữa khóc lên.

Hạ Thụy Hi đang khổ sở, đã bị Hạ phu nhân đã phát hiện, bắt đi ra chào hỏi Vũ Từ An, mới đi tới chỗ Hạ phu nhân cười lấy lòng: “Nương, tỷ tỷ cần phải trở về, người xem nàng, trời lạnh như thế này, còn mời nàng cùng tỷ phu ở đây đứng bên ngoài tới khi nào, nói sau, tỷ phu không phải còn có việc sao? Mau để cho bọn họ đi thôi?”

Hạ phu nhân trầm mặt nhìn nàng một cái, không lên tiếng. Bên kia hai vợ chồng Vũ Từ An vừa mới đi ra, nàng ở bên này đã bị Hạ phu nhân kéo vào trong phòng nghỉ.

Hạ phu nhân vừa đi vừa mắng: “Ta khi nào đáp ứng cho người đi ra ngoài hả?”

Hạ Thụy Hi ủ rũ cũng trông mong đi sau lưng nàng: “Nương, mẫu thân, người ta thật sự ngủ không dậy nổi, xương cốt đều gỉ sét.”

Hạ phu nhân không cử động, đi vào nhà, lạnh lùng nói: “Người đừng vững cho ta! vai lệch lưng cong thế này còn ra thể thống gì?”

Hạ Thụy Hi nhanh chóng đứng nghiêm, mắt thấy thấy chén trà trên bàn Hạ phu nhân phồng còn hơi nóng bốc lên, ngưng ngưng nói: “Để nữ nhi rót trà cho mẫu thân. Cần mắng cũng phải thấm giọng đã.”

“Đứng nghiêm! Cần rót trà, ta đã có nha hoàn.” Hạ phu nhân uy nghiêm kêu Chân nhi tiến vào thay trà nóng, trước uống ngụm trà nóng, mới bắt đầu giáo huấn nàng: “Ta nghe tỷ tỷ người nói, Tam nha đầu đánh vỡ trà cụ của người, người xé toang áo choàng cấm vận của nàng.”

“Mẫu thân, nữ nhân biết sai rồi.” Hạ Thụy Hi biết không thể gạt được Hạ phu nhân, thành thật nhận sai, từ trong lòng ngực lấy ra một cặp đồng châu xuyên thành vòng tay, “Nữ nhân đã quên lai lịch ngoại bào cấm vận, sau nghe tỷ tỷ nói thấy hối hận vạn phần. Đang nghĩ xem làm thế nào mới có thể bù đắp sai lầm của mình, vòng tay này, là thụ thân tặng cho. Tam muội muội luôn muốn, hiện giờ ta nghĩ đem thứ này cho nàng, tiếp tục mời người sửa lại quần áo cho nàng, để cho trong lòng nàng cũng tốt hơn. Người xem như vậy được không?” Không phải nàng nghĩ tới lấy lòng Hạ Thụy Bội, mà là quần áo kia ý nghĩa đặc biệt, chính là Hạ phu nhân tự mình làm.

Hạ phu nhân thở dài: “Vòng tay này là sau khi người té ngựa, cha người đặc biệt nhờ người tìm, ý nghĩa quan trọng, không thể cho nàng. Đồ vật khác cũng không cần cho nàng, không cần để cho nàng hình thành thói quen xấu. Nếu không tiếp theo nàng lại muốn tiếp cái gì của người, cũng không thể dùng biện pháp không đúng đắn như vậy? Bất quá quần áo kia, người thật là nghĩ cho nàng, ta sẽ sửa lại cho nàng. Nàng tuổi nhỏ không hiểu chuyện, người không nên coi nàng là cái đinh trong mắt, tỷ muội trong nhà bà người, cần tương thân tương ái mới tốt.”

Hạ Thụy Hi vội vàng đứng vững, thanh âm cung kính đáp: “Vâng, mẫu thân.”

Hạ phu nhân mới nói: “Người lại đây ngồi xuống đi. Chân nhi, đi mời Tam tiểu thư đến đây, bảo nàng cùng mang theo áo cấm vận đến đây.”

Hạ Thụy Hi trong lòng chỉ muốn nhắc tới hôn sự Âu gia, uyển chuyển liên tiếp mở lời, đều bị Hạ phu nhân cắt đứt, nàng cuối cùng không nhịn được nữa la lên nói: “Mẫu thân, nữ nhi nghe Tam muội muội nói có người tới cửa cầu hôn?”

Hạ phu nhân đem chén trà trong tay nặng nề đặt xuống, Hạ Thụy Hi sợ tới mức đứng bật dậy ra sau, nàng mới thản nhiên nói: “Việc này, người không phải quan tâm. Đương nhiên có ta cùng phụ thân người lo nghĩ. Người hiện tại cần quan tâm, chính là đem nữ công cùng cầm kỳ thư họa luyện cho tốt, lúc không có chuyện gì làm, nên dạo xuống phòng bếp. Nếu còn nhiều thời gian, sẽ cùng ta cùng nhau học quản lý sổ sách.”

Hạ Thụy Hi trái tim đập thót lên, sự tình liên quan tới hạnh phúc cả đời nàng, nên nàng có lẽ: “Mẫu thân, ta...”

“Người đi ra ngoài!” Hạ phu nhân đột nhiên trở mặt, chỉ vào cửa lớn tiếng nói, dĩ nhiên là quyết tâm, không cho phép nàng nói thêm một câu.

“Nương!” Hạ Thụy Hi còn muốn nói nữa, Hạ phu nhân đã là giương giọng hô: “Lệ Nương, đến đem Nhị tiểu thư đuổi về phòng.”

Lệ Nương là nha hoàn hồi môn của Hạ phu nhân, hiện giờ đã là làm vợ người ta, nhưng vẫn được Hạ phu nhân tín nhiệm, luôn luôn trợ giúp nàng quản gia, ở Hạ gia thật là hạ nhân có chút thể diện. Lệ Nương nghe tiếng vội tiến vào khuyên nhủ: “Nhị tiểu thư, ngài thân mình chưa tốt, vẫn nên đi về trước thì tốt hơn. Không cần khiến cho phu nhân tức giận.”

Hạ Thụy Hi không nề, đành phải đi ra ngoài, ở cửa viện vừa lúc gặp Chân nhi cũng Hạ Thụy Bội. Hạ Thụy Bội cười lạnh thấp giọng nói: “Cầu lắm mồm! Xé toang y phục mẫu thân làm cho ta còn không biết xấu hổ lại đi cáo trạng với người. Nói đi, người lần này còn nói bậy ta những gì?”

Hạ Thụy Hi thản nhiên liếc nhìn nàng một cái, hoàn toàn chẳng để ý đến nàng, xoay người muốn đi.

Hạ Thụy Bội ở sau người thấp giọng mắng một câu, vào phòng, cười hi hi nói: “Nương, ngài mệt mỏi một ngày, không nghỉ ngơi, những chuyện trẻ con nhỏ nhặt này người cũng đáng để tâm sao?”

Hạ phu nhân tiếp nhận trong tay y phục của Hạ Thụy Bội, cẩn thận xem xét cái vết rách kia: “Người gặp được Nhị tỷ người đến đây sao?”

“Gặp. Nhị tỷ bộ dáng giống như thực mất hứng, nương mắng nàng sao?” Hạ Thụy Bội mềm tựa vào bên cạnh Hạ phu nhân, đem về mặt trẻ con phúng phính hưởng đầu vai Hạ phu nhân cạo nhẹ, nhìn thấy vô cùng ngây thơ.

“Nàng đã quên lai lịch bộ y phục kia của ngươi, vừa rồi cầm chiếc vòng tay chân trâu mà cha ngươi tặng, bảo là muốn tặng ngươi nhận lỗi, cho ngươi tha lỗi bỏ qua nàng vô tâm.” Hạ phu nhân nói xong cẩn thận quan sát đến sắc mặt Hạ Thụy Bội.

Hạ Thụy Bội cúi đầu vo vo cái khăn tay gắm: “Nàng căn bản chưa cho ta. Nàng chính là nói nói thôi, ngài cũng tin?”

Hạ phu nhân ôn nhu hỏi: “Nếu nàng cho ngươi, ngươi muốn hay không?”

“Mẫu thân tự tay may y phục cho ta, mười vòng Trân châu cũng không thể so bằng.” Hạ Thụy Bội rướn cổ lên, lôi kéo kiện áo bị xé toang kia: “Y phục này còn có thể sửa được chứ? Ta chỉ mới mặc qua hai lần.”

“Có thể sửa tốt, nương ở chỗ này thêu thêm một chuỗi hoa mai, cái gì cũng nhìn không ra.” Hạ phu nhân tỉnh bơ hỏi: “Vậy là ngươi muốn vòng tay kia sao?”

Hạ Thụy Bội cười mà không đáp: “Mẫu thân tay nghề thật tốt, chỉ bảo ta?”

Hạ Thụy Bội quả thực cực muốn vòng tay kia, con gái của mình như thế nào, trong lòng Hạ phu nhân đương nhiên hiểu rõ. Nàng cũng không nói ra, sai Chân Nhi lấy hộp đồ may vá, tay bắt đầu dạy Hạ Thụy Bội sửa quần áo, lại khen ngợi nói: “Nhị tỷ nếu như lúc nhỏ nhu thuận như ngươi, yêu thích nữ công, ta cũng bớt được chút tâm tư.”

Hạ Thụy Bội trong lòng vui sướng, cúi đầu cười nói: “Nhị tỷ hiện giờ không phải so với từ trước tốt lên rất nhiều sao?”

Hạ phu nhân mới nói: “Vòng tay kia là sau khi Nhị tỷ ngươi ngã ngựa, cha ngươi đặc biệt thỉnh cao tăng đắc đạo tại Phật Duyên Tự xin cho nàng bình an, đổi với Nhị tỷ ngươi mà nói không phải tầm thường, không thể dễ dàng cho người ta. Nàng đem đồ vật mang tới nơi này của ta, ta bảo nàng thu trở về. Bản thân ngươi lựa ở trong hộp nữ trang của ta một món trang sức, coi như là nàng cho ngươi chân thành tạ lỗi.”

Hạ Thụy Bội chu môi nói: “Ta không cần gì đó của nương.” Nhưng trong lòng là càng hận Hạ Thụy Hi. Dựa vào cái gì Hạ Thụy Hi nàng gây ra lại để Hạ phu nhân tới thay nàng giải quyết.

Bạn đang đọc truyện *Gái Ế Không Hiền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Khuyên Bảo Không Thành Công

Hạ phu nhân nhíu mi: “Làm sao vậy? Đồ đạc của ta không tốt sao?”

Hạ Thụy Bội làm nũng dựa vào đi lên: “Cửa nương dĩ nhiên là tốt nhất, nhưng đó là của người, không phải là của nàng, sao có thể thay thế. Đúng không?”

“Ý của ngươi là nói, ngươi không chịu tha thứ cho chuyện Nhị tỷ ngươi vô tâm? Việc này, vốn là ngươi trước tiên không đúng, nương nói với ngươi không biết bao nhiêu lần, làm người cần lòng dạ rộng rãi, ngươi đã quên?”

Hạ Thụy Bội trong mắt hiện lên một tia không chịu, đến đây, trong nội tâm nàng đã khẳng định Hạ phu nhân đặc biệt bất công. Gượng cười nói: “Vâng, nương, ngài giáo huấn rất đúng, nữ nhi biết sai rồi.” Đứng lên đi đến trước hộp trang sức tùy tay cầm một cây trâm vàng khảm hồng bảo thạch: “Ta sẽ lấy cái này đi.”

Hạ phu nhân thấy nàng tuyển cây trâm vàng kia, lắc đầu: “Ngươi tuổi còn nhỏ, qua vài năm mới mang được, không bằng tuyển đồ Trân châu a?” Tay lấy một chiếc thoa khảm ngọc trai, “Ngươi xem cái này, hồi ta còn con gái rất thích đeo, Trân châu khảm lên chính là bà ngoại ngươi đã từng dùng.”

Hạ Thụy Bội thấy Trân châu khảm lên kia trong suốt mượt mà, có lớn có nhỏ to tầm như đầu ngón tay cái của nàng, trong lòng hài lòng, cao hứng tiếp nhận chiếc thoa, lại thẳng lưng đi lấy xem thiếp canh (thiếp ghi ngày tháng sinh) đồ thăm: “Đây là người hôm nay vội tới cầu thân Nhị tỷ sao? Là nhà ai nha?”

Hạ phu nhân thân tay đề chặt thiếp canh: “Vẫn còn chưa xác định. Tiểu hài tử hỏi thăm chuyện này để làm gì?”

Hạ Thụy Bội đối với nàng cúi chào, bĩu môi đi ra ngoài, “Ta không là tiểu hài tử. Ngài không nói, ta cũng biết. Là Âu gia tứ thiếu gia đi? Nhị tỷ ta không biết đã tu được phúc khí mấy đời. Mèo mù vớ cá rán.”

Hạ phu nhân nhìn theo bóng lưng của nàng thờ dài: “Cả đám đều không cho ta bớt lo.”

Lệ Nương khuyên nhủ: “Phu nhân, Tam tiểu thư bằng tuyệt thông minh, thêm vài năm nữa lớn một chút, bây giờ vẫn còn nhỏ.”

Hạ phu nhân nói: “Nàng chính là quá thông minh đó. Lại không thể khoan dung với người, tương lai sợ sẽ nếm mùi đau khổ rất nhiều.”

Chân nhi cười tiến vào nói: “Phu nhân, lão gia thân đi đón thiếu gia học về, hiện tại đã về tới bên ngoài cổng

Hạ phu nhân vừa nghe nhĩ tử về tới, cao hứng phân phó người chuẩn bị cơm. Nàng lần thứ tư mang thai mới sinh con trai Hạ Thụy Đồng (冬 :tên cậu này đi các thể loại từ điển đều không có, may mà ta tìm qua bên bản CV có dịch), hiện giờ mới mười tuổi, năm tuổi liền đưa ra ngoài tìm thầy dạy học, thông minh lanh lợi, đọc sách vô cùng tốt, miệng lại ngọt, rất được cả nhà sủng ái. Cũng ít nhiều khi đưa con trai này ra đời, Hạ phu nhân mới đứng vững trước áp lực Hạ lão phu nhân bắt Hạ lão gia nạp thiếp.

Lại nói Hạ lão gia đích thân đưa nhĩ tử vào tới cổng, liền nhìn thấy Hạ Thụy Hi choàng áo lông chim đỏ thắm, gấn lông chồn bạc đứng cuối hành lang tha thiết mong chờ đang nhìn mình, vẻ mặt ủy khuất. Liền bảo gã vai vạt dẫn Hạ Thụy Đồng đi vào trước, hẳn tiến đến hỏi Hạ Thụy Hi đã xảy ra chuyện gì.

Hạ Thụy Hi nắm góc áo Hạ lão gia, chưa mở miệng nước mắt liền rớt xuống. Hạ lão gia nghe qua sự tình, cười cười: “Ta đã biết. Ta sẽ hảo hảo cùng mẫu thân ngươi thương lượng, bây giờ đi ăn cơm trước đã.”

Hạ Thụy Hi vừa nhìn hình dạng của hắn, hiển nhiên cũng tán thành việc hôn nhân này, trong lòng nhất thời nửa phần nguội lạnh. Lúc ăn cơm, trên bàn cơm có những đồ ăn gì nàng cũng không biết, cúi đầu một lòng một dạ suy nghĩ xem nàng rốt cuộc làm như thế nào mới có thể để cho vợ chồng Hạ lão gia thay đổi chủ ý.

Hạ gia có quy định khi ăn cơm không được nói chuyện, trên bàn cơm trừ bỏ ngẫu nhiên phát ra tiếng bát đũa chạm nhau, ngay cả nhai thanh cũng không nghe thấy nửa điểm. Uyển Nhi đứng ở phía sau Hạ Thụy Hi gấp thức ăn cho nàng, thấy Hạ Thụy Bội thừa dịp vợ chồng Hạ lão gia không chú ý thì liếc mắt một cái xem xét Hạ Thụy Hi, vội lặng lẽ lôi kéo Hạ Thụy Hi, Hạ Thụy Hi lúc này mới ngước mắt lên nhìn Hạ Thụy Bội, cúi đầu không lên tiếng.

Hạ phu nhân đem hết thảy đều nhìn ở trong mắt, cúi đầu hừ lạnh một tiếng, Hạ Thụy Bội vội hạ tầm mắt xuống, chuyên tâm ăn cơm.

Cơm nước xong, Hạ Thụy Hi ngăn Hạ Thụy Bội ở cửa, từ trong lòng ngực lấy ra vài món trang sức tinh xảo đẹp để đưa cho nàng: “Ta không cần thận xé toang y phục của ngươi, trong lòng rất áy náy. Những thứ này là trang sức tốt nhất của ta, ngươi lựa lấy đi, không cần giận ta.”

Hạ Thụy Bội đan tay vào nhau nói: “Ta muốn cẩu vòng tay trân châu kia của ngươi. Những cái khác thì miễn bàn.” (ranh con láo toét *bóp*)

“Vòng tay kia là một chút tâm ý của phụ thân, ta không thể cho ngươi.” Nếu Hạ phu nhân để nàng tặng vòng tay cho người khác, nàng không thể tặng.

Hạ Thụy Bội cười lạnh: “Một khi đã như vậy, cần gì phải đến già bỏ làm người tốt? Ta sẽ không quên việc ngươi làm với ta.” Nói rồi phát tay áo bỏ đi

Uyển Nhi nói: “Tiểu thư, ngài cần gì chứ? Vốn cũng không phải lỗi một mình ngài. Hiện giờ lại thành lỗi của một mình ngài.”

Hạ Thụy Hi nói: “Nàng vẫn còn nhỏ tuổi, ta không nường nhịn thì làm sao bây giờ đây?” Trong lòng lại nghĩ, chính mình chiếm của người ta thân thể, tình thương của cha mẹ, không nên tiếp tục khiến vợ chồng Hạ lão gia phải bận tâm. Hạ Thụy Bội bây giờ, nàng bất kể như thế nào cũng nên chủ động cải thiện quan hệ tốt một chút, cuối cùng hiệu quả như thế nào, đều không phải là chuyện của nàng, nàng chỉ cần cố gắng hết sức mình là được.

Lệ Nương trong bóng râm đi tới, mỉm cười nói: “Nhị tiểu thư, trời lạnh, ngài không trở về nhà sao?”

“Lệ Nương, ta có việc muốn gặp cha mẹ.”

Trong phòng truyền đến thanh âm của Hạ lão gia: “Tiến vào.”

Hạ phu nhân thấp giọng nói: “Gọi nàng vào làm gì? Người cũng không phải không biết...”

“Sớm hay muộn như nhau, không bằng sớm một chút khiến cho nàng cam tâm.”

Hạ Thụy Hi đem những lời nói này đều nghe vào trong tai, vẫn đang vào phòng, trước mời trà hai người, quỳ đi xuống thấp giọng nói: “Cha mẹ công ơn nuôi dưỡng nữ nhân ghi nhớ trong lòng, nhưng nữ nhi không thể đáp ứng việc hôn sự này, thỉnh cha mẹ thứ tội.”

Hạ lão gia nghiêm mặt nói: “Ngươi dù có quỳ đến chết, chuyện này ta cũng không thể theo ngươi! Ta lúc trước chính là để tùy cho ngươi lán loạn, mới khiến cho ngươi suýt nữa mất mạng. Ngày ấy ngươi bắt đầu tỉnh lại, ta đã thế, sau này để không để tùy theo ý ngươi làm bây được.”

Hạ phu nhân nói: “Ta không nghĩ ra, Âu tứ thiếu gia có gì không tốt? Ngươi cứ như vậy không nhìn trúng hắn? Quả thực không hiểu ra sao cả!”

Hạ Thụy Hi buông thông mắt nói: “Hắn vô cùng tốt, nhưng nữ nhi quả thực không xứng đôi với hắn.”

“Ba” một tiếng, Hạ lão gia ném chén trà, chĩa về phía nàng tức giận: “Hắn không phải, ai mới là? Chẳng lẽ ngươi còn nhớ người kia! Ngươi chẳng lẽ quên tính mạng mình suýt nữa mất về tay hắn? Hắn mới không phải xứng đôi với ngươi! Ngươi sớm nên chết tâm đi, ta dù có để ngươi cả đời không gả ra ngoài được, cũng tuyệt đối không gả ngươi cho người kia.”

“Lão gia! Ngươi nói bậy bạ gì đó?” Hạ phu nhân vội ngăn Hạ lão gia lại, vội vàng kêu: “Lệ Nương, Uyển Nhi, còn không đem Nhị tiểu thư trở về?”

“Người kia là người nào?” Hạ Thụy Hi không hiểu ra sao cả.

Hạ phu nhân ánh mắt phức tạp nhìn nàng một cái: “Cha ngươi hồ đồ đâu. Mau trở về, việc này hôm nào nói sau.”

Hạ Thụy Hi ngẩng đầu nhìn hướng Hạ lão gia, đã thấy hắn ngồi trên ghế nặng nề thở hồng hộc, hướng tới nàng khoát tay, mặt mũi nói: “Ngươi đi xuống.”

Hạ Thụy Hi trở về Tuyệt Lê Tiểu Trúc, bảo những người khác lui, chỉ lưu lại một mình Uyển Nhi

“Uyển Nhi, ngươi cũng đã biết ta vì sao lại lưu ngươi lại một mình?”

Uyển Nhi ánh mắt chuyển động, cười nói: “Nô tì không biết, thỉnh tiểu thư phân phó.”

Hạ Thụy Hi cười lạnh: “Ngươi đã biết còn giả bộ hồ đồ? Ta hỏi ngươi, vừa rồi cha ta nói người kia là ai vậy?”

Uyển Nhi biến sắc, cúi đầu nói: “Nô tì không biết, thỉnh tiểu thư thứ tội.”

Hạ Thụy Hi vây quanh nàng dạo qua một vòng, âm ngoan nói: “Ngươi thật không hiểu? Ta xem, là ta bị bệnh lâu ngày, đối với ngươi thật quá tốt, khiến ngươi đã quên những thủ đoạn của ta ra sao?” Thành thật nói, nàng cũng không biết nguyên lai Hạ nhị tiểu thư rốt cuộc có những thủ đoạn gì, rốt cuộc có đối phó qua với Uyển Nhi hay không, Uyển Nhi rốt cuộc sợ hãi Nhị tiểu thư bao nhiêu. Bất quá Uyển Nhi nha đầu kia cực kì tinh ranh, nếu muốn moi được tin tức một cách hử dụng, nàng không thể thiếu cần diễn một hồi ác tâm

Nghĩ đến đây, nàng đoạn quát một tiếng: “Ta cho ngươi thời gian nửa nén hương, hãy nghĩ cho tốt một chút đi!”

Chưa cần dùng tới thời gian nửa nén hương, Uyển Nhi hai chân mềm nhũn đã quỵ xuống: “Tiểu thư, lão gia cùng phu nhân nhiều lần dặn dò không nhắc tới chuyện này nữa. Nếu Uyển Nhi nói, sẽ bị người dùng gia pháp đánh chết. Ngày tha cho ta đi.”

“Uyển Nhi, ngươi. Chỉ có hai chúng ta biết, ta sẽ không nói cho người khác biết.” Hạ Thụy Hi cười làm bộ rất giống bà ngoại sói (ặc ta dịch theo QT. . . “lang ngoại bà” không hiểu lắm), “Ta hiện tại quyết tâm nghe lời của cha mẹ, không bao giờ khiến bọn họ thương tâm nữa. Ta cũng không phải muốn làm gì, chính là cảm thấy mình nên biết mình trước kia như thế nào, mới quyết định tốt xem sau này việc gì có thể làm, việc gì không thể làm. Ngươi nói có phải không?”

Uyển Nhi cúi đầu không nói lời nào, trong đầu mau chóng tính toán nói cùng không nói lợi và hại.

Hạ Thụy Hi kiên nhẫn đợi một lúc lâu, trong lòng buồn bực đứng lên: “Ngươi rốt cuộc nói hay không?”

Uyển Nhi quỳ gối đến trước mặt đem lưng lộ ra cho nàng: “Tiểu thư, ngài đánh đi. Đánh chết nô tì cũng không có thể nói, cũng vì sức khỏe của ngài.” Nàng ngần ngừ, Nhị tiểu thư là người không thể giấu chuyện được. Hiện tại trong nhà Hạ lão gia cùng Hạ phu nhân làm chủ, nếu là Nhị tiểu thư nghe lời nàng biết được việc này, nói ra, lão gia cùng phu nhân hoài nghi người thứ nhất chính là nàng, khi đó, ai cũng không cứu được nàng, chỉ ợ lập tức liền mất mạng. Liều mạng bị Nhị tiểu thư đánh một trận, có có thể được phu nhân thương hại, cho nên, nàng quyết giữ chủ ý, kiên quyết không nói.

Hạ Thụy Hi thấy bộ dáng kiên quyết của Uyển Nhi, biết nha đầu kia tính qua, là quyết tâm không chịu nói với nàng. Lập tức cũng không tiếp tục miễn cưỡng, cười lạnh: “Ngươi không nói, ta cũng có biện pháp biết. Bất quá, ta cảnh cáo ngươi, trong lòng của ngươi không có ta, tương lai cũng không cần bắt trong lòng của ta có ngươi.”

Uyển Nhi rơi xuống hai hàng nước mắt, khóc ròng nói: “Ngài tương lai cũng chỉ biết nô tì vì sức khỏe của ngài, hiện tại tiểu thư nếu thật sự xem nô tì là người như vậy, nô tì cũng không thể nói gì hơn.”

Hạ Thụy Hi thở dài: “Quên đi, ngươi. Ta hiểu lầm ngươi, ngươi mệt mỏi một ngày, đi nghỉ ngơi đi, chỗ này của ta không bắt ngươi hầu hạ. Thuận Nhi, Lương Nhi, chuẩn bị nước nóng.”

Uyển Nhi còn muốn nói tiếp vài câu, thấy Hạ Thụy Hi ánh mắt kiên quyết, chỉ phải vén áo thi lễ, lui đi ra cửa.

Đi đến hành lang, vừa lúc gặp Thuận Nhi cùng Lương Nhi một người nâng ấm đồng, một người mang chậu đồng tiến lại. Hai người thấy nàng, vội hướng nàng hành lễ vãn an, Uyển Nhi chăm chăm nhìn kỹ hai người một hồi. Hai người đều là mười ba mười bốn tuổi, đều mi thanh mục tú, Lương Nhi ngược lại, dáng vẻ ngây thơ khờ dại, tóc cũng có chút lông xù, bụi không ngay ngắn chỉnh tề.

Thuận Nhi cũng lộ ra thần thái ôn trọng hào phóng, nàng mặc một chiếc áo choàng ngắn màu quả hạnh không cũ không mới, bên trong mặc áo da thỏ màu xanh nhạt do Hạ Thụy Hi ban thưởng, trên đầu chỉ cài một cây trâm đồng tỏa sáng, nhưng tóc lại bụi ngay ngắn chỉnh tề, nhìn qua thanh tú, rất động lòng người, nói vậy mấy năm tiếp theo nhất định là một giai nhân thanh tú, trong lòng không khỏi một trận ghen tị. Ngay tiếp theo nhìn về phía Thuận Nhi trong ánh mắt có vẻ không tốt.

Thuận Nhi bị ánh mắt của nàng thiêu đốt co rụt lại, lập tức cúi đầu ngoan ngoãn đứng ở một bên: “Uyển tỷ.”

Uyển Nhi hừ lạnh một tiếng: “Phục vụ tiểu thư cho thật tốt, không được làm gì sai lầm, nếu không ta bẩm phu nhân đem bọn ngươi đuổi ra sân.”

Lương Nhi hoảng sợ, nước mắt dâng lên ở trong vành mắt, thấp giọng cầu khẩn: “Uyển Nhi tỷ, chúng ta sẽ tận tâm.”

Uyển Nhi bứt lên khoe miệng: “Lương Nhi, các người ngoan ngoãn nghe lời, ta tự nhiên sẽ không bạc đãi các người.” Nói xong nghênh ngang rời đi, Thuận Nhi kéo Lương Nhi, thấp giọng nói: “Đi thôi.”

Hạ Thụy Hi ngồi ở trước bàn trang điểm, chờ Thuận Nhi giúp nàng chọn trang sức, nghe thấy tiếng vang “Rầm” một tiếng nuốt nước miếng, mặt nhẩn nhuộm, nhìn về phía hai nha đầu. Thuận Nhi là nghiêm trang, Lương Nhi cũng không xuy chuyển ánh mắt nhìn chăm chăm trên bàn điểm tâm.

Bạn đang đọc truyện *Gái Ế Không Hiền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Đồ Này Không Thể Ăn Không Phải Trả Tiền

Hạ gia hạ nhân cơm nước cũng không hề kém chút nào, nhưng trừ bỏ ngày lễ ngày tết ra, bình thường điểm tâm vẫn rất khó ăn. Trừ Uyển Nhi là đi theo Hạ Thụy Hi đã lâu, cuộc sống cũng coi như được bằng nửa chủ nhân, đối với những điểm tâm này vốn đã chẳng coi là gì, nhưng Lương Nhi hai người là con nhà bản cùng khôn khổ, mới vừa vào cửa, có tham lam như vậy cũng không có gì là kì quái.

Chính là bởi vì không kỳ quái, cho nên Hạ Thụy Hi lần như nhìn mà không thấy, chuyên tâm vào việc cùng Thuận Nhi lựa chọn. Bất quá, đồng tình thì đồng tình, đồ của nàng có thể cho các nàng ăn, nhưng không thể ăn không phải trả tiền. Con người chính là như vậy, người nhiều lần đối tốt với hân, hân lại không xem ra gì, nhưng chỉ cần một lần không thỏa mãn yêu cầu của hân, đối với hân người chính là kẻ thù, những việc lúc trước người làm đều trở thành vô nghĩa. Nhưng nếu ngẫu nhiên hào phóng một lần, hân trái lại nhớ kỹ của chuyện của người.

Hay nha hoàn này chính là trợ thủ nàng đặc biệt bồi dưỡng, đối với quản thúc hạ nhân mà nói, tùy theo lợi ích cùng thưởng phạt phân minh khác nhau là rất lớn, Hạ Thụy Hi biết rõ khác nhau trong những chuyện này, lập tức mỉm cười: “Lương Nhi, hôm qua ta để người giặt quần áo đã giặt xong chưa?”

Lương Nhi vội hoàn hồn: “Hồi tiểu thư mà nói, giặt tốt lắm.”

“Trên mặt kia dính nước tương. Quả thật là khó giặt đi?”

“Thuận tỷ tỷ dùng chút đường cát chà xát, sau đó lại dùng nước ấm giặt, liền rửa sạch sẽ.”

Hạ Thụy Hi lại nhìn Thuận Nhi trầm tĩnh liếc mắt một cái: “Thuận Nhi học được từ đâu vậy?”

Thuận Nhi cúi đầu xuống: “Mẫu thân nô tì, là người chuyên giặt quần áo thuê. Trong nhà chị em nhiều, ta là trưởng nữ, từ khi còn nhỏ đã theo mẫu thân đi học việc.”

Nàng này một lời, khơi dậy tâm sự của Lương Nhi, hai nha hoàn đều trầm mặc. Hai nha hoàn đều mới mua về phủ không lâu, năm nay mùa thu, phương nam gặp thiên tai, người dân vì sống sót, chỉ có thể bán vợ đẻ con.

Hạ Thụy Hi nhìn thấy tay Thuận Nhi khớp xương thô cùng biểu tình rõ ràng thực bị thương cùng ảm đạm, mơ hồ đã xác định Thuận Nhi chính là người nàng muốn tìm ôn nhu nói: “Các người yên tâm, tới chỗ này của ta, chỉ cần làm việc thật tốt, ta nhất định không bạc đãi các người. Chờ thêm vài năm được trở về, có chút tiền đồ, cũng không phải là không thể tìm được người nhà.” Lại kêu Lương Nhi bung qua đĩa điểm tâm, “Hai người các người làm việc tốt lắm, đây là thưởng các người. Bưng xuống đi ăn đi.”

Hai người cảm ơn lĩnh thưởng, Lương Nhi hai mắt tỏa sáng, quýnh lên muốn đi xuống.

Thuận Nhi lại kiên định, tiếp tục hầu hạ Hạ Thụy Hi thay quần áo, trải giường chiếu. Hạ Thụy Hi cười nói: “Thuận Nhi, người không thích ăn điểm tâm sao?”

Thuận Nhi thấp giọng nói: “Thích.”

“Vậy tại sao lại không muốn cùng Lương Nhi đi ăn đây?”

“Tiểu thư chuyện nơi đây còn làm chưa xong.”

Hạ Thụy Hi gật gù đầu: “Tốt, người là một người không tồi. Ngày mai ta nói với Lệ Nương, đề bạt người làm nhị đẳng nha hoàn.”

Lương Nhi nửa miếng điểm tâm mắc nghẹn trong cổ họng, quay đầu lại nhìn về phía Hạ Thụy Hi, phát ra thanh âm “A, a”. Phải biết rằng hai người bọn họ bây giờ mới là tam đẳng nha hoàn, tiền tiêu hàng tháng cùng lắm là được hai đồng, nhưng nhị đẳng nha hoàn được năm đồng, trong chuyện này khác biệt rất lớn. Hai nàng vào cùng lúc, không nghĩ tới nhanh như vậy Thuận Nhi được thăng thành nhị đẳng nha hoàn, không khỏi có chút ủy khuất.

Hạ Thụy Hi không để ý tới nàng liếc mắt một cái, “Các người lui ra đi. Tối nay không cần gác đêm.”

Thuần Lương hai người nhẹ nhàng thổi tắt đèn lụi ra ngoài, trở lại trong phòng nhỏ của mình, Lương Nhi đem điểm tâm còn lại đưa cho Thuần Nhi: “Thuần tỷ tỷ, chúc mừng người.” Nước mắt di chuyển trong tròng mắt.

Thuần Nhi thấy điểm tâm vẫn còn thừa lại những hai phần ba, liền phân đều thành hai nửa đưa cho Lương Nhi: “Ăn thêm chút nữa đi.”

Lương Nhi nói: “Nhị đẳng nha hoàn không phải nên ăn nhiều hơn tam đẳng nha hoàn một chút sao? Tiểu thư thích người, không thích ta.”

Thuần Nhi cười rộ lên: “Tiểu thư đối xử với chúng ta là ngang nhau. Người không biết người đã làm sai ở chỗ nào? Vì cái gì tiểu thư không để ý tới người?”

Lương Nhi nháy nháy mắt: “Ta quả thật không biết. Vì cái gì nàng một khắc trước còn nhìn ta cười, thương cho ta đồ ăn, liền ngay sau đó không thèm để ý đến ta.”

“Người đi hỏi nàng nha.”

“Ta không dám. Bọn họ sau lưng đều nói nàng vô cùng lợi hại, trước kia thường xuyên trách mắng Uyển Nhi tỷ. Bất quá, Uyển Nhi tỷ cũng rất hung dữ nha, ta sợ nàng.” Lương Nhi tới gần Thuần Nhi ngáp một cái: “Nơi này so với nhà của ta tốt hơn nhiều, được ăn no, được mặc ấm, việc cũng không nhiều, chẳng qua ta nhớ... mẹ và đệ đệ thôi.”

Thuần Nhi cùng nàng kéo chân lên: “Tiểu thư thật ra là người tốt. Người sau này không cần cùng bọn họ xuyên tạc xuyên tạc, bọn hắn nói bọn họ, người nghe cũng như không nghe.”

Lương Nhi nhắm mắt lại cười nói: “Ý của ta chính là. Bọn hắn nói cái gì, ta thay tiểu thư nghe, không phải cũng rất tốt sao? Biết nhiều hơn một ít chuyện cũng không tồi.”

Thuần Nhi sừng sốt, thở dài, thổi tắt đèn: “Ngủ đi.”

Sáng sớm ngày thứ hai, Hạ Thụy Hi liền canh giữ ở trước phòng hai vợ chồng Hạ lão gia. Nghe thấy Hạ phu nhân ở trong phòng gọi Chân Nhi, nàng nhận lấy đồ rửa mặt trong tay Chân Nhi, tự tay bung vào.

Hạ phu nhân vừa nhìn thấy nàng, nhú mày, không nói gì. Hạ lão gia thật ra ý cực kỳ thích nữ nhi tự tay hầu hạ. Hạ Thụy Hi cũng không nói chuyện Âu gia, theo hầu hạ hai người rửa mặt đến dùng cơm, tỏ ra tận tâm tận lực. Sau khi dùng điểm tâm cũng không trở về phòng nghỉ ngơi, đi theo bên người Hạ phu nhân chạy trước chạy sau, học quản lý sổ sách, còn chủ động đi xuống phòng bếp làm một bữa ăn sáng. Nàng vốn có căn bản, người thời đại này còn xa mới có thể so sánh, có một số việc cách nhìn cùng phương thức xử lý cũng vượt ngoài năng lực của thân thể cùng tuổi tác này.

Hạ phu nhân nhìn xem, trong lòng rất là vừa lòng, lại không nói ra, ngược lại sai khiến nàng làm việc gấp bội. Lại để cho nàng đi theo chính mình học kỹ thuật thêu thùa một canh giờ, khảo sát văn thơ của nàng, đối với hai mặt này, tuy rằng không phải rất hài lòng, nhưng từ đó có thể thấy so với trước kia tốt hơn nhiều lắm. Trong lòng quyết định chủ ý, cần nhân cơ hội này sửa đổi tính tình nàng một phen thật tốt.

Hạ Thụy Hi buổi tối trở lại trong phòng, đã là mệt đến xương sống thất lưng và chân đều đau, Thuần Nhi đi ra ngoài chuẩn bị nước nóng cho nàng, Lương Nhi thì ân cần chạy tới nắm vai bóp chân. Thấy nàng thần sắc thả lỏng, liền cười nói: “Tiểu thư tối hôm qua thưởng điểm tâm thật sự ăn rất ngon, nô tì chưa từng có nếm qua đồ ăn ngon như vậy.”

Hạ Thụy Hi “ừ” một tiếng. Lương trẻ lại nói: “Tối hôm qua tiểu thư khen tặng Thuần Nhi tỷ tỷ, nô tì còn cảm thấy thực ối ối. Sau lại nghe Thuần Nhi tỷ tỷ nói, mới biết mình sai ở nơi nào.”

Hạ Thụy Hi nghe thấy ý bóng gió trong lời nói của nàng, chỉ là vì đem muốn dẫn dắt vào đề thăng chức nhị đẳng nha hoàn, trong lòng âm thầm buồn cười, “Người sai ở nơi nào?”

Lương Nhi quỳ đi xuống nói: “Nô tì ở đây chỉ là một kẻ nhỏ bé, cũng quen rồi, kiến thức hạn hẹp. Nô tì tất cả đều là do chủ nhân ban cho, lại chỉ lo làm thế nào có lợi, nhưng không biết việc chính là lòng trung thành. Chủ nhân thích, là có người dùng được, là một người bình thường, không thích nuôi người ăn không ngồi rồi. Tiểu thư, không biết nô tì nói vậy có đúng không?”

“Ừ. Vậy người muốn theo ta, người suy nghĩ tính toán như thế nào để trở thành một người hữu dụng?” Hạ Thụy Hi mắt nhìn thấy biểu tình sinh động của Lương Nhi, hiện tại bắt đầu xem năng lực của nàng. Thuần Lương hai nha hoàn này, chính là Hạ phu nhân lựa chọn khát khe tuyển tới, nàng đối với Hạ phu nhân ánh mắt vẫn nằng nặc thêm vài phần hi vọng.

Lương trẻ cũng không trực tiếp trả lời, cười nói: “Nô tì hôm qua bị Thuần Nhi tỷ tỷ mắng.”

“Chửi, mắng người cái gì?”

“Nô tì nghe người ta rảnh rỗi nói chuyện phiếm, Thuần Nhi tỷ tỷ nói, từ nay nô tì không được nghe người ta xuyên tạc xuyên tạc, nghe cũng như không nghe.”

“Ừ. Nàng nói không sai. Cái đó gọi là nói dài nói dai thành ra nói đại.”

“Chính là nô tì còn có ý khác. Làm chủ tử, cần mắt nhìn tám hướng tai nghe tứ phương, như vậy mới có thể quản gia thật tốt nha! Nhưng thời gian của chủ nhân quý giá, tự nhiên không có khả năng làm được, cho nên, nô tì nguyện ý làm tai mắt của chủ nhân.” Lương Nhi câu sau nói nhỏ cơ hồ không

nghe được, nói xong cũng trộm xem sắc mặt Hạ Thụy Hi.

Hạ Thụy Hi mỉm cười: “Trong nhà ngươi nguyên lai là làm cái gì?”

“Cha nô tì làm môi giới trung gian cho người ta. Sau này bệnh dịch lưu hành, phụ thân không còn, đệ đệ bị bệnh không có tiền khám, mẹ ta không có biện pháp, chợt nghe lời Đại bá mẫu ta, đem ta bán đi.”

Hạ Thụy Hi biết cô đại gia thông, thông tin không phát triển, đa số người buôn bán đều cần một người trung gian đến giới thiệu, sau khi việc buôn bán hoàn thành, người trung gian ở giữa lấy tiền hoa hồng. Làm người trung gian, đa số đều chính mình không phải bỏ vốn, chỉ phải qua lại bôn ba, vất vả kiếm chút lợi nhuận, tài giỏi thì mới sống được, vẫn là cần có chút bản lĩnh thật sự, trong đó nhìn sắc mặt lựa lời nói chính là việc tối quan trọng. Lương Nhi là con gái người trung gian, mưa dầm thấm đất, biết cách khác lấy lòng chủ nhân cũng không có gì là kì quái.

Hạ Thụy Hi đang nâng nâng tay, Lương Nhi liền biết nàng cần gì, lập tức đưa lên một chén trà nóng, tha thiết mong chờ nàng trả lời. Hạ Thụy Hi đoán, Lương Nhi này, bề ngoài nhìn què mùa, hình như là một người tùy tiện tiện, nha đầu tham ăn nhất gan, kỳ thật trong nội tâm so với ai khác đều lợi hại hơn. Nhưng lời Lương Nhi vừa nói, quả thật nói trúng tim đen của nàng, bất kể là ở cổ đại hay là hiện đại, cũng cần phải nắm giữ được tin tức riêng.

Lương Nhi như vậy, nếu dùng thật tốt, liền là một nhân tài, dùng không tốt, sẽ khiến nhà cửa không yên. Hạ Thụy Hi chậm rãi uống trà, mới nói: “Ngươi nói có chút đạo lý. Bất quá, ta cần nói cho ngươi biết, ở chỗ này làm việc cho ta, trước hết phải là, làm tốt các chuyện trong phòng mình, đây là bổn phận của ngươi. Còn lại, ngươi có thể mang theo cái lỗ tai đi nghe, nhưng không thể mang theo miệng đi khắp nơi nói lung tung. Ta cần ngươi mở miệng đúng lúc, ngươi lại phải biết nên nói như thế nào, ngươi hiểu không?”

“Nô tì biết.” Lương Nhi vui sướng nhìn Hạ Thụy Hi, chỉ chờ trong miệng nàng trong lời nói nói ra câu đề bạt nàng làm Nhị đẳng nha hoàn, ai ngờ Hạ Thụy Hi rút cuộc không nói đoạn dưới, không khỏi thất vọng vạn phần. Vài lần không chịu nổi muốn làm lung tung việc ở trong tay, đều nhin xuống. Hạ Thụy Hi thu hết vào trong mắt, trong lòng đều có chủ ý.

Ngày thứ hai, Hạ Thụy Hi vẫn từ sớm đã đi qua phòng chính hầu hạ vợ chồng Hạ lão gia thức dậy dùng điểm tâm, bắt đầu hết thảy hoạt động như ngày hôm qua. Hạ Thụy Bội vài lần chăm chọc nàng, nàng cũng là mỉm cười đối diện, hiện rõ vô cùng khoan dung độ lượng, thấy Hạ phu nhân cau mày.

Trở lại trong phòng, Uyển Nhi cẩn thận liên miên nói cho nàng biết, Lương Nhi không có việc gì làm liền hướng chạy ra ngoài viện, là một người không an phận, còn Thuần Nhi, luôn nhìn về nơi nào đó ngăn người, kêu nàng làm việc gì cũng không chú tâm, cũng không biết suy nghĩ cái gì. Có phải nên đưa đệ Lệ Nương dạy dỗ mấy ngày rồi cho quay trở về, nếu không, trong phủ này nha hoàn đều ngỗ, làm nhị đẳng nha hoàn lại tốt như vậy.

Uyển Nhi thấy mình nói nửa ngày, Hạ Thụy Hi chỉ thản nhiên lên tiếng, trong lòng hơi có chút tư vị không đúng. Chắc có lẽ Hạ Thụy Hi còn hận nàng việc không chịu nói ra nguyên lai chuyện kia, muốn câu xin lại không biết bắt đầu từ đâu, hiển nhiên Thuần Lương hai người này quan hệ với Hạ Thụy Hi ngày càng thân mật, trong lòng lại càng ghen ghét hai cái nha đầu Thuần Lương này, muốn tìm một cơ hội đem hai người này tách ra.

Ngày thứ bảy, Hạ Thụy Hi vội vàng làm xong việc, đang muốn cáo từ trở về phòng, Hạ lão gia rốt cục mở kim khẩu, bảo nàng lưu lại nói chuyện.

Hạ Thụy Hi tìm đập thỉnh thích, không biết vận mệnh gì đang chờ đợi chính mình. Tiết mục vừa khóc vừa đòi thất cổ, nàng diễn không đến, cũng sợ phản tác dụng. Chỉ có thể dùng khổ nhục kể như vậy, tranh thủ một chút tình cảm thương tiếc của Hạ lão gia cùng Hạ phu nhân.

Hạ lão gia nói: “Ngươi đã nhiều ngày vô cùng cố gắng, so với trước kia tính tình tốt lên rất nhiều. Đây mới là tiểu thư Hạ gia chúng ta bồi dưỡng, sau này cần duy trì. Sau này tới nhà chồng, ngươi có tiền đồ, ta và nương ngươi mới được mở này mở mặt.”

Hạ Thụy Hi nhẹ giọng nói: “Cha cùng nương dạy bảo, nữ nhi đều ghi nhớ trong lòng. Nhưng mà có một yêu cầu quá đáng, xin phụ thân cùng mẫu thân cấp cho một cơ hội.”

Hạ phu nhân rõ ràng nói: “Nếu là muốn từ chối chuyện của Âu gia kia, cũng đừng có nhắc lại. Không cần lãng phí vô ích, cũng không phải hi vọng hão huyền.”

Hạ Thụy Hi tâm trạng từ từ rút xuống đất, khiến nàng thấy khó chịu như hột hơi. Nàng cố gắng đã nhiều ngày, chẳng lẽ thật sự không thể có nổi nửa điểm vận hội đường sống sao?

Bạn đang đọc truyện *Gái Ế Không Hiền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Lấy Việc Tốt Thương Lương

Không, nàng không thể buông tha như vậy, nàng đã thề rằng phải sống sót thật tốt. Làm sao có thể gặp phải một chút cản trở như vậy liền rút lui đây? Hạ Thụy Hi cắn răng, nước mắt trào ra lại nhin xuống, nói: “Không phải từ chối.”

“Vậy là ngươi muốn làm gì? Đây cũng không phải là tính tình của ngươi.” Hạ phu nhân nhíu mày nhìn nàng chăm chăm.

Hạ Thụy Hi trong lòng một khắc háng sợ, nước mắt đều sợ tới mức rớt về, nàng tự biết mình bây giờ biểu hiện cùng nguyên thân khác nhau quá lớn. Vội cười gượng: “Nữ nhi trước kia tính tình như thế nào nữ nhi đều đã quên, nhưng nghe những người khác nói đến, cũng có nhiều điều không đúng. Đặc biệt khiến cho cha mẹ hai người lo lắng, chính là điều không đúng lớn nhất. Nữ nhi mang bệnh thấy cha mẹ vì nữ nhi ngày đêm làm lưng vắt vả, sinh ra tóc bạc sớm, lúc ấy liền thế sau này phải báo hiếu hai người thật tốt, không để cho hai người tức giận. Cho nên hiện tại nữ nhi gặp chuyện gì cũng đều dừng lại ngẫm nghĩ các ý định để xem mình làm như vậy sẽ gây ra hậu quả gì, có thể gây ra phiền toái chi hai người hay không. Đa số thời điểm đều tự làm theo ý mình, cũng không biết làm đúng hay không đúng. Hiện giờ được cha mẹ khích lệ, trong lòng cũng yên tâm, tuy rằng chịu đựng vất vả, nhưng đã làm cho hai người cau lúng, sau này tự nhiên cũng muốn tiếp tục thực hiện.” Nàng dựa vào nguyên nhân tính tình mình biến đổi lấy lý do nói là bởi vì cảm động trước tình thương của cha mẹ, luôn luôn chịu đựng, mà không phải tính cách thật sự thay đổi.

Hạ phu nhân gật gù đầu: “Tốt lắm. Ngươi thật sự trưởng thành, nhưng là không cần uốn cong thành thẳng. Chuyện trên thế gian này, mặc dù lấy việc tốt thương lượng, cũng có thời điểm thương lượng không tốt. Nếu ngươi sử dụng tất cả biện pháp, đối phương đều không đáp ứng, ngươi lại bị tình thế bắt buộc, vậy làm như thế nào?”

“Tiên lễ hậu binh(như kiểu nói k nghe mới hành động ấy), nếu thật sự không được, nên làm gì cả cần phải làm gì.” Hạ Thụy Hi sau khi thốt ra, vội cắn môi.

Hạ lão gia cười mà như không cười cùng Hạ phu nhân nhìn nhau: “Rốt cuộc là giang sơn dễ đổi.” Trong bốn đứa con, Hạ Thụy Hi tính tình thật giống hần, nóng nảy, thẳng tính, nhưng tâm địa thiện lương, cho nên hần mới vô tình hay có ý nuông chiều nàng.

Hạ phu nhân xem xét hần liếc mắt một cái, nghĩ thầm, còn nói sao, hiển nhiên chính là tính tình của ngươi kia.

Hạ lão gia cùng nàng vợ chồng nhiều năm, thấy nàng nhìn cái liền biết ngay nó có ý gì, vội lấy lòng: “Hi Hi có tiền bộ đều là ở cách dạy bảo của phu nhân.”

Hạ phu nhân thấy trước mặt con gái nói chuyện cũng không tiện, lườm hần một cái, hướng Hạ Thụy Hi nói: “Chuyện của ngươi chúng ta không đáp ứng, lễ của ngươi đã kết thúc, bây giờ không phải là lúc cần dùng binh sao.”

“Nữ nhân nào dám? Đây không phải coi như người ngoài sao? cha mẹ yêu quý, cho dù nữ nhi tự mình chịu khổ cũng không thể bắt cha mẹ phải chịu khổ.” Hạ Thụy Hi cúi đầu, điềm đạm đáng yêu.

Hạ lão gia phun ra một ngụm trà: “Ngươi ở trước mặt chúng ta không cần thiết phải giả bộ. Ngươi có thể nhẫn nhịn lâu như thế, cũng khó cho ngươi. Nói đi, ngươi rốt cuộc là nghĩ như thế nào?”

Hạ Thụy Hi vội hỏi: “Kỳ thật cha cùng nương đối với nữ nhi quan tâm lo lắng nữ nhi cũng có thể hiểu được, cũng biết hai người sẽ không hại nữ nhi. Nói thật, Âu gia quả thật không tệ, nhưng mà nữ nhi lo lắng a, bởi vì mọi thứ học đều không có giỏi, có điểm chột dạ, sợ Âu tử thiếu gia xem thường nữ nhi, nếu là thật sự cần gả đi, tương lai... Còn có, mấy bà chị dâu nhà hần, ai ai cũng đều rất lợi hại, tính tình của ta...”

Hạ phu nhân trầm mặc một hồi, “Vậy ngươi muốn thế nào?”

“Kéo dài một chút a.” Hạ Thụy Hi nháy nháy mắt, “Kỳ thật trong tâm nữ nhi luôn cảm thấy nghi ngờ, nhà bọn họ vì sao lại đột nhiên đến đây cầu thân? Phải biết rằng trong Tây Kinh này, muốn cùng bọn họ thành thông gia thật nhiều quá đi. Nữ nhi muốn, thừa dịp trong khoảng thời gian này học một ít bản lĩnh, cũng có thể xem nhà bọn họ có thật tâm muốn cầu thân hay không. Nếu nữ nhân học tốt một số chuyện, sẽ không bị nhà hần xem thường, khi dễ, nhà bọn họ nếu như thật tâm, cha mẹ tự nhiên có thể đáp ứng nhà bọn họ. Cần thật sự không được, cha mẹ liền mặt khác tìm cho nữ nhi một nhà khác thích hợp, nữ nhi được gả đi cũng không bị coi thường có phải hay không?” Nàng nói xong liền đi nắm tay áo Hạ phu nhân, nín hay tay.

Nguyên thân của Hạ Thụy Hi trước đây khó thân cận cùng Hạ phu nhân, thích nhất chính là quán quít lấy Hạ lão gia. Hiện giờ lại mang bộ dáng không muốn rời xa Hạ Phu nhân, Hạ trong lòng phu nhân cũng cao hứng, nhân tiện nói: “Người nhà Âu gia, quả thật rất nhiều, trước thúc thúc thăm thăm không phân vai lứa đều lắm trò, chỉ độc mấy người con dâu nhà hần, đều không có tu tâm dưỡng tính. Đặc biệt tam thiếu phu nhân, lợi hại vô cùng. Bộ dạng ngươi bây giờ, quả thật không phải đối thủ của nàng.”

Hạ lão gia cũng cau mày nói: “Ngươi vừa nói như vậy, bản thân ta bỗng nghĩ tới một lời đồn đại, nói là Âu gia kỳ thật đã sớm vào không đủ ra, chi tiêu eo hẹp. Ta cũng không quá để ý, hiện giờ xem ra, cũng có khả năng như vậy, chờ ta đi trước hỏi thăm một chút nói sau. Nữ nhi của ta, cũng không phải tùy tiện là có thể cưới, không có lòng thành, cho dù gia đình có tốt thế nào cũng không nói nữa.. Ta nuôi dạy nữ nhi không phải để cho người ta lợi dụng.”

Hạ Thụy Hi nghe vậy suýt nữa nhảy dựng lên hô một tiếng “Đa”, rốt cuộc vẫn nhịn được, nhu thuận đứng dậy đi đến đôi trà nóng cho hai người.

Hạ phu nhân nói: “Lão gia, việc này kéo dài như thế nào, cần phải có phương pháp? Người ta chờ chúng ta trả lời, nội trong bảy ngày.”

Hạ lão gia nói: “Ngày mai ta muốn đi xa nhà, ngươi liền đi tới gặp họ nói, cần bàn bạc kỹ hơn, chờ ta trở lại nói sau.”

Hạ phu nhân quay đầu hướng Hạ Thụy Hi nói: “Ngươi thật là có phúc, lần này là cha ngươi thương xót ngươi, sợ trong lòng ngươi không thoải mái, cố ý kéo dài thêm nhiều ngày, nghĩ nói với ngươi thật tốt, thuyết phục tiếp tục đáp ứng Âu gia. Nếu là nhà khác, nói nhỏ, làm sao đến phiên nữ nhi nói chuyện? Đều là theo lời cha mẹ, theo lời của mai mối. Không có việc gì ngươi đi về trước đi, học tập cho tốt những gì ta dạy ngươi. Ta ngày khác sát hạch, nếu như không có làm tốt, sau này cũng đừng hi vọng ta thương ngươi.”

Hạ Thụy Hi cực kỳ cao hứng, có khởi đầu thành công này, chỉ cần nài thật trọng, tương lai muốn tự mình tuyển chọn chồng cũng không phải là không thể.

Trở lại trong phòng, Uyển Nhi nói : “Tiểu thư, ngươi vì cái gì không đáp ứng Âu gia nha? Âu tứ thiếu gia thật sự tốt lắm a. Nếu như sau này...”

Hạ Thụy Hi cả giận nói: “Ngươi muốn nói bỏ qua rồi thì không còn cơ hội chứ gì? Việc của chủ nhân lại cần phải được ngươi cho phép hay sao?” Nha hoàn này là gan là càn lúc càn lớn, thật sự tưởng rằng như vậy sẽ trở thành thiệp của Âu tứ thiếu gia.

Hạ Thụy Hi thời gian đầu mới tới, bởi vì đối với chung quanh nàng đều không biết, cho nên phần nhiều phải dựa vào Uyển Nhi, nhiều khi còn có thể hỏi Uyển Nhi nội chút ý kiến. Nhưng nàng hiền lành, cũng không có đòi lấy được Uyển Nhi thực tâm đối đãi. Trái lại, Uyển Nhi thấy tính cách Hạ Thụy Hi trở nên ôn hòa dễ nói chuyện, thật cẩn thận, bộ dáng sợ hãi tội với người, bộ dáng cẩn thận, bản tính nàng trước kia bị áp chế, bây giờ chậm rãi hiện ra.

Kỳ thật Uyển Nhi mọi việc đều tính toán cho chính mình trước, Hạ Thụy Hi cũng có thể hiểu được, dù sao theo đuổi cuộc sống hạnh phúc, là quyền của mỗi người, nhưng không thể vì vậy mà gây tổn hại trên người hạ Thụy Hi a. Tới giờ phút này, nàng không thể không thừa nhận, có một người tư tưởng thâm sâu như vậy ở chung, nhất định phải dùng quy tắc của thời đại này, ngoài ra đều không thể thực hiện được.

Ngươi cùng bọn họ tỏ ra bình đẳng yêu thương, họ sẽ nghĩ rằng ngươi có bị điên hay không, gặp phải một điều nô, muốn đề đầu cười cổ nàng, hoàn toàn không xem nàng ra gì, tỷ như Uyển Nhi chính là dạng như vậy. Có một nha hoàn giống như Uyển Nhi, nàng nếu không thể hoàn toàn khống chế, nên sớm đi xử lý, miễn cho mình tương lai trong cuộc sống lưu lại một tai họa ngầm.

Uyển Nhi mặt tái nhợt, khom người nói: “Vâng, nô tì vượt quá.”

Hạ Thụy Hi lạnh băng nhìn nàng chằm chằm một hồi lâu, cho đến khi Uyển Nhi không chịu được phải quỳ xuống, mới nói: “Ngươi có phải hay không cảm thấy, ta đã quên hết thảy, ngay cả tiểu thư cùng nha hoàn khác nhau như thế này đều quên a? Cho nên ngươi mới cả gan làm loạn như thế, không xem ta ra gì?”

Uyển Nhi mồ hôi lạnh ứa ra, cảm thấy được Nhị tiểu thư không phải ngây ngô như trước, mà đã hiểu rõ tất cả rồi. Trước kia Nhị tiểu thư tuy rằng hung dữ, nhưng chung quy cũng chỉ có hai lần đoán biết được tâm ý của nàng. Nhưng là bây giờ Nhị tiểu thư này, trong lòng mình nghĩ cái gì, giống như đều bị nàng nhìn thấu tất cả. Không khỏi quỳ lại run giọng nói: “Nô tì biết sai rồi, nô tì biết sai rồi.”

Hạ Thụy Hi lạnh lùng nói: “Ngươi tốt nhất nhớ kỹ thân phận của ngươi, tuân thủ nghiêm ngặt quy củ. Xem như ngươi từ nhỏ đã đi theo hầu hạ ta, lần này trước hết tha ngươi, nếu có lần sau, ta nhất định sẽ không tiếp tục giữ ngươi lại. Đuổi ra ngoài kết cục như thế nào, tự bản thân ngươi hiểu rõ. Lui ra!”

Nàng trước kia tuy rằng vài nói với Uyển Nhi bằng giọng hung ác, vài lần phát ra lửa giận, nhưng chưa từng tỏ rõ thái độ muốn đuổi Uyển Nhi ra ngoài như thế. Uyển Nhi rất rõ ràng rằng nàng tương đương với một nửa tiểu thư, là một đại nha hoàn một khi bị đuổi ra ngoài sân thì sẽ nhận được những đãi ngộ gì, không khỏi sợ tới mức tâm tư rối loạn, khóc ròng nói: “Tiểu thư, nô tì không dám... nữa. Cầu tiểu thư tha cho nô tì? Nếu không, ngài đánh nô tì trút giận?” Nói xong chạy đến bên tường gỡ xuống một cây roi ngựa, hai tay đưa cho Hạ Thụy Hi, quỳ trên mặt đất cời áo bông, đem lưng lộ ra cho nàng.

Xem ra, nguyên lai Hạ nhị tiểu thư thực thích đánh người, đến nỗi Uyển Nhi tự giác tự nguyện như thế. Hạ Thụy Hi mặt nhăn nhu mảy: “Ta không thích đánh người. Ngươi sau này không bao giờ... có những hành động như vậy nữa.”

Uyển Nhi len lén thở dài nhẹ nhõm một hơi, vội quàng áo bông lên, “Vâng, tiểu thư hiện giờ ôn nhu nhân thực, tự nhiên không lí gì làm chuyện như vậy.”

Hạ Thụy Hi nhìn roi ngựa trong tay, khéo léo tinh xảo, chuỗi cầm nạm vàng khảm ngọc, rất là sáng loáng, có thể thấy được trước kia chủ nhân thường xuyên thưởng thức. Nàng mắt sắc nhìn không chớp một chỗ trên mặt ngọc của chuỗi cầm, có khắc một chữ “Hậu”, tài viết mạnh mẽ, rõ ràng cho thấy là bút tích của nam tử, trong lòng vừa động, liền hỏi: “Ai tặng vậy?”

Uyển Nhi thốt ra : “Là Minh công tử a.” Lời vừa ra khỏi miệng, sắc mặt trắng bệch, vội tìm cái cớ, giống như vừa gặp quỷ bỏ đi.

Hạ Thụy Hi sáng tỏ trong lòng. Minh công tử này, chỉ sợ là người Hạ lão gia nhắc đến. Cũng không biết, người này rốt cuộc là người như thế nào? Có thể tặng được cho người khác một cái roi ngựa xa hoa như vậy, nghĩ đến chắc chắn không giàu cũng quý, chính là chẳng biết tại sao lại khiến cho hạ lão gia cũng Hạ phu nhân không vui như vậy? Thậm chí tới cả nhà cao thấp đều biết, ai nhắc tới cũng đều bị dùng gia pháp đánh chết.

“Lương Nhi?”

Lương Nhi theo tiếng mà vào, nàng đã ầu rũ rất nhiều ngày, làm việc gì cũng kiên nhẫn hơn trước. Hạ Thụy Hi cười nói: “Ngươi đã nhiều ngày làm việc có cố gắng, hiện giờ ta có một việc chuyện gấp gáp muốn ngươi đi làm, một khi đã làm xong, ngươi liền có thể cũng giống như Thuần Nhi.”

Bạn đang đọc truyện *Gái Ế Không Hiền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Kế Hoạch Phụ Nữ Hoàn Hảo

Ba ngày sau, Hạ Thụy Hi đang ở trong phòng Hạ phu nhân giúp nàng tính sổ sách, thấy đầu Lương Nhi ở bên ngoài thoáng lung lay lên một cái, lấy cái có ôm lấy lò sưởi tay đi ra ngoài. Dừng lại.

Lương Nhi khoe miệng mỉm cười, thấp giọng nói: “Tiểu thư, nô tì đều thăm dò nghe rõ ràng.”

Lương Nhi nhanh như vậy liền làm thỏa đáng sự tình nhưng thật ra đắc ý cả ngoài dự liệu của Hạ Thụy Hi, bất quá nơi đây không phải chỗ để hỏi kỹ, nàng mỉm cười: “Tốt lắm, buổi tối người gác đêm đi.”

Lương Nhi do dự một chút, lại nhỏ giọng nói: “Nô tì còn đã biết một việc khác, không biết có nên nói hay không.”

“Người nói.”

“Nô tì nghe bà vú trông cửa cho phu nhân nói, ban đêm mấy ngày trước đây, Uyển Nhi tỷ đến trong phòng phu nhân, còn khóc. Phu nhân tiếp nàng gần bằng thời gian uống một chén trà.”

Hạ Thụy Hi cười nói: “Người làm rất khá, đi xuống trước nghỉ ngơi. Nếu có người hỏi, những gì nên nói, những gì không nên nói, người cũng biết chứ?” Nàng cảm giác mình tựa như được làm công tác ngầm.

Nếu lời Lương Nhi nói là sự thật, như vậy Uyển Nhi đêm khuya tìm Hạ phu nhân làm gì, đại khái Hạ Thụy Hi có thể đoán được một ít. Bị người hàng ngày ở sau mình theo dõi giám sát mùi vị quả thật khổ sở, xem ra nha hoàn này thật sự không thể giữ ở bên người.

Vốn tưởng rằng thay đổi nha hoàn là chuyện rất bình thường, nhưng trong khi nàng khéo léo theo sát Hạ phu nhân nhắc tới chuyện không muốn Uyển Nhi thì bị Hạ phu nhân kịch liệt phản đối. Hạ phu nhân trầm mặt nói: “Ta còn chưa có chết, không tới phiên người muốn làm gì thì làm!”

Hạ Thụy Hi không rõ vì lý do gì mà nàng muốn đổi một nha hoàn hạ phu nhân lại kịch liệt phản ứng như thế. Cũng không biết Uyển Nhi rốt cuộc đã nói những thứ gì cùng hạ phu nhân, nàng ủy khuất nói: “Mẫu thân vì sao lại nói như vậy? Nữ nhi tuy rằng không tốt, nhưng là hạng người gì, chẳng lẽ ngài không biết sao?”

Lệ Nương nhẹ giọng khuyên giải an ủi lúc sau, Hạ phu nhân cũng cảm giác mình mang chuyện bé xé ra to. Lệ Nương tuy là tâm phúc, nhưng lại nói thêm mất lời, Hạ phu nhân cũng thấy phiền phức vì bị Lệ Nương nói. Nàng đuổi Lệ Nương đi rồi, mới trầm mặt nói: “Nha đầu Uyển Nhi kia, ta coi thấy rất tốt, cố gắng thành thật, cố gắng trung tâm vì một mình người. Nàng từ nhỏ lớn lên cùng người, chịu không ít khổ cực từ người đâu, người mang bệnh cũng được nàng chiếu cố nhiều, nàng cũng không có nửa câu oán hận. Người nói ta nghe một chút xem người vì cái gì mà đột nhiên đòi thay đổi nàng? Có phải hay không bởi vì người hỏi nàng một vài sự tình, nàng không chịu trả lời người a? Ta cho người biết, đó là mệnh lệnh của ta.” Một tiếng cuối cùng để cao thanh âm, bao hàm một chút uy nghiêm cũng không hết.

Hạ Thụy Hi tự nhiên không thể nói với nàng nguyên nhân là bởi Uyển Nhi sau lưng mình tự nương nhờ vào nàng. Phải biết rằng, ở trong mắt Hạ phu nhân, cái nhà này cùng những kẻ hầu cận đều là của nàng, nàng mới là nhất gia chi chủ (đứng đầu trong nhà), thân là nha hoàn bên cạnh con gái đến lấy lòng nàng, cũng không phải là sai lầm gì, ngược lại là biểu hiện trung thành tận tâm. Nếu thật sự Hạ Thụy Hi nói như vậy, không chừng Hạ phu nhân còn có thể sinh ra những ý tưởng khác nữa không biết đâu được.

Hạ phu nhân thương yêu Hạ Thụy Hi không phải là giả, nhưng nàng cùng Hạ lão gia câu thả có chút không giống nhau. Nàng thông minh lanh lợi hơn người, nói nhiều việc tốt, tâm tư thâm trầm, yêu cầu đối với Hạ Thụy Hi cực kỳ nghiêm khắc. Hạ Thụy Hi thường thường vừa đứng ở trước mặt nàng, đã cảm thấy áp lực thật lớn, chung quy lại sợ Hạ phu nhân liếc mắt một cái đã phát hiện thân phận nàng là giả, lập tức đem nàng từ hình ngay tại chỗ. Chỉ đành nói: “Nữ nhi không phải vì chuyện này. Mẫu thân muốn tốt cho nữ nhi, nữ nhi há lại không biết?”

Hạ phu nhân hừ lạnh một tiếng, “Người ít đến chộc giặt ta thì tốt rồi.” Nàng nghiêm khắc dựa theo tiêu chuẩn của thời đại này nuôi dạy nữ nhi, gắng đạt tới bồi dưỡng được hoàn mỹ, trên được chính phòng, vào tới phòng bếp, đã lại ôn nhu như nước có thể mang lại niềm vui cho phu quân, lại có thể độc lập chống đỡ một gia đình, có thể trở thành một người phụ nữ hoàn hảo có thể một mình đảm đương một phía.

Hạ Thụy Nam trời sinh nhu nhược, Hạ phu nhân không cách nào, chỉ có thể vì nàng tìm một trượng phu không tồi, đáng tiếc trên đời không có chuyện tất cả mọi thứ đều tốt đẹp, trượng phu không tồi rồi, mẹ chồng lại quá lợi hại. Bất quá chờ thêm vài năm, nghĩ biện pháp làm cho Vũ Tử An đi ra ngoài nhậm chức, nghĩ cách để Hạ Thụy Nam đi theo, cũng tốt rồi.

Hạ Thụy Bội kia, lòng dạ lại quá mức hẹp hòi, tâm tư cũng có chút bất chính, chỉ sợ cũng khó đạt được tới yêu cầu của Hạ phu nhân. Hạ phu nhân chỉ có thể thừa dịp hiện tại nghiêm khắc dạy dỗ nàng nhiều hơn, tiếp tục khấn cầu trời cao, tương lai nhà con rể thứ ba là một gia đình độ lượng, sẽ cho Hạ Thụy Bội đồ cưới thật dày để ứng phó, cũng để cho Hạ Thụy Bội sau khi đã về nhà chồng, có thể có chỗ dựa vào.

Chỉ có Hạ Thụy Hi, tổng hợp lại tính cách không tệ, đáng tiếc quá mức ngang bướng, Hạ lão gia lại sủng ái quá đáng, mất hết thể diện Hạ gia, cũng làm cho ngày xưa nàng trong đám tỷ muội không ngang đầu được lên. Ít nhiều ông trời rù lòng thương, sau tai họa suýt nữa đoạt đi tánh mạng của nàng, làm cho nàng quên hết tất cả chuyện trước kia, dường như thay đổi tính cách. Hạ phu nhân tự nhiên là không chịu buông tha cơ hội khó có được này, nàng tin chắc, chỉ cần nàng dạy bảo đúng cách, một ngày kia Hạ Thụy Hi chắc chắn sẽ thành tài, nàng điềm đam hiên đức, cách trị gia có chút thanh danh có thể ở trên người Hạ Thụy Hi đạt được sự phát triển rạng rỡ, tiểu nhi tử Hạ Thụy Đồng tương lai cũng có thể tiếp tục được che chở mạnh mẽ

Hạ Thụy Hi tự nhiên không biết những suy nghĩ trong lòng Hạ phu nhân, cũng không biết Hạ phu nhân gây dựng kế hoạch người phụ nữ cô đại hoàn hảo. Đầu đầu vận phần giải thích nói: “Uyển Nhi tư tâm quá nặng. Nữ nhân sợ trong tương lai, nàng...” Được rồi, nàng kỳ thật sợ nhất chính là Uyển Nhi đi

câu dẫn chồng tương lai, hiện đại ở chế độ một vợ một chồng, Tiểu Tam (bỏ :->) còn chỗ nào cũng nhúng tay vào, hướng chỉ nam từ ở đây là trời, một vợ nhiều thiếp chính là hợp pháp trong xã hội.

Hạ phu nhân là người từng trải, đối với tiểu tư tâm của bọn nha hoàn này, làm sao có thể không rõ, nhưng nàng đều có quyết định của mình. Hiện nay, kế hoạch của nàng gây dựng đang tới thời khắc mấu chốt, hơn nữa cần Uyển Nhi làm thần báo bên tai (méch lèo, chim lợn :->) giúp nàng coi chừng Hạ Thụy Hi.

Lập tức Hạ phu nhân thân nhiên nói: “Tốt lắm, người cuối cùng có điểm tiến bộ. bản khoản của người cũng không phải hoàn toàn không có đạo lý, nhưng nàng hầu hạ người thời gian lâu như vậy, nói đến là có công lao. Quản lý gia đình ở bên dưới không phải muốn làm gì thì làm, là cần coi trọng phương pháp. Người hiện tại mới vừa có hai nha hoàn Thuần Lương (bản Cv dịch là tình khiết thiện lương nghe hay hay ^^), đột nhiên liền đuổi nàng, sẽ làm lòng người sợ hãi, sau này ai còn dám đi theo hầu hạ người? Trước cứ để nàng nán lại ở chỗ người, chờ trong tương lai cơ hội thích hợp, ta sẽ thay người đuổi khéo nàng.”

Xem ra sự tình hôm nay là hoàn toàn không có trông cậy vào được, Hạ Thụy Hi đang muốn cáo lui, lại nghe thấy Hạ phu nhân thấp giọng nói: “Người thay vì suốt ngày nghĩ một ... không ... Hải lòng liền đuổi đi người, còn không bằng ngấm lại thật kỹ, lợi dụng như thế nào được những người này thật tốt. Người bây giờ còn ở trong nhà mình, cha mẹ tự nhiên mọi việc đều lo lắng cho người tốt, cái gì tốt đều cho người. Nhưng sau này đi tới nhà chồng, mẹ chồng người khen ngợi một mình người, chẳng lẽ có thể chiều theo tâm ý của người, muốn đuổi liền đuổi đi? Tỷ tỷ người bây giờ như vậy, người muốn thế sao? Hi vọng người sau khi kết hôn không để ta phải lo lắng quan tâm.”

Đây cũng coi như là lời nói xuất phát từ nội tâm, xem ra nàng cần dung nhập xã hội này, chuyển qua lo cho cuộc sống gia đình của chính mình tạm ổn, những gì cảm học cần rất nhiều. Yêu thương con cái, có kiến thức, thật tình thật, có thủ đoạn Hạ phu nhân chính là một cô giáo tốt nhất, Hạ Thụy Hi thu lại lòng mảy may thật tình nói: “Mẫu thân yên tâm, nữ nhi đã biết.”

Hạ phu nhân thở dài: “Hi Hi, làm vợ người ta không phải là chuyện dễ dàng. Nương tương lai dù có nhắm mắt, cũng không thể hoàn toàn yên tâm.”

Hạ Thụy Hi nhìn thấy Uyển Nhi già vờ là một bức tường biết nghe lời, ân cần chu đáo, kì thực ngầm có ý hưng phấn trên nét mặt, giống như nuốt phải con ruồi: “Được, ta nhẫn nại.” Đây là một lời nói thử nghiệm, đầu tiên sẽ đem Uyển Nhi xem là người tương lai mẹ chồng phải đến năm vùng bên cạnh mình, không thể đuổi, cần đề phòng, vẫn không thể để cho nàng rảnh rỗi, Hạ Thụy Hi tin tưởng mình nhất định có phương pháp để giải quyết vấn đề.

Hạ Thụy Hi bất động thanh sắc đem Uyển Nhi tăng bốc lên tới đỉnh đầu, nói nàng làm việc vô cùng tốt, sau đó sai khiến nàng làm nhiều chuyện, làm cho nàng trông rất vui mừng, lại bắt Thuần Nhi cùng Lương Nhi đứng một bên nhìn, đặc ý nói: “Học tập.” Uyển Nhi trong lòng không cam lòng, nhưng lại không thể không làm, còn phải không ngừng dạy dỗ Thuần Nhi và Lương Nhi.

Uyển Nhi cơ hồ đem gian phòng kia một mình một lần dọn dẹp xong, tất cả các góc tường đều dọn dẹp sạch sẽ, bận một lúc, là bận liền mấy canh giờ. Đến khi đêm đã khuya, Hạ Thụy Hi cũng không kêu Uyển Nhi đi nghỉ ngơi, lại để cho nàng dạy hai nha hoàn này phân biệt trà. Uyển Nhi không ngừng kêu khổ, không chỉ một lần ngáp ngắn ngáp dài, Hạ Thụy Hi vẫn đang nhìn chăm chăm đọc thơ, mắt điếc tai ngơ. Uyển Nhi bất đắc dĩ đành phải hướng về phía Thuần Lương hai người đưa mắt ra hiệu, Lương Nhi là giả bộ không rõ, Thuần Nhi háo hức khuyên nhủ: “Đêm đã khuya, ồ chân cũng đã làm ấm, tiểu thư sớm đi nghỉ đi?”

Hạ Thụy Hi cũng không ngẩng đầu lên: “Ngày mai mẫu thân cần kiểm tra bài thơ của ta, hai người các người đi nghỉ ngơi trước đi. Uyển Nhi theo giúp ta là được.”

Uyển Nhi mặt tái nhợt rồi. Thuần Nhi nhin cười nói: “Uyển Nhi tỷ tỷ bận rộn một ngày, cũng mệt mỏi rồi, không bằng để cho nàng đi nghỉ ngơi, nô tì bồi ngài a.”

Hạ Thụy Hi lúc này mới ngẩng đầu nhìn xem Uyển Nhi, gật gật đầu: “Người khổ cực. Đêm nay để cho Lương Nhi gác đêm, hai người các người đều đi xuống nghỉ tạm. Uyển Nhi, sáng mai giờ Thìn người đứng giờ đến kêu ta rời giường, ta còn muốn đi đến trước mặt mẫu thân hầu hạ.”

Uyển Nhi đáp ứng, về mặt đau khổ trở về trong phòng nghỉ tạm, đang muốn ngủ, đột nhiên nhớ tới chính mình đã đáp ứng phu nhân cần luôn luôn nhìn chồng chốc coi Hạ Thụy Hi. Hạ Thụy Hi hôm nay để Lương Nhi gác đêm, hơn nữa nàng nhìn thấy ban ngày Lương Nhi lén lút đi vào từ ngoài cửa phủ, nhất định là có chuyện gì gạt nàng. Lập tức thấy không buồn ngủ, muốn mò tới góc tường phòng Hạ Thụy Hi nghe lén.

Mới vừa đi hải, cửa liền truyền đến thanh âm của Thuần Nhi, “Uyển Nhi tỷ, ta trong phòng cửa sổ bị hỏng, đóng không được, gió lạnh thổi vào rét run, tiểu thư bảo ta qua ngủ cùng người đêm nay, có thể chứ?”

Thuần Nhi vừa mời giúp nàng lúc này, Uyển Nhi không có khả năng cự tuyệt nàng, đành phải mở cửa để Thuần Nhi đi vào.

Chờ Thuần Nhi ổn định mọi chuyện, Uyển Nhi tìm cách lấy cớ, “Thuần Nhi, ta đau bụng, người ngủ trước đi, ta đi một chút sẽ trở lại.”

Thuần Nhi cười nói: “Ta và người cùng đi chứ.” Nàng trước khi đến, Hạ Thụy Hi sớm đã giao phó cho nàng, khiến nàng lấy cớ của sổ trong phòng bị hỏng, cần phải một tác cũng không rồi coi chừng Uyển Nhi, đặc biệt đừng cho Uyển Nhi gần tới phòng của Hạ Thụy Hi, còn phải làm cho Uyển Nhi nhìn không ra dấu vết. Nuôi binh nghìn ngày, hôm nay chính là ngày Hạ Thụy Hi cho nàng chứng minh rằng mình hữu dụng.

Uyển Nhi vội xua tay: “Không cần. Vừa lạnh, vừa tối lại thối, người đi để làm chi? Mau lên giường nằm cho ấm.”

“Cũng là bởi vì vừa lạnh vừa tối, cho nên mới không thể để cho Uyển Nhi tỷ đi một mình nha. Đi một chút, chúng ta cùng đi, vừa lúc ta cũng muốn đi.” Thuần Nhi không đợi phân trần, nhiệt tình kéo cánh tay Uyển Nhi muốn cùng nàng đi ra ngoài.

Uyển Nhi bắt đắc dĩ, vừa hận vừa giận, lại cũng đành phải buông tha cho sự nghiệp mật thám chưa xong của nàng.

Lại nói Lương Nhi dọn dẹp sắp xếp chần mản của mình bên giường Hạ Thụy Hi, lúc sau hai người ngủ ngon, mới hướng Hạ Thụy Hi báo cáo tin tức mấy ngày nay nàng hỏi thăm được.

Bạn đang đọc truyện *Gái Ế Không Hiền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Minh Công Tử Là Ai

Người trong Hạ phủ, đều bị vợ chồng Hạ lão gia nghiêm lệnh không được nhắc tới những chuyện trước kia của Nhị tiểu thư, nhưng cũng không có nghĩa là bên ngoài phủ mọi người không biết chút nào. Lương Nhi dùng toàn bộ tiền tiêu vặt tháng đầu của mình lấy ra, mua được bà mụ trông cửa, lại lén giấu điếm tâm mang đi mua chuộc được tiểu khất cái ngoài cửa lớn, lấy được tin tức đúng như ý muốn của nàng.

Hạ Thụy Hi nghe Lương Nhi báo cáo kể lại tường tận chuyện xưa, giờ mới hiểu được từ đầu đến cuối, người yêu của chủ cũ thân thể này hóa ra lại chính là người ngày ấy nàng bị tể ngựa đưa trở về – trưởng công tử của Thọ vương phủ, tên là Triệu Minh Thao, tự Minh Hậu. Đường như chuyện nàng té ngựa suýt nữa toi mạng cũng không khỏi có liên quan đến Thọ Vương phủ, trong vương phủ thâm sâu a, lại là con cháu hoàng tộc, ba vợ bốn nàng hầu là chuyện thực bình thường.

Mặc dù có cái roi quý giá cùng chữ “Hậu” kia làm bằng chứng, nhưng trước khi Hạ Nhị tiểu thư té ngựa, không có nghe nói Thọ Vương phủ tới cửa cầu hôn, sau khi nàng té ngựa, cũng không nghe nói người ta tới cửa an ủi hỏi thăm, có thể thấy được địa vị của nàng trong mắt Minh công tử kia, cũng không tính là người quan trọng gì. Khó trách được vợ chồng Hạ Lão gia lại không muốn nữ nhi gả cho người như vậy.

Kỳ thật bọn họ đều lo lắng quá rồi, Hạ Thụy Hi bị ngu ngốc, sợ mạng mình dài quá mới có thể muốn gả vào gia đình giàu có quý tộc như vậy, điều hiển tại nàng muốn chính là gả cho một người bình thường giống nàng, một phu quân tâm đầu ý hợp, lá lành đùm lá rách, cả đời bên nhau. Giống như một câu quảng cáo, chỉ mua đúng, không mua đắt. Nàng là chỉ gả đúng, không gả cho chồng nhà giàu. Ấu tử thiếu gia nàng còn không dám treo cao, nói gì đến đứa con cả của Thọ Vương tương lai có khả năng kế thừa tước vị? Năm chắc thông tin này, Hạ Thụy Hi lại xác định rõ cách lấy lòng vợ chồng Hạ lão gia.

Sáng sớm, Uyển Nhi quả thực đứng giờ đến hầu hạ nàng thức dậy, Hạ Thụy Hi nói: “Uyển Nhi, ngời đem cây roi kia đưa cho ta.”

Uyển Nhi mí mắt hơi giật, sắc mặt có hơi trắng bệch, nhưng vẫn nghe lời đưa cho nàng.

Hạ Thụy Hi nói: “Cây roi này, không biết tại sao, ta nhìn liền phiền muộn, cảm giác nó không phải là một vật cát tường.” Tiện tay đem chiếc roi kia ném vào trong lò sưởi than đang cháy đỏ bừng. Việc này xem ra, vợ chồng Hạ phu nhân hẳn là sẽ yên tâm?

Lương Nhi giật mình nói: “Rất đáng tiếc a! phía đầu roi bằng vàng cùng nam ngọc rất đáng giá. Nếu tiểu thư không thích, đem đi bán lại không tốt? Như thế nào cũng phải đáng giá trên trăm lượng bạc a?”

Hạ Thụy Hi cười cười không nói lời nào. Uyển Nhi thấy không phải là đánh mình, yên lòng, cũng có tinh thần mắng người khác, trách mắng nói: “Nói bậy bạ gì đó! Tiểu thư Hạ gia chúng ta cần phải bán đồ vật này nọ sao? Trong phòng tiểu thư có gì đó, không thích muốn thiêu hủy, làm sao có thể lưu lạc ra bên ngoài? Nếu roi vào trong tay kẻ xấu, thì nói làm sao? Không phải làm bẩn khuê danh của tiểu thư chúng ta.” Kỳ thật, những thứ tiểu thư không thích, ngoại trừ một số vậy lưu niệm ra, cũng không phải không thể thương cho hạ nhân đi đổi lấy ít tiền, quan trọng là cái đồ vậy này, nếu lưu lạc ra bên ngoài, nhất định là gây nên rất nhiều sóng gió, đương nhiên không thể giữ lại.

Lương Nhi cúi đầu khiếp vía thốt lên: “Một trăm lượng bạc, đủ cho một hộ gia đình bình thường sống nhiều năm.” Giá bán thân của nàng xem như là cao, cũng chỉ giá trị năm lượng bạc mà thôi.

Hạ Thụy Hi lấy chiếc que đồng, gậy than cháy, nhìn thấy roi đốt xong rồi, mới kêu Uyển Nhi mở cửa ra thông gió, bảo Lương Nhi bùng lò sưởi đi ra ngoài, dùng nước lạnh đập tắt, lạnh gặp nóng, vàng ngọc trang trí phía trên cũng không còn nguyên hình dáng, miếng ngọc kia lại càng vỡ vụn.

Hạ Thụy Hi nhìn thấy không vấn đề gì, mới nói: “Lương Nhi, nếu ngời cảm thấy đáng tiếc, đem miếng vàng bên trong gậy ra đi, thưởng cho ngời.”

Lương Nhi bất ngờ thấy chuyện tốt như thế, vui sướng đập đầu, cẩn thận nhặt miếng vàng, kỹ lưỡng chắc chắn nâng lên. Nàng dùng một tháng tiền tiêu vặt đổi lấy rất nhiều vàng này, không tính toán nào có thể miêu tả được, trong lòng trông mong Hạ Thụy Hi cho nàng làm nhiều chuyện hơn nữa mới phải, từ nay về sau làm việc hết sức chú ý.

Hạ phu nhân kiểm tra cẩn thận bài viết chữ của Hạ Thụy Hi một phen, thấy nàng tiến bộ thần tốc, rất vừa lòng, chỉ cảm thấy nữ nhi của mình so với trước đây hiểu biết hơn rất nhiều, rất nhiều chuyện một chút liền hiểu được, đặc biệt là tính toán trên sổ sách, mới dạy vài lần, xem như nàng học nhanh lại tốt, thật sự hiếm thấy, duy nhất đáng tiếc chính là, chữ viết quá khó nhìn. Nhưng mà, viết chữ không phải ngày một ngày hai, hiện giờ Hạ Thụy Hi mỗi ngày đều thật sự tự giác tập viết chữ theo mẫu hai mươi bài trở lên, chỉ cần nàng chịu cố gắng, cũng không phải là vấn đề gì lớn.

Hai mẹ con cùng nhau dùng cơm trưa, Hạ phu nhân nói: “Nghe nói người đem cái roi bảo bối kia đốt đi? Làm như vậy có ý gì đây?”

Hạ Thụy Hi đáp: “Nữ nhi nhìn thấy vật đó, trong lòng liền buồn bực bất an, cảm thấy đó là điềm xấu, cho nên đốt đi. Cũng không biết nó có lai lịch thế nào, đốt đi có phải sai lầm hay không?”

Hạ phu nhân thân nhiên nói: “Không có lai lịch gì, chỉ là trước kia người thích cười ngửa, quần quýt lấy cha người đòi mua thôi. Đốt thì đốt, sau này những đồ vật của nam nhân dùng, đừng động vào.”

Hạ Thụy Hi nghe lời, nhân cơ hội nói ra ý định muốn để Lương Nhi làm nhị đẳng nha hoàn. Hạ phu nhân nói: “Người đã có tính toán đào tạo bồi dưỡng hai người bọn nàng, sớm cất nhắc lên cũng tốt.” Lại nói: “Lê Nương, Bội Bội sang năm sẽ tròn mười bốn, hai năm nữa cũng sẽ lấy chồng. Chỗ đó nàng ta cũng nên chuẩn bị một chút. Ta coi hai nha hoàn trong phòng nàng là Hồng Nhi và Thúy Nhi không được đi, một mặt lòng dạ hẹp hòi chỉ biết xúi bẩy chủ tử vui đùa. Người đi tìm hai nha hoàn thật tốt, mua vào, thay cho nàng, dạy dỗ bồi dưỡng tốt.”

Lê Nương cười nói: “Vâng, lần trước tam tiểu thư nói muốn để Hồng Nhi làm nhị đẳng nha hoàn, nô tì đã bẩm với phu nhân, phu nhân không đồng ý, nô tì liền đoán được phu nhân có ý khác. Sẽ phân phó cho mẹ mìn (bà buồn người) đi tìm người có gia thế trong sạch, li thông minh sạch sẽ, không quá mấy ngày, tất nhiên sẽ có tin tức.”

Hạ phu nhân cười nói: “Đều là người hiểu biết nhất.”

Đang nói, Hạ Thụy Bội đi đến, hùng hổ nói: “Nương, vì cái gì trong phòng Nhị tỷ nhiều hơn so với ta một nhị đẳng nha hoàn? Ta cũng muốn!”

Hạ Thụy Hi nhìn thấy bộ dạng hùng hổ của nàng, cố tình muốn chọc giận nàng một trận, liền cười nói: “Không chỉ là một nha, mà còn nhiều hơn thêm một nữa rồi.” Nàng lập tức nhận thấy ánh mặt hạ phu nhân nghiêm khắc không đồng ý, thè lưỡi, lui qua một bên.

Hạ Thụy Bội vừa nghe, bậm môi lại, mắt ngấn lệ, lắc lắc thân mình dậm chân: “Không công bằng! Hồng Nhi, Thúy Nhi bên cạnh theo ta lâu như vậy, cũng chỉ là một tam đẳng nha hoàn. Ta nói với Lê Nương bao nhiêu lần, nàng cũng không chịu để bạt. Dựa vào cái gì Thuần Nhi cùng Lương Nhi mới tới hơn một tháng, lại có thể được làm nhị đẳng nha hoàn? Nếu cứ như vậy, trong nhà này còn có nha hoàn nào mong muốn hầu hạ ta sao? Đều cũng sẽ gọt nhọn đầu chen vào Tuyết Lê Tiểu Trúc.”

Trong phòng tiểu thư Hạ gia đều là một nhất đẳng nha hoàn, hai tam đẳng nha hoàn cùng hai bà mụ hầu hạ. Hiện giờ bên người Hạ Thụy Hi đột nhiên có hai nhị đẳng nha hoàn, cũng khó trách làm cho người khác đỏ mặt (ý nói đỏ kyo)

“Làm càn!” Hạ phu nhân vỗ bàn “Ba” một tiếng, Hạ Thụy Bội sợ tới mức ngậm nước mắt tại trong vành mắt, không dám để chảy ra.

Hạ phu nhân vất mảy nói: “Người nhìn xem bộ dáng này của người, còn cùng tỷ tỷ mình tranh giành hơn thiệt, nói xem đó có phải là nửa phần bộ dáng của tiểu thư? Ta bình thường dạy người học những quy củ kia, đều đi nơi nào hết rồi sao? Ta làm chuyện gì, tự có căn nhắc, nhất định sẽ không đối xử tệ với người nửa phần.”

Hạ Thụy Bội thấp giọng khóc nức nở: “Ta làm sao được xem như tiểu thư? Cùng so sánh với nàng, ta tính là cái gì? Mặc kệ nàng làm chuyện gì, đều có phụ thân che chở, nương hiền kẻ cho. Chính là xé toang một bộ y phục của ta, cũng có nương ra mặt thay nàng nói tốt. Nha hoàn bên người nàng xuất hiện tức khắc đề ép người khác, đồ vật trong phòng so với người khác cũng quý giá hơn. Ta tính là cái gì? Nói ra còn không bằng một nô tài bên người ngài, người khác không biết, còn tưởng rằng ta là được di nương sinh ra.”

Lời này nói ra cùng hơi quá đáng, Hạ Thụy Hi xem ra Hạ phu nhân vô cùng tức giận, bước lên phía trước khuyên: “Bội Bội, người hiểu lầm rồi. Mau đi giải thích với nương, người nói bậy bạ. Hai nha hoàn này tương lai đều là sẽ đi cùng ta, cho nên mới cất nhắc. Nương của người đã có tính toán, người không nên vội vàng, nghe nương từ từ nói a.”

Hạ Thụy Bội đang khóc cũng hung hăng trừng mắt liếc nhìn nàng một cái: “Mèo khóc chuột già từ bi! Thấy ta bị mắng người rất vui vẻ đi? Sẽ đi theo người? Người bắt tự còn không có ai hỏi, sẽ được gả đi sao? Người nào không biết người ra khỏi nhà đã gây ra những chuyện mất mặt gì! Người cho là Âu gia tới cầu hôn, người liền gọi làm sao?”

Hạ phu nhân quá tức giận, run rẩy nâng tay lên cho Hạ Thụy Bội một cái bạt tai: “Người thật là nghiệp chương! Ta không nuôi người để trở thành một người không có giáo dục, cút ngay cho ta!” (yeah, ăn tát rồi *cười sung sướng*)

Có vẻ Hạ Thụy Bội lần đầu tiên bị Hạ phu nhân đánh vào trên mặt như vậy, sừng sốt vài giây đồng hồ, “Oa” một tiếng khóc lớn, mãnh liệt đẩy Lê Nương đi đến đỡ nàng ra, bung mặt lập tức xông ra ngoài.

Hạ Thụy Hi nhìn thấy sắc mặt âm trầm, vỗ vỗ ngực Hạ phu nhân đang tức giận thở nặng, có chút xấu hổ cùng áy náy: “Nương, đều là ta không tốt. Ta không nên nhiều lời.” Tuy rằng Hạ Thụy Bội bị đánh là do nàng gây tội thì phải chịu, nhưng trong đó cũng không thiếu được Hạ Thụy Hi thêm dầu vào lửa. Nhìn thấy Hạ phu nhân tức giận đến mức này, Hạ Thụy Hi rút cuộc cũng không đành lòng.

Hạ Phu nhân thở dài: “Việc này không liên quan đến người, người về phòng trước đi. Muội muội của người không hiểu chuyện, những lời nàng nói người không cần để ý ở trong lòng. Người trở về luyện đàm cho tốt, đem quy củ ta dạy người học thêm một lần nữa. Qua vài ngày, đại cữu (anh của mẹ) người mừng thọ năm mươi, chúng ta cũng phải qua nhà hán chúc thọ, có rất nhiều khách có máu mặt đến dự, đừng làm cho đám khách đó cùng các mợ, đám biểu tỷ muội (chị em họ) cười người.”

Hạ Thụy Hi nghe vậy trầm nghĩ, sẽ không lại là một bữa tiệc đi xem mất nữa chứ?

Hạ Phu nhân bảo Lệ Nương bung tới hộp trang sức, từ bên trong lấy ra một cây trâm vàng tinh xảo gắn hồng ngọc: “Người không có trang sức quý giá gì, hôm đó người liền mang thứ này đi.” Còn nói: “Đến ngày ấy, người không cần chuẩn bị quần áo, cũng không cần bảo Uyển Nhi chải đầu cho người, ta sẽ cho Lệ Nương sáng sớm qua chuẩn bị trang phục và chải đầu cho người.”

Chờ Hạ Thụy Hi đi rồi, Lệ Nương nói: “Phu nhân, Tam tiểu thư ngày trước chọn trâm cây trâm này, ngài cũng không cho nàng. Hôm nay lại cho Nhị tiểu thư không sợ Tam tiểu thư lại sinh ra hiểu lầm mới sao?”

Hạ phu nhân cười lạnh: “Chiếc trâm ngọc trai kia của nàng thì kém sao? Ta chính là muốn nàng hiểu được, lớn bé có thứ tự, đều có quy củ. Không có vật gì cứ khóc nháo lên hai ba lần đòi thất cô là có thể lấy được. Nếu nàng muốn làm âm ỹ, bảo nàng đi tìm ta, nha đầu kia nên dạy dỗ cẩn thận, tránh khỏi tới nhà chồng làm mất mặt chúng ta là chuyện nhỏ, sợ nhất chính là nàng ta tự đào hãm chôn mình.”

Lệ Nương thở dài: “Ngài là mẫu thân, Tam tiểu thư sẽ không oán giận ngài, nhưng chỉ sợ sẽ càng oán giận Nhị tiểu thư.”

Hạ phu nhân tự tin nói: “Không sao cả, vấn đề nằm ở trên người Tam nha đầu, Hi Hi không phải người lòng dạ hẹp hòi, tất nhiên nàng sẽ không tính toán với Tam nha đầu. Chờ đem Tam nha đầu ở nơi này uốn nắn tốt, ta sẽ lại tiếp tục ở giữa giảng hòa một phen, tự nhiên làm cho hai nàng trở lại thành tỷ muội.”

Trong lòng Lệ Nương, biết Hạ Thụy Bội có chỗ cay nghiệt ác độc thật đáng giận, cũng không dám nói với Hạ phu nhân, thầm nghĩ: “Muốn để Tam tiểu thư biến thành người tốt, trừ phi để nàng đầu thai lại một lần nữa thì may ra.”

Bạn đang đọc truyện *Gái Ế Không Hiền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Thọ Yến

Nguyên nhân ở kiếp trước đã phải tham gia quá nhiều lễ xem mặt, chung quy đã trải qua chuyện bị người chỉ chò, để lại trong lòng Hạ Thụy Hi ám ảnh không phai nhạt. Nhưng mà nàng hiểu rất rõ, việc xã giao của người cô đại là một vòng luẩn quẩn, đặc biệt là các nữ tử như nàng, cơ bản đều là ngầm ngầm tìm mối hứa hôn. Nếu không phải vì thanh danh bên ngoài của nàng, không có người tới cửa cầu hôn, Hạ phu nhân cũng không muốn dùng đến loại phương pháp này. Kỳ thật, việc này đối với nàng mà nói, coi như là một cơ hội, tối thiểu nàng còn có thể cố gắng ở trong dịp hội này đưa mắt nhìn một lượt, tìm được người vừa mắt.

Cho nên nàng vẫn làm theo việc Hạ phu nhân phân phó, ý thực được còn thực sự chuẩn bị thêm một lần. Mỗi ngày đều thức khuya dậy sớm, siêng năng học tập, cảm giác của nàng, không thua gì chuẩn bị đi thi đại học. Còn gần năm sáu ngày, Hạ Phu nhân phái Lệ Nương đến kiểm tra xem nàng học được quy củ như thế nào rồi, sau đó bắt nàng một ngày nhất định phải ngủ đủ năm canh giờ, lại chế ra đủ kiểu thuốc trong uống ngoài xoa cho nàng dùng, đảm bảo chắc chắn rằng ngày ấy màu da, thân thể đều phải ở trạng thái tốt nhất.

Trước thọ yến một ngày, Hạ phu nhân tự mình mang đến một chiếc váy mới tinh màu lam thêu hoa gắn lông cáo, bắt Hạ Thụy Hi mặc cho nàng xem. Hạ Thụy Hi màu da trắng nõn, mặc màu gì cũng đều đẹp. Một thân quần áo này đặc biệt hợp với khí chất của nàng, làm cho nàng nhìn qua rất tươi đẹp động lòng người. Hạ Phu nhân phảng phất nhìn thấy từ trên người Hạ Thụy Hi dáng vẻ của mình trước kia, không khỏi thôn thức vạn phần, thuận tay lấy từ trên tay mình một đôi vòng vàng ròng gắn hồng ngọc tặng Hạ Thụy Hi đeo, đúng lúc cúng cây trâm trên đầu nàng hợp thành một bộ.

Lệ Nương ánh mắt tỏa sáng, cười nói: “Nhị Tiểu thư còn không mau cảm ơn phu nhân? Đây chính là vật phu nhân yêu thích nhất.”

Lúc này Hạ Thụy Hi mới hiểu, vội vàng cảm ơn. Lại thấy trên tay mình vẫn còn một xuyến bằng trân châu, vừa vàng ròng nạm hồng ngọc lại vừa trân châu. Cảm thấy có chút khó coi, như thế nào cũng cảm thấy như là một kẻ giàu xổi, liền muốn tháo bỏ đôi xuyến trân châu ra. Hạ Phu nhân vội nói: “Không được lấy xuống, đó là vật quý giá nhất của người.”

Hạ Thụy Hi biết người xưa mê tín, ở trong lòng hạ phu nhân, đôi vòng xuyến này chính là được cao tăng khai quang (làm phép) để nàng đeo trên tay mang đến vận may cùng bình an. Tháo bỏ xuyến không được, đành cười nói: “Nương, ngày mai trên tay mang ba bốn loại, người ta có thể cười ta hay không?”

Hạ phu nhân cho là không đúng nói: “Ai dám cười người? Không có gì mới có thể có chuyện cười người. Những vị phu nhân tỷ muội đó, trên người ai mà không có vài món đồ đáng giá? Nếu thật sự cảm thấy ngại một chút, tay áo hơi dài xuống một chút che đi, có người muốn ghen tỵ so sánh, cũng không phải là không có.”

Tình cảm có thể so sánh với giàu sang? Hạ Thụy Hi đành phải nghe lời.

Sáng sớm ngày thứ hai Hạ Thụy Hi đã bị Uyển Nhi đánh thức, ngay sau đó Lệ Nương vội vàng tới chải đầu cho nàng. Lệ Nương khéo tay, lại theo bên người Hạ phu nhân một thời gian dài, ánh mắt nhìn nhận cũng vào bậc nhất, nàng chải cho Hạ Thụy Hi một kiểu tóc, toàn thân trang nhã thanh lịch, xinh đẹp động lòng người, Hạ Thụy Hi rất hài lòng.

Trang phục ba nha hoàn ở Tuyệt lễ Tiểu Trúc cũng thay đổi hoàn toàn, Lương Nhi cùng Thuần Nhi được Hạ phu nhân đặc biệt cho phép, bắt các nàng học một tràng quy củ dài, lần đầu tiên ra ngoài, vui mừng không tả được.

Chủ tớ Hạ Thụy Hi mấy người tới cổng chờ chờ Hạ phu nhân đến cùng ngồi lên xe ngựa thì gặp nha hoàn Yến Nhi đang đỡ Hạ Thụy Bội lên kiệu mềm. Hạ Thụy Bội liếc mắt quét qua cây trâm vàng khảm hồng ngọc trên đầu Hạ Thụy Hi, lại thấy tiếng líu ríu, hai người Thuần Lương vẻ mặt vui mừng, biến sắc, thấp giọng nói với Yến Nhi hai câu.

Yến Nhi vừa khó xử vừa lắc đầu, lập tức đã bị nàng lườm trừng.

Yến Nhi lén lảng nước mắt vội vã chạy đi, mãi cho đến khi Hạ phu nhân dẫn Hạ Thụy Đồng cùng mấy nha hoàn nhóm Chân Nhi đến, nàng mới vội vã dẫn theo Hồng Nhi Thủy Nhi trở lại. Hồng Nhi Thủy Nhi đi đầu lập tức chen lên ngồi trên xe của bọn nha hoàn.

Hạ Thụy Hi thấy thế lắc đầu, xem ra dù quân hay không chuyện gì Hạ Thụy Bội cũng quyết phải cùng nàng tranh hơn thua, chỉ sợ tới Tuyên gia, cũng sẽ không nhẫn nhịn. Lập tức thấp giọng phân phó mấy nha hoàn bên người tới Tuyên Gia nên nhường phía bên Hạ Thụy Bội một chút, có chuyện gì trở về nói sau, không cần ở bên ngoài làm mất mặt.

Lương Nhi ngần ngừ, nói: “Nếu các nàng làm gì quá đáng thì sao? Chẳng lẽ chúng ta mặc cho các nàng khi dễ à?” Nàng hiện tại tương đối hiểu rõ hoàn cảnh, từ từ lộ nguyên hình là một người tinh quái, tính tình không chịu thiệt.

Hạ Thụy Hi tựa tiểu phi tiểu nhìn nàng một cái: “Không cần làm cho ta mất mặt.”

Ở Tuyên Phủ nhà mẹ đẻ Hạ Phu nhân cùng thời với nàng người lớn không nhiều, nàng chỉ có một ca ca. Hiện tại những thế hệ trước cùng đã không còn ai, đương gia trong nhà là cậu của Hạ Thụy Hi Tuyên đại lão gia. Bắt đầu từ Tuyên đại cửu, con cái hưng thịnh, hân cười bảy tám thế thiếp, sinh hơn mười nữ nhi.

Tuyên đại cửu là một đại danh nho (nhà thông thái), mở ở Đại Tàn mở Hồng Lộc Thư Viện nổi danh, môn sinh vô số. Mở miệng ngân miệng đều là “Thánh nhân văn, hiền nhân đạo.” Bắt đầu từ hân, mười mấy biểu tỷ muội và biểu huynh đệ của Hạ Thụy Hi trong nhà cao thấp đều được có một chút khí chưa.

Đây là lần thứ ba Hạ Thụy Hi đến Tuyên Phủ, hai lần đầu đều qua loa, nhưng cũng không ảnh hưởng đến đánh giá của nàng với Tuyên Phủ. Cảm giác duy nhất của nàng với Tuyên Phủ chính là, không khí trầm lắng, chua lèm. Bảy tám thế thiếp của Tuyên đại cửu, mỗi một nụ cười trên mặt đều là giả, mười mấy nữ nhi, đều là cùng một sắc mặt quan tài cùng bộ dạng ôn thần.

Bởi vì thời gian còn sớm, khách mời còn chưa đến, Tuyên đại cửu liền dẫn vợ chờ ở ngoài cổng đón em gái duy nhất của chính mình. Tuyên đại cửu trước tiên dắt tay Hạ Thụy Đồng yêu thương hỏi han, tiếp tục quay đầu lại nhìn thấy cô cháu ngoại Hạ Thụy Hi thanh danh bên ngoài, đã nghĩ muốn thao thao bất tuyệt giáo huấn nàng vài câu, dạy nàng như thế nào là phụ nữ công dung ngôn hạnh.

Tuyên đại cửu vừa mới rót ra vài câu văn yếu ớt, Hạ phu nhân đã hừ lạnh một tiếng, hân vội im bặt, tìm cái cớ dẫn Hạ Thụy Đồng rời đi. Hân vừa đi, mấy tiểu thư tiểu gia còn nhỏ tuổi bên Tuyên Gia ào ào tuôn đến vây quanh hạ phu nhân vấn an, đều dùng một loại ánh mắt sùng bái nhìn Hạ phu nhân. Dù sao có thể làm cho phụ thân bọn họ sợ hãi, nữ nhân duy nhất không dám chọc chỉ có người cô này.

Hạ Thụy Hi thấy buồn cười, Tuyên đại cửu đem việc nam tử nạp thiếp là chuyện đương nhiên, thế từ nhà ai dám ngăn cản chính là không tuân thủ đức hạnh. Nhưng là Tuyên đại lão gia cũng chỉ dám nói với các nữ nhân khác, tuyệt nhiên không dám nói với em gái nữa câu.

Đây là có nguyên nhân, năm đó bởi vì Hạ Phu nhân liên tiếp sinh ba nữ nhi, Hạ lão phu nhân muốn để hạ lão gia nạp thiếp. hạ lão gia không ngượng được mặt lên cũng bởi vì chị dâu Vương thị liên tiếp sinh ba con trai, cái đuôi cũng leo lên tận trời, cả ngày ghét bỏ Hạ phu nhân, mọi chuyện đều phải nhường nàng một bước.

Hạ phu nhân tuổi còn trẻ không nhìn được con tức này, liền trở về nhà mẹ đẻ khóc lóc mẹ ruột kể lể ủy khuất. Tuyên đại cửu tuy rằng đau lòng cho em, lại vẫn cho rằng nạp thiếp là đương nhiên, liền nói một câu: “Nữ tử xuất giá tòng phu (lấy chồng theo chồng), không có người nói dối là tội lớn nhất. Chính người không sinh được, cũng không thể để cho Hạ gia bị đứt đoạn. Đừng tiếp tục làm loạn, vui vẻ đi tìm cho muội phu (em rể) một người thiếp thật đẹp, không cần làm mất mặt thì thôi nhà chúng ta, cũng để cho muội phu biết người là người tốt.”

Hạ phu nhân dựng thẳng lông mày, chỉ vào hân mắng to một trận. Hỏi hân, nêu hân ở rể nhà người ta, nam tử không thể sinh đẻ, nàng kia có phải cũng nên cưới thêm một vị hôn phu vào nhà, nếu không có người nói dối là tội lớn nhất, đó không phải là đại bất hiếu sao? Nàng từ nhỏ thuộc lòng thi thư, hiểu biết không hề thua kém Tuyên đại lão gia, không ngờ nói có sách, mách có chứng năng Tuyên đại lão gia á khẩu không trả lời được. Từ đó về sau hân không dám nói văn thơ trước mặt hạ phu nhân, cũng không dám nói linh tinh nam tử nên nạp thiếp nữa. Hạ phu nhân từ đó trở thành một người đặc biệt ở Tuyên Phủ.

Đang lúc Hạ Thụy Hi cùng mọi người vào trong sân, cánh cửa Tuyên gia đặc biệt cao, và lại chỗ nào cũng có. Làn váy của nàng quá dài, không chú ý một chút đã bị vướng chân lao đảo. Lúc ấy chẳng biết tại sao mấy nha hoàn cũng không có ở bên người, đúng lúc nàng sẽ phải mất mặt, người nghiêng chênh vào trên mổ cánh tay mạnh mẽ ầm ập, vừa mới giúp đỡ nàng, lại nhanh chóng thu về.

Thanh âm nam tử trẻ tuổi rất êm tai: “Nhị biểu muội chậm một chút.”

Hạ Thụy Hi nhìn về phía nam tử bên cạnh, áo tơ màu xanh đá không nhiễm một hạt bụi, không có một nếp nhăn, dáng người trung bình, hơi có chút gầy yếu, ánh mắt ôn hòa, bộ dáng cũng không tệ lắm. Hân có thể xuất hiện ở trong viện này, hơn nữa nghe lời hân nói, hân chính là một trong các biểu ca của

nàng, chính nàng không biết, cũng không dám nhận bừa, chỉ có thể mỉm cười, vén áo thi lễ: “Cám ơn.” Bộ dạng nghe lời cúi mắt xuống, bước đến sát bên Hạ phu nhân.

“Không cần cảm ơn.” Nam tử khoe miệng nhếch lên tạo thành độ cong hoàn mỹ, kinh ngạc nhìn thấy nàng có thể dùng lễ nghi chính xác đáng người uyên chuyên, đây là tiểu thư nổi tiếng Tây Kinh bất hảo hay sao? Người vẫn đẹp như trong trí nhớ của hắn, nhưng không hề điều ngoa bất hảo, rõ ràng trở thành một tiểu thư khuê các a, có thể thấy được đã trở thành một người trưởng thành. Nam tử cúi đầu suy nghĩ trong chốc lát, gọi một gã sai vặt tới thấp giọng phân phó vài câu.

Hạ Thụy Hi đi được một lúc lâu, mới thấy Uyển Nhi vẻ mặt tức giận lôi kéo tay Thuần Nhi vội vàng đi tới. Hạ Thụy Hi tức giận hỏi: “Các người đi đâu? Lúc ta muốn có người hầu hạ bên người một kẻ cũng không có, Lương Nhi đâu?”

Uyển Nhi nói: “Kẻ bên Thanh Liên Thủy Tạ phá rồi, quần áo Lương Nhi bị xé toang, chưa tới được. Tiểu thư, lần này người nhất định phải thay chúng nô tỳ chút giận.”

Thanh Liên Thủy Tạ chính là chỗ ở của Hạ Thụy Bội, Uyển Nhi vừa nói vậy, Hạ Thụy Hi lập tức hiểu rõ, thấp giọng phân phó: “Trở về rồi hãy nói.”

Không biết có phải hạ phu nhân cùng Tuyên cửu mẫu (mợ) đặc biệt tiếp đón hay không, đợi sau khi nhóm khách nữ đến đây, các nữ quyến trong Tuyên Gia đều cố ý vô ý long trọng giới thiệu làm nổi bật Hạ Thụy Hi. Cho nàng cơ hội biểu diễn tài nghệ, lần này yêu cầu hợp với hoàn cảnh nhất chính là làm một bài thơ chúc thọ, Hạ Thụy Hi nào biết cái này? Toàn gia ánh mắt tha thiết cùng Hạ Thụy Bội và đám khách nữ ánh mắt cười nhạo khinh thường, nàng không thể không kiên trì bất chấp khó khăn vì thanh danh của chính mình tính toán mặt dày đạo văn một phen.

Nàng không nhớ được bài thơ này là ai làm, chẳng qua bởi vì lúc nàng học đại học có giảng viên tổ chức đại thọ bảy mươi, mấy người học cùng mời người viết tâm tranh chữ đưa tặng, nàng vừa lúc là người phụ trách tìm người đóng khung bức trang, nên mới nhớ kỹ.

Hạ Thụy Hi ra về ủ ê một hồi lâu, thấy hạ phu nhân vẻ mặt thất vọng cùng tuyệt vọng, Tuyên cửu mẫu đang hết sức tính toán đan xếp, nàng mới đứng dậy ngượng ngùng vái chào: “Thụy Hi tài hèn học ít, suy nghĩ một lúc, nhưng chỉ sợ không lọt vào được lỗ tai các vị trưởng bối cùng các tỷ muội.”

Có chuyện hay, người muốn xem chuyện cười của Hạ nhị tiểu thư nổi tiếng lỗ mãng cười dài nói: “Nói ra nói ra. Gia đình Hạ nhị tiểu thư có tiếng là học giới uyên bác, người lại vừa là lan tâm huệ chất, nói vậy chắc chắn là tác phẩm xuất sắc.”

Lúc này hH Thụy Hi mới nói:

“Kim sa tiểu ngân nhất chu từng

Kiên kính chi tù tổ tổ long

Đào lý thịnh thì cam tịch tịch,

Tuyết sương đa hậu cạnh thanh thông.

Căn thâm canh ái dương xuân vũ,

Diệp mậu do liên thúy cốc phong.

Sư biểu tài tình kham kính ngưỡng,

Cổ hi bất quý hoá thân dung.

Ta lần không được hay, chê cười.”

Nàng nghĩ, môn sinh của Tuyên đại cửu không ít, hẳn lại cực thích cái khí khái này, như vậy cũng chuẩn xác đi? Thấy một phòng đầy người im lặng như tờ, trong mắt hạ phu nhân cũng có ý vui mừng, cũng có chút đắc ý.

Một và vú tiền vào đến bên tai Tuyên Cửu mẫu thấp giọng nói mấy câu, Tuyên cửu mẫu quỳnh lên đi ra ngoài. Không bao lâu, Tuyên cửu mẫu cười dài giới thiệu một vị được nha hoàn bà vú vây quanh, mặt mũi hiền lành, quần áo đúng mực, đáng người nhỏ xinh, ước chừng là lão phu nhân tuổi chừng sáu mươi, ân cần tiếp đón.

Mọi người đang ngồi thấy vị lão phu nhân này, đều cung kính chào hỏi, cả Hạ phu nhân cũng cực khiêm nhường. Hạ Thụy Hi tò mò hỏi Uyển Nhi: “Ai vậy nha?”

Bạn đang đọc truyện *Gái Ế Không Hiền* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Bức Họa Đạo Văn

Uyển Nhi thấp giọng nói: “Tiểu thư, đây là Âu Nhị phu nhân, mẫu thân Âu tứ thiếu gia. Ai nha, rất lâu rồi nàng không tới những yến hội như thế này, không biết tại sao hôm nay lại đến? thể diện của Cữu lão gia cũng thật lớn, nhưng mà dựa theo nô tì thấy, hơn phân nửa là vì chuyện hôn sự của tiểu thư, đến lấy lòng phu nhân chúng ta.”

Hạ Thụy Hi nghe vậy, không khỏi khẽ rút lại một chút, vì sao Âu nhị phu nhân lại tới đây, nàng lờ mờ đoán được một chút. Chắc là đến quan sát nàng, làm sao bây giờ đây? Nếu tiếp tục biểu diễn theo ý của Hạ phu nhân, tất nhiên có thể được đa số mọi người nhìn với cặp mắt khác xưa, nhưng lại sẽ càng khiến cho Âu gia chú ý, chuyện kia vợ chồng Hạ lão gia lại chưa quyết định, tình huống của nàng sẽ đáng lo.

Nhưng mà nếu nàng phá hủy buổi yến tiệc Hạ Phu nhân đã tỉ mỉ sắp đặt này, sau này muốn gả ra ngoài, muốn gả cho nhà nào tốt, cũng chỉ sợ khó càng thêm khó. Bên trọng bên khinh? Nàng còn chưa nghĩ thấu đáo, bên kia Âu Nhị phu nhân đã bắt đầu nói rõ lí do vì sao nàng lại tới đây. Hóa ra Âu tứ thiếu gia là môn sinh đặc ý (học trò cưng) của Tuyên Đại cữu, vì tôn sư trọng đạo, Âu gia ngoại trừ quà mừng, Âu nhị lão gia còn cùng phu nhân và Âu tứ thiếu gia cũng đi tới chúc thọ.

Rất nhiều các tiểu thư đang ngồi vừa nghe nói Âu tứ thiếu gia đến, không khỏi âm thầm vui mừng, thầm nghĩ làm sao có thể một lần ngẫu nhiên gặp tại hoa viên. Hạ Thụy Hi thì thầm nghĩ, Âu tứ thiếu gia là môn sinh đặc ý của Tuyên Đại cữu, chỉ sợ lý luận cưới thêm thiệp là điều dĩ nhiên cũng học đủ mười phần, nam nhân như vậy thật sự là không gả được, không gả được.

“Không biết bài thơ chúc thọ vừa rồi là của vị tiểu thư nào làm?” Hàn huyền xong bên này, Âu nhị phu nhân cười cười hỏi. Nhìn qua nàng tóc đã hoa râm, ánh mắt cũng có chút đục, rất hiền lành, không có một chút kiêu ngạo, cũng chưa lộ ra nửa phần khôn khéo quả quyết. Rất khó tưởng tượng được một vị lão thái thái ôn hòa nhỏ xinh như vậy lại có thể cai quản cẩn thận được một cái Âu gia đại viện to như vậy.

Không đợi Hạ Thụy Hi trả lời, Tuyên cữu mẫu sớm cười nói: “Đó là cháu ngoại của ta, Hạ gia Nhị cô nương, gọi là Thụy Hi.”

Mất thấy mình thật sự không tránh được, Hạ Thụy Hi đành phải bắt chấp khó khăn tiến lên hành lễ vãn an. Âu nhị phu nhân mỉm cười, ung dung thản nhiên đánh giá nàng một phen: “Khi còn bé ta từng từng xem qua vài cuốn sách, cũng từng giúp đỡ các con học vài bài, biết chỗ khó của mấy bài thơ chúc thọ: Khó khăn không có gì so với thơ chúc thọ, không nói phú quý, thì trần tục; không nói công danh, thì xu nịnh; không nói thần tiên, thì viễn vông hư thực. Bài thơ này của ngươi, ý nghĩa cao xa, không tầm thường, rất chuẩn xác.”

Âu Nhị phu nhân vừa nói, những người khác tất nhiên cũng phụ họa nói theo, trong khoảng thời gian ngắn lời khen không ngừng đến bên tai. Hạ phu nhân cười nói: “Mọi người chớ có tiếp tục khen nàng, tiếp tục thổi phồng nửa tiểu nha đầu này sẽ không biết trời cao đất dày.”

Âu Nhị phu nhân khoát tay: “Cũng chỉ ăn ngay nói thật thôi, nhưng mà, có một chỗ không ổn. Ngươi muốn nghe không?”

Trong thâm tâm Hạ Thụy Hi không muốn nhiều lời cùng vị phu nhân này, có thể tránh xa lập tức tránh xa. Nhưng người ta hiển nhiên không có ý định buông tha cho nàng, đành phải gượng cười: “Xin phu nhân dạy bảo.”

Âu Nhị phu nhân nói: “Cậu ngươi làm lễ mừng thọ năm mươi, vì sao thơ của ngươi lại dùng bảy chữ?”

Hạ Thụy Hi vừa nghe, trán toát mồ hôi lạnh, đạo văn chính là đạo văn, khi đó nàng tập trung tinh thần nghĩ làm sao vượt qua trót lọt, đầu suy nghĩ tới chỉ tiết nhỏ như vậy? Nhưng mà suy nghĩ cẩn thận, nàng có thể đi đâu tìm được vì sao lại dùng thêm hai chữ? Lập tức vội ngoan ngoan nhận sai: “Phu nhân phê bình rất đúng. Là Thụy Hi suy nghĩ không được chu đáo. Ta chỉ nghĩ thêm hai chữ này cho tình tế, lại không nghĩ tới không phù hợp với thực tế. Thực ra ngay cả chữ ta cũng nhận biết không được đầy đủ, chữ viết cũng không viết được tốt, lại càng không hiểu cách làm thơ, chẳng qua hôm nay là gấp may đọc được mà thôi.”

Hạ Thụy Hi nói xong, liền nhẩn nhẩn chờ đợi ánh mắt khinh thường của mọi người. Âu nhị phu nhân không vừa ý với nàng là tốt nhất, nàng tự để lộ khuyết điểm bản thân, muốn để cho Âu nhị phu nhân biết, thật sự nàng không xứng với con trai tài tuấn tinh anh của Âu gia. Nếu nàng sớm biết lúc ấy Âu Nhị phu nhân đứng ngay tại cửa, nàng thà rằng về nhà bị Hạ phu nhân trừng phạt cùng dù như thế nào cũng sẽ không làm người khởi đầu, đáng tiếc trên đời này không bán thuốc hối hận.

Mọi người nghe xong lời của nàng, phản ứng không giống nhau, quả nhiên đa số là khinh thường. Ai ngờ Âu Nhị phu nhân ha ha cười: “Tiểu cô nương thật khiêm tốn.” Nàng lại quay đầu nhìn Hạ Phu nhân nói: “Nữ nhi này ngươi dạy dỗ quả thật rất tốt, không khoe tài, không phô trương, khiêm tốn. Nhân sinh thất thập cổ lai hi (ý nói 70 tuổi đã là đồ hiếm), cho nên mới làm thơ 7 chữ, rõ ràng nàng chính là mượn ngụ ý này chúc cậu của nàng, nghe ta nói như vậy, còn vui vẻ nhận sai, nhân phẩm thật sự là hiếm thấy. Hôm nay ta gặp nàng, đi đứng có chừng mực, cử chỉ đoan trang, rõ ràng chính là một tiểu thư khuê các, có thể thấy những lời đồn đại trước kia là giả. Con gái trong nhà, tính nết có chút hoạt bát cũng không sao, ai không từng trải qua tuổi trẻ nha? Điều quan trọng nhất chính là nhân phẩm, đây mới là cơ bản.”

Ý tứ trong lời nói của Âu Nhị phu nhân chính là hoa tiêu cho các vị ngồi đây không thể nghi ngờ gì, trải qua như vậy nàng nhất định khẳng định, Hạ Thụy Hi thật sự đã thay da đổi thịt trở thành danh môn thực nữ. (Con gái nhà có danh tiếng)

Đạo văn quả nhiên không được chết từ tế, trong lòng Hạ Thụy Hi vô cùng hối hận, phản ứng của nàng giống như đều lên cũng một phen, Âu Nhị phu nhân đang đề cao tên nàng, làm bước đệm cho nàng tương lai gả vào Âu gia sao? Âu gia rốt cuộc nhìn trúng ở nàng điều gì? Chẳng lẽ thực sự là nhìn trúng của hồi môn của nàng sao?

Một vị phu nhân quần áo đẹp đẽ bên cạnh lại đi lên, quét mắt liếc nhìn Hạ Thụy Hi một cái, cười nhìn Âu Nhị phu nhân nói: “Đại biểu tỳ, đã lâu không gặp, gần đây ngài có tốt không?”

Âu Nhị phu nhân cười nói: “Tổ Phán a, là người nha. Rất tốt, rất tốt, mau ngồi xuống.”

Vị phu nhân kia cùng Âu Nhị phu nhân tâm sự chào hỏi vài câu, đưa lên một tờ giấy hoa: “Đây là cháu gái bên ngoài của ngài viết mấy vài thơ, nhân có cơ hội này, ngài học sâu biết rộng, giúp nàng nhìn qua xem.” Xa Xa một tiểu thư tuổi còn trẻ dung mạo điểm lệ đứng dậy, vui vẻ hướng về phía Âu Nhị phu nhân cúi chào.

Uyển Nhi thấp giọng nói: “Đây được xưng là một trong Tây Kinh tứ đại danh viện Dương ngũ tiểu thư, được xưng là không phải tài tử không lấy làm chồng. Tuổi cũng không khác người nhiều lắm, người tới cửa cầu hôn cũng muốn phá nát cả hành lang, nhưng mà nàng không thích. Đến bây giờ cũng không quyết định chuyện hôn nhân, chỉ sợ cũng muốn gả cho Âu tứ thiếu gia.”

Hạ Thụy Hi buồn bực nói: “Vì cái gì mà người khác từng này tuổi cũng chưa đính hôn, ngược lại người khác đổ xô vào, xem là nàng cậy tài khinh người, còn chính mình lại không người hỏi thăm, bị người khác chế giễu? Ông trời quả thật bất công.”

Âu Nhị phu nhân nhìn nhìn: “Chữ viết quả không tệ. Về phần thơ từ, ta không hiểu lắm, Hạ phu nhân lúc còn trẻ là tài nữ nổi danh khắp Tây Kinh, tài học hơn xa ta. Không bằng người nhờ nàng xem cho?”

Trong mắt phu nhân kia hiện lên một tia lo lắng, rốt cuộc không xoay chuyển được, đành phải không hài lòng đưa cho Hạ phu nhân, nhân cơ hội đó Hạ Thụy Hi trộm dò xét liếc mắt một cái, không phải nội dung rất rõ ràng, chỉ nhìn vào đã thấy là một tay viết chữ Khái rất đẹp, so với chính nàng tay cùn viết ra chữ giun thật sự là một ở trên trời, một ở dưới đất, vốn không thể so sánh.

Hạ phu nhân chăm chú xem qua sau đó cười cười: “Lệnh ái thật tài tình, tự thấy xấu hổ.” Cùng không bình luận thêm, đưa tờ giấy hoa kia trả cho Dương phu nhân.

Dương phu nhân cười nói: “Nhị tiểu thư làm thơ rất hay, không bằng cũng viết một chút, cho chúng ta truyền nhau xem cũng tốt a.” Thật không phải là nàng khoe khoang con gái, ở Tây Kinh ít có người có thể sánh cùng, Hạ Nhị tiểu thư này, cần roi ngựa cũng thật là lợi hại, nhưng cầm bút lông nha, chỉ sợ cũng không xong. Nói không chừng bài thơ kia khi ở nhà, Hạ phu nhân làm giúp nàng, để nàng thuộc lòng tới đây.

Âu Nhị phu nhân lại nói chen vào: “Đã có người làm hộ. Vừa rồi khuyến tử đưa ta tới cửa, vừa lúc nghe thấy, liền tán thưởng bài thơ, nói hán muốn viết xuống trước rồi đi đưa cho thầy giáo của hán để y vui mừng. Không được sự đồng ý của nhà thơ, hán đã đi trước, có chỗ khó xử, mong phu nhân cùng Nhị tiểu thư sẽ không trách móc?”

Hạ phu nhân thân nhiên cười, nói: “Hai bên cũng vì sinh nhật của huynh nhà ta thôi, thơ này sớm hay muộn đều cũng mời người viết tặng cậu của nàng, có thể mời được tứ thiếu gia thư pháp danh gia (chữ viết đẹp có tiếng), xem như là cơ duyên xảo hợp (duyên phận trùng hợp), có cái gì phải trách móc?” Hạ phu nhân cũng là người lợi hại, nhẹ nhàng nói mấy câu đem Âu Nhị phu nhân có ý khác biến đổi thành một phen mời được thư pháp danh gia viết chữ là chuyện bình thường.

Đang nói chuyện, thật sự có một nha hoàn cầm một bức tranh chữ tiến vào, nét mực chưa khô, rồng bay phượng múa, hào sảng khí thế. Nét chữ cứng cáp, đúng là cái bài thơ Hạ Thụy Hi vừa đọc kia. Mọi người khen không dứt miệng rất nhiều, ánh mắt nhìn về phía Hạ Thụy Hi có chút khác lạ, chỉ nói Hạ Thụy Hi thoát khỏi họa được hưởng phúc, sau khi bị viên tuyết ném vào, trái lại lại lọt vào mắt xanh của Âu gia.

Có người thật tâm cảm thán, có người chẳng thèm ngó tới, cho rằng mèo mù vớ cá rán, gặp may mà thôi, trong đó bao gồm cả ánh mắt khinh thường của vị Dương phu nhân cùng Dương ngũ tiểu thư kia.

Hạ Thụy Hi lo vắng vạ phần, chỉ sợ người khác sẽ nảy ra một ý tưởng mới, tiếp tục bảo nàng làm thơ. Nét thật sự như vậy, nàng thà rằng chết đi còn hơn. Thơ phú nàng nhớ được không ít, nhưng để đầy đủ trên dưới, chỉ có mấy bài tuyệt cú khi còn học tiểu học mà thôi, hơn nữa ăn trộn chính là ăn trộm, rốt cuộc chung quy lại dùng hết trong một ngày, lại còn luôn luôn phải lo lắng bị người khác nhìn ra chân tướng. Nàng hạ quyết tâm, sau này không bao giờ... học đòi chuyện làm văn về nữa. Vốn dĩ nàng cũng không phải là tài nữ, hà tất phải giả bộ chứ? Có thể nhận diện rõ ràng các chữ phồn thể này, viết xuống toàn bộ, không làm người nữa mù chữ, nàng đã cảm ơn trời đất quá rồi.

Cũng nay các phu nhân cùng các tiểu thư com nước xong đều đã mệt mỏi, không có lòng dạ này tiếp tục muốn so tài. Lúc này phía trước sân khấu kịch cũng đã dựng lên hoàn tất, đến mời các phu nhân tiểu thư đi ra ngoài nghe diễn.

Các vị tiểu thư vừa nghe, tất cả đều vui mừng, Hạ Thụy Hi xem qua hai lần rồi, biết nơi này nam nữ cũng đều ngồi cùng một khu nghe diễn. Chẳng qua nam tử bố trí ngồi bên trái, nữ tử bố trí ngồi bên phải, đằng sau và ở giữa cách bằng một đoạn mà thôi, mà người hầu bưng trà rót nước, thường đứng cách một đoạn, nên lộ ra những chỗ hổng. Nói cách khác, nếu muốn nhìn lên người nào đó, cơ hội rất nhiều.

Chỗ của Hạ Thụy Hi, trớ trêu thay ở vừa vặn bên cạnh đường giao, nhóm nam tử bên trái đều tò mò trộm đánh giá nàng, sau đó trộm bàn luận. Tất nhiên Âu tứ thiếu gia cũng ngồi ở bên trái, nhưng mà hán thật sự kiêu ngạo, khinh thường không cùng một giuộc với người khác, ánh mắt kia đúng là vừa quét đến nơi Hạ Thụy Hi ngồi, cũng hoàn toàn xem nàng trong lúc này như cỏ dại ven đường. Hán vênh vao nghênh ngang nghe diễn, thỉnh thoảng cùng người bên cạnh từng một lần giúp đỡ Hạ Thụy Hi, biểu ca không biết tên thấp giọng nói chuyện với nhau hai câu.

Hạ Thụy Hi cảm giác như mình giống như con khi diễn trên sân khấu kia bị người ta xem xét, ngồi một chốc lát, như đứng trên đồng lửa, như ngồi trên đồng than. Gọi Uyển Nhi tới đứng ở bên cạnh nàng chắn ánh mắt bên kia đang tò mò đánh giá, một lúc sau, nàng buồn ngủ càng lúc càng nhiều, quả thực không thể không nhắm mắt muốn được ngủ.

Chương 18: Tuyên Ngũ

Edit: Mai Pham

Beta: Minh Nguyệt

Nếu nói về công phu ngủ gà ngủ gật của Hạ Thụy Hi mà có thể không làm cho người khác phát hiện ra, chính là nhờ trải qua tôi luyện kiếp sống độc sách hơn mười năm, luyện đến mức vô cùng nhuần nhuyễn thuần thục. Nhớ lại năm nào, nàng có thể ngồi ở ngay bàn đầu ngủ gà ngủ gật mà không bị thầy cô phát hiện. Nàng thấp giọng nhẹ nhàng, sắp xếp với Thuần Nhi hai câu, hai nha hoàn một trái một phải giống như hai hộ pháp canh giữ bên người nàng, nàng dựa vào ghế, ngồi thẳng lưng bắt đầu ngủ. Nếu không phải quan sát ở chỗ gần, cho dù ai nhìn nàng cũng đều thấy bộ dáng nghe đến mê mẩn. Có điều nàng đã quên một chuyện, nơi này không phải lớp học yên tĩnh mà là sân khấu kịch huyền ảo phía dưới. Buồn ngủ và rơi vào mộng đẹp là lúc trên đài la lên vang dội một hồi, nàng sợ tới mức hoảng hốt thất thố, suýt nữa từ trên ghế ngã xuống dưới. May mắn Thuần Nhi nhanh tay lẹ mắt, nhanh chóng đỡ lấy nàng, nhỏ giọng: “Tiểu thư, cái gì rồi vậy, nô tỳ giúp tìm người, đâu cần người tự nhốt” Người chung quanh nghe xong cũng không để ý, một hồi phong ba nổi dậy cứ như vậy bị Thuần Nhi che lấp một cách thông minh. Còn Uyển Nhi vẫn ngăn người nhìn Âu Tử thiếu gia ở bên kia căn bản không chú ý Hạ Thụy Hi nơi này đã xảy ra chuyện gì. Nghe thấy Thuần Nhi nói mới hoang mang rối loạn hỏi: “Cái gì rồi vậy? Cái gì rồi vậy? Nô tỳ đi tìm?” Hạ Thụy Hi từng mất lờn nàng một cái, thấp giọng trách mắng: “Người còn không tuân thủ quy củ như vậy, về sau cũng đừng theo ta đi ra ngoài nữa.” Một đại nha hoàn đi tới cười nói: “Nhị biểu tiểu thư, Lục tiểu thư mời ngài đi qua bên đó chơi.” Uyển Nhi vội lập công chuộc tội: “Đây là Hương Liên bên người Lục biểu tiểu thư, Lục biểu tiểu thư chính là vị mặc quần áo hồng nhạt, là lục biểu tỷ của người.” Hương Liên nói: “Ngũ thiếu gia của nhà chúng ta mới từ Đông Kinh trở về, mang về không ít thứ thú vị, ngài ấy với Lục tiểu thư chúng ta rất thân nên cho không ít. Lục tiểu thư nói, mời nhị biểu tiểu thư qua chọn mấy thứ.” Hạ Thụy Hi đang không thể nào kiên nhẫn ngồi xem thêm được nữa, nên liền cười đồng ý, bảo Thuần Nhi đi báo với Hạ phu nhân, rồi liền đi theo Hương Liên. Hương Liên dẫn theo chủ tớ Hạ Thụy Hi đi qua một đoạn đường nhỏ yên tĩnh rồi tới một khoảng sân tĩnh xảo, đứng trước cửa là một cô gái thanh tú mặc quần áo hồng nhạt dẫn theo tiểu nha hoàn nhìn Hạ Thụy Hi cười, đúng là Tuyên tiểu thư lúc ban sáng Hạ Thụy Hi có gặp qua. Hạ Thụy Hi cảm thấy khó hiểu, lúc ban sáng vị Tuyên Lục này đối với nàng cũng không thấy thân thiết lắm. Ngược lại còn có vẻ thân thiết với Hạ Thụy Bội hơn một chút. Chọn đồ để tặng tại sao lại bỏ qua Hạ Thụy Bội, trái lại chỉ có một mình nàng? Thật sự là khó hiểu, hay làm mới đầu năm nên tất cả mọi người đều nói một đằng làm một nẻo? Tuyên Lục cười nói: “Nhị muội muội thật sự đã quên những chuyện trước kia hay sao? Muội trước kia rất thích đến chỗ của tỷ chơi, hiện giờ bỗng nhiên thấy tỷ cũng không nhớ ra là ai. Ban ngày nhìn thấy cũng hồ hững làm tỷ tỷ rất đau lòng.” Hạ Thụy Hi cười mỉa: “Lục tỷ tỷ đừng giận, không phải muội cố ý. Nhìn thấy tỷ có cảm giác thân thiết hơn so với người khác nhưng không nghĩ ra là ai, với lại nhiều người bạn rồn nên muội cũng ngại hỏi. Lúc muội bệnh cũng không gặp tỷ, tỷ không thể trách muội nha.” Tuyên Lục nhéo hai má của nàng một phen: “Mồm mép lợi hại quá. Muội thật sự quên hả? Từ lúc tỷ sinh ra đến giờ cơ hội ra khỏi cửa chưa đếm được mười ngón tay. Trách tỷ không tới thăm muội sao? Muội cho là ai cũng giống cha mẹ của muội, dù muội chạy loạn khắp nơi cũng không la mắng muội?” Hạ Thụy Hi cũng biết Tuyên gia không thể so sánh với Hạ gia, Tuyên đại cậu cô hủ, mẹ Tuyên nghiêm khắc theo giáo huấn đạo vợ chồng, nữ nhân ở Tuyên gia ra ngoài chính là chuyện đại sự. Trong lòng nàng khê niệm một tiếng a di đà phật, may mắn trời cao có mắt, không cho nàng xuyên không vào nhà này, nếu không nàng sẽ bị chén ép bí bách chết mất. Nha hoàn của Tuyên Lục bày ra một dãy những đồ tinh xảo: có quạt giấy, có túi hương, có trò chơi xúc xắc, có đồng hồ cát, có hộp đựng trang sức xinh đẹp, nên, còn có nhiều thứ rất khác lạ, đều là thứ khó gặp ở Tây Kinh có chất liệu từ men, thủy tinh, kiểu dáng cũng cực kỳ độc đáo. Tuyên Lục nói: “Đều là ngũ ca mang về từ Đông Kinh, bên đó ở gần biển Đông, nên khôn giống với chúng ta ở bên này, có rất nhiều đồ. Huynh ấy cố ý dặn dò tỷ để muội lựa chọn hai món. Muội chọn đi.” Trong tích tắc Hạ Thụy Hi đã bị đồng hồ cát thủy tinh khiến cho mê hoặc, đồng hồ cát ở thời hiện đại là thứ trang sức bình thường, Hạ Thụy Hi đối với nó cũng không xa lạ, giờ nhìn thấy liền sinh ra chút cảm giác thân thiết. Huống chi chiếc đồng hồ cát này đẹp như thế, thủy tinh trắng dưới ánh nến tỏa ra bảy màu lấp lánh như mộng như ảo. Tuyên Lục theo ánh mắt của nàng liền mỉm cười, lấy đồng hồ cát đưa cho nàng: “Còn thích cái nào nữa không?” Hạ Thụy Hi thỏa mãn lắc đầu: “Đủ rồi, cảm ơn lục tỷ.” Tuyên Lục cười nói: “Ngũ ca đoán đúng thật, quả nhiên muội thích cái này. Cái này chính là trời sinh bày sẵn, trong đồng hồ này nó quý nhất.” Hạ Thụy Hi ngượng ngùng nói: “Lục tỷ tỷ, tỷ giúp muội cảm ơn ngũ ca.” Tuyên Lục nói: “Chính muội nói với huynh ấy đi.” Hạ Thụy Hi khó xử cười, nàng nào biết Tuyên Ngũ là ai đâu? Tuyên Lục nhún nhún: “Nha đầu kia, có phải muội quên ngũ ca rồi?” Hạ Thụy Hi cúi đầu, “Khi muội vừa mới tỉnh lại ngay cả cha mẹ cũng đều quên.” Tuyên Lục sờ sờ đầu nàng, thờ dãi: “Nha đầu đáng thương, may mà chỉ mất trí nhớ, không bị biến thành kẻ ngốc. Trước đây chúng ta thân với ngũ ca nhất, muội chớ quên.” Hạ Thụy Hi gật gật đầu. Tiểu nha hoàn tiến vào thưa: “Ngũ thiếu gia đến rồi.” Tiếp đó nam tử trẻ tuổi lúc trước từng giúp đỡ Hạ Thụy Hi một phen cười tùm tùm đi vào, “Bỏ qua đi, lục muội, đừng làm nàng khó xử. Nếu đã quên chính là quên tất cả, đâu thể lựa chọn nên quên chỗ nào?” Có thể thấy được lời nói vừa rồi của bọn họ hẳn đều đã nghe thấy. Hạ Thụy Hi tiến lên cười cười, hào phóng nói: “Cảm ơn ngũ ca.” Gương mặt của Tuyên Ngũ và Tuyên Lục đại khái có nét tương tự, quan hệ của hai người lại thân mật, Hạ Thụy Hi cho rằng hai người có lẽ cùng một mẹ sinh ra. Tuyên Ngũ cười nói: “Lúc trước muội nhất định thấy khó hiểu nghĩ xem ta là ai?” Ánh nến chiếu vào gương mặt thanh tú của hắn, càng phát ra vẻ tươi cười ôn nhuận như ngọc. Hạ Thụy Hi nghĩ, khó trách người ta nói dưới đèn ngắm nam tử, bình thường vốn chỉ đẹp sáu phần, được chiếu sáng đẹp mộng lung lên tám phần. Hạ Thụy Hi cười nói: “Rất khó hiểu, có điều nghĩ nếu có thể vào nội viện, chắc hẳn là người trong nhà. Chẳng qua không dám hỏi thăm linh tính, để ngũ ca chê cười.” Tuyên Lục vỗ tay một cái: “Tỷ nơi này có trà Long Tĩnh tốt nhất hòa trước đó vài ngày với hoa mai hái trên núi xuống cùng nước tuyết, Hi Hi khó có dịp mọi người cùng đến, tỷ đích thân pha trà chiêu đãi muội nha.” Nói xong liền đi ra bên ngoài, Hạ Thụy Hi giữ chặt nàng lại: “Lục tỷ muốn đi đâu?” Tuyên Lục đáp: “Tỷ đi ra bên ngoài pha trà, tiểu nha hoàn kia tay hậu đầu chỉ sợ đem trà cụ làm đổ vỡ.” Hạ Thụy Hi nói: “Muội đi cùng với tỷ.” Nàng nào có lá gan lớn như vậy ngồi cùng một chỗ với vị ngũ biểu ca này, liền theo giúp Tuyên Lục. Tuyên Ngũ được nàng ta dẫn tới nơi này xem ra, con gái của Tuyên gia không hề cô hủ cứng nhắc như vậy, mà là một đám tinh ranh như quý, tuy là thân thích, nhưng cũng cần phải chú ý nam nữ. Tuyên Lục nghe vậy liếc Tuyên Ngũ một cái, cười nói: “Muội đi làm gì? Ở trong này cùng ngũ ca nói chuyện một lát, rồi chờ uống trà sau. Ngũ ca biết rất nhiều chuyện thú vị, cam đoan muội chưa từng nghe nói qua.” Hạ Thụy Hi thầm nghĩ, ta còn biết nhiều chuyện thú vị hơn, có thể chắc chắn cam đoan các người, tuyệt đối chưa từng nghe nói qua. Tay vẫn lôi kéo Tuyên Lục và nói: “Muội cùng với tỷ học pha trà, mẹ của muội thường xuyên mắng muội không hiểu phong nhã.” Nàng tránh né sao lại có thể tránh được ánh mắt của người khác, Tuyên Ngũ mỉm cười: “Nếu nhị muội muội cảm thấy hứng thú, chúng ta cùng đi.” Hương Liên cười nói: “Ồ giữa Thái Hồ có cái đình, có lẽ có thể chứa được ba bốn người, nơi đó cao nhất, có thể nghe thấy thanh âm sân khấu

kịch phía trước, cũng ước chừng có thể nhìn rõ một chút, thiếu gia cùng các tiểu thư không ngại đi vào trong đó pha trà chơi, không phải rất tốt sao?” Hạ Thụy Hi nghĩ, trời đông lạnh mà, một cái đình gió lửa bốn phía, giỡn chơi sao? Nghĩ đến đông lạnh thành băng nhưng lại phải đi đến đó, liền không có chút hứng thú. Tuyên Ngũ giới về nhìn về mặt người khác, chỉ liếc nhìn nàng một cái, liền biết trong lòng nàng suy nghĩ gì, bèn cười nói: “Vây cũng được, Hương Liên dẫn theo hai người đi trước, đem bốn phía bịt kín lại, rồi bùng mấy chậu than đi vào, lại đem lò sưởi nhỏ đốt lên. Phải nhanh chút, không cần chờ chúng ta đi, phía trước đã sắp tan cuộc.” Hạ Thụy Hi vừa nghe liền hiểu rõ, người ta nói như vậy e rằng muốn có ý giải thích cho nàng nghe, Tuyên Ngũ thật chu đáo, không khỏi nhìn hân mìm cười. Tuyên Ngũ thấy nàng nhìn hân cười, ánh mắt sáng lên vài phần. Lại bảo gã sai vặt bên người vào trong viện thủ đem thịt nai khô cùng với một ít gia vị đến, nói: “Chúng ta trà nước đã có, cũng thật nhân rồi, không bằng nướng vài thứ ăn thêm. Thịt nai khô này vốn định ngày mai nướng ăn cùng với mấy bằng hữu, không bằng tối nay chúng ta ném trước thử xem.” Nướng thịt? Cô nhân sao biết cách nướng thịt, Hạ Thụy Hi hoàn toàn chưa từng nghe nói, huống chi lại là nướng thịt nai khô mỹ vị vô cùng? Không khỏi nóng lòng muốn thử, trong miệng lại giả bộ ý tứ mà nói: “Ngũ ca định đem ra ăn cùng bằng hữu, chúng ta ăn, ngày mai huynh lấy gì ăn? Không tốt lắm đâu.” Tuyên Lục đánh nàng một cái: “Cho muối ăn thì cứ ăn, ngày mai huynh ấy làm sao là chuyện của huynh ấy. Muối không muốn ăn nhưng tỷ muốn ăn đó, đừng làm mất hứng!” Tuyên Ngũ cong khóe miệng: “Chỉ cần nhị muội muội thích thú, chỉ mấy tảng thịt nai khô thôi đã là cái gì!” Đây là có ý gì? Tâm Hạ Thụy Hi nhảy dựng, khó hiểu nhìn hân một cái, vừa lúc đối diện với ánh mắt sáng long lanh của Tuyên Ngũ, nhất thời thịt nai khô nướng cũng mất đi vài phần hấp dẫn, đành phải cười giọng hai tiếng: “Ngũ ca đối với bọn muội muội thật tốt. Chỉ có mỗi chúng ta, hay là kêu các tỷ muội kia đến, cùng nhau thưởng thức được không?” Tuyên Ngũ mắt khép hờ, “Không phải huynh tiếc rẻ, chẳng qua là địa điểm quá nhỏ, quá nhiều người, ngược lại làm mất không khí. Nhị muội muội nếu ưa thích náo nhiệt, ngày khác thời tiết ấm áp, xin phép mẹ của huynh, chúng ta sẽ ở trong sân tổ chức một bữa, đến lúc đó sẽ như ý muội.” “Mẹ của huynh?” Hạ Thụy Hi thật sự không biết hai vị này rốt cuộc là ai sinh ra, nhưng nghe cách nói này, mẹ của bọn họ là nắm quyền quản gia trong nhà. Tuyên Lục rất mất hình tượng cười rộ lên: “Muội lại khó hiểu sao? Mẹ của chúng ta chính là mợ ruột của muội đó.” Nàng hừ lạnh một tiếng, “Mấy người khác muốn vọng tưởng hoành hành tại viện này à? Nằm mơ đi.” Tuyên Ngũ lạnh lùng mà đưa mắt liếc nàng một cái, Tuyên Lục quệt miệng nói: “Hi Hi cũng không phải người ngoài, muội nói sai chỗ nào chứ? Vốn chính là vậy mà! Chính huynh không phải cũng nói rằng tương lai tuyệt đối không nạp thiếp sao? Nhìn xem mấy hồ ly tinh kia đã đem nhà này biến thành bộ dạng gì, chương khí mù mịt. Cha chúng ta chỉ biết cười về nhà, nhưng không biết quản, làm mẹ sống vất vả mệt mỏi quá đi! Chỉ có cô là có bản lĩnh, tương lai muội sẽ học theo cô.” Hạ Thụy Hi lau mồ hôi lạnh một phen, mấy người này là do chính thất sinh, hèn chi là gan lớn như vậy. Nhưng mà Tuyên Ngũ có ý tưởng này, tiểu tử này giấc mộng rất cao, nếu đặt ở thời hiện đại, nàng nhất định vỗ vỗ vai của hân khen ngợi hân hai câu, nhưng đây là cổ đại, nàng cho dù có tà tâm cũng không dám. Nàng không muốn nghe chuyện nhà của Tuyên đại cậu, liền ngắt lời: “Nên chuẩn bị cho tốt đi? Phải không?” Tuyên Ngũ thấy Hạ Thụy Hi đối với chuyện hân không nạp thiếp cũng không có phản ứng gì, không khỏi có chút thất vọng. Hy vọng lớn nhất của rất nhiều nữ tử lúc sinh thời, không phải là gặp được người chung thủy nhất, mà là phu quân không nạp thiếp hay sao? Hạ nhị muội tại sao không có phản ứng gì?

Bạn đang đọc truyện *Gái Ế Không Hiền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Thặng Nam Cổ Đại (Zai Ế Cổ Đại)

Edit: Mai Phạm

Beta: Minh Nguyệt

Tuyên Lục lên kéo Tuyên Ngũ một phen, nhỏ giọng nói: “Tính cách nàng vốn hồ đồ như vậy, chẳng lẽ huynh còn không biết?”

Hạ Thụy Hi tất cả đều nghe thấy hết, quay đầu lại cười nói: “Hai huynh muội các người nói thầm cái gì sau lưng muội vậy?” Nàng cũng không muốn kiểu anh họ em họ thân thiết với nhau, hậu quả của việc họ hàng gần thành thân quá thật rất đáng sợ, cho dù Tuyên Ngũ không nạp thiếp, nàng cũng không đủ can đảm ném thử. Có điều mình cứ giả bộ không biết cho xong việc.

Ba người tới Hạm Đạm viện (*Hạm Đạm: đài sen*), quả nhiên trước viện nghe được tiếng hát hí khúc rất rành mạch. Hạm Đạm viện, tên cũng như ý nghĩa, tất nhiên là trung tâm của Hà Hoa Trì (*Hồ Hoa Sen*), có điều hiện giờ là mùa đông, sông tàn lá úa thật sự là không có gì đáng xem hết.

Tuyên Lục chỉ vào một đài đá to lớn tinh xảo ở giữa Thái Hồ: “Thấy không, trên kia có một tiểu đình, mùa hè nghỉ ở trong đó ngắm hồ nước thật sự là tuyệt không thể tả, đợi đến khi đó tỷ lại mời muội đến chơi.”

Tuyên Ngũ cười nói: “Đến khi đó? Đợi đến thời điểm hoa sen nở, muội còn không biết đang ở nơi nào ngắm hồ nước cùng với ai đâu.”

Tuyên Lục xấu hổ đỏ mặt, Hạ Thụy Hi khẳng định nàng ta chắc hẳn là sắp đi lấy chồng. Quả nhiên Tuyên Lục nói: “Chẳng lẽ muội sẽ không trở về nữa?”

Một gã sai vặt chạy tới hướng ba người làm lễ, Tuyên Lục hỏi: “Đã chuẩn bị xong chưa?”

Gã sai vặt trả lời: “Chuẩn bị xong rồi, chẳng qua là khi chúng tiểu nhân đến có thấy một vị khách quý đang ở trong đình, nơi này cũng không phải nội viện, không dám đuổi người đó đi. Công tử ấy thấy sắp đốt lửa rất vui vẻ, lại hỏi xin phép được ở đó chơi cùng mấy vị chủ tử. Chúng tiểu nhân càng không tiện mở miệng.”

Tuyên Ngũ ngạc nhiên nói: “Là ai vậy? Tại sao lại không ở viện trước nghe hát xem kịch, chạy đến đây làm gì? Lại tự mình đa tình như thế?” Hân cần thận chuẩn bị một bữa tiệc thịnh soạn, bỗng nhiên bị người khác quấy rầy, trong lòng cực kỳ không hài lòng.

Tuyên Lục dậm chân: “Ngũ ca, muội mặc kệ hân là ai, nếu như huynh không nghĩ cách đuổi hân đi, nếu không muội sẽ không nghe lời huynh!”

Hạ Thụy Hi biết có khách nam đến, bọn họ không muốn phiền phức, vội kéo Tuyên Lục: “Hôm nay là ngày lành của cậu, khách nhân đều tới chúc mừng, đắc tội không tốt. Chúng ta tốt nhất không nên gây phiền phức, ngày khác đi, ngày khác qua nhà của chúng em chơi, càng tự do tự tại.”

Tuyên Lục nói: “Nhà muội có thịt nai khô ư?”

Thấy Hạ Thụy Hi bị nàng hỏi, Uyển nhi vội cười nói: “Lục tiểu thư đừng vội. Có thể mua mà, phu nhân chúng tôi tất nhiên nghĩ ra cách mua đến mời biểu thiếu gia cùng biểu tiểu thư dùng.” Hạ gia không hề nghèo hơn so với Tuyên gia nhà nàng ta.

Tuyên Lục nói: “Hi Hi, không phải tỷ nói nhà muội không có, nhà muội nhất định chuẩn bị rất tốt. Nhưng thịt nai khô vốn dĩ không dễ kiếm, hơn nữa hiện tại sắp tới dịp cuối năm, khắp nơi đều không bán, theo tính tình của cô, chắc chắn sẽ không để mặc chúng ta làm loạn. Ngũ ca chính là có lòng đặc biệt chuẩn bị. Muội nói đúng không Ngũ ca?”

Tuyên Ngũ trấn an: “Đừng làm loạn, để huynh xem là ai. Các muội đứng ở nơi này chờ một chút.”

Gã sai vật thấp giọng nói: “Ngũ thiếu gia không cần đi, là Âu Tứ thiếu gia.”

Tuyên Ngũ im lặng một hồi, mắng: “Cầu nô tài, lời cũng không nói hết, nói một nửa nuốt một nửa.” Trong lòng hắn suy nghĩ, nếu như là Âu Tứ thiếu gia, đến đó đuổi người không hay lắm, tốt hơn là sớm đổi sang địa điểm khác.

Vừa nói xong, bên kia đã có một người thân ảnh cao lớn đi tới, đứng cách bọn họ khoảng mười bước, tay ôm quyền: “Tuyên Ngũ đệ, ta không biết lại quấy nhiễu thanh tịnh của các vị.”

Tuyên Ngũ đành phải cười nói: “Hoá ra là tứ ca. Đều là người trong nhà, không cần câu nệ, cùng vào trong thưởng thức trà và nướng thịt đi?”

Hạ Thụy Hi u ám thở dài một hơi, cái tên họ Âu này có chỗ không ở tới đây làm gì cơ chứ. Vốn định từ chối, Tuyên Lục đã cười nói tranh lời: “Tứ ca, hoá ra là huynh, sao huynh không nói sớm một tiếng a? Hai muội mất công lo lắng một hồi.” Bộ dáng kia nhìn qua trông vô cùng thân quen.

Tuyên Lục thấp giọng giải thích cho Hạ Thụy Hi: “Lúc còn nhỏ Âu tứ ca theo học phụ thân của chúng ta, cha mẹ cũng không xem huynh ấy là người ngoài, cùng với chúng ta rất thân quen, chẳng quasau này lớn lên, nam nữ khác biệt, mới dần dần xa lạ. Muội không cần lo lắng, huynh ấy là quân tử, không phải hạng người lòng bông.”

Hạ Thụy Hi vẫn cảm thấy không ổn, há mồm định chối từ, Âu Tứ thiếu oán trách: “Nhị muội muội thấy ta đã muốn đi, chẳng lẽ còn giận ta?”

Hạ Thụy Hi muốn nói nam nữ khác biệt lại cảm thấy nói ra không phải chỉ trích Tuyên Lục sao? Thấy nàng trầm mặc không nói, Âu Tứ thiếu gia miễn cưỡng cười nói: “Ta nên cáo từ thôi.”

Hạ Thụy Hi ngẩng đầu thấy ánh mắt nấn nỉ của Tuyên Lục “Nhị muội muội, về sau không biết khi nào ta và huynh ấy mới gặp lại, muội không nên khó chịu như vậy chứ?”

Tuyên Lục dùng sức đẩy Hạ Thụy Hi một phen, nàng đành phải cố gắng tiến lên, Âu Tứ thiếu gia vội cười nói: “Thương thế của muội thế nào? Không có để lại di chứng gì chứ?”

Hạ Thụy Hi cảm thấy Âu Tứ thiếu gia dường như cố ý bắt chuyện với nàng “Cảm ơn Tứ thiếu gia quan tâm, ta khoẻ lắm.” Hai người nói chuyện không rõ ràng, nàng cảm thấy có chút không tự nhiên.

Âu Tứ thiếu gia nói: “Vây là tốt rồi. Trước kia muội thật không tệ, nhìn không ra là một nữ tử, dường như cao xa khó gần.” Mặc dù hắn cười, nhưng ánh mắt lạnh đậm, nhìn thế nào bộ dáng đều có vẻ khinh thường.

Hạ Thụy Hi cười một tiếng, “Quá khen, quá khen, đã nghĩ thông hết mọi chuyện thôi.” Trong lòng lại nghĩ, cái gì mà nhìn không ra ta là nữ tử, người nói thẳng ra là nhìn không ra nữ tử này là một bao cò, một người dâm man, chuyện đã rồi nói thế nào mà chẳng được.

Âu Tứ thiếu gia nói: “Cho dù nghĩ thông hết mọi chuyện, cũng phải có phúc khí. Mẫu thân ta hiếm khi khen người khác.”

Hạ Thụy Hi thầm nghĩ: “Lời này có ý gì? Chẳng lẽ được mẫu thân người khen một câu là rất giỏi sao? Phúc khí? Sao không nói rằng cực xui thì có.” Trên mặt lại cười gượng: “Hỗ thẹn, hỗ thẹn.”

“Các người biết nhau à?” Tuyên Ngũ thấy hai người vẫn nói không ngừng, lại hỏi hận lúc ấy không tìm chỗ khác, tại sao lại chọn nơi này.

Tuyên Lục cười nói: “Bọn họ sứt đầu mẻ trán thành kẻ thù mới quen biết nhau. Ngũ ca mới về nhà, đương nhiên không biết chuyện đó.” Lập tức đem chuyện nắm tuyết làm người khác bị thương thêm nắm thêm muối miêu tả qua một lần.

Hạ Thụy Hi thầm nghĩ may mắn, chuyện Âu gia tới cửa cầu hôn không có truyền ra, nếu không, Tuyên Lục có phải sẽ viết nên một quyển tiểu thuyết tình tiết cũ rích, nội dung từ hận sinh tình hay không? Trong phút chốc, nàng bị Tuyên Lục kéo đi, vậy mà đã đuổi kịp mọi người đi vào đình.

Đình này quả nhiên giống lời Tuyên Ngũ miêu tả, bốn phía treo vải ni thật dày, chỉ ở mặt phía sân khấu kịch mở ra một ô cửa sổ. Bên trong góc bày hai ba cái chậu than, đều là loại tốt nhất, một chút khói cũng không ngửi thấy, trong đình ấm áp như mùa xuân, quả thực là một nơi thoải mái lịch sự tao nhã.

Khiến cho Hạ Thụy Hi kinh ngạc nhất chính là, ở giữa đình có một cái bàn nhỏ khoét rỗng, quả thực không hề khác với những chiếc bàn chuyên dùng để nướng đồ ở hiện đại nàng đã từng nhìn thấy. Cái bàn làm từ gỗ tử đàn, chỗ được khoét rỗng xung quanh dùng giấy bạc bao vây lại phòng ngừa bị lửa nướng cháy, mặt trên để nướng dùng lưới bằng đồng. Phía dưới lưới đồng dùng một cái giá cách mặt bàn ước chừng ba tấc để một chậu than đồng, lửa cứ thế không lớn không nhỏ, thích hợp cho việc nướng đốt.

Bốn năm cái cảm đơn (*Ghế ni*) khéo léo được xếp xung quanh bàn nướng, hai ba nha hoàn mi thanh mục tú ở bên cạnh một cái bàn nhỏ khác đang trộn thịt với dầu vừng và gia vị. Hạ Thụy Hi cảm thán vạn phần, cái đó so với hiện đại có gì khác nhau đâu? Không phải là do một người khác xuyên không làm ra chứ?

Mấy người ngồi vào chỗ của mình quanh bàn, tiếp tục nói đến chuyện năm tuyệt làm người bị thương, Tuyên Ngũ lắc đầu thở dài: “Tứ ca, lần này huynh lại giúp ai vậy?”

Âu Tứ thiếu gia cười mà không đáp.

Tuyên Lục ngạc nhiên nói: “Hay là, thật sự không phải huynh? Chuyện bên ngoài đồn đại đều là giả? Muội đã nói Âu tứ ca không phải người như vậy, tại sao lại làm cái chuyện nhảm chán này.”

Hạ Thụy Hi nhàn nhạt nói: “Trước đây chúng ta không quen biết, không thù không oán, huynh ấy không đứng tại sao lại làm muội bị thương chứ?”

“Đó là ai a?” Tuyên Lục cực kỳ tò mò.

Hạ Thụy Hi lắc đầu: “Không biết. Không nhìn thấy rõ mặt, chỉ nghe thấy thanh âm. Muội cũng không biết là ai, Âu Tứ thiếu gia hiện tại có thể nói cho muội biết là ai không? Lần sau muội gặp được hắn cũng tránh xa một chút.” Tiểu tặc chết tiệt, ngày kia nếu rơi vào tay nàng, nàng nhất định sẽ đem đầu hắn đánh u lên mười tám cục.

Âu Tứ thiếu gia cười nhạt: “Một đứa con nít không hiểu chuyện, muội so đo làm gì?”

Hạ Thụy Hi cười lạnh: “Nam tử mười bảy tuổi mà còn là con nít sao? Muội chẳng qua không rõ rốt cuộc muội tại sao lại đắc tội với hắn.” Nếu ở hiện đại còn xem như một đứa trẻ lớn, nhưng ở thời đại này, tuyệt đối là người trưởng thành, nếu lấy vợ sớm một chút còn có con cái rồi. Hắn nghĩ rằng ai cũng giống hắn sao, hai mươi tuổi vẫn chưa thành thân. Lại nói tiếp, hắn cũng coi như là một thằng nam, cũng chỉ tương đương với nàng thôi, Hạ Thụy Hi thấy rất đắc ý với ý tưởng này của mình.

Âu Tứ thiếu gia khó hiểu nhìn nàng một cái: “Quả thật muội đã quên hết mọi chuyện rồi?”

“Quên cái gì? Hay là, muội thật sự có thù oán với hắn?”

Âu Tứ thiếu gia cười như không cười nói: “Oán gia nên giải không nên kết, chuyện không vui quên cũng tốt. Dù sao hiện giờ xem bộ dáng của nhị muội muội, những chuyện như vậy sẽ không xảy ra nữa đâu.” Nhìn bộ dáng hắn, có lẽ trước kia Hạ nhị tiểu thư khẳng định là đã làm chuyện gì quá đáng lắm.

Hạ Thụy Hi bị bộ dáng kì cục của hắn làm cho không nói nên lời, oán hận bụng chẹn trà lên trước mặt một ngụm uống cạn. Tuyên Lục đau lòng mà vỗ nàng một cái: “Có người uống trà như vậy sao? Khó trách vì sao cô lại mắng nhìn không phong nhã chút nào. Muội như vậy mà gọi là uống trà sao? Cái này gọi là ngưu ồm (*uống kiểu trâu*)!”

Được, nàng chính là bà nhà quê đi đến nhà quan lớn, cái gì cũng chưa từng nhìn thấy, cái gì cũng không biết, uống một ngụm trà cũng bị gọi là ngưu ồm. Hạ Thụy Hi nhìn thấy Tuyên Ngũ rầu rên cười vô cùng vất vả, cùng với ánh mắt cười nhạo của Âu Tứ thiếu gia, buồn bực vạn phần, mặt đỏ tới mang tai, ngoài miệng cũng không thể nhận thua: “Chén trà này nhỏ như vậy, cũng chỉ một ngụm mà thôi. Nói đi nói lại, ai bảo các người đem trà dùng với thịt? Nền dùng rượu. Trà sao, chỉ thích hợp ăn trái cây, ngồi nghe nhạc. Muội sai sao?”

Thấy nàng nói vậy, mấy người đang ngồi cũng hiểu được không ổn. Tuyên Lục từ từ nói: “Không phải muội nói muội muốn uống trà sao? Nếu tỷ không đưa, sợ muội nói keo kiệt. Hơn nữa, thật sự chúng ta muốn ngồi đây uống rượu sao, cô mà biết sẽ mắng tỷ với ngũ ca, sợ là về sau sẽ không cho muội chơi chung với chúng ta nữa.”

Hạ Thụy Hi thấy có lý quyết không chịu buông tha: “Vậy mọi người không thể trách muội được. Thịt ngon nên nhắm với rượu ngon, không có rượu, không thể dùng trà thay thế rượu đâu nha.”

Tuyên Lục nói nhỏ giọng: “Cho dù là thật sự uống rượu, con gái cũng không thể uống như vậy, phải nhã nhặn chút, cái miệng nhỏ chút. Nếu không, người ta chê cười muội thô lỗ, thật mất mặt á.” Bên cạnh mấy nha hoàn đều găng sức nhịn cười.

Hạ Thụy Hi đơn giản phát tay: “Muội vốn không phải người nhà nhàn, các người cũng không phải đệ nhất thiên tài. Nếu các người cũng muốn muội nhã nhặn như vậy, hoặc muốn cười muội lỗ mãng, muội liền đi.” Nàng không phải đến để bị khinh bỉ, bị người ta cười nhạo.

Âu Tứ thiếu gia nhìn nàng một cái, không lên tiếng mà bụng chẹn trà lên bắt trước bộ dáng nàng uống một hơi cạn sạch.

Tuyên Ngũ cũng nói: “Ta quả thật rất ưa thích tính cách như vậy của nhị muội muội. Hào phóng lạnh lẽ, không giả bộ, tốt hơn so với rất nhiều danh môn khuê tú.” Tiếp theo nói sang chuyện khác: “Nhị muội muội đối với bộ bàn nướng cảm thấy hứng thú?”

Lời nói này của Tuyên Ngũ xem như chạm đúng tâm sự của Hạ Thụy Hi, nàng xem bộ dụng cụ đồ nướng này thật sự tinh xảo đến cực điểm, quả thực yêu thích không thôi, còn nghĩ chính mình cũng muốn thử, vào lúc tuyệt vời mời vợ chồng Hạ lão gia cùng tiểu đệ đệ Hạ Thụy Đồng nướng chơi, còn có

thể tăng tiến một chút cảm tình. Nhưng cũng do dự, rốt cuộc có nên hỏi cái bàn này là ai phát minh? Mua ở đâu? Lại sợ mấy người cười nàng không có kiến thức. Thấy Tuyên Ngũ chủ động hỏi nàng, vội gật đầu: “Đúng vậy, muối chưa thấy qua. Thật sự là tinh xảo, đang nghĩ xem hỏi thăm mấy người mua ở chỗ nào, muối cũng mua một cái.”

Tuyên Lục nhận ra được vừa rồi mình nói sai, muốn lấy lòng Hạ Thụy Hi, vội cười và đưa trà cho Hạ Thụy Hi: “Muội muội, là tỷ không phải. Muội nếu thích, coi như là tỷ tặng muối một bộ.”

Hạ Thụy Hi lắc đầu: “Sao có thể lấy của lục tỷ được? Nói cho muội biết là mua ở đâu, muội sẽ tự đi mua một bộ là được.”

Tuyên Lục cười lắc đầu: “Bên ngoài không bán.”

Bạn đang đọc truyện *Gái Ế Không Hiền* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Người Cùng Xuyên Qua?

Edit: Mai Phạm

Beta: Minh Nguyệt

“Chẳng lẽ do nhà tự làm?” Hạ Thụy Hi sờ sờ cái bàn kia, “Là ai thiết kế vậy? Ý tưởng thật độc đáo.” Vốn cũng không phải vật gì hiếm lạ, nàng cũng có thể vẽ ra, đưa cho người ta làm, chẳng qua nàng vốn khác so với bọn họ, lại không dám để lộ ra bản thân không giống người thường. Đã có người làm, nàng mừng rỡ xài ké.

Tuyên Ngũ chỉ vào Âu Tứ thiếu gia nói: “Nhân tài ở ngay trước mắt đây.” Vừa cười: “Tứ ca, huynh làm cái bộ bàn nường này quả nhiên là ai thấy cũng thích. Hay là huynh mở cửa hàng độc quyền bán ra bên ngoài xem... Cái này, làm lại tinh xảo một chút, kiếm tiền tiêu vặt cũng không tệ.”

Hạ Thụy Hi nghe xong là Âu Tứ thiếu gia thiết kế, có chút hết hứng thú, lại có chút lo lắng đề phòng, hay người này cũng xuyên qua tới đây? Vậy nàng phải cẩn thận mới được.

Âu Tứ thiếu gia cười nhàn nhạt: “Nhân tài gì đâu, chẳng qua là đến chơi nhà người bạn, đúng lúc thấy bản vẽ, hân thấy ta ưa thích liền cho ta. Ta làm sao lại không biết xấu hổ kiếm tiền bằng cách bắt chước của người ta đây?”

Hạ Thụy Hi rất muốn biết người bạn của Âu Tứ thiếu gia kia là người phương nào, có phải cũng xuyên qua giống nàng hay không? Phải hỏi thăm rõ ràng về sau còn đề phòng nếu không gặp người cùng xuyên qua cũng không biết. Nàng muốn hỏi Âu Tứ thiếu gia, lại cảm thấy có chút mạo hiểm, nhưng nếu không hỏi, lại thật sự không cam lòng buông tha cơ hội này.

Tuyên Ngũ nhìn sắc mặt nàng, cười hỏi Âu Tứ thiếu gia: “Đúng là lần đầu tiên nghe huynh nói tới. Có điều bạn của tứ ca người tài giỏi cũng rất nhiều, không biết là công tử nhà ai? Ngày khác có thể giới thiệu cho chúng ta gặp mặt một chút được không?”

Âu Tứ thiếu gia nở nụ cười, hạ mí mắt, trở tay nướng thịt nai khô: “Nói đi cũng không biết đâu. Bạn bè ngoài đường thôi, không có tên tuổi tài ba gì đâu.”

Tuyên Lục nói: “Không phải nói phổ phùng nhiều con buôn, tính toán chi li sao? Người bạn này tại sao hào phóng như thế? Tại sao hân không đòi tiền huynh? Nếu không, huynh cho hân chút tiền, chính huynh tìm người ra mặt mở cửa hàng là được?”

Hạ Thụy Hi trầm nghĩ, mấy người quý tộc rất xem thường người buôn bán trong các phường buôn dẫn đến người khác cũng có thành kiến. Nghe những lời Tuyên Lục vừa nói, mới quả thực vô cùng giống con buôn, không biết Âu Tứ thiếu gia rốt cuộc có phải cũng giống như bọn họ xem thường người buôn bán hay không. *(ngày xưa sĩ, nông, công, thương mà, người buôn bán là tầng lớp thấp kém nhất trong xã hội, chỉ trên nô lệ thôi)*

Âu Tứ thiếu gia nói: “Hân đúng là người buôn bán, có điều hân hào sảng như thế, ta cũng sẽ không làm như vậy.” Nhìn qua là có chút mất hứng.

Tuyên Lục mặt có chút quê, đành nói: “Tứ ca, muội không có ý đó.”

Âu Tứ thiếu gia cười nhạt, không nói gì. Không khí có chút xấu hổ, Tuyên Ngũ vội hỏi: “Tứ ca, huynh còn chưa nói cho đệ biết là ai? Ngày khác huynh nhất định phải giúp đệ gặp mặt, người bạn này đệ rất muốn kết giao!”

“Hân tên gọi Mộc Không. Nấu nước ở thành Tây, ngày khác ta mời hân uống rượu, kêu đệ một tiếng là được.”

“Mộc Không.” Hạ Thụy Hi đem cái tên này ghi tạc trong lòng. Tuyên Ngũ cười nhìn nàng một cái, “Nói không chừng ở chỗ hân còn có đồ chơi khác, chờ huynh gặp được hân, huynh sẽ lấy cho muội xem, được không? Nhị muội muội?” Ý lấy lòng vô cùng rõ ràng.

“A?” Hạ Thụy Hi sừng sốt, vội lắc đầu, “Cảm ơn ngũ ca, thật ra không cần đâu. Người đó mà biết rằng huynh vì vậy mới kết giao với hắn sẽ tức giận đó.”

Tuyên Ngũ nói: “Ai nói huynh vì vậy mới cùng hắn kết giao chứ? Huynh nghe tứ ca nói về nhân phẩm của hắn, đương nhiên muốn làm quen. Những cái khác, thuận tay làm mà thôi.”

Âu Tứ thiếu gia liếc mắt quét hai người một cái, hắn đột nhiên đem thịt nai nướng trong tay đưa cho Hạ Thụy Hi: “Nhị muội muội nếm thử đi. Mới vừa nướng xong, coi như ta đền tội cho muội.”

Hạ Thụy Hi không thể cự tuyệt ý tốt đó, nhìn Uyển Nhi ý bảo nhận lấy. Uyển Nhi đem thịt cắt nhỏ ra chén, bỏ thêm gia vị mới đưa cho Hạ Thụy Hi. Thịt nai khô với dầu vừng thơm lừng. Hạ Thụy Hi cắn một miếng, tự đáy lòng khen: “Ăn ngon thật, lần đầu tiên muội ăn ngon như vậy.”

Âu Tứ thiếu gia cười không nói, Tuyên Ngũ sắc mặt hơi có chút khó coi, Tuyên Lục điệu bộ có chút là lạ. Thuần Nhi lặng lẽ kéo Hạ Thụy Hi một phen, Hạ Thụy Hi mới chú ý tới lời nói của chính mình vừa rồi có nghĩa khác, sẽ bị nghi ngờ là có ý lấy lòng Âu Tứ thiếu gia, liền cười nói: “Cảm ơn ngũ ca, thịt nai khô của huynh tất nhiên đã qua tuyển chọn kỹ càng, vừa thơm vừa ngon.” Nàng cảm ơn Tuyên Ngũ chứ không phải cảm ơn Âu Tứ thiếu gia, như vậy không làm người khác nghĩ gì chứ?

Lúc này sắc mặt Tuyên Ngũ mới hơi vui vẻ, lấy thịt nướng đưa cho Hạ Thụy Hi: “Muội thích thì ăn nhiều một chút.”

Tuyên Lục ném xâu thịt cháy đen, nói: “Các người nướng thịt xong đều đưa cho nàng hết.”

Hạ Thụy Hi vội đem thịt nướng của Tuyên Ngũ đưa cho nàng: “Tỷ ăn trước đi, để nguội ăn mất ngon.”

Lúc này phía sân khấu kịch có âm thanh diếc tai, Âu Tứ thiếu gia cười nói: “Nhị muội muội ngồi cho vững, không nên lại bị dọa.”

Hạ Thụy Hi vừa nghe liền biết bộ dáng vừa rồi mình ngủ gà ngủ gật đều bị hắn nhìn thấy, không khỏi lên nói thầm, không có việc gì nhìn chăm chăm ta làm cái gì? Có điều nàng cũng không cần hình tượng bị hủy, dù sao hắn cũng không phải đối tượng nàng muốn lấy, hơn nữa ở trước mặt hắn nàng sớm đã không có hình tượng. Lập tức mặt dày cười: “Không phải muội bị dọa, là tìm đồ rơi thôi.”

Tuyên Lục nhả nhận cắn một miếng thịt nai nhỏ, nhìn nàng lại nhìn Âu Tứ thiếu gia: “Hai người lại nói gì khó hiểu vậy?”

Liên Hương chạy đến: “Tam biểu tiểu thư ở trong sân, hỏi nàng có thể cùng ngồi chơi với các vị ca ty ty không.”

Tuyên Ngũ cười nói: “Nói gì vậy! Nếu đã đến đây, đương nhiên có thể vào, nhanh đi mời.”

Hạ Thụy Hi nghe thấy tên Hạ Thụy Bội thì trong lòng bất an, nha đầu kia có thiên lý nhãn và thuận phong nhĩ sao? Tại sao lại biết nàng ở trong này?

Hạ Thụy Bội như liễu nghiêng trước gió bình thường đi tới, đi tới nhìn lên, nhìn thấy có người lạ, đỏ mặt vội vàng lui về phía sau. Tuyên Ngũ bảo: “Tam muội muội vào đi! Âu tứ ca không phải người ngoài!”

Không biết có phải ảo giác không, khi Tuyên Ngũ nói Âu Tứ thiếu gia không phải người ngoài, Hạ Thụy Hi cảm thấy Âu Tứ thiếu gia nhìn nàng một cái. Hạ Thụy Bội xấu hổ hướng mọi người vén áo thi lễ, cẩn thận đi đến bên người Hạ Thụy Hi dựa vào nàng ngồi xuống, nhỏ giọng nói: “Mẫu thân không thấy nhị tỷ, đúng lúc muội từng thấy nhị tỷ đi theo Liên Hương đến đây, nghĩ đến chắc hẳn lục tỷ ty tìm nàng, nghĩ nhất định là có trò vui liền tìm đến.” Dùng ánh mắt tội nghiệp nhìn Hạ Thụy Hi: “Nhị tỷ, tỷ sẽ không chê muội làm phiền chứ?”

Hạ Thụy Hi khinh thường nghĩ, giả bộ làm gì? Giả bộ yếu đuối ở trước mặt ta? Nàng nghĩ đi nghĩ lại, trước mặt người ngoài cũng phải diễn cho thật tốt, liền đem đĩa thịt còn lại mà Âu Tứ thiếu gia nướng đưa cho Hạ Thụy Bội: “Nếm thử đi. Mới vừa nướng đó.”

Hạ Thụy Bội tư thái tao nhã khẽ cắn một miếng nhỏ, cười nói: “Quả nhiên ăn rất ngon.” Vừa cười chào những người khác: “Tứ ca, ngũ ca, lục tỷ, mọi người cũng ăn đi.” Nàng tựa vào Hạ Thụy Hi thân thiết nói: “Nhị tỷ, tỷ chơi vui không rủ muội, đi một mình thôi.”

Hạ Thụy Hi nhẹ nhàng cười: “Tam muội, lúc trước ta cũng không biết có đồ ăn ngon. Nếu biết, sao ta lại không rủ muội chứ?” Nói xong đem một khối thịt nai khô tự tay nướng đưa cho Hạ Thụy Bội.

Âu Tứ thiếu gia bảo: “Các người ty muội tình thâm, thật làm cho người ta hâm mộ.” Miệng hắn nói nghe thật hay, nhưng Hạ Thụy Hi lại cảm thấy hắn nhận ra điều gì đó, có ý châm chọc nàng.

Hạ Thụy Bội cười xinh đẹp: “Tứ ca chê cười, tiểu muội vẫn hy vọng có một người anh trai. Có anh trai thật tốt, xem bộ dáng lục tỷ ty chúng ta là biết.”

Những người khác thấy tuổi tác Hạ Thụy Bội còn nhỏ sẽ không nghĩ gì, Hạ Thụy Hi thừa hiểu nàng ta, lập tức khụ một tiếng, “Bội Bội nói đùa, chúng ta cũng có anh trai mà.” Hạ đại bá không phải có ba người con trai là anh họ gần của các nàng sao? Đó mới là anh trai của bọn họ. Nàng ta không có việc gì lại ra ngoại nhận bữa một người làm anh trai? Quả thực vô cùng khó hiểu!

Huynh muội Tuyên gia hai người đều cười rộ lên, Tuyên Ngũ nói: “Bội Bội càng ngày lời nói càng ngọt nha.”

Tuyên Lục nói: “Ngũ ca không chọc tức ta là tốt rồi. Tốt gì mà tốt?”

Tuyên Ngũ lại nói: “Huynh cũng là anh trai của các người, lời này của tam muội muội chẳng lẽ trách huynh không rù muội sao? Thật ra vừa rồi chúng ta bắt chợt nảy ra ý định thôi.”

Hạ Thụy Bội nói: “Ngũ ca, ai có ý đó đâu? Có tú ca làm chứng, muội chưa nói như thế a.” Lại đề nghị: “Chúng ta cũng chỉ ăn thôi, không có gì thú vị cả, hay là chúng ta ngâm thơ đi? Thua thì thịt nướng cho người khác ăn, được không?” Quay sang Hạ Thụy Hi: “Nhị tỷ, không phải tỷ vừa mới cho mọi người mở rộng tầm mắt sao? Sao lại không lên tiếng?”

Nàng thấy Hạ Thụy Hi cúi đầu chuyên tâm nướng chân gà trong tay, chân gà quét dầu vừng, phát ra tiếng vang lụp bụp, lại toả ra một mùi thơm, không khỏi chán ghét mà vò vò khăn tay: “Ai nha, tỷ nướng cái gì vậy? Để toàn thân độc mùi khói dầu, hồi muốn chết. Để Uyển Nhi nướng, tỷ chờ ăn là được.”

Hạ Thụy Hi nở nụ cười: “Tự mình nướng mới ngon, nếu người khác nướng rồi ngồi ở trên bàn chờ so với chờ phòng bếp đem đồ ăn tới có cái gì khác nhau đâu? Các người cứ chơi đi, ta không thông thạo chuyện làm thơ, trực tiếp nhận thua, ta nướng cho các người ăn.”

Hạ Thụy Bội vẫn không buông tha, “Trước kia nếu tỷ nói như vậy muội còn tin, giờ muội không thể tin được. Vừa rồi tỷ làm thơ, Dương ngũ nha đầu kianói thầm là tỷ đạo văn của người khác, còn nói chắc là mẫu thân ở nhà viết trước rồi đưa tỷ đọc, làm cho muội giận quá đi thôi. Hôm nay dù thế nào tỷ cũng phải làm thơ, mời tú ca cùng ngũ ca, còn có lục tỷ làm chứng, ngày khác đưa cho bọn họ xem, nhất định phải cho bọn họ á khẩu không trả lời được.”

Hạ Thụy Hi liền hiểu ra, trong lòng Hạ Thụy Bội cũng nghi ngờ là Hạ phu nhân giúp nàng, đây là đang ép nàng lộ nguyên hình, không phải muốn làm nàng mất mặt trước mặt Âu Tứ thiếu gia sao? Nàng đạo văn thì sao? Không nhận nàng ta sẽ không buông ta. Rõ ràng thoải mái thừa nhận: “Ta vốn không tinh thông khoản này, không thể so sánh với các người. Đến bây giờ, cho dù mẫu thân ngày ngày ép buộc, cũng vẫn chưa hiểu biết được đầy đủ. Lúc ấy cũng là bỗng nhiên nghĩ thông mới có thể thoát ra hai câu đó. Bọn họ thích nói như thế nào mặc bọn họ, ta không quan tâm.”

Hạ Thụy Bội tức tối, thiếu gia và tiểu thư Tuyên gia này ít nhiều cũng biết tỷ muội hai người chưa bao giờ hòa thuận, đương nhiên biết nàng không có hảo ý. Tuyên Lục thấy khó coi, nhân tiện nói: “Thật là! Người khác ta không nói. Cô của ta ta biết mà, từ trước đến nay rất giữ thân phận, coi trọng phẩm hạnh, sẽ không vì con gái mà giờ trở gian dối. Dương Ngũ tiểu thư nàng nói đạo văn là đạo văn hay sao? Vậy bảo nàng đi đạo văn người khác cho ta xem? Hôm nay nàng nói là đạo văn, muội liền nói theo như vậy, ngày mai nàng nói nhị tỷ của muội thật ra là Hạ nhị tiểu thư giả mạo, muội lại bảo nhị tỷ phải chứng minh với nàng ta như thế nào?”

Hạ Thụy Hi bị một câu nói “Hạ nhị tiểu thư giả mạo” của Tuyên Lục làm cho sợ tới mức mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, liền cười gượng. Trong lòng lại suy nghĩ, nếu là một ngày kia, thật sự có người nói như vậy, nàng nên làm sao bây giờ? Nói, làm sao chứng minh mình chính là Hạ nhị tiểu thư thật sự đúng là vấn đề nhức đầu.

Bạn đang đọc truyện *Gái Ế Không Hiền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Thanh Danh

Edit: Mai Phạm

Beta: Minh Nguyệt

Lời của Tuyên Lục đều được những người khác nhất trí đồng ý, Tuyên Ngũ nói: “Nhị muội muội không phải đã quên hết mọi chuyện rồi sao? Huynh nghe mẹ kể, muội rất chịu khó, vì muốn quay trở lại giống như trước kia nên học hành ngày đêm, tiến bộ thần tốc, tin rằng sau một thời gian, muội nhất định sẽ đem những thứ đã quên học lại được. Huống hồ, không phải bảo muội tính toán sổ sách rất tốt sao? Nữ tử biết chữ rất nhiều, nhưng có thể tính toán sổ sách tốt thật ra không nhiều lắm. Đây là trời phú.”

Âu Tứ thiếu gia cũng nói: “Muội không cần để bụng những lời này, có tài và biết chữ cũng không liên quan gì với nhau. Có người chữ gì cũng biết, nhưng cũng không thể làm ra một câu thơ nào. Ta có một bà vú, một chữ bẻ đôi cũng không biết, nhưng thơ ca hò vè luôn đầy bụng. Có một ông chú, học trường tư thực, nhưng tuyệt nhiên chẳng biết làm một bài thơ nào.”

Âu Tứ thiếu gia nói như vậy hoàn toàn ngoài dự kiến của Hạ Thụy Hi, lúc trước không phải bộ dáng hấn luôn tỏ vẻ khinh thường sao? Bây giờ sao lại duy trì hình tượng cho nàng, dường như còn tin tưởng nàng nữa chứ?

Tuyên Lục cười nói: “Chính là như vậy, muội từ nhỏ có khiếu hài hước. Cổ nhân còn nói, nữ tử vô tài mới là đức. Chúng ta đều là người nhà, tỷ muội ta mới có cơ hội được đọc sách. Thế gian còn nhiều nữ tử một chữ bẻ đôi cũng không biết, chẳng lẽ bọn họ sẽ không lập gia đình sao? Chẳng lẽ phu quân bọn họ đều ghét bỏ họ sao? Có phải đều lay lắt sống qua ngày hay không?”

Hạ Thụy Bội thấy mọi người đều bênh vực Hạ Thụy Hi, cảm thấy không thú vị tí nào, may mà vở diễn đã tan, vội hỏi: “Phía trước tan rồi, có phải chúng ta cũng nên đi không? Nếu không sẽ bị mẹ mắng.”

Nha hoàn đem nước lên để mọi người rửa tay. Thuận Nhi giúp Hạ Thụy Hi cuốn tay áo lên, Tuyên Lục thấy trên cổ tay nàng đeo vòng tay vàng ròng nạm hồng ngọc, nhìn hăm mộ nói: “Chiếc vòng nhị muội đang đeo không phải chiếc vòng mà cô thích nhất sao? Đây chính là sinh lễ năm đó được đưa tới. Mặt trên được khảm đá hồng ngọc màu đỏ, nghe nói là được bỏ ra một số tiền lớn mua của một thương nhân Tây Vực, lại mời thợ kim hoàn nổi tiếng mất nửa năm mới tạo thành, còn có một cây trâm, á, cây trâm muội đang cài trên đầu kia, cho muội hết từ bao giờ vậy?”

Hạ Thụy Hi không hề biết bộ trang sức này quý như thế, trong lòng vô cùng cảm kích mẫu thân-Hạ phu nhân. Thấy Hạ Thụy Bội nhìn về phía bên này, nàng liền cười đem tay áo phủ lên chiếc vòng tay: “Là cho mượn đeo thôi.” Cũng đã mượn, sắc mặt Hạ Thụy Bội vô cùng khó coi, dường như hàm ra được nước.

Khi hai người Hạ Thụy Hi cáo từ, Âu Tứ thiếu gia cũng nói: “Ta cũng nên đi.” Liền đi theo phía sau hai người, ba người không nói gì đi được không xa, Tuyên Ngũ vội cầm đèn lồng đuổi theo, lặng lẽ đưa cho Uyển Nhi một cái hộp: “Đồ của tiểu thư nhà người, vội quá để quên.”

Hạ Thụy Bội liếc mắt, nhìn thấy: “Là cái gì vậy? Lấy cho ta xem.” Không đợi giải thích, liền mở ra, vừa nhìn thấy đồng hồ cát thủy tinh, ghen tị đỏ cả hai mắt: “Ngũ ca, huynh thật bất công, muội cũng muốn.”

Tuyên Ngũ nói: “Muội tất nhiên cũng có. Chẳng qua đồng hồ cát chỉ có một, muội viết chữ rất đẹp, cho muội một cái ống đựng bút bằng thủy tinh, còn thêm hai chiếc bút lông sơn tốt nhất, đều làm từ thủy tinh, cam đoan bên ngoài chưa ai từng thấy. Đã sai người mang đến đó cho muội trước rồi.”

Hạ Thụy Bội thấy không vui, nhưng không biết vì sao vẫn nhẫn nhịn, tròn mắt vừa chuyển, nhìn Âu Tứ thiếu gia, bỏ lại một câu có thâm ý sâu xa: “Ngũ ca, huynh quả nhiên bất công.” Liền mang theo Yến Nhi nghênh ngang rời đi.

Tuyên Ngũ có chút xấu hổ nói: “Cái này không phải đến trước chọn trước sao? Tam muội muội vẫn thích làm theo ý mình a. Tứ ca, nhị muội muội, ta tiễn các người ra ngoài.”

Âu Tứ thiếu gia vẫn thờ ơ lạnh nhạt, lúc này mới ra tiếng: “Thịt nai để ngày mai dùng đã bị chúng ta ăn sạch, Tuyên Ngũ đệ không đi chuẩn bị thêm sao? Để xem ngày mai đệ lấy gì đưa cho những người khác ăn. Ta đưa nhị muội muội đi ra là được.”

Tuyên Ngũ lo lắng nhìn một chút: “Huynh là khách, không hay đâu”

Âu Tứ thiếu gia cười sáng khoái: “Lúc trước ai mới nói đều là người trong nhà? Không phải còn có nhiều nha hoàn đi theo sao? Đi mau đi.”

Tuyên Ngũ lắc đầu: “Không được, cha mẹ nếu biết tất nhiên sẽ không tha cho đệ.” Rót cuộc tiễn hai người đến sân rồi đi.

Hạ Thụy Hi nhìn lại, đa số mọi người đã đi rồi, nơi này cũng thật quanh quẽ. Liền gật đầu với Âu Tứ thiếu gia, Uyển Nhi cùng Thuận Nhi cũng muốn nhanh chóng rời đi. Nàng không muốn người ta thấy nàng và Âu Tứ thiếu gia cùng đi ra, để họ nói này nọ.

“Khoan đã. Ta có lời muốn nói với muội.” Âu Tứ thiếu gia bước lên trước cản đường.

Hạ Thụy Hi lui về phía sau vài bước: “Âu Tứ thiếu gia có gì cần thì cứ nói với ngũ ca. Muội phải đi.” Rồi mang theo nha hoàn bước đi, ai ngờ bị Âu Tứ thiếu gia nắm tay áo.

“Huynh buông ra! Nếu không đừng hòng hối hận. Ta thực sự muốn người ta nhìn xem bộ dạng không biết liêm sỉ của Âu Tứ thiếu gia trông như thế nào.” Hạ Thụy Hi nheo mắt, theo dõi từng cử động của hắn, nàng đứng lại nhưng không có nghĩa là nàng dễ bị bắt nạt như vậy. Hắn có thể nào bắt nạt nàng hết một rồi hai, hết hai tới ba lần cơ chứ?

Âu Tứ thiếu gia nói lòng tay, nhìn nàng: “Muội hiểu lầm, ta cũng không có ý gì khác. Chẳng qua ta muốn nói với muội, muội không cần lo lắng chuyện kia. Chuyện đó đều là ý của bọn họ, ta biết muội cũng không vui, ta sẽ giải quyết cho tốt. Hai nhà chúng ta quen biết, muội lại là biểu muội của Tuyên Ngũ, ta đương nhiên cũng sẽ đối xử với muội như em gái, muội không cần lo lắng gì cả.”

Lúc này Hạ Thụy Hi mới hiểu, hoá ra Âu Tứ thiếu gia cả buổi mặt dày ngồi kè kè cùng một chỗ với bọn họ như vậy, chỉ vì chờ hội này nói chuyện với nàng. Rõ ràng đây là hấn đang từ chối cô, tỏ vẻ hấn cần bản chương mất với Hạ Thụy Hi nàng. Cho dù nàng không có ý tới hấn, nhưng nàng vẫn chưa kịp tỏ vẻ định từ chối, đã bị hấn tranh từ chối trước, làm cho người ta thấy không thoải mái và thật mất mặt! Chẳng lẽ nàng thật sự khiến cho người khác ghét bỏ đến nước này sao?

Lòng tự trọng của Hạ Thụy Hi đã bị thương tổn nghiêm trọng, tức giận sôi gan, lạnh lùng nhìn hấn, tiếng nói rất giận dữ: “Những lời Âu Tứ thiếu gia vừa nói ta nghe không hiểu. Ta chỉ gặp qua huynh hai lần, lần trước huynh đôi trắng thay đen nhất định vu oan cho ta là đã nhìn lầm rồi, nghe lầm rồi. Lần này huynh lại dám chạy đến nói chuyện này. Huynh nói ta lo lắng chuyện gì? Ta có chuyện gì phải lo lắng chứ! Đúng vậy, ta là biểu muội của Tuyên Ngũ, thì có quan hệ gì với huynh chứ? Ai muốn làm em gái của huynh? Huynh có em gái ở nhà, ta cũng có anh trai của ta, đừng nhầm lẫn những chuyện đó. Âu Tứ thiếu gia nói chuyện phải suy nghĩ một chút, không nên để cho người ta lấy chuyện này ra bàn tán, huynh không cần thanh danh, ta lại rất để ý đó.” Nàng hăm hừ phát tay áo bỏ đi.

Âu Tứ thiếu gia ngăn người, vội hỏi: “Ta không phải có ý đó.”

Uyển Nhi vội đuổi theo Hạ Thụy Hi, Thuận Nhi nhìn Âu Tứ thiếu gia “Phì” một tiếng, mắng: “Dù chúng ta ở quê cũng chưa từng gặp người đáng xấu hổ như vậy! Ông công đọc sách thánh hiền.”

Hạ Thụy Hi gặp Hạ phu nhân cùng với những người khác viện phía trước, Hạ Thụy Đồng tựa vào lòng Hạ phu nhân ngủ say. Sắc mặt Hạ phu nhân có chút khó chịu, thấy Hạ Thụy Hi đi ra, nhìn lướt qua phía sau nàng, nhàn nhạt nói: “Chờ có mình con thôi, sao giờ mới ra? Càng ngày càng không có quy

củ.” Hạ Thụy Hi vừa nhìn thấy bộ dáng vui sướng khi thấy người gặp họa của Hạ Thụy Bội, liền biết rằng nhất định nha đầu này phá rồi sau lưng nàng, trăm phần trăm đã nói nàng không tuân thủ lễ nghi khuê nữ. Nàng yên lặng đi tới, theo sau Hạ phu nhân, suy nghĩ nên dùng cách gì cho hợp lý để kể cho Hạ phu nhân nghe chuyện vừa rồi.

Chờ Hạ phu nhân chuẩn bị lên xe, rốt cuộc Hạ Thụy Hi hạ quyết tâm, đỡ Hạ phu nhân lên xe, thấp giọng nói: “Mẫu thân, con muốn ngồi cùng một xe với người.”

Hạ phu nhân nhớ tới lời Hạ Thụy Bội nói, lại thấy Hạ Thụy Hi ở trong đó mãi không đi ra, Âu Tứ thiếu gia đi ra theo sau, trong lòng cũng giận, vốn muốn cự tuyệt, nhưng cuối cùng gật gật đầu: “Con lên đi. Đứng lúc ta cũng có chuyện muốn hỏi con.” Lập tức đem Hạ Thụy Đồng giao cho Hạ Thụy Bội chăm sóc, cũng không cho nha hoàn ngồi cùng xe, chỉ hai mẹ con nói vài câu.

Mới vừa lên xe, Hạ Thụy Hi liền gục vào lòng ngực của Hạ phu nhân khóc nức nở. Hạ Thụy Bội đã ra tay trước, nàng còn không diễn cùng sao?

Hạ phu nhân thấy vậy sợ tới mức luống cuống tay chân, tưởng rằng nàng ăn linh tinh bị ốm. Có điều cuối cùng Hạ phu nhân cũng bình tĩnh, hơi hoảng loạn một lát, liền nâng Hạ Thụy Hi dậy và lau nước mắt trên mặt nàng, rồi nhìn chằm chằm nàng và nói: “Hi Hi, con nghe cho kỹ. Thành thật nói cho ta biết vừa rồi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, cho dù con có ý hay vô ý ta sẽ không để người ngoài ức hiếp con.”

Hạ Thụy Hi nghĩ thầm, người ức hiếp ta, chính là tam nữ nhi Hạ Thụy Bội của người, và người một lòng muốn đem ta gả cho Âu Tứ thiếu gia, người có thể đem bọn họ đi từ hình sao? Lập tức đem việc Tuyên Lục tìm nàng, rồi đến Âu Tứ thiếu gia kéo tay áo nàng nói những lời đó, hai năm rưỡi kể hết cho Hạ phu nhân biết.

Sau khi Hạ phu nhân nghe xong, mặt âm trầm thật đáng sợ, cơ hồ nghiêng răng nghiêng lợi. Đang tức giận lại thấy Hạ Thụy Hi đang rất tội nghiệp nhìn mình với vẻ mặt chờ mong, trong lòng chợt thấy áy náy, cảm thấy do chính mình và Hạ lão gia không đem con gái dạy dỗ cẩn thận làm chậm trễ việc chung thân của con gái. Bà ôm Hạ Thụy Hi vào ngực, nhẹ vỗ về nàng: “Mọi chuyện hôm nay, con có chỗ đúng cũng có chỗ sai. Nhưng tên tiểu tử kia không biết trời cao đất rộng, đúng là nên mắng hắn một chút. Nhưng việc này trước tiên con làm sai rồi. Nếu lúc ấy con không cùng với Tuyên Ngũ, Tuyên Lục rủ nhau đi nướng thịt, hoặc nếu lúc đó thấy Âu tứ thiếu gia con bỏ đi liền, làm sao mà tự rước lấy nhục được!”

Hạ Thụy Hi vốn hy vọng chờ đợi Hạ phu nhân nói gì đó giúp nàng báo thù hết giận, giờ lại nghe Hạ phu nhân không nói giúp ngược lại còn mắng nàng một chút, trong lòng thấy thất vọng vô cùng, lại sinh ra vài phần cảnh giác, xem ra bản thân mình về sau phải cẩn thận hơn. Nàng cũng biết nếu Hạ phu nhân muốn trả thù Âu Tứ thiếu gia ra sao cũng sẽ không nói cho nàng biết.

Bạn đang đọc truyện *Gái Ế Không Hiền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Gia Pháp (Nhất)

Edit: Mai Pham

Beta: Minh Nguyệt

Lúc trở về nhà Hạ Thụy Hi thấy mỗi một vô cùng. Lương Nhi cười đứng cầm đèn lồng ở cửa chờ nàng, thấy nàng đến liền tiến lên ân cần hỏi han: “Tiểu thư đi chơi vui không? Nô tỳ đã chuẩn bị nước ấm, chăn mền cũng chuẩn bị xong xuôi rồi. Nô tỳ hầu hạ tiểu thư tắm, bảo đảm tối nay tiểu thư sẽ ngủ ngon.”

Hạ Thụy Hi vừa thấy thùng tắm vừa nóng vừa thơm ngào ngạt, lỗ chân lông toàn thân đều giãn ra, không khỏi khen Lương Nhi vài câu. Hạ Thụy Hi thấy thái độ của Uyển Nhi và Âu Tứ thiếu gia trong lòng vốn không thoải mái, về nhà lại thấy Lương Nhi xun xoe lấy lòng, liền không thoải mái, sắc mặt không tốt lắm một cái, Lương Nhi cười nói: “Tiểu thư, nô tỳ hầu hạ người thảo trang sức nha?”

Hạ Thụy Hi không có nhìn nàng, cười nói với Thuần Nhi: “Thuần Nhi, biểu hiện hôm nay của người tốt lắm, tận tâm bên cạnh chủ nhân, ngày mai ta thưởng cho người ăn đùi gà. Các người đều phải nhìn Thuần Nhi mà học hỏi, chớ quên bổn phận của chính mình.”

Uyển Nhi nghe là hiểu liền khúm núm, biết chính mình nên làm như thế nào. Nhưng mặc dù nàng biết ý của Hạ Thụy Hi, cũng không tình nguyện nghe theo, ngược lại càng oán trách hai nha đầu Thuần Lương kia đã chiếm sự nổi bật của nàng, hại nàng bị Hạ Thụy Hi quở trách.

Hạ Thụy Hi nằm trên giường đắp chăn cảm thấy thật ấm áp, toàn thân thư thái, đang muốn ngủ, chợt nghe Lương Nhi đứng ngoài cửa phòng thấp giọng cười nói: “Hai vị tỷ ty chắc cũng mệt rồi? Muội cũng đã chuẩn bị nước ấm để hai vị tỷ ty ngâm chân. Tối nay để muội gác đêm, các tỷ đi nghỉ ngơi sớm đi.”

Thuần Nhi nói: “Lương Nhi, vất vả cho muội, chỗ bị thương đã bôi thuốc chưa?”

Uyển Nhi cười lạnh: “Lúc ấy sao người không đánh lại Hồng Nhi kia? Ngày mai bên kia khẳng định sẽ nói cho phu nhân, người nhất định sẽ bị phạt. Thật

mất mặt, tiểu thư sao lại thu nhận người làm cái gì?”

Lương Nhi nói: “Uyển Nhi tỷ, chẳng lẽ muội cùng nàng ta phải đánh nhau đầu rơi máu chảy thì mới có thể diện sao? Cũng không biết sao Hồng Nhi kia bỗng Nhiên nổi điên phát điên, tìm muội gây sự chứ?”

Uyển Nhi hừ lạnh một tiếng: “Tất Nhiên là do người mới vừa thăng chức lên làm nhị đẳng nha hoàn liền tự cho rằng mình rất giỏi, không biết trời cao đất rộng, vô cùng ngênh ngang, mới đi trêu chọc bọn họ, khiến cho Nhiều người tức giận.”

Lương Nhi vội la lên: “Muội không có.”

Uyển Nhi cười lạnh: “Người không có? Vậy sao người ta không tìm Thuần Nhi gây chuyện mà lại tìm người? Người nhìn người xem, ta như vậy còn thấy không bằng người, người tất Nhiên lợi hại rồi. Tiểu nha đầu, hồi nãy ta còn tưởng rằng người là người thành thật sợ phiền phức, giờ mới có mấy ngày đã giấu đầu lòi đuôi rồi sao?”

Bên ngoài phòng đột Nhiên im bất, chỉ có tiếng hít thở trầm trọng của một người, có lẽ là Lương Nhi thấy áy náy, muốn khóc nhưng cũng ráng chịu đựng.

Uyển Nhi lên giọng đắc ý: “Ta không nói sai chứ? Ta nói cho người nghe, đừng tưởng rằng chính mình có cơ hội trục lợi trước thì rất giỏi.”

Thuần Nhi nói: “Các người đừng nói nữa, theo ta thấy, hôm nay chính là do bên kia cố ý tìm đến gây sự. Tiểu thư tâm tình không tốt, chờ ngày mai chúng ta đem việc này bẩm báo với tiểu thư, xem tiểu thư định đoạt như thế nào rồi nói sau?”

Hạ Thụy Hi nghe được rõ ràng mọi chuyện, vốn nàng thật sự cũng rất mệt mỏi, nhưng chuyện này chỉ sợ không thể kéo dài tới buổi sáng ngày mai, liền lên tiếng: “Các người vào đi, nói ta nghe xem hôm nay rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Hạ Thụy Hi tóc rối tung chần ra tựa vào đầu giường, thấy ba người tiến vào, chỉ chỉ chầu than: “Trời lạnh quá, cứ việc ngồi xuống, thương cho các người một đĩa điểm tâm với nước trà, chậm rãi nói cho ta nghe. Ngày mai mẫu thân hỏi đến thì ta cũng biết đường mà nói.”

Lại nói lúc ấy khi Hạ Thụy Hi lên xe, Thuần Nhi và Lương Nhi nhìn theo nhóm xe của chủ tử đi trước, Lương Nhi hỏi: “Thuần Nhi tỷ, tiểu thư có ý gì? Có phải người ta ăn hiếp chúng ta thì chúng ta cũng không được tỏ thái độ gì?”

Thuần Nhi cười cười: “Ý của tiểu thư chính là muốn chúng ta không nên làm cho nàng mất mặt.” Hai người lên xe liền thấy trên xe chật ních nha hoàn bà vú, hai người không thể đặt chân được.

Thuần Nhi nhìn quanh, chiếc xe này lớn, nếu có chỗ nhỏ một chút, cũng không phải không thể để hai người cùng ngồi, liền cười làm quen. Những người khác thân mình đồ sộ đều ngồi yên, đành cười nhìn Hồng Nhi Thúy Nhi. Hai người kia tùm tùm cười chỉ vài vị trí ngồi gần cửa ra vào: “Hai vị muội muội, các người lên sau nên mọi người không thể đem vị trí tốt nhường lại cho các người được. Các người chấp nhận ngồi ở đây đi.”

Hai người không biết hai nha hoàn này lợi hại, cười cảm tạ. Thuần Nhi nói qua với nàng ta vài lời, một tiểu nha hoàn trong phòng Hạ phu nhân chớp mắt với nàng, có chút hoang mang, kéo nàng lên. Vận khí của Lương Nhi không tốt như vậy, móng mới đặt xuống đã bị Hồng Nhi đẩy một cái, thân hình nàng nhỏ bé sao có thể là đối thủ của Hồng Nhi được, nên lập tức ngã lăn xuống đất.

Thuần Nhi vội nhảy xuống xe ngựa nâng Lương Nhi dậy, Lương Nhi đã thấy áo của mình không chỉ bị dơ, còn bị rách vài chỗ. Thấy Hồng Nhi và Thúy Nhi ôm bụng cười đến giữa tới giữa lui, nàng tức giận bèn đẩy Thuần Nhi ra, khóc lóc tiến về phía Hồng Nhi nói: “Hồng Nhi tỷ, vì sao các người đẩy ta chứ? Quần áo ta đều rách hỏng rồi, cái này là của phu nhân thưởng cho, về sau ta mặc cái gì?”

Hồng Nhi trở mặt nằng: “Con ranh! Cũng không nhìn xem chính mình là ai! Chủ tử cho người cái khăn lau, người tưởng rằng mình có thể diện! Thật sự cho rằng mình là nhị đẳng nha hoàn à.” Lời còn chưa dứt, không đề phòng Lương Nhi đột nhiên trở mặt, kéo ngã nàng ta từ trên xe xuống dưới đất, so với Lương Nhi còn thảm hơn.

Lương Nhi vỗ tay cười: “Trả lại cho người!” Bộ dáng khóc lóc vừa rồi đâu mất rồi? Mọi người hầu phòng Hạ đại bá là vú em của tứ tiểu thư Hạ Thụy Vĩ, thường gọi Ngưu ma ma, đứng ở góc sân xem cãi nhau, thấy Hồng Nhi bị té, cười ha ha: “Hồng Nhi, người suốt ngày đánh người giờ bị người đánh lại! Người không để cho gia nhân của nhị tiểu thư mặt mũi sao!”

“Bà già xấu xí, ai cần người lo! Người tự lo lấy thân của người đi, không nói không ai bảo người chết đâu!” Từ khi Hồng Nhi đi theo Hạ Thụy Bội tới nay, chưa từng bị mất mặt như thế. Bị Ngưu ma ma này cười nhạo, lập tức vừa thẹn vừa giận, đứng dậy lườm ma ma kia một cái, vừa giơ tay đánh Lương Nhi, vừa kêu Thúy Nhi đến hỗ trợ.

Lương Nhi linh hoạt tránh khỏi tay Hồng Nhi, cười nói: “Cùng lắm thì lần này cả hai đều không đi dự tiệc, nếu phu nhân hỏi đến, để xem nha hoàn hãm hại đuôi đánh nhị đẳng nha hoàn có tính là phạm thượng không, có nên chịu gia pháp không?”

Hồng Nhi không đánh được nàng, hô lên: “Thúy Nhi, người còn chưa tới hỗ trợ?” Thúy Nhi cũng muốn giúp, chẳng qua thấy người ta chế giễu, bảo Hồng Nhi cố lên, cũng không động thủ. Các nha hoàn bà vú đã lâu không xem cãi nhau, có kẻ khuyên, cũng có kẻ kích tướng, lủi rủ tranh cãi ầm ĩ không ngớt.

Thuần Nhi thấy mình và Lương Nhi mới đến, lại nhanh được hăng chức làm nhị đẳng nha hoàn, tất nhiên có rất nhiều người không vừa mắt. Nếu lần này thật sự để Hồng Nhi với Thúy Nhi chiếm lợi thế, sau này mọi người sẽ ăn hiếp mình với Lương Nhi. Lập tức tiến lên ngăn Hồng Nhi lại: “Hồng Nhi tỷ, coi như xong? Việc này nếu làm lớn chuyện thì tất cả mọi người đều không tốt. Nhóm chủ tử đã đi trước, chúng ta nơi này còn chậm trễ lâu sợ là bị mắng đó.”

Nhóm nha hoàn bà vú thấy hai người đánh nhau gây phiền phức, lại nghe Thuần Nhi nói có lý, lo lắng bị mắng lây nên cùng kêu lên: “Các người muốn đánh thì cứ từ từ đánh tiếp, chúng ta còn muốn làm việc tử tế. Lên xe, lên xe.”

Lương Nhi nói: “Thuần Nhi tỷ, quần áo muối rách rồi nên không đi được, muối ở nhà vậy, tỷ nói giúp với tiểu thư nha.” Nói xong chạy đi nhanh như chớp. Còn lại Hồng Nhi vẫn đứng đó nghiêng rặng, nhìn thấy mình một thân bụi đất, bèn đem tức giận trút lên người Thuần Nhi.

Ngưu ma ma sợ thiên hạ vẫn chưa loạn, cười nói: “Hay rồi, hoà thượng trốn được chứ miếu trốn sao được. Hồng Nhi, nha đầu kia cũng không phải người tốt. Vừa rồi ta thấy nàng cũng nhân cơ hội này đẩy người một phen, nếu không, người sao có thể té thảm hại như vậy?”

Ngưu Thị này, chính là thuộc hạ mà một tay đại bá mẫu Vương Thị quan tâm dạy bảo, nhân rồi không có chuyện gì làm, thường xuyên châm ngòi hạ nhân cãi nhau đánh nhau trong đại viện của Hạ gia, Vương Thị hay mượn cớ thêm mắm thêm muối đi nói với những người khác, Hạ phu nhân không biết cách quản lý gia đình. Nói cách khác, chính là một người hầu giáo hoạt không hơn không kém. Hôm nay bà ta cuối cùng cũng châm ngòi được hai nha hoàn của hai vị tiểu thư đại náo một hồi, xem như công lao lớn nhất. Ngưu Thị nghĩ, có công lao này thì xem như có một nửa đắc thủ với Vương Thị.

Hồng Nhi nổi trận lôi đình, ngón tay chỉ mặt Thuần Nhi: “Dám đánh lên bà nội của người hả? Chán sống phải không?”

Thuần Nhi so với Hồng Nhi thì bàn tay xương thô to hơn, nhìn nhìn nói: “Hồng Nhi tỷ, người muốn đánh nhau sao, ta cũng không sợ người. Người cùng ta khác nhau, từ nhỏ người đã hưởng phúc, da mềm thịt non, ta từ nhỏ phải làm việc nặng nhọc, da dày thịt béo, khí lực lớn hơn, không tin người có thể thử xem.”

Thuần Nhi nói xong liền bỏ mặc Hồng Nhi ung dung đi lên xe, không để ý tới ánh mắt tò mò soi mói của những người trên xe, cũng không kiêu ngạo không siểm nịnh nhìn phía trước, nàng nghĩ, mình chính là đại diện cho mặt mũi của nhị tiểu thư, hoàn toàn không thấp hơn so với mấy người trong xe này. Lần này khác với lúc trước, Thuần Nhi vừa lên xe, liền đạt được vị trí ngồi một nha hoàn nhị đẳng nên ngồi.

Hạ Thụy Hi nghe xong, cười nói: “Ta hiểu rồi, giải tán đi. Lương Nhi cũng không cần gác đêm, đi ngủ một giấc, ngày mai nhớ đem bộ quần áo bị xé rách theo.”

Lương Nhi nhếch miệng cười: “Ô tỷ nghe theo lời dặn dò của tiểu thư.”

Sáng sớm ngày thứ hai, quả nhiên có bà vú đến đưa Lương Nhi đi đến phòng lớn để tra vấn. Chuyện của nhóm tiểu nha hoàn không cần Hạ phu nhân tự mình hỏi đến, thường thường Lê Nương trực tiếp xử lý. Nhưng bởi vì chuyện này liên quan đến hai nữ nhân trong đó có phân cao thấp, lại liên quan đến việc chỉnh đốn gia phong, buổi sáng tinh mơ Hạ phu nhân đã đến xử lý chuyện này.

Hạ Thụy Hi tự mình dẫn Uyển Nhi, Thuần Nhi, Lương Nhi đi, vừa vào sân thì thấy một nhóm nha hoàn bà vú đứng trong viện, trên mặt đất Hồng Nhi và Thúy Nhi đang quỳ, Hồng Nhi nước mắt ràn rụa trên mặt. Cửa phòng mở rộng ra, xa xa có thể thấy Hạ phu nhân đang ngồi ở giữa ghế trên, trong lòng ngực ôm lò sưởi tay, Lê Nương cùng Chân Nhi đứng hầu phía sau.

Hạ Thụy Bội dẫn đầu nhóm nha hoàn bà vú của Thanh Liên Thủy Tạ, hùng hổ đứng ở cửa phòng lớn. Thấy mấy người tiến vào, Hạ Thụy Bội lập tức hung hăng liếc Lương Nhi một cái, hận không được xông lên đánh nàng, nhưng rốt cuộc không dám giương oai trước mặt Hạ phu nhân, đành phải là cắn răng hừ lạnh một tiếng.

Hạ Thụy Hi tiến lên thỉnh an Hạ phu nhân, Hạ phu nhân hạ mí mắt uống trà, nhàn nhạt lên tiếng.

Hạ Thụy Hi xem tình hình này liền biết Hạ phu nhân nhất định muốn đánh năm mươi gậy lớn. Cũng không biết thân thể nhỏ bé của Lương Nhi kia có chịu nổi không, chẳng qua giờ phút này, nàng cũng không tiện mở miệng cầu tình.

Lương Nhi cũng thông minh, tiến vào cửa liền tự giác quỳ xuống, chờ đợi xử lý.

Hạ phu nhân nâng mắt lên hỏi, “Mọi người đến đông đủ cả chưa?”

Lê Nương cười nói: “Bẩm phu nhân, đều đến đông đủ.”

Hạ phu nhân nhìn lướt qua sân, “Sao ta nhìn thấy thiếu mất một người vậy?”

Quả Nhiên là không gì có thể gạt được Hạ phu nhân, mặt Lê Nương chuyển sang trắng bệch, thấp giọng nói: “Hôm qua đứng ở cửa xem cãi nhau còn có Ngưu ma ma. Sáng nay nô tỳ kêu người tới, bên kia nói rằng tứ tiểu thư thân mình không tốt, Ngưu ma ma không thể đến được.”

Hạ phu nhân lạnh lùng hừ một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Gái Ế Không Hiền* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Gia Pháp (2)

Edit: Mai Phạm

Beta: Minh Nguyệt

Đại bá mẫu Vương Thị của Hạ Thụy Hi xuất thân không cao, bà ta cũng không được học hành, kiểu người thiếu hiểu biết, mặc dù là đương gia chi thứ hai gọi, bà ta cũng sẽ không để người khác gọi phải tới bảo phải đi với người hầu của mình, nhất định phải tìm cơ giữ người ở lại. Huống chi Nguru ma ma ngoại trừ là vú em của con bà ta, còn do nhà mẹ đẻ của bà ta dẫn tới, Vương Thị bình thường cũng luôn chú ý coi trọng, nên sẽ không đồng ý đưa Nguru ma ma đến nơi đây để người khác dạy bảo.

Hạ phu nhân lạnh lùng cười, “Nếu để sót Nguru ma ma vì lí do muốn trông tử tiểu thư, lần sau những người khác cũng sẽ không nghe lệnh? Đem hết nha hoàn bà vú trong phủ cần phải xử lý đến đây! Nếu không đến, báo cho phòng thu chi để bắt đầu từ hôm nay sẽ dựa theo văn khế cầm cố không phát tiền công nữa, đem bán đứt ra ngoài luôn.” Bà quản lý gia đình nhiều năm, bình thường cũng không chấp nhận với Vương Thị, nhưng hiện giờ, Vương Thị càng tỏ ra không coi người quản lý gia đình như bà để trong mắt, quả nhiên không thể nhịn được nữa.

Hạ Thụy Hi thờ dài, một chuyện đơn giản bị Vương Thị đánh đồng sang chuyện khác, lại biến thành chiến tranh giữa hai phòng. Cũng nghĩa là Lương Nhi nhất định sẽ chịu khổ, nếu không may còn có thể bị đuổi đi. Hạ Thụy Hi vắt hết óc suy nghĩ, rốt cuộc phải làm như thế nào để Lương Nhi bị phạt ít và còn có thể được ở lại.

Lệ Nương thấp giọng dặn dò vài câu, lập tức một gia đình dẫn theo vài người đi, qua vài chén trà, mấy chục nha hoàn bà vú hoảng sợ tiến vào dập đầu với Hạ phu nhân. Trong đó còn có trưởng phòng với không ít người trong phòng Hạ lão phu nhân, nhưng mà vẫn không thấy vị Nguru ma ma kia, xem ra Vương Thị muốn quyết tâm đối đầu với Hạ phu nhân.

Hạ phu nhân cũng không nói nhiều, gật đầu: “Được rồi, Lệ Nương, bắt đầu đi.”

Lệ Nương gật gật đầu, trầm mặt quay về phía cửa tuyên bố: “Phu nhân có lệnh, Hồng Nhi, Thúy Nhi, Lương Nhi trái với điều thứ ba trong gia quy Hạ Thị gia quy, thân là nô bộc thì không được vô cớ sinh sự, người nào vi phạm phạt đánh hai mươi gậy.” Quay đầu lại nói với bà vú bên cạnh: “Vú Trương, còn không mau ra tay? Phu nhân đang chờ người đó!”

Vú Trương đi đầu, phía sau có mấy bà vú tay chân thô to tiến lên đè bả vai của ba nha hoàn xuống, đồng thời chân hướng móng bọn họ đá, ba nha hoàn liền ngã xuống đất.

Vú Trương tiến lên như sói như hổ xóc vẩy của mấy nha hoàn lên, tụt quần bông xuống, còn muốn cời cả tiết khó trên người, Hạ phu nhân nói: “Chúng ta là dòng họ thi thư gia truyền, vẫn nên cho bọn họ chút thể diện, cứ đánh như vậy được rồi, không cần cời nữa. Đánh từng cái từng cái một, không phải các người thích xem cãi nhau sao? Xem cho thật kĩ đi, chưa xong không được cáo lui.”

Nhóm nha hoàn bà vú hôm qua xem cãi nhau đều tái mặt, lặng im như thóc. Hạ phu nhân muốn chinh đốn gia phong, đây là giết gà dọa khỉ. Hạ Thụy Hi biết nếu lúc này mình nói đỡ cho Lương Nhi, sẽ giống như đổ thêm dầu vào lửa, lựa chọn thông minh là không lên tiếng, chỉ có nhẹ nhàng nói với Uyển Nhi hai câu.

Bên này vú Trương đem ra một cây gậy để mọi người chứng kiến, cây gậy thấm nhiều máu tươi màu đỏ sậm ẩn hiện ra ngoài, bà ta đem gậy gõ cảm thật mạnh xuống trên mặt đất, xoa tay như hồ rình mồi nhìn ba tiểu nha hoàn mềm mại, trong mắt đầy vẻ hưng phấn. Lương Nhi, Thúy Nhi đều cắn chặt răng không lên tiếng, Hồng Nhi cứ lớn tiếng khóc: “Tiểu thư cứu ta.”

Hạ Thụy Bội rõ ràng không như Hạ Thụy Hi, lạnh lùng nói: “Khoan đã!” Đi lên trước mặt Hạ phu nhân nói: “Nương, chưa thẩm vấn sao lại đánh người trước?”

Hạ phu nhân lạnh lùng nhìn nàng, “Nếu trái với gia quy, đương Nhiên nên đánh. Hay là, con có ý kiến gì đối với gia quy?” Lệ Nương nháy mắt với Hạ Thụy Bội, trưởng phòng với vài bà vú đều thắc mắc sao tam tiểu thư lại nhảy ra phá chứ?

Hạ Thụy Bội trái lại còn trừng mắt nhìn Lệ Nương một cái, nói: “Con không có ý kiến gì đối với gia quy. Chẳng qua là, nếu như không phải lỗi của Hồng Nhi, Thúy Nhi thì vẫn muốn đánh sao?”

Hạ phu nhân nói: “Cả ba tham gia thì phải đánh cả ba! Vú Trương, người đứng đó làm gì? Muốn có người hầu sao?”

Hồng Nhi kêu một tiếng: “Tiểu thư, nô tỳ bị oan.” Vú Trương liền đá thật mạnh: “Còn không câm miệng! Trước mặt phu nhân còn dám la to hả?”

Hạ phu nhân liếc mắt nhìn Lệ Nương một cái, Lệ Nương hiểu ý, tuyên bố: “Hồng Nhi không tuân quản giáo, la to, không có thể thống, đánh thêm hai mươi roi.”

Hạ Thụy Bội nóng nảy, “Nương!” Muốn lên tiến đến kéo tay áo Hạ phu nhân bị Hạ phu nhân lạnh lùng liếc mắt nên sợ tới mức lùi về. Hạ phu nhân nhíu mày: “Vú Trương, bắt đầu với Hồng Nhi. Xúi giục chủ tử, không nghe lệnh chủ tử, cứ đánh nặng vào, tiếp đó đánh thêm hai mươi roi, đánh tới khi nó biết quy củ mới thôi.”

Hạ Thụy Hi thấy Lệ Nương trên mặt lộ vẻ không đành lòng, lại thấy Hạ phu nhân phản phó như vậy, Hồng Nhi cho dù không bị đánh tới chết cũng sẽ thành tàn phế, từ nay về sau lại không tài nào ở viện này nữa.

Hồng Nhi liều mạng đập đầu: “Phu nhân, nô tỳ biết sai rồi, cầu xin phu nhân tha cho nô tỳ lần này, kiếp sau nô tỳ xin làm trâu làm ngựa cho phu nhân.” Đập đầu đến chảy máu ròng ròng. Hạ phu nhân mắt nhìn chăm chăm lò sưởi, cũng không thèm nhìn nàng ta một cái.

Một vị tức phụ đếm một tiếng, vú Trương cao tay giơ gậy đánh lên người Hồng Nhi, chỉ một chút liền có thể thấy tiết khô của Hồng Nhi từ màu trắng đã thấm máu tươi. Hồng Nhi trước còn kêu la, gãy dựa, sau không một tiếng động, giống như xác chết để mặc đòn roi đánh vào. Từng gậy như đánh vào lòng Hạ Thụy Hi, làm nàng hết hồn, nắm tay Thuần Nhi, mồ hôi lạnh thấm ướt tầng tầng áo khoác.

Hạ Thụy Bội xem đến đây cũng hiểu ý Hạ phu nhân, quỳ xuống khóc: “Nương, là lỗi của con, cầu xin Nương tha mạng Hồng Nhi. Nàng là người cùng con lớn lên.”

Hạ phu nhân bình tĩnh lạnh lùng nói: “Quốc có quốc pháp, gia có gia quy. Hôm nay nha hoàn này phạm lỗi, người đến nói đỡ cho nó, ta tha cho nó. Ngày mai nha hoàn của người khác lại phạm lỗi, người ta cũng đến nói đỡ, ta cũng tha, sau này sao dạy bảo toàn thể được nữa?! Tiếp tục đánh!”

Lệ Nương diu Hạ Thụy Bội đứng lên: “Tam tiểu thư, trên mặt đất lạnh, thân mình ngài quan trọng hơn.”

Hạ Thụy Bội chỉ vào Lệ Nương nói: “Các người đứng là điều nô, ý được mẫu thân che chở. Người. . .” Xoay người muốn đi ra ngoài, Hạ phu nhân vỗ bàn, “Đứng lại cho ta! Con muốn đi đâu?”

Hạ Thụy Bội khóc ròng nói: “Người không đồng ý để con nói đỡ, con không nhìn được cảnh này, sao lại không tránh đi chứ?”

Hạ phu nhân lạnh lùng nói: “Đúng vậy! Hôm nay con phải ở trong này xem ta dạy con trách nhiệm của chủ tử là cái gì, bổn phận của nô tài là cái gì! Xem xong rồi hãy đi! Thế nào? Con là muốn giữ thể diện cho chính mình? Hay là muốn ta mời con?”

Hạ Thụy Bội khóc thút thít, rốt cuộc cũng phải đứng sang bên cạnh Hạ phu nhân. Hạ phu nhân ném cho nàng cái khăn tay, quát: “Con khóc cái gì! Còn ra thể thống gì? Lau sạch nước mắt đi!”

“Sáu mươi!” Vú Trương rốt cục đánh Hồng Nhi xong, thò tay sờ hơi thở Hồng Nhi, cười nói: “Phu nhân, còn sống.”

Lệ Nương nhìn Hạ phu nhân, thấy nàng không tỏ vẻ gì, nên bảo: “Trước tiên kéo ra một bên, chờ phu nhân quyết định.”

Kế tiếp là Lương Nhi, Lương Nhi sắc mặt trắng bệch, nhắm chặt mắt, tay cũng nắm lại, cắn răng vẫn không nhúc nhích. Hạ phu nhân nói: “Lương Nhi, người có phục không?”

“Phu. . . Phu nhân, nô tỳ phục.” Lương Nhi thật vất vả nói được một câu.

“Được rồi. Ra tay đi.”

Vú Trương đang muốn giơ gậy đánh, một bà vú bên cạnh cười tiến lên đỡ lấy gậy trong tay bà ta, nói, “Trương gia, người mệt rồi, nghỉ một lát đi, để ta làm cho, người ở một bên nhìn là được.”

Vú Trương có quen biết với người này, vừa thấy ánh mắt của người đó, liền hiểu chuyện, nhìn nhìn Hạ Thụy Hi, thấy Hạ Thụy Hi im lặng nhìn lại, lập tức hiểu ý cười: “Phu nhân ở trong này, bà già này không dám kêu vất vả.” Giơ gậy lên nặng nề giáng xuống mông Lương Nhi. Lương Nhi không hề kêu rên một tiếng, Hạ phu nhân thấy vậy cũng gật gật đầu.

Hạ Thụy Hi cảm thấy một giây trời qua chậm như một năm, sáng nay nàng mới xem như hiểu được mạng người như cỏ rác là như thế nào. Nàng chật vật mãi mới đợi được đến lúc đánh xong, hoàn toàn cúi đầu không dám nhìn Lương Nhi, đến khi nghe được tiếng nói mồm miệng: “Nô tỳ tạ ơn phu nhân” thì tảng đá trong lòng nàng mới thả xuống một nửa. Trước đây nàng có nghe người ta nói qua, nha dịch đánh người có rất nhiều cách, nhìn qua nghiêm trọng nhưng trên thực tế chỉ có xước xước chút da thịt, không tổn thương gân cốt, cho nên mới nghĩ cách kêu Uyển Nhi đi hỏi lộ bà vú này, hiện giờ xem ra quả Nhiên là có tác dụng.

Hạ Thụy Hi mới vừa ngẩng đầu, liền bắt gặp ánh mắt Hạ phu nhân lạnh lùng nghiêm nghị, tuy rằng chỉ đảo qua một cái, nhưng cũng làm nàng run sợ trong lòng, cảm giác như bị Hạ phu nhân nhìn thấu.

Đánh xong ba nha hoàn, Hạ phu nhân mới nói: “Ai nói xem hôm qua rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Tất cả mọi người sợ đòn roi rơi xuống trên người mình, không dám che giấu liền đem sự tình kể hết. Người của nhị tiểu thư, tam tiểu thư đều có mặt, chỉ có Ngưu ma ma không đến, hơn nữa người bị bà ta châm chọc cũng nhiều, liền đem mọi chuyện đổ lên đầu Ngưu ma ma. Một người liền bắt chước bộ dáng và giọng điệu của Ngưu ma ma châm ngòi như thế nào, rồi tổng kết một câu: “Nếu như không phải Ngưu ma ma ở bên trong phá rối, Hồng Nhi cũng sẽ không xao lòng mà đi tìm Lương Nhi gây rối. Bà ta lại còn muốn châm ngòi để Hồng Nhi đi đánh Thuần Nhi nữa, chẳng qua là Thuần Nhi thông minh, không mắc mưu.”

Hạ phu nhân nói: “Các người đều thấy rõ ràng? Quả thật do Ngưu thị châm ngòi thổi gió ở bên trong sao?”

Mọi người thấy hôm nay Hạ phu nhân muốn làm rõ chuyện, bọn họ sao lại không hiểu chứ? Lập tức trầm miệng một lời: “Chính là bà ta! Bà ta ý được đại phu nhân sủng ái, thường xuyên làm như vậy, làm cho gà chó đều không yên. Hạ phủ của chúng ta cho tới bây giờ đều không yên ổn như vậy, phu nhân cần phải nghiêm trị.” Lại có người đem toàn bộ chuyện xấu trước đây của Ngưu Thị kể hết.

Hạ phu nhân trầm ngâm nói: “Lại nói tiếp, Nguu Thị cũng không hoàn toàn tính là gia nhân của chúng ta. Vốn ta vẫn xem bà ta là người mà nhà mẹ đẻ của đại tẩu đem đến, đại tẩu cũng nể trọng bà ta, mắt nhắm mắt mở. Nhưng hiện giờ xem ra, trong phủ chúng ta cũng không thể giữ người như vậy. Bà ta làm gia đình bất ổn còn chưa nói, đem phá hỏng chuyện đại sự của tiểu thư nữa chứ. Lệ Nương, ngươi lập tức theo ta đi báo cáo với lão phu nhân.”

Bạn đang đọc truyện *Gái Ế Không Hiền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Gia Pháp (3)

Edit: Mai Phạm

Beta: Minh Nguyệt

Hạ phu nhân vào phòng lão phu nhân, những người khác không được phân phó vẫn đứng chờ trong sân gió lạnh, thống hận trong lòng đối với Nguu ma ma tăng thêm một bậc, cũng hận lấy cả Vương thị.

Hạ phu nhân đi một lúc lâu mới trở về, nghiêm mặt lạnh bảo Lệ Nương đi kêu người đến, nhưng chớ để tứ tiểu thư hoảng sợ. Hạ Thụy Hi để ý thấy ánh mắt Hạ phu nhân có chút đỏ, chắc là đã khóc, cũng không biết ở đó chịu ảm ức gì.

Lại nói Lệ Nương dẫn theo ba bốn bà vú cùng người trong phòng lão phu nhân với tiểu nha hoàn Đông Mai thường xuyên bế Hạ Thụy Vi chơi đùa, cùng đi đến Trường phòng, chào hỏi Vương thị. Trước tiên để tiểu nha hoàn kia ôm Hạ Thụy Vi sau đó cho người bắt Nguu ma ma, vừa tự đi gặp Vương thị.

Vương thị nghe nói Lệ Nương đến đây, biết là vì chuyện của Nguu ma ma. Bà ta có dã tâm muốn để chi thứ hai mất mặt nên cố ý để qua nửa ngày mới chậm chạp đi gặp Lệ Nương. Lúc này Nguu ma ma đã bị bắt, trong phòng bà ta bị lục lọi, quả nhiên lôi ra không ít vàng bạc, có trang sức vàng ngọc, cũng có vàng bạc được làm thành nhiều loại trái cây, có cái vòng khắc chữ cát tường, rõ ràng chính là các trường bối mừng tuổi cho Hạ Thụy Vi vào dịp Tết. Hạ Thụy Vi còn nhỏ, tất nhiên sẽ không thể kiểm soát mấy thứ này, thế là Nguu ma ma tiện tay lấy trộm bỏ vào hầu bao của mình.

“Phu nhân cứu nô tỳ! Nô tỳ bị oan!”

Vương thị thấy Nguu ma ma tóc tai bù xù, trước tiên liền tát Lệ Nương một bạt tai, mắng: “Nô tài to gan! Ngươi chỉ phụng mệnh chủ tử nhà ngươi đến phòng của ta bắt người của ta, trước hết phải bẩm báo một tiếng mới đúng! Ta là đại tẩu, nàng là em dâu, mặc dù là người được cho ăn học, tại sao một chút tôn ti trên dưới cũng không hiểu!”

Lệ Nương chậm rãi lấy khăn tay lau lau vết máu trên khóe miệng, nói: “Phu nhân bớt giận. Nô tỳ không phải theo lệnh của phu nhân nô tì, mà chính là theo lệnh của lão phu nhân. Vì đợi mãi không thấy phu nhân đi ra, sợ chậm trễ thời gian để kẻ trộm chạy thoát nên mới bắt người trước. Lúc này nhân chứng vật chứng đều có, xin mời phu nhân xem qua.”

Thấy Vương thị đang còn muốn làm loạn, Đông Mai bế Hạ Thụy Vi đi lên, “Phu nhân, lão phu nhân sai nô tỳ ôm tứ tiểu thư sang phòng chơi.” Vương thị thấy Đông Mai mới biết là thật sự kinh động lão phu nhân, trong lòng hận Hạ phu nhân muốn chết, đành nói: “Các người dựa vào cái gì nói bà ta là trộm? Tang vật đâu? Nhân chứng đâu?”

Lệ Nương không chút hoang mang đem những thứ trong bao quần áo dâng cho Vương thị nhìn, Vương thị á khẩu không trả lời được. Nguu ma ma la lên: “Phu nhân, đó là của tứ tiểu thư, nô tỳ thay nàng giữ thôi.”

Một bà vú lập tức la: “Câm mồm! Đồ của tiểu thư ngươi thay nàng giữ dưới gầm giường sao?”

“Vu oan! Phu nhân, đây là vu oan! Có vài thứ là do phu nhân ban thưởng, bọn họ không quen nô tỳ, ghen tị phu nhân đối xử tốt với nô tỳ nên nghĩ cách hãm hại nô tỳ, phu nhân nên làm chủ cho nô tỳ!” Nguu ma ma cắn tay bà vú một cái, chạy đến ôm lấy chân Vương thị khóc rống lên: “Phu nhân, cô nương, ngài sẽ không muốn thấy nô tỳ bị người khác đuổi đi phải không? Chẳng lẽ ngài thật sự muốn người khác ức hiếp người của ngài sao?”

Lệ Nương lạnh lùng nói: “Các người còn không đem danh tên trộm này đi? Sao dám để phu nhân hoảng sợ chứ?”

Vương thị khó xử ôm cánh tay, không biết nên làm thế nào mới tốt. Nàng không sợ đắc tội Hạ phu nhân, nhưng không dám đắc tội lão phu nhân.

Bà vú tiến lên đi kéo Nguu ma ma, Nguu ma ma hô to một tiếng: “Khoan đã! Ta không phải người hầu nhà các người! Các người không có quyền xử trí ta.”

Lệ Nương cười lạnh nói: “Được, chúng ta không có quyền xử trí người, trong nhà môn sẽ quyền này. Nguu ma ma, ngươi muốn nói gì đến nha môn mà nói. Nếu người thật sự trong sạch, đại lão gia trong nhà môn sẽ không để người bị oan.”

Nguu ma ma vừa nghe, kêu lên như bị chọc tiết: “Cái gì? Muốn gặp quan phủ? Ta không đi! Lệ Nương, ngươi với chủ tử ngươi lòng dạ thối rửa. Cô

nuong, bọn họ muốn làm xấu mặt nhà mẹ đẻ của ngài đó! Ngài không thể nghe lời bọn họ, nếu không, về sau ngài sống yên ổn sao được?” (bà ta gọi là Vương thị là cô nương ý gọi thân thiết như lúc Vương thị còn ở nhà để chưa đi lấy chồng)

Lệ Nương thấy mẹ ta càng nói càng khó nghe, lạnh mặt: “Bịt cái miệng thói của bà ta lại! Kéo đi đi!”

Một bà vú nhặt một cái khăn lau nhét vào miệng Nguru ma ma, Lệ Nương cúi chào Vương thị rồi cùng mấy người kia kéo Nguru ma ma đi.

Vương thị đứng nhìn Nguru ma ma bị kéo chạy đến giữa sân, đột nhiên đẩy nha hoàn tránh ra, vội vàng đi ra ngoài, vừa đi vừa nói: “Quá đáng! Nương ơi! Ta không thể nào sống nổi nữa! Tuyên thị ép người quá!” chỉ vào Hạ Thụy Chư mắng: “Uổng công ta sinh ra ba đứa con trai nhưng vẫn bị người ta tùy ý bắt nạt đè đầu cưỡi cổ!”

Hạ Thụy Chư ủ rũ trốn một bên, tùy ý để Vương thị tự đi đến náo loạn chỗ lão phu nhân.

Nguru ma ma bị kéo tới viện của Hạ phu nhân, bà vú đem bà ta hung hăng đẩy ngã xuống đất, lôi khăn lau bẩn trong miệng ra. Vú Trương cầm cây gậy gỗ đỏ đồ cười gõ vào mông bà ta: “Coi nè, ăn nhiều nên béo quá, đánh một chỗ này, có thể so với này mấy tiểu nha hoàn.”

Nguru ma ma liếc mắt một cái liền nhìn thấy trên mặt đất còn ba người toàn thân máu chảy đầm đìa, liền hét lên một tiếng: “Chuyện này không liên quan đến ta. Ta không phải là người nhà các người, các người không có quyền xử trí ta.”

Hạ phu nhân lạnh lùng liếc mắt một cái, lấy vàng bạc trong bao quần áo ra, “Thôi Nguyên.”

Ngoài cửa có một nam trung niên mập mạp mặt dữ dằn, liền chạy vào, cúi đầu khom lưng chào Hạ phu nhân: “Dạ, phu nhân cho gọi.” Đó là đại quản gia Hạ phủ tên Thôi Nguyên.

Hạ phu nhân nói: “Lấy thiệp mời lão gia, đem tên trộm này giải vào nha môn. Nhất định phải hỏi rõ một chút, trừ những thứ trong bao quần áo kia, những cái trước đây lấy đã chuyển đi nơi nào? Có đồng lõa không? Người mua là ai? Kẻ chứa chấp là ai?”

Bên cạnh Lệ Nương đã sớm chuẩn bị danh thiệp, Thôi Nguyên nhận lấy, lúc này thay đổi khuôn mặt: “Người tới! Đem bà ta giải đi nha môn!” Mấy tên gia đình như hổ như sói xông lên bắt trói Nguru ma ma. Nguru ma ma lúc này mới mắt choáng váng, nếu thật đi đến điện diêm vương thì dù không chết cũng bị lột da, ai chẳng biết phụ nữ mà vô đó thì dù trong sạch cũng bị hủy hoại? Cho dù là bà ta có thể sống đi ra cũng mất đi trong sạch, về sau ai còn dám thu nhận? Còn không phải chỉ có lưu lạc đầu đường chết đói sao. Bà ta bắt đầu cầu xin tha thứ: “Phu nhân! Phu nhân! Nô tỳ bị oan! Chỗ vàng bạc này đều là của cô nương, không, đại phu nhân ban thưởng.”

Hạ phu nhân không lên tiếng, Lệ Nương trách mắng: “Ý của người là phu nhân vu oan cho người? Nhà ai mà ban thưởng cho nô tỳ nhiều vàng bạc như vậy? Người còn dám nói đại phu nhân? Chính người muốn nói mình trong sạch thì đi nha môn mà kêu! Xem xem có phải phu nhân chúng ta vu oan cho người không?”

Nguru ma ma đương nhiên hiểu rõ, bèn há miệng thở dốc, vội sửa lời: “Nô tỳ biết sai rồi! Nô tỳ biết sai rồi! Chỉ xin phu nhân tha mạng! Ngài muốn ta làm trâu làm ngựa đều được! Trong nhà nô tỳ còn có hai đứa con nhỏ! Cầu xin ngài, phu nhân.”

Một lát sau, Hạ phu nhân mới nói: “Ta cần người làm trâu làm ngựa làm gì? Nếu người thực lòng ăn năn, ta cũng không nhẫn tâm đuổi cùng giết tận. Mới vừa rồi người không chịu nói thật, còn nói, người không phải người nhà chúng ta, ta không có quyền xử trí người, cho nên ta mới muốn đem người tống đến nha môn. Hiện tại sao...” Nàng cúi đầu thôi chén trà, lại không nói.

“Nô tỳ nói, cái gì cũng nói hết!” Nguru ma ma lúc này mới biết trong nhà này chỉ có Hạ phu nhân có tiếng nói thôi, Vương thị lúc này cũng không đến nên không trông mong gì được. Chỉ cần không đưa bà ta đi gặp quan phủ, cùng lắm thì bị đánh rồi đuổi ra ngoài, sau này chịu khổ một chút nhưng so với đi nha môn bị mất đi sự trong sạch thì không thể làm người được nữa.

Hạ phu nhân cười khoát tay chặn lại: “Chậm đã, Lệ Nương mời đại tẩu của ta đến. Để chị ấy tận mắt chứng kiến bà ta như thế, đỡ phải bị lừa còn không biết, một lòng tưởng rằng đó là người tốt.” Lại quay đầu lại nhìn Nguru ma ma cười nói: “Người ở nhà của chúng ta cũng khoảng chục năm rồi? Người phải biết rằng, ta từ trước đến nay nói chuyện giữ lời. Người nghĩ kỹ đi, cơ hội chỉ có một lần.”

Hạ Thụy Hi cảm thấy Hạ phu nhân kia cười như thế nào cũng vẫn lạnh cả người, không khỏi ôm chặt lò sưởi tay trong lòng ngực. Nàng không dám tưởng tượng một ngày kia nếu Hạ phu nhân thân biết phận thực sự của nàng thì sẽ xử lý nàng thế nào? E rằng nhúng vào vạc dầu hay hòa thiêu cũng không đủ.

Lại nhìn Hạ Thụy Bội sớm bị cảnh này dọa, quên chuyện Hồng Nhi bị đánh, quên cả chuyện nàng ta thấy ám ức, cúi đầu không biết đang suy nghĩ gì.

Lệ Nương vừa ra cửa, xa xa liền thấy Vương thị đỡ hạ lão phu nhân đi tới đây. Vội cười tiến lên hành lễ, Vương thị ngheh mặt tát nàng một cái: “Tiểu tiện nhân! Hôm nay có mặt lão phu nhân ở đây, người nói rõ ràng, ai cho người lá gan dám coi thường ta đến thế!”

Lệ Nương hôm nay lần thứ hai bị Vương thị đánh, nước mắt chảy ròng ròng nhưng trên mặt vẫn cười: “Nô tỳ thỉnh an lão phu nhân, thỉnh an đại phu nhân.”

Lão phu nhân đem quả trứng đầu rồng nện trên mặt đất một chút, liếc mắt nhìn Vương thị, rồi để nha hoàn đỡ đi. Hạ phu nhân sớm nhận được tin, vội vàng đi ra đón, bình tĩnh, thông dong hành lễ vấn an lão phu nhân cùng Vương thị, lập tức thấy khí thế ung dung cao hơn hẳn một bậc so với Vương thị.

Lão phu nhân thở dài, vào trong ngồi trên vị trí chính chủ, uy nghiêm nói: “Ta không muốn quản lý những việc này, tuổi tác đã cao, già rồi, thậm chí mong

một lòng hướng phật, thăm mong gia đình an khang. Nhà cửa giao cho người, ta rất yên tâm. Nhưng đại tẩu người nói chuyện của Ngu thị có chỗ khó hiểu, sợ rằng người bị kẻ gian lừa gạt, xử trí không đúng, nên đặc biệt cầu ta đến.”

Hạ phu nhân cười nói: “Nương nói đúng, con dâu cũng sợ việc này có gì khuất tất, lại lo lắng nếu đem người giao cho nhà môn cũng không tốt. Ngu thị nếu đã như vậy, chúng ta xử trí nội bộ là tốt nhất. Cho nên vừa rồi con mới bảo Lệ Nương đi mời đại tẩu.”

“Người nói hay lắm.” Vương thị âm thầm hừ lạnh một tiếng, nói: “Ngu thị, người có oan tình gì thì nói ra, lão phu nhân với ta sẽ giải quyết.”

Lão phu nhân thấy hai con dâu đều đứng, vỗ vỗ vào ghế dựa bên người: “Đều ngồi xuống rồi nói.”

Vương thị không khách khí ngồi bên trái, Hạ phu nhân lại đứng bất động. Lão phu nhân nói: “Con dâu, sao lại không ngồi?”

Hạ phu nhân lại cười nói: “Trời đông lạnh lại làm kinh động Nương, con dâu không phải, con dâu không dám ngồi.”

Lão phu nhân hừ lạnh một tiếng: “Ta cho người ngồi người cứ ngồi, đứng giống như gia nhân làm gì!”

Hạ phu nhân được lão phu nhân nói vậy nên mới ngồi xuống: “Ngu thị, đem hết sự việc nói ra. Có oan khuất thì nói, ta khẳng định sẽ không để người bị oan. Nhưng nếu nói bậy chống chế, đại tẩu là người đầu tiên không tha cho người, đúng không đại tẩu?”

Vương thị cắn răng nói: “Điều đó là đương nhiên!”

Ngu thị thấy Vương thị mời lão phu nhân đến, Hạ phu nhân đối với lão phu nhân lại cung kính như thế, tâm tư sớm động, đang suy nghĩ có nên ngoan cố chống cự không? Bà ta tính rằng, Hạ phu nhân không để ý đến thể diện của Vương gia, lão phu nhân sẽ không thể để Vương gia mất mặt như vậy. Với lại Vương thị không phải ở Trường phòng sao? Dưới gối có ba con trai đều trưởng thành, mà chỉ thứ hai bên này chỉ có Hạ Thụy Đồng nhỏ tuổi, cho dù trong lòng lão phu nhân không thiên vị Vương thị, nhưng cũng nghĩ cho ba đứa cháu trai kia, liền hạ quyết tâm muốn thay đổi lời khai.

Bạn đang đọc truyện *Gái Ế Không Hiền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Bẫy

Edit: Mai Pham

Beta: Minh Nguyệt

Vương thị không đủ kiên nhẫn để chờ, liền ho một tiếng nhắc nhở Ngu ma ma mau nói đi.

Ngu ma ma nhìn lão phu nhân cung kính dập đầu nói: “Bẩm lão phu nhân, nô tỳ có oan tình muốn bẩm báo.”

Lão phu nhân nâng mí mắt, Vương thị nói: “Có chuyện gì nói mau! Dừng dài làm cái gì!”

Ngu ma ma chỉ vào đồng đồ vàng bạc kia, nước mắt giàn giụa, dường như bị oan ức lắm “Mấy thứ này rõ ràng đều là đại phu nhân thưởng cho, không biết vì sao Lệ Nương một mực cứ chắc chắn là nô tỳ lấy trộm, nhất định phải giải nô tỳ đi gặp quan phủ, oan uổng cho nô tỳ quá! Nếu bị chủ tử nói oan hai câu, nô tỳ cũng không dám nói gì, nhưng chỉ một tên nô tỳ bình thường cũng muốn vu oan cho nô tỳ, nô tỳ thật sự là không chịu được. Nô tỳ trong sạch, lại muốn để nô tỳ gánh tội danh này, nếu nô tỳ gánh chịu tội này cũng đành chịu, nhưng sẽ làm phiền đến đại phu nhân. Phu nhân, đều là nô tỳ không phải, làm ngài mất mặt.”

Hạ phu nhân bình tĩnh nhìn Ngu ma ma giống như xem hài kịch, trên mặt không hề lo lắng hay sợ hãi. Vương thị lại có chút đắc ý, chỉ nhìn xem lão phu nhân xử lý ra sao.

Lão phu nhân nói: “Con dâu trưởng, mấy thứ này quả thật là người thưởng cho sao?”

Vương thị muốn đoạt quyền đương gia không phải mới ngày một ngày hai, một lòng muốn phá thể diện chi thứ hai, muốn đuổi Hạ phu nhân đi, mấy thứ vàng bạc đó đã là gì, chờ sau đó nâng lấy lại của Ngu thị là được, bèn cắn răng: “Là con dâu thưởng. Nếu không, số lượng lớn như thế một khi mất đi không thấy, con dâu sao lại không biết? Nếu mất thì đã sớm kêu ầm lên rồi.”

Trong lúc nhất thời, sắc mặt mọi người khác nhau. Dường như, chuyện Ngu ma ma thay đổi lời khai là điều hoàn toàn chắc chắn, mà chuyện chi thứ hai vu oan cho Trường phòng cũng là sự thật. Trên thực tế, từng người trong Hạ phủ đều biết rằng Vương thị không tìm thấy trong phòng thì hoàn toàn có khả năng bà ta không biết nó bị mất bao giờ, cũng sẽ không kêu ầm lên, chỉ vì sợ người ta biết trong phòng bà ta có một tên trộm lớn —— là Hạ đại bá.

Hạ Thụy Bội nhìn không được muốn mở miệng lại bị Hạ phu nhân nghiêm khắc nhìn một cái, sợ tới mức ngậm chặt miệng, không cam lòng mà trừng mắt

nhìn chăm chăm Nguru ma ma và Vương thị.

Lão phu nhân nhìn về phía Hạ phu nhân: “Xem ra thật sự là hiểu lầm, người xem có phải hay không?” Người sáng suốt đều nhìn ra được rõ ràng là Vương thị bao che cho Nguru ma ma, lão phu nhân này theo lẽ sẽ phải xử trí công bằng, thế mà lại bao che cho con dâu lớn.

Nhưng Hạ phu nhân đã ra tay, không phải không có lý lẽ riêng, nếu không sau này bà càng không túm được gáy Vương thị, sao quản lý được cả gia đình chứ? Bà lập tức cười khê: “Nếu thật sự là đại tẩu thưởng cho, đương nhiên con dâu không có gì để nói. Có điều lúc ấy có người chỉ ra chính xác và xác nhận Nguru thị là trộm, vàng ngọc trang sức quả thật là của tứ nha đầu, đặc biệt chỗ vàng bạc châu ngọc này cũng đủ để một nhà mười người sống cả đời. Con nghĩ rằng, nhà của chúng ta tuy rằng không phải quá tiết kiệm nhưng chưa từng có tiền lệ thưởng cho hạ nhân nhiều như vậy. Con biết rằng mẫu thân thưởng nhiều nhất cũng không quá mười lượng bạc mà thôi, đại tẩu bình thường cũng cùng lắm là một, hai lượng bạc, hơn nữa, không việc gì lại đi thưởng cho nô tài quả mà trường bối mừng tuổi tứ nha đầu. Cho nên em dâu mới nổi lên lòng nghi ngờ, xin đại tẩu không lấy làm phiền lòng.”

Vương thị hừ lạnh một tiếng, cao ngạo nâng cằm lên: “Tứ nha đầu nhà ta được tặng quà nhiều, ta muốn làm gì thì làm, hay ta thưởng cho nô tài bao nhiêu tiền, em dâu cũng muốn kiểm soát?”

Hạ phu nhân mỉm cười không nói, sắc mặt lão phu nhân cũng khê biến, buông xuống mí mắt.

Hạ phu nhân lại nói: “Mong đại tẩu nhìn xem, những thứ ngài thưởng đều ở bên trong này sao? Nhưng có còn thiếu gì không? Kiểm kê xong xuôi, ta liền trả lại.”

Vương thị nào đâu biết rằng bên trong rốt cuộc có cái gì, chỉ biết là Hạ phu nhân muốn bắt giữ làm tang vật, đương nhiên là càng nhiều càng tốt, hơn nữa tay chân Lệ Nương cũng trông tròn, sẽ không có chuyện thiếu. Bà ta xem xét qua loa, liếc mắt một cái, gật đầu: “Đủ rồi.”

Hạ phu nhân hỏi lại cho chắc chắn: “Đại tẩu nhìn rõ cả, thật sự không thiếu gì?”

Vương thị bực bội không kiên nhẫn: “Nhìn rõ rồi, ta thưởng những thứ đó, sao có thể thiếu được?”

Hạ phu nhân nói: “Tốt lắm, Chân Nhi, người đem mấy thứ này liệt kê cẩn thận lại một chút, để tránh sau này đại lão gia thấy, lại đổ oan cho Nguru thị.”

Chân Nhi lấy giấy bút ra ghi chép. Hạ phu nhân đưa cho Vương thị, Vương thị trợn mắt: “Ta không biết chữ. Biết là được rồi, ghi nhớ làm gì?”

Hạ phu nhân cười nói: “Nhớ cho kỹ, nếu không đăng trí cũng không tốt. Ta đọc một lần cho đại tẩu nghe rồi xác nhận một chút.”

Vương thị cau mày, nghe xong khó chịu: “Chính là mấy thứ đó.”

Hạ phu nhân cười đem giấy đưa cho Chân Nhi cầm, hỏi mọi người: “Các người đều nghe rõ rồi chứ? Mấy thứ ta vừa đọc đều là do đại phu nhân thưởng cho Nguru thị, về sau nếu thấy không cần ngại ngần.”

Mọi người đều gật đầu.

Hạ Thụy Hi cảm thấy, e rằng Vương thị đã rơi vào bẫy của Hạ phu nhân, bà ta không biết chữ, cũng không biết rõ trong đó có cái gì, huống hồ Hạ phu nhân còn tìm này rất nhiều người làm chứng. Quả nhiên Lệ Nương sợ hãi rụt rè nói: “Phu nhân, còn có một gói to mà, ngài quên rồi sao?”

Hạ phu nhân trừng mắt nhìn Lệ Nương một cái: “Không nói sớm! Trí nhớ của ta không tốt, người nhớ mà không chịu nhắc nhở ta, nuôi người làm cái gì?” Nói xong nhận cái gói to trong tay Lệ Nương, cũng không mở ra, cười như không cười nhìn Vương thị, “Tẩu tẩu, còn có cái này, tẩu tẩu nghĩ một chút xem? Nếu không phải tẩu tẩu thưởng, đó là Nguru thị lòng tham không đáy đã lấy trộm.”

Vương thị đỏ mặt chỉ vào gói to lấy, nói không nên lời, lại nhìn Nguru ma ma nói: “Ta trí nhớ không được tốt, có lẽ, đại khái đã quên cái này.”

Hạ phu nhân cũng không kiên nhẫn chờ hai người họ nói chuyện với nhau xong, cười nói: “Thiếu chút nữa ta quên mất, buổi sáng tỉnh mơ hôm nay Thôi Nguyên đứng cạnh cửa bên đó thấy có hai người lén lút, cho là có trộm, kết quả bọn họ nói là tìm Nguru thị. Nói là Nguru thị đồng ý hôm nay muốn bán hai kiện bảo bối cho bọn hắn. Thôi Nguyên, đem hai người kia áp giải lên, sẵn tiện đem chuyện này xử lý luôn. Nếu không liên quan đến Nguru thị thì đem giải lên quan. Thôi Nguyên, mau dẫn người tới.”

Mấy gã sai vặt áp giải một nam một nữ tiến vào, vào cửa liền dập đầu hô to oan uổng.

“Kêu là cái gì! Đợi lát nữa dẫn người đi nha môn, lúc đó muốn kêu gì thì kêu!” Thôi Nguyên hét to một tiếng, hai người bị dọa cảm miệng lại.

Hạ phu nhân hỏi hai người: “Các người tìm ai?”

Hai người nhìn nhau một cái, chỉ vào Nguru thị: “Chính bà ta kêu chúng tôi chờ ở đó.”

Hạ phu nhân lớn tiếng quát: “Nguru thị! Người nhìn cho rõ, người có biết hai người này không?”

Không đợi Nguru thị trả lời, hai người kia kêu lên: “Nguru thị, người đừng quên nha, mấy món trang sức vàng bạc chính người bán cho chúng ta, chúng ta không có ăn trộm cùng người.”

Nguru ma ma vừa gặp này hai người đã sớm run như cây sậy, chân tay run rẩy, đầu óc choáng váng, cơ hồ không chống đỡ nổi. Thế mới biết nhất cử

nhất động của chính mình sớm bị người ta để ý tới, nhân cơ hội này tổ giác luôn. Lại nhìn thủ đoạn của Hạ phu nhân, thấy hôm nay trốn không thoát, lập tức liều mạng đập đầu, khai ra việc trộm đồ của Hạ Thụy Vi và Vương thị đi bán, bán cho người nào, bán bao nhiêu tiền, giấu ở nơi nào, ngay cả việc mình hay châm ngòi để nhóm nha hoàn bà vú tranh cãi cũng đều khai tường tận hai năm rõ mười.

Lão phu nhân nhìn Vương thị hừ lạnh một tiếng: ”Nô tài mà Vương gia các người đưa tới hay ghê! Chỉ sợ cố ý đưa tới tai họa cho nhà chúng ta thôi.”

Lời này có chút nghiêm trọng, Vương thị lúc này mới hiểu được mình nhảy vào bẫy của người khác, không nói Nguru thị làm trộm, chuyện bà ta bao che, Nguru thị châm ngòi nha hoàn bà vú tranh cãi, bà ta liền không thoát khỏi tội mà lão phu nhân vừa nói. Bà ta cảm thấy tất cả hạ nhân đều nhìn mình bằng ánh mắt coi thường, lập tức tức giận đến choáng váng, chỉ tay vào Nguru ma ma đang ngồi ở đó lắc lư suýt ngã, hai mắt đại ra.

Hạ Thụy Bội kêu một tiếng tiến lên đỡ lấy bà ta: “Không tốt! Đại bá mẫu sắp té xỉu. Mau chuẩn bị ngân châm (*kim bạc*).” Nhỏ giọng khuyên nhủ: “Đại bá mẫu, chúng ta đều biết ngài mềm lòng, ngài đừng tức giận kẻ đó như vậy, không đáng đâu.”

Chân Nhi lấy bao ngân châm ra, Hạ Thụy Bội phân vân cầm một cây kim thật to khoa tay múa chân: “Đại bá mẫu, ngài ráng chịu đựng nha. Lần trước ngài té xỉu, cha ta châm vào huyết nhân trung, ta thì không biết huyết đạo chuẩn như vậy đâu, lỡ có sai sót làm ngài đau đớn cũng xin ngài tha thứ.” Vương thị nghe vậy giật mình, liền ổn định tâm thần không dám giả bộ xỉu nữa, trong lòng rủa xả Hạ Thụy Bội ác độc. Bà ta biết Hạ Thụy Bội nói được làm được, nếu mình còn hôn mê nữa không biết Hạ Thụy Bội còn giở trò gì. Không ngờ rằng, cái con nha đầu lỗ mãng của chi thứ hai lại là một người ác độc như vậy.

Hạ Thụy Hi chưa từng thấy Hạ Thụy Bội đáng yêu như thế này. Bình thường nàng hay bị Vương thị cười nhạo là gái lơ thì không được giả đi, không ít lần còn bị Vương thị dè bủ, hiện giờ coi như được hạ hạ một chút. Quả Nhiên ông trời có mắt, kẻ ác sẽ có kẻ ác trị.

Hạ phu nhân nhẹ giọng: “Nurong, người xem chuyện này...?”

Lão phu nhân nhắm mắt, nếu như không phải tay không ngừng gầy đẩy niệm châu mọi người còn tưởng bà đang ngủ, một lúc lâu sau mới nói: “Con là chủ gia đình, con xem rồi làm đi. Ta mệt mỏi lắm rồi.” Run rẩy run rẩy đứng lên la Vương thị một tiếng rồi đi: “Chẳng được tích sự gì hết!”

Hạ phu nhân nhìn theo bóng dáng của bà, trong mắt hiện lên một tia lạnh lùng, trên mặt vẫn cười vô cùng ngọt ngào kính cẩn nghe theo, “Con dâu cung tiễn mẫu thân.” Chờ bóng dáng lão phu nhân vừa ra khỏi cửa viện, bà quay đầu lại nói: “Tẩu tẩu, Nguru thị thật sự là tội ác tày trời, lừa chị đã đành, còn làm hại chị suýt nữa ngất xỉu, không thể tha cho bà ta.”

Vương thị còn chưa kịp lấy lại tinh thần vì bị lão phu nhân quở trách, lại thấy Hạ phu nhân ngọt ngào tươi cười, môi run run, mặt tái xanh tức giận đến mức nói không ra lời, Hạ phu nhân coi như không thấy: “Ta thấy, vẫn nên chờ mọi chuyện xong xuôi rồi sai người trói lại đưa đến phòng tẩu tẩu, tẩu tẩu có rãnh thì từ từ xử trí là được.” Quay sang Lệ Nurong: “Lệ Nurong, hiện tại bắt đầu xử trí việc chúng ta lúc trước đang phạt. Hồng Nhi không thể nói chuyện à? Vậy để Thúy Nhi với Lương Nhi nói cho rõ.”

Bên này cứ tiến hành đầu vào đấy, Lệ Nurong ân cần dâng trà cho Vương thị. Vương thị như đứng đồng lửa, như ngồi đồng than, toàn bộ gương mặt đều bị tái xám, muốn về phòng lại bị Hạ phu nhân giữ chặt: “Tẩu tẩu chờ xem ta xử trí có thích đáng không?”

Hồng Nhi không thể giữ lại vì không biết có sống nổi không. Thúy Nhi với Lương Nhi bị phạt nửa năm tiền tiêu vặt, tốt xấu gì cũng không bị đuổi ra ngoài. Tiếp theo, Hạ phu nhân kêu Hạ Thụy Hi cùng Hạ Thụy Bội tiến lên, lạnh lùng nói: “Hai người các người quản người không nghiêm nên mới làm ra chuyện mất thể diện như thế này, các người nói xem nên xử trí hai người các người như thế nào?”

Hạ Thụy Hi thấp giọng nói: “Nữ nhi biết sai rồi, xin mẫu thân xử trí.”

Hạ Thụy Bội cũng thuận theo mà nói: “Xin mẫu thân xử trí, nữ nhi không dám không nghe.”

Hạ phu nhân cười: “Tốt, vậy phạt hai người các người ba tháng tiền tiêu vặt, đem tinh tâm kinh chép lại hai mươi lần, cảm túc nửa tháng. Các người về sau phải nhớ kỹ, nhà Hạ gia chúng ta là thi thư gia truyền, không cho phép những chuyện như thế này xảy ra lần nữa.” Quay đầu lại nhìn Vương thị nói: “Tẩu tẩu, người cảm thấy xử trí như thế thỏa đáng chưa?”

Con gái người ta quản lý kẻ dưới không nghiêm, nên bị trừng phạt, còn chính mình là trưởng bối, gièm pha thì nên bị thế nào? Vương thị chỉ cảm thấy từng câu từng chữ Hạ phu nhân đều ám chỉ chính mình, bèn chỉ vào Hạ phu nhân không nói nên lời, thật sự hôn mê.

Hạ phu nhân tự mình đưa Vương thị về phòng rồi cho người đem Hồng Nhi, Thúy Nhi, Lương Nhi cáng ra ngoài đường thương, đem Nguru thị trói nhốt lại không đề cập tới. Hạ Thụy Hi đi sau Hạ Thụy Bội, theo mọi người ra ngoài. Trải qua việc này, nàng càng bội phục Hạ phu nhân thêm một bậc.

Bạn đang đọc truyện *Gái Ế Không Hiền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Khổ Tâm

Edit: Mai pham

Beta: Minh Nguyệt

Hạ Thụy Hi biết Trường phòng với chi thứ hai có mâu thuẫn tồn tại đã lâu, bình thường thì xung đột lớn nhỏ không ngừng. Qua việc này Hạ phu nhân đã tỉ mỉ thiết kế, kiên nhẫn chờ đợi hồi lâu, hoàn toàn đánh gục Vương thị. Chưa cần nói Vương thị lần này tự chui đầu vô lưới, dù cho bà ta không tạo ra chuyện này thì Hạ phu nhân cũng sẽ tạo cơ hội dẫn bà ta vào sai lầm.

Hạ đại bá là một kẻ ăn chơi, chỉ thích chơi gà đua chó, bài bạc rượu chè với kẻ khác, không có tiền trong túi sẽ tiện tay dắt trộm dê, không cần biết là của lão phu nhân hay là huynh đệ cứ thấy sẽ lấy. Vương thị thì thích cùng người ta độ độ giàu sang, tranh tài cao thấp, là người vô dụng. Nhưng trời cho bà ta vận khí tốt nên sinh được ba người con trai, liền cảm thấy địa vị mình cao hơn so với việc Hạ phu nhân sinh ba nữ nhi, là đại công thần của Hạ gia. Có một thời gian bà ta còn không để lão phu nhân vào mắt, bị lão phu nhân ra sức giáo huấn vài lần mới chịu an phận.

Đôi vợ chồng này yên tâm thoải mái tiêu xài, không đóng góp tiền lại còn ganh tỵ vì Hạ phu nhân cầm quyền quản gia, lo sợ bọn họ bị thiếu thốn nên luôn tìm cái cớ quấy phá. Bọn họ nuôi dưỡng ba con trai cho học hành nhưng đều không nên thân, tú tài cũng không thi đậu nổi.

Lão đại Hạ Thụy Chư đọc sách hơn mười năm, nửa điểm tiến bộ cũng không có. Hạ lão gia thấy đọc sách vô vọng liền cho hắn đi theo học buôn bán, kết quả học ba năm, lần đầu tiên buông tay cho hắn tự làm liền mất của Hạ lão gia năm nghìn lượng bạc. Hạ lão gia còn chưa nói gì thì Vương thị liền không buông tha trách Hạ lão gia có suy nghĩ riêng muốn độc chiếm bí quyết làm ăn, không thật lòng chỉ dạy việc buôn bán, cố ý làm Hạ Thụy Chư buôn bán lỗ vốn, chỉ muốn loại bỏ Hạ Thụy Chư. Bà ta hoàn toàn quên rằng lúc bà ta gả vào Hạ gia sớm đã lụn bại, nếu không cũng không tới phiên bà ta được gả vào. Hiện tại việc phân gia nghiệp vốn chính là Hạ lão gia chính mình chống đỡ, cả nhà bà ta đều là người ăn bám.

Hạ đại bá không nên người, Hạ lão gia cuối cùng vì tình cảm huynh đệ và để cho lão phu nhân không khổ sở nên cháu trai cả không phải dính vào việc buôn bán, để cháu thứ hai Hạ Thụy Ngôn đi ra ngoài buôn bán. Hạ Thụy Ngôn khác với người nhà bên đó, dường như tất cả khôn khéo mưu mẹo của cả nhà đó đều dồn vào hắn cho nên học rất nhanh, chẳng qua là hắn không giúp Hạ lão gia ngược lại biến thành một khối tâm bệnh lớn. Cứ có chuyện đều là do hắn động tay động chân, cho dù là bàn tính hắn cũng động vào hai lần, đến khi cưới vợ so với hắn còn lợi hại hơn ba phần.

Con trai thứ ba của Vương thị lớn hơn Hạ Thụy Hi mấy tháng, nhưng được nuông chiều còn hơn con trai của Hạ phu nhân. Hắn mười sáu tuổi nhưng suốt ngày toàn lười kéo Vương thị làm nũng, cũng chưa đính hôn vì cao với không tới, thấp thì không chịu, hắn tuyên bố nếu không phải giai nhân tuyệt sắc thì không cưới, hết ăn lại nằm, đọc sách không thành, buôn bán không học, không có việc gì liền cùng Hạ đại bá tham gia bài bạc chơi, cùng người tranh đấu.

Hạ lão gia nuôi sống nhà này mười năm chỉ được duy nhất một cái lợi, đó là việc ba đứa cháu này ở bên ngoài đều tỏ vẻ tôn kính. Lúc Vương thị làm loạn thì họ sẽ giúp chi thứ hai khuyên Vương thị, đương nhiên, mục đích thực sự của bọn họ là gì thì chỉ có chính họ mới biết được.

Hạ Thụy Hi đánh giá hơn phân nửa là vì tư lợi. Nàng đặc biệt sợ giao tiếp cùng người ở Trường phòng, cũng rất buồn bực vì sao vợ chồng Hạ lão gia lại dễ dàng tha thứ cho người vô công rồi nghề như vậy. Sau này mới biết được trong tâm Hạ lão phu nhân luôn bệnh vực đại phòng vì sợ chi thứ hai bỏ mặc đại phòng, một mai bà chết đi thì nhà này liền không thể phân chia nên không muốn chịu cũng phải chịu.

Hạ Thụy Bội chạy đến bưng trà dâng Hạ phu nhân, sùng bái nói: “Nương, người thật lợi hại. Con đã sớm không chịu được rồi, rõ ràng tiền đều do phụ thân cấp, vậy mà họ chỉ y vào việc mình sinh sớm hai năm liền cả nhà ăn trắng ăn mặc trơn không đóng góp một đồng, ngược lại mỗi ngày bài bạc, phá tán tài sản. Ăn thịt uống rượu, cái gì cũng phải tốt nhất, cái gì cũng muốn tranh giành với nhà mình, thường hay đi ra ngoài gây chuyện, hoàn toàn không thấy sự vất vả của người cùng phụ thân. Bà ta cái gì cũng cho là đúng, còn mấy con trai thì khó lường nhưng bà nội rất che chở cho bọn họ. Mong là tương lai tiền đồ của Thụy Đồng chúng ta sẽ làm bà ta tức chết.”

Hạ phu nhân vừa đưa thuốc cho Lệ Nương bị đánh sưng mặt, vừa khề nằng: “Những lời này là tiểu bối con sao nói được chứ? Không có quy củ!” Thấy Hạ Thụy Hi còn đứng ở trong sân dạn dò nha hoàn, vẫy tay gọi nàng lại: “Hi Hi, thời tiết lạnh như vậy sao còn đứng ở ngoài, không sợ sinh bệnh sao. Lò sưởi tay đều lạnh rồi? Mau vào nhà. Hôm nay ba mẹ con ta cùng nhau dùng cơm trưa.”

Hạ Thụy Hi bước nhanh vào: “Nương, con đang lo lắng vừa rồi bà nội hình như không được vui?”

Hạ phu nhân nhẹ nhàng cười, bắt đầu đi nói: “Bà không vui đã mười mấy năm rồi.” Hạ Thụy Hi đoán Hạ phu nhân còn một câu không nói ra được, đó là “Nếu muốn bà nội con vui về thì người hôn mê hôm nay phải là ta.”

Hạ Thụy Hi tựa vào bên người bà thờ dãi: “Nương, ngày sau chúng con cứ phải sống như thế sao?” Hạ phu nhân nhìn nàng và Hạ Thụy Bội, mục đích rõ ràng là muốn chuẩn bị cho cuộc sống tương lai bên nhà chồng của bọn họ.

Hạ phu nhân ôm nàng và Hạ Thụy Bội vào ngực, cúi đầu nói: “Hai con hiểu khổ tâm của ta là tốt rồi. Làm phụ nữ đã khổ, làm vợ người ta còn khổ hơn, không sinh được con thì càng khổ. Hiện giờ, ta chỉ có trông mong chị em các con có thể sinh những đứa con trắng trẻo mập mạp. Hai con có thể cùng hòa thuận, tương lai cuộc sống hạnh phúc ngọt ngào, đệ đệ thì có tiền đồ, còn ta cũng không cầu mong gì nữa.

Khó có dịp ba mẹ con ôm nhau một chỗ như vậy, Hạ Thụy Bội thậm chí còn kéo tay Hạ Thụy Hi: “Nhị tỷ, ta sai rồi. Ta trước kia không hiểu chuyện, người tha thứ cho ta nha?”

Cảm nghĩ về việc mọi người đều là phụ nữ, đều sinh vào thời đại khó khăn này, Hạ Thụy Hi có cảm giác “đồng mệnh tương liên”, cười nắm tay Hạ Thụy Bội: “Chúng ta là tỷ muội ruột thịt, tỷ sẽ không trách muội. Nương quá vất vả cho nên về sau chúng ta đừng để người lo lắng nữa.”

Hạ Thụy Bội gật đầu, chăm chú ôm Hạ phu nhân, đầu chôn trong ngực bà: “Nương, về sau con sẽ không làm người lo lắng.”

Hạ phu nhân sờ nàng ta đầu khen ngợi: “Các con đều là do ta mang thai mười tháng, tất nhiên sẽ không nặng bên này nhẹ bên kia. Chỉ là các con có tính cách không giống nhau, các thức đối xử của Nương với từng người cũng không giống nhau, nhưng tất cả đều là vì các con hết.”

“Hôm nay ta phạt các con không đơn giản là phạt cho người khác xem. Quả thật có ý phạt ở bên trong. Các con phải nhớ kỹ, có thể khiến cho người ta phục không phải chính mình muốn như thế nào là như thế ấy, nếu mình có một chút sai lầm cũng không thể có tài năng phục chúng được. Bội Bội nhất định giận ta vì sao nhần tâm đánh Hồng Nhi?”

Hạ Thụy Bội ánh mắt lóe sáng, lắc đầu: “Con không giận. Mẫu thân đương nhiên có lý do của người.”

Hạ phu nhân chỉ dạy: “Hồng Nhi nếu còn ở lại bên cạnh con thì sớm muộn cũng gây cho con đại họa! Ngươi thì hôm nay chính là tương lai của nó! Người như vậy sao có thể ở lại bên cạnh con được? Mà Hồng Nhi thành ra như vậy thì con cũng không thể trốn tránh trách nhiệm! Cho nên ta muốn nói cho con là chủ tử có trách nhiệm của chủ tử, nô tài có bổn phận của nô tài. Con quản lý người bên cạnh không tốt thì sao có thể đi quản lý người khác? Về mặt này con nên học tập thêm ở nhị tỷ. Làm người làm việc gì cũng không thể chỉ biết dùng sức mà phải biết dùng đầu óc!”

Hạ Thụy Hi âm thầm cười khổ, Hạ phu nhân mới là người bọn họ phải học tập. Hạ phu nhân bình thường nhường nhịn Trường phòng, luôn ôn hòa lễ độ. Nhưng nhất cử nhất động của Trường phòng đều rơi vào mắt bà, chỉ chờ cơ hội thích hợp sẽ tung ra đủ mười phần uy lực. Dùng một câu để hình dung loại phương thức xử sự ngày chính là, “Bình thường ta không chọc giận người, người thích quấy phá, người cứ quấy phá. Người khác đều chỉ biết nói người đáng ghét, ta rộng lượng. Chờ có cơ hội ta liền một chập một phát bắt chết người, cho người muốn khóc cũng khóc không được, mãi mãi không thoát khỏi lòng bàn tay người khác.”

Hạ Thụy Bội bĩu môi, khó hiểu nói: “Nhị tỷ trông vậy nhưng thật ra lại rất thông minh, dường như thay đổi toàn bộ tính tình.” Nàng ta vài lần nghĩ kế hại Hạ Thụy Hi xấu mặt nhưng hiệu quả dường như không có.

Trong lòng Hạ Thụy Hi đột nhiên giật thót, vội nhìn sắc mặt Hạ phu nhân, thấy thần sắc Hạ phu nhân khó lường, không dám nhiều lời chỉ cúi đầu: “Tỷ không thông minh như muội nói đâu. Lúc đại bá mẫu té xỉu, tỷ đứng gần nhưng không biết phải làm gì. Vẫn là muội nghĩ kế hay.”

Hạ phu nhân nói: “Đừng nói nhiều. Các con đều là đại cô nương, nên học cách quản gia, đối với các con chỉ có lợi thôi.”

Khi nói chuyện, bọn nha hoàn dọn cơm xong, ba người vừa ăn mấy miếng thì Lệ Nương tiến vào thưa: “Bên kia đã tỉnh, đang làm ầm ĩ đòi tìm cái chết, lời nói rất khó nghe.”

“Bà ta nói cái gì?” Hạ Thụy Bội dựng thẳng lông mi lên. Hạ Thụy Hi cũng bày ra sắc mặt phẫn nộ.

Lệ Nương khó xử nhìn Hạ phu nhân, thấy Hạ phu nhân không lên tiếng, liền thấp giọng nói: “Mắng chúng ta bên này, mắng lão phu nhân bất công, nói là tương lai viếng mồ mã, cũng té gì gì đó, còn phải dựa vào con trai của bà ta. Lời này thật sự hơi quá đáng, không phải chúng ta còn có tứ thiếu gia sao?”

Hạ phu nhân không hề ngẩng đầu lên: “Cũng không phải lần đầu tiên chị ta la lối, thích khóc lóc ầm ĩ thì cứ để khóc lóc ầm ĩ, cuối năm rồi chẳng ai để ý đến chị ta đâu.”

Ba mẹ con dùng cơm xong, Hạ phu nhân vỗ vỗ trán: “Đầu hơi đau.”

Hạ Thụy Hi vội đỡ bà nằm xuống: “Chắc Nương vất vả quá, lại bị gió lạnh thổi vào. Lệ Nương, nhanh đi mời đại phu đến.”

Hạ Thụy Bội thay đổi sắc mặt, kéo Hạ Thụy Hi: “Đều là tại bên kia làm ầm ĩ, xem chúng ta đi cho bà ta biết tay.”

Hạ phu nhân giận quát một tiếng: “Không cho đi! Nếu các con dám đi làm mất mặt ta, ta sẽ không nhìn mặt các con!”

Đang nói, nha hoàn trong phòng lão phu nhân đến mời: “Nhị phu nhân, lão phu nhân mới ngai qua đó xem.”

Hạ Thụy Bội cả giận nói: “Không thấy sao, Nương của ta đang ôm giận sinh bệnh đây?”

Nha hoàn kia khó xử vân vê góc áo, nhỏ giọng: “Lão phu nhân nói cho dù như thế nào, vẫn phải mời nhị phu nhân đi qua đó, lão phu nhân có việc gấp muốn dặn dò.”

Hạ phu nhân muốn ngồi dậy đi, Lệ Nương nháy mắt, Hạ Thụy Hi nói: “Nương đang bệnh, ta đi theo người.” Quay đầu lại cười với Hạ phu nhân: “Nương, người an tâm nằm nghỉ. Con đi xem bà nội có gì dặn dò, nếu không làm được con sẽ về thỉnh giáo người.”

Hạ phu nhân gật đầu, “Lệ Nương, lấy áo choàng cho nhị tiểu thư.”

Hạ Thụy Hi muốn nói không cần, Lệ Nương nhanh chân lấy áo cho nàng, lại chuẩn bị cả lò sưởi tay, thấp giọng nói: “Nhị tiểu thư, khi tới bên kia nhớ nhần nhẹn.”

Cùng lắm là cách mấy sân mà thôi, nhưng dường như lại thấy càng đi càng xa. Hạ Thụy Hi tới chỗ lão phu nhân, nha hoàn kia chạy vào bẩm báo, một tiểu nha hoàn đứng ở cửa không cho vào: “Lúc này lão phu nhân muốn niệm kinh, bất cứ ai cũng không được quấy nhiễu. Có người nào muốn gặp thì xin chờ. Chờ lão nhân gia niệm xong sẽ ra.” Cũng không mời Hạ Thụy Hi vào cửa, để cho nàng đứng chờ ở trong sân.

Chương 27: Mẫu Tử

Edit: Mai Phạm Beta: Minh Nguyệt

Nha hoàn canh cửa tính tình cương trực, nàng ta cũng không quan tâm ai là người đứng đầu trong viện, chỉ biết tuân thủ mệnh lệnh của lão phu nhân, vừa không thông báo, cũng không cho người đi vào.

Hạ Thụy Hi đương Nhiên biết điều này không phải nhằm vào nàng, mà là nhằm vào Hạ phu nhân. Hạ phu nhân không hoàn toàn nghe theo lão phu nhân, làm trong lòng lão phu nhân không thoải mái mà không nói được gì, cho nên đôi phương thức nhằm gây sức ép cho Hạ phu nhân. Hạ phu nhân tranh hơn thua cùng lão phu nhân Nhiều năm, biết tính khí của lão phu nhân cho nên bị bệnh thật đúng lúc.

Lão phu nhân chính là đại diện cho một trong những hành vi của bà nội ác độc (*hay mẹ chồng khó tính*). Mùa đông khắc nghiệt, gọi người đến nhưng không cho bước vào cửa, để cho người ta đứng ngoài sân chịu gió lạnh.

Hạ Thụy Hi đứng trong sân Nhiều giờ liền, trò chuyện mấy lượt với những người qua lại, thậm chí cố ý nói chuyện lớn tiếng nhưng trong phòng lão phu nhân vẫn không động tĩnh gì. Lệ Nương cũng đến xem vài lần. Mặc dù nàng mặc áo khoác lông cừu dày, tay cầm lò sưởi nhưng vẫn không chịu nổi khí lạnh từ lòng bàn chân từng chút từng chút xâm nhập lên, Hạ Thụy Hi không thể bắt trước tiểu nha hoàn kia nhảy tới nhảy lui để sưởi ấm, nàng phải chú ý dáng vẻ của mình, một lúc sau, nhịn không được hắt xì mấy cái liên tục.

Thuần Nhi đau lòng nói: “Tiểu thư, chờ đợi như vậy không phải cách hay. Nô tỳ sẽ canh ở đây, tiểu thư đi về trước sưởi ấm, chờ lão phu nhân niệm kinh xong, nô tỳ lại gọi người đến được không?”

Hạ Thụy Hi lắc đầu: “Không cần.” Nàng thay thế Hạ phu nhân đến chịu phạt, sao có thể bỏ đi được. Nếu nàng đi rồi, lão phu nhân chẳng phải sẽ vin vào cơ đó nói Hạ phu nhân hay sao? Nàng không thể để lão phu nhân lấy cớ như vậy. Nói không chừng lúc này lão phu nhân đang ở trong phòng rình xem nàng, chờ nàng bỏ đi, nàng không thể nhận thua bỏ cuộc đâu.

Tuy rằng nàng không quyến luyến tình cảm mẹ con thật sự với Hạ phu nhân, thậm chí sâu trong nội tâm nàng vẫn còn đề phòng Hạ phu nhân, sợ hãi Hạ phu nhân. Nhưng nàng cũng hiểu rằng tại thế giới này, ít nhất là trước mắt, không ai yêu thương và thật lòng đối xử đối với nàng như vợ chồng Hạ lão gia. Ăn mặn trả đào, nàng tin rằng chỉ cần mình không để lộ hành tung, thật tâm đối xử tốt với vợ chồng Hạ lão gia thì họ sẽ cảm nhận được ý tốt của nàng thôi. Cho dù họ không cảm nhận được, nàng cũng không thẹn với lương tâm của mình.

Hạ Thụy Hi đứng đợi ước chừng tới một canh giờ, bầu trời tối đen, đèn trong phòng lão phu nhân cũng đã sáng, vẫn không có người đến kêu nàng vào. Bên phía Hạ phu nhân cũng không thấy động tĩnh, xem ra người nhà Hạ gia ai cũng kiệt sức. Thuần Nhi âm ức mân mê miệng: “Tiểu thư, sao ai cũng đều quên mất người hết vậy?”

Hạ Thụy Hi cười cười, nếu Hạ phu nhân đến kêu nàng trở về, nàng mới là chịu khổ không công. Nàng tin rằng Hạ phu nhân tuyệt đối không quên nàng, cũng sẽ không để nàng chịu khổ không công như vậy.

Uyển Nhi cũng chịu không nổi bèn hiến kế: “Tiểu thư, hay là, người cũng làm giống đại phu nhân kia... được không...?”

Uyển Nhi muốn Hạ Thụy Hi học giả bộ bất tỉnh giống Vương thị, thế là xong hết mọi chuyện. Hạ Thụy Hi lắc đầu, “Ta sao có thể khiến bà nội với mẫu thân bất hòa được?” Có thể không quan tâm đến Lão phu nhân, nhưng Hạ phu nhân nhất định sẽ bị mất mặt vì không thương con gái nên mới để con gái chịu lạnh thay, vậy không phải là ngược lại với mong muốn ban đầu của Hạ Thụy Hi sao?

Chắc là vì né tránh Hạ Thụy Hi nên lão phu nhân cũng không truyền cơm, cả Hạ gia đại viện im ắng, lạnh tanh, hoàn toàn không có người nào nhiệt chuẩn bị cơm chiều. Nha hoàn bà vú trong phòng lão phu nhân lên nhìn ba người chủ tớ Hạ Thụy Hi, vẻ mặt buồn rầu.

Ba người Hạ Thụy Hi vừa lạnh vừa đói, bụng kêu réo sôi sục. Hạ Thụy Hi âm thầm an ủi chính mình, coi như này giờ đang làm nhiệm vụ bảo vệ khách, trước mắt đây là công việc của mình, coi bản thân mình chính là Hạ nhị tiểu thư để tập yêu thương người nhà của mình, chính thức hoà nhập vào gia đình mình cùng với cuộc sống của mình. Có điều sự tình diễn biến đến nước này, nàng muốn xem rốt cuộc kết quả như thế nào đây.

Ngoài cửa truyền đến một âm thanh ồn ào, người kia lớn giọng làm Hạ Thụy Hi mắt sáng rực lên, Hạ lão gia đã trở về!

Hạ Thụy Đồng ôm cái lò sưởi tay dẫn đầu vọt vào, trước tiên tiến lên sờ cái lò sưởi trong tay Hạ Thụy Hi đã sớm lạnh ngắt, vừa đem lò sưởi tay nóng rực nhét vào tay nàng, vừa hướng vào phòng lão phu nhân lớn tiếng nói: “Nhị tỷ tỷ, tỷ làm sao thế? Tỷ phạm lỗi gì để cho bà nội không muốn gặp tỷ, không cho ăn cơm, phạt tỷ đứng đây? Ai nha, tay đều lạnh ngắt rồi, mùa đông lạnh bị bệnh phải làm sao bây giờ?”

Hạ Thụy Hi mỉm cười sờ đầu Hạ Thụy Đồng, nhẹ giọng hỏi hân: “Sao để lại tới đây?”

Hạ Thụy Đồng thấp giọng nói: “Mẫu thân đã sớm phái Thôi Nguyên đến học đường kêu đệ đến thay tỳ, nhưng phu tử thực đáng giận lại không cho đệ về sớm.”

Hạ lão gia sai bước tiến vào, thấy chủ tử Hạ Thụy Hi bộ dạng bi thảm, lông mi lập tức dựng thẳng lên, rống lớn tiếng: “Hạ Thụy Hi! Ta không ở nhà mấy ngày nay, con lại làm gì để cho bà nội tức giận?”

Hạ Thụy Hi nhin cười: “Con không có.”

Hạ lão gia lập tức giữ chặt nằng, đem nằng kéo vào nhân trong phòng lão phu: “Không có? Ta mới vừa đi đến cửa lớn, đã nghe bà vú canh cửa nói nhị tiểu thư không biết lại làm sai chuyện gì, bị lão phu nhân phạt đứng mấy canh giờ, lão phu nhân vẫn không tha thứ nằng. Con không phạm sai lầm làm sao bà nội phạt con được? Dám gạt ta, đi, đi, ta vào hỏi bà nội con là biết liền.”

Lão phu nhân trong phòng sớm nghe thấy động tĩnh, nha hoàn giữ cửa vội mở cửa ra, mời Hạ lão gia và mọi người đi vào. Hạ lão gia tay phải kéo con gái, tay trái nắm lấy con trai, trừng mắt nhìn nha hoàn canh cửa, hừ lạnh một tiếng. Nha hoàn kia sợ tới mức co rụt cổ lại, trong mắt liên rung rung nước mắt.

Lão phu nhân cũng không ở trong phòng, Hạ lão gia hỏi: “Nương của ta đâu?”

Nha hoàn run run nói: “Sáng nay lão phu nhân trở về bèn niệm kinh một hồi, truyền bảo người không thoải mái nên đi ngủ sớm.”

“Vậy sao?” Hạ lão gia trừng mắt, “Nhị tiểu thư đứng trong sân lâu như vậy, các người đều không bẩm báo lão phu nhân?”

Nha hoàn thưa: “Lão phu nhân từng nói, không cho ai quấy rầy bà.”

Vừa dứt lời, trên mặt liền bị Hạ lão gia tát một cái, “Tiện tỳ! Lão phu nhân nếu kêu người đi kêu người đến sao lại không cho người bẩm báo? Người không bẩm báo thì ít ra cũng phải cho người ta tiến vào chờ chứ? Rõ ràng là tiện tỳ các người ở bên trong làm khó dễ, chủ tử ở bên ngoài chịu rét chịu đói, các người lại ở trong này sưởi ấm thoải mái, nô tài như vậy sao? Đáng đánh!”

Nha hoàn sợ tới mức quỳ thụp trên mặt đất, bưng mặt nói không ra lời: “Nô tỳ... Nô tỳ...”

“Lão nhị, người ở bên ngoài ồn ào cái gì? Có phải bắt mất đối với ta không? Dám chạy đến chỗ của ta giương oai sao?” Phòng trong vang lên thanh âm bất mãn của Hạ lão phu nhân, thấy Hạ lão gia một phen cuồng oanh loạn tạc, lão bà cuối cùng nhin không được.

Hạ lão gia ha hả cười, thanh âm roi chậm lại mấy độ, nhẹ nhàng nói: “Mẫu thân bớt giận. Con nào dám? Còn không phải là con quan tâm sức khỏe của mẫu thân, trở về thăm người, người hết giận rồi sao?”

Lão phu nhân hừ lạnh một tiếng: “Người cho ta hết giận rồi sao? Người muốn để ta hết giận thì đánh nha hoàn trong phòng ta làm chỉ?”

Hạ lão gia cười nói: “Con chỉ nghĩ, nếu là nha đầu Hi Hi làm mẫu thân tức giận thì nằng cũng đã bị trừng phạt rồi, mẫu thân cũng sớm nguôi giận. Hi Hi đợi bên ngoài mấy canh giờ, tiện tỳ này lại gạt không báo, không phải cố ý làm mẫu thân người tức giận sao? Con thay người giáo huấn bọn họ một chút.”

“Hi Hi chọc ta tức giận? Đợi bên ngoài mấy canh giờ? Tại sao lại có chuyện này? Hi Hi đến đây lúc nào? Vì sao lại đến?” Lão phu nhân giả cầm giả điếu.

Hạ Thụy Hi bước lên phía trước thưa: “Bà nội, giờ ngọ hôm nay, người truyền gọi Nương của con, nói là người có chuyện quan trọng dặn dò. Lúc ấy Nương con bị bệnh không dậy nổi, lại sợ chậm trễ chuyện của bà nội, nhưng cũng ráng ngồi dậy muốn tới. Là cháu gái thương mẫu thân, cả gan ngăn Nương lại, tự ý lại đây hầu hạ bà nội.”

“Ồ? Có việc này sao? Ta già rồi, trí nhớ cũng kém, đã quên mất. Nha hoàn chết tiết kia, cũng không nhắc nhở ta một tiếng.” Lão phu nhân thờ dài một hơi, tính toán dù chết cũng không nhận.

Hạ lão gia lo lắng nói: “Mẫu thân, nghe nói thân thể người không thoải mái, để con xem mạch cho người?”

Lão phu nhân lại thờ dài: “Không có việc gì, ta ngủ một giấc thì tốt rồi. Hi Hi chịu oan ức, mau dẫn hài tử trở về nghỉ một lát đi. Hi Hi? Người sẽ không trách bà nội chứ?”

Hạ Thụy Hi khiêm nhường nói: “Cháu gái đương nhiên không dám.”

Lão phu nhân lại nói: “Người nói mẫu thân người bị bệnh?”

“Phải.”

Lão phu nhân cười quái dị vài tiếng: “Buổi sáng nằng ta không phải uy phong lẫm liệt, tinh thần tinh táo sao? Tại sao đột nhiên bị bệnh? Hai đứa con dâu, một đứa làm âm ỷ, một đứa ta vừa kêu đến thì nằng liền bệnh. Một đám đều cầu cho lão già như ta chết sớm một chút để các người có thể ở riêng.”

“Mẫu thân?” Hạ lão gia thay đổi sắc mặt, “Vợ con có gì không phải, xin mẫu thân...”

Lão phu nhân đột nhiên trở mặt, lạnh lùng nói: “Ta mệt rồi, các người lui ra đi!”

Hạ lão gia sắc mặt thay đổi mấy lần, cuối cùng bắt đắc dĩ thờ dài, cúi người vái chào: “Dạ, mẫu thân an tâm tĩnh dưỡng, con xin cáo lui.” Hạ Thụy Hi vội dẫn Hạ Thụy Đồng cúi chào. Lão phu nhân không thềm nói một lời.

Hạ lão gia mang theo chị em Hạ Thụy Hi cáo từ lão phu nhân đi ra, bình tĩnh đứng trong sân giữa đầu nhìn không trung âm u thật lâu không nói, thân ảnh cao lớn có vẻ rất mệt mỏi. Hạ Thụy Hi chỉ sợ ông giận Hạ phu nhân nên vội giải thích: “Phụ thân, đại bá mẫu bà ta... Hôm nay Nương mệt mỏi quá, thật sự không thoải mái, người xem bệnh cho mẹ có được không?”

Hạ lão gia thờ dài một hơi, đem áo choàng trên người cởi ra khoát lên người Hạ Thụy Hi, cầm đôi tay lạnh lẽo của nàng, xoa đầu nàng: “Con đã trưởng thành rồi, đã biết thương Nương.”

Xem ra ông cũng không giận Hạ phu nhân, Hạ Thụy Hi yên lòng, lấy lòng nói: “Con cũng thương cả phụ thân nha.”

Hạ Thụy Đồng cũng cười nói: “Con cũng thương cha với Nương.”

Hạ lão gia nhìn thấy con trai con gái như vậy, trong lòng ấm áp, cùng hai người sai bước đến sân viện của Hạ phu nhân. “Đi, cả nhà chúng ta cùng nhau ăn bữa cơm.”

Lệ Nương đứng ở cửa tiếp đón ba người, kéo Hạ Thụy Hi nhìn một hồi từ trên xuống dưới: “Cám ơn trời đất, cuối cùng là đã trở lại. Phu nhân có thể yên tâm rồi.”

Nha hoàn kéo mảnh, mùi đồ ăn nóng hôi phả đến. Dưới ánh sáng ấm áp của ngọn đèn, một bàn đầy đồ ăn ngon lành hiện ra, bên cạnh bố trí năm bộ chén đĩa. Có thể thấy được Hạ phu nhân sớm biết Hạ lão gia tối nay sẽ về nhà cho nên cố ý trị Vương thị ngay hôm nay, chính là chờ Hạ lão gia về tới thu thập tàn cục. Hạ Thụy Hi học được chiêu này, chẳng những đánh răn bảy tác như thế nào còn phải lựa chọn thời cơ xuống tay thích hợp. *(7 tác tính từ đầu răn là chỗ xương yếu nhất trong cơ thể răn, giống như từ huyết trên cơ thể người vậy.)*

Hạ phu nhân khoác áo choàng thật dày, ngồi dựa vào nhuễn tháp, lông mi nhú lại, nhìn lòng sưởi ngẩn người. Hạ Thụy Bội tựa vào bên cạnh bà, đang ngủ gà ngủ gật. Nghe thấy tiếng bước chân, hai người đồng loạt ngẩng đầu lên nhìn ba người cười tươi sáng.

Hạ Thụy Đồng tiến lên nhào vào lòng Hạ phu nhân, lo lắng nói: “Nương, ngài bị bệnh có sao không? Có chỗ nào không thoải mái? Để con xoa bóp cho người?”

Hạ lão gia đem Hạ Thụy Hi kéo đến ngồi cạnh lò sưởi, vừa kêu Lệ Nương sưởi ấm cho nàng, vừa đẩy con trai ra, “Đi, đừng phiền Nương.” Rồi cầm tay xem mạch cho thế tử, “Cảm phong hàn, uống thuốc một chút sẽ khỏe thôi.” Hạ phu nhân nhìn chồng cười, tình ý vô hạn ở trong đó.

Hạ Thụy Hi thấy cay cay sống mũi, đây là cảm giác gia đình ấm áp, luôn có người nhà chờ đợi mình về, đúng là nàng không còn cầu gì hơn.

Bạn đang đọc truyện *Gái Ế Không Hiền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Lễ Mừng Năm Mới

Edit: Mai Phạm

Beta: Minh Nguyệt

Hạ Thụy Hi nấu thuốc cho Hạ phu nhân ở ngoài hành lang đã được hai canh giờ.

Chân Nhi đi ra nhìn vài lần, vẫn không thấy nàng có dấu hiệu dừng lại, không nhịn được hỏi: “Nhị tiểu thư, thuốc đã được chưa?”

Hạ Thụy Hi dùng quạt hương bồ quạt ẩm thuốc thành phạch: “Được rồi. Đây là bước cuối cùng.”

Chân Nhi nhìn bình thuốc đen tuyền bên cạnh kia, cẩn cẩn mỗi, xoay người vào nhà. Hạ phu nhân vẫn chăm chú đọc quyển sách trong tay, “Chân Nhi, nhị tiểu thư vẫn chưa làm xong ư? Đây là lần đầu tiên nàng nấu thuốc, người đi xem đi, đừng chủ quan.”

Sáng sớm nay Hạ Thụy Hi đã chủ động đưa ra ý kiến nấu thuốc cho Hạ phu nhân, Hạ phu nhân vốn thương Hạ Thụy Hi hôm qua đứng trong gió lạnh lâu như vậy, muốn cho nàng nghỉ ngơi nhiều một chút. Nhưng nhìn thấy tinh thần nàng hừng khởi như vậy, lại nghĩ đến tương lai nàng ở nhà chồng, sau này việc phụng dưỡng cha mẹ chồng cũng không thể không làm, hiện tại học xong cũng tốt, vẫn tốt hơn tương lai cái gì cũng không biết sẽ bị người ta xem thường. Cho nên đồng ý với nàng, ai ngờ đợi một thời gian lâu như vậy vẫn chưa thấy nấu xong.

Chân Nhi cười nói: “Phu nhân, nhị tiểu thư nấu thuốc rất cẩn thận, đã xong hai nước, hiện tại đang nấu nước thứ ba.”

Hạ phu nhân buông quyển sách xuống, ngạc nhiên nói: “Vậy tại sao không bụng thuốc đã nấu xong vào cho ta uống?”

Chân Nhi trả lời: “Nhị tiểu thư không cho. Nàng nói thuốc nấu lần một sẽ rất đặc, lần thứ ba sẽ rất loãng, đợi nàng nấu xong ba lần, hòa trộn lại với nhau, như vậy phu nhân uống lần nào cũng được đều như nhau, được tính cũng dài hơn, phu nhân có thể sớm ngày bình phục. Nó tỳ nghĩ rằng, thường khi thuốc được nấu tới nước thứ ba, quả thật loãng hơn một chút, nhị tiểu thư thật cẩn thận, suy nghĩ thật chu đáo.”

Con người mất Hạ phu nhân sáng lên, đi đến bên cửa sổ xem Hạ Thụy Hi. Chỉ thấy Hạ Thụy Hi ngồi xỏm ở cuối hành lang, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, ánh mắt nhìn chằm chằm nồi thuốc, vừa thấy nồi thuốc sắp sôi tràn ra liền vội vàng dùng quạt hương bồ quạt vài cái, vẻ mặt chuyên chú không quan tâm đến điều gì khác. Cuối cùng, nàng khuấy đều, thử độ nóng rồi đem thuốc đổ vào chén, đích thân bụng thuốc vào phòng Hạ phu nhân.

Hạ phu nhân thấy nàng vào liền dặn dò Chân Nhi: “Người đi dọn dọn phòng bếp, trưa hôm nay đem thêm đồ ăn, lão gia muốn mời thầy giáo của thiếu gia ăn cơm.” Hơn nửa năm nay Hạ Thụy Hi thật sự thay đổi quá nhiều, làm bà vừa vui mừng lại kèm theo những lo lắng không hiểu được, nếu hỏi lo lắng cái gì, bà cũng không biết phải nói ra sao.

Hạ phu nhân thường hay có những lo nghĩ như vậy, ở trong sân nhìn hoa cỏ ngẩn người, vẻ mặt ưu thương, không còn tùy ý ngang bướng như trước đây, phụ nữ tuổi tác càng lớn dường như đã trải qua phong sương, hiểu rõ nhân gian hơn cả trăm nữ tử vừa trưởng thành. Còn nửa hôm qua Hạ Thụy Hi không tự mình cầu xin, chỉ lên hối lộ vú Trương để đánh Lương Nhi cho nhẹ, những chuyện như vậy ngày xưa chính bà cũng không làm được.

Cả khi, Hạ phu nhân nghe Vương thị nói rằng mình sẽ không có hậu, trên mặt Hạ Thụy Hi không che dấu được phần nộ, rồi cảm thấy rất lo lắng về chuyện không có hậu đó, thay mình đi tới phòng lão phu nhân rồi bị coi thường phải đứng ở trong viện suốt hai canh giờ mà vẫn quật cường không hề di chuyển, còn đối xử với bà và Hạ lão gia vô cùng thân thiết hiếu thuận, yêu thương Hạ Thụy Đồng, lại biểu hiện vô cùng tự nhiên như vậy, không hề giống với trước đây chút nào.

Rốt cuộc có điều gì không hợp lý? Hạ phu nhân đau đầu suy nghĩ.

“Nương, uống thuốc, vừa tầm không nóng không lạnh nhé.” Hạ Thụy Hi chợt lộ ra khuôn mặt tươi cười đem thuốc đưa tới.

Hạ phu nhân vội thu dòng suy nghĩ lại, nhận lấy thuốc uống cho bằng hết, vẻ mặt nhăn nhó nhìn Hạ Thụy Hi chỉ tay lên bàn.

Hạ Thụy Hi thấy vậy mang một chén trà nóng qua.

Hạ phu nhân lắc đầu, chỉ chỉ miệng.

Hạ Thụy Hi: “Không phải sao? Ah!” Bùng tỉnh mở hộp ra, lấy một miếng mứt hoa quả nhét vào miệng Hạ phu nhân, lại nhón một viên bỏ vào miệng mình, cười vô cùng thoải mái.

Hạ phu nhân thở dài, vẫn giống y như cũ, xem ra còn phải mài dũa thêm.

Hạ Thụy Hi nhìn Hạ phu nhân khoe thành tích: “Nương có thấy thuốc hôm nay có gì khác không?”

Hạ phu nhân bắt động thanh sắc: “Có gì khác sao?”

Hạ Thụy Hi trả lời: “Trước đây con phải uống thuốc quá nhiều, phát hiện ra thuốc hôm sau uống loãng hơn thuốc hôm trước uống rất nhiều, nếu như để an thần thì hiệu quả ngày hôm đó không được tốt lắm. Con liền suy nghĩ, nhất định là do cách nấu, nếu như nấu xong một lần, điều chỉnh đặc loãng cho tốt, tác dụng của thuốc hoàn toàn có thể duy trì. Con sợ nghĩ sai, cố ý đến hỏi phụ thân, phụ thân liền khen con thông minh, còn nói, nếu con là con trai, khẳng định có thể kế thừa y bát của cha.” Nói xong lại nhìn Hạ phu nhân, biểu lộ bộ dáng như một đứa trẻ không bỏ sót chi tiết nào.

Hạ phu nhân cười: “Ừ, quả nhiên là nữ thần y.” Vờ như vô tình hỏi: “Hi Hi, hôm qua lúc chịu khổ có oán hận bà nội không? Có trách nương không đi giúp con không?”

Hạ Thụy Hi cảnh giác cảm thấy Hạ phu nhân hình như đang thăm dò nàng. Con mắt đỏ hồng, lắc đầu thấp giọng nói: “Con gái không trách nương, con sợ nương bệnh.” Nàng không nói đến Hạ lão phu nhân, ám chỉ Hạ lão phu nhân chỉ thương cháu trai, không thương cháu gái, vì tức giận con dâu mà để cháu gái đứng nửa ngày trong viện vào mùa đông giá rét, chẳng thèm quan tâm, thật sự là quá nhẫn tâm. Nàng do dự một chút, thêm một câu: “Bọn họ bắt nạt chúng ta. Con muốn đánh nha đầu đứng ngoài cửa, nhưng sợ làm tăng thêm phiền toái cho nương. Phụ thân không ở nhà, nương bệnh, đệ đệ còn nhỏ, con là lớn nhất, có cái gì, con đương nhiên nên gánh vác một chút...”

Hạ Thụy Hi không biết khi mình nói những lời này giống như bình thường Hạ lão gia thường hay nói với Hạ phu nhân. Hạ lão gia thường nhìn Hạ phu nhân nói: “Cha của ta chết sớm, nương thân thể không tốt, đại ca không để ý tới việc trong nhà, chỉ có một mình ta còn có chút năng lực, có cái gì, đương nhiên phải gánh vác một chút...”

Hạ phu nhân nhớ tới lời nói của Hạ lão gia, hoàn toàn đã quên cảm giác hoài nghi vừa rồi, chỉ cảm thấy Hạ Thụy Hi quả nhiên rất giống Hạ lão gia. In lặng trầm tư trong chốc lát, vỗ vỗ tay Hạ Thụy Hi: “Con có thể nghĩ được như vậy, tốt lắm. Con từ nhỏ chính là một đứa nhỏ hiếu thuận, cũng không uổng công cha mẹ yêu thương con. Con cũng đừng trách ba nội, bà trước đây cũng từng có một thời gian dài làm dâu, bà có khó xử riêng của bà. Tương lai con tới nhà chồng rồi sẽ biết.”

Đôi mắt Hạ Thụy Hi đỏ lên, nghẹn ngào: “Nương, con không muốn lập gia đình.”

Hạ phu nhân vội khuyên: “Không được khóc, không được khóc. Sắp sang năm mới rồi, tháng giêng kỵ đầu tháng chạp kỵ đuôi, bây giờ khóc, sang năm mới sẽ khóc cả năm. Đừng khóc con.” Thấy nàng nín rồi, oán trách nói: “Con gái lớn sao có thể không lập gia đình chứ?”

Hạ Thụy Hi thấp giọng nói: “Không ai để mất tôi con.” Nàng cố ý nhắc tới điều này, để cho Hạ phu nhân phải suy nghĩ, rồi cuộc chuyện với Âu gia tính toán như thế nào. Nàng vẫn lo lắng đề phòng chuyện này.

Hạ phu nhân bảo: “Nói vậy. Chờ thêm một năm nữa, ta và cha con đều tự có sắp xếp.”

Hạ Thụy Hi hỏi sắp xếp gì, Hạ phu nhân hỏi thế nào cũng không chịu nói, chỉ có đuổi Hạ Thụy Hi trở về phòng nghỉ ngơi.

Ngày hôm sau sau khi Hạ lão gia về nhà, liền phải đi tìm Hạ đại bá đã rời nhà ba ngày ba đêm chưa về, tìm từ sáng tới tối mới thấy, cuối cùng cũng từ lâu xanh kéo được Hạ đại bá đang uống được say như chết về nhà. Việc đầu tiên sau khi Hạ đại bá tỉnh rượu chính là lời Ngưu ma ma ra đánh một trận thừa sống thiếu chết, cho người ném vào cửa nhà mẹ của Vương thị, lại hung hăng mắng Vương thị, Hạ gia đại viện cuối cùng cũng yên tĩnh một chút.

Đêm 30, tuyết bay là tả, nghe bọn người hầu trong viện vừa đốt pháo, vừa hô to “Tuyết rơi đúng lúc triệu năm được mùa”, Hạ Thụy Hi mang theo vài phần phiên muộn, vài phần khoai hoạt, từ lúc xuyên qua đến nơi đây đã là đêm 30.

Sau khi tế tổ, người một nhà vô cùng vui vẻ ăn xong bữa cơm đoàn viên. Trưởng bối phân phát tiền lì xì cho tiểu bối, chủ tử phân phát tiền lì xì cho hạ nhân, không khí cả Hạ phủ đều vui mừng.

Hạ Thụy Hi nhớ tới Lương Nhi một mình ở ngoại viện dưỡng thương. Điều kiện ở ngoại viện không tốt bằng Tuyết Lê Tiểu Trúc, Lương Nhi lại bị phạt tống tới đó, chỉ sợ những người khác sẽ không đối xử tốt với nàng ta. Hạ Thụy Hi sợ nàng bị đối, lại sợ nàng cô đơn đau lòng. Cố ý dặn dò Thuần Nhi đi chiếu cố cho Lương Nhi, sai Thuần Nhi mang những món ăn ngon trên bàn đưa đi.

Sau đó Hạ Thụy Hi bị nha hoàn bà vú vây quanh, cùng trở về nghỉ tại Tuyết Lê Tiểu Trúc. Vào cửa liền thấy Thuần Nhi lông mi nhú lại, nhìn chằm chằm vào mặt ưu thương. Thấy mọi người tiến vào, Thuần Nhi vội cười, đứng dậy gỡ áo choàng Hạ Thụy Hi xuống, đổi giày cho nàng.

Hạ Thụy Hi tưởng rằng Lương Nhi không ổn, vội hỏi: “Lương Nhi sao rồi?”

“Thưa tiểu thư, Lương Nhi bây giờ rất tốt. Nghỉ ngơi thêm nửa tháng là có thể trở về hầu hạ người.” Thuần Nhi nhìn mọi người chung quanh, muốn nói lại thôi.

Hạ Thụy Hi cũng không hỏi lại, đợi tất cả mọi người lui ra rồi, Thuần Nhi hầu hạ nàng nằm ngủ, nàng mới hỏi đã xảy ra chuyện gì.

Thuần Nhi khó xử nói: “Quá mấy ngày rồi nói sau.”

“Nói. Ta bảo người nói người phải nói.” Hạ Thụy Hi càng tin rằng chắc chắn Thuần Nhi có chuyện muốn giấu nàng.

Thuần Nhi cúi mặt nhìn mặt đất, nhẹ giọng nói: “Đêm qua, Hồng Nhi không qua khỏi.”

Hạ Thụy Hi tuy rằng đã sớm liệu được kết cục của Hồng Nhi, nhưng chính tai nghe được tin tức này vẫn cảm thấy tim đập liên hồi và vô cùng sợ hãi. “Phu nhân và tam tiểu thư có biết không?”

“Phu nhân ban cho một quan tài. Tam tiểu thư chẳng nói gì cả, cũng, cũng không có liếc mắt nhìn qua lần nào.”

Hồng Nhi chết, đối với những người khác trong Hạ phủ, cũng lắm là cái chết của một nô tài tiện đã phạm sai lầm mà thôi. Hạ phu nhân ban cho quan tài, với những người khác xem ra đã là hết lòng quan tâm giúp đỡ. Nhưng đối Hạ Thụy Hi mà nói, lại sâu sắc nhắc nhở nàng, đây là thời đại xem mạng người như rơm rác, nếu người không thể dựa vào pháp chế xã hội để đảm bảo an toàn cho bản thân, người cũng chỉ có thể dựa vào chính mình để đảm bảo an toàn cho chính mình. Nàng nhất định phải thật cẩn thận, có hết sức nắm giữ quyền chủ động trong tay mình, chứ không đem vận mệnh của bản thân mình giao cho người khác nắm giữ, mới có khả năng đề tồn tại.

Thuần Nhi thấy Hạ Thụy Hi rất lâu không nói thêm gì, tưởng rằng nàng không vui. Dù sao chủ tử nào cũng không muốn ngày tết lại nghe được chuyện xui xẻo như thế, không khỏi lo lắng gọi một tiếng: “Tiểu thư?”

Hạ Thụy Hi thấy bộ dáng lo lắng của Thuần Nhi, biết nàng sợ cái gì, thấp giọng nói: “Thuần Nhi, về sau người với Lương Nhi, nhất định phải cẩn thận một chút.” Tùy tay đưa bao lì xì cho Thuần Nhi: “Vắt và một năm, thưởng cho người. Đêm nay không cần gác đêm, đi nghỉ ngơi sớm đi.”

Thuần Nhi vui mừng quá đổi, tay nắm bao lì xì, cúi đầu chào Hạ Thụy Hi, cười tủm tỉm đi ra. Hạ Thụy Hi thần thờ nhìn nóc màn, than thở tình người bạc như tờ giấy. Thuần Nhi và Hồng Nhi có mâu thuẫn, biết nàng ta chết, có cảm giác thương xót, nhưng chỉ khoảng nửa khắc sau thấy tiền thưởng cũng hoàn toàn quên đi đau khổ. Còn Hạ Thụy Bội kia, Hồng Nhi rốt cuộc cũng làm bạn với nàng ta nhiều năm, đánh nhau với Lương Nhi cũng là xuất phát từ mưu kế do nàng ta bày đặt ra, có thể nói, Hồng Nhi chết gián tiếp ở trong tay nàng ta, khi còn sống nàng ta còn cầu xin với Hạ phu nhân, lúc chết rồi cũng chẳng quan tâm nữa.

Hạ Thụy Hi nghĩ lung tung, nếu một ngày kia, thân phận của nàng bị vạch trần, cũng bị chết, chỉ sợ không ai còn nhớ tới nàng, không ai sẽ vì nàng rơi một giọt lệ. Cảm giác cô độc mãnh liệt như thủy triều không tiếng động vây quanh nàng, nàng đắp chăn, siết chặt bả vai mình, lặng lẽ để nước mắt rơi xuống: “Cha mẹ ơi, con muốn về nhà.”

Chương 29: Hoa Đào

Sáng ngày mừng ba tết, Hạ Thụy Hi liền chạy thẳng lên nhà trên, bám càng Hạ lão gia Hạ phu nhân, không dám nói gì, chỉ chạy ra chạy vào xum xoe lấy lòng. Lát đứng góc này tách hạt dẻ cho Hạ phu nhân, chốc lại sang góc kia giúp Hạ lão gia ăn hạt dưa.

Hạ lão gia nhìn Hạ Thụy Hi ngồi bên cửa sổ vô cùng chăm chú tách hạt dẻ, nhỏ giọng hỏi Hạ phu nhân: “Nó lại đang tính giờ thủ đoạn gì thế?”

Hạ phu nhân thấp giọng nói: “Thiếp biết làm sao được?”

“Con gái của nàng tại sao nàng lại không biết?”

“Vậy nó không phải là con gái của chàng sao?”

Từ xưa đến nay Hạ lão gia cứ bị Hạ phu nhân hỏi vặn lại liền tự động nghẹn lời, ông thở dài, khẽ hắng giọng: “Hi Hi, con lại đây.”

Hạ Thụy Hi cười đi tới, ngồi xuống bên cạnh ông: “Có chuyện gì vậy phụ thân?”

Hạ lão gia đi tằng vào vấn đề nói: “Ngươi lại đang có âm mưu gì?”

Hạ Thụy Hi liếc mắt một cái nhìn Hạ phu nhân, không nói thêm gì. Hạ lão gia cả giận mắng: “Nàng còn nói không biết? Nàng không biết con gái của nàng đang làm gì sao?”

Hạ phu nhân nói: “Chàng mới lạ đó, nó nhìn thiếp, có nghĩa là thiếp biết sao? Vậy thiếp nhìn chàng, chàng có biết trong lòng thiếp đang muốn gì không?”

Hạ lão gia cười ha hả: “Không thể biết toàn bộ, nhưng tối thiểu cũng biết được một phần mười.”

Hạ phu nhân đỏ mặt, mắng hờn: “Ngay trước mặt con gái cũng không đứng đắn.”

Hạ lão gia thấy Hạ Thụy Hi nhìn chăm chăm đầu ngón chân không nói lời nào, đứng lên: “Mẹ con các người từ từ nói chuyện. Ta đi qua bên nhà đại ca xem lễ vật chúc tết đã được chuẩn bị thế nào rồi.”

Hạ phu nhân dịu dàng nói: “Hi Hi, cha ngươi đi rồi. Có chuyện gì muốn nói với nương?” Từ khi Hạ Thụy Hi chủ động thay bà đi chịu gió lạnh cả một buổi chiều trong biện của Hạ lão phu nhân đến việc sau đó hàng ngày nấu thuốc cho bà, tình cảm mẹ con ngày càng thân thiết hơn. Sau một thời gian chung sống, ở trước mặt Hạ phu nhân Hạ Thụy Hi cũng không còn cảm thấy áp lực như trước. Nàng phát hiện ra, chỉ cần không để lộ sơ hở, vận dụng đúng phương pháp, thật sự Hạ phu nhân là một người rất dễ nói chuyện, rất nhẹ nhàng, rất yêu thương con cái.

Hạ Thụy Hi chớp mắt mấy cái, cố gắng để mình bày ra vẻ mặt rất thẹn thùng: “Nương, người quên rồi sao? Chuyện ngày hôm đó người nói với con?”

Hạ phu nhân hoàn toàn không hiểu: “Chuyện gì?”

Hạ Thụy Hi thở dài, nín chặt góc áo, thẹn thùng nói: “Chính là chuyện đó a? Không phải hôm đó người nói, qua năm ngày, người và phụ thân tự có an bài hay sao?”

Hạ phu nhân tỉnh ngộ, ra hiệu cho Lệ Nương đưa đến cho một chiếc hộp gỗ sơn son thiếp vàng, lấy ra từ bên trong một lá bùa màu vàng, cẩn thận đưa cho Hạ Thụy Hi: “Ta còn tính chờ thêm vài hôm nữa sẽ nói chuyện này với ngươi, ngươi không đợi được, vậy đành nói trước cho ngươi biết.”

Trên lá bùa còn vương vấn một chút khói hương trầm, không biết rõ là cầu được từ đâu. Hạ Thụy Hi vừa mở ra nhìn, trên mặt giấy dùng chu sa viết hai câu thơ: “Nhân gian tứ nguyệt phương phi tận, sơn tự đào hoa thủy thịnh khai.” (Ý nói: Tháng tư hoa cỏ nhân gian tàn phai hết, hoa đào trên núi mới nở rộ.). Việc này và chuyện nàng lập gia đình có quan hệ gì?

Hạ phu nhân cất lá bùa đi, thành kính bái lạy bức tượng phật trên bàn: “Đây là do lần này cha của con ra ngoài, cố ý đi đường vòng đến Phật Duyên Tự tại kinh thành cầu quẻ cho con.”

Hạ Thụy Hi gật gật đầu, Phật tổ trông coi cũng khá nhiều chuyện nha, chẳng những lo việc chúng sinh sinh tử phú quý, còn chăm lo cả việc nhân duyên của chúng sinh. Nhưng mà tại sao lại để cho trên đời này nhiều chúng sinh đói chết, bệnh chết như vậy. Từ nhỏ Hạ Thụy Hi đã chịu ảnh hưởng của nền giáo dục chủ nghĩa duy vật, nên không tin điều này, mỗi khi có việc hay có người bị bệnh lại phải đi bái thần cầu Phật, nàng chỉ cảm thấy buồn cười, nhưng mà, nàng lại trọng sinh xuyên không.

“Cha ngươi đã hỏi cao tăng, chính là vị cao tăng lần trước đã khai quang chiếc vòng tay hộ mệnh kia cho ngươi. Ông ta không dễ gì chịu giúp, nhưng đã

ra tay là chuẩn xác. Tể tướng đương triều vì con trai nhỏ bị bệnh nặng ngồi đợi ông ta ở ngoài thiện phòng ba ngày, ông ta chẳng những không chịu giúp đỡ, ngay cả thiện phòng cũng không bước vào nửa bước. Nhưng chẳng biết tại sao, cha người lại vừa mất ông ấy, lần trước khai quang chiếc xống tay hộ mệnh cho người, lần này lại đồng ý với cha người tính nhân duyên cho người.”

Hạ Thụy Hi nhìn chiếc vòng hộ mệnh không được phép tháo ra ở trên tay, lại nhìn bộ dáng ân cần cẩn trọng của Hạ phu nhân, đột nhiên cảm thấy hành vi cầu thần bát phật của Hạ lão gia, Hạ phu nhân cũng không còn buồn cười như vậy, tạm thời không nói đến chuyện nàng thực sự xuyên việt trọng sinh, nguyên nhân chỉ là do nàng cảm nhận được tình thương nồng đậm của cha mẹ. Hạ Thụy Hi cố gắng để biến ánh mắt mình có vẻ thành kính chú tâm: “Vậy điều này giải thế nào?”

“Nhân gian tứ nguyệt phương phi tẫn, sơn tự đào hoa thủy thịnh khai.” Hạ phu nhân đọc lại một lần câu thơ trên lá bùa, bộ dạng hơi có chút lo lắng, nhìn Hạ Thụy Hi một chút, muốn nói lại thôi.

Ngược lại cũng khiến cho Hạ Thụy Hi có đôi chút bất an, tha thiết mong chờ nhìn Hạ phu nhân: “Nó không tốt sao?”

Hạ phu nhân vội nói: “Nói vậy, sao lại không tốt? Nhưng mà có một chút phiền toái mà thôi.”

Hạ Thụy Hi nhớ tới lời răn trước đây “Tháng giêng kỵ đầu tháng chạp kỵ đuôi”, vội vàng nói với theo: “Đúng vậy, rất tốt, chỉ có một chút rắc rối thôi mà. Vậy rắc rối là gì ạ?”

Lúc này Hạ phu nhân mới vừa lòng gật đầu: “Người phải tuyệt đối nhớ kỹ việc này là cấm kỵ, không được kể cho kẻ khác, người ta sẽ không vui.”

“Dạ, con gái nhớ kỹ.” Trong lòng Hạ Thụy Hi như có bảy tám bàn tay đang cào cào, hận không thể để cho Hạ phu nhân nhanh chuyển tới chủ đề chính.

Hạ phu nhân cố gắng hết sức để khiến cho vẻ mặt của mình có vẻ bình thản, mỉm cười: “Cũng không có gì, thật ra con chỉ cần ngày mùng tám tháng tư đi tới Phật Duyên Tự thấp nén nhang đầu tiên, thì vạn sự đại cát.” Trên thực tế, lời lão hòa thượng nói thật sự là: “Trong mệnh Hạ Thụy Hi có một đại kiếp nạn, tuy rằng chuyện tệ nạn lần trước đã hóa giải được, chiếc vòng tay hộ mệnh kia có thể bảo toàn tính mạng cho nàng, nhưng vận thể của nàng lại chịu ảnh hưởng lớn. Ví dụ như nhân duyên của nàng chính là một trong những việc đó, nếu không lo xử lý cho tốt, còn có thể gây họa ảnh hưởng đến cả gia tộc. Nhất định mùng 8 tháng tư là ngày sinh của Phật tổ phải tự đi đến Phật Duyên Tự thấp nén nhang mới có thể hóa giải, mọi việc qua đi liền đại cát.”

Mặc dù biết phương pháp hóa giải, Hạ phu nhân và Hạ lão gia vẫn vô cùng lo lắng. Chỉ cần thấp một nén nhang, nói nghe thật dễ dàng, nhưng chắc chắn không thể dễ dàng như vậy được, Phật Duyên Tự ở gần kinh thành, có biết bao nhiêu quan lại quyền quý muốn đến thấp nén nhang đầu tiên? Nhưng mà Hạ gia muốn thấp nén nhang đầu tiên này cũng là do tình thế bất buộc. Hạ lão gia và Hạ phu nhân thương lượng một hồi lâu, quyết định sử dụng môn sinh trải rộng khắp thiên hạ của Tuyên Đại Cữu, Hạ lão gia tận dụng ưu thế quen biết ở kinh thành, sớm dẫn Hạ Thụy Hi đi tới kinh thành chuẩn bị một phen.

Hạ phu nhân nói: “Đợi hết năm nay, ta chuẩn bị quần áo trang sức cho con. Tháng ba sẽ bảo cha người đưa người đến kinh thành, đến lúc đó người nên nghe theo lời cha người nói, đừng có quên sạch toàn bộ giáo điều quy củ mà ta đã dạy, trên đường cũng không nên làm mai một tài năng nữ công. Nhớ chưa?”

Hạ phu nhân thấy mình nói nửa ngày, cũng không thấy Hạ Thụy Hi đáp lại một câu, khó hiểu nhìn lại, chỉ thấy Hạ Thụy Hi ngây ngốc ngẩn người nhìn mình, không nhận được đầy nàng một cái: “Cái đứa nhỏ này, người còn đứng đó làm gì?”

Hạ Thụy Hi kéo tay Hạ phu nhân, thấp giọng nói: “Nương, người và cha đối đãi với ta thật tốt.”

Hạ phu nhân bật cười: “Người là con gái của chúng ta, chúng ta không muốn tốt cho người thì muốn tốt cho ai?”

Không phải, ta không phải là con gái thật sự của các người, trong lòng Hạ Thụy Hi đang kêu gào. Nghiêm túc ngắt đầu, nói như đang tuyên thệ: “Nương, sau này ta nhất định phải đối đãi với người và phụ thân thật tốt.” Ước gì bà có thể hiểu hết được những điều ẩn giấu trong lời nói của nàng.

“Được. Ta chờ hưởng phúc của con đây.” Hạ phu nhân vui vẻ cười rộ lên.

“Hưởng phúc của ai vậy?” Hạ lão gia nắm tay Hạ Thụy Đồng từ bên ngoài tiến vào: “Vừa rồi Tuyên Ngũ đến đâu, còn mang tặng rất nhiều đồ linh tinh lạ mắt.”

Hạ phu nhân khó hiểu hỏi: “Hà, vốn dĩ chúng ta nên đến chúc tết trước, bọn họ mới lại nhà, sao năm nay đột nhiên lại tới trước? Tại sao lại chỉ có một mình Tuyên Ngũ đến? Chẳng có bảo nó ở lại dùng cơm không?” Xét vai vế Tuyên Đại Cữu vốn lớn hơn, lại là nhà mẹ đẻ của Hạ phu nhân, nói về lý, hẳn nên là nhà Hạ lão gia đi chúc tết trước, bên kia mới qua thăm đáp lễ.

Hạ lão gia lắc đầu: “Nàng không biết rồi. Tuyên Ngũ tới một mình, dẫn theo mấy gã sai vặt, kéo một xe đồ linh tinh qua đây. Có một cái bàn rất cổ quái, mấy cái đôn gốm, lưới đồng, còn có vài vật rất kỳ lạ cô quái, bảo là của Tuyên Lục đưa cho Hi Hi. Ta bảo nó ở lại ăn cơm, nó chẳng ăn, dường như bị chó rượt đuổi phía sau, hoảng loạn một lúc liền đi, lúc ra cửa còn bị vấp té. Từ xưa đến nay ta chẳng hề phát hiện ra đứa nhỏ này thẹn thùng như vậy a?”

Hạ phu nhân ngạc nhiên nói: “Đứa nhỏ này trước đây rất tự nhiên, tại sao đi ra ngoài du lịch hai năm khi trở về lại biến thành bộ dáng như vậy?” Lại hỏi Hạ Thụy Hi: “Thời gian trước đây các con chơi đùa cùng nhau, có từng thấy nó thẹn thùng như vậy bao giờ chưa?”

Trong lòng Hạ Thụy Hi mơ hồ đoán được vài phần, giả bộ tỉnh bơ nói: “Không có a? Không phát hiện ra, có điều, vốn dĩ con cũng chẳng nói chuyện mấy với hã.” Lèo nhèo trong chốc lát, Hạ Thụy Hi sợ Hạ phu nhân tiếp tục nói đến chuyện Tuyên Ngũ, lấy cớ muốn đi xem mấy món đồ Tuyên Lục đưa cho, vội vã cáo lui. Hạ Thụy Đồng giống như một cái đuôi nhỏ, bám chặt lấy vạt áo Hạ Thụy Hi, hò hét vui thích muốn đi xem cái bán cổ quái mà Hạ lão gia nói dùng để làm gì.

Hạ Thụy Hi trở về Tuyết Lê Tiểu Trúc, đã thấy bọn nha hoàn dưới sự chỉ huy của Uyển Nhi, ra hình ra dạng dựa theo buổi tối hôm nọ, đặt cái bàn nướng thịt ở ngoài hành lang, mấy nha hoàn đang đứng đó khoa tay múa chân xem đốt như thế nào, nướng như thế nào, cười phá lên vô cùng vui vẻ.

Có lẽ do Hạ Thụy Hi càng ngày càng được Hạ phu nhân tín nhiệm, hơn nữa nàng dạy dỗ đúng phương pháp, thái độ hiện giờ của Uyển Nhi đối với nàng có thể nói đã khom lưng uốn gối nay càng uốn gối khom lưng hơn. Hạ Thụy Hi bảo nàng đi hướng đông, nàng tuyệt đối không dám bước sang tây, kêu nàng đi mười bước, nàng tuyệt đối không dám đi chín bước rưỡi. Nhưng Hạ Thụy Hi hiểu được, giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời, Uyển Nhi không thể nào tuyệt đối trung thành với nàng được, trong lòng Uyển Nhi, tư lợi mãi mãi đứng hạng nhất. Có cơ hội, nàng ta liền lập tức nhảy ra dùng hết khả năng tranh đoạt tất cả với nàng, sẽ không vì tình nghĩa chủ tớ mà mềm lòng nửa phần.

Uyển Nhi thấy Hạ Thụy Hi dắt Hạ Thụy Đồng tiến vào, vội cười nịnh rồi tiến lên đưa cho Hạ Thụy Hi trà nóng, lại lấy lòng đưa đĩa điểm tâm cho Hạ Thụy Đồng. Hạ Thụy Đồng làm ra dáng tiểu đại nhân, phát tay: “Đưa đĩa điểm tâm đi đi, thiếu gia không phải là đứa trẻ lên ba.” Đã hoàn toàn quên mất vừa rồi chính bản thân mình ở trong phòng Hạ phu nhân còn nhét đầy hạt dẻ vào miệng, chỉ vào chiếc lưới đồng sáng loáng nói với một tiểu nha hoàn: “Ngươi đem cái kia đưa cho thiếu gia ta xem.”

Uyển Nhi bị mất mặt, cũng không khó chịu, kiên quyết chen lên trước tiểu nha hoàn kia, vội lấy tấm lưới đồng đưa cho Hạ Thụy Đồng: “Thiếu gia thật thông minh, liếc mắt một cái liền nhận ra thứ này quan trọng nhất.”

Hạ Thụy Đồng nói: “Thứ này tại sao lại quan trọng nhất? Chẳng lẽ những đồ vật khác không quan trọng? Ngươi nói cho thiếu gia nghe một chút xem.”

Uyển Nhi cười nói: “Thiếu gia người xem, chậu than ở bên dưới, thịt nướng ở trên bề mặt, không có nó, không phải thịt sẽ rơi xuống bị đốt cháy thành than hết hay sao? cho nên những thứ khác cũng không quan trọng bằng nó.”

“Cái bàn kia thì sao? Chẳng lẽ không quan trọng sao?” Một tiểu nha hoàn lẩm bẩm nói: “Không có cái bàn, tấm lưới kia có thể đặt ở chỗ nào.”

Uyển Nhi trách mắng: “Nha đầu ngu ngốc, đương nhiên là lưới muốn đặt ở nơi nào thì đặt ở nơi đó, cái này còn cần phải hỏi?”

Hạ Thụy Đồng cầm tấm lưới đồng lật qua lật lại xem xét, nghiêm trang nói: “Uyển Nhi quả nhiên thông minh. Đợi lát nữa thiếu gia ban thưởng thịt cho ngươi.”

Uyển Nhi còn chưa kịp mở miệng cười, Hạ Thụy Đồng đã nói thêm một câu: “Đợi lát nữa đem tấm lưới này đặt trên tay của ngươi đi.”

Hạ Thụy Hi không nhịn được, phun trà đầy đất. Đang cười đùa, Chân Nhi cười đi tới nói: “Nhị tiểu thư, Tứ thiếu gia, Đại cô gia, Đại tiểu thư đến đây chúc tết, phu nhân sai nô tì đến mời nhị vị mau đi lên nhà trên.”

Bạn đang đọc truyện *Gái Ế Không Hiền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Chúc Tết

Hạ Thụy Nam cùng Vũ Tử An ở lại Hạ gia chơi cũng không bao lâu. Đến khi bọn họ đứng lên cũng đã giữa trưa, vừa ăn đến giờ cơm trưa, ngồi nghỉ ngơi chốc lát, uống một chén trà nhỏ, Hạ Thụy Nam còn chưa kịp tâm sự chuyện trò cùng mẫu thân tỷ muội của mình câu nào, Vũ phu đã phái người tới đón, nói trong nhà có việc, mời thiếu gia thiếu phu nhân nhanh chóng trở về.

Vừa sang năm mới, có việc gì gấp đến độ vợ chồng Vũ Tử An không thể không trở về? Huống hồ Hạ Thụy Nam vẫn còn đang mang thai, lại chưa từng quản lý việc nhà. Tất cả mọi người đều biết Vũ phu nhân không thích con dâu ở nhà mẹ đẻ quá lâu nên tìm cách lấy cớ, nhưng cũng không muốn vạch trần.

Trong lòng Hạ lão gia thực không vui, nhìn Vũ Tử An nói: “Rất lâu rồi ta chưa gặp hai đứa con, hai con không thể ở lại ăn cơm rồi mới đi sao?”

Vũ Tử An đỏ mặt áy náy nhẹ nhàng nắm tay Hạ Thụy Nam, ngại ngần nhìn nhạc phụ nói: “Mấy ngày nay trong nhà đông người nhiều việc bận rộn, cũng không biết có việc gì gấp. Ngày khác tiểu tể nhất định đưa Nam Nam đến thăm hai người.”

Sắc mặt Hạ lão gia rất khó coi, thờ dãi: “Con gái gả cho nhà ngươi, chính là người nhà ngươi. Bây giờ thân hình nó đang nặng nề, từ nhỏ lại là người rất yếu đuối mảnh mai, nếu có đôi lúc nó bức tức lòng dạ hẹp hòi, ngươi nên bỏ qua cho nó nhiều hơn.” Thật ra lời này của hắn đã tự mâu thuẫn, nếu yếu đuối mảnh mai, tại sao lại lòng dạ hẹp hòi? Chẳng qua vì tấm lòng thương con của cha, hắn không dám nói không muốn Hạ Thụy Nam bị coi thường, đành nhận con gái hay bức tức lòng dạ hẹp hòi, để Vũ Tử An nhượng nhịn nhiều hơn.

Trong lòng Vũ Tử An vô cùng kính trọng Hạ lão gia, biết bọn họ lo lắng, cũng tự biết tính tình của mẫu thân và tình cảnh của thê tử, nhưng thân làm con, làm sao dám nói cha mẹ sai lầm? Chỉ có thể lẳng lặng chôn chặt trong lòng, ôm quyền nghiêm mặt nói: “Xin cha mẹ yên tâm. Tử An nhất định đối đãi thật tốt với Nam Nam.”

Hạ phu nhân không muốn xa con gái, nhưng không có cách nào, rốt cuộc con gái đã là người nhà người ta, đành phải miễn cưỡng cười vui tiễn ra ngoài, quay đầu lại liền nhìn Hạ Thụy Hi và Hạ Thụy Bội thờ dài. Không biết hai cô con gái này tương lai sẽ gặp phải bà mẹ chồng như thế nào, chỉ mong ngàn vạn lần không nên gặp phải mẹ chồng vừa điều vừa ác như Vũ phu nhân.

Hạ Thụy Hi biết trong lòng Hạ phu nhân cảm thấy khó chịu, vội đi qua đi lại thu xếp các việc chuẩn bị bữa tiệc thịt nướng buổi tối, còn cố ý đi mời Hạ lão phu nhân tham gia, cố gắng nhanh chóng gạt bỏ sự không thoải mái trong lòng Hạ phu nhân, hàn gắn quan hệ của Hạ lão phu nhân cùng nhi tử và con dâu.

Hạ Thụy Bội vẫn còn đề bụng chuyện cũ, chốc chốc lại soi xét cái bàn dụng cụ không tinh tế, chốc chốc lại chê thịt nướng ướp gia vị thật nhạt nhẽo. Bất kể nàng ta có đáng giận như thế nào, Hạ Thụy Hi chỉ cười hi hi, cứ coi nàng ta như một người thuê nhà xảo quyết đáng ghét trong cuộc sống mà mình không thể không đối mặt. Khi Hạ Thụy Bội thật sự có hành động gì đó quá phận, Hạ Thụy Hi cũng nên cho nàng ta một bài học. Nhưng bất kể bọn họ có như thế nào, nàng vẫn tuân thủ nghiêm ngặt một nguyên tắc, chính là không để ở trong lòng, không làm ảnh hưởng đến lòng tốt của mình.

Một tay Hạ Thụy Hi đạo diễn bữa tiệc thịt nướng tối nay cuối cùng cũng kết thúc trong không khí vui vẻ. Mặc dù sắc mặt của Hạ lão phu nhân đối với nhi tử và con dâu vẫn không tốt, nhưng cũng coi như đã chấp nhận lời xin lỗi của Hạ phu nhân mà đưa tay lên nhận lấy món thịt chim ngói nướng, lại đặc biệt khen thưởng Hạ Thụy Hi lúc còn nhỏ hiếu thuận linh tinh vài câu. Đến lúc này, trận tranh cãi của gia đình coi như đã xong.

Giải quyết xong nỗi lo về lão phu nhân, sáng sớm mừng bốn, Hạ lão gia dẫn theo vợ cùng một xe lễ vật vui vẻ đi đến nhà Tuyên đại cữu chúc tết.

Tuyên đại cữu sớm đã nhận được tin, đã nhanh chóng bắt Tuyên Ngũ đợi ở bên ngoài nghênh đón cả nhà Hạ lão gia. Hôm nay Tuyên Ngũ gặp cô và dường to ra rất tự nhiên thoải mái, trên mặt không tỏ vẻ gì đặc biệt, nhưng khóe mắt lại liếc thẳng đến trên xe hai tỷ muội Hạ Thụy Hi đang ngồi.

Xe vào trong cổng, nữ thân quyến xuống xe, Tuyên Ngũ mỉm cười liếc nhìn Hạ Thụy Hi cực nhanh, Hạ Thụy Hi còn chưa kịp phản ứng, Hạ Thụy Bội đã nói toạc ánh mắt của Tuyên Ngũ: “Ngũ ca cười thật kỳ quái, giống như chưa từng thấy qua tỷ muội chúng ta vậy.”

Câu nói của nàng thành công thu hút sự chú ý của Hạ phu nhân: “Nói vậy, cười thì làm sao, có gì kỳ quái?” Mặc dù Hạ phu nhân nói như thế, lại quay ra nhìn Hạ Thụy Hi.

Hạ Thụy Bội cúi đầu xuống không dám lên tiếng, chỉ có trên khóe miệng không nhịn được nhoen cười đắc ý.

Hạ Thụy Hi giả vờ không hay biết gì, cúi đầu sửa sang lại nếp gấp trên quần áo, trong lòng mắng thầm, Hạ Thụy Bội không biết có âm mưu gì? Dường như muốn gắn ghép nàng và Tuyên Ngũ hay sao ấy, có lẽ nàng nên cẩn thận.

Những chuyện làm cho Hạ Thụy Hi sợ đến sồn tóc gáy vẫn còn đang ở phía sau. Ánh mắt Tuyên đại cữu nhìn xuyên qua mọi người chiếu thẳng đến người nàng, ánh mắt kia nghiêm khắc nhưng bên trong lại có chút soi mói đắc ý, giống như nàng đã làm sai chuyện gì đó, Hạ Thụy Hi sợ tới mức vội vàng kiểm tra lại y phục trang sức cùng hành vi cử chỉ của mình lại một lượt xem có chỗ nào không ổn hay không. Đến tận khi Uyển Nhi cam đoan với nàng hôm nay tuyệt đối không có bất kỳ chỗ không hợp lễ nghi nào, nàng mới nhắm mắt đi theo sát sau lưng Hạ phu nhân, không dám có bất kỳ hành động dư thừa nào, Tuyên Lục len lén gọi nàng đi chơi, nàng cũng không dám đi.

Tiếp theo Hạ Thụy Hi lại phát hiện ra hôm nay ánh mắt người nhà Tuyên gia nhìn nàng đều có chút không bình thường, không nói đến tiểu thiếp, ngay cả ánh mắt mẹ Tuyên nhìn nàng cũng diễn cảm rồi rấm rợn phần. Mẹ Tuyên nhiệt tình kéo tay nàng nhìn trái nhìn phải, khen thưởng hồi lâu, khen đến khi Hạ Thụy Hi đỏ mặt mới buông tay. Buông tay rồi thì thôi đi, lúc mẹ Tuyên nói chuyện với Hạ phu nhân thỉnh thoảng cũng ngẩng đầu nhìn chằm chằm Hạ Thụy Hi vài lần, lại cười haha, cười làm cho nàng lo ngại trong lòng.

Hạ Thụy Hi mơ hồ cảm thấy có chút gì đó không ổn, nhân cơ hội mẹ Tuyên phân phó một tiểu thiếp bên cạnh đi đến nhà bếp lo chuyện cơm canh, vội kéo ống tay áo Hạ phu nhân, bất an thấp giọng nói: “Nương, con có chỗ nào không ổn sao? Tại sao cả đám bọn họ cứ nhìn con hoài vậy?”

Hạ phu nhân sớm đã phát hiện ra có gì đó không thích hợp, vẫn cười nói: “Người đa tâm rồi, đi chơi cùng Lục tỷ một lát đi? Sang xuân nàng sẽ lấy chồng, sau này cơ hội gặp mặt của các người sẽ rất ít, nhân cơ hội này trò chuyện cùng nàng nhiều một chút. Nhớ gọi cả muội muội người đi cùng.”

Hạ Thụy Hi ngàn lần không muốn gọi Hạ Thụy Bội, nhưng hiểu rằng Hạ phu nhân muốn đuổi khéo hai người ra ngoài, để có thể dễ dàng nói chuyện với mẹ Tuyên. Đành phải gọi Hạ Thụy Bội, đặc biệt chỉ dẫn theo Uyển Nhi, tìm cơ hội Thuận Nhi ở lại tìm hiểu tin tức. Ai ngờ Hạ phu nhân phản xạ quá nhanh: “Sao Thuận Nhi không đi cùng tiểu thư? Đi nhanh. Thuận Nhi cũng đành phải ảo não đi theo.”

Đợi đến khi các vị tiểu thư rời đi, mẹ Tuyên cười híp mắt ngồi sát lại, lấy ra một đôi ngọc như ý phi thúy xanh mướt, ấn vào trong tay Hạ phu nhân, chỉ cười không nói gì nhìn Hạ phu nhân.

Trong lòng Hạ phu nhân hiểu được ý tứ của mẹ Tuyên, lại cười híp mắt giả bộ hồ đồ: “Như ý phi thúy này được chạm trổ quá thật không tệ. Không biết chị dâu có được từ đâu?”

Mẹ Tuyên cười nói: “Đây là do lão ngũ nhà ta mua được của thợ kim hoàn nổi danh nhất kinh thành mang về biếu ta. Nhưng ta đã lớn tuổi, dần dần không còn hứng thú chơi những món đồ trân châu ngọc bảo, chỉ bằng tặng cho người trẻ hơn thưởng thức. Muội muội, Hi Hi nhà người dịu dàng đáng yêu, ta muốn tặng một cái cho nó, không biết ý của người thế nào?” Họ hàng lại muốn hỏi kết thành thông gia, lại sợ nếu bị cự tuyệt sẽ rất mất thể diện, đành dùng phương pháp thử như vậy, nếu hai bên cùng có ý, liền mời bà mối tới cửa cầu hôn.

Hạ phu nhân bật cười, cầm ngọc như ý đặt lại vào trong hộp gấm: “Chị dâu ưu ái nàng quá rồi. Nha đầu kia không tốt, e rằng không xứng với ngọc như ý này.” Sau đó âu sầu nhẹ giọng nói: “Chị dâu là người trong nhà, muội muội không dối gạt người. Người không biết rằng, năm ngoái cha nàng đi đến

Vạn Phật Tự ở kinh thành cầu cho nàng một quẻ, trên thẻ tre ghi muốn nàng vào ngày sinh của Phật tổ mồng tám tháng tư đến Vạn Phật Tự thắp một nén nhang, nếu không... Aiz... Thật sự là... Đứa bé này, chẳng bao giờ để cho ta bớt lo lắng cả.”

Hạ phu nhân đưa mắt nhìn sắc mặt mợ Tuyên khẽ biến vài lần, nói tiếp: “Tuy rằng sự tình liên quan đến vận thể cả nhà, nhưng muốn thắp được nén nhang đầu tiên trong ngày này thì phải làm sao? Ta cũng cha nàng sau khi thương lượng xong, vẫn cần phải có sự hỗ trợ của ca ca, viết thư cho đệ tử trong kinh thành, nói rõ một chút, ngày ấy nhất định phải để Hi Hi thắp được nén nhang đầu tiên. Nén nhang đầu tiên này thắp xong, tự nhiên mọi thứ sẽ thuận lợi.”

Mặc dù Hạ phu nhân không nói quá rõ ràng, nhưng mợ Tuyên sẽ tự suy nghĩ, khẳng định không phải là chuyện tốt gì, nha đầu Hạ Thụy Hi kia các điều kiện và phương diện đều không tệ, nhưng vẫn không gả ra được, nói không chừng thật sự là do số mệnh không tốt, chỉ sợ họa còn kéo dài, làm sao có thể cản con dâu như vậy? Mợ Tuyên đương nhiên là liên tục không ngừng đồng ý rồi, lại đưa mắt ra hiệu cho nha hoàn thu lại đôi ngọc như ý phi thủy, bằng không lại phải cho Hạ Thụy Hi như vừa mới nói.

Lại nói đến chuyện Hạ Thụy Hi và Hạ Thụy Bội cùng đi ra ngoài viện chính, Hạ Thụy Bội mang theo một nụ cười quỷ dị tiến lên nói: “Nhị tỷ, tỷ có phát hiện ra gì không? Ánh mắt bọn họ hôm nay nhìn tỷ có chút quái lạ nha.”

Hạ Thụy Hi giả bộ bật cười: “Ta không phát hiện ra.”

Hạ Thụy Bội đảo tròn mắt: “Tại sao lại thế? Chẳng lẽ tỷ không phát hiện ra hôm nay vừa vào cửa ngũ ca đã nhìn tỷ chăm chăm rồi mỉm cười, tiếp đó cậu cũng nhìn tỷ chăm chăm, rồi mợ cũng đối đãi nhiệt tình với tỷ như vậy, tỷ không cảm thấy kỳ lạ sao?”

“Ta không nhìn Ngũ ca, cũng không nhìn cậu, không chú ý đến bọn họ có nhìn ta hay không. Còn việc mợ đối đãi nhiệt tình với ta, đó là đương nhiên, nương đối với chị em các nàng cũng rất nhiệt tình, cho nên tuyệt đối chẳng có chuyện gì kỳ lạ cả. Những lời muội vừa nói cũng đừng để cho người khác nghe được, cẩn thận người ta cười muội không hiểu chuyện.” Hạ Thụy Hi cố tình bày ra bộ dạng tỷ tỷ, nghiêng tức khuyên bảo Hạ Thụy Bội.

Hạ Thụy Bội không ngờ Hạ Thụy Hi có thể bày ra bộ dạng tỷ tỷ để dạy bảo nàng, nhưng cũng không có lời nào để phản bác, đành phải phần nộ ngâm miệng lại. Lại chuyển qua quả trách Yến Nhi dẫm lên váy của nàng, mắng Yến Nhi trút giận.

Hạ Thụy Hi ngăn được Hạ Thụy Bội tiếp tục mở miệng nói lời cay độc, trong lòng càng rối loạn như mớ đay rối, nghĩ đến biểu hiện kỳ quái của Tuyên Ngũ, e rằng mợ Tuyên đã nhầm tròng nàng, mà Hạ phu nhân lại là người biết thời thế, thân càng thêm thân.

Tuyên Lục tươi cười đón hai tỷ muội Hạ Thụy Hi đi vào, sai Hương Liên đem ra tất cả những món điểm tâm ngon nhất trong phòng nàng chiêu đãi khách.

Hạ Thụy Bội nhìn thấy trên khung kệ thêu có một tấm chăn lụa đỏ đã hoàn thành hơn phân nửa đôi chim uyên ương nghịch nước, bèn đi tới cúi xuống cẩn thận đánh giá một phen, cười nói: “Lục tỷ tỷ, tỷ thêu cái gì vậy?”

Tuyên Lục lập tức đỏ mặt, ra vẻ lơ đãng nói: “Thêu cái gì đâu? Chỉ là mặt chăn thôi. Chẳng lẽ muội không biết à?”

Hạ Thụy Hi vừa vào cửa liền nhìn thấy đôi chim uyên ương nghịch nước kia, liền biết rằng Tuyên Lục sắp được gả đi. Lại thấy hai người Tuyên Lục và Hạ Thụy Bội đã định thân rồi đang trêu đùa nhau, không khỏi cảm thấy âm thầm buồn bã. Tương lai của các nàng đã có phương hướng rõ ràng, còn nàng thì sao, vẫn bị che lấp trong sương mù, cũng không biết tương lai nàng sẽ gặp loại người nào, giấc mộng của nàng có thể thành hiện thực hay không? Lại cảm thấy vừa nhắc tới đề tài này, nha hoàn trong phòng vô tình hay cố tình đều quay ra nhìn nàng, có cảm giác không tự nhiên, liền đi đến xem giá sách của Tuyên Lục, mặc kệ hai người họ trêu đùa nhau.

Bạn đang đọc truyện *Gái Ế Không Hiền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Tâm Sự Thiếu Nữ (1)

Hạ Thụy Bội rung đùi đắc ý nói: “Ta đương nhiên biết đây là mặt chăn, nhưng ta muốn hỏi rằng, mặt chăn này thêu hoa gì vậy? Đặc biệt như vậy, chỉ cần nhìn lướt qua, từng đường kim mũi chỉ thật sự vô cùng tinh tế, nhận ra được Lục tỷ để vào trong đó thật nhiều tâm tư.”

Tuyên Lục chưa bao giờ là một cô nương nhẹ nhàng, lúc này không có trường bối ở bên, lại càng ngang ngược. Lập tức liền xì một tiếng: “Xú nha đầu! Muội đừng có vui mừng quá sớm, rồi muội cũng sẽ có ngày hôm nay! Bây giờ muội đã mười bốn tuổi rồi? Đợi thêm hai năm nữa, muội cứ chờ coi! Đợi tên Tôn Trạo...”

Tuy rằng Hạ Thụy Bội nói về Tuyên Lục, lại nghe thấy khát khao vị hôn phu mà vô số lần nàng ta hình dung ra, vừa cảm thấy bị Tuyên Lục cố ý nhắc tới, vừa cảm thấy thật sự sợ hãi, trong lòng khó chịu không nói nên lời. Cẩn môi, mặt đỏ lên, chạy tới túm lấy Hạ Thụy Hi, giả bộ e thẹn: “Nhị tỷ, Lục tỷ bắt nạt ta.”

Hạ Thụy Hi đang mải nghĩ đến tâm sự của mình, không chú ý tới hai người này đã trở mặt với nhau. Đợi đến khi Hạ Thụy Bội kéo lấy cánh tay, mới phát

hiện ra Tuyên Lục mặt phẫn hung tợn trừng mắt lườm Hạ Thụy Bội, còn Hạ Thụy Bội xấu hổ đỏ mặt tía tai, đã nước mắt lưng tròng.

Nàng không hiểu rõ tình hình, đành phải đứng lên ngăn cản Tuyên Lục: “Lục tỷ tỷ, ta thay Bội Bội tạ lỗi với tỷ tỷ, tỷ tha cho nàng nha?” Lại khề nói với Hạ Thụy Bội: “Rốt cuộc muội đã nói gì khiến cho Lục tỷ không vui? Còn không mau xin lỗi?”

Hạ Thụy Bội cúi đầu không nói lời nào, nắc nghẹn thút tha thút thít đáp, nước mắt từng giọt từng giọt lăn xuống, hai má phúng phính vốn mang nét trẻ con vốn dĩ đã hồng nay lại càng đỏ lựng lên.

Tuyên Lục nhìn Hạ Thụy Bội hừ lạnh một tiếng: “Nể mặt nhị tỷ của muội tạm thời bỏ qua cho muội. Muội cũng đùa lừa gạt người thành thật như nhị tỷ của ngươi, ta sẽ chờ xem sau này ngươi ta thu thập muội như thế nào.”

Hạ Thụy Bội rụt rụt cổ, thấp giọng nói: “Vậy còn tỷ thì sao? Ta cũng sẽ chờ xem người ra sau này sẽ thu thập người đàn bà đánh đá như tỷ thế nào.”

Tuyên Lục nghe vậy tròn mày nói: “Muội nói cái gì? Ai là người đàn bà đánh đá?”

Hạ Thụy Bội ngẩng đầu: “Ta nói tỷ đó! Tỷ không phải là người đàn bà đánh đá thì ai là người đàn bà đánh đá?”

Tuyên Lục đẩy Hạ Thụy Hi ra, tiến lên trước tròn mắt như hổ nhìn mồi nhìn Hạ Thụy Bội. Hạ Thụy Bội không cam chịu yếu thế tiếc lên một bước, rõ ràng thấp hơn nửa cái đầu so với Tuyên Lục, nhưng khí thế không hề yếu hơn Tuyên Lục chút nào. Hai người đứng đối diện trừng mắt nhìn nhau một lúc, muốn đợi xem ai dễ kích động ra tay trước, người kia còn đề phòng chạy cho nhanh.

Mất thấy tình hình không thể cứu vãn, Hạ Thụy Hi vội kéo tay một người khuyên nhủ: “Mau dừng lại! Đây là tỷ muội với nhau, nếu còn tiếp tục làm căng, các vị trưởng bối biết được, ai cũng không tốt đâu. Mới đầu năm, đáng lẽ nên vui mừng hơn hờ, chẳng ai muốn gây chuyện không vui đâu.” Nàng tiến lên đứng chắn trước Hạ Thụy Bội lạnh lùng nói: “Bội Bội, muội lập tức xin lỗi Lục tỷ. Muội là khách, lại là muội muội, không được cãi lời tỷ tỷ.”

Hạ Thụy Bội rất không phục: “Nàng cũng nói muội, còn ra dáng tỷ tỷ nữa không?”

Tuyên Lục cũng cười lạnh: “Hi Hi, muội tránh ra, đây không phải chuyện của muội. Hôm nay ta sẽ thay cô mẫu giáo huấn nha đầu không biết trời cao đất dày này một chút.”

Hạ Thụy Hi thật sự không hiểu hai người này rốt cuộc tranh chấp nhau chuyện gì, hướng hồ đều là người một nhà, lại đều trong thời kỳ thiếu nữ trưởng thành, suy nghĩ hẳn cảm lại cực nhiều cảm xúc. Nàng không nói đến chuyện ai đúng ai sai, nếu kéo Hạ Thụy Bội đi, nhất định Hạ Thụy Bội sẽ trách nàng không bênh người nhà, nếu khuyên Tuyên Lục bỏ đi, Tuyên Lục nhất định sẽ trách nàng bênh vực em gái ruột của mình. Khuyên ai cũng sẽ đắc tội với người còn lại, phải làm gì? Tốt nhất không thiên vị, để mặc kệ hai người làm gì thì làm, làm đủ rồi tự nhiên sẽ ổn định.

Lập tức đi tìm một chỗ thoải mái ngồi xuống: “Được, vốn chỉ là vài câu nói đùa, lời qua tiếng lại liền trở nên như vậy. Vậy các người muốn làm gì thì mau làm đi, dù sao ta cũng không chạy thoát khỏi tội danh không khuyên can được, kiểu gì cũng sẽ bị phạt cùng với các người. Chẳng qua là mọi người cũng nhau bị mắng, bị phạt, bị cấm túc, cái gì cũng trải qua rồi. Các người không sợ ta cũng không sợ.”

Nghe nàng nói như vậy, hai người này lập tức không có hành động tiếp theo, nhớ tới khuôn mặt tức giận của Hạ phu nhân cùng Tuyên Đại cũng lại thêm việc bị cấm túc đều có chút hối hận sợ hãi, nhưng vẫn không chịu thua trước. Người này trừng mắt nhìn người kia, thời gian nhìn nhau cũng đủ để uống cạn chung trà, mắt tròn lên cũng đã mồi, toàn thân đứng cũng đã cứng ngắc, chỉ mong một người xuống nước trước. Nhưng hai người này bình thường hung ác quen rồi, bọn nha hoàn không dám gánh lấy rủi ro này, người duy nhất có thể giúp hai nàng xuống nước lại đang an nhàn hưởng thụ, uống trà, ăn hạt dưa, đọc sách, không thèm liếc mắt nhìn các nàng lấy một cái.

Hạ Thụy Hi theo khoeo mắt liếc nhìn khi lửa đã cháy gần hết, mồi vừa đứng dậy vỗ vỗ tay, tiến lên nắm tay cầm lấy tay một người, cười nói: “Ta nói thế này, đều là tỷ muội ruột thịt, tại sao lại phải làm những chuyện tổn thương hòa khí làm gì? Lại đây, mau ngồi uống ngụm trà nóng lau mặt đi, rồi lên ăn cơm.” Lại kêu bọn nha đầu mau mang nước tới cho hai người rửa mặt.

Hai người không kêu một tiếng để tùy cho nàng tự chuẩn bị hết thảy, rửa mặt chải đầu xong xuôi, đều quay mặt đi không nói thêm một lời. Hạ Thụy Hi cười nói: “Ngày trước ta nghe bà vú trông coi viện kể một chuyện, các người muốn nghe không?”

Thấy hai người không lên tiếng phản đối, lập tức nói: “Chuyện kể rằng trước đây ở một vùng nông thôn có một vị tiên sinh dạy học rất giỏi, nhưng hắn chỉ thu nhận duy nhất một học trò nghèo. Từ đầu cho tới bây giờ tiên sinh không được hưởng lợi gì từ tên đệ tử nghèo này, trong lòng hắn rất không thoải mái, muốn đuổi tên học trò này đi, lại sợ người ta nói hắn ham phú chê bần. Vì thế liền gây khó dễ cho người học trò này: “Tiên sinh ra cho ngươi một câu đối, nếu đối lại được, ngươi tiếp tục đến trường, nếu không đối lại được, tiên sinh ta không dạy tên đệ tử đần độn như vậy.” Người học trò kia nghe thấy liền hiểu ngay chuyện gì đang xảy ra, nói: “Vậy được rồi, mời tiên sinh ra về trên.” Tiên sinh nói: “Lão thiên hạ tuyệt bất hạ vũ, tuyệt tại địa thượng biến thành thủy, tuyệt biến thành thủy đa ma phiền, bất như đương sơ tựu hạ vũ.” (Ông trời làm tuyết rơi chứ không làm mưa rơi, tuyết rơi xuống đất biến thành nước, tuyết biến thành nước rất phiền phức, chỉ bằng lúc trước cho mưa xuống.)

Đệ tử vừa nghe xong rất lúng túng, tiên dinh vừa nhìn vừa làm khó đệ tử, đương đương tự đắc vẫn về râu chờ cho đệ tử kia biết khó mà lui, ai ngờ học trò kia nói: “Đệ tử có câu đối rồi, nhưng mà tiên sinh chờ nên trách phạt.” Tiên sinh vừa nghe, liền nói: “Chỉ cần ngươi đối được, xá tội cho ngươi.” Đệ tử liền đọc về dưới, khiến cho tiên sinh tức giận gần chết, nhưng lại không thể không cho hắn ở lại. Hai người các người đoán xem tên đệ tử kia đối như thế nào?”

Tuyên lục là con gái nhà đại nho sĩ, luôn tự cho mình là tài nữ, cho tới bây giờ vẫn thích phô trương tài hoa, Hạ Thụy Bội cũng không cam chịu yếu thế,

hai người đều vắt óc suy nghĩ, liên tiếp nói mấy về đối nếu không tỉnh té thì cũng không đúng ý tứ. Âm ỹ một chút đã quên xấu hổ lúc trước, lôi kéo Hạ Thụy Hi năn nỉ nài nỉ nói ra về dưới.

Hạ Thụy Hi vỗ vỗ đầu vai hai nàng: “Lại đây, ta nói cho các người nghe, có điều lời này không văn nhã, nghe xong không được cười.” Lập tức nhẹ giọng nói: “Tiên sinh cật phạn bất cật thi, phạn tại đồ trung biến thành thi, phạn biến thành thi đa ma phiền, bất như đương sơ tỵ cật thi.” (*Tiên sinh ăn cơm không ăn sh!t, cơm trong bụng biến thành sh!t, cơm biến thành sh!t rất phiền phức, chi bằng lúc trước cứ ăn sh!t*).

Lời còn chưa dứt, Tuyên Lục đã bật cười ha hả, Hạ Thụy Bội dùng một tay ra sức bịt miệng lại, Hạ Thụy Bội cũng đang cười, vẫn cố khinh thường hừ một tiếng: “Thô tục!” Ánh mắt liếc nhìn bán tay kia đang nắm lấy tay của Tuyên Lục, không nói thêm lời nào, cũng không kéo tay Tuyên Lục ra.

Lúc ăn cơm, Hạ Thụy Hi cảm thấy không khí thay đổi. Mọi Tuyên vẫn nhiệt tình như trước, nhưng rõ ràng tinh thần thiếu đi vài phần, có vẻ, có chút không yên lòng. Thần thái Tuyên đại cứu cũng thoải mái hơn, ngay cả tiếng cười cũng lớn hơn một chút, hoàn toàn không thấy bóng dáng Tuyên Ngũ, trái lại Hạ lão gia, Hạ phu nhân không hề có chút sợ hãi nào. Bằng trực giác, Hạ Thụy Hi cảm thấy tạm thời mình được tính là an toàn.

Mọi vừa ăn cơm trưa xong, Tuyên lục đã vội vàng cáo lui, mọi Tuyên kéo Hạ phu nhân cũng mấy thiếu phu nhân của Tuyên gia chơi mạt chược. Hạ Thụy Hi vô cùng hứng thú ngồi một bên xem bài, nhân tiện cũng học qua một chút về trò chơi giải trí mà những nữ thân quyến nhà quyền quý thời đại này tất đều phải biết.

Hạ Thụy Hi cực kì may mắn, trong chốc lát đã thắng được năm lượng bạc. Mọi Tuyên vùng con dâu vừa đưa bạc, vừa ca thán vận may quay lưng. Hạ Thụy Hi đang thấy thú vị, nha hoàn của Tuyên Lục là Hương Liên đã tiến vào cười nói: “Nhị biểu tiểu thư, Lục tiểu thư của chúng ta mời người qua uống trà.”

Hạ Thụy Hi vội cáo lui, đi theo Hương Liên tới cửa, Thuận Nhi lắc lắc tay áo của nàng, ý bảo nàng nhìn phía bên trái hành lang. Chỉ thấy Yến Nhi đứng một chỗ cách cửa mấy trượng, lạnh đến mức chân tay co cứng, Hạ Thụy Bội thì ngồi ở hành lang nhìn xuống hoa viên trĩu trĩu bên dưới ngăn người, cũng không biết đang suy nghĩ điều gì, trời lạnh như vậy, mà nàng ta không hề cảm nhận thấy nửa điểm hàn ý.

Lúc mấy người đi đến viện của Tuyên Lục đã vào giờ Tý, Tuyên Ngũ vội vàng từ bên trong đi ra, thấy Hạ Thụy Hi từ xa, không chào hỏi gì, sắc mặt quái dị biến mất rất nhanh.

Tuyên Lục ngồi ở dưới cửa sổ chậm rãi thêu mặt chắn của nàng. Hạ Thụy Hi đi vào cũng không đứng dậy đón nàng, chỉ chỉ vào cái cầm đôn cạnh bàn thêu: “Ngồi bên này đi.”

Ngón tay trắng muốt dài nhỏ của Tuyên Lục nhẹ nhàng chạm vào đôi chim uyên ương tinh xảo xinh đẹp nhiều màu kia, khóe miệng cong lên: “Biết vừa rồi tại sao ta cũng Tam nha đầu trở mặt không?”

Hạ Thụy Hi thấy nàng tuy rằng đang cười, nhưng vẻ mặt lại ưu thương, khe khẽ lắc đầu.

Bạn đang đọc truyện *Gái Ế Không Hiền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Tâm Sự Thiếu Nữ (2)

Tuyên lục nói: “Bởi vì cả hai chúng ta đều vạch trần điểm yếu của đối phương.” Dừng một chút, nàng dùng sức đâm một mũi kim xuống con mắt của đôi chim uyên ương: “Tam nha đầu nói ta muốn nhanh chóng lấy chồng, thật ra cũng không sai. Khi định thân hần mười ba tuổi, ta mới năm tuổi, hần lớn hơn ta những tám tuổi. Hiện tại ta mười sáu tuổi, hần đã hai mươi bốn tuổi, cha và nương của ta muốn ta ở nhà thêm nửa năm nữa, đợi đến mùa thu mới gả ta đi lấy chồng. Ta cũng muốn được ở nhà thêm vài ngày, nhưng mà nhà hần không đợi được nữa, nhà hần cho người qua nói, nếu như không thành thân ngay, vậy để hần nạp thiếp trước nỗi dỗi tông đường. Cha và nương đều nói, nạp thiếp thì nạp thiếp, nhà nào quyền cao chức trọng mà người ta không nạp thiếp? Nhưng mà ta không muốn...” Trong đôi mắt xinh đẹp của Tuyên Lục chan đầy nước mắt, khí chất cao ngạo thường ngày bay mất không thấy tăm hơi. “Nhà nào quyền cao chức trọng mà người ta không nạp thiếp?” Những lời này khiến cho trong lòng Hạ Thụy Hi như bị đè một tảng đá lớn, khiến nàng khó thở. Tuyên Lục cầm kéo, cắt đứt đường chỉ: “Nhìn xem, tâm tư rối loạn, đường thêu cũng loạn theo.” Tay nàng run rẩy, cầm cây kéo không biết nên xuống tay như thế nào.

Hạ Thụy Hi không nhìn được nữa, đè tay nàng xuống: “Đợi lát nữa hăng cắt đi? Nếu không phá hỏng mắt rất đáng tiếc.”

Tuyên Lục cố chấp gỡ tay nàng ra: “Ta có thể làm được. Mỗi khi tâm tình ta không tốt, ta sẽ đến đây ngồi thêu nó, mặc kệ trong lòng có bao nhiêu phiền muộn, chưa từng quên thêu một mũi kim nào. Nhưng bây giờ tổng thể lại bị lỗi, không hiểu được vấn đề ở đâu?” Một kéo của nàng đi xuống, đường chỉ thêu bị cắt đứt đồng thời mặt chắn cũng bị mất thành lợi cái lỗ nhỏ.

“Ai cha!” Hương Liên sợ hãi kêu một tiếng, vội đón lấy cây kéo trên tay Tuyên Lục, hoảng hồn nhìn mặt chắn kia, môi run rẩy, không nói ra lời. Việc các

tiểu thư tự thay thêu đồ đều tinh tế vô cùng, nhưng năng suất lại cực thấp, một món đồ bán thành phẩm như vậy, ít nhất Tuyên Lục làm cũng mất ba bốn tháng. Nói mất nhiều thời gian nhưng thật ra quan trọng đó là niềm xấu.

Hạ Thụy Hi vội nói: “Không có gì đáng ngại, nơi này dùng sợi tơ cùng màu vá lại rồi tiếp tục thêu hoa lên trên, không thể phát hiện ra được.”

Tuyên Lục miễn cưỡng đứng lên: “Đúng thế, sợ cái gì? Dù thế nào đi nữa cũng không phải lần đầu tiên hấn động phòng hoa chúc.” So với bộ dạng phớt lờ mọi thứ vừa rồi dường như là hai người khác nhau. Thấy Hạ Thụy Hi vẻ mặt nghi hoặc, nàng thân thiện nói: “Muội biết không? Bên này chúng ta vừa mới quyết định xong ngày kết hôn, rốt cuộc hấn vẫn đem nha hoàn trong phòng thu vào làm thiếp luôn. Nói không chừng ta vừa mới vào đó đã được đảm nhiệm ngay chức vụ làm mẹ cả cũng chẳng biết chừng.”

Trước kia dù tâm tình lo lắng nhưng vẫn không thêu sai một mũi kim bởi vì trong lòng tràn ngập hi vọng đối với cuộc hôn nhân này, còn bây giờ liên tục thêu sai bởi vì tất cả trong lòng đều đã tuyệt vọng. Hạ Thụy Hi đồng cảm cầm tay Tuyên Lục, muốn an ủi nàng hai câu, nhưng lại phát hiện ra mình lại kém ăn nói đến vậy, không thể nói nên lời.

“Muội nghỉ trưa không?” Tuyên Lục đưa tay đuổi bọn nha hoàn ra ngoài, kéo Hạ Thụy Hi nằm song song ở trên giường, thấp giọng kể: “Bây giờ mỗi khi ta nhìn thấy mẫu thân lẳng lặng rơi lệ trong lòng liền cực kì khó chịu, thế nhất định phải làm một người giống như cô, mặc kệ ta có sinh được con trai hay không, phu quân của ta cũng phải giống như dưỡng vậy, không nạp thiếp, đem ta nâng niu trong lòng bàn tay, coi ta như châu ngọc che chở cho ta.”

“Năm ta tám tuổi, hấn đã là một thiếu niên phơi phới mười sáu tuổi. Hấn đi theo cha mẹ đến nhà ta bái phỏng phụ thân, ta thoát khỏi vú em len lén đi theo dõi, gặp hấn ở trong tiểu đình Hạm Đạm Viên. Hương hoa sen ngập tràn trong không khí, tiếng ve sầu râm ran râm ran, lúc ấy hấn mặc một chiếc áo choàng xanh nhạt thanh nhã tinh xảo, ngồi ở đó đọc sách. Lúc ấy ta không biết hấn chính là “hấn”. Hỏi hấn là ai vậy, tại sao lại chạy đến nhà của ta đọc sách. Hấn tao nhã nhìn ta cười, còn ngâm thơ cho ta nghe. Hấn dễ nhìn như vậy, ôn hòa như vậy, ta nhanh chóng thấy thích hấn, đến tận khi vú em đuổi đến nơi, lòi ta đi, hấn vẫn luôn đứng ở nơi đó nhìn ta mỉm cười.”

Tuyên Lục vui đầu chặt vào trong gối: “A, sau đó ta mới biết được đó chính là hấn. Nhiều năm như vậy, trong lòng ta hấn vẫn luôn mang bộ dáng đó. Hiện tại ta mới hiểu được, thật ra hấn cũng chẳng khác biệt gì so với những người đàn ông khác, phúc khí của cô, không phải ai cũng có thể có được.”

Hạ Thụy Hi nói: “Vừa rồi tỷ nói tỷ cùng Bội Bội vạch trần điểm yếu nào của nhau? Vừa rồi khi đi tới đây ta thấy nàng đang ngồi dưới hành lang ngăn người, trời lạnh như vậy cũng không vào trong nhà sưởi ấm. Vị kia của nàng...?” Là phụ nữ, Hạ Thụy Hi cũng có tính tò mò, vị hôn phu của Hạ Thụy Bội là hạng người gì nàng cũng thực sự cảm thấy hứng thú.

Tuyên Lục thở dài: “Trong lòng ta khổ sở khó chịu, cho nên cũng không muốn nàng ta được thoải mái. Vị kia của nàng không có nghe nói có tiểu thiếp thông phòng linh tinh, nhưng lại có bệnh lao quý. Ngủ ca từng gặp hấn, nhìn tha thân thể hấn quả thật không tốt, mặt rất trắng, thân thể thực sự gầy yếu. Có lẽ lần này Dưỡng và Cô thật sự đã nhìn nhầm.”

Đến giờ Hạ Thụy Hi mới hiểu được tại sao Hạ Thụy Bội lại thất thố như thế. Hạ lão gia thân là y đạo quốc thủ (Người có y thuật giỏi nhất quốc gia), sao lại chọn một kẻ bị bệnh lao quý làm con rể? Trong truyện này nhất định có nội tình bên trong mà người nhà Hạ gia không biết. Hạ Thụy Hi tính toán xem có nên đem tình hình nói cho Hạ phu nhân hay không, nàng có đầy đủ lí do để tin rằng, nếu Hạ Thụy Bội gả đi không thuận lợi, cả nhà Hạ gia quả thật không thể thoải mái. Nhưng mà cho dù Hạ lão gia và Hạ phu nhân đều biết được, có biện pháp gì hay không? Có thể hủy hôn hay không? Đây là vấn đề mấu chốt.

Tuyên Lục khe khẽ nói: “Ngày buổi sáng hôm nay, ta còn rất hâm mộ muội.”

“Hâm mộ ta?” Hạ Thụy Hi cười nắc nẻ: “Ta có cái gì đáng để hâm mộ? Người khác muốn giữ thể diện cho ta không nói làm gì, đến tỷ cũng có bộ dạng như vậy là sao?” Nhị tiểu thư Hạ Gia khó lấy chồng, đã là bí mật sớm được công khai tại Tây Kinh.

Tuyên Lục nắm đầu vai của nàng, nghiêm túc nói: “Hi Hi, Không phải tỷ đang nói giỡn với muội. Ta thay người đó hỏi muội một câu, có người bằng lòng lấy muội, cả đời đều chỉ đối xử tốt với một mình muội, bất kể như thế nào cũng sẽ không nạp thiếp, muội có bằng lòng hay không?”

Trong lòng Hạ Thụy Hi sớm đã đoán được là ai, nhưng nàng không muốn gả cho người này, liền cười gượng: “Tỷ muốn trêu ghẹo muội sao? Đây là lệnh của cha mẹ, lời của bà mối, ta làm gì có tiếng nói ở đó?”

Tuyên Lục yên lặng nhìn nàng một hồi, thất vọng nói: “Ta không tin muội không rõ ý của ta. Xem ra là do muội không muốn? Ngủ ca của ta có gì không tốt? Vì sao cô không đồng ý, muội cũng không ưa huyênh ấy?”

Nghe tin Hạ phu nhân từ chối lời cầu hôn của Tuyên phủ, Hạ Thụy Hi mừng thầm trong bụng, nhưng bên ngoài mặt vẫn mù mờ nói: “Chuyện đó và Ngủ ca có quan hệ gì?”

Tuyên Lục thở dài: “Hi Hi, từ khi nào muội trở nên nhiều tâm tư như vậy? Giả bộ hồ đồ với ta. Chúng ta lúc trước kia, không có chuyện gì không tâm sự với nhau. Muội còn nhớ mùa xuân năm trước không, ở trên cái giường này, muội cùng ta cũng nằm như vậy, muội mới muội nhất định phải gả được cho người mình thích, khi đó ta thật sự rất hâm mộ muội a, tự do như vậy, có thể cười ngửa chạy trên đường cái, không giống ta, ngày ngày bị nhốt ở trong nhà.” Trên mặt của nàng đột nhiên lộ ra đôi chút khát vọng: “Hi Hi, người ta vừa nói chính là Ngủ Ca. Ta hiểu rõ huyênh ấy nhất, huyênh ấy nói được làm được, nhất định sẽ đối tốt với muội. Muội làm Ngủ tẩu của ta đi?”

Tuyên Lục đã nói rõ ràng mọi chuyện đến như vậy, Hạ Thụy Hi còn giả bộ không hiểu sẽ có vẻ cực kì giả tạo. Nàng cười khổ: “Ta không thể Lục tỷ a.”

“Vì sao?” Tuyên Lục mở to hai mắt: “Trước đây muội và Ngủ ca quan hệ rất tốt không phải sao? Không phải muội sợ huyênh ấy sẽ bắt nạt muội, cha ta và nương nhất định sẽ làm chủ cho muội. Chẳng lẽ, muội tình nguyện gả cho một người cho tới bây giờ cũng chưa từng gặp mặt, cũng không muốn gả

cho Ngũ ca sao? Hai nhà chúng ta gia thế như nhau, hiểu rõ lẫn nhau, thân càng thêm thân, muội...” Nàng vẫn còn một câu chưa nói ra, đó chính là, chẳng lẽ Hạ Thụy Hi cho dù không gả được đi đâu cũng không muốn gả cho Tuyên Ngũ?

Hạ Thụy Hi khẽ thở dài: “Ta không phải hình mẫu con dâu trong lòng Đại cữu. Cứ làm cháu gái bên ngoại của ông là được rồi, nếu thật sự vào cửa nhà tỷ... Ta không nói tỷ cũng hiểu được.” Hiện giờ nàng cũng học được cách nói chuyện lấp lửng, không dám nghĩ gì nói đấy. Tuyên Đại cữu không thích nàng, nàng sớm đã nhận ra, cảm giác thấy thế. Nếu thật sự nàng gả cho Tuyên Ngũ, tạm thời không nói đến chuyện đời sau của anh chị em họ thành thân sẽ có vấn đề gì, chỉ cần mỗi ngày trôi qua Tuyên đại cữu đều soi xét nàng cũng không thể để cho nàng có thể trải qua những ngày tháng thoải mái, nàng lại càng không thích kể lại những chuyện như vậy cho Tuyên Ngũ nghe.

Tuyên Đại cữu luôn có chút nghiêm khắc với Hạ Thụy Hi, Tuyên Lục cũng biết được. Nàng còn tưởng rằng Hạ Thụy Hi sợ Tuyên Đại cữu mới không chịu gả cho Tuyên Ngũ, liền an ủi: “Muội không phải sợ cha ta, thật ra ông tốt lắm”

Hạ Thụy Hi oán thầm: “Bởi vì ông là cha ruột của tỷ, cho nên tỷ luôn cảm thấy ông tốt lắm.” Ngoài miệng lại nói: “Đúng a, đại cữu là người rất tốt, chỉ do tính cách của ta không thích hợp ở trong nhà các người, mẹ ta có lẽ cũng sợ ta làm bà mất mặt cho nên mới không đồng ý.”

Những lời này của nàng khiến cho Tuyên Lục thấy có hi vọng, ánh mắt Tuyên Lục sáng lên: “Chỉ cần muội đi nói với cô, nhất định bà sẽ thay đổi chủ ý.”

Hạ Thụy Hi hoảng sợ, Không! Như vậy đâu có được, nàng không muốn Hạ phu nhân thay đổi chủ ý chút nào. Nhìn thấy ánh mắt chờ mong của Tuyên Lục, ở phía sau còn có Tuyên Ngũ luôn một lòng đối tốt với chính mình, Hạ Thụy Hi đầu đầu lo lắng nghĩ xem rốt cuộc mình cần tìm lí do đường hoàng gì. Vừa không làm tổn thương người khác, vừa có khả năng khiến cho Tuyên Ngũ hoàn toàn bỏ đi ý nghĩ trong đầu, do đó từ chối việc hôn nhân này.

Nghĩ tới nghĩ lui, Hạ Thụy Hi vẫn không tìm được lí do này, đành phải đem tất cả đều đổ lên người Hạ phu nhân. Nàng hít sâu một hơi, bắt đầu sắp xếp một đứa trẻ cực kì hiểu thuận: “Tình tình mẫu thân ta, tỷ hiểu rất rõ, một khi bà đã quyết định chuyện gì, chắc chắn sẽ không thay đổi chủ ý, ngay cả cha ta cũng không thể làm bà lung lay. Hơn nữa, ta cũng không muốn khiến bà mất vui. Tỷ cũng biết, chuyện ta té ngựa lần trước, đã khiến cho bà rất đau lòng”

Tuyên Lục trầm mặc hồi lâu, ưu thương lắc đầu: “Hiện tại muội thay đổi ghê gớm thật. Nhưng Ngũ ca của ta phải làm sao bây giờ? Huynh ấy gắng hết sức cầu xin cha ta và nương lâu như vậy, hiện giờ cô lại...” Nàng lại bắt đầu miêu tả Tuyên Ngũ đối với Hạ Thụy Hi một tấm chân tình, điều này dưới mắt Tuyên Lục là một hành động vô cùng thâm tình, nhưng dưới mắt Hạ Thụy Hi cũng là hành động bình thường của nam nữ ở tuổi trưởng thành, Hạ Thụy Hi vừa nghe vừa buồn ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Gái Ế Không Hiền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Tâm Sự Thiếu Nữ (3)

Huynh muội Tuyên Lục sống ở thời đại này, hôn nhân yêu đương không tự do, tin tức cũng tắc nghẽn, đương nhiên so ra kém hiểu biết chuyện tình yêu hơn Hạ Thụy Hi nhiều, cũng chưa từng được trải nghiệm thế nào là tình yêu chân chính. Bọn họ tưởng rằng gặp mặt vài lần, nói với nhau mấy câu, cảm thấy đối phương làm cho mình không ghét, có cảm giác động tâm, là bản thân muốn đi tìm người kia, có thể đã nghĩ rằng sẽ ở bên người kia cả đời.

Đến từ dị giới, đã đi qua gần ba mươi năm cuộc đời, Hạ Thụy Hi cũng biết, tình yêu nghĩ rằng rất đẹp, nhưng thật sự rất tàn khốc. Nàng một mực cho rằng, trong cuộc đời con người, người có thể cùng mình là lãnh đùm là rách, người mặt mũi diện mạo không phải chỉ mới tùy tiện gặp vài ba lần, cảm giác tốt bụng là có thể xác định cùng chung sống. Có rất nhiều người, bạn tưởng rằng bạn đã hiểu về hắn đầy đủ lắm, hắn chính là người bạn dựa vào cả đời, nhưng sau bao nhiêu năm mới phát hiện ra, thật ra bạn chẳng hiểu gì về hắn cả, mà người này cũng không phải là người bạn cần có nhất. Tuy rằng không loại trừ ví dụ có nhiều trường hợp vừa gặp mặt đã nhất kiến chung tình, nhưng điều này giống như quay xổ số chưa đựng đầy sự ngẫu nhiên, Hạ Thụy Hi hướng tới những điều tốt đẹp đó, nhưng không hề tham vọng quá đáng những điều đó mình sẽ gặp được, cho nên chỉ cần được như thực tế là tốt rồi.

Do không muốn nghe tình yêu của Tuyên Ngũ, lại nằm trên giường cao gối mềm thoải mái khoan khoái, Hạ Thụy Hi cực kì buồn ngủ, quả thật nàng cũng làm như vậy. Tuyên Lục tức giận đẩy nàng: “Muội thật không có lương tâm, tại sao lại ngủ thiếp đi như vậy?”

Hạ Thụy Hi chuyển người lại, mơ màng nói: “Ăn tết mấy ngày nay, nương lại không quá nghiêm khắc, khiến cho ta rất vui vẻ, đêm nào cũng thức tới tận khuya mới đi ngủ. Thật sự rất mệt a.” Kéo mềm phủ lên trên mặt, quyết không chịu mở mắt ra. 11 bất đắc dĩ, trách Hạ Thụy Hi không chịu hiểu, bất bình thay Tuyên Ngũ, làm loạn một hồi, mới ngủ thật say.

Cả nhà Hạ lão gia ở lại Tuyên phủ ăn xong cơm chiều mới trở về, vừa về nhà. Hạ Thụy Bội đã ngã bệnh. Không ăn không uống, cả ngày chỉ nằm ở trên giường yên lặng rơi lệ. Hạ lão gia khám qua cho nàng vài lần, vẫn không nhận ra nàng mắc bệnh gì. Hỏi nàng, nàng cũng chẳng nói, hỏi nha hoàn, bọn nha hoàn đều chẳng hay biết gì.

Hạ Thụy Hi đương nhiên biết bệnh của Hạ Thụy Bội là tâm bệnh, nhưng Hạ phu nhân không hỏi, nàng cũng chẳng dám nói. Nàng không dám nói trực tiếp cho Hạ phu nhân biết chuyện Tuyên Lục kể cho nàng, sợ chính mình chủ động nhắc tới hôn sự của muội muội, nghị luận em rể tương lai khiến cho

người ta cảm thấy nàng không tuân thủ khuôn phép, dù sao nàng cũng là một nữ hài tử chưa đính hôn, theo lý không nên nghị luận việc này. Nhưng mà, lấy tư cách một người chị quan tâm tâm đến em gái, nàng hẳn nên nhắc khéo cho Hạ phu nhân biết chuyện này mới đúng.

Cho nên lúc Hạ Thụy Hi cùng Hạ phu nhân xử lý việc nhà, lúc Hạ phu nhân lo lắng nhắc tới bệnh tình của Hạ Thụy Bội, nàng khéo lựa lời phối hợp lo lắng nói một câu: “Ngày đó Bội Bội và Lục tỷ cãi cọ, không biết đã nói những gì, Bội Bội còn khóc, nàng vốn cố chấp háo thắng, không phải vì thế đó chứ?”

Hạ phu nhân vừa nghe, cau mày nói: “Ba người các ngươi không phải ở chung một chỗ sao? Hai nàng cãi nhau chuyện gì tại sao ngươi lại không biết? Ngươi đi đâu sao?” Không ngờ vô cùng nghiêm khắc như vậy.

Hạ Thụy Hi hoảng sợ, không hiểu chính mình nói sai điều gì, lại khiến cho Hạ phu nhân tức giận như vậy? Liền oan oan uổng uổng nói: “Con cũng ở trong phòng.”

“Ngươi thật là, ngươi ở trong phòng, hai người các nàng cãi nhau chuyện gì tại sao ngươi lại không biết?” Hạ phu nhân đem bút lông trong tay nặng nề đặt xuống giá bút: “Từ khi nào ngươi học được cách lừa gạt ta vậy?”

Hạ Thụy Hi vội dùng dây chắp tay, đáng thương nói: “Chúng con vừa vào cửa, Bội Bội thấy Lục tỷ đang thuê đồ cưới, hai nàng liền trêu đùa lẫn nhau. Con không để ý, đi ra bên cạnh đọc sách, ai ngờ không bao lâu sau, Bội Bội liền chạy tới nấp sau lưng con nói Lục tỷ bắt nạt nàng, Lục tỷ nói nó không biết trời cao đất dày, ta sợ mọi người bị phạt, liền khuyên vài câu, cuối cùng không tiếp tục tranh cãi nữa. Lúc ấy sợ dĩ không nói cho trưởng bối biết, vì cảm thấy đây không phải là chuyện hay ho gì, không phải cố ý lừa dối mẫu thân, con sai rồi, sau này con không dám nữa.”

Nàng vừa nói như vậy, Hạ phu nhân liền hiểu ra, nhẹ nhàng thở ra, chỉ chỉ ghé bên cạnh: “Con cũng biết chuyện, ngày ấy mẹ con hướng ta nhắc tới chuyện Tuyên Ngũ muốn cầu hôn với con?” Nói xong nghiêm khắc nhìn Hạ Thụy Hi chăm chăm. Nàng sợ nhất chính là sau lưng nàng Hạ Thụy Hi gấp mặt, có tư tình với Tuyên Ngũ.

Hạ Thụy Hi hoảng sợ không dám ngời: “Con gái không biết. Nương không đồng ý chứ?”

Hạ phu nhân nói: “Con hi vọng ta đồng ý? Hay không đồng ý?”

Hạ Thụy Hi co rúm lại một chút: “Con gái không dám nói.”

“Ta cho con nói con cứ nói.”

“Đại cữu rất nghiêm khắc, con gái hơi sợ cậu. Ngũ ca ở trong mắt con gái chính là ca ca.”

Hạ phu nhân gật đầu tiếp tục làm việc: “Con nhớ kỹ lời con vừa nói, Ngũ ca con vĩnh viễn chỉ có thể là Ngũ ca của con, hẳn không thích hợp với con, nhà hẳn cũng không thích hợp với con. Sau này không được một mình nói chuyện với hắn.” Lại buồn bã thở dài: “Vốn Âu gia cũng không tệ, đáng tiếc...”

Lúc này Hạ Thụy Hi mới nhớ tới sau buổi thọ yến lần trước chuyện Âu gia cầu hôn không còn ai nhắc tới, tưởng rằng có thể yên tâm. Tuy rằng nàng không biết Hạ phu nhân căn cứ vào đâu phán đoán Tuyên Ngũ không thích hợp với nàng, nhưng lại một lần nữa nàng cảm thấy vận may của mình, gặp được người mẹ để ý hiểu chuyện, tuy không phải mẹ ruột nhưng thân càng thêm thân. Nàng vội đồng ý, lại tỏ vẻ quan tâm đến Hạ Thụy Bội một chút: “Chuyện của Bội Bội con gái nghĩ mẫu thân nên hỏi kỹ Yến Nhi một chút là được.”

“Chân Nhi, ngươi đi gọi Yến Nhi tới đây, đừng cho Tam tiểu thư biết.” Hạ phu nhân thấy Hạ Thụy Hi muốn cáo lui, chặn lại nói: “Con cũng ở lại đây luôn đi, tránh cho nhà đầu Yến Nhi kia quanh co với ta.”

Vốn dĩ Hạ Thụy Hi nghĩ rằng chuyện của Hạ Thụy Bội tốt nhất nàng không nên dính vào thì tốt hơn, nhưng Hạ phu nhân không cho nàng đi, nên đành phải ở lại.

Yến Nhi đem chuyện tình ngày ấy thuật lại một lượt, nhưng không biết rốt cuộc Hạ Thụy Bội vì sao lại bệnh. Nàng đi theo bên người Hạ Thụy Bội thời gian dài nhất, những những bên cạnh Hạ Thụy Bội bị phạt nàng cũng thường hay có thể tránh thoát, không khỏi liên quan đến việc nàng ta cũng là người thông minh thức thời. Cho dù nàng ta biết rõ Hạ Thụy Bội vì biết chuyện Tôn thiếu gia bị bệnh lao quý mà dỗi dần sinh bệnh, đó cũng là chuyện của chủ nhân, chủ nhân tự nhiên sẽ có quyết định, không liên quan đến hạ nhân các nàng, chức trách của nàng chính là hầu hạ chủ nhân thật tốt mà thôi.

Hạ phu nhân nghe xong cười nhạt: “Ta còn tưởng chuyện gì ghê gớm, hóa ra là mấy nữ hài tử không hiểu chuyện cãi nhau nói năng lung tung thôi, thật sự lo không nổi. Bội Bội tức giận vì Lục tỷ không giữ thể diện cho nàng.”

Yến Nhi lập tức cười nói: “Đúng vậy, phu nhân nói rất đúng. Ngày ấy hẳn là Tam tiểu thư tức giận với Lục biểu tiểu thư, sau đó ngồi trong gió lạnh mới bị bệnh.”

Đúng là giết gà không cần dùng dao mổ trâu, Hạ phu nhân vừa lòng cười ha ha: “Yến Nhi hầu hạ cẩn thận, có điều gì nhanh chóng đến thưa bẩm.”

Đội Yến Nhi lui đi rồi, Hạ phu nhân nói Hạ Thụy Hi: “Con thấy thế nào?”

Hạ Thụy Hi do dự một chút, vẫn nói thẳng: “Con gái cho rằng không có lựa làm sao có khối, tuy Tuyên Lục có chút tranh cường háo thắng, nhưng không phải là kẻ hay nói láo. Huống hồ vì việc chung thân của tiểu muội, hay để cho người đi hỏi thăm một chút vẫn tốt hơn.”

Hạ phu nhân trầm ngâm một chút, liền sắp xếp Lệ Nương nhanh chóng phái người đi hỏi thăm chuyện của Tôn gia, yêu cầu cần phải nghĩ ra cách nhìn thấy tận mắt thiếu gia Tôn gia, tìm hiểu rõ sự tình, Lại sai người đi mời Hạ lão gia đến để bàn bạc.

Đợi khi Lệ Nương lĩnh mệnh đi rồi, Hạ phu nhân mặt mày ủ ê: “Chuyện này chẳng may là sự thật, vậy phải làm sao bây giờ?” Hôn sự của nhà Tôn gia là do bà và Hạ lão gia chọn lựa kĩ càng, vì biết tính khí Hạ Thụy Bội rất mạnh, sợ khi gả đi không chịu được bên nhà chồng, mới cố ý tuyển chọn Tôn gia cảnh giàu có, nhưng lại không có thể lực gì, cả nhà tính khí ôn hòa. Nếu chuyện này là sự thật, để con gái phải gả cho kẻ bị bệnh lao quý, vậy những tính toán hải lòng lúc trước của mình là vô nghĩa, nghĩ đến con gái lấy chồng sẽ chịu khổ, Hạ phu nhân không khỏi vô cùng rối loạn.

Hạ Thụy Hi cẩn thận nói: “Con gái cho rằng, nếu việc này là sự thật, hay là nên bàn bạc kĩ hơn.” Đây cũng là do nàng biết Hạ lão gia, Hạ phu nhân không giống Tuyên Đại cửu, có quan niệm cổ lỗ “Đói chết là chuyện nhỏ, mất khí tiết là chuyện lớn”, là hai người thực sự yêu thương con gái, là cha mẹ lo nghĩ cho con gái, nàng mới dám nói như thế. Nếu đổi lại là người khác, cho nàng mượn mười lá gan nàng cũng không dám nói.

Hạ phu nhân nói: “Con đi thăm muội muội của con, khuyên nó đừng suy nghĩ nhiều, tất cả đã có ta và phụ thân con lo liệu.”

Hạ Thụy Hi chưa đi tới cửa, Hạ lão gia đã xòng xộc đi tới, đến trước mặt Hạ phu nhân lấy tách trà của bà uống cạn, hàm hừ nói: “Bên Tôn gia không biết trúng phải gió gì! Mọi chuyện rõ ràng đã nói trước từ sớm, hiện tại lại đổi ý!”

Hạ phu nhân cả kinh, bật dậy nói: “Tôn gia nào?”

“Tôn gia nào? Đương nhiên là nhà Tôn Trạo!” Tôn Trạo là trên vị hôn phu của Hạ Thụy Bội.

“Nhà hán đổi ý cái gì?” Hạ phu nhân chỉ mong là đổi ý việc hôn sự, tuy rằng mất mặt, nhưng so với việc chọn lầm chung thân của nữ nhi vẫn tốt hơn.

Hạ lão gia nói: “Chúng ta rõ ràng đã nói với nhà hán, chờ Bội Bội mười sáu sẽ gả đi. Nhưng bây giờ nhà hán lại dám nói, bắt Bội Bội nhà chúng ta ngày hai mươi chín tháng ba phải gả đi. Tạm thời không nói đến chuyện Bội Bội nhà chúng ta còn nhỏ, bây giờ không phải đã tháng giêng sao? Thời gian hai tháng, làm sao chuẩn bị kịp? Nhà hán rõ ràng không coi chúng ta để vào trong mắt!”

“A?” Hạ phu nhân vừa nghe, biết chuyện trước đó nhất định là sự thật, cho nên Tôn gia mới khẩn cấp muốn Hạ Thụy Bội xuất giá như thế, xuất giá làm cái gì? Để xung hi thôi. Lập tức thất thanh kêu lên: “Chàng không đồng ý bọn họ chứ?”

Hạ lão gia thở dài: “Đương nhiên ta không muốn, nhưng thái độ Tôn gia rất kiên quyết. Ta đành phải tìm lý do nói nàng yêu thương con gái còn quá nhỏ, muốn thương lượng với nàng, người nhà họ vẫn còn đang chờ tại đại sảnh.”

“Ngần vạn lần không thể đồng ý!” Hạ phu nhân vội la lên: “Vừa rồi thiếp cho người đi gọi chàng đến, chính là vì chuyện này.: Lập tức đem những lời Tuyên Lục nói thuật lại một lượt, khiến cho Hạ lão gia tức giận nổi trận lôi đình, chửi ầm nhà Tôn gia vô lương, muốn hại chuyện chung thân địa sự của nữ nhi nhà ông.

Hạ phu nhân nước mắt ròng ròng: “Chúng ta muốn cho nó có cuộc sống dễ chịu, ai ngờ thời vận đổi dời cho gặp phải người nhà này. Xem ra người thành thật cũng sẽ làm chuyện thất đức, không tin được a.”

Hạ Thụy Hi vội khuyên nhủ: “Cha, nương, hai người đừng vội, Lệ Nương phái người đi hỏi thăm không phải vẫn chưa trở lại sao? Trước tiên cứ nghĩ biện pháp kéo dài một chút tiếp tục suy nghĩ xem nên làm thế nào?”

Hạ lão gia luống cuống đi qua đi lại: “Ai! Ai! Ai! Ai! Không sớm thì muộn cũng sẽ phải gả đi, giờ chỉ còn hủy hôn chứ biết làm thế nào?” So sánh với hạnh phúc cả đời của nữ nhi, thanh danh và thể diện đương nhiên chẳng là gì, nếu ông muốn hủy hôn, với thể lực của Tôn gia, cũng không dám bắt lại Hạ gia. Có điều sau này Hạ Thụy Bội muốn gả cho nhà nào tốt, cũng khó được. Không chỉ nói Hạ Thụy Bội, ngay cả hôn sự của Hạ Thụy Hi và Hạ Thụy Đồng cũng sẽ phải chịu ảnh hưởng rất lớn.

Bạn đang đọc truyện *Gái Ế Không Hiền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34: Viện Cớ

Hạ phu nhân cắn răng nói: “Cho dù là hủy hôn, vẫn tốt hơn phải để con gái nhà chúng ta trở thành quả phụ!” Hạ lão gia lập tức bịt miệng bà lại: “Xùy xùy xùy! Mới ra tét chó có nói bậy! Chuyện này không phải vẫn chưa được xác thực sao? Chẳng may chỉ là một bệnh vật, nghe nhầm đồn bậy thì sao? Tiêu từ đó ta đã gặp qua từ trước, không phải kẻ đoán mệnh đầu a. Im nào.”

Hạ phu nhân gỡ tay Hạ lão gia ra, nắm một quyền đánh lên trên tấm lưng dày rộng của ông, nức nở nói: “Đều trách chàng cả! Bệnh vật! Bệnh vật mà nhà hán lại vội vã như thế? Chàng còn biết xem tướng nữa sao? Ngày xưa lúc mới kết hôn, không phải chàng nói thiếp sẽ sinh được mười tám người con trai sao? Kết quả thế nào?”

Hạ lão gia liếc mắt nhìn Hạ Thụy Hi một cái, mặt đỏ bừng bừng, lại che miệng Hạ phu nhân: “Trước mặt con gái nàng nói bậy bạ gì đó? Nhìn nàng xem! Trời còn chưa sụp xuống, mọi chuyện đã có ta! Khóc cái gì? Nói linh tinh cái gì? Lập tức im miệng lại cho ta!”

Hạ phu nhân cắn môi, cố gắng ngăn cho mình không khóc, nín lặng, thân mình run run. Hạ Thụy Hi tiến lên đỡ lấy bà, lấy khăn lau nước mắt cho bà, dịu dàng nói: “Theo con thấy, kéo dài được lúc nào hay lúc ấy. Lớn bé có thứ tự, tỷ tỷ vẫn chưa lấy chồng, sao lại có đạo lý muội muội đi lấy chồng trước được?” Tốt nhất kéo dài tới khi tên Tôn Trạo đó chết rồi, Hạ Thụy Bội cũng không cần phải gả đi nữa.

Ánh mắt Hạ lão gia sáng lên: “Đúng vậy! Ta đây quá hồ đồ, lí do hay như vậy mà vừa rồi tại sao ta lại không nghĩ tới!” Nhắc chân lên nhanh như chớp rồi đi.

Hạ phu nhân nhìn theo bóng lưng Hạ lão gia, trong miệng vẫn nói với theo không buông tha: “Hạ Thụy Hoài, chuyện này chàng làm không xong thì đừng vác mặt về! Thiếp sẽ không để yên cho chàng đâu!”

Hạ phu nhân lúc này, không còn một chút bộ dạng mình mấn lợi hại, chỉ còn bộ dáng một người phụ nữ nung nấu khổ đại bình thường toàn tâm dựa vào trượng phu. Chỉ có người phụ nữ được trượng phu vô cùng thương yêu chiều chuộng mới có được bộ dáng như thế. Hạ Thụy Hi nhìn thấy, hâm mộ vô cùng. Hạ lão gia, bất kể là thời đại này hay thế kỉ hai mươi mốt, đều là một người chồng, người cha tốt hiếm có khó tìm. Yêu thương vợ, trọng tình trọng nghĩa, dám nói dám làm, có thể kiếm tiền để cả nhà có một cuộc sống thoải mái, có khả năng bảo vệ người nhà không bị chèn ép bắt nạt, thật sự hiếm có.

Hạ phu nhân sau khi sắm xong vai kiêu thế, xoay mặt lại nhìn đám hạ nhân hầu hạ trong viện, mặt lạnh như tiền: “Chuyện hôm nay, nếu có ai dám nhiều chuyện truyền ra bên ngoài, nói linh tinh...”

Mọi người đều cảm như hén, vội vàng quỳ xuống biểu lộ lòng trung thành không dám đề cập tới.

Người phải đi tìm hiểu tin tức trở lại rất nhanh, Tôn Trạo thiếu gia Tôn gia quả nhiên bị bệnh. Sau mùa xuân năm trước bị nhiễm gió lạnh, liền không bao giờ... cảm thấy thoải mái như trước nữa, hết lần này tới lần khác, từ từ gầy yếu, tới mùa thu cả ngày đều ho khan, cho tới bây giờ không ngờ đã ho ra máu, không dám tới mời Hạ lão gia xem bệnh, chỉ đưa bạc đi khắp nơi mời thầy thuốc. Vốn nhà hắn cũng biết Hạ lão gia là bậc y đạo đại tài, nếu sớm mời tới xem bệnh, có lẽ tình hình cũng không đến mức này. Nhưng có lẽ lúc trước chủ quan không để ý, sau đó xuất phát từ mục đích đen tối, cố tình ếm nhèm.

Đến khi thấy tình hình không ổn, Tôn gia liền luống cuống, bồi tới muốn Hạ Thụy Bội sớm xuất giá để xung hi, đem gạo nấu thành cơm, để lại cho Tôn Trạo còn một hậu nhân. Dù sao hai nhà sớm đã định thân rồi, Hạ Thụy Bội lo lắng cho sức khỏe phu quân, xung hi cũng nên lắm. Người đang hoảnh bình thường rất dễ nói chuyện, nhưng một khi sự thật phơi bày, thấy sắp chết đến nơi, ngược lại sẽ thay đổi, không dễ nói chuyện.

Không thể từ hôn được, chỉ có thể kéo dài. Ngày ấy Hạ lão gia nói đến mức cạn khô nước miếng, vất vả lắm mới đem người nhà Tôn gia đuổi đi, vừa trở về nội viện, không biết Hạ Thụy Bội nghe được tin tức từ đâu, lấy tấm lụa trắng, muốn tìm cái chết, làm náo loạn đến quá nửa đêm. Hạ lão gia vừa sợ vừa tức, giáng cho nàng một cái tát, lại khẳng định sẽ không để nàng đi chịu khổ, lúc ấy Hạ Thụy Bội mới tạm thời bình tĩnh lại.

Hạ Thụy Hi thấy Tuyên Lục và Hạ Thụy Bội đều không may mắn, liền thầm cảm thấy may mắn cho thân phận gái ế trước may của mình. Có hi vọng so với không hi vọng vẫn tốt hơn, thử nghĩ xem nếu nàng vừa mới xuyên qua, liền gặp được một vị hôn phu có tiểu thiếp hoặc bị bệnh sắp chết, nàng nhất định sẽ khổ sở hơn bây giờ gấp vạn lần.

Nghĩ tới nghĩ lui, nàng đều càng thấy trời cao đối xử với nàng không tệ. Tưởng chết đi rồi lại được tái sinh, cơm ăn áo mặc không lo, dung mạo cũng đẹp hơn so với nàng kiếp trước, còn gặp được cha mẹ tốt như vậy, thật sự nên quý trọng cực kì, vì thế có một số việc và một số người cũng nên đối đãi khoan dung. Ngày ngày giúp Hạ phu nhân quản lý nhà cửa, giám sát Hạ Thụy Đồng đọc sách, điều hòa quan hệ của Hạ phu nhân và Hạ lão phu nhân, lại bỏ qua hiềm khích trước kia chủ động nói chuyện với Hạ Thụy Bội, khuyên nàng giải sầu.

Trong khoảng thời gian này Hạ Thụy Bội dường như vô thức, ủ rũ ngồi trên ghế. Đối với biểu hiện của Hạ Thụy Hi cũng coi như cảm động, thái độ so với trước cũng tốt lên rất nhiều. Đến khi Hạ Thụy Bội chủ động cảm tạ Hạ Thụy Hi đã nhắc tới chuyện tình của Tôn Trạo với Hạ phu nhân, Hạ Thụy Hi mới hiểu mục đích vì sao hơn nhất định bắt nàng phải ở lại cùng bà tra hỏi Yến Nhi. Hạ phu nhân chính là muốn mượn lời Yến Nhi nói cho Hạ Thụy Bội, Hạ Thụy Hi vẫn quan tâm tới muội muội, do đó cải thiện một chút quan hệ cũng nhắc hai tỷ muội.

Vợ chồng Hạ lão gia vì thương xót cho con gái trẻ tương lai bị thảm, xuất phát từ tâm lý muốn bù đắp, luôn cố gắng thỏa mãn yêu cầu cuat Hạ Thụy Bội. Vì thế Hạ Thụy Bội thấy được người thân khoan dung an ủi, nhanh chóng chuyển từ đau xót yếu đuối trở nên ngang ngược, hơi có gì bất mãn liền bắt đầu rơi lệ, giống như mọi người đều thiếu nợ nàng, những việc nàng làm đều là điều hiển nhiên.

Vừa mới nghe chuyện Hạ Thụy Hi sắp đi lên kinh thành, nàng lập tức nặng nề đòi đi. Hạ phu nhân vừa lộ ra vẻ mặt cự tuyệt, nàng lao tới tức đã nước mắt lưng tròng, không nói một lời nhìn xuống sàn nhà, nước mắt thì nhau rơi xuống thấm ướt một mảng đá xanh, Hạ Thụy Hi kéo nàng đi, nàng mới nghẹn ngào nói: “Ta là người không có tương lai, đương nhiên các người hắt hủi ta.”

Hạ phu nhân bỗng nghĩ đến vận mệnh Hạ Thụy Hi không dễ dàng nên mới thấp hương đối vận, nếu để Hạ Thụy Bội đi theo lên đó thấp hương nói không chừng cũng sẽ khiến cho vận thế của nàng chuyển biến tốt đẹp, dù cho không được như vậy, nhận tiện đi giải sầu cũng tốt. Dù sao chẳng ai nói trước được tương lai, nếu cuối cùng Hạ Thụy Bội không thể không gả vào Tôn gia, vậy cơ hội đi xa nhà một lần cũng không có, cả đời mù mịt tăm tối nốt lại trong Tôn gia.

Nghĩ đi nghĩ lại, Hạ phu nhân mềm lòng, liền đồng ý yêu cầu của Hạ Thụy Bội, sau khi chuẩn bị quần áo trang sức cho Hạ Thụy Hi, ngay lập tức cũng chuẩn bị rất nhiều cho Hạ Thụy Bội. Mức độ tình xảo hoa lệ chỉ có hơn chứ không kém, Yến Nhi oán hận nói ngồi thứ đảo lộn hết cả, rõ ràng là Nhị tiểu thư ra ngoài, Tam tiểu thư cùng đi, hiện giờ tại sao lại giống như Tam tiểu thư ra ngoài, Nhị tiểu thư cùng đi vậy?

Hạ Thụy Hi cũng biết rõ Hạ phu nhân có tâm lý muốn bù đắp, giống như Hạ lão gia nói với nàng, Hạ lão phu nhân mặc dù biết rõ cả nhà Hạ đại bá chẳng ra hồn nhưng ngược lại càng có ý muốn che chở.

Lúc ấy Hạ Thụy Hi hỏi Hạ lão gia, nàng cảm thấy Hạ lão phu nhân quá mức thiên vị cả nhà Hạ đại bá. Rõ ràng là Vương thị không đúng, Hạ lão phu nhân chẳng những mặc kệ Vương Thị, còn muốn đem bực tức trút lên người cha và Hạ phu nhân, nàng không hiểu vì sao lại thế.

Hạ lão gia nói cho nàng biết: “Tính cách con người chẳng ai giống ai, cha mẹ trên thế gian có một loại à hoàn toàn không quan tâm đến sống chết của con cái, chỉ muốn chính mình được sống dễ chịu; nhưng dưới tình huống bình thường, cha mẹ đều thương yêu con cái, hi vọng con cháu có thể thật sự không lo chuyện cơm áo gạo tiền. Có điều đối xử với con cái công bằng tuyệt đối là không thể có, đa số cha mẹ tự giác hay không tự giác đều bất công, dù sao mười ngón tay có dài có ngắn, con cái cũng có đứa nên người, có đứa chẳng nên thân.”

“Như vậy sau đó, có một số cha mẹ sẽ có khuynh hướng đối xử tốt với đứa con nên người, và đối xử không công bằng với đứa con kém cỏi hơn một chút kia, lúc này đứa con yếu thế hơn quả thật sẽ gặp họa vô đơn chí. Còn một số người cha người mẹ khác, sẽ có khuynh hướng đối xử tốt với đứa con kém cỏi hơn, cũng muốn đứa con nên người quan tâm chăm sóc cho người anh em kém cỏi hơn của mình một chút, cũng kéo bọn họ, để cho bọn họ được khá hơn một chút. Đây là tâm lòng cha mẹ, bà nội của con không phải kẻ hồ đồ, bà sợ chúng ta không chịu trợ giúp người nhà đại bá, sợ người nhà đại bá sẽ phải sống những ngày khổ sở, cho nên mới làm như vậy, có điều phương pháp không xác đáng mà thôi.”

Ông thở dài: “Tâm tư cha mẹ, sau khi làm cha mẹ ta cũng mới hiểu được. Thà rằng ta để cho bà nội của con làm loại người thứ hai, che chở cho đứa con kém cỏi hơn, còn hơn bà làm loại người thứ nhất, chỉ lo cho đứa con tài giỏi, còn những đứa con khác thì mặc kệ sống chết. Đổi lại mà nói, bốn đứa các con, nếu con kém cỏi hơn, ta nhất định sẽ chiều cổ đến con nhiều hơn, nếu chính mình không thể, sẽ hi vọng tỷ tỷ cùng muội muội và đệ đệ con có thể giúp đỡ con nhiều. Cho nên không phải bà nội của con làm sai, mà là đại bá cùng bá mẫu của con không có tương lai. Nhưng mà cho dù bọn họ không có tương lai, ta cũng không thể nhìn cảnh bọn họ chết đói, khổ sở qua ngày hiểu không?”

Hạ Thụy Hi hiểu được ý của Hạ lão gia và Hạ lão phu nhân, nhưng không tán thành cách làm của bọn họ. Trong mắt nàng, một người tốt, bảo vệ huynh đệ tỷ muội cùng con cái có rất nhiều phương pháp, bọn họ đều chỉ lựa chọn chung loại phương pháp không thỏa đáng nhất. Nói ví dụ như loại người giống Hạ đại bá và Vương thị, nếu càng làm vậy bọn họ càng ngày sẽ càng tệ hại hơn, nên phải quản chế mới đúng, nếu không cho dù gia sản có lớn đến đâu cũng không đủ cho bọn họ tiêu xài, người thân cũng vẫn phải chịu thêm vài lần đau lòng. Kết quả khả dĩ nhất chính là, tiền không có, người thân cũng chẳng còn ai.

Có điều cách thức đối xử với con cái của vợ chồng Hạ lão gia lại không giống như Hạ lão phu nhân, bọn họ luôn cố gắng uốn nắn khuyết điểm của con cái, dạy dỗ rất nghiêm khắc. bây giờ tuy Hạ phu nhân cảm thấy Hạ Thụy Bội đáng thương, dùng mọi các bồi thường cho nàng, nhưng cũng không phải thật sự bất công. Hạ Thụy Hi cảm thấy mình chẳng những không nên ghen tị, còn nên thông cảm nhiều hơn đến tâm tình của Hạ phu nhân.

Nàng cảm thấy tiếc nuối nhất chính là, sau khi nàng đến đây Tuyên Lục hình như là người thân thiết với nàng nhất? Tiếc rằng lộ trình sắp tới của nàng phải mất chừng hai tháng, không thể tiễn nàng ấy về nhà chồng. Hơn nữa trong khoảng thời gian này, bởi vì muốn tránh tiếp xúc với Tuyên Ngũ, cũng không thể thỉnh thoảng đến nhà Tuyên Lục chơi, mình không thể tự đi gặp Tuyên Lục. Đành phải cẩn thận chuẩn bị một bộ vòng trâm, sai người đưa đến tặng cho Tuyên Lục thêm trang sức.

Hôm nay ngày hai mươi lăm tháng hai, sau khi Hạ phu nhân yêu cầu trải qua quá nhiều lần nghiêm túc chỉnh đốn quần áo trang sức của hai tỷ muội Hạ Thụy Hi, rốt cuộc đến một ngày trước khi bọn họ đi lên kinh thành cũng được hoàn thành đưa đến Hạ phủ.

Lần đầu tiên từ sau khi đến nơi này Hạ Thụy Hi có cơ hội đi xa nhà, nàng vui mừng đem quần áo mới và trang sức tất cả đều mặc thử một lần. Căn bản vóc dáng thân thể này của nàng cũng không tệ lắm, sau khi mặc thử xong, tất nhiên cả nhà đều tán thưởng, ngay cả tiểu đệ đệ Hạ Thụy Đồng cũng khen nàng thật xinh đẹp. Hạ Thụy Hi trang điểm lục tục, căn bản không chú ý tới vẻ mặt càng lúc càng âm trầm của Hạ Thụy Bội.

Hạ Thụy Bội vốn dĩ vẫn thường ghen tị với Hạ Thụy Hi, không muốn nàng được gả vào gia đình nào tốt hơn của mình, hiện tại đã chuyển thành không muốn Hạ Thụy Hi được gả chồng. Tuổi của Hạ Thụy Hi đã không còn nhỏ, một khi đính hôn sẽ nhanh chóng lấy chồng, mà nàng sợ nhất chính là sau khi Hạ Thụy Hi được gả đi khỏi đây, chính mình cũng không còn có gì nữa, không thể không gả đi Tôn gia. Nàng thấy Hạ phu nhân dốc hết sức chuẩn bị quần áo cho Hạ Thụy Hi, trong lòng vừa ghen vừa hận, cảm thấy tất cả mọi người đều bỏ mặc nàng, chỉ quan tâm đến mỗi mình Hạ Thụy Hi, hoàn toàn quên rằng y phục trang sức của mình còn hoa lệ tinh xảo hơn.

Người nhà Hạ gia đương nhiên không biết suy nghĩ sâu kín của nàng, ngay cả Hạ Thụy Hi, cũng chỉ cho rằng nàng vì chuyện bệnh tình của Tôn Trạo mà đau khổ. Vẫn vừa nhường nhìn nàng, muốn nàng vui vẻ.

Hôm nay ngày hai mươi sáu tháng hai là một ngày xuân tươi đẹp, vừa tờ mờ sáng, Hạ lão gia đã dẫn hai cô con gái như hoa như ngọc thượng kinh.

Bạn đang đọc truyện *Gái Ế Không Hiền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Đi Chung Đường (1)

Hạ lão gia từ trước đến nay là một vị chủ nhân vừa có thể kiếm tiền vừa biết cách hưởng thụ, xe ngựa để cho con gái ngồi đương nhiên cũng cố gắng là loại ung dung thoải mái nhất. Bên trong xe chẳng những có đệm gấm lụa êm dèo mềm mại, còn có thêm một chiếc bàn nhỏ, nước ấm cùng vô số đồ điểm tâm, tránh để cho hai cô con gái xinh đẹp ngọc ngà phải lặn lội đường xa chịu đói khổ.

Cảnh xuân tươi đẹp cùng phong cảnh như vẽ, lại thêm việc ra ngoài thật mới mẻ khiến cho Hạ Thụy Hi cùng Hạ Thụy Bội tạm thời quên ưu sầu và phiền não, hai người nằm ở bên cạnh cửa sổ xe, chỉ có một chiếc màn vải hơi mỏng, hương phấn thò đầu ra bên ngoài xem phong cảnh liu riu nói chuyện không ngừng. Hạ lão gia mang theo mấy tay hộ vệ cao lớn vạm vỡ cười ngửa đi bên cạnh, nghe thấy tiếng cười nói vui vẻ của con gái, cười đến mức ánh mắt híp lại như sợi chỉ. Đồi người còn mong muốn gì hơn? Áo cơm không lo, cả nhà an khang đó là hạnh phúc lớn nhất.

Bởi vì Uyển Nhi hơi say xe, Hạ Thụy Hi liền bảo nàng đi sang xe của bọn nha hoàn nằm nghỉ ngơi, để Thuần Nhi cùng Yến Nhi ở trong xe hầu hạ hai tỷ muội các nàng. Bọn nha hoàn thấy hai vị chủ nhân đều vui vẻ, cũng lấy làm phần khởi.

Đáng tiếc tỷ muội hai nàng trời sinh bất hòa, nói cười một lúc, chung sống hóa bình không quá một hai canh giờ, đã bắt đầu tranh cãi.

Thuần Nhi cười nói: “Gió thổi mát lạnh, thật là thoải mái. Giá mà thiếu gia cũng đi cùng, không biết còn vui vẻ đến nhường nào?”

Hạ Thụy Bội nói: “Đệ đệ một lòng muốn đi cùng chúng ta, xin cha mẹ hỏi lâu, ta cũng đỡ lời cho nó rất nhiều, nhưng cha mẹ vẫn không đồng ý. Bình thường Nhị tỷ không phải quý nó nhất sao? Vì sao lần này không chịu hoinis giúp vài lời cho nó?”

Hạ Thụy Hi nhớ tới lúc các nàng đến về mặt Hạ Thụy Đồng cơ hồ đã muốn khóc, mỉm cười lắc đầu: “Không phải cha và nương đã nói rồi sao? Thụy Đồng còn phải học, nó là con trai, tương lai còn nhiều cơ hội ra ngoài, cần gì phải nóng lòng nhất thời? Ta đã đồng ý sẽ mua đồ chơi và thức ăn ngon mang về cho nó.”

Hạ Thụy Bội cười lạnh một tiếng: “Cho tới bây giờ tỷ lại nghe lời cha mẹ như vậy.” Ở trong mắt nàng, Hạ Thụy Hi đối với cha mẹ dịu dàng hiếu thuận cũng vì muốn lấy lòng cha mẹ, do đó luôn đối tốt với nàng ta, trong lòng nàng luôn cho rằng mình xui xẻo như vậy nguyên nhân đều do Hạ Thụy Hi, cho nên càng nhìn càng thấy Hạ Thụy Hi không với mắt.

Hạ Thụy Hi không rõ tại sao lại đột nhiên đắc tội với nàng ta, có điều nàng ra ngoài vì muốn vui vẻ, không phải muốn tức giận. Lập tức cười ôn hòa: “Cha mẹ đối với chúng ta tốt như vậy, công việc quản lý nhà cửa lại vất vả, ta không có khả năng chia sẻ phiền não với họ, chỉ có thể để họ bớt lo lắng đương nhiên muốn cố gắng nghe lời của hai người. Chẳng lẽ muội cho rằng không đúng sao?”

Hạ Thụy Bội không phản bác được, mất hứng nói: “Ta chỉ nói một câu mà tỷ nói nhiều như vậy, ta thấy tỷ hình như không vui khi ta cùng tỷ đi đến kinh thành? Biết vậy nói sớm với phụ thân, để phụ thân đưa ta về nhà, đỡ phải làm tỷ tỷ vướng mắt.”

Hai nhà hoàn vừa nảy còn thấy hai vị chủ nhân lúc trước còn rất tốt, trong nháy mắt lại nổi phong ba, không khỏi đưa mắt nhìn nhau. Chỉ sợ trâu bò đánh nhau, ruồi muỗi chết, chủ nhân đem lửa giận trút lên trên người mình, không tự chủ xô dịch đến bên cạnh xe, giường như làm vậy có thể an toàn thêm một tí.

Hạ Thụy Hi nén dần lửa giận trong lòng, cố gắng để giọng nói của mình nghe bình tĩnh và ôn hòa: “Bội Bội, lời này muội nói không đúng sự thật nha. Muội biết rõ cả nhà ta đều quan tâm đến muội, thương xót muội, lại luôn dùng những lời khó nghe châm chọc chúng ta, thật sự làm cho người ta thất vọng.”

Đây là phương pháp hữu hiệu Hạ Thụy Hi học được từ Hạ phu nhân, mặc kệ người đang giận dữ nói nhảm, nói một mình, chỉ cần ra dáng cùng người giải bày giảng giải đạo lý. Tuy rằng việc này làm cho mình nhìn qua có chút cổ hủ không thú vị, nhưng vẫn có thể duy trì phong độ của mình, cũng có thể khiến cho đối thủ á khẩu không trả lời được.

Quả nhiên Hạ Thụy Bội then quá hóa giận, tức giận nói: “Nếu thấy lời của ta khó nghe, tỷ đừng có nghe. Ta cũng không muốn nói chuyện với tỷ.”

Không nói chuyện với người thì không nói chuyện với người, xem ai chịu đựng được hơn ai? Hạ Thụy Hi nhẹ nhàng cười, quay đầu, ngồi sang một bên cửa sổ khác, đưa mắt ngắm nhìn phong cảnh, thỉnh thoảng cùng bọn nha hoàn nói đôi lời, cũng cảm thấy vui vẻ.

Hạ Thụy Bội thấy Yến Nhi cùng chủ tớ Hạ Thụy Hi cười cười nói nói, chẳng ai nói chuyện với nàng, chính mình dường như bị cô lập, tức giận muốn chết, lớn tiếng nói: “Yến Nhi, mang trà cho ta!”

Yến Nhi vội thu hồi nụ cười trên mặt, cẩn thận rót cho Hạ Thụy Bội một chén trà nóng, hai tay dâng lên.

Hạ Thụy Bội oán hận uống một ngụm, “Phi!” liền phun ra, phun lên trúng thân ba người kia. Lại dùng sức liên tục véo Yến Nhi, nắn: “Nha đầu chết tiệt kia, nha đầu ăn cây táo rào cây sung chết tiệt kia! Cho ta uống trà đắng như vậy! Đáng ra không nên đưa người đi cùng, nhìn người kinh cuồng như vậy không biết xương cốt nặng bao nhiêu đây hả!”

Yến Nhi hoảng sợ mở to hai mắt, không ngừng xin tha, co rúm lại rúc vào một góc xe. Hạ Thụy Hi không nhìn được, ý bảo Thuần Nhi đang liên tục không ngừng lau quần áo cho nàng dừng tay, nghiêm túc nói: “Đây là đang ra ngoài! Có thể nói thoải mái như ở nhà? Có thể muốn nói gì thì nói làm gì thì làm, trách mắng nha hoàn như vậy còn ra thể thống gì? Để cho người ta thấy, còn tưởng rằng nhà chúng ta chuyên ngược đãi hạ nhân, khiến cho thể diện và thanh danh nhà chúng ta biết đi đâu?”

Hạ Thụy Bội đem chén trà trong tay đặt mạnh xuống bàn nhỏ: “Tỷ muốn giả bộ làm người tốt? Lúc này vẫn muốn nói chuyện thanh danh và thể diện Hạ gia với ta ư? Thanh danh và thể diện Hạ gia sớm đã bị tỷ cho mất hết rồi! Hừ, làm ta cười muốn chết! Ai mà không biết Nhị tiểu thư Hạ gia một lời không vừa ý liền lấy roi đánh người? Hối thù Uyển Nhi xem, từ nhỏ nàng ta đã phải chịu bao nhiêu trahecs nặng của tỷ? Lúc này lại sắm vai hiền thực?”

Đến trước mặt người khác già bộ đi! Tỳ cho rằng tỳ già bộ hiển thực là có thể gả được ra ngoài? Tỳ cho rằng tỳ chỉ cần đốt một nén hương là có thể gả ra ngoài? Ta cho tỳ biết, phàm là người có chút đầu óc người ta sẽ không lấy sao chổi là tỳ! Quậy cho gia đình không yên đã đành, còn hại ta cũng không hay ho theo.”

Sắc mặt Hạ Thụy Hi đại biến, giơ tay lên giáng cho khuôn mặt phẫn hồng mịn màng của Hạ Thụy Bội một cái tát: “Ta thay cha và nương giáo huấn cho kẻ không hiểu quy củ là muội, nói hươu nói vượn gì đó!” Hạ Thụy Bội bị nàng cho một cái bạt tai có chút sừng sò, không kịp phản ứng, bắt đầu gào khóc, lăn lộn nhào lên muốn liều mạng với Hạ Thụy Hi.

Hạ Thụy Hi linh hoạt thoát được, lệnh cho Thuần Nhi: “Giữ chặt Tam tiểu thư! Nhất định nàng đã đụng vào một vật gì không sạch sẽ! Không biết mình đang nói gì! Chờ ta báo cáo với phụ thân, sẽ tính tiếp.”

Thuần Nhi thấy cô ba vênh vênh vào vào bị tiểu thư nhà mình đánh, không khỏi cảm thấy hả lòng hả dạ, sức khỏe nàng vốn đã tốt, lại nghe thấy lời nói của Hạ Thụy Hi, không sợ đắc tội Hạ Thụy Bội, lập tức ôm lấy Hạ Thụy Bội, giữ hai tay Hạ Thụy Bội thật chặt, Hạ Thụy Bội càng vùng vẫy càng chặt, cuối cùng không thể giãy thoát ra.

Hạ Thụy Hi thoải mái, vỗ vỗ cửa khoang xe kêu tài xế dừng xe đi mời Hạ lão gia lại đây. Hạ lão gia ở bên ngoài sớm đã nghe thấy bên trong tranh cãi ầm ỹ, đầu đầu đi tới: “Chuyện gì thế?”

Hạ Thụy Hi cười lạnh nhìn Hạ Thụy Bội liếc mắt một cái, liền muốn mở cửa xe. Tin rằng chỉ cần nàng đem hành động của Hạ Thụy Bội thuật lại một lần, Hạ lão gia tất nhiên sẽ lập tức đem tai họa này trục xuất về phủ. Trở về nhà, hừ cũng sẽ không bỏ qua cho Hạ Thụy Bội, cảm tức phạt tinh tâm là chuyện nhỏ, phạt quý phạt tiền mới là chuyện lớn.

Lúc này Hạ Thụy Bội trở nên thông minh đột xuất, gắng hết sức đẩy Thuần Nhi ra, bỏ nhào đến bên cạnh lthm nững nị dnags yêu kéo tay áo Hạ Thụy Hi, nước mắt từng giọt từng giọt tuôn rơi: “Nhị tỷ, muội không hiểu chuyện, tỷ đại nhân đại lượng đừng tính toán với muội có được không? Muội đau lòng quá nên hồ đồ, rồi loạn quá mới nói lung tung, nề tình chị em ruột, tỷ tha cho muội một lần được không? Đừng nói với phụ thân, muội xin tỷ. Nếu lần này muội không thể đến kinh thành, cả đời này kos có khả năng ra ngoài nữa, chỉ có thể nhốt mình trong căn phòng tối tăm mù mịt, lẻ loi hiu quạnh cả đời, muội xin tỷ, được không? Muội sai rồi. Tỷ nếu chưa hết giận, cứ đánh muội hai cái trút giận được không?” Nói xong thật sự cầm lấy tay Hạ Thụy Hi vùng lên đánh nàng.

Hạ Thụy Hi nhìn thấy bộ dáng đáng thương của nàng, nghĩ đến thiếu nữ như hoa lại có vận mệnh bi thảm, lại nghĩ tới lời cổ nhân tin tưởng chuyện sao chổi, nàng thất thố như thế là chuyện có thể hiểu được, liền mềm lòng, mặt vẫn trầm lại nói: “Không phải muội chê ta hại muội không hay ho sao? Hay là nên sớm cách xa ta một chút cũng tốt, đỡ phải hại muội không tốt thêm. Buông tay!”

Hạ Thụy Bội khóc lúc giữ chặt tay áo của nàng không buông: “Muội không buông! Muội không buông! Muội không muốn về, có chết muội cũng không muốn về!”

Hạ Thụy Hi hít sâu một hơi: “Nếu muội vẫn không buông tay, khi phụ thân tới ta sẽ nói hết sự thật.”

Hạ Thụy Bội vừa nghe thấy có hi vọng, nhanh chóng rút tay về, lau nước mắt trên mặt, lộ ra một nụ cười tươi rói, khuôn mặt biến sắc cực nhanh khiến Hạ Thụy Hi nhìn thế là đủ rồi.

Hạ lão gia không kiên nhẫn đẩy cửa ra: “Sao vậy? Ở bên trong cãi nhau ầm ỹ, chẳng chú ý thân phận gì cả.”

Hạ Thụy Hi cười nói: “Bội Bội nói nàng ngồi trên xe thấy đau, muốn nghỉ ngơi chốc lát, hỏi phụ thân xem ở gần đây có nơi nào nghỉ chân không.”

Hạ lão gia trầm mặt nói: “Đi ra bên ngoài còn muốn thoải mái như ở nhà? Chịu thêm lát nữa đi, phía trước có một cửa hàng, chúng ra đến đó ăn cơm trưa.” Ánh mắt lại hướng về Hạ Thụy Bội: “Ta cảnh cáo con, nếu con dám cố tình gây sự với Nhị tỷ, cần thận ta tóm cổ, đưa con trở về!” Cho dù ông không nghe thấy bên trong đã xảy ra chuyện gì, cũng có thể căn cứ tính tình hai người này mà đoán được đại khái.

Hạ Thụy Bội rụt rụt cổ, không phục nói: “Tại sao lại cứ nói mãi con? Con chẳng làm gì cả.” Cuối cùng dưới ánh mắt nghiêm khắc của Hạ lão gia, không dám nói nhiều, cúi đầu, thuận theo nhỏ giọng đáp: “Đã biết.”

Hạ Thụy Hi vội kéo Hạ lão gia: “Phụ thân cười ngửa có mệt không? Có cần đi vào ngồi nghỉ cùng chúng con một lát không? Chúng con cũng muốn biết thêm chút kiến thức về phong thổ, thổ nhượng đoạn đường này?”

Vốn Hạ lão gia ngoại trừ ngựa cưỡi ra, còn tự chuẩn bị xe, nghe Hạ Thụy Hi vừa nói như vậy, cũng hiểu được Hạ Thụy Hi không muốn ở một mình cũng một chỗ với Hạ Thụy Bội, gây thêm mâu thuẫn, lập tức thờ dài, vén áo choàng lên ngồi vào toa hành khách.

Thân thể ông cao lớn, ngồi vào trong thùng xe, trong xe liền có vẻ chật chội chen chúc, Yến Nhi càng ngồi sát vào góc tường hơn. Hạ lão gia thấy bộ dạng sợ hãi rụt rụt của Yến Nhi, già bộ nghiêm mặt nói: “Yến Nhi, người rót cho lão gia chén trà.”]

Bạn đang đọc truyện *Gái Ế Không Hiền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: Đi Chung Đường (2)

Yến Nhi vội lên tiếng, muốn đồ tách trà đặc lúc này pha đi, bị Hạ lão gia ân bình trà xuống: “Đi ra khỏi nhà, có nhiều bất tiện, cứ dùng nó đi.”

Yến Nhi khiếp đảm liếc mắt dò xét Hạ Thụy Bội một cái, lại đưa tách trà lên. Hạ lão gia uống trà, thỏa mãn thở phào: “Cười ngựa nửa ngày, chỉ cảm thấy khát nước, cũng chẳng nghĩ đến uống chén trà. Trà này uống ngon thật, thật thoải mái a. Yến Nhi rót thêm cho lão gia một chén nữa.”

Yến Nhi tươi cười đi tới rót thêm một chén: “Mời lão gia.”

Hạ lão gia uống trà, nhìn hai nha hoàn hòa nhã nói: “Ở nơi này chật chội quá, các người đi qua xe phía sau nghỉ ngơi đi.”

Yến Nhi và Thuần Nhi cảm kích quỹ gồi đáp lễ, đi ra xe phía sau nghỉ ngơi không nói thêm gì nữa.

Trong xe chỉ còn lại ba cha con, Hạ Thụy Hi lại rót thêm cho Hạ lão gia một tách trà, Hạ lão gia nhìn hơi trà nóng bốc lên nghi ngút, thấp giọng nói: “Mọi người đều nói ta thích kiếm tiền, hơn thích công danh. Thật ra, cuộc sống nhân rồi hiển quý ai không nghĩ tới? Huống chi nhà chúng ta đã có nhiều thế hệ làm quan? Nhưng năm đó ông nội các con mất sớm, để lại cả nhà ta bơ vơ. Đến năm ta mười lăm tuổi thì chúng ta chỉ còn tiếng chứ chẳng có miếng. Trên thực tế sớm đã bấp bênh, chỉ được cái tiếng, tài sản cô nhi quả mẫu trên danh nghĩa sớm đã bị người trong tộc chiếm đoạt gần hết. Bà nội các con bị bệnh, mỗi ngày phải uống thuốc, hai cô của các con phải gả đi mà không có của hồi môn, mặc dù ta may mắn đậu tiến sĩ, nhưng không có tiền dứt lốt, chỉ có thể ngồi im chờ đợi. Còn kẻ đất cùng kẻ nhà đều bị mấy người đại bá các con mang ra hiệu cầm đồ cầm cố thanh toán nợ nần.”

“Chủ nợ tới cửa, đại bá các con chạy không thấy tăm hơi bóng dáng, đại bá mẫu trở về nhà mje ề. Mất thấy cả nhà sắp bị đuổi ra khỏi nhà của tổ tiên, lưu lạc đầu đường, ta vác mặt dày đi cầu cứu người trong tộc, người tông tộc ra mặt đảm bảo, không dễ dàng gì mới có thể để cho cả nhà ta hoàn lại một năm không bị đuổi ra ngoài. Ta nghĩ rằng, chỉ cần ta có thể có một ít tiền, được bổ nhiệm làm quan, liền có thể giải quyết sinh kế cả nhà, chấn hưng uy danh Hạ gia. Bà nội các con nói cho ta biết, bà từng cho đại bá mẫu các con một ít trang sức tổ truyền quý giá, bảo ta đi mượn lại để cầm cố ứng phó nhu cầu bức thiết. Ta đi cầu xin đại bá mẫu các con, nhưng chị ta sống chết không chịu lấy ra, cho dù ta bảo chị ta sẽ viết giấy vay nợ, nói rõ tương lai trả lại nằng gấp mười gấp trăm lần, chị ta cũng vẫn không chịu, trái lại còn châm chọc ta, nói người nhà Hạ gia không biết xấu hổ, chú em em gái của chồng hết cách rồi lại muốn đi lấy của hồi môn của chị dâu. Ta vừa xấu hổ vừa giận dữ, mới biết rằng trăm nghe thì不如亲身经历. Vì miếng cơm manh áo của cả nhà, chuộc lại sản nghiệp của tổ tiên, không còn cách nào khác, ta phải hoàn toàn cắt đứt ý niệm ra làm quan ở trong đầu.”

“May mà trời không tuyệt đường con người, trước đây vì tò mò nên ta từng học qua y thuật của một vị thầy thuốc lang thang, nhận biết được liệu, liền đem toàn bộ sách mà tổ tiên để lại đem bán làm tiền vốn, vừa buôn bán được liệu, vừa đi khám một vài bệnh đơn giản cho người ta, tích lũy được chút tiền vốn mở hiệu thuốc bắc. Buôn được liệu thì đường xá xa xôi gian nan, tiền vốn lại thiếu, nhất định phải tính toán tỉ mỉ, thường thường sau khi thanh toán tiền mua được liệu và phí vận chuyển, cũng chỉ đủ tiền ăn bánh bao chay và uống nước lã, buổi tối cũng chỉ có thể ở lại nhà trọ rẻ mạt nhất, nào dám mơ tưởng có trà nóng để uống? Có nhiều lúc rừng sâu nước độc, thấy khát nước, không tìm thấy sông suối, đến cả nước trong vũng bùn cũng phải uống thôi.”

“Dù sao ông trời đối đãi với ta không tệ, trong lúc tối tăm vẫn có thể tìm ra ánh sáng, một lần trên đường đi ta thấy một vị tiểu hậu sinh bởi vì chẩn đoán bệnh sai, bị người đuổi đánh, rất thảm hại, ta nhất thời mềm lòng, đem một nửa lộ phí ra để cứu hắn. Truy hỏi tỳ mị một hồi, mới biết hắn chưa xuất sư đã lên đi ra ngoài, không có lộ phí mới đi xem bệnh cho người ta, ai ngờ lại chẩn đoán sai bệnh. Vị hậu sinh kia sống chết muốn đi theo ta, nói là học thêm kiến thức. Ta đuổi hắn cũng không đi, đành để hắn đi theo. Ai ngờ sau đó lại cứu ta một mạng, nhờ vậy mà sau này ta phú quý.”

“Vị hậu sinh kia đi theo ra chưa được một tháng, ta liền sinh bệnh nặng một hồi, tưởng rằng sắp chết, những người buôn thuốc cùng ta đều cho rằng ta không sống nổi, trộm xe chờ được liệu của ta, đem ta ném lại trong tiểu điểm chờ chết. Chỉ có vị hậu sinh kia luôn ở bên cạnh quan tâm chăm sóc ta, không có tiền mua được liệu, hắn liền đi hái thảo được trị bệnh cho ta, tiếc rằng có công hiệu không đáng kể. Một ngày hắn ra ngoài vui mừng đưa về một vị lão nhân, nói là sư phụ hắn, cũng chính là tổ sư gia của các con. Tổ sư gia của các con chẳng những chữa khỏi bệnh cho ta, một thân y thuật đều truyền thụ lại cho ta, ta cho rằng ông trời vẫn còn thương xót ta, hận một ngày không thể dài như mười ngày, khác khổ học tập y thuật, cuối cùng cũng có một môn tài nghệ phòng thân, rồi có thanh danh, mới có phú quý hôm nay, không để các con phải chịu khổ.”

Hạ Thụy Hi nghe xong trong lòng chua xót không thôi, một quý công tử ngày ngày chỉ biết đèn sách khi gia cảnh xuống dốc, vì cuộc sống cả nhà, không để ý đến thể diện đi đến gặp chị dâu lớn mượn của hồi môn chạy chức quan, lại bị chị dâu cười chế nhạo. Bất đắc dĩ phải bán sách quý như tính mạng đi buôn được liệu, trôi nổi trôi nổi, chịu đói chịu rét, chịu hết thể nhân nhục báng kình thường, gây dựng gia sản như bây giờ, cần phải có biết bao dũng khí và nghị lực a.

Hạ Thụy Hi để ý thấy, khi Hạ lão gia kể chuyện ngày trước, sụt sịt rất nhiều, mặc dù đối với những người hại mình ông không hề oán hận, nhưng lại vô cùng cảm kích người đã từng giúp mình trong cảnh khốn cùng. Ánh nắng xuân rực rỡ chiếu xiên qua khe cửa sổ lên trên đầu Hạ lão gia, đem bên tóc mai đã lốm đốm bạc của ông chiếu sáng trắng lấp lánh, ông hít một hơi, yêu thương chăm chú nhìn hai cô con gái, giống như đây chính là cửa cái lớn nhất trong cuộc đời ông.

Hạ Thụy Hi tự hỏi nếu nằng gấp phải những chuyện tương tự như vậy, e rằng chẳng có các nào đối xử tốt với vợ chồng Hạ đại bá như vậy. Cho nên càng lúc càng cảm thấy hành động của Hạ lão gia thật đáng khâm phục, không khỏi kêu một tiếng từ tận đáy lòng: “Phụ thân.” Ôm chặt lấy cánh tay Hạ lão gia, nói như thề: “Tương lai con nhất định sẽ hiếu thuận với người và nương, đối xử tử tế với mọi người.”

Hạ lão gia xoa xoa tóc nàng, nhẹ nhàng cười, chân thành nói: “Ta biết các con đều rất hiếu thuận. Cha nói với các con những lời này, không phải muốn nẩy dứa oán hận nhà đại bá cùng những người đã từng hại ta, cũng không phải kêu khổ với các con. Chỉ muốn nói cho các con biết, làm người phải biết tích phúc, biết rằng cơm cháo kiếm được không dễ dàng, đôi khi phải đề phòng lúc vận nhất. Cũng chớ có khắt khe với người ngoài quá, biết đâu sau này

có lúc lại cần người ta, phải dựa vào người ta để cứu mạng.”

Hạ lão gia muốn để con gái từ trong kinh nghiệm của mình biết chút ít việc thế gian khó khăn, học từ đó đạo lý đối nhân xử thế, tương lai cuộc sống đỡ hơn. Nhưng Hạ Thụy Bội không hiểu, nàng cảm thấy từng câu từng chữ của Hạ lão gia đều gián tiếp mắng nàng không hiểu chuyện, không biết tích phúc, trên mặt lúc đỏ lúc trắng, cười mỉa nói: “Con gái tốt số, đều được hưởng nhờ phúc của phụ thân.” Lại hàm hồ mắng: “Đại bá và Đại bá mẫu thật sự quá ghê tởm, nếu như là con, con sẽ đuổi hết bọn họ đi ra ngoài ăn xin mới hả giận. Còn muốn đi chiếm gia sản nhà chúng ta, phụ thân nên đưa bọn họ đến quan phủ mới phải.”

Thật ra với tính tình Hạ lão gia, mặc dù đối xử với vợ chồng Hạ đại bá thật sự rất tốt, nhưng người ngoài đứng thật không phải không có chuyện như vậy, cái chính ông muốn dạy cho Hạ Thụy Bội nên có lòng khoan dung, chẳng hề thực sự muốn tốt cáo. Đành bắt đắc dĩ thở dài một hơi: “Bội Bội, người cha và mẹ lo lắng nhất chính là con. Con tính tình dễ kích động, không chịu được khổ, lại dễ nổi nóng, người tông nhà bởi vì quan hệ máu mủ, nên đều nhường nhịn con. Nhưng nếu đi tới nhà người khác, chỉ sợ không ai chịu nhường con như vậy, hại người cũng chính là hại mình. Con gái lấy chồng, đã là con nhà người khác, cha mẹ dù cho có thương con, rốt cuộc vẫn ngoài tầm với, có một số việc không nên đề ý, cũng không cần biết, con vẫn nên sớm sửa đổi tính tình thì hơn.”

Hạ Thụy Bội thấp giọng nói: “Nhị tỷ chỉ giỏi hoạt hơn so với con, chứ tính tình nàng cũng chẳng tốt hơn con ở điểm nào. Các người không biết, đều tưởng rằng nàng đã sửa đổi được, ai ngờ so với trước đây còn hung dữ hơn, vô pháp vô thiên hơn.”

Hạ lão gia đương nhiên biết Hạ Thụy Hi không phải là một chiếc đèn cạn dầu, lập tức mỉm cười: “Hung dữ không phải không tốt, tính khí nhị tỷ con chính là như vậy. Nhưng nàng biết khi nào nên hung dữ, khi nào nên mềm mỏng, như vậy tốt quá rồi.”

Hạ Thụy Bội không phục nói: “Cha và nương luôn che chở cho nàng, nàng làm cái gì cũng tốt, cũng đúng. Lại cứ nói con không hiểu chuyện, nói con làm sai, một ngày kia, con nhất định phải vượt qua nàng.”

Hạ lão gia cười nói: “Tốt, cha cùng nương sẽ đợi đến ngày con vượt qua nhị tỷ. Con gái phải đũa này nạnh mẽ hơn đũa kia mới tốt.”

Khi nói chuyện, xe ngựa dừng lại. Trường tùy Hạ Kim của Hạ lão gia đi đến cạnh xe cười nói: “Lão gia, tới chỗ nghỉ chân rồi.”

Hạ Thụy Hi lặng lẽ xốc mình nhìn ra bên ngoài, chỉ thấy trên một gốc đại thụ bên đường treo một chiếc cờ nền trắng vài xanh, trên viết một chữ “Tứ” thật to, bay bay trong gió. Dưới bóng cây buộc vài con tuần mã màu lông bóng loáng như nước, yên cương hoa lệ đang ở đó ăn cỏ khô. Cách đó không xa có một rừng liễu, cạnh rừng liễu có hai gian nhà làm bằng gỗ tranh, mơ hồ có thể nhìn thấy bên trong bảy tám nam nhân đang dùng cơm uống rượu. Đúng là một phong cảnh quán rượu rất phổ biến ven đường.

Hạ lão gia nhìn hai tỷ muội Hạ Thụy Hi, hơi nhíu mày. Số lần ông đi trên con đường này đã không còn nhớ rõ, lần nào đi cũng dừng lại nghỉ chân ở nơi này. Một đám già trẻ lớn bé cũng chẳng sao, thế nhưng lần này lại không giống, ông dẫn theo hai cô con gái yêu chiều chưa lấy chồng. Vừa nghĩ tới con gái phải nghỉ chân ăn cơm ở chỗ này, lại còn để người đi đường qua lại nhìn ngó, trong lòng ông liền cảm thấy khó chịu. Đang muốn kêu tỷ muội Hạ Thụy Hi không cần xuống xe, sai người ra đem thức ăn lên trên xe, đã thấy Hạ Thụy Bội một mình đuổi đuổi cánh tay: “Một chết đi được, toàn thân đều mỏi rã rời, con phải đi xuống vận động một chút, hoạt động gân cốt mới được.”

Hạ lão gia thở dài: Hạ Kim xuống thương lượng với chủ quán một chút, bảo họ nghĩ cách gì để cho hai vị tiểu thư ngồi trong một gian nhỏ đi, bạc không thành vấn đề.”

Hạ Kim lĩnh mệnh rồi đi, Hạ Thụy Hi đột nhiên nảy ra ý tưởng: “Phụ thân, không bằng hai tỷ muội chúng con nữ giả nam trang, đỡ phải phiền toái như vậy.”

Hạ lão gia lời nói mau lẹ, vẻ mặt nghiêm nghị: “Nói vậy! Nữ tử chính là nữ tử! Vì sao lại phải giả dạng nam tử? Còn ra thể thống gì?”

Hạ Thụy Hi có vẻ gục đầu xuống, âm thầm tự trách mình quá sơ suất, vì đắc ý mà quên đi dáng vẻ vốn có của mình. Xem ra Hạ lão gia tuy rằng yêu thương con gái, nhưng rốt cuộc vẫn là người thời đại này, chúng quy vẫn tuân thủ quy phạm đạo đức thời đại này.

Hạ Thụy Bội lúc này có vẻ hả hê, châm chọc nói: “Nhị tỷ xem hí kịch bao lần rồi? Nhưng ngay cả trong hí kịch, nữ tử giả nam trang, đều phải bắt đắc dĩ mới giả dạng nam tử. Có thiên kim tiểu thư nào tự hạ thân phận đi giả dạng nam tử xuất đầu lộ diện?”

Khi nói chuyện, Hạ Kim bên kia đã thương lượng thỏa đáng với chủ quán, cũng chỉ huy hộ vệ Hạ gia dùng gậy trúc ngăn ra một gian phòng nhỏ, đến thỉnh hai vị tiểu thư xuống xe.

Tỷ muội Hạ Thụy Hi được bọn nha hoàn vây quanh, nhìn không chớp mắt đi theo sát sau lưng Hạ lão gia vào gian gỗ tranh. Thấy có người tiến vào, tất cả nam tử ngồi bên trong đều quay đầu, Hạ Thụy Hi nghe thấy có người vô cùng kinh ngạc “A” một tiếng, tiếp theo đứng lên kêu: “Hạ tiên sinh.”

Hạ lão gia nghe tiếng nhìn lại, sắc mặt có chút khó coi, lấy lại vẻ tươi cười rất nhanh.

Bạn đang đọc truyện *Gái Ế Không Hiền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Cô Nhân (1)

Người gọi Hạ lão gia kia đứng dậy, năm sáu cảm ý đại hán thân thể khỏe mạnh đèn cạnh hán cũng đứng lên theo, trong khoảng thời gian ngắn, khí thế bức người.

Hạ Thụy Hi lặng lẽ liếc mắt nhìn người nọ một cái. Chỉ thấy người nọ một thân áo dài vải xanh cực kì bình thường, trên đầu lại thắt một cái ngọc quan, bên hông đeo một cái đai ngọc, đôi giày dưới chân thủ công cũng cực kì tinh xảo. Cách ăn mặc màu thuần như vậy lại chẳng hề gây cho người ta cảm giác bất thường, ngược lại cảm thấy vô cùng nhịp nhàng, nghiêng cứu sâu xa, là do hán phong thần như ngọc, thần thái phi dương. Nói cách khác, người khác là đẹp vì lụa, còn hán lại làm đẹp quần áo. Hán phát hiện ra Hạ Thụy Hi đang nhìn hán, hướng về phía nàng không để lại dấu vết nhếch nhếch môi, ánh mắt chăm chú dịu dàng, giống như nàng chính là tình nhân lâu ngày không gặp của hán.

Hạ lão gia đứng bên nặng nề hừ một tiếng, có thể thấy được đang cực kỳ tức giận. Hạ Thụy Hi sợ tới mức nhanh chóng hạ mi mắt xuống, mắt nhìn mũi, mũi nhìn mồm. Trong lòng cũng rất khó hiểu, người này hình như có quen biết nàng, không, phải nói là quen biết chính chủ thân thể này. Nàng mơ hồ có một phỏng đoán, liền nghĩ đến một chỗ dễ chứng thực, không khỏi giương mắt nhìn Uyển Nhi, chỉ thấy Uyển Nhi sắc mặt hơi mất tự nhiên, trong lòng liền hiểu ra hơn phân nửa, đây nhất định chính là trưởng tử của Thọ Vương, Minh công tử Triệu Minh Thao, trong lòng càng nhắc nhở hành động phải thật cẩn thận, chỉ sợ sẽ khiến cho người khác hiểu lầm.

Hạ Thụy Bội tuổi nhỏ, rất ít đi ra ngoài, đương nhiên chưa từng thấy nam tử nào như vậy, không khỏi cảm thấy vô cùng hứng thú, khó hiểu nhẹ giọng hỏi: “Người kia là ai vậy?”

Hạ lão gia đột nhiên biến sắc thấp giọng trách mắng: “Không có quy củ! Hỏi linh tinh cái gì? Còn không mau đi vào?”

Hạ Thụy Hi không nghĩ ngợi gì quay đầu dẫn đầu đoàn đi vào trong phòng bên, Hạ Thụy Bội vẫn có chút ảm ức, nhưng không dám hỏi nhiều, cúi đầu đi theo Hạ Thụy Hi vào phòng riêng.

Hạ lão gia thấy con gái vào phòng riêng, lúc này mới cười nhạt đi đến chỗ Triệu Minh Thao ôm quyền: “Thế tử gia, chẳng thể ngờ được ở nơi rừng núi hoang vắng này lại có thể gặp quý nhân.”

Triệu Minh Thao nhẹ nhàng cười, đáp lễ nói: “Ta có việc đứng lúc đi qua nơi này, nghe nói rượu của quán này tinh khiết đặc biệt, đồ ăn cũng được làm rất vô phong vị thiên nhiên, liền tới thử một lần.” Rất ân cần mời Hạ lão gia ngồi xuống nói chuyện. Hạ lão gia không khách khí ngồi xuống, lại phân phó Hạ Kim đem đám người kia ngồi vào trong trường. Triệu Minh Thao cũng không chối từ, cười nói cảm tạ, cùng Hạ lão gia nói chuyện phiếm.

Trong phòng bên, Hạ Thụy Bội sớm đã nhú mắt nhìn bàn ghế đen kịt xung quanh: “Như thế này người ngồi làm sao được?”

Yến Nhi Uyển Nhi tay chân lạnh lẽo lấy đệm gấm lót cho hai vị chủ nhân, lại lấy ra một tấm vải trắng mịn phủ lên mặt bàn, cười nói: “Tiểu thư, mời ngồi.”

Uyển Nhi quay đầu nhìn Thuận Nhi cùng một vị nhị đẳng nha hoàn khác tên Phương Nhi nói: “Nhìn đã rõ chưa, lần sau chủ nhân muốn ngồi, trước tiên các ngươi cần trải đệm lót cho tốt.”

Sau khi Hồng Nhi chết, Hạ phu nhân cố ý mua cho Hạ Thụy Bội thêm Phương Nhi và một người nữa tên Tín Nhi. Hạ phu nhân muốn để cho nàng biết bà đối xử công bằng với hai cô con gái, nên chẳng những đặc biệt mua cho Hạ Thụy Bội hai nha hoàn này mà còn phong luôn làm nhị đẳng nha hoàn. Chỉ vì Lương Nhi bỗng nhiên bị đánh, tuy rằng đã sắp khỏi hán, nhưng rốt cuộc đi đường vẫn còn có chút không tiện, Hạ phu nhân liền làm chủ đề Lương Nhi và Tín Nhi cùng ở lại nhà, chỉ cho hai nhất đẳng nha hoàn là Yến Nhi, Uyển Nhi và hai nhị đẳng nha hoàn là Thuận Nhi, Phương Nhi đi theo bên mình hầu hạ tỳ muội Hạ Thụy Hi. Như thế, Hạ Thụy Bội cũng chẳng tìm ra được điểm gì để kêu ca.

Phương Nhi tuy có nước da ngăm đen, nhưng lại có một đôi mắt to xinh đẹp, lông mi vừa dài vừa dày vừa cong, giống như hai chiếc bàn chải nhỏ, ngũ quan cũng đoan chính, miệng lại ngọt ngào vô cùng. Nàng không giống với Hồng Nhi ngang ngược đã chết, trong lòng lòng chỉ nghĩ chu đáo lấy lòng người khác, lập tức nhanh nhẹn cười đi lên đón khăn lau trong tay Yến Nhi: “Yến Nhi tỷ, để ta, tỷ ở bên cạnh chỉ bảo cho ta là được.”

Yến Nhi lắc đầu, tay vẫn không ngừng nghỉ lau dọn bát đĩa: “Không cần, lần này trước tiên ngươi cứ xem ta làm như thế nào, lần sau làm theo, đường còn dài mà.”

Thuận Nhi cũng đã sớm lau dọn bát đĩa của Hạ Thụy Hi và Hạ lão gia, Uyển Nhi ở bên cạnh giám sát, bắt nàng lau những ba lần, lại bảo chủ quán mang cho một bình nước ấm đem toàn bộ bát đĩa tráng qua nước sôi mới xong việc.

Hạ Thụy Bội nằm chán chẳng có việc gì làm, thấy Uyển Nhi đi ra đi vào, chỉ huy những nha hoàn khác làm việc, chốc chốc lại đem trà và trà cụ pha nước trà cho chủ nhân, chốc chốc lại sắp xếp chủ quán chuẩn bị đồ ăn sạch sẽ, bận rộn liên tục, liền chua xót nói: “Hai nha hoàn này của Nhị tỷ thật tài giỏi, hai nha hoàn của ta đem so một chút cũng không bằng. May mà thân thể Lương Nhi còn có chút suy yếu, không thể đi xa, nếu không, ba nha hoàn này của tỷ là đủ hầu hạ ba người nhà chúng ta, Yến Nhi và Phương Nhi đều vô dụng.”

Pn nghe Hạ Thụy Bội nói như vậy, có chút ảm ức, Yến Nhi thì giống như không hề nghe thấy, cúi đầu làm việc của mình. Hạ Thụy Bội lườm Yến Nhi một cái: “Tỷ xem, ta nói có sai đâu, Yến Nhi dường như là một kẻ đần độn, tỷ đánh nàng nàng cũng chẳng kêu đau.”

Hạ Thụy Hi biết rõ tính cách của Uyển Nhi, nàng đang muốn biểu hiện một phen, vượt mặt toàn bộ nha hoàn, có điều nàng hầu hạ cũng chủ đạo, bản thân vui vẻ hưởng thụ. Có điều lời nói của Hạ Thụy Bội dễ khiến cho bọn nha hoàn xảy ra mâu thuẫn, lập tức nhẹ nhàng cười: “Ta thấy Yến Nhi và

Phương Nhi làm việc cũng rất tốt. Ta lại thích tính khí ôn hòa điềm đạm nho nhã của Yến Nhi.”

Hạ Thụy Bội đảo mắt: “Tỷ thích Yến Nhi, vậy hay là chúng ta đổi nha. Để Uyển Nhi đi theo ta, Yến Nhi đi theo tỷ có được không?”

Lời vừa nói ra, sắc mặt mọi người đều thay đổi. Yến Nhi nghe vậy, thân mình chấn động, trong mắt mơ hồ lộ ra chút vui mừng, lại nhanh chóng dẫu đi, cúi thấy đầu dừng một bên không nói lời nào.

Uyển Nhi thì há hốc miệng, sắc mặt trắng xanh, toàn thân cứng ngắc đứng ở bên cạnh, nói không nên lời, thay chân đều không biết nên đặt ở đâu cho đúng. Nàng biết rõ Hạ Thụy Hi không thích nàng, cho nên mới ra sức làm việc, ra sức thể hiện, nhưng nào ngờ vốn dĩ một phen lại đem đến tai họa. Hạ Thụy Hi có lợi hại, có không thích nàng cũng đối xử với hạ nhân tốt hơn Tam tiểu thư. Lại nói, nếu tương lai Tam tiểu thư rốt cuộc không thể tránh khỏi phải gả vào Tôn gia, chính là mệnh thù tiết, nàng phải làm sao bây giờ? Không phải không có hi vọng tương lai gì hay sao? Nàng không dám mở miệng cũng không có cách gì cầu xin Hạ Thụy Hi, chỉ có thể đáng thương nhìn Hạ Thụy Hi.

Hạ Thụy Hi hắng giọng một cái: “Yến Nhi mặc dù tốt, nhưng Uyển Nhi đi theo ta đã nhiều năm, ta đã quen để nàng hậu hạ.” Nàng không thích Uyển Nhi, luôn nghĩ sớm hay muộn cũng phải đuổi Uyển Nhi đi, tuy nhiên không thể nào lại để Hạ Thụy Bội nói đổi liền đổi. Nha đầu Hạ Thụy Bội kia quen thói mất cao hơn đầu, cho nàng ta ba phần thể diện lại được nước lấn tới, đương nhiên nàng không thể đáp ứng.

Hạ Thụy Bội hừ lạnh: “Khẩu thị tâm phi. Nếu Yến Nhi tốt như vậy, tại sao tỷ không đồng ý đổi?”

Hạ Thụy Hi quả thực không nói thêm gì, nàng không biết trong đầu Hạ Thụy Bội đang nghĩ những gì. Nha hoàn thiếp thân của tiểu thư là trợ thủ tốt bên cạnh, là cánh tay đắc lực của tiểu thư, nàng ta lại luôn làm trò trách mắng hạ thấp nha hoàn của mình trước mặt người khác, chẳng biết thu phục lòng người. Hạ lão gia và Hạ phu nhân là người thông minh lạnh lợi tài giỏi như vậy, chẳng hiểu tại sao lại sinh ra một cô con gái như thế. Nếu chiếm thân thể người ta, Hạ Thụy Hi quyết định làm hết chức trách của mình, tìm một cơ hội dạy dỗ Hạ Thụy Bội thật tốt, còn nàng có chịu nghe hay không, là chuyện của nàng.

Không lâu sau, đồ ăn của Hạ gia được mang lên, mấy người ở gian ngoài cũng đã ăn xong cáo tử mà đi, Hạ lão gia liền vào dùng cơm cùng con gái.

Hạ Thụy Bội tập trung tinh thần muốn nghe chuyện Triệu Minh Thao, trước tiên khen ngợi một hồi đồ ăn của hàng này quả nhiên mang được hương vị thiên nhiên, lại hỏi Hạ lão gia: “Phụ thân, người vừa rồi là ai vậy? Ăn mặc kì quái như vậy. Nếu hắn mặc áo vải bình thường, có thể thấy muốn tỏ vẻ chính mình rất bình thường, cực kì bình thường, rất khiêm tốn, không muốn để cho người khác chú ý. Nhưng mà lại đeo ngọc quan, thắt đai ngọc, còn có nhiều nô bộc mặc áo hoa đi theo, làm người ta không muốn chú ý đến hắn cũng khó, đây là ý gì a?”

Lời này của nàng ta xem như nói đúng trọng tâm, lúc trước Hạ Thụy Hi cũng cảm thấy Minh công tử kia ăn mặc có chút kì quái. Hạ lão gia khòe miệng giật giật, nghiêm trang nói: “Đây là một vị quý nhân. Bản tính hần lương thiện khiêm tốn, thích nhất là được qua lại với thường dân bình thường nơi phố phường, hơn nữa hần không thích xa hoa, đương nhiên muốn mặc áo vải bình thường. Còn việc hần đeo ngọc quan và đai ngọc, còn có người đi theo hầu, là do thân phận địa vị cho phép, vì thể diện quý tộc và quy củ, đương nhiên không thể không chú ý vài điều.”

“Hà! Đây không phải là đang giả bộ sao? Nếu thật sự hần không thích xa hoa, lương thiện khiêm tốn, sẽ không mang ngọc quan cùng đai ngọc kia, người bên cạnh có thể đi theo, nhưng không cứ phải ăn mặc xa hoa như vậy. Chẳng lẽ không mang ngọc quan và đai ngọc, thân phận địa vị liền bị hạ thấp đi sao? Nếu hần để ý đến thân phận và địa vị như vậy, không nên lui tới nơi phố xá toàn dân thường. Quần áo trang sức đều không ra sao, chẳng hiểu giống cái gì? Giấu đầu hở đuôi, có lẽ vậy?” Hạ Thụy Bội tuôn ra một tràng câu chữ nghe có vẻ rất chuẩn xác thông thái.

Hạ Thụy Hi nghe thấy buồn cười, còn đặc biệt phụ họa một tiếng, dùng việc này tỏ rõ mình không quen biết gì vị quý nhân này, chuyện cũ trước kia sớm đã quên rồi. Hạ lão gia liếc mắt nhìn nàng một cái, làm hộ trách móc Hạ Thụy Bội: “Nói bậy! Chuyện của quý nhân há lại để một tiểu nữ bé nhỏ như con nói linh tinh được sao? Cần thận họa từ miệng ra!”

Hạ Thụy Bội thấy Hạ lão gia mặc dù đang nể nang, trong ánh mắt lại lộ ra vẻ hài lòng đắc ý, không khỏi càng trở nên vô pháp vô thiên, gắp một miếng thịt bỏ vào tongs bát Hạ lão gia, cười duyên: “Con gái không có nói sai nha, cũng không có nói với người ngoài. Nhưng sẽ tuân thủ dạy bảo của phụ thân, sau này không bao giờ nói vậy nữa.”

Hạ lão gia lắc đầu, cứng chiu chỉ chỉ cái mũi của nàng: “Nha đầu này, khi nào mới có thể để ta không phải lo lắng?”

Không đợi ăn xong cơm, Hạ Thụy Hi đột nhiên đau bụng dữ dội, liền lặng lẽ bảo Uyển Nhi đi tìm cầu tiêu. Uyển Nhi đi ra ngoài hỏi một hồi, trở về nói: “Có, ở bên kia rừng liễu, nhưng rất bẩn.”

Người có ba việc gấp, Hạ Thụy Hi cũng đành phải chịu, hỏi Hạ Thụy Bội có đi hay không, Hạ Thụy Bội cau mày nói: “Không đi! Không đi! Nơi dùng cơm ở đây đã bẩn như vậy, nghĩ đến chỗ kia lại càng không muốn chạm chân, hương thơm chỉ sợ sẽ xông chết người.”

Hạ Thụy Hi cười nhạt, kiếp trước nàng đi đâu đường dài thì cầu tiêu bản không biết đã thấy bao nhiêu, có bẩn hơn nữa cũng phải giải quyết vấn đề sinh lý, chẳng lẽ giải quyết ở ngoài trời? Liền nhìn Hạ lão gia nói: “Con gái đi một lát sẽ quay về.”

Hạ lão gia nghĩ cầu tiêu ở ngay gần đây, hướng hồ còn có hai nha hoàn đi theo, chung quanh đều là nô bộc của nhà, hần không có chuyện gì, không để ý phát phát tay: “Đi nhanh về nhanh! Ra ngoài không tiện lắm, ăn uống nên cẩn thận một chút, không nên để đau bụng.”

Hạ Thụy Bội ngẩn người, “phù” một tiếng bật cười.

Hạ Thụy Hi mặt đỏ hồng, không đồng ý nói: “Cha, ngài nói gì đó?” Căn cứ vào kiếp trước đã thành thói quen, bài trừ chất độc là việc cần thiết bậc nhất. Cho nên cuộc sống của nàng luôn rất có quy luật, mỗi sáng sớm chuyện chính nhất cần làm chính là giải quyết nỗi buồn. Sáng nay phải ra khỏi cửa, nàng

lại càng phải chuẩn bị nghiêm chỉnh, ai ngờ người tính không bằng trời tính, bụng này đột nhiên tại sao lại đau như vậy? Không phải nằng ăn trứng cái gì không sạch sẽ đó chứ?

Bạn đang đọc truyện *Gái Ế Không Hiền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38: Cố Nhân (2)

Hạ lão gia thấy vẻ mặt xấu hổ của con gái mới tỉnh ngộ, lời vừa nói có nghĩa khác, Hạ Thụy Hi muốn đi cầu tiêu, thế nhưng ông lại dặn dò nằng ăn uống nên cẩn thận một chút. Không khỏi cười trừ, ho khan vài tiếng: “Còn không đi mau?”

Dưới sự dẫn đường của hai nha hoàn Uyển Nhi và Thuần Nhi, Hạ Thụy Hi đi xuyên qua rừng liễu, men theo mùi thổi đi vào một túp lều thấp bé, được xây từ vài tảng đá vụn. Vì sao lại nói là đá vụn? Vì muốn tiết kiệm chi phí, lấy đại vài hòn đá xung quanh quây lại thành hình, lộn xộn bát nháo, đá lớn đá nhỏ đều có, nên nói là đá vụn.

Cửa túp lều là một miếng giấy nhìn không ra màu sắc hình dáng, muốn đi vào, nhất định phải xóc chiếc mảnh kia lên trước. Hạ Thụy Hi cảm thấy thật ghê tởm, không muốn chạm vào chiếc mảnh kia, đành phải nhìn Uyển Nhi.

Uyển Nhi từ nhỏ được nuôi trong Hạ phủ, cuộc sống cũng tương đương với một nửa tiểu thư, đương nhiên cũng không muốn chạm bàn tay thon dài trắng trẻo của nằng vào vật dơ bẩn không sạch sẽ, liền khề đẩy qua cho Thuần Nhi: “Ta nhắc váy cho tiểu thư, ngươi đi nhắc chiếc mảnh lên.”

Thuần Nhi không nói nửa lời, xóc mảnh lên, một mùi thối kinh khủng xông vào mũi, cũng làm cho Hạ Thụy Hi thấy rõ tình hình bên trong. Nằng không khỏi hít sâu một hơi, tình hình vượt xa khỏi sự tưởng tượng của nằng, đây là một cái hố đất, bên trên đặt lung tung vài cành cây khô, trên cây khô vẫn còn dính vài vật khả nghi ướt nhẹp, màu đen đen vàng vàng treo móc đung đưa.

Hạ Thụy Hi nhìn đôi giày thêu tinh xảo mỹ lệ của mình cùng váy lụa dài, không muốn chạm vào. Chưa nói đến chuyện quần áo nhất định sẽ bị bẩn, mà chỉ cần nhìn mấy miếng thân cây trên miệng hố kia, nằng cũng chẳng dám dẫm lên, nếu ngã xuống, phải làm sao bây giờ? Nằng còn nhớ trong lịch sử Trung Quốc có vị Tần Cảnh Công bị chết đuối trong hố phân, nằng không muốn rạp khuôn theo bước chân của hắn, hy sinh dưới mao xỉ này.

Thế nhưng một khi nhu cầu sinh lý đã tới, nó không đợi người a. Hạ Thụy Hi nắm chặt tay, toàn thân đổ mồ hôi lạnh, nhìn quanh rừng liễu, e rằng dù nằng có dùng khí đấm giải quyết ở ngoài trời, người khác cũng kiên quyết không đồng ý.

Yển Nhi thấy Hạ Thụy Hi nôn nóng bất an, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, liền xung phong nhận việc nói: “Bên cạnh còn có nhà dân, đợi nô tì đi hỏi lại xem, tiểu thư ngài xin nhận nhịn một chút.” Ngoại trừ phải nhịn, Hạ Thụy Hi còn có biện pháp nào nữa đây? Đành phải qua loa gạt đầu. Khi đang nói chuyện, một vị phụ nhân áo trắng váy xanh mang một cái rô đi từ bên kia rừng liễu tới. Uyển Nhi vội kêu lên: “Vị đại tâu kia, xin chờ một chút.”

Phụ nhân kia dừng bước, Uyển Nhi sau khi đi tới cùng nằng nói chuyện vài câu, sắc mặt vui mừng quay lại đỡ Hạ Thụy Hi: “Tiểu thư, nhà phụ nhân kia ở ngay gần đây, trong nhà có cầu tiêu sạch sẽ. Nô tì đã nói với nằng, tiểu thư có đi không?”

Phụ nhân kia cười chỉ chỉ vào cánh rừng hoa đào chói lọi rực rỡ không xa: “Kia kia, chính là chỗ đó.”

Hạ Thụy Hi thở phào nhẹ nhõm, lúc này trước mắt chính là núi đao biển lửa, chỉ cần để nằng giải quyết xong vấn đề này là được, đạo lý nào nằng lại không chịu? Vừa nói vừa nhắc váy đi mạnh đến phía trước, không quên dặn dò Thuần Nhi: “Thuần Nhi, ngươi mai trở về bẩm báo với lão gia, để ông lập tức phái người tới đón ta.”

Thuần Nhi vốn sinh ra trong giang hồ, biết không thiếu những chuyện lừa gạt con gái nhà lành, lập tức thưa to một tiếng, vừa cất giọng hô gọi Hạ lão gia, vừa nhắc váy sải bước chạy về phía quán rượu.

Ý đề phòng của Hạ Thụy Hi rõ ràng như vậy, nếu như là người khác tất nhiên sẽ không vui. Nhưng phụ nhân kia mặt không đổi sắc, cười nói: “Ta là con nhà đẳng hoàng. Tiểu thư cứ đi sẽ biết, nếu cảm thấy thoải mái, đừng quên biếu ta ít tiền mua thức ăn là được.”

Hạ Thụy Hi cố nhịn cảm giác thoải mái, không còn bụng dạ nào đối đáp lại, chỉ thấp giọng dặn dò Uyển Nhi vài câu. Không bao lâu đã tới cánh rừng hoa đào kia, gần tới nơi mới biết rừng đào này rất lớn rất sâu, trong rừng hoa rơi rụng, đáng tiếc hiện tại Hạ Thụy Hi chỉ một lòng một dạ nghĩ tới một chuyện, trong lòng chẳng có thời gian thưởng thức cảnh đẹp kia.

Đường nhỏ trong rừng ngang dọc liên tục, rẽ phải quẹo trái, lúc tiến vào sân ngôi nhà gạch xanh tường trắng, phụ nhân kia mỉm cười dẫn Hạ Thụy Hi vào một cái phòng nhỏ được xây bằng đá, trong phòng đất có dựng đá thành một cái rãnh, trong đó có một dòng suối nhỏ trong suốt chảy qua, nếu có đi tiểu tiện xuống, lập tức có thể được dòng suối cuốn đi, xem như nhà vệ sinh có chế độ xả nước thời cổ đại. Tuy rằng mùi vị cũng không phải quá tốt, nhưng so sánh với chỗ vừa rồi, đúng là cách biệt một trời một vực.

Yển Nhi đang muốn nhắc váy giúp Hạ Thụy Hi, Hạ Thụy Hi lắc đầu: “Ta tự làm được, ngươi cứ theo lời ta vừa nói ban nãy mà làm. Nếu nghe thấy tiếng

của người nhà chúng ta tìm tới nên hồ trả lời một tiếng.” Chưa quen với cuộc sống nơi đây, nàng không dám nhờ cậy, cũng không muốn bị lừa gạt đem bán, chỉ có thể bảo Uyển Nhi canh giữ ở cửa, cẩn thận một chút là được.

Nhưng mà đợi đến khi nàng sung sướng thoải mái giải quyết xong đại sự, cũng chẳng có chuyện gì phát sinh. Đợi nàng đi ra ngoài cửa, phụ nhân kia đứng bên mỉm cười đưa chậu nước nóng lên cho nàng rửa tay. Hạ Thụy Hi ngẩn người, chưa từng thấy dịch vụ chu đáo như thế, ngấm lại rửa tay thôi cũng không sao cả, không thể từ chối thịnh tình liền rửa tay thật sạch. Mới vừa rửa tay xong, một chiếc khăn vải trắng toát thơm nức lại được đưa lên.

Chờ Hạ Thụy Hi xong xuôi, phụ nhân kia cười hi hi hỏi: “Tiểu thư có hài lòng không?”

Hạ Thụy Hi không đoán ra ý tứ của phụ nhân này, đành hắng giọng nói: “Ta rất hài lòng, cảm ơn nhiều. Vị đại tẩu này, người không cần phải khách khí như thế.”

Phụ nhân kia tươi cười, làm bộ như Hạ Thụy Hi nói không sai: “Thật ra, nơi này là đường giao thông quan trọng, đa số các nữ thân quyến sẽ đều đi qua nơi này. Người ăn ngủ cốc, đương nhiên đều phải có nhu cầu, có điều cái nhà vệ sinh bên kia, thật sự là rất...” Nàng ta làm bộ đang phẩy phẩy mũi, ánh mắt dò xét Hạ Thụy Hi: “Đều là phụ nữ, ra đương nhiên hiểu được điều các vị phu thân tiểu thư cao quý cần đến, nên đặc biệt bảo chồng ta bỏ ra số tiền lớn tu sửa lại cầu tiêu này, may mà các vị phu nhân tiểu thư coi như vừa lòng, cho ta không ít khen thưởng. Nhưng mà, tiền vốn vẫn chưa thu lại đủ đâu.”

Hạ Thụy Hi tỉnh ngộ, hiểu rằng đây là nhà vệ sinh có thu phí thời cổ đại, phụ nhân này rất có đầu óc buôn bán. Lời người ta lúc trước có nói nếu nàng cảm thấy vừa lòng, sẽ có thưởng chứ, lúc ấy nàng vội vã giải quyết vấn đề sinh lý, chẳng để ở trong lòng. Để cho người ta phải nói rõ ràng như vậy, nàng thấy thật không phải. Liền cười nói: “Uyển Nhi, tạ lễ cho vị đại tẩu này hộ ta.”

Uyển Nhi luôn mang bên mình một chiếc túi nhỏ, để xử dụng khi cần đến. Vừa cười vừa đưa tay tìm kiếm, kết quả sắc mặt đại biến, xấu hổ nói: “Tiểu thư, nô tì không thấy cái túi, cũng không biết có phải rơi ở trên xe hay trên đường hay không.”

Phụ nhân kia cười nói: “Không vội, không vội, thân phận tiểu thư như vậy sẽ không quyệt nợ đâu, đưa một đôi giày tinh xảo đã đủ cho cả nhà chúng tôi ăn trong một tháng, càng khỏi cần nói những thứ quý giá khác trên người tiểu thư. Người nhà tiểu thư không phải sẽ tới đón tiểu thư sao? Hay là tiểu thư cứ ở đây nghỉ một lát nha, người xem, ánh mặt trời mùa xuân ấm áp chiều xuống làm cho trong người thật thoải mái, còn có thêm hoa đào này nữa, đẹp lắm phải không?” Nói xong còn bê ra một cái ghế dài, lời của nàng ta nói nghe rất xuôi tai, bộ dáng biểu hiện rằng nếu Hạ Thụy Hi không trả tiền sẽ không để nàng đi.

Uyển Nhi không vui nói: “Xe ngựa của chúng ta ở ngay phía trước, người đi lấy cùng chúng ta, sẽ không để người chịu thiệt.”

Phụ nhân kia cười nói: “Thật không phải, trong nhà ta còn có con thợ, nếu thức dậy, không thể không có ai ở bên. Dù sao cũng sẽ có người tới đón tiểu thư, tiểu thư cứ chờ một lát có được không? Cánh rừng này đây, nhiều đường nhỏ, cũng để cho các người và người nhà các người đi nhầm lối khác nhau a?”

Vì sao mọi chuyện lại trùng hợp như vậy? Trong lòng Hạ Thụy Hi có chút nghi ngờ thầm nghĩ, nhưng không nói ra, dù sao Thuần Nhi cũng đã đi báo cho Hạ lão gia biết, chắc sẽ nhanh có người tới đây, nàng cũng không sợ. Nàng đương nhiên không chịu ngồi, đứng một lát, phụ nhân kia lại ra sức mời Hạ Thụy Hi vào nhà uống trà.

Bởi vì cảm thấy dường như phụ nhân này đang dùng mọi cách để giữ nàng ở lại, Hạ Thụy Hi ngồi không dám ngồi, làm sao còn dám đi vào trong phòng uống trà? Nàng chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi nơi này, ánh mắt lướt qua đôi bông tai bạc của Uyển Nhi, nhanh trí nói: “Không thể ngắm hoa đào, chúng ta còn phải nhanh chóng lên đường. Uyển Nhi, đem đôi bông tai của người nhanh chóng lấy xuống tạ lễ đi? Trở về ta sẽ thưởng cho người một đôi khác đẹp hơn.”

Nghe nói có thưởng, Uyển Nhi cao hứng tháo đôi bông tai xuống đưa cho phụ nhân kia, phụ nhân kia do dự một chút, vẫn đưa tay tiếp nhận: “Vây là đủ rồi, sao lại từ chối ý tốt được cơ chứ?” Lại niềm nở lớn tiếng chào hỏi: “Ngày sau tiểu thư lại đến thăm a?”

Hạ Thụy Hi thầm nghĩ phải mau rời khỏi nơi này, nhanh chóng trở về. Nhưng mà chân vừa bước ra khỏi cổng, nàng lại hối hận. Bởi vì mãi Hạ lão gia vẫn chưa đến, nàng cũng chẳng dám rời khỏi đây. Thuần Nhi chỉ biết rằng các nàng đến nơi bàu, nếu sau khi rời khỏi đây các nàng xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, vậy cũng chẳng còn lại dấu vết để tìm ra. Nghĩ tới nghĩ lui, cứ ở lại chờ đợi là tốt nhất.

Nàng đang muốn quay lại, một thân ảnh từ trong rừng hoa đào chậm rãi đi ra, chính là vị nghe nói đã đi lúc trước kia, áo xanh đai ngọc, phong thần như ngọc, Minh công tử Triệu Minh Thao. Triệu Minh Thao cười nói: “Hi Hi, muốn gặp riêng nàng thật không dễ dàng, nếu không phải hôm nay cơ duyên xảo hợp, còn không biết tới bao giờ mới có thể nhìn thấy nàng. Thân thể nàng có gì không khỏe ư? Ta luôn mong được gặp nàng, tiếc rằng không có cơ hội, nàng sẽ không trách ta chứ?”

Thì ra là hấn, xem ra việc mình đau bụng khó nhịn, túi của Uyển Nhi không thấy đều do một tay hấn sắp đặt. Người này có lẽ trước đó có lẽ không biết nàng đi ra ngoài, sẽ đi qua nơi này, có lẽ sau khi gặp nàng ở đây liền nảy ra ý định.

Thủ đoạn tuy rằng thô tục bỉ ổi, nhưng lại rất hữu dụng. Thử nghĩ xem, ngoại trừ cách này, làm gì có cách nào có thể hợp lý hơn, không dấu vết tách nàng ra khỏi Hạ lão gia để đưa đến đây? Nàng đã từng xem qua trên phim ảnh, người trong hoàng thất đều phúc hắc vô sỉ, để đạt được mục đích không từ một thủ đoạn nào, người này có thể trong một khoảng thời gian ngắn thiết kế ra một chuỗi vòng vòng mưu kế đan xen, quả nhiên lợi hại.

Hạ Thụy Hi có chút sợ hãi, không dám đáp lời, nhanh chóng lùi lại, tính đi vào trong sân, ai ngờ cánh cửa nhà kia ngay trước mặt nàng đóng “oành” một tiếng. Nàng không ngờ không còn đường lui, đành nắm chặt lấy tay Uyển Nhi. Uyển Nhi nhẹ giọng nói: “Tiểu thư đừng sợ, đây là Minh công tử, hấn sẽ không hại người.”

Hạ Thụy Hi lên đưa mắt, đương nhiên nàng biết Triệu Minh Thao sẽ không hại nàng, cũng không dám hại nàng, nhưng nàng đã “mất trí nhớ”, chuyện cũ trước kia đều quên sạch sẽ. Nàng giống như một tiểu thư yếu đuối, dưới tình huống này, chợt nhìn thấy một nam tử xa lạ, bộ dáng hoảng sợ mới là bình thường. Cho nên nàng cố chấp quay lưng lại, không chịu ngẩng đầu, trầm giọng nói: “Uyển Nhi người điên rồi sao? Minh công tử nào, ta không biết. Người mau bảo hắn mau rời đi đi.”

Không đợi Uyển Nhi lên tiếng, một đôi giày thêu tinh xảo đã ở trong tầm mắt Hạ Thụy Hi: “Nàng thực sự đã quên ta?”

Chú thích: Theo 《Tả truyện》ghi lại: Năm 581 TCN, trong một ngày buổi trưa, Tần Cảnh Công sau khi nhắm nháp tân mạch cảm thấy trường bụng, liền đi mao xỉ, vô ý ngã vào hố phân mà chết, trở thành vị quân vương đầu tiên bị chết đuối trong hố phân được sử sách ghi lại.

Bạn đang đọc truyện *Gái Ế Không Hiền* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39: Hào Môn Ác Nữ (1)

(Ác nữ nhà giàu)

Trước đây bất luận Hạ Thụy Hi có hứng thú gì với vị quý công tử này hay không, chỉ riêng về việc hắn giờ thủ đoạn bí ối này đối với nàng đã khiến cho nàng phản cảm vạn phần, đương nhiên sắc mặt nàng chẳng thể nào tốt được. Nàng ngẩng đầu lạnh lùng nói: “Vị công tử này xin tự trọng. Cho tới bây giờ ta chưa từng quen biết ngươi, làm sao có thể nói rằng quên được?” Nói xong kéo tay Uyển Nhi bước đi.

Triệu Minh Thao không chút hoang mang cản nàng lại: “Ta không tin nàng thật sự đã quên ta. Hay là nàng đang giận ta? Ta biết làm trước đã để cho nàng phải chịu ảm ức, nhưng nàng yên tâm, sau này ta nhất định sẽ trút giận cho nàng.”

Hạ Thụy Hi không kiên nhẫn ngẩng đầu lên trừng mắt nhìn hắn, thanh âm càng lúc càng lạnh nhạt: “Ta xem ngươi cũng là kẻ có ăn có học, nên biết lễ nghi nam nữ cấm kỵ. Nếu ngươi còn nói bấy nữa, ta sẽ gọi người. Ta biết ngươi quen biết cha ta, nên biết rằng ông ở cách đây không xa, nếu ta đi ra gọi mọi người đến chẳng phải thể diện sẽ rất khó coi sao. Tránh ra! Uyển Nhi, đem tên dờ hơi này đuổi đi cho ta!”

Môi Uyển Nhi mấp máy vài tiếng, sợ hãi nhìn Triệu Minh Thao, thân mình không động đậy. Hạ Thụy Hi thấy bộ dạng sợ hãi của nàng, tức không thở nổi, liền nhìn thấy nàng ta cũng chẳng vừa mắt, chỉ hận không thể đem cả nàng ta đuổi đi luôn. Nha đầu này đến thời khắc quan trọng liền đầu đuôi rúc đuôi, không có một chút tác dụng nào. Lần trước lúc nàng bị Âu Tứ thiếu gia hạ nhục Uyển Nhi đã như thế này, lần này bị tên Triệu Minh Thao nghĩ kế ngăn cản, Uyển Nhi vẫn y như vậy. Nếu vừa rồi Thuần Nhi đi theo nàng, vừa nghe đã sớm mắng to Triệu Minh Thao.

“Tính tình chấp nệ của nàng vẫn không thay đổi chút nào.” Triệu Minh Thao nhìn vẻ tức giận của Hạ Thụy Hi ở trong mắt, khẽ thở dài: “Hay là nàng hối hận? Nhưng nàng hối hận cũng đã muộn, nàng quên ta, cũng chẳng thể quên được chuyện kia, nàng đã không còn đường lui.”

Đôi mắt u hân như hồ sâu không đáy của hắn nhìn chằm chằm Hạ Thụy Hi, nói gần nói xa có ý lộ ra về uy hiếp. Trong lòng Hạ Thụy Hi giật mình, khí thế vẫn không chịu thua, không cam lòng yếu thế trừng mắt nhìn hắn: “Nếu ngươi tiếp tục nói linh tinh nữa, cần thận ta cho ngươi đi dời nhà ma!” Thật sự nàng không nhận ra hắn, cũng không biết hắn là quý nhân nào, nàng sợ cái gì chứ? Nhưng chính ánh mắt hắn khí đầy đặc kí thật sự làm cho người ta không lạnh mà run.

Xa xa truyền đến tiếng gọi lo lắng của Thuần Nhi, Hạ Thụy Hi vội lớn tiếng đáp: “Ta ở trong này, các người mau tới đây!” Nàng không tin vị thể tử Thọ Vương này dám xuất hiện ở trước mặt những người khác của Hạ gia.

Quả nhiên Triệu Minh Thao cúi mắt xuống: “Nàng đi đi. Một ngày kia, ta chắc chắn khiến cho nàng nhớ ra ta là ai.”

Hạ Thụy Hi giả bộ như không nghe thấy, cũng không gọi Uyển Nhi, nổi giận đùng đùng đi lên phía trước. Tuy bên trong nàng vẫn phần nộ, nhưng vẫn cố gắng duy trì phong độ, lưng thẳng, dáng vẻ sừng sững, trong lòng lại thật sự sợ hãi. Câu nói của Triệu Minh Thao “Hay là nàng hối hận? Nhưng nàng hối hận cũng đã muộn, nàng quên ta, cũng chẳng thể quên được chuyện kia, nàng đã không còn đường lui.” Khiến cho nàng dựng đứng lông tóc, không nhịn được rung mình một cái. Rốt cuộc là chuyện gì? Đáng để vị thể tử kia lấy ra uy hiếp nàng?

Uyển Nhi thấy Hạ Thụy Hi không gọi nàng đi cùng, vội hành lễ với Triệu Minh Thao rồi vội vàng đuổi theo.

Thuần Nhi dẫn theo Hạ Kim cùng ba bốn hộ vệ thờ hồng học chạy tới, vừa thấy Hạ Thụy Hi liền vỗ vỗ ngực nói: “Tiểu thư, ngài sắp hù chết nô tì rồi.”

Hạ Thụy Hi còn chưa mở miệng, Uyển Nhi đã oán giận nói: “Sao bây giờ các người mới đến? Tiểu thư và ta chờ các người lâu như vậy cũng chẳng thấy bóng dáng đâu. Để người lo liệu chuyện đơn giản như vậy mà cũng không làm được.”

Uyển Nhi oan ức nói: “Nô tì đi gọi mấy người liền nhanh chóng đuổi tới nơi, đi đến bìa rừng thì thấy đường nhỏ đan xen chẳng chịt, không biết nên đi lối nào. Gặp được một vị lão bà bà, bà ta nói với nô tì, tiểu thư đã đi về hướng bên kia. Nô tì nhanh chóng đến đó, người bên kia lại nói chưa từng gặp tiểu thư, còn nói bên này có một gia đình, nương tử nhà hắn xây một cái cầu tiêu thu phí, thường xuyên có những nữ thân quyến đi đường đến đó. Lúc này nô

ti mới đến được bên này, các người vẫn khỏe chứ?”

Người ta có ý tính kẻ với nàng, làm sao có thể để tìm thấy thuận lợi được? Cho dù Thuận Nhi thuận lợi tìm được nàng rồi, e rằng Triệu Minh Thao cũng có các khác giữ người lại. Hạ Thụy Hi lắc đầu: “Việc này chẳng thể trách người. Ta rất khỏe, chỉ là vừa rồi không có tiền trả, người ta không cho chúng ta đi, đành phải lấy bông tai của Uyển Nhi để tạ lễ.” Trong nội tâm nàng cực hận phụ nhân nói giáo cho giặc, đưa nàng vào trong kia, chỉ vào lối rẽ đến cửa nhà đang đóng chặt kia: “Phụ nhân này rất vô lễ, các người đi lấy bông tai của Uyển Nhi trở về cho ta! Nếu nàng ta không đưa, lật tung phòng của nàng lên cho ta!”

Uyển Nhi biết Hạ Thụy Hi vì chuyện mới rồi nên muốn trả thù phụ nhân kia, nàng sợ đắc tội Triệu Minh Thao, vội khuyên can: “Tiểu thư, như vậy không tốt đâu? Chưa nói chuyện nàng ta có trả hay không, nhưng chúng ta cũng dùng câu tiêu nhà nàng, nên phải tạ lễ. Lại nói...” nàng ghé sát bên tai Hạ Thụy Hi nhẹ giọng nói: “Tuy rằng nàng nhất định có được lợi lộc của vị kia, nhưng chúng ta không bắt được tận tay a. Chúng ta không có chứng cứ.”

Lời này của Uyển Nhi xem như nhắc nhở Hạ Thụy Hi, nàng nói cũng đúng, tuy rằng phụ nhân kia rõ ràng cấu kết cùng Triệu Minh Thao tính kẻ với nàng, nhưng dù sao nàng cũng không có chứng cứ, Triệu Minh Thao cũng không bắt người ta chặn nàng lại, người ta đương nhiên có thể chối sạch sẽ. Hơn nữa, nếu phụ nhân kia biết điều đem bông tai trả lại, chính mình cũng không có lý do làm gì.

Nhưng nếu không xả cục tức này, trong lòng Hạ Thụy Hi thật sự khó nhịn, cười lạnh nói: “Được, ta còn tưởng rằng nàng ta trung hậu, hóa ra biết người biết mặt không biết lòng, nàng ta lại dám nổi lòng than, thấy ta và Uyển Nhi thân cô thế cô, thừa dịp ta tháo vòng vàng ra rửa tay lại dám trộm vòng của ta, một mực khẳng định chưa từng thấy qua. Các người đi lấy về cho ta!”

Trên đầu Hạ Kim toát mồ hôi lạnh, không biết kẻ nào lại dám đắc tội với bà cô này, lại sắp sinh sự trên đường, đi phá nhà người ta. Hắn không dám làm chủ, đưa mắt sai một hộ viện đi mời Hạ lão gia, bản thân cười nói: “Phụ nhân này cũng thật đáng giận. Đợi tiểu nhân đi thương cho nàng mấy đồng tiền, để nàng đem trả tiểu thư và Uyển Nhi mấy món đồ là được.”

Hạ Thụy Hi lạnh lùng nhìn hắn: “Hạ Kim, người không để bốn tiểu thư ở trong mắt đúng không? Ta sai người đi bao giờ?”

Hạ Thụy Hi mỉm cười: “Tiểu nhân nào dám không để chủ nhân vào trong mắt? Tiểu nhân xin đi ngay.” Nói xong liền tiến lên phía trước.

Hạ Thụy Hi biết hắn đi nhất định chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không có, liền đuổi theo nói: “Ta cùng đi với người, bằng không điều phụ gia khẳng định không nhận tội.”

Sấm vai ác nô nhà giàu, đi đòi nợ làm ăn hay xử lý bọn côn đồ vô lại không phải Hạ Kim chưa từng sấm vai qua, nhưng mà đều do Hạ lão gia bày mưu tính kế để hắn làm, nếu xảy ra chuyện gì, đương nhiên có Hạ lão gia đỡ cho. Hiện tại việc này không có sự cho phép của Hạ lão gia, chỉ sợ không có gì tốt lại còn bị mắng. Hạ Kim âm thầm kêu khổ, cũng không dám trắng trợn trái ý Hạ Thụy Hi, đành phải kiên trì đi sau lưng nàng, nghĩ thầm mình đi sau nên bảo gì nghe nấy, không gây chuyện gì lớn, kéo dài cho tới khi Hạ lão gia tới rồi xử lý thì mọi chuyện đều ổn.

Hạ Thụy Hi dẫn người hùng hổ đi đến cửa nhà kia thì Triệu Minh Thao đã không thấy mặt đâu, sân nhà đó cũng đóng chặt không một khe hở.

Hừ, tưởng rằng đóng cửa không ra thì mọi chuyện đều ổn sao? Hạ Thụy Hi đi đến một góc, tháo chiếc vòng vàng đeo tay lạng lẽ ném qua tường rào không một tiếng động, trở lại chỉ vào cửa: “Phá cửa cho ta!”

Mấy vị hộ viện trở mặt nhìn tiểu thư nhà mình vu oan hãm hại người, không dám động thủ, liền đem ánh mắt dò xét nhìn Hạ Kim. Hạ Thụy Hi giận dữ: “Lời của ta ai không nghe? Hắn là chủ tử của các người sao?”

Lời này có sức nặng đè chết người, Hạ Kim lau mồ hôi lạnh trên đầu, giương tay lên: “Phá cho ta!”

Hộ viện thấy Hạ Kim mở miệng, như hổ như sói nhào lên mạnh mẽ đập cửa: “Mở cửa! Mở cửa!”

Có lẽ bởi vì do thấy chột dạ, mặc cho bọn họ nện vang như sấm, trong nhà kia vẫn lặng ngắt như tờ. Hạ Thụy Hi ác thanh ác khí nói: “Các người chưa ăn cơm a? Ván cửa mỏng như vậy các người cũng không phá đổ được? Ta thấy chiếc vòng vàng kia có thể mua được vài căn nhà như vậy. Nhanh chóng bắt kẻ trộm, giải lên quan.”

Thấy thật sự không thể làm bừa được, Hạ Kim thở dài đi lên ôm một tảng đá lớn phá cửa. Lúc này không đợi hắn vác tảng đá kia lên, cửa đã nhanh chóng mở ra, một người đàn ông vừa khỏe vừa đen nhô đầu ra, giọng năm đầm lên, ác thanh ác khí nói: “Đàn bà ồn ào gì trước cửa nhà ông đó. Cần thận ông đánh chết các người. Mẹ nó!”

Hạ Kim làm sao có thể chấp nhận để kẻ khác mắng tiểu thư nhà mình? Không nói một lời xông lên phía trước nhào vào người đàn ông kia tặng cho hắn mấy quyền: “Đánh chết người, dám ăn nói những lời linh tinh láo toét!” Không đợi người đàn ông kia kịp đánh trả, mắt hộ viện đồng loạt xông lên, vật hắn xuống đất, lấy đai lưng trên người hắn trời lại, ném sang một bên.

Thấy chỗ dựa ngã xuống, phụ nhân kia sợ hãi thò nửa cái đầu ra: “Vị tiểu thư này, vừa rồi ta đã giúp người một đại ân, chưa làm chuyện gì có lỗi với người, càng chưa từng thấy cái vòng vàng của người.” Xem ra vừa rồi những lời Hạ Thụy Hi nói nàng ta cũng nghe thấy, tại sao Hạ Thụy Hi tới tìm nàng, trong lòng nàng cũng hiểu rõ.

Uyển Nhi từ xưa đến nay sấm vai ác nô rất xuất sắc, Hạ Thụy Hi chỉ cần hất cằm với nàng, nàng liền ngầm hiểu. Vừa rồi nàng đã chọc cho Hạ Thụy Hi tức giận, đương nhiên muốn nắm lấy cơ hội lập công chuộc tội, hơn nữa thấy bông tai của mình đang ở trên lỗ tai của phụ nhân kia, lại càng tức giận hơn, tiến lên một tay chống eo, một tay chỉ vào mũi phụ nhân kia lớn tiếng mắng: “Tặc bà không biết xấu hổ! Người còn dám nói là giúp đỡ chúng ta? Rõ ràng là lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn! Cố tình ép giá. Tiểu thư nhà ta tưởng người là người tốt, hào phóng đem một đôi bông tai bạc tặng người tạ lễ. Ai

ngờ người lòng tham không đáy, bắt nạt hai nữ tử qua đường yếu đuối chúng ta. Lừa tiểu thư nhà ta cỡi vòng vàng ra để rửa tay, cả gan âm trộn cái vòng vàng này, còn luôn miệng chối cãi chưa từng thấy qua. Mau đưa ra! Nếu không, lật tung nhà người lên, tìm thấy tang vật sẽ đưa người lên gặp quan.”

HK trầm mặt, đẩy cửa ra, đưa người già bộ hướng vào trong lục soát.

Phụ nhân kia mắt thấy nói hay không nói đều không tốt, lại nghĩ tới vị quý nhân cho mình bạc mang thân phận cao quý, dám người Hạ Thụy Hi không thể so sánh được. May ra gây áp lực, Hạ Thụy Hi liền thấy khó mà lui, tâm vừa chuyển, cười lạnh: “Vừa rồi ta mới giúp các người giải quyết khẩn cấp, các người không thể lấy oán trả ơn a. Mặc dù ta lấy vòng tai của các người làm tiền thù lao là hơi nhiều, nhưng là do các người cam tâm tình nguyện, ta không bức ép các người. Việc này bất kể nói với ai, người ra cũng đều nói rằng ta đáng làm việc thiện. Ta cũng quen biết một hai vị quý nhân, nếu tiểu thư muốn gán ghép cho ta tội trộm cướp của các người, ta sẽ cùng người đi gặp quan có được không? Mau mau thả chồng ta ra, nếu không ta sẽ tố cáo các người tội đánh người, bắt các người bồi thường tiền thuốc men!”

Nàng ta thầm nghĩ, các vị tiểu thư da mặt rất mỏng, ở trước mặt đàn ông nhắc tới chuyện vệ sinh đã mắc cỡ chết người, huống chi còn muốn đem việc này đi lên gặp quan? Hơn nữa khả năng tưởng tượng của người đời cực kì phong phú, sẽ đem việc này truyền bá phóng đại ra bên ngoài, khi đó chỉ sợ chẳng còn chút thể diện nào.

Bạn đang đọc truyện *Gái Ế Không Hiền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Hào Môn Ác Nữ (2)

Ý nghĩ của phụ nhân quả thật chính xác, nếu đổi lại là nữ tử khác, nghe vậy sẽ có chút lo lắng, ngần ngại. Nhưng Hạ Thụy Hi lại khác với người, đầu tiên tư tưởng nàng luôn nghĩ rằng người ăn hoa màu ngũ cốc, đương nhiên ngũ cốc phải có chỗ để tuần hoàn, chẳng có gì phải xấu hổ cả. Huống hồ mục đích của nàng không phải muốn tranh cãi lí lẽ với phụ nhân này, mà muốn làm loạn cho người khác xem, quả thật nàng chẳng muốn nề mặt hân, không muốn có bất kì liên quan gì với hân.

Hạ Thụy Hi cười lạnh: “Được! Bỏn tiểu thư cũng muốn xem, quý nhân nào sẽ dung túng cho người việc trộm cắp? Ta thấy người thù đoạn thuần thực, chồng chê mặt không đồ tìm không loạn, chắc chắn có không ít phụ nhân tiểu thư bị người trộm đồ! Hôm nay ra sẽ trừ hại cho dân. Lục soát cho ta! Tìm xong rồi nói!” Nàng quang vinh khoác thêm chiến bào vì dân trừ hại.

Phụ nhân kia há có thể để mặc cho bọn họ lục soát? Lại nói Triệu Minh Thao thường cho nàng một đỉnh bạc trắng lớn, còn có cái túi của Uyển Nhi nàng ta cũng giấu trong vại gạo dưới chân giường. Nhìn nhà của nàng làm sao có thể nói có nhiều bạc như vậy? Cái túi của Uyển Nhi còn có thể nói là nhặt được, nhưng cái đỉnh bạc trắng kia thật sự rất lớn, lại có lai lịch không rõ ràng, quan phủ nhất định sẽ sinh nghi, nếu nói là được quý nhân thưởng cho, vị quý nhân kia trốn còn không kịp, làm sao có thể làm chứng thay cho nàng? Nếu không cẩn thận, lại lòi ra vài chuyện cũ năm xưa, tiếp tay với người khác phá hoại thanh danh trinh tiết của nữ tử, là loại tội lớn tới bậc nào? Lập tức ôm chặt lấy cửa, ngồi bệt xuống đất gào khóc: “Các người ý thể hiệp người, một lòng một dạ muốn hại dân thường như ta. Nếu để cho các người vào nhà, chẳng phải là để mặc cho các người vu oan hãm hại? Ta cứ đứng chặn trước cửa này đây. Nếu ai dám đi vào, liền lấy mạng của ta đi! Ta không thiết sống nữa.”

Hạ Kim bước mạnh lên phía trước một bước, nàng ta liền chỉ vào Hạ Kim mắng to: “Tên đàn ông thối tha không biết xấu hổ nhà người, ngay trước mặt chồng bà mà dám đánh lão nương sao? Trong lòng người không yên sao? Nếu người dám để bàn tay bẩn thỉu của người chạm vào lão nương, để lão nương mất đi sự trong sạch, lão nương liền đập đầu chết ngay trước mặt các người!”

Chuyện này nói một lượt lại nói đến chuyện trong sạch của nữ tử, Hạ Kim cùng mấy hộ viện giật nảy mình, không dám bước lên trước nửa bước, tro mắt nhìn Hạ Thụy Hi.

Lúc này nàng ta thật biết lợi dụng hai chữ trong sạch a, Hạ Thụy Hi cười lạnh: “Người thật đúng là loại người không biết xấu hổ, chưa từng thấy người nào lại muốn tự hắt bát nước bẩn lên người mình. Người tưởng rằng người cứ tiếp tục ôm cửa khóc lóc om sòm ta sẽ không có cách bắt được người sao? Ta sai nha hoàn đến bắt người! Hạ Kim, các người kêu lớn tiếng cho ta, để hàng xóm đến đây chứng kiến, đây là một con mụ trộm cắp không biết xấu hổ! Không chừng trong phòng còn giấu những tang vật trộm ở nơi khác nữa.”

Hạ Kim cùng mấy hộ viện thật sự lớn tiếng hô lên: “Đến xem bắt trộm a!” Giọng nói của bọn họ vang tận mây xanh, đương nhiên không lo những nhà khác không có nghe thấy.

Phụ nhân kia hoảng sợ. Nàng ta thấy Hạ Thụy Hi mang danh là một đại tiểu thư nhưng bản tính còn ngang ngược hơn cả mình, hơn nữa như vậy trong nhà mình chắc chắn có cái vòng vàng của nàng, trong lòng không khỏi thầm kêu, e rằng thật sự sẽ tìm thấy cái vòng vàng, chính mình khó tránh khỏi môi kiếp này. Liền cảm thấy hối hận không nên tham đỉnh bạc trắng kia, làm mối cho vị công tử kia, đắc tội với một ác nữ da dày gan lớn như vậy, phá hoại gốc rễ làm ăn.

Vốn chỗ ở của phụ nhân này cũng vừa khéo, ở ngay bên cạnh tửu quán kia. Tửu quán kia cực kì sơ sài, ngay cả phòng riêng để cho phụ nhân tiểu thư cũng không có, càng đừng nói đến nơi đi giải quyết. Chẳng nói đến những vị khách thân phận thấp kém, những vị khách thân phận hơi cao một chút cũng chẳng thể chịu được giải quyết vấn đề ở chỗ đó, nhưng cũng chẳng thể nhẫn nhịn được, liền phải gặp nơi nào ngồi bừa ở nơi đó.

Vì thế nàng ta rất thông minh nghĩ ngay tới nhà vệ sinh công cộng, lúc mới bắt đầu chỉ muốn kiếm lấy phân và nước tiểu của khách, đem bán cho mấy nhà nông ở nơi này đổi ít tiền lẻ chi tiêu thêm trong nhà. Nàng nhờ người viết một tờ thông báo dán trên tường ở tửu quán, nói rõ không thu tiền, phân ra cầu tiêu nam nữ, có giấy vệ sinh, thực sự đưa tới không ít khách, có chút danh tiếng.

Sau đó một lần nàng gặp được một vị quý nhân, vị công tử kia nhất thời quá mót, thấy không có chỗ, lại không muốn đi ở trên xe của mình, nói là chỗ chỉ lớn hơn bàn tay một chút, mùi lại khó ngửi, quá ghét, nghe nói ở nhà nàng có chỗ ngồi, nhất thời tò mò liền cố ý đến xem xem. Sau khi dùng xong, chê vừa thối vừa đơn sơ, nói với nàng, người phân ra ba bảy loại, có người đồng ý bỏ tiền ra đi cầu tiêu tốt nhất, ví dụ như hắn là một người như thế, vui lên, tiền thưởng một lần đủ cho nhà nàng chi tiêu trong một tháng.

Có người bằng lòng đi nhà cầu như vậy a? Nàng vốn không tin, nhưng tỷ nữ của công tử kia che miệng cười, cầu tiêu ở nhà công tử của nàng so với nhà ở của người bình thường còn đẹp đẽ hơn, trong cầu tiêu vàng son lộng lẫy, thơm tho không cần phải bàn, còn có khăn thơm luôn để sẵn, dùng để khi đi vào trong nhét vào mũi phòng mùi hôi; đợi sau khi xong việc, thị tỷ bung ra một cái chậu lưu ly đựng nước ấm thơm nức, dùng bát lưu ly, phục vụ công tử rửa tay. Trong vòng một tháng, sửa lại nhà cầu này mất hai lượng bạc cũng vẫn còn thừa.

Lúc ấy nàng nghe thấy líu lười, công tử kia lập tức lệnh cho tỷ nữ thưởng cho nàng hai lượng bạc, lại bảo với nàng, nhà cầu thu phí của nàng có thể sửa sang lại như vậy, sạch sẽ lại không thúi. Cuối cùng, vị công tử kia còn đặc ý cười nói: “Người hãy dùng bạc này tu sửa lại đi, coi như bốn công tử làm phúc cho người đi đường.”

Nàng bán tín bán nghi đem một nửa số bạc đó sửa thành cầu tiêu mà Hạ Thụy Hi đã dùng qua kia, tuy rằng ít khách hơn, nhìn chung mà nói lợi nhuận lại tốt hơn so với trước kia. Nhưng kể từ đó, bên phái tửu quán không vui, muốn chia tiền, nàng đương nhiên không chịu, vì thế tửu quán liền xé bỏ thông báo của nàng, cũng không chịu nói cho khách biết có chỗ như vậy. Nàng cũng chẳng sợ, liền thường xuyên đi qua chỗ cầu tiêu của tửu quán đứng đợi, thấy có ai quần áo chỉnh tề, liền ra sức mời đến chỗ nàng, nhưng cuối cùng việc làm ăn vẫn bị ảnh hưởng.

Nàng đang vất hết óc nghĩ xem làm sao để cải thiện tình hình làm ăn thì đúng lúc có tên lang tử lớn mặt lại nhắm trúng một vị khách nữ độc thân từ nơi nào đi đến, dùng một số tiền lớn mong nàng mai mối cho, nàng vô cùng sợ hãi, nhưng cuối cùng không chịu nổi lực hấp dẫn của số tiền lớn, vẫn cứ giúp.

Có lần thứ nhất sẽ có lần thứ hai, sau vài lần không yên tâm, thấy mọi chuyện thật sự thuận lợi, đám khách nữ chịu thiệt thòi vì thanh danh, cũng đều nén giận, không dám làm ầm lên. Lá gan của nàng cũng dần dần lớn lên, đều xuống tay với những nữ tử nhìn qua hơi yếu đuối độc thân hoặc nhìn qua đã có gia đình. Nhưng chuyện hôm nay, bởi vì nàng thấy Hạ Thụy Hi ăn mặc không tầm thường, người lại thấu đáo, vẫn cảm thấy có chút bồn chồn, mặc dù được Triệu Minh Thao cho rất nhiều tiền, nàng cũng đành cùng hắn giờ trò tính kế.

Vốn dĩ Triệu Minh Thao muốn gặp người ở trong nhà nàng, bảo nàng nghĩ cách giữ người lại đợi hắn, nàng cũng đã đồng ý, nhân lúc sắp xếp cho Hạ Thụy Hi vào nhà cầu thì trộm cái túi ở trên người Uyển Nhi. Nhưng Hạ Thụy Hi vừa bảo người đi gọi người nhà tới đón, lại kiên quyết muốn đi khiến nàng cảm thấy quá mạo hiểm, liền vội vàng sửa lại chủ ý, nghĩ thâm, nếu người bị ngăn lại ở bên ngoài, cũng chẳng liên quan tới nàng. Cho nên, khi Hạ Thụy Hi cố gắng muốn đi nàng cũng không ngăn đón, sau khi ra cửa gặp Triệu Minh Thao, lại muốn tránh về thì nàng càng phải đóng chặt cửa.

Thấy ngoài cửa không có tiếng động, người cũng đã đi, tưởng rằng không sao, nàng mới an tâm lấy đôi bông tai bạc ra đeo. Nào biết vị này không ngờ vị này chẳng hề chịu chút thiệt thòi nào, nhanh như vậy đã nghĩ ra một cái kế đường hoàng, vu oan cho nàng trộm cái vòng vàng, mang theo một đám người hung thần ác sát tới phá cửa.

Việc hôm nay khó mà thoát được, phụ nhân kia hối hận cực kì, nhưng mà hiện tại nàng chỉ mong đừng tìm ra chiếc vòng vàng kia. Đang hoang mang lo sợ, Hạ Thụy Hi đã tiến tới một bước thấp giọng nói: “Chuyện cái vòng vàng là việc nhỏ, những chuyện bản thủ người làm chắc hẳn không ít. Hôm nay người đắc tội với bốn tiểu thư, bốn tiểu thư nhất định dạy dỗ cho con mụ trộm cắp vô liêm sỉ như người biết thế nào là kiếm tiền trái lương tâm! Có lẽ đòn roi của quan phủ cho thể cho người hoàn toàn hiểu được cái gì nên làm, cái gì không nên làm.” Nói xong hung hăng tặng cho phụ nhân kia một cái bạt tai, bộ dáng giả trang hào môn ác nữ đủ cả mười phần.

“Làm cái gì vậy! Còn ra thể thống gì nữa!” Tiếng nói trầm thấp uy nghiêm của Hạ lão gia vang lên sau lưng Hạ Thụy Hi.

Hạ Thụy Hi thu tay, nói qua tình hình cho Hạ lão gia, mới lớn tiếng nói: “Cha, con mụ này thật đáng giận, ngài nhất định phải tìm chiếc vòng vàng trở về cho con gái, rồi đem mụ giải lên quan xử lí thật nghiêm a.”

Hạ lão gia nghiêm khắc trừng mắt lườm nàng một cái, quát: “Người lập tức quay về trong xe cho ta! Còn chưa thấy đủ mất thể diện xấu hổ sao? Uyển Nhi ở lại nói rõ mọi chuyện là được!”

Phụ nhân kia thấy Hạ lão gia, liền khóc lóc bỏ nhào qua: “Lão gia, lão gia, tiểu phụ nhân bị oan, ngài phải làm chủ cho tiểu thụ nhân a!”

Hạ lão gia lui về phía sau một bước, né bàn tay của nàng ta đang lao tới, lạnh lùng trừng mắt lườm nàng ta một cái: “Nam nữ thụ thụ bất thân, đừng có sỗ loạn. Đứng lên nói đi! Nếu người không lấy, bản nhân sẽ không vu oan cho người nữa phần!”

Khí thế của ông uy nghiêm, lời nói lại cay nghiệt, phụ nhân kia bị ông lườm một cái, không dám làm càn nữa, vâng lời đứng dậy.

Ánh mắt Uyển Nhi chỉ nhìn chăm chăm vào đôi bông tai bạc trên tai phụ nhân kia, thêm mắm thêm muối kể bậy lại một mạch, chỉ giấu mỗi đoạn Triệu Minh Thao chặn Hạ Thụy Hi ở trong rừng hoa đào.

Có Hạ lão gia ở đây lo liệu, còn gì Hạ Thụy Hi có thể không yên tâm? Từ từ thu lại vẻ mặt liễu lĩnh dẫn theo Thuần Nhi và hai hộ vệ trở về không nói thêm gì nữa.

Bóng dáng Hạ Thụy Hi vừa biến mất trong rừng liễu, Triệu Minh Thao trong rừng hoa đào từ từ đi ra cùng với một đại hán mặc cẩm y.

Triệu Minh Thao phui phui vạt áo: “Người có cảm thấy nàng có chút thay đổi không giống lúc trước hay không?”

Cẩm y đại hán kia nói: “Thuộc hạ cảm thấy nàng không chút thay đổi, tính khí vẫn nóng nảy như vậy, không để mình chịu thiệt thòi. Nếu nói thay đổi, có lẽ đã thông minh hơn một chút, học được các kiếm có vu oan trừ khử người khác, nhưng rốt cuộc vẫn có thiếu sót. Thuộc hạ đoán rằng, nàng làm như vậy, nhất định muốn để cho ngài xem, tỏ vẻ nàng không muốn có bất kỳ liên quan gì với ngài, nhưng làm loạn đến mức gà bay chó chạy, chẳng hề có chút phong độ đại tiểu thư, thù đoạn cũng quá ngây thơ, suy nghĩ không chu đáo, quá xúc động, không kỹ càng.”

“Nếu nàng tính khôn như cha và mẹ của nàng, ta cũng chẳng dám đụng vào đâu.” Triệu Minh Thao trầm ngâm một lát, nói: “Không đúng, tuy rằng tính khí chẳng hề thay đổi, nhưng ta cảm thấy nàng không giống lúc trước. Ánh mắt nàng nhìn ta rất xa lạ, dường như thực sự quên mất ta, nhưng đối với ta lại rõ ràng có ý sợ hãi đề phòng chán ghét. Nếu thật sự quên mất ta, không biết ta, khó tránh có thể sợ hãi đề phòng, nhưng cũng không thể nào chán ghét đến thế. Chẳng lẽ chuyện lần trước đã bị nàng nhìn thấu?”

Bạn đang đọc truyện *Gái Ế Không Hiền* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: Bị Mắng

Đại hán cười nói: “Ngài lo lắng quá chăng? Nếu thật sự nàng ta đã quên ngài, một tiểu thư yêu kiều như nàng ta, đột nhiên bị nam tử xa lạ chặn lại, đương nhiên vừa sợ hãi vừa đề phòng.”

Triệu Minh Thao lắc đầu: “Không đúng, rất không tương đồng với bản tính của nàng. Nhoi còn nhớ tình huống lần đầu tiên ta và nàng gặp nhau chứ? Lúc ấy nha hoàn kia của nàng sợ gần chết, nàng thì ngược lại bình thản ung dung, bộ dáng trời không sợ đất không sợ, dùng roi ngựa chỉ vào người ta, biểu hiện tất cả chỉ có tò mò, hoàn toàn không có đề phòng chán ghét. Còn người nhìn hành động hôm nay của nàng xem, chẳng lẽ bộ dáng không có nửa điểm kiêng kỵ sợ hãi? Nếu nói nàng vẫn nhớ rõ mọi chuyện, cho nên mới không sợ bị ta uy hiếp, chỉ nổi lên ý đề phòng với ta, cố ý ở trước mặt ta làm ra vẻ mà thôi. Quả thật như vậy, thì thật khó giải quyết, hơn nữa... Đi thôi! Việc hiện phải quan trọng hơn!”

Đại hán tưởng rằng hắn muốn từ bỏ: “Chẳng lẽ ngài cứ từ bỏ như vậy sao? Hạ gia tuy không phải trọng thần trong triều, nhưng lại xuất thân từ nhà quan, hơn nữa tài lực của Hạ Thụ Hoài không tầm thường, thân phận đặc biệt, giao du rộng rãi, còn có Hồng Lộc thư viện của Tuyên gia kia, môn sinh rộng khắp thiên hạ, thân phận của nàng dư sức làm trắc thất (vợ lẽ), cũng không có tâm cơ gì, vừa vặn có thể điều khiển. Lần trước bởi vì vị kia làm hỏng chuyện, cho nên mới bỏ lỡ cơ hội. Cơ hội lần này tốt như vậy, vì sao ngài...”

Triệu Minh Thao nhắc tay ngăn lại lời nói tiếp theo của hắn nói đề: “Người không biết tính tình Hạ Thụ Hoài, nếu muốn hắn ngoan ngoãn, chỉ bằng việc này cần bàn bạc kỹ hơn, nếu không chỉ sợ chẳng có được cái gì. Hiện tại thì sao, dù sao cũng chẳng có ai đến nhà hắn cầu hôn, gấp làm cái gì? Người sắp xếp một người đi thăm hỏi tình hình cẩn thận, xem xem Nhị tiểu thư Hạ gia sau khi bị thương tình dạng có thay đổi gì không, có phải thật sự mất trí nhớ hay không.”

Đại hán trả lời, hắn đi được hai bước, lại dừng lại hỏi: “Người nói cha con hắn cười ta mặc áo vải lại mang ngọc quan, đeo đai ngọc? Giả vờ giả vịt?”

Đại hán thấy không rõ hắn đang vui hay buồn, chỉ dám nhẹ giọng: “Dạ!”

Triệu Minh Thao trầm tư một lát, khe khẽ cười: “Một lời bưng bít người trong mộng a, ta cứ thắc mắc vì sao phụ vương luôn mắng ta hư tình giả ý, hóa ra mấu chốt ở đây. Một đám các người chỉ biết tăng bốc ta, không ai dám nói thật với ta. Bộ áo hoa này của người, không nên mặc.” Thấy đại hán biến sắc, trong lòng biết đại hán hiểu lầm tưởng mình quở trách hắn, chỉ vào đại hán cười đùa: “Trở về liền thay đổi đi, tất cả mọi người đổi quần áo hết đi. Chúng ta cần phải trên dưới đồng nhất mới được.”

Đại hán thấy hắn không có vẻ tức giận, nhẹ nhàng thở ra, cúi đầu hành lễ.

Hai người khuất bóng đi vào trong một căn nhà dân khác, những người ở trong tửu quán lúc trước đã sớm đợi ở nơi này. Triệu Minh Thao lập tức sai người hầu của hắn thay đổi quần áo, tháo ngọc quan, chỉ dùng một chiếc khăn xanh trùm đầu, đai ngọc tháo ra đổi thành một chiếc đai lưng to bằng vải bình thường, lệnh cho những người khác thay đổi thành trang phục bình thường. Mọi người thay đồ xong, liền phi thân lên ngựa, phóng vượt qua xe của Hạ gia, nhanh chóng đi về phía kinh thành.

Hạ Thụy Hi không biết chính mình vừa rồi tránh được một kiếp, cũng không biết tất cả hành động của nàng vừa rồi đều rơi vào trong mắt người khác. Nàng đặc chí trở lại xe, chỉ còn chờ Hạ lão gia trở về động viên tinh thần nàng. Hạ Thụy Bộ tựa vào gối mềm bộ dạng uể oải đưa mắt lên: “Tỷ lại gặp rắc rối gì vậy? Chỉ có thể là tỷ, đến đi cầu tiêu cũng có thể khiến cho gà bay chó chạy, không để ý đến một chút thể diện nào.” Mới vừa rồi Hạ Kim cho người đến gọi Hạ lão gia thì nàng đã biết chuyện Hạ Thụy Hi dẫn người đi phá nhà người ta.

Hạ Thụy Hi hừ nhẹ một tiếng: “Mụ ta lớn mật dám gạt tiền của ta, chẳng lẽ còn muốn ta phải nén giận? Hai bên đều có phụ thân ở đây, ta sợ cái gì?” Thật ra nàng hận nhất vẫn là tên Triệu Minh Thao kia dám kính kè với nàng, khiến cho nàng chật vật như thế, phụ nhân kia chỉ là vật để trút giận mà thôi.

Hạ Thụy Bội nhăn mặt nhàu mày, lập tức cười khó hiểu: “Tỷ nói rất đúng. Có phụ thân ở đây, có gì mà phải sợ? Đàng ra tỷ nên đốt nhà mẹ đi mới phải.”

Hạ Thụy Hi thấy trong lời nói của nàng đều bao hàm ý giễu cợt, bộ dáng vui sướng khi thấy người gặp họa, lại liên tưởng đến cái lườm cháy mắt của Hạ lão gia với nàng, trong lòng bắt đầu cảm thấy bồn chồn, hay là mình đã làm sai chuyện gì? Có ý muốn hỏi Hạ Thụy Bội một chút, nhưng bộ dáng của nhà đầu kia thật đáng giận, đành phải cố nén tò mò, tự mình suy đoán lung tung một hồi.

Việc này nghĩ mãi vẫn chưa thông, đột nhiên nàng lại nhớ tới lời nói kia của Triệu Minh Thao khiến cho trong lòng run sợ, nhất thời tâm trạng rối bời. Nàng buồn bực nghĩ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Vì sao Triệu Minh Thao lại nói nàng hối hận cũng đã muộn, đã không còn đường lui nữa? Đây là ý gì? Có phải thân thể này đã không còn toàn vẹn, đã xảy ra chuyện gì khi ở cùng Triệu Minh Thao sao? Cổ nhân coi trọng nhất chính là trinh tiết của nữ tử, vậy chuyện nàng muốn gả cho một lang quân như ý chẳng phải trở thành chuyện hão huyền sao? Phải nghĩ ra cách hiểu rõ vấn đề này mới được, nếu như thật sự không may như vậy, phải sớm tính toán đem mức độ ảnh hưởng của chuyện này giảm xuống mức thấp nhất.

Không nói đến suy nghĩ miên man của nàng ở nơi này, Hạ Thụy Bội ngồi trước cửa sổ nhìn ra bên ngoài một hồi, vui sướng khi thấy người gặp họa nói: “Phụ thân đã trở lại, nói vậy chắc đã trút giận giúp tỷ, tỷ không mau đi hỏi xem cái vòng vàng kia đã tìm được về hay chưa?”

Quả nhiên ngoài xe vang lên tiếng nói hàm chứa tức giận của Hạ lão gia: “Hạ Thụy Hi, con lại đây.”

Nghe thấy lời Hạ lão gia nói không dễ nghe, Hạ Thụy Bội cười càng vui vẻ: “Tỷ không đi mau? Phụ thân gọi tỷ qua động viên tỷ đó.”

Đến lúc này, trong lòng Hạ Thụy Hi cũng hiểu ra rồi, mình nhất định sẽ bị mắng, không tránh được, đành phải chậm chạp xuống xe.

Khi nàng xuống xe, mới phát hiện ra Uyển Nhi sớm đã quỳ trên mặt đất, trên mặt còn in dấu hai bàn tay đỏ lựng, thân mình lạnh run, thấy nàng đi xuống, tội nghiệp liếc mắt nhìn nàng một cái, cũng không dám lên tiếng.

Mặt Hạ lão gia âm trầm đáng sợ, lời nói rít qua kẽ răng lạnh như băng nhìn Uyển Nhi phun ra từng chữ: “Cút! Cẩn thận da của ngươi.” Có thể thấy rằng ông không thể nhìn được nữa, sắp bùng nổ đến nơi. Uyển Nhi hoảng sợ run lên một cái, lao đảo đứng dậy cúi mặt đi thẳng về phía sau.

Hạ lão gia nghiêm khắc nhìn Hạ Thụy Hi: “Đi lên trên xe của ta.” Xoay người vung tay áo đi lên xe trước.

“Lên đường!: Không đợi Hạ Thụy Hi ngồi xong, Hạ lão gia liền lệnh cho xa phu đánh xe, trầm mặt hỏi nàng: “Ngươi thành thật nói với ta, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, đem mọi chuyện từ bắt đầu, quá trình, kết cục, không thiếu một chữ nói cho ta biết.”

Hạ Thụy Hi không dám có chút giấu diếm, lo sợ bất an đem toàn bộ những lời uy hiếp của Triệu Minh Thao nói ra bằng hết. Chỉ thấy mặt Hạ lão gia tái xanh, trong ánh mắt có tia lửa nguy hiểm, chỉ thẳng vào mũi nàng tức giận mắng: “Tùy tiện đi cùng với người lạ, ngươi là đồ ngốc sao? Ngươi có biết có bao nhiêu nguy hiểm không? Nếu là người xấu thực sự nổi lên tâm địa hiểm độc, ngươi sớm đã mất đi trong sạch! Chính mình không có đầu óc còn dám đi nói lý với người ta, ngươi có biết chuyện bên trong của người ta ra sao? Liệu có dám chắc người ta không dám đối nghịch với ngươi? Chẳng may người ta là người trong đại tộc, hùa nhau tấn công, ngươi trừu chọc như vậy bị đánh phải làm sao? Còn liên lụy đến mọi người chúng ta nữa thì sao? Ngươi là tiểu thư hay là thổ phỉ? Ta còn tưởng ngươi đã thay đổi, ai ngờ ngược lại hoàn toàn, càng lúc càng vô pháp vô thiên! Có chuyện gì cuối cùng không đến tay ta, do ta lo liệu? Trong mắt ngươi còn có ta hay không? Quy củ ngươi học được bay sạch đi đâu rồi? Đọc sách, học đạo lý gì? Đầu ngươi là óc người hay là bã đậu?”

Hạ Thụy Hi trải qua một chuỗi chất vấn này mới cảm thấy hành vi vừa rồi của mình quá mức lỗ mãng, lại bị câu nói “Nếu là người xấu thực sự nổi lên tâm địa hiểm độc, ngươi sớm đã mất đi trong sạch!” làm cho sợ tới mức rùng mình, không biết phải nói sao? Nếu Triệu Minh Thao thật sự xuống tay với nàng, e rằng sớm đã đắc thủ, nàng làm sao còn có thể làm bây? Không khỏi sợ hãi nói: “Phụ thân, con gái biết sai rồi, sau này không dám làm càn nữa. Nhưng lúc ấy con thực sự rất cần. Ở bên đó, thật sự không thể nhấc chân vào. Còn mẹ phụ nhân kia thật đáng hận, lại dám làm những chuyện xấu hủy đi sự trong sạch của người khác, chết không có gì đáng tiếc.” Nàng biết nàng không nên tự ý đi cùng người lạ, nhưng lúc đó nhu cầu sinh lý của nàng thật sự bức thiết, không thể trách nàng, muốn trách chỉ có thể trách Triệu Minh Thao thủ đoạn quá âm độc, có thể ra tay trong cơn nóng giận và thức ăn của nàng.

Kinh nghiệm giang hồ của Hạ lão gia phong phú, đối với những chuyện hại người như vậy nghe nhiều đã thuộc. Cả nhà đều ăn cùng một đĩa thức ăn, nhưng chỉ có một mình Hạ Thụy Hi đau bụng, một quả khó chịu được, việc này rõ ràng là do có người động tay động chân, hơn nữa còn làm rất chuyên nghiệp. Đề phòng kẻ này, lại quên kẻ khác, rốt cuộc vẫn khó lòng phòng bị, không khỏi thở dài: “Vậy ngươi cũng nên để phụ thân nghĩ cách cho ngươi. Về phần phụ nhân kia, có rất nhiều biện pháp bắt nàng ta, ngươi cần gì phải vội vã nhất thời?”

Hạ Thụy Hi thấy sắc mặt Hạ lão gia dịu đi, mới nghiêm mặt nói: “Con gái biết sai rồi. Toàn bộ những chuyện trước đây con đều đã quên, lời nói của người nọ làm con thật sự sợ hãi, con nhớ không ra có phải con thật sự quen biết hắn hay không, cũng không biết rốt cuộc hắn muốn nói đến chuyện gì, vì sao hắn lại nói rằng con không còn đường lui đây? Trong lòng con thật sự sợ hãi, làm sao bây giờ đây?” Lời này của nàng đã đủ rõ ràng chưa, không phải nghe nói ở cô đại có bà vú đặc biệt biết nghiệm thân sao? Tốt nhất sắp xếp cho một người vội vàng tới kiểm tra cho nàng, cũng đề phòng ngựa rồ rồi có thể phát sinh thêm.

Hạ lão gia vừa tức vừa hận, tức hận cùng sức cốc lên trán nàng một cái, thấy nàng bộ dạng đáng thương, thở phì phì nói: “Lúc này ngươi đã biết sợ? Vì sao không chịu nghe lời chúng ta từ trước, còn lên lút đi ra ngoài gặp hắn?”

Hạ Thụy Hi cười hi hi làm nũng: “Phụ thân, không phải trước đây con gái còn nhỏ sao? Lại nói, hiện tại con cũng không biết hắn có phải là người tốt hay không, con gái chỉ ngoan ngoãn nghe lời của hai người thôi.”

Hạ lão gia liếc nhìn nàng một cái thật sâu, ý tứ sâu xa nói: “Hiện tại con cũng biết lúc trước không ra làm sao rồi à! Con nào có biết rằng trên đời này lòng người hiểm ác? Chỉ cần sau này con bớt tự làm theo ý mình, ít tự khoe tài, cẩn thận trong hành động và lời nói, gặp chuyện gì cũng dùng đầu óc

nhều hơn, những lời hấn nói uy hiếp như thế nào chúng ta cũng không sợ, trước nay sống như thế nào thì giờ vẫn sống như vậy.”

Trong lòng Hạ Thụy Hi cuối cùng cũng không còn cảm thấy hoảng sợ như trước, nàng cảm thấy lời nói của mình đã đủ dễ hiểu, Hạ lão gia sẽ không thể không hiểu, nếu ông nói nàng không cần phải sợ, nghĩa là nói chuyện nàng sợ hãi nhất chẳng hề xảy ra, nàng vẫn toàn vẹn, không thiếu cái gì. Ngẫm lại cũng đúng, nếu tiền thân thật sự làm ra chuyện mất trinh tiết, giờ phút này sẽ không được sống bình thường ở trong nhà, chắc hẳn sớm đã bị đưa đến vương phủ hoặc cùng nông thôn nào đó, dù sao đó cũng là một mối nhục vô cùng to lớn của gia tộc, nhất định phải xử lý sạch sẽ. Nghĩ thông suốt, nàng cũng khẽ thở phào, ngoan ngoãn trả lời: “Con gái xin ghi nhớ lời dạy của phụ thân.”

Hạ lão gia gật đầu, lấy từ trong tay áo ra cái túi của Uyển Nhi và vòng tay đưa cho nàng: “Phụ nhân kia ta đã xử lý xong, sau này không thể hại người được nữa. Đây là túi của Uyển Nhi và cái vòng của con.”

“A, cái túi của Uyển Nhi thật sự là do mẹ ta lấy trộm? Con còn nghĩ tại sao lại khéo như vậy?” Hạ Thụy Hi không chú ý tới ưu sầu tởng mắt Hạ lão gia, nghĩ rằng chuyện này dừng lại ở đây, liền nhận lấy cái vòng vàng cẩn thận chà lau sạch sẽ, đeo lại lên tay.

Hạ lão gia lặng im nhìn nhất cử nhất động của nàng, muốn nói lại thôi, cuối cùng không nhịn được lại nói: “Chuyện hôm nay là ngoài ý muốn, nhưng sau này con cũng phải cẩn thận. Triệu Minh Thao có dã tâm quá lớn, tóm lại, sau này nếu con lại gặp chuyện tương tự, chỉ bằng tất cả cẩn thận là hơn, tốt nhất đừng nói chuyện với hắn, cách hắn càng xa càng tốt.” Nói xong thấy Hạ Thụy Hi giương mắt nhìn ông, ông lại cố gắng làm ra bộ dạng không để trong lòng, không quan tâm hết thảy.

Tuy rằng khoác lên bộ da này, những bên trong Hạ Thụy Hi không phải là đứa trẻ mười tuổi, nàng không hề bỏ qua một tia ưu sầu mà Hạ lão gia che giấu, nàng miễn tuệ cảm thấy, đời trước của nàng là Triệu Minh Thao kia, không đơn giản chỉ là chuyện tình cảm và hôn nhân thông thường, hắn là còn có liên hệ lớn lao với lợi ích của gia tộc.

Bạn đang đọc truyện *Gái Ế Không Hiền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Quá Khứ (1)

Thời tiết đầu xuân không nóng, nhưng Hạ lão gia ngồi bên cạnh Hạ Thụy Hi, lại có thể mơ hồ toát mồ hôi, chẳng biết là do nóng hay trong lòng ông không yên. Nhưng tóm lại cuối cùng ông không ngồi được nữa, chỉ muốn đi ra ngoài cưỡi ngựa để gió lạnh thổi vào cho hạ bớt nhiệt độ, vì thế ông vỗ vỗ cửa xe: “Dừng xe.”

Đội xe dừng lại, ông nhìn Hạ Thụy Hi nói: “Ta cưỡi ngựa. Chuyện này vốn dĩ ta và nương của con không muốn cho con biết, hiện giờ xem ra không thể giấu được nữa, ta sẽ gọi Uyển Nhi đến, con muốn biết điều gì, cứ hỏi nó là được. Con hiểu rõ rồi, sau này trong lòng tự hiểu nên làm những gì. Nói chuyện xong rồi con cứ ở trong xe này đi, dù sao xe này cũng không có người, đừng chen chúc vào chung xe với muội muội con, buồn ngủ cứ ngủ là được.” Hạ Thụy Hi có thể hiểu được toàn bộ lo lắng của ông, biết có những lời ông không muốn nói, tốt nhất nên hỏi qua nha hoàn.

Hạ Thụy Hi muốn hỏi xem ông tính toán xử lý Uyển Nhi như thế nào: “Cha, Uyển Nhi...”

Hạ lão gia dừng một chút, bỏ lại một câu: “Trước tiên cứ hạ nàng một cấp, những thứ khác... Trên đường đi không tiện, tạm thời cứ để nàng ta cũng theo đến kinh thành.”

Lại nói Uyển Nhi luôn luôn nom nớp lo sợ, chuyện hôm nay tuy rằng hữu kinh vô hiểm, nhưng nàng là người hầu bên cạnh Hạ Thụy Hi, đồ ăn của Hạ Thụy Hi đều phải qua tay nàng, cũng chính nàng đề nghị đi đến nhà phụ nhân kia. Nàng tự biết bất kể thế nào bản thân cũng không tránh khỏi bị trách phạt, cho nên lúc trước khi bị Hạ lão gia đánh, nàng cũng không dám cầu xin tha thứ, còn tính toán những điều tệ hơn – bị đánh chết hoặc bị bán đi.

Nghe thấy Hạ lão gia gọi nàng, nàng lại càng lo lắng sợ hãi hơn, may mà Hạ lão gia chỉ nói nhẹ nhàng hạ nàng một cấp, không nói muốn đánh nàng hoặc bán nàng đi, còn giao cho nàng, nếu Nhị tiểu thư muốn hỏi nàng vấn đề gì, nàng cứ biết gì nói đấy, nói thật đầy đủ, không khiến nàng cảm thấy có chút hi vọng – hóa ra nàng còn có chút tác dụng này. Vì thế, nàng càng cảm thấy có chút hi vọng, nàng nghĩ, lúc Nhị tiểu thư muốn phá nhà phụ nhân kia biểu hiện của nàng cũng không tệ lắm, luôn xông lên phía trước, có lẽ thừa dịp này nắm lấy cơ hội lấy lòng Nhị tiểu thư một chút là có thể nhất định tránh thoát tai họa lần này cũng chẳng biết chừng.

Uyển Nhi hạ quyết tâm đi lên xe ngựa, thấy sắc mặt âm trầm của Hạ Thụy Hi, không khỏi có chút sợ hãi, chỉ sợ Hạ Thụy Hi bị mắng không chịu bỏ qua cho nàng, hành lễ xong liền lui sang một bên.

Hạ Thụy Hi lấy cái ví ra đưa cho nàng: “Đây là cái ví của ngươi phải không?”

“Vâng, của nô tì, tiểu thư tìm thấy ở đâu vậy?”

“Không phải ta tìm được, là lão gia lục soát được ở trong nhà phụ nhân kia.” Hạ Thụy Hi mặt không thay đổi: “Chuyện hôm nay, ngươi còn lời nào muốn nói với ta? Toàn bộ đồ ăn của ta đều qua tay ngươi, cũng chính ngươi đi tìm phụ nhân kia, cái túi của ngươi lại phát hiện thấy trong nhà nàng, thật sự là

trùng hợp a. Phụ thân chỉ giáng một cấp của ngươi, theo ta thấy, vẫn còn chưa đủ.”

Uyển Nhi sợ tới mức run rẩy, quỳ xuống mặt trắng bệch, môi run run, lời nói ấp úng: “Tiểu thư minh giám, việc này nô tì thật sự không hay biết gì, nô tì trong sạch. Nếu tiểu thư không tin, có thể điều tra.”

“Đi điều tra? Điều tra ở đâu? Điều tra như thế nào? Đi tìm Triệu Minh Thao để điều tra? Hỏi hắn có phải hắn cho ngươi món lợi gì không, để ngươi đến hai tạ?” Hạ Thụy Hi chột gần giọng: “Vốn dĩ ta không tin ngươi có lá gan lớn như vậy. Nhưng ta lại phát hiện ra, lúc ấy ngươi chẳng những không giúp ta, còn đi nói tốt cho Triệu Minh Thao, người ngoài không biết, còn tưởng rằng hắn mới là chủ nhân của ngươi, làm ta không thể không nghi ngờ... À, việc này ta quên chưa nói với lão gia, nếu ông nghe xong, nhất định cũng sẽ cho rằng như vậy.” Nàng cũng biết cách cáo mượn oai hùm.

“Nô tì bị oan, nô tì bị oan!” Uyển Nhi đột nhiên bỏ nhào tới ôm lấy chân Hạ Thụy Hi, liều mạng cầu xin: “Tiểu thư, nô tì từ nhỏ đã theo hầu ngài, cũng đã được gần mười năm. Là Hạ gia nuôi sống nô tì, cho dù nô tì không nhớ ơn, cũng không có lá gan lớn như vậy để làm những chuyện lẩn quyền chủ như này a. Nô tì biết nô tì còn có nhiều thiếu sót, làm cho ngài không thấy vừa lòng, nhưng sau này nô tì sẽ sửa đổi hết, ngài bảo làm cái gì thì làm cái đó, không bao giờ giám để ngài tức giận nữa.” Nàng thực sự bị oan, nàng không dám đắc tội với Triệu Minh Thao, quả thật muốn để cho mình một đường lui, nhưng nếu bảo nàng hại Hạ Thụy Hi, nàng càng không có lá gan lớn như vậy. Tấm gương Hồng Nhi đã chết kia, khiến cho lâu nay nàng đều co đầu rút đuôi làm người, sao lại dám làm chuyện không muốn sống bậc này?

Thấy Uyển Nhi sợ gần chết, Hạ Thụy Hi thăm cảm thấy buồn cười, đương nhiên nàng biết Uyển Nhi là loại người ích kỷ tiếc mạng bậc nào, nhưng nha đầu chết tiết kia tâm địa không đứng đắn, không dọa cho nàng giật mình, nói mười câu đều ẩn giấu hai câu. Hạ Thụy Hi nhin cười, trầm mặt nói: “Ngươi sẽ sửa? Ngươi sửa được? Chỉ e đến lúc đó ngươi lại quên mất những lời mình đã nói.”

“Không quên, không quên, trí nhớ của nô tì tốt lắm, nhất định sẽ thay đổi được.” Uyển Nhi hoảng sợ đến mức đầu đầy mồ hôi.

“Vậy ngươi lập tức thể hiện cho ta xem.”

“Tiểu thư muốn nô tì làm gì?”

“Trước tiên nói cho ta nghe một chút những chuyện trong quá khứ, đặc biệt là vị Minh công tử này, những lời hôm nay hắn nói với ta, ngươi cũng nghe thấy, ta muốn biết đó là ý gì. Nếu có nửa điểm giấu diếm, chẳng những ta không tha cho ngươi, e rằng lão gia cũng sẽ không tha cho ngươi.”

Uyển Nhi không vội lấy lòng Hạ Thụy Hi, trái lại còn có chút im lặng suy nghĩ. Nàng đang tính toán, khả năng sau này Hạ Thụy Hi và Minh công tử trở thành người một nhà lớn đến mức nào, nàng nên nói những gì, nói như thế nào để Hạ Thụy Hi cảm nhận được lòng trung thành của nàng, nhưng cũng không trở thành tai họa ngầm cho cuộc sống sau này, đắc tội với Triệu Minh Thao.

Hạ Thụy Hi thấy bộ dáng kia của nàng, biết nàng chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, không khỏi cười lạnh một tiếng: “Còn đang tính toán gì đó? Tính xem nói như thế nào có lợi nhất cho ngươi? Ta thấy ngươi chưa thấy quan tài chưa đổ lệ. Thôi bỏ đi, nếu ngươi không muốn nói ta cũng không ép ngươi. Ngươi trở về đi, bảo Thuần Nhi đến hầu hạ ta.”

Uyển Nhi vội nói: “Nô tì đang nghĩ, chuyện này nên nói bắt đầu từ đâu.”

“Được lắm, ngươi cứ từ từ nghĩ đi. Có điều, ta nhắc nhở ngươi một câu, ngươi muốn chu toàn là điều không thể, ta không phải kẻ ngu. Đây là cơ hội cuối cùng của ngươi, ngươi có thể nghĩ kỹ.”

Một câu nói này của Hạ Thụy Hi xem như hoàn toàn thức tỉnh Uyển Nhi, nói thật, người nhà Hạ gia tính tình tổng thể không phải là loại ôn hòa, có chút dễ nóng nảy, đối với người ức hiếp mình còn hay thù dai, nhưng lại khá quan tâm đến chuyện ăn, mặc, ở, đi lại của đám hạ nhân, thật sự không có gì có thể soi xét. Hạ nhân nhà họ, nếu an phận thủ thường, ngày thường so với hạ nhân những gia đình phú quý khác sung sướng hơn rất nhiều. Hơn nữa, Uyển Nhi cảm thấy mình chịu khổ nhiều năm như vậy, vất vả lắm mới leo lên vị trí nhất đẳng nha hoàn, vị trí còn có thể tiếp tục tăng lên, nếu bị đánh chết hoặc đem bán, đó có thể xem như là kết cục bi thảm.

Nghĩ đến đây, nàng không khỏi hối hận, lúc ấy mình hẳn nên liều chết cũng phải làm vừa lòng Nhị tiểu thư, cho dù đắc tội Minh công tử, ít nhất cũng có thể ghi điểm trong mắt chủ tử. Mặc kệ sau này Hạ Thụy Hi được gả cho ai, trước mắt nàng cần lấy lòng nhất chính là Hạ Thụy Hi, trước tiên cần phải sống sót cho tốt mới được, nếu không những thứ khác sẽ chẳng bao giờ có. Trải qua nhiều phen kịch liệt đấu tranh tư tưởng, cuối cùng nàng quyết định: “Tiểu thư, Minh công tử kia không phải người tốt. Ngài nên đề phòng hắn đó.”

Hạ Thụy Hi cảm thấy hứng thú nhìn nàng: “Hả? Ngươi nói thật sao, hắn không phải là người tốt? Lúc trước không phải ngươi còn bảo với ta, hắn sẽ không hại ta sao? Ngươi cũng không nên chỉ vì muốn ta vui vẻ mà đổi trắng thay đen a.”

Uyển Nhi đỏ mặt, thấp giọng nói: “Tại nô tì sợ tiểu thư đối với Minh công tử vẫn còn... Uhm... Nếu sau này... hắn ghét nô tì, nhìn nô tì không vừa mắt, ngài lại không thích nô tì, nô tì sẽ không còn đường sống. Nói xong nước mắt thi nhau tuôn rơi: “Tiểu thư ngài là mệnh phú quý, từ nhỏ đã được lão gia phu nhân nâng niu trong lòng bàn tay. Không biết đám hạ nhân bọn nô tì mạng hèn như cỏ rác không giá trị, không nhà không cửa, gió lớn một chút cũng chẳng thể nào chống đỡ nổi.”

Hạ Thụy Hi nghe nàng đang nói những lời thật lòng, lại bị nước mắt của nàng khiến cho mềm lòng, giọng nói không nhìn được cũng dịu dàng hơn: “Ngươi đừng khóc, nếu sau này ngươi làm việc tốt, không phải không thể có được cuộc sống tốt đẹp.” Muốn cố gắng sinh tồn, sống tốt được, là ngươi, đừng hòng đi làm thiếp, nhưng tìm cho Uyển Nhi một tiểu tử không tệ, thì chuyện này nàng có thể làm được.

Uyển Nhi lau nước mắt, cố nặn ra một nụ cười: “Tiểu thư muốn nghe bắt đầu từ đâu đây.”

“Liền nói chuyện ta và hần quen biết nhau như thế nào đi.”

Suy nghĩ cẩn thận quan hệ lợi và hại, Uyển Nhi cũng không dám giấu diếm điều gì, ngồi xổm trên nền thùng xe bắt đầu kể lại chuyện của Hạ Nhị tiểu thư và Minh công tử kia.

Thoạt nghe, đây là một câu chuyện cũ rất đơn giản.

Tiểu thư ngây thơ hồn nhiên, thẳng thắn vô tư bị gia đình nể nang bỏ ra ngoài chơi, đang rất buồn bực gặp được công tử dịu dàng cải trang đi ra ngoài. Bị người khác chế giễu là hung hăng thô lỗ, ở trong mắt hần là ngây thơ thẳng thắn, bị người khác coi khinh không có đầu óc, trong mắt hần trở thành vô tư hồn nhiên.

Tuy rằng mới chỉ gặp mặt vài lần, hơn nữa quy củ nghi lễ cản trở, cơ bản hai người không có cơ hội ở chung một mình, đa số thời điểm cũng chỉ liếc mắt đưa tình, nhưng thiếu nữ mới biết yêu lại tìm được người tri âm, từ đó về sau trong mắt không thể chấp nhận những người khác. Nàng một lòng muốn gả cho hần, theo hần đến tận chân trời, cùng vinh cùng nhục. Hần cũng xác định rõ không phải nàng sẽ không cưới, nhưng lại chậm chạp không chịu tới cửa cầu hôn. Nàng đuổi theo hỏi hần, có người không muốn nàng gả cho hần, còn hần lại không muốn để nàng bị thiệt thòi, chờ hần vượt trội hơn hần mọi người, nỗ lực nỗ lực đi tới cưới nàng vào cửa.

Nàng nói nàng không so đo, chỉ cần có thể ở cùng hần, cơm rau cháo muối cũng không hề oán hận một câu. Hần cảm động vô cùng, nói sẽ lập tức cho người đến tìm Hạ lão gia cầu hôn. Nàng mỗi mắt chờ mong, không thấy bà mỗi tới cửa, cha mẹ lại không biết việc này phải làm sao, nổi trận lôi đình, phạt quỳ, cầm tức, không cho phép nàng ra ngoài, lại càng không cho phép nàng nghĩ đến người đàn ông kia. Nàng không rõ vì sao phụ thân luôn cưng chiều yêu thương nàng lại thống hận người đàn ông hoàn mỹ đó như vậy, lúc này, có người nói cho nàng biết, cha mẹ của nàng muốn cho nàng đi lấy chồng xa tận Đông Kinh. Sau khi trải qua đau khổ nàng đột nhiên nghĩ thông, im lặng ở trong nhà nghỉ ngơi một thời gian, sau khi cha mẹ đều buông lỏng cảnh giác, nàng trốn thoát trong đêm ngày cập kê mười lăm tuổi ấy của mình. Cuối cùng, máu chảy đầm đìa được xe của Thọ vương phủ đưa về, không ai biết ngày hôm đó rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

Cuối cùng Hạ Thụy Hi nắm được điểm mấu chốt nàng muốn biết: “Tuy rằng hai người mới chỉ gặp mặt vài lần, còn bị ngăn trở bởi lễ nghi quy củ, hai người cơ bản không có cơ hội ở một mình, đa số thời gian cũng chỉ liếc mắt đưa tình.” Nói cách khác, trước ngày cập kê ấy, tiền thân và Triệu Minh Thao vẫn chỉ là nảy sinh tình cảm mơ hồ, không có bất kỳ tiếp xúc thân thể nào phát sinh, nhất cử nhất động đều lọt vào mắt người khác, tiền thân không thể có gì có thể để cho Triệu Minh Thao uy hiếp. Chỉ có ngày cập kê hôm đó, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Lúc trước Triệu Minh Thao nói với nàng, hần biết lần trước nàng chịu thiệt thòi lớn, bảo nàng yên tâm, sau này hần nhất định trút giận thay nàng. Rốt cuộc ngày ấy tiền thân đã chịu thiệt thòi lớn nào? Ngày sau hần nhất định trút giận thay nàng, sẽ đi tìm ai để trút giận đây? Hơn nữa biểu hiện của Hạ lão gia cũng không phải tâm thương, trong chuyện này rốt cuộc liên quan tới những gì?

Bạn đang đọc truyện *Gái Ế Không Hiền* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43: Quá Khứ (2)

Hạ Thụy Hi trầm ngâm nói: “Ngày ấy ta chạy trốn, sau hừng đông ngơ ngác đến gọi ta rồi giường mới phát hiện ra?”

Uyển Nhi lắc đầu: “Ngày ấy ban đêm nô tì nằm ngủ ở gian ngoài để gác đêm, nô tì luôn ngủ rất cảnh giác, tiểu thư có động tĩnh gì, nô tì đều có thể nghe được, nhưng mà đêm đó lại ngủ say như chết, không nghe thấy động tĩnh gì.”

Chuyện này ấy có vài điểm khó hiểu, chính lão gia và phu nhân nghiêm lệnh không được đồn đại ra ngoài, cho nên cũng bị nén xuống. Nàng tuy là người đứng mũi chịu sào trách nhiệm lớn nhất, nhưng cũng chỉ bị trách mắng một chập, phạt mấy tháng tiền tiêu vặt cho qua chuyện.

Hạ Thụy Hi chú ý tới điểm khó hiểu này, nàng từng tận mắt nhìn thấu thủ đoạn quân gia của Hạ phu nhân. Hạ phu nhân thống trị hậu viện thực sự chặt chẽ, ban ngày không cần phải nói, ban đêm ngày ngày đều có bà vú qua lại tuần tra, nếu nơi nào có gió thổi cỏ lay đều nhanh chóng trình diện báo cho bà biết. Còn Hạ Nhị tiểu thư ở tại Tuyệt Lê Tiểu Trúc nằm sâu trong hậu viện Hạ phủ, cách tường bao gần nhất cũng đến mấy cái tiểu viện, đường đi dài, ở giữa người đến người đi, nếu muốn tránh được tất cả mọi người là chuyện rất khó, vì sao ngày đó Hạ Nhị tiểu thư thân không biết quý không hay thuận lợi trốn thoát? Trừ phi có người giúp nàng. Người này, không cần phải nói, đương nhiên là Triệu Minh Thao.

Có thể xảy ra chuyện như thế này, tiểu thư cùng nam tử khác có tư tình, còn bỏ trốn, như vậy không phải nha hoàn sẽ bị đánh chết sao? Vì sao Uyển Nhi có thể sống được đến giờ? Hạ Thụy Hi hỏi: “Ngươi luôn ở bên cạnh ta, ta và Minh công tử như vậy... vì sao cha ta và nương chẳng những không trừng phạt ngươi, còn vẫn để ngươi ở bên cạnh ta?”

Uyển Nhi mặt đỏ sẫm trong chớp mắt, do dự một chút, nói: “Lão gia và phu nhân vẫn luôn hiểu lý lẽ, chưa bao giờ đem hạ nhân ra để giận chó đánh mèo. Tiểu thư từ nhỏ đã không thích nô tì, có chuyện gì cũng chẳng bao giờ cho nô tì biết. Cho nên lúc trước nô tì cũng chỉ mơ hồ đoán được một ít, cũng không dám nói lung tung... ừm, sau đó, sau khi lão gia và phu nhân biết được việc này, liền lệnh cho nô tì lập công chuộc tội, trông chừng tiểu thư. Cho nên...” Từ khi đó nàng đi theo Hạ phu nhân, hỏi báo nhất cử nhất động của Hạ Thụy Hi.

Uyển Nhi nói xong, thấy Hạ Thụy Hi cười như không cười nhìn nàng, có chút xấu hổ: “Tiểu thư, lão gia và phu nhân cũng chỉ muốn tốt cho ngài. Khi đó tính tình ngài không tốt lắm, những người khác đều hơi sợ ngài. . . Ừm, từ nhỏ nô tì đã hầu hạ bên cạnh ngài, so với những người khác cũng nắm rõ thói quen của ngài hơn, cho nên, ừm. . .”

Hạ Thụy Hi hiểu được ý của Uyển Nhi, nói đúng là tính tình của tiền thân quá tệ, ngoại trừ Uyển Nhi tình nguyện chịu được tính cách của nàng ta, những nha hoàn khác đều không dám hầu hạ gần nàng. Nàng không thể không thừa nhận, vợ chồng Hạ lão gia quả thật thông minh, loại chuyện được xem là bẽ bối bậc nhất này, đương nhiên không nên để quá nhiều người biết.

Nếu đánh chết Uyển Nhi, sống chết của một nha hoàn được nhiên không ai quan tâm, nhưng sẽ chẳng còn ai dám ở bên cạnh hầu hạ Hạ Nhị tiểu thư, nàng chết rồi, sẽ gọi lên rất nhiều đồn đoán, bất lợi với thanh danh Hạ gia. Còn giữ Uyển Nhi lại, có thể có nhiều thuận lợi hơn. Hơn nữa Uyển Nhi cũng biết tiếc mạng sống, tuyệt đối không dám nói lung tung. Giữ nàng lại, có thể không làm cho người khác chú ý, cắt đứt mọi lời đồn; đồng thời, còn ai so với nàng có thể thích hợp hơn để giám sát tiền thân, không làm cho tiền thân hoài nghi?

Hạ Thụy Hi mỉm cười: “Người nói người chẳng biết gì, rồi lại nói với ta Triệu Minh Thao không phải là người tốt, rốt cuộc là có ý gì?”

Uyển Nhi nói: “Lúc trước nô tì chẳng hay biết gì. Nhưng chuyện sau đó không phải đã xảy ra sao? Nô tì đương nhiên muốn đề ý, như vậy mới có thể trả lời những câu hỏi của chủ nhân được. Nếu chủ nhân hỏi cái gì cũng không biết, không phải nô tì vô dụng hay sao?”

Nghe xong lý do gượng ép của Uyển Nhi, Hạ Thụy Hi bật cười, đây thật là một lý do tốt. Rõ ràng là do cô ta tò mò, muốn biết càng nhiều thì càng có ích cho tình hình của mình, lại nói lý do đáng hoàng như vậy.

Uyển Nhi tiếp tục nói: “Minh công tử, à, Triệu Minh Thao, hẳn đối với tiểu thư không phải là thật lòng, nô tì nghe nói, hẳn vì tài lực của Hạ gia và Hồng Lộc thư viện của Tuyên cửu gia, cho nên, nô tì mới nói hẳn không phải là người tốt.”

Quả nhiên rất có lý, những chuyện này vẫn có điểm khó hiểu. Đầu tiên, Triệu Minh Thao là trưởng tử của vương phủ, có khả năng kế thừa tước vị, thân phận tôn quý, muốn nữ tử nào mà chẳng được? Tại sao hẳn lại đi trêu ghẹo Hạ Nhị tiểu thư mà người khác muốn tránh, lại nói không phải nàng không cười nhưng cũng chẳng tới cửa cầu hôn? Không tới cửa cầu hôn, rồi lại trợ giúp Hạ Nhị tiểu thư trốn khỏi nhà, lén gặp lại hẳn. Lén gặp lại hẳn, tất nhiên là ý xấu, nói hẳn thật sự yêu Hạ Nhị tiểu thư? Điều này cũng chưa hẳn. Do thời đại này coi trọng thanh danh tính tiết nữ tử, có ai bằng lòng cưới một người bạn đời đã từng yêu thương bỏ trốn cùng tên khác đây?

Điều dễ giải thích nhất là, Hạ gia có tiền, Tuyên gia có nhân tài, mà hai điều này lại đúng là điều được giới thượng lưu coi trọng nhất thời này, thay vì nói Triệu Minh Thao có ý tán tỉnh Hạ Nhị tiểu thư, chỉ bằng nói hẳn chỉ ý đến tiền tài quyền thế của hai gia tộc đứng sau lưng nàng. Mà lực lượng sau lưng nàng hẳn nhìn trộm, người khác cũng coi trọng, hẳn là lực lượng người này và Triệu Minh Thao ngang nhau, cho nên Triệu Minh Thao không phải không nghĩ tới việc đến cửa cầu hôn, mà là bị người khác ngăn cản. Hạ lão gia không chịu hợp tác, dựa vào lực lượng tự thân của hẳn lại không thể nào dùng cách bình thường cưới được Hạ Nhị tiểu thư, đành phải dùng phương pháp hèn hạ như vậy, dụ dỗ Hạ nhị tiểu thư bỏ trốn, âm mưu đem gạo nấu thành cơm, để đạt được mục đích đen tối của hẳn.

Hạ Thụy Hi suy nghĩ thấu đáo trước sau, liền hiểu ra tại sai Hạ lão gia lại lo lắng như thế. Bạn hiểu, bạn biết rõ có một con sói đói lúc nào cũng rình rập tài sản của bạn, lúc nào cũng muốn nuốt chửng bạn, bạn lại không thể giết nó để trừ hậu họa, chỉ có thể giấy mũi nhọn ở sau lưng cẩn thận đề phòng, mùi vị kia đương nhiên rất khó chịu.

Uyển Nhi thấy nàng trầm tư không nói, lại nói thêm: “Đây là nô tì nghe phu nhân nói chuyện với Đại tiểu thư.”

Hạ Thụy Hi thấp giọng trách nặng: “Nói vậy! Phu nhân và Đại tiểu thư tại sao lại nói những lời này? Hẳn là con cháu hoàng thất, thân phận vô cùng cao quý, muốn gì chẳng có? Lại mưu toan chiếm đoạt tài sản nhà chúng ta? Lại còn cả Hồng Lộc thư viện kia, hẳn cần làm gì? Người nói vô căn cứ như vậy, muốn đề cho gia đình chúng ta rơi vào hoàn cảnh gì? Nếu người còn nói linh tinh nữa, cẩn thận ta rút đầu lưỡi của người.”

Thấy nàng đột nhiên trở mặt, Uyển Nhi hoảng sợ, oan ức vạn phần, những lời nàng nói đều là sự thật, sau khi Hạ Thụy Hi té ngựa, trong lúc vô ý nàng nghe thấy Hạ phu nhân và Hạ Thụy Nam nói những lời này, hôm nay có ý muốn lấy lòng Hạ Thụy Hi, ai ngờ không những chẳng được gạo còn bị mất nắm thóc. Có điều câu nói cuối cùng uy hiếp của Hạ Thụy Hi kia, nàng đã nghe ra, không muốn nàng đi ra ngoài nói lung tung, nếu không sẽ rút đầu lưỡi của nàng. “Dòng họ hoàng thất, dòng họ hoàng thất.” Nàng đột nhiên hiểu ra, “Má ơi.” Nàng che miệng lại, hoảng sợ nhìn Hạ Thụy Hi: “Nô tì thật ngu ngốc vô cùng.”

Hạ Thụy Hi thân nhiên gấp đầu: “Ta không còn gì muốn hỏi nữa, người lui ra đi.”

Hạ Thụy Hi nằm một mình trên xe ngựa, ánh nắng mùa xuân rực rỡ xuyên qua màn xe chiếu trên người nàng, ấm áp, khiến nàng buồn ngủ. Trong đầu nàng rối loạn, cuối cùng suy nghĩ cẩn thận vì sao lúc trước Âu Tứ thiếu gia lại thừa nhận hẳn làm nàng bị thương, vì sao Âu phu nhân muốn giữ nàng ở lại dưỡng thương hơn vốn là người bình tĩnh thanh cao lại có vẻ mặt vui mừng đến mức ấy, thậm chí quên hết lễ tiết quy củ, chỉ hận không thể lập tức đem nàng gả ngay cho Âu Tứ thiếu gia. Sau này nghĩ lại mới thấy, chỉ có dựa vào một thế gia như Âu gia mới có thể tránh được hậu duệ quý tộc ngang ngược của Thọ vương phủ.

Đây cũng là lý do Tuyên Đại cửu và mợ Tuyên đều không vui khi muốn nàng gả cho Tuyên Ngũ, bởi vì làm thế chỉ có thể khiến hai gia tộc nhanh chóng diệt vong. Trong xã hội này, quả nhiên chỉ có cưới gả liên gia tộc mới có thể mở rộng lực lượng, giữ yên bề thế, đứng vững được. Bất kể Âu gia xuất phát từ mục đích nào đồng ý cưới nàng, Hạ lão gia và Hạ phu nhân đều rất muốn gả nàng cho Âu gia. Nhưng mà bọn họ vẫn vì nàng không thích Âu Tứ thiếu gia, mà gián tiếp từ chối hẳn sự với Âu gia, tấm lòng yêu thương con gái của cha mẹ, thời đại này có bao nhiêu người có thể làm được? Mặc dù biết người ta đối xử tốt với con gái ruột người ta, chứ không phải đối xử với người giả là nàng, nhưng cuối cùng người được ưu đãi vẫn là nàng, ánh mắt Hạ Thụy Hi đã nhất thời ươn ướt.

Từ chối Âu gia, không thể gả cho Thuận Nhi, lại bị Thọ Vương phủ tính kế, nàng có thể tìm người như thế nào làm vị hôn phu? Gia đình thế nào dám cưới nàng? Bằng lòng cưới nàng? Nàng muốn gả cho một người bình thường như nàng, tâm đầu ý hợp, sống đến đầu bạc răng long có phải là chuyện mơ mộng hảo huyền hay không? Có lẽ, đi đốt cây hương này có lẽ là cách xoay chuyển đường ra duy nhất cho nàng.

Hạ lão gia ngồi trên ngựa tinh thần vẫn hoảng hốt. Từ khi Hạ Thụy Hi ngã ngựa bị thương mất trí nhớ tới nay, bọn họ đều nghiêm khắc nhắc nhở những chuyện trước kia, lo lắng đều phòng có người muốn tìm hiểu đồn đoán, ngay cả có người tới cửa cầu hôn, bọn họ cũng bít chặt tim tức không cho truyền ra, chỉ sợ bị Triệu Minh Thao biết sẽ phá hoại hôn sự của Hạ Thụy Hi.

Âu gia tới cửa cầu hôn, có trời mới biết ông và Hạ phu nhân vui vẻ biết bao nhiêu, nhưng mà hai tiểu oan gia lại không bằng lòng, bọn họ cũng không thể kiên quyết bắt hai người ở chung một chỗ được. May mà lúc ấy có một quy củ bất thành văn – các thế gia cầu hôn với nhau, cho dù đồng ý hay không đồng ý, đều cam đoan không làm mọi người mất thể diện, không tổn thương hòa khí, đa số đều tiến hành bí ẩn, chỉ có rất ít người trong cuộc biết, nếu hôn sự thành công, mới có thể chính thức tuyên bố ra bên ngoài. Nếu không như thế, e rằng hôn sự của Hạ Thụy Hi càng khó xử hơn.

Hiện giờ hôn sự với Âu gia không thành, Tuyên gia không thích hợp, lại bị Triệu Minh Thao theo dõi gắt gao, thật sự hồng bét. Chẳng lẽ, quả thật theo lời lão hòa thượng nói, nhất định phải đốt hết một nén hương, mới có thể giải trừ số phận đen đủi, giữ được cả nhà bình an sao? Nhưng nén hương này, tuy rằng ông nói rằng nhất định phải có, nhưng có cháy hết được nén hương này hay không trong lòng ông hoàn toàn không chắc chắn.

Lại nhắc tới Hạ Thụy Bội, thấy Hạ Thụy Hi chịu trách phạt không nặng như nàng tưởng tượng, chỉ bị mắng vài câu, ngay cả nha hoàn Uyển Nhi kia, cũng bị bị giáng một cấp, tát hai bạt tai cho qua chuyện. Điều này khiến cho nàng hơi cảm thấy buồn bực, cùng là người với nhau, tại sao lại bất công như vậy? Có thể tưởng tượng, nếu chuyện hôm nay người gây chuyện là nàng, đương nhiên sẽ bị đánh, rốt cuộc Hạ Thụy Hi tốt hơn nàng ở điểm nào? Hạ Thụy Hi luôn ra bên ngoài gây rắc rối, chính nàng mặc dù ở trong nhà cũng hay sinh sự, nhưng ra ngoài chưa bao giờ gây ra bất cứ phiền phức nào, vì sao cha mẹ đều cưng chiều Hạ Thụy Hi hơn? Nàng nghĩ mãi vẫn không hiểu, cũng không chịu thua, nếu nàng cũng làm giống như Hạ Thụy Hi, có phải được cha mẹ chú ý nhiều hơn hay không?

Nàng nghĩ tới tiền đồ âm đạm không chút ánh sáng của mình, thật sự ở sâu trong thâm tâm nàng, nàng cũng hiểu rằng vợ chồng Hạ lão gia thật sự yêu thương nàng, không muốn để nàng gả đi Tôn gia chịu khổ, nhưng bọn họ không có biện pháp gì, chỉ có thể kéo dài mà thôi, tất cả đều tùy thuộc vào vận mệnh của chính mình. Cảm thấy buồn bực, nàng đuổi Yến Nhi đi, một mình nằm trên chiếc xe trống rỗng, nhìn ánh nắng sắc sảo thay đổi ngoài cửa sổ, trong lòng trống rỗng, ưu thương và tuyệt vọng như hai tên ác ma, đem thế giới của nàng nhào nặn rối rắm rối mù. Nàng muốn hò hét, muốn gào khóc, muốn chạy trốn né tránh mọi thứ trước mắt, nhưng nàng biết mình không thể làm như vậy, làm như vậy cũng chẳng có tác dụng gì.

Tri hoãn không cho Hạ Thụy Hi lấy chồng không phải là biện pháp lâu dài, chỉ gù Hạ Thụy Hi không gả đi, nàng cũng không thể đi theo làm gái lơ thì cả đời? Đốt nén hương, đốt nén hương, có lẽ, Hạ Thụy Hi đốt nén hương kia xong, nàng cũng sẽ đời vận theo, không đợi nàng từ kinh thành trở về cái tên bị bệnh lao quỷ của Tôn gia kia sẽ có biến chuyển, không biết chừng đã chết rồi. Nàng cũng đem toàn bộ hi vọng đều ký thác trên đầu én hương mà Hạ Thụy Hi sẽ đốt, im lặng cầu nguyện trong lòng mong Hạ Thụy Hi nhất định phải đốt được nén hương này, nghĩ đi nghĩ lại, ngủ lúc nào không biết.

Trong chốc lát, tâm trí ba cha con Hạ lão gia đều bị nén hương kia chiếm hết, toàn bộ phong cảnh tươi đẹp trên đường đều không lọt vào trong mắt bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Gái Ế Không Hiền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44: Bóng Tối

Triệu Minh Thao trầm mặt đem quyển sách đang cầm trong tay ném thẳng vào mặt nam tử gầy gò đứng đối diện: “Ngươi nói cái gì? Nàng thật sự đã mất trí nhớ? Âu gia từng đến Hạ gia xin đề thân? Vì sao bây giờ của ngươi mới biết? Ta nuôi cái bọn phế vật tốn cơm các ngươi để làm cái gì?” Hắn phải người đi điều tra xem có phải Hạ Thụy Hi thật sự đã mất trí nhớ hay không, ai ngờ lại biết được cái tin tức đáng kinh ngạc này?

Tình hình lúc trước khi Hạ Thụy Hi bị đuổi về Hạ phủ hẳn cũng thấy rõ, hơi thờ thoi thóp, thần chí mơ hồ, không bao lâu Hạ phủ đã truyền ra tin tức lo chuẩn bị hậu sự, hẳn vô cùng thất vọng, lại sợ gây phiền phức, cũng buông tay.

Thế nhưng thậm chí nàng đã có chuyển biến tốt đẹp, tuy rằng có người nói nàng mất trí nhớ, tính cách đột nhiên thay đổi, nhưng căn bản hẳn chẳng hề tin, vừa cố gắng tin rằng đây là do Hạ Thụy Hoài muốn che mắt hắn, muốn thoát khỏi hắn mà cố ý tung hỏa mù. Ai ngờ, tất cả những chuyện này lại quả đúng là sự thật, nàng đã quên hẳn thật sự, chẳng phải như suy nghĩ của hắn, nàng khám phá đa dụng tâm của hắn, bởi vậy oán hận hắn mà cố tình làm bộ làm tịch trước mặt hắn.

Hạ Thụy Hi đã thật sự quên hẳn, quên hết tất cả, tuy rằng mục đích hắn che dấu tạm thời chưa bị nàng phát hiện ra, nhưng đồng thời cũng có nghĩa là những việc hắn làm lúc trước đều vô nghĩa, trước mặt kẻ kia hẳn cũng chẳng còn ưu thế nào hơn. Hơn nữa, cho tới nay, hắn cũng giống như những người khác, đều cho rằng Hạ Thụy Hi không ai muốn lấy, kể cả có người muốn, điều kiện khẳng định cũng không tốt, Hạ gia tất nhiên không muốn gả con gái cho.

Đội Hạ gia không chịu đựng được nữa hấn sẽ ra tay, Hạ gia ngoan ngoãn gả con gái cho hấn, mọi chuyện đại cát. Ai ngờ đầu Âu gia lại cũng xía một chân vào chuyện này, không ngờ lại lấy Âu Tứ thiếu gia thanh danh hiển hách đến cầu hôn, thái độ của Hạ gia cũng rất mờ ám, tuy chưa đồng ý, nhưng lại nhận thiệp canh. *(Trên tờ thiệp ghi giờ ngày tháng năm sinh của người nam)*. Đáng ghét nhất chính là, hai nhà này đều che dấu việc này rất kín đáo, không ai ở bên ngoài hay biết. Triệu Minh Thao nhất thời vừa tức vừa hận, thấy nam tử gầy gò trước mặt ừ ừ không trả lời, hấn đứng bật dậy gầm lên giận dữ: “Ngươi bị câm sao? Ta hỏi sao ngươi không nói?”

Nam tử gầy gò bất an liếm liếm môi: “Xin ngài bớt giận, tuy thuộc hạ bất lực, nhưng trong chuyện này cũng có chỗ bất đắc dĩ, xin cho thuộc hạ được nói một lời.”

Triệu Minh Thao trầm mặt xoay người, lại quay đầu lại, đã khôi phục bộ dáng ôn nhuận như ngọc, bình tĩnh cao quý. Hấn vuốt vuốt vạt áo, nhẹ nhàng cười: “Lý Cẩm, ngươi nói đi, ta nghe đây. Sơ suất lớn như vậy, hôm nay ngươi không nói rõ ràng, từ nay không cần trở về nữa.”

Nam tử gầy gò tên gọi Lý Cẩm kia co rúm lại, cắn răng nói: “Ngài, lúc ấy khi nội gián của tam gia lên gây chuyện, Hạ Nhị tiểu thư suýt chút nữa đi đời. Sau khi đưa nàng đuổi về Hạ phủ, Hạ phủ đang chuẩn bị hậu sự thì lại có người đến tìm vợ chồng Hạ lão gia mặt đàm, tiếp đó Hạ phu nhân liền chuẩn bị lễ sai người đưa đến vương phủ tìm Vương phi tạ ơn. Ngài còn nhớ rõ chuyện này không?”

“Ta vẫn nhớ. Vậy thì sao?” mặt Triệu Minh Thao không chút thay đổi, tay phải đặt trên mấy đồ trang trí bằng mã não vuốt ve, cố gắng mượn hơi lạnh của đá mã não làm bình tĩnh lửa giận đang ngùn ngụt dâng cao trong lòng hấn. Lý Cẩm lên nhìn trộm thấy bộ dạng của hấn, biết mình khơi mào thành công hận thù của hấn đối với Tam gia và Vương phi, lên cầu nguyện mình có thể nhờ vậy mà tránh được tội không làm tròn bổn phận.

“Cái người mặt đàm với vợ chồng Hạ lão gia kia chính là người của Tam gia và Vương phi, lúc ấy bởi vì sợ Hạ gia trúng kế của Tam gia, tìm ngài gây phiền phức, đối với ngài bất lợi, cho nên ngài lệnh cho thuộc hạ sắp xếp rút bớt người ở Hạ phủ. Sau đó Hạ Nhị tiểu thư nửa sống nửa chết, Động thái bên phía Tam gia lại nhiều, người thì không đủ, vợ chồng Hạ Thụ Hoài đề phòng cũng rất chặt chẽ, một thời gian dài ngài không hỏi đến, cũng không có dặn dò gì đặc biệt, thuộc hạ cũng không dám tự ý hành động trái người đi, chỉ sợ lại khiến cho Tam gia và Vương phi chú ý, do đó càng dễ gặp phải nhiều phiền toái. Còn việc Âu gia cầu hôn, ngài cũng biết, đó là quy củ của các thế gia, bà mối cũng là người được tín nhiệm, rất biết giữ miệng, trước khi mọi chuyện thành công, chỉ có một vài người biết, cần bản sẽ không truyền ra ngoài. Chuyện này, ngay cả Tuyên phủ – nhà mẹ đẻ Hạ phu nhân cũng không hay biết.”

Lý Cẩm cũng lập được không ít công lao, hướng hồ chuyện này cũng không thể trách hấn, trong lời nói cũng có hàm chứa vài ý thanh minh ở bên trong. Huống chi, Âu Tứ thiếu gia và Hạ Thụy Hi khác biệt quá nhiều, bất kể là ai cũng không dự đoán được có thể có người muốn đem hai người đó buộc chung một chỗ.

Sắc mặt Triệu Minh Thao càng lúc càng trắng, sau đó lại hồng lên, chờ đợi hấn nói xong, hấn mỉm cười, chậm rãi nói: “Ngươi muốn nói, thật ra chuyện này không phải là ngươi sai, đều là lỗi của ta? Nghĩ người sắp chết, ta cũng không có sai ngươi đi theo dõi Hạ phủ? Quái lão tam và người đàn bà kia có nhiều hành động, ngươi không đủ người? Cũng trách Hạ Thụ Hoài đề phòng chặt chẽ, cho nên thỉnh thoảng ngươi mới phái người đi điều tra qua loa chuyện Hạ phủ, bất kể tin tức thật giả đều về báo một tiếng, kể lại chuyện cho ta? Âu gia tới cầu hôn, Hạ gia cũng đem thiệp canh của Âu Tứ thiếu gia giữ lại ta lại chẳng biết gì cả? Cũng bởi các lão gia sĩ diện, không đem chuyện này nói âm lên cho tất cả mọi người cùng biết? Cho nên ngươi mới không biết?”

Lý Cẩm nghe hấn chất vấn, trong lòng biết không ổn, khàn giọng nói: “Xin ngài minh giám, thuộc hạ tuyệt đối không có ý này.”

“Ý của ngươi là, lỗi tai của ta không tốt, khả năng hiểu cũng không được, đã hiểu sai ý của ngươi?” Triệu Minh Thao cầm khẽ cười, tay phải cầm đồ trang trí bằng mã não, hung hăng đập lên trên đầu Lý Cẩm.

Đá mã não đập lên đầu Lý Cẩm, rồi rơi xuống trên nền đá xanh, sau một tiếng vang giòn, bề mặt trong suốt lung linh rực rỡ vỡ tan tành, Lý Cẩm kêu thảm một tiếng, ấn lên miệng vết thương trên đầu. Dòng máu đặc dính nóng ấm theo khe hở trên đầu hấn chảy xuống, tí tách tí tách rơi trên mặt đất, hóa thành một đóa huyết hoa càng lúc càng lớn. Lý Cẩm thấy máu chảy càng lúc càng nhiều, dường như mãi mãi không thể ngăn lại được, mắt tròn trắng, cúi đầu rên lên một tiếng liên hôn mê.

Nghe thấy động tĩnh, có mấy hạ nhân tò mò đầu từ ngoài cửa nhìn vào, đội khi thấy rõ tình hình tổng phòng, lập tức mặt xám như tro, đồng loạt thối lui. Không bao lâu, một gã cầm y đại hấn đi từ cửa vào quỳ xuống hành lễ: “Thuộc hạ tham kiến công tử.”

Triệu Minh Thao giống như không có việc gì lấy từ trong tay áo ra một chiếc khăn lụa trắng muốt mềm mại, lau lau ngón tay căn bản không dính lấy một hạt bụi, vẫn không ngừng đầu, ôn hòa nói: “Lý Việt, ngươi tới rồi? Ngươi nhìn xem đệ đệ tốt của ngươi này, không làm được việc, lại còn dám tranh luận với ta. Ngươi, bình thường ngươi dạy hấn làm việc thế nào vậy? Xem ra bình thường ta đối xử với huynh đệ hai ngươi vẫn chưa tốt đâu nhỉ.”

Cầm y đại hấn tên Lý Việt bị gọi tới chính là người ở trong rừng hoa đào luôn đi bên cạnh Triệu Minh Thao, cầm y đại hấn cũng hấn thảo luận chuyện Hạ Thụy Hi. Từ trước đến giờ hấn luôn được Triệu Minh Thao tín nhiệm trọng dụng, lúc này thấy đệ đệ ruột của mình làm sai bị mắng, lại thấy đệ đệ bị đánh thành bộ dạng kia, sắc mặt hơi có chút bất an khó coi. Hấn không kêu một tiếng đi lên phía trước, dùng sức đập đầu ba cái với Triệu Minh Thao: “Ngài, đều là lỗi của thuộc hạ, thuộc hạ dạy bảo không nghiêm, xin ngài trách phạt. Chỉ xin ngài thấy hấn vẫn có lòng trung thành, tha tội cho hấn, tha cho hấn một mạng.”

Triệu Minh Thao gật gật đầu: “Trước đến nay ta thường phạt phân minh, bình thường ngươi làm việc cũng không tệ, nể mặt ngươi, lúc này tạm tha cho hấn. Hấn chẳng có tác dụng gì tổng việc này nữa, đưa hấn trở về giữ điền trang đi.”

Lý Việt cúi đầu, phục lạy tạ ơn sau đó mới dám gọi người đến đem đệ đệ xuống trị thương. Đệ đệ hôn mê bất tỉnh, trong lòng hấn nóng như lửa đốt những chẳng dám đi theo, chỉ đành thật cẩn thận đi sau lưng Triệu Minh Thao cố gắng giấu hấn.

Triệu Minh Thao từ từ uống một chung trà nóng, vẻ mặt ôn hòa nói: “Mới vừa rồi ta còn quên hỏi Lý Cẩm, Hạ Thụ Hoài đưa hai con gái vào kinh, thật sự giống như lời hán, do em gái hán nhớ cháu gái, nên đưa con gái đi gặp cô sao?”

Mặt Lý Việt trắng bệch, hô hấp cảm thấy ngột ngạt, cuối cùng không dám nói dối: “hạ gia nói với bên ngoài như vậy.”

“Vậy vì sao Âu gia tới cửa cầu hôn, chuyện này cuối cùng vì sao vẫn chưa có kết quả, người biết được những gì?”

Lý Việt trán đỏ mồ hôi, lắp bắp nói: “Hình như Âu Nhị phu nhân cảm thấy Hạ nhị tiểu thư thẳng thắn ngay thơ, lại có tài văn chương, bản tính tốt. Trong thọ yến của Tuyên gia bà ta đã nói như vậy.”

Triệu Minh Thao âm u trừng mắt lườm Lý Việt chừng nửa nén hương, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Nàng thẳng thắn ngay thơ thực không giả, nhưng mà có tài văn chương không phải là mở to mắt nói dối hay sao? Người tin là thật? Nhà hán nói với bên ngoài như thế? Hình như thế? Hóa ra đệ đệ của người học được từ người, thật sự là một đôi hảo huynh đệ.” Nghe nói Âu gia tới cửa cầu hôn, Hạ Thụ Hi lại hoàn toàn quên mất hán, hôm nay tâm tình Triệu Minh Thao đặc biệt không vui, ngay cả về bình thân đệ đệ đáng thương ngày cũng không duy trì nổi nữa.

Lý Việt bị dọa không nhẹ, vội quỳ xuống: “Ngài, thuộc hạ sẽ đi thăm dò, xin ngài... cho thêm một cơ hội.”

Triệu Minh Thao nhắm mắt lại: “Lý Việt, người đi theo ta đã hơn mười năm, Người phải hiểu rằng, chúng ta có phúc cùng hưởng, có họa cùng chịu. Tính tình lão tam người hiểu rõ nhất, hán hận người thấu xương, nếu ta thật sự bị lật đổ, kết cục của người chắc chắn còn thảm hơn ta.”

Lý Việt nghiêm mặt nín thở, lấy lại tinh thần, trịnh trọng nói: “Thuộc hạ đã biết. Nhất định sẽ không lại khiến ngài phải thất vọng.”

Lúc này Triệu Minh Thao mới hơi lộ vẻ tươi cười: “Lúc trước ta xuống tay hơi nặng, chỉ mong Lý Cẩm đừng bị thương quá nặng. Đi lĩnh mười lượng bạc trị thương cho hán đi, cứ để hán ở lại đây chữa thương, chờ thương thể tốt lên, hãy quay về Tây Kinh.”

Lý Việt cảm kích tạ ơn, tự mình đi sắp xếp người điều tra chuyện Hạ gia một lần nữa, nhất định phải đem từ chuyện cây vừng cây đậu nhà Hạ gia lật hết lên xem.

Sắc trời dần dần buông xuống, một tiếng sấm nổ, gió lạnh ủa về, mưa xuân tí tách rơi, hương vị tươi mát của bùn đất ngập tràn khắp căn phòng. Triệu Minh Thao nằm trên ghế dựa, nhắm nửa con mắt, tham lam ngửi hương vị tươi mát này, ở tận sâu trong tâm trí hiện ra ánh sáng, tươi cười không chứa tạp chất.

Ngoài cửa truyền đến một tiếng vang nhỏ, thị nữ mặc váy dài hoa lệ cúi người hành lễ: “Ngài, nô tì đến đốt đèn?” Triệu Minh Thao không kiên nhẫn phát phát tay: “Đi ra ngoài.” Thị nữ lên tiếng, lại lo lắng hỏi: “Ngài, trời mưa, gió lạnh, nô tì đóng cửa sổ?”

“Đi ra ngoài.” Triệu Minh Thao nhìn đèn lồng treo trước hành lang bay phát phơ trong gió, suy nghĩ bay xa.

Phụ thân của hán – Thụ Vương vốn chính là anh em ruột cùng mẹ của đương kim Hoàng thượng, từ nhỏ đã được sủng ái, tuy chưa kế thừa đại thống, lại có được vinh hạnh đặc biệt mở phủ đệ ở Tây Kinh giàu có phồn hoa này. Là thân thích gần nhất với hoàng thượng, thế nhưng ông lại rất cổ hủ, làm người làm việc theo nề nếp cũ, không công không hưởng lộc.

Mẹ của hán là thê tử cưới hồi đảng hoàng của Thụ vương nhưng đã qua đời, hán là trưởng tử, theo lý người kế thừa tước vị hán là hán. Nhưng mẫu thân qua đời sớm như vậy, người đàn bà kia tuổi trẻ mỹ mạo, thủ đoạn cho đáo, từ ngày vào cửa liền cướp đi chú ý của phụ thân đối với hán, bà ta sinh được con trai – tam đệ của hán Triệu Minh Hoài lại càng cướp đi toàn bộ hào quang của hán. Chưa nói đến chuyện mẹ con họ cướp mất phụ thân của hán, còn vọng tưởng đoạt luôn tất cả những gì vốn thuộc về hán, sao hán có thể đồng ý?

May mà, muốn được kế thừa tước vị, không phải chỉ một mình phụ thân hán quyết định được. Phải được quý nhân trong kinh thành gật đầu mới có giá trị, nhưng muốn xin quý nhân đồng ý, quá khó, hán muốn có tiền, còn muốn cả nhân tài. Nếu có tài lực của Hạ Thụ Hoài và nhân tài ở Hồng Lộc thư viện của Tuyên gia, hán còn có điều gì không thể làm được? Tiền, hán không cần nhiều lắm, chỉ cần một nửa của Hạ gia là đủ, nếu Hạ Thụ Hoài không ghét hán, thật tốt biết bao? Triệu Minh Thao thở một hơi thật dài, muốn sống tiếp, muốn sống tốt, cũng thật quá khó khăn.

Bạn đang đọc truyện *Gái Ế Không Hiền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: Bắt Chước Người Khác

Lặn lội đường xa mấy hôm, cuối cùng cha con Hạ Thụ Hi cũng tới một thị trấn nhỏ ngay cạnh kinh thành, nơi này chỉ còn cách kinh thành không đầy nửa ngày đường, nhưng bây giờ đã là buổi chiều, cho dù vội vã lên đường, cũng không cách nào đến đó trước lúc cổng thành đóng lại. Vậy nên Hạ lão gia tính sẽ nghỉ ngơi chính đốn ở nơi này một đêm, sáng sớm ngày mai tiếp tục đi đến kinh thành.

Trong thôn chật ních khách hành hương tới dâng hương, Hạ Kim vát và lăm mới tìm được một khách sạn nhỏ, ra giá mới ổn định được một đám người.

Hạ lão gia nhìn thấy trong thôn khách hành hương nhón nháo, hơi có chút bất an, nghĩ lại, chính mình cũng có chuẩn bị, nên cũng chẳng xảy ra vấn đề gì lớn được, cũng hơi an tâm hơn.

Vừa mới ngồi xuống bàn ăn được một lát, cái đĩa trước mặt Hạ Thụy Hi đã được lấp đầy đủ loại thức ăn, Hạ Thụy Bội vẫn còn đang ân cần gấp thêm rau, khuyên nài nên ăn nhiều một chút. Bắt đầu từ sau buổi trưa vô tình gặp Triệu Minh Thao, thức dậy, hình như trong lúc đó có đột biến gì, Hạ Thụy Bội liền thay đổi thái độ đối với nàng, ân cần thân thiết, ân cần hỏi han, bộ dáng đang là một hảo muội muội.

Mặc dù Hạ Thụy Hi không biết nàng ta đang có mục đích gì, nhưng cũng không phụ sự ân cần của nàng, ngược lại càng quan tâm tới nàng hơn, chăm sóc càng tỉ mỉ chu đáo. Dù sao bản thân chiếm dụng thân thể này là máu mủ ruột rà với Hạ Thụy Bội, cho dù Hạ Thụy Bội đáng giận như thế nào, chính mình cũng không có khả năng dùng cách của người ngoài để đối phó với nàng, biện pháp tốt nhất chính là xử lý tốt quan hệ đối với nàng, chung sống hòa bình, cho dù không thể chung sống hòa bình, không phá vỡ cân bằng của người kia cũng không ảnh hưởng đến mình.

Nếu Hạ Thụy Bội bây giờ đang muốn lấy lòng nàng, nàng nên thân nhiên xử chí, chẳng cần quan tâm nhiều làm gì. Có cơ hội thích hợp, sẽ tiếp tục khuyên giải an ủi, dạy cho Hạ Thụy Bội một vài phương pháp xử sự với người ngoài, cố gắng không trêu chọc Hạ Thụy Bội.

Một người có ý muốn lấy lòng, người kia lại muốn khỏi hợp, cảnh này khiến quan hệ bên ngoài của hai người thoát nhìn tốt lên rất nhiều. Hạ lão gia thấy biểu hiện của Hạ Thụy Bội rất vừa lòng, liên tục động viên nàng.

Hạ Thụy Bội có vẻ rất khiêm tốn, thân thiết ôm lấy cánh tay Hạ Thụy Hi, mỉm cười ngọt ngào: “Trong khoảng thời gian này nhị tỷ dạy bảo cho con rất nhiều điều hay, con mới phát hiện ra mình trước đây không hiểu chuyện thế nào, sau này con muốn được cha mẹ và tỷ tỷ quan tâm nhiều hơn.” Hạ Thụy Hi khóe miệng giết giết, phối hợp giả bộ mỉm cười.

Sau bữa cơm chiều, Hạ Thụy Hi thoải mái tắm rửa bằng nước nóng, thay quần áo sạch sẽ, ngồi trên ghế để Thuần Nhi lau tóc cho nàng, Uyển Nhi thì mạng y phục của nàng đi giặt. Trong khoảng thời gian này Uyển Nhi thay đổi rất nhiều, từ khi bị giáng cấp tới nay, nàng không dám vênh mặt hất hàm sai khiến Thuần Nhi nữa, ngược lại lại đi giành những công việc thô kệch trước kia nàng chẳng bao giờ làm, đem cơ hội được ở gần hầu hạ Hạ Thụy Hi nhường cho Thuần Nhi.

Điều này khiến cho Thuần Nhi chưa kịp thích ứng, Hạ Thụy Hi cũng hiểu được tính toán nhỏ nhen của Uyển Nhi. Nha đầu kia thật ra vẫn là kẻ thông minh lanh lợi, nàng biết hiện giờ tình trạng của mình ra sao, người gặp người ngại, quý gặp quý ghét. Nàng thấy Hạ Thụy Hi đối xử với Thuần Nhi càng ngày càng tốt, biết mình không có cách nào ngăn cản khả năng vươn cao của Thuần Nhi, không bằng sớm lấy lòng Thuần Nhi, để tương lai mình còn được nhiều ưu đãi hơn một chút.

Thấy Uyển Nhi đi ra ngoài giặt quần áo, Thuần Nhi lấy quạt quạt tóc cho Hạ Thụy Hi, nhẹ giọng nói: “Tiểu thư, nô tì có một câu nhện đã lâu, không biết có nên nói hay không.”

Hạ Thụy Hi cầm trong tay một quyển sách miêu tả cảnh sắc Đông Kinh chăm chú đọc, vô tình “ừm” một tiếng.

Thuần Nhi nói: “Nô tì cảm thấy khoảng thời gian này Tam tiểu thư có chút gì đó cổ quái. Nàng luôn thừa dịp tiểu thư không chú ý nhìn người chăm chăm, có hôm sáng sớm, ta còn thấy nàng lên lên bắt chước bộ dáng của ngài.” Thuần Nhi phát hiện ra vấn đề này rất lâu rồi, vì muốn đảm bảo những lời mình nói ra cho Hạ Thụy Hi là nghe là tuyệt đối chính xác, nàng im lặng quan sát Hạ Thụy Bội thật lâu, đến khi xác định, mới nói cho Hạ Thụy Hi nghe.

“Cái gì?” Hạ Thụy Hi lập tức quay đầu lại, Hạ Thụy Hi không khiêu khích sinh chuyện, nàng còn có thể nghĩ là không dám trêu chọc Hạ lão gia, nhìn nàng chăm chăm, lấy lòng nàng, nàng còn có thể nghĩ rằng ý nghĩ nông nổi. Nhưng mà nàng không thể nào ngờ được, Hạ Thụy Bội lại ở sau lưng bắt chước nàng, bắt chước nàng, nha đầu kia muốn làm gì?

“Nô tì nói, Tam tiểu thư bắt chước ngài. Biểu hiện động tác, giọng điệu, cách nói chuyện, đều giống ngài như đúc, lúc ấy hừ chết nô tì. Nàng còn nói với Phương Nhi, nàng biết vì sao lão gia và phu nhân đều thích ngài, sau này nàng muốn cả nhà cũng thích nàng giống như thích ngài. Đây là chính mồm Phương Nhi nói với nô tì, tuy rằng nô tì cảm thấy có chút khó hiểu, nhưng mà cũng không tệ, tối thiểu, nàng cũng sẽ không tìm ngài gây chuyện tranh cãi ầm ỹ.”

Muốn cả nhà đều thích nàng? Chỉ hướng của Hạ Thụy Bội không sai, hẳn nên ủng hộ. Có điều cách thức của nàng có điểm khiến Hạ Thụy Hi không hiểu nổi, có phải Hạ Thụy Bội cho rằng chỉ cần học xong nhất cử nhất động của nàng, là có thể được cả nhà yêu thích? Hạ Thụy Hi lắc đầu: “Ừm, ta biết rồi, sau này không cần nhắc lại chuyện này nữa.”

“Nói chuyện gì vậy?” Hạ Thụy Bội không gõ cửa đã đẩy cửa xông vào. Không được sự cho phép của người khác đã tự tiện xông tới, cái thói quen này cũng không hay, Hạ Thụy Hi có phần không vui nhú mày, muốn được mọi người thích, đầu tiên cần phải sửa thói quen xấu này.

“À, Thuần Nhi khuyên ta nên ăn nhiều cá một chút, nói rằng rất tốt, nhưng ta không thích.” Hạ Thụy Hi tìm bừa một lí do để nói với nàng.

“Muội cũng ghét ăn cá, chỉ tại nương cứ bắt phải ăn.” Hạ Thụy Bội đi đến bên cạnh Hạ Thụy Hi, rất tự giác nhìn quyển sách nàng đang cầm trong tay: “Ý, Đông Kinh chí ị? Hóa ra Nhị tỷ thích đọc loại sách kiểu chí ị như này? Ta còn tưởng tỷ thích đọc thi từ cổ văn chứ.”

Hạ Thụy Hi mỉm cười, nhưng nàng không thể nói với Hạ Thụy Bội, thật ra tại nàng nghe xong chuyện Tuyên Ngũ kể về vùng thành thị duyên hải phồn hoa này, mới hiếu kỳ với phong thổ con người ở vùng đất Đông Kinh này. Thành thị duyên hải phía bên kia, rốt cuộc là thế giới như thế nào đây? Có phải là những người da trắng tóc vàng mắt xanh, hay là những người cũng nói ngôn ngữ được tạo thẳng từ chữ cái ABC?

Hạ Thụy Bội ngồi xuống không đi, quần quýt nói chuyện phiến với Hạ Thụy Hi. Chớp mắt đã về khuya, Thuần Nhi chuẩn bị giường xong, Hạ Thụy Hi liền ngáp vài cái, nghĩ thầm có nên đưa mắt để Hạ Thụy Bội cáo từ không?

“Nhị tỷ, người buồn ngủ ư?” Hạ Thụy Bội cuối cùng cũng đứng dậy.

Hạ Thụy Hi ngại ngần xoa xoa cổ: “Ngày nào cũng đi như vậy, mệt mỏi quá, xương cốt rã rời hết cả rồi.”

Hạ Thụy Bội đặt tay lên vai nàng, bắt đầu mát xa cho nàng, có được vinh hạnh đặc biệt như vậy Hạ Thụy Hi sợ tới mức toàn thân cứng ngắc, da gà nổi lên: “Bội Bội, muội làm gì vậy? Chúng ta là tỷ muội, có lời gì muội cứ nói thẳng là được.”

Hạ Thụy Bội dừng tay: “Nhị tỷ, ta muốn giải thích với tỷ.”

“Hả?”

Hạ Thụy Bội có chút ngượng ngùng nói: “Lần trước, ta không nên nói tỷ như vậy, tại lúc ấy ta đau lòng quá mức. Thật ra, ta đã sớm muốn nói những lời này với tỷ, nhưng mà lại không có can đảm để nói ra.”

Hạ Thụy Hi cảm thấy đêm nay ngoại từ “à ừ” ra, nàng sẽ chẳng nói thêm gì nữa.

“Nhị tỷ, người tha thứ cho muội muội nhé?” Hạ Thụy Bội chân thành nhìn Hạ Thụy Hi, đợi nàng trả lời.

“Tha thứ, tha thứ, cho tới bây giờ ta chưa từng thật sự giận muội.” Hạ Thụy Hi bị nàng bất ngờ nói đến làm kinh ngạc quá độ, lời nói ra không thể lưu loát.

“Nhị tỷ, bây giờ cũng muộn rồi ta với tỷ ngủ chung đi?” Hạ Thụy Bội được voi đòi tiên.

“À, ta quá mệt mỏi, với cả giường này cũng không lớn, để hôm khác đi.” Hạ Thụy Hi không chút nghĩ ngợi liền từ chối, Hạ Thụy Bội bình thường chỉ bắt chước nàng thì không sao, nhưng không thể xâm lấn sâu hơn đến địa bàn ngủ của nàng được. Bởi vì, nàng sợ nàng sẽ nói mơ, tiết lộ bí mật của nàng, có thể tưởng tượng được, nếu Hạ Thụy Bội phát hiện ra có gì đó không hợp lý, tuyệt đối sẽ không dễ dàng buông tha cho nàng.

Hạ Thụy Bội vô cùng thất vọng, bày ra một nụ cười khó coi: “Ta đi đây. Tỷ nghỉ ngơi cho tốt.” Đi tới cửa, nàng quay đầu lại thấp giọng nói: “Nhị tỷ, ngày mai sẽ tới kinh thành, qua mấy ngày nữa, chính là mừng tám tháng tư, tù có cảm thấy, tỷ có thể thấp được nén hương đầu tiên không?”

“Hả?” Hạ Thụy Hi kinh ngạc nhìn nàng: “Ta không biết, có điều ta tin vào phụ thân.”

Hạ Thụy Bội trầm tư một lát, khẽ nói: “Nhị tỷ, nếu tỷ thấp được nén hương đầu tiên, có thể ở trước mặt bồ tát cầu xin cho ta không? Cầu ngài phù hộ cho ta?”

Hạ Thụy Hi hơi sững sốt, lập tức hiểu ra, hóa ra khoảng thời gian này liên tục lấy lòng nàng cũng vì giờ khắc này. Lập tức liền mồm đồng ý: “Nhất định, nhất định, Bội Bội, muội không nên quá lo lắng, tất cả rồi sẽ tốt thôi.”

Hạ Thụy Bội khổ sở lắc đầu, không nói thêm lời nào, xoay người rời đi.

Thuần Nhi không khỏi cảm thấy thương hại thở dài: “Bình thường cảm thấy Tam tiểu thư vô cùng kiêu ngạo, lúc này lại cảm thấy nàng thật đáng thương.” Là tiểu thư cảnh vàng lá ngọc, mới chỉ từng này tuổi, con gái chưa xuất giá đã sắp gặp phải vận mệnh sống thù tiết bi thảm, so với nha hoàn tâm thương còn không bằng.

Hạ Thụy Hi khẽ thở dài, đâu là vận mệnh phụ nữ thời đại này, nhất thời cảm thấy Hạ Thụy Bội có chỗ đáng giận nhưng cũng thật đáng thương. Có câu nói như thế nào nhỉ? Người đáng giận tất có chỗ đáng thương, người đáng thương tất có chỗ đáng giận. Hạ Thụy Bội là người đáng giận, chỗ có thể thương nàng, ở đâu đây? ở tổng mặt người khác, có phải nàng cũng là một kẻ ác cho chỗ đáng thương hay không? Hạnh phúc cả đời của nàng và Hạ Thụy Bội có phải thật sự có thể kí gửi trên người thần phạt mờ ảo hay không?

Cả đêm Hạ Thụy Hi lăn qua lộn lại không ngủ được, đến hừng đông đình hai vành mắt thâm quầng xuất hiện ở trước bàn ăn sáng. Hạ lão gia chỉ uống một ngụm cháo, thấy vành mắt Hạ Thụy Hi thâm quầng, nở nụ cười khô cằn: “Tối hôm qua con làm gì vậy? Bộ dạng này đủ để dọa người rồi đấy?”

Hạ Thụy Hi nhìn ra được, Hạ lão gia trong lòng có tâm sự, tâm tình rất tệ, đến nỗi cơm nuốt không trôi. Còn Hạ Thụy Bội thì thần thờ chọc đũa vào trong bát, ánh mắt âm trầm vô quang, càng chẳng có chút bộ dạng thèm ăn nào.

Hạ Thụy Hi đột nhiên cảm thấy có điều gì không ổn: “Phụ thân, làm sao vậy?”

Hạ lão gia nhăn mặt nhíu mày, gấp một đũa hẹ xào trứng chim cho nàng, lắp liếm: “Mau ăn đi, ăn xong còn lên đường.”

Hạ Thụy Bội cúi thấp đầu, nước mắt không nhịn được tí tách rơi trên mặt bàn: “Những người bên ngoài nhón nháo đều biến mất, tất cả đã tới dâng hương rồi. Bọn họ đều muốn đốt nén hương đầu tiên.”

Hạ Thụy Hi ho khẽ một tiếng: “Không phải cậu đã sớm viết thư cho người sắp xếp xong xuôi rồi sao?”

Hạ Thụy Bội không nhịn được khóc nức lên thành tiếng: “Còn sao nữa, phụ thân mới vừa nhận được hồi âm, người ta chỉ nói cố hết sức sắp xếp, chưa nói nhất định sẽ được. Cho dù đêm hôm trước tỷ chờ ở dưới chân núi, người khác cũng có thể làm vậy, sáng hôm sai tỷ chen lấn được qua những người đó sao? Nếu gặp quý nhân nào, tỷ có thể chen lấn lên trước nhà người ta sao?”

Hạ lão gia buồn bực gầm nhẹ một tiếng: “Khóc lóc cái gì? Dù sao cũng phải đánh cược một lần? Nếu là ý của Phật tổ, không tới phút cuối cùng, ai có thể nói rõ được?”

Hạ Thụy Bội nuốt tiếng khóc xuống, kéo Hạ lão gia cầu xin: “Phụ thân, người nhất định còn biện pháp có phải không?” Toàn bộ hi vọng của nàng đều kí gửi trên nén hương đầu tiên của Hạ Thụy Hi này, mất thấy tất cả sắp tan thành bọt nước, bảo nàng vui vẻ làm sao được?

Bạn đang đọc truyện *Gái Ế Không Hiền* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: A Khác (1)

Hạ Thụy Hi thấy sắc mặt Hạ lão gia càng lúc càng khó coi, Hạ Thụy Bội cũng không thể khống chế nổi cảm xúc, mà cả tiểu nhị trong quán cũng ở bên ngoài thò đầu vào nhìn, liền nắm chặt bàn tay lạnh lẽo của Hạ Thụy Bội, kéo nàng tách ra khỏi Hạ lão gia, nghiêm khắc nói: “Bội Bội, đừng như vậy. Vẫn chưa tới lúc để khóc, hơn nữa khóc lóc như vậy cũng chẳng có tác dụng gì, sẽ chỉ làm cho lòng phụ thân càng phiền muộn hơn. Tất cả đợi phụ thân ăn sáng xong rồi nói sau.”

Hạ lão gia đặt đĩa xuống “ba” một tiếng, đứng dậy đi ra ngoài: “Hạ Kim, Hạ Ngọc vẫn chưa tới? Hừ? Hắn làm đại quản sự như thế này sao? Chủ tử đã đến, lúc này vẫn chưa thấy bóng dáng hắn đâu?” Ở kinh thành ông cũng có hiệu thuốc, có bất động sản, đương nhiên không thiếu nô bộc và người làm thuê. Hạ Ngọc chính là đại quản sự phụ trách công việc ở kinh thành, người này bình thường cực tài giỏi, cũng rất kính trọng ông, trước kia mỗi lần ông đến kinh thành, Hạ Ngọc đã sớm đợi trên đường, thế nhưng sao hôm nay tới bây giờ vẫn chưa thấy bóng dáng?

Hạ Kim vội cười nịnh: “Lão gia, ngài quên rồi sao? Sáng sớm nay Hạ tổng quản đã đi đến, tin này là do hắn mang đến mà.” Lão gia vội quá, trí nhớ liền không tốt, tính tình càng không tốt hơn.

Hạ lão gia giật mình nhớ ra hình như có chuyện như vậy, miệng vẫn không chịu nhận: “Hắn tới rồi? Tại sao không đến gặp ta? Trong mắt hắn còn có chủ nhân là ta hay không?”

Hạ Kim cười bất đắc dĩ, thấp giọng khẽ nói: “Khỏi bẩm lão gia, lúc Hạ tổng quan đến, ngài vẫn chưa rời giường. Hắn nói hôm nay muốn đưa mấy thứ được liệu đến phủ quý nhân, chuyện rất quan trọng, hắn không yên tâm để người khác làm, nên tự mình đi hầu hạ rồi. Cho nên vừa đến đã vội trở về ngay, xin ngài thứ lỗi.”

Hạ lão gia nổi giận: “Nô tài chết bầm, sao lúc này ngươi mới nói cho ta biết?”

Hạ Kim vô cùng oan ức, giận cá chém thớt, đây nhất định là giận cá chém thớt. Lúc Hạ lão gia vừa rời giường hắn liền bẩm báo luôn. Có điều thân là trường tùy đắc lực bên cạnh Hạ lão gia, hắn nhanh chóng hiểu được lý do vì sao Hạ lão gia lại như vậy, không phải chủ tử đang khó chịu trong lòng sao? Vừa nhìn thấy lá thư này đã bắt đầu suy nghĩ hoảng hốt sâu xa, cho nên mới quên những chuyện khác, đây không phải lỗi của chủ nhân, đều là do lỗi của đệ tử Tuyên lão gia nói lời chẳng giữ lời. Cho nên Hạ Kim rất thoải mái đem chuyện này gánh lấy: “Đúng ạ, đều do nô tài không phải.”

Bàn tay to lớn của Hạ lão gia giờ lên lại hạ xuống, thờ dài một hơi: “Là trí nhớ của lão gia không tốt, hiểu lầm người, đến hỏi các tiểu thư có muốn ăn thêm gì không, nếu không liền chuẩn bị lên đường.”

Hạ Kim nghe xong những lời này của Hạ lão gia, trong lòng còn ngọt ngào hơn ăn mật táo. Chủ nhân này của hắn quả thật không tệ, tuy rằng tính tình không quá tốt, nhưng cũng không bao giờ đổ oan cho hạ nhân, cho dù bị oan ức, cũng sẽ được bồi thường rất nhanh, hắn lập tức lên dây cót tinh thần, đi sắp xếp mọi chuyện.

Hạ lão gia nhìn sắc mặt tái nhợt của Hạ Thụy Bội cũng Hạ Thụy Hi mặc dù bề ngoài bình tĩnh nhưng trên thực tế cũng có chút hoảng sợ thất vọng, không nén được thở dài, rốt cuộc ông đã làm sai chuyện gì? Lại nói, ông luôn lấy cứu người làm việc thiện, cũng chưa từng kiếm một đồng tiền nào trái lương tâm, vì sao ông trời lại trừng phạt ông như vậy? Ông bắt đầu oán hận tên đệ tử vô cùng gian xảo của Tuyên Đại cửu, cậu có chức có quyền, lúc trước đã bảo nhất định sẽ ôn hòa, bây giờ sắp đến nơi mới thông báo cho ông có thể có khả năng, đến nước này, ông phải đi đâu tìm người giúp?

Hạ Kim nhanh chóng chạy tới: “Lão gia, xe ngựa đã chuẩn bị xong, yên ngựa cũng lắp vững, hành lý đều đã chất lên xe, có thể xuất phát chưa?”

“Đi thôi.”

“Lão gia, vừa rồi nô tài nhìn thấy Âu Tứ thiếu gia, hắn cũng hai vị công tử và mấy tên gia nô đang ngồi ăn điểm tâm ở trong tiệm cơm ngay phố bên kia, lão gia có muốn đi chào hỏi bọn họ hay không? Âu gia quan hệ rộng, có lẽ Âu Tứ thiếu gia có cách gì cũng không biết chừng.”

Hạ lão gia cười khò lắc đầu: “Không cần. Người ta ngay cả Tuyên cửu gia cũng không nể mặt, tại sao lại nể mặt một tên trẻ tuổi như hắn? Nếu cha của hắn Âu Nhị lão gia đến có khi còn đỡ.” Thật ra, nếu đích thân Âu Nhị lão gia đến đây, ông cũng sẽ không đi cầu xin Âu gia.

Thứ nhất, chuyện hôn sự của Âu gia và nhà mình đã rất khó xử, nếu lại vì chuyện của Hạ Thụy Hi mà đi xin nhà họ giúp đỡ, rất không thích hợp; Thứ hai, ông nghe nói trong buổi thọ yến của Tuyên Đại cửu ngày ấy, Âu Tứ thiếu gia ngăn Hạ Thụy Hi lại nói vài lời, không thể không tức giận, hận không thể đánh cho tên tiểu tử cuồng vọng đó vài cái, hiện giờ làm sao lại chịu đi cầu xin Âu Tứ thiếu gia? Cùng lắm, ông đi lánh sang một con đường khác là được, ông không tin lại khéo gặp đến thế.

Trong lòng Hạ lão gia có tính toán, thất con gái thì giọng nói cũng có lực hơn: “Không cần đau khổ, phương pháp là ở người, phụ thân vẫn còn nhiều cách khác mà.”

Hình tượng Hạ lão gia ở trong lòng con gái từ trước đến nay đều rất uy nghi, nếu ông nói ông có cách khác nhất định sẽ có cách khác. Vì thế tỷ muội Hạ Thụy Hi cũng giữ vững tinh thần ngồi lên xe ngựa, xuất phát về phía kinh thành.

Trong tiệm cơm trên phố đông đúc, một nam tử trẻ tuổi toàn thân mặc áo vải xanh đã bạc màu vổ vổ lên bả vai một thiếu niên mười lăm mười sáu tuổi, chỉ vào Hạ Thụy Hi đang đứng trước xe ngựa Hạ gia, nói giọng: “A Khác, kia là Hạ Nhị tiểu thư suýt bị người đánh chết, lại làm hại Tứ ca người bị ăn roi quý ở từ đường? Ta coi bộ đáng yêu kiều, mảnh mai thế kia, làm sao người có thể ra tay ác độc như vậy?”

Thiếu niên tên gọi A Khác kia nhìn qua hình dáng cũng khác so với những người xung quanh một chút, con mắt cũng hơi lộ ra màu lam bất thường, hắn nghe vậy hừ lạnh một tiếng: “Mộc Phi đại ca, không nên chỉ nhìn nàng ta yêu kiều, lòng của nàng ta còn độc hơn rắn rết, còn là một người đàn bà chanh chua.”

Mộc Phi nhin cười, nghiêm trang nói: “À, trước kia người đã quen biết nàng ta? Chịu thiệt thòi với nàng ta? Nhưng ta nghe nói, kho người đánh nàng ta hôn mê, còn nói một câu, là gì ấy nhỉ, không phải nói đó là một nha đầu hoang dại sao? Tại sao lại yếu đuối như vậy? Đừng bảo lúc trước người chưa từng gặp nàng, chỉ nghe người ta nói thôi nha?”

Âu Tứ thiếu gia “sặc...” phun ta một ngụm canh, chỉ vào A Khác cười: “Ta nghĩ tới câu nói ngốc nghếch đó của người lại không nhin được cười. Cũng muốn hỏi đệ sớm, chẳng lẽ vì nàng ta là nha đầu hoang dại, nên thân thể kim cương bất hoại, không sợ tảng đá của đệ?”

Mặt A Khác hơi hồng lên: “Không phải, lúc ấy không phải đệ sợ đến mức hồ đồ sao? Ta tưởng rằng nàng lỗ mãng đã quen, nghe thấy tiếng gió, tối thiểu cũng sẽ cúi thụp xuống, ta mới đánh nàng, ai ngờ nàng ta lại đứng im như vậy, rồi hôn mê luôn. Ta chỉ muốn hả giận, muốn nàng biết sự lợi hại của ta mà thôi, không phải thực sự muốn đánh chết nàng.”

Mộc Phi nói: “Có phải người đã chịu thiệt gì ở nàng? Nói cho ta nghe một chút coi, xem nàng ra rốt cuộc độc ác thế nào?”

A Khác cúi đầu không nói lời nào, chỉ xoay xoay chiếc chén đang nắm trong tay.

Âu Tứ thiếu gia nói: “Huynh không biết chứ, có hôm hắn bị người nhà mắng, liền chạy ra ngoài đi lung tung. Thấy Hạ Nhị tiểu thư cười một con ngựa Tây Vực đi qua, hắn liếc mắt nhìn thấy ngựa của người ta, liền tiến đến nói với người nhà người ta, muốn mượn ngựa nhà người ta cưỡi. Người ta không quen hắn, lại là nữ tử, đương nhiên không để ý tới hắn, hắn đi theo người ra những hai đoạn đường, đuổi cũng không đi, mắng cũng không đi, cuối cùng đương nhiên bị đánh. Nếu không phải ta gặp được, e rằng sớm đã bị người ta dùng roi đánh chết rồi, thế nên hắn mới ghi hận người ta.”

Mộc Phi cau mày nói: “Hai người đều quá đáng. Cô nương này cũng thật là, gặp phải vô lại đánh một trận là được, cần gì phải đánh chết?”

Âu Tứ thiếu gia gật đầu đồng ý: “Ta cũng biết nàng đó một chút. Cưỡi ngựa đi trên đường lớn, chưa nói đến tính tình không tốt, cũng hay dạy dỗ vô lại, có điều rất không biết nặng nhẹ, tâm tư quả thật cũng có chút độc ác.” Bất luận là ai, bị đánh cho mất mặt cũng là chuyện khó có thể chấp nhận.

Thấy hai người đều nói mình vô lại, A Khác bất mãn kêu lên: “Đệ không phải là vô lại.”

Mộc Phi cười nói: “Người chạy khắp đường cái đuổi theo cô nương nhà người ta, không phải là vô lại thì là gì? Vừa vô lại lại còn tiểu nhân, nhân lúc người ta không chú ý đánh lên người ta, thật khiến cho người khác khinh bỉ. Nếu lúc ấy không phải Tứ ca người đi tới đúng lúc, thay người chịu tội, e rằng người đã sớm bị Hạ lão gia cha nàng đánh cho thành đầu heo, còn có thể ngồi được ở đây?”

A Khác “Cạch” một tiếng: “Chỉ là một lão béo đầu hoa râm thôi mà, cho dù là hắn, ta cũng không sợ hắn.”

Mộc Phi và Âu Tứ thiếu gia liếc mắt nhìn nhau, mỉm cười, rốt cuộc cũng chỉ là tên thiếu niên huyết khí bừng bừng thích nói cứng, hắn đã quên mất chính mình lúc trước sau khi thấy Hạ Thụy Hi hôn mê bất tỉnh, kéo tay Âu Tứ thiếu gia lệ chảy ròng ròng, không nói lên lời.

Âu Tứ thiếu gia làm bộ đang lau mồ hôi nghĩ lại mà sợ nói: “A Khác, đệ không biết đó thôi, vị Hạ thúc thúc này ấy, ánh mắt như La sát, ta từng nhìn thấy ông ta đánh Đường Nhị, vừa mắng vừa đá, Đường Nhị bị ông đánh chạy khắp đường, đến khi phải kêu lên Ông nội xin tha mạng, thế gia ở Tây Kinh, ta cũng chưa từng thấy ai dám mắng hắn như vậy, trong chớp mắt rất nghiêm trang.”

Đường Nhị là ác bá đệ nhất Tây Kinh, khả năng đùa giỡn bắt nạt người khác, giả ngây giả dại, không biết xấu hổ đều đứng hạng nhất, có nhiều con cháu thế gia từng chịu thiệt thòi vì hắn, lại chẳng làm gì được hắn. A Khác nghe một nhân vật như vậy bị Hạ lão gia đánh cho chạy khắp đường kêu cha gọi mẹ, không khỏi có chút kính sợ, lại có vẻ xấu hổ, đứng dậy: “Hèn chi con gái hắn như một mụ Dạ xoa, vừa độc vừa cay. Đệ không ăn nữa, đệ đi dạo một chút, các người mau ăn đi, ăn hết còn lên đường.” Hắn đắc ý lắc lắc thân thể cao lớn cường tráng: “Đêm nay chúng ta nhất định phải đến được Vạn Phật Tự a, đến lúc đó ta sẽ cả đêm không ngủ, ngồi ở trước cửa đại điện canh chừng, cửa vừa mở ta sẽ xông vào, ta không tin người khác có thể chen lên trên ta. Nén hương đầu tiên này, ta nhất định thấp được rồi!”

Đợi sau khi hắn đi rồi, Mộc Phi nói: “Thanh Cẩn, lần này tới kinh thành, đệ nên chú ý đến A Khác, đừng để hắn gây rắc rối. Nén hương đầu tiên này nếu có thể thấp được đương nhiên rất tốt, nhưng nếu gặp phải người không chịu thua hắn, chẳng lẽ lại đi đánh nhau với nhà người ta? Hơn nữa, vì sao đệ phải

dẫn hắn đến nơi xa như vậy thấp hương? Không phải đệ cũng tin vào những chuyện này chứ?”

Âu Tứ thiếu gia nói: “Còn không phải bởi vì chuyện lần trước hay sao? Trải qua chuyện lần trước, hắn muốn đi Tây Vực, muốn trở nên nổi bật, muốn đi theo nguyện vọng được mạnh hơn của mình. Không biết hắn nghe ở đâu nói Phật tổ nơi này đặc biệt linh thiêng, nguyện vọng trong lòng có thể đạt được. Cho nên liền xin đệ dẫn hắn đi, những cái khác đệ không thể giúp hắn, chỉ có thể thỏa mãn nguyện vọng này của hắn.”

Mộc Phi nghiêm mặt nói: “Lần trước chuyện Hạ Nhị tiểu thư bị thương phần lớn lỗi là của A Khác, vì sao đệ còn muốn bao che dung túng cho hắn, nên để hắn coi đó như một bài học mới đúng, nếu không sau này còn gặp nhiều rắc rối. Đệ không thể bảo vệ hắn cả đời?”

Âu Tứ thiếu gia nói: “Đệ biết huynh nói rất có lý, nhưng đệ mặc kệ hắn ai sẽ quản hắn? Nếu ngày đó ta mặc kệ hắn, không đợi đến lúc Hạ thể thức ra tay, ông nội của ta trước tiên sẽ bắt hắn đánh cho gần chết rồi đuổi ra ngoài, đây không phải chính là muốn bức chết hắn sao? Bản tính hắn không xấu, sở dĩ hắn kết thù với Hạ Nhị tiểu thư, nguyên nhân bên ngoài là hắn không tốt, nhìn trúng con ngựa Tây Vực kia, trên thực tế bởi vì ông nội của đệ đối cửa với hắn cực kì bất công, huynh có biết hắn đáng thương biết bao nhiêu không.”

Mộc Phi nhất thời im lặng. Là bằng hữu tốt nhất của Âu Thanh Cẩn, hắn cũng được A Khác tin tưởng và yêu quý, tất cả những ám ức thiệt thòi bí mật mà cậu thiếu niên này giấu ở sâu trong nội tâm đều không hề giữ lại nói hết cho hắn.

A Khác từng nói cho hắn biết: “Sự tồn tại của ta là si nhục và đau khổ lớn nhất của Âu gia. Ngoại trừ Tứ ca, bọn họ đều mong rằng ta chết sớm đi mới tốt, nếu ta chết rồi, bọn họ nhất định sẽ vỗ tay khen hay.”

Bạn đang đọc truyện *Gái É Không Hiền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: A Khác (2)

Cô của Thanh Cẩn gả cho một tướng quân trấn thủ biên cương, biên thành ở ngay cạnh đất Tây Vực. Ở đó thường xuyên xảy ra chiến sự, trong một chiến dịch, thành bị phá, cả nhà tướng quân già trẻ đều chết trong tay người Tây Vực. Tất cả mọi người đều tưởng bà cô này nhất định đã chết, kết quả nửa năm sau trong một đêm khuya mưa sa gió giạt, nàng đang hấp hối được người lạ đưa tới Âu gia địa viện, khi đó, nàng đã có bầu năm tháng, còn trượng phu của nàng đã chết từ hơn nửa năm trước rồi, đứa trẻ này rõ ràng là con ngoài giá thú.

Cho nên vừa đến Âu gia địa viện, nàng lập tức bị bí mật nhốt lại. Tiểu thư quý tộc từ nhỏ đã chịu giáo dục nghiêm khắc bị cha mẹ ép hòi, im lặng chống đỡ, kiên quyết không chịu nói ra cha của đứa trẻ là ai, nàng đã gặp phải những chuyện gì. Còn người lạ đưa nàng tới, khi nàng vừa vào cửa, đã nhanh chóng biến mất trong đêm mưa, từ đó về sau không thấy nữa, người nhà Âu gia muốn tìm hắn để tìm hiểu chuyện gì căn bản cũng không thể nào tìm được.

Đêm trăng tròn, cô im lặng không một tiếng động sinh ra A Khác – đứa trẻ này có huyết thống của người Hồ ở Tây Vực, lại lặng im không một tiếng động mà chết. Việc xấu trong nhà không thể để người ngoài được biết, Âu lão thái gia vốn dĩ muốn chìm chết A Khác cho xong chuyện, nhưng mà, Âu Nhị lão gia và Âu nhị phu nhân đứng ra bảo vệ tính mạng cho đứa bé. Đứa bé này lấy thân phận con côi của họ hàng xa nhà Âu Nhị phu nhân, Âu lão thái gia đặt cho hắn một cái tên, Khác, muốn hắn cả đời yên phận tuân thủ nghiêm ngặt, đừng nên vọng tưởng những thứ mình không đạt được.

A Khác không có họ, hắn chỉ là một tồn tại đặc thù, từ từ lớn lên trong sự lạnh nhạt kinh thường của trưởng bối Âu gia. Người hầu trong nhà chỉ có một số ít lão bộc biết thân phận thực sự của hắn, những người hầu khác đều xem hắn là họ hàng đến ăn nhờ ở đậu, nề mặt phu nhân đương gia, không quá ngạo mạn cũng không quá tôn kính. Trong đám thể gia càng không có ai biết hắn là ai, ngẫu nhiên gặp mặt, đều chỉ biết hắn là con côi của một người họ hàng xa nhà Âu Nhị phu nhân, tên là A Khác.

Khi A Khác vừa mới hiểu chuyện, đã bị Âu Lão thái gia gọi lên giáo huấn, nói cho hắn biết thân thế của hắn và lí do tại sao hắn lại có cái tên này, Âu lão thái gia nói rõ ràng, điều kiện để hắn được ăn được uống, không bắt hắn phải làm gì, chỉ cần hắn đừng gây cho Âu gia thêm phiền toái mất thể diện là được.

Bởi vì hoàn cảnh sinh sống đặc biệt, tính cách A Khác nhìn chung có thể nói là nhát gan yếu đuối, nhưng hắn lại chôn chặt ở sâu trong dòng máu tư tưởng muốn được tự do, thỉnh thoảng những điều đó lại kích thích hắn, khiến cho tính cách hắn trở nên vụn vặt, nhát gan sợ phiền phức đồng thời lại dễ xúc động mang thù.

Bởi vì đau khổ và si nhục, hắn vô cùng mong mỏi được tới Tây Vực trong truyền thuyết kia, nơi sinh sống của cha hắn.

Hắn ảo tưởng si mê tất cả những vật liên quan tới Tây Vực, cho nên vừa thấy cóOn ngựa Tây Vực, hắn liền lớn mật muốn mượn ngựa của Hạ Nhị tiểu thư.

Dau khi bị Hạ Nhị tiểu thư từ chối tính vốn không chịu thua, mặc kệ chuyện bị xem thường bị si nhục, hắn đi theo Hạ Nhị tiểu thư đến mấy cái ngã tư, vừa nghĩ ra đủ trò đùa dai vừa có tâm lý thù dai tìm thời cơ trả thù. Hạ Nhị tiểu thư thấy mắng hắn cũng không đi, liền rút roi đánh hắn, kết quả bị hắn tóm được đầu roi kéo ngã xuống, nằm lán trên đường, chặt vật không chịu nổi. Hạ Nhị tiểu thư thấy người này cao hơn nàng tròn một cái đầu, đáng

người khỏe mạnh, về mặt thiếu niên hung ác quật cường bó tay không có cách nào.

Lúc này mọi chuyện lại xoay chuyển, những người cung quanh đều biết Hạ Nhị tiểu thư, nhưng không ai biết A Khác, cho nên nhanh chóng có người vội vàng đi đến tìm lấy A Khác, đưa hắn đi đến trước mặt Hạ Nhị tiểu thư để nàng xử trí.

Hạ Nhị tiểu thư vừa bị tóm lấy mũi roi đương nhiên không khách khí đánh về phía A Khác. Roi đầu tiên đánh trúng lưng, A Khác khinh thường nhả ra một ngụm nước miếng giận dữ. Roi thứ hai đánh về phía mặt hắn. Nếu lúc ấy không phải Âu Tứ thiếu gia ở bên cạnh kịp thời ngăn cản, A Khác sớm đã đi đời. Cho nên A Khác nhớ kỹ vị Hạ Nhị tiểu thư lỗ mãng tâm ngoan thủ lạt này. Vừa có cơ hội, đương nhiên sẽ không bỏ qua cho nàng. Vì thế mới có chuyện viên tuyết đánh người bị thương, Âu Tứ thiếu gia dính vào một màn kịch phiền phức.

Âu Tứ thiếu gia lắc đầu thờ dãi: “Sau khi đệ bị đánh, trong lòng hắn ấy náy vạn phần. Nhìn ta thề rằng, sau này không làm những chuyện như vậy nữa. Đệ nhìn hắn lớn lên, đệ tin rằng hắn nói được làm được.”

Mộc Phi thờ dãi: “Thì ra là thế. Nhưng thần phật quá mức phiền diện. Ta thả tin vào mình còn hơn tin thần phật.”

Âu Tứ thiếu gia cười khổ: “Đệ cũng không tin, nhưng hắn tin. Đệ nghĩ lại, trong lòng có niềm tin, có hi vọng so với hắn chẳng tin điều gì, coi thường tất cả còn tốt hơn nhiều. Nếu để hắn tin rằng giấc mộng của hắn nhất định có thể thực hiện được. Hắn sẽ cố gắng thực hiện, ta cũng có thể yên tâm hơn.”

“Cũng may hắn thoát được nạn lần này. Lại suýt nữa để người cưới Hạ Nhị tiểu thư về nhà. Chuyện này sau đó vì sao lại như vậy?” Mộc Phi lộ ra vẻ mặt tò mò hí hửng.

Âu Tứ thiếu gia lườm hắn một cái, tức giận nói: “Ai biết bọn họ nghĩ sao? Không phải tại Tam tẩu của ta nhiều chuyện, đi kể với mẹ ta. Lí do ta đánh Hạ Nhị tiểu thư, là bởi vì nhìn trướng nàng, xấu hổ quá, mới cố tình làm như vậy. Tam ca của ta bảo nàng đừng nói lung tung, nàng càng nói hùng hồn hơn hỏi ta đứng trong đồng tuyết nhìn người ta chăm chăm nửa ngày làm gì? Đưa hoa mai đến nhà người ta làm gì? Mẹ ta lại thực sự tin vào những chuyện nhảm nhí của tẩu ấy. Sai người ta đi cầu hôn, đến khi mãi không thấy Hạ gia đáp lời, tẩu ấy lại nói khích với mẹ ta, nói Hạ gia không nể mặt nhà ta, thật sự không để Âu gia vào trong mắt. Ta chưa từng gặp nữ nhân nào có thể ồn ào như vậy.”

Mộc Phi khẽ cười một tiếng: “Trương lai nếu trong nhà đệ muốn ra ở riêng, nhất định của hồi môn của vợ đệ cũng phải chia cho Tam tẩu đệ một phần quá.”

Âu Tứ thiếu gia nói: “Nàng thật sự muốn lấy thì cứ lấy, dù sao tay trái nàng cầm đi, tay phải Tam ca của đệ lại đưa lại cho đệ.”

Mộc Phi không có ý định buông tha cho hắn: “Có điều nói đi phải nói lại, Đệ đứng trong đồng tuyết nhìn người ta chăm chăm, rồi cuộc có chuyện này hay không?”

“Ta sợ nàng đem chuyện của A Khác nói ra, nên đưa mắt ra hiệu cầu xin nàng.” Nếu lời này hắn nói để cho Hạ Nhị tiểu thư nghe thấy được, có lẽ sẽ chẳng phục, ánh mắt hung ác như vậy mà nói cầu xin?

“Vậy vì sao lại tặng hoa mai?”

“Đó là cảm tạ nàng, nhận lỗi với nàng, Huynh chớ nói lung tung nữa, nếu còn nói lung tung ta sẽ không nói chuyện với huynh nữa.” Nữ nhân kia lỗ mãng chẳng nói làm gì, nha hoàn bên cạnh càng tội tệ hơn, lại có thể mắng hắn đọc sách như để trong bụng chó, nghĩ lại đã thấy tức giận.

Khi nói chuyện, A Khác đã dạo một vòng qua khách điểm Hạ gia ở trở về, thấy hai người vẫn đang nói chuyện phiếm, không khỏi khẩn trương: “Vẫn chưa ăn xong? Mau mau! Chậm một chút không kịp mất.” Liên tục không ngừng sai người dắt ngựa và lấy hành lý.

“Đệ vội vàng như vậy để làm gì?”

“Huynh không biết nha đầu độc ác kia muốn đi làm gì đâu? Vừa rồi ta nghe tiểu nhị đối diện nói, nhà nàng cũng muốn đi thấp nén hương đầu tiên, chúng ta đi nhanh lên, không thể để cho nàng vượt mặt chúng ta được.” al một tay giữ chặt cánh tay Âu Tứ thiếu gia kéo hắn ra bên ngoài.

Mộc Phi bộ dạng uể oải leo lên lưng ngựa: “Hôm nay không phải ngày mùng tám tháng tư, cho dù người bay lên trước họ cũng vô dụng. Huống hồ không phải người nói rằng, người sẽ thức cả đêm ngồi ở cửa đại điện trông chừng sao? Người yên tâm, thân thể Hạ Nhị tiểu thư kia tuyệt đối không thể chen qua người người đâu.”

A Khác mở to con mắt: “Không phải như vậy, nghe tiểu nhị nói, nhà họ hình như lợi dụng được quan hệ với một quý nhân nào đó trong kinh thành hay sao ấy.”

Âu Tứ thiếu gia phi thân lên ngựa: “Một khi đã như vậy, đêk muốn làm sao? Đệ có thể tranh giành với quý nhân sao?”

A Khác nói cứng: “Đệ mặc kệ hắn có quý nhân nào, trước mặt thần phật không phân cấp thấp sang hèn chi cả, chỉ nhìn có thành tâm hay không. Đại diện kia không phải nha môn muốn trông là trông, đệ không tin hắn có thể vượt qua được? Tuy rằng nhà hắn nhiều tiền.”

“Phi...” Mộc Phi cúi người sát lưng ngựa cười không dậy được: “A Khác ơi A Khác có phải người bị tiểu nhị bên đó lừa rồi không? Nhà hắn không bệnh không tai họa, huống chi bình thường cũng chẳng nghe nói nhà hắn hết lòng tín phật như vậy, chuyện gì đáng để nhà hắn chạy từ xa tới như vậy, mất rất nhiều công sức đi thấp được nén hương đầu này? Hơn nữa cho dù có là sự thật, loại chuyện này hắn cũng đi làm âm lên cho tất cả mọi người cùng biết?”

A Khác vừa thẹn vừa giận, dậm chân nói: “Không phải như thế. Tiểu nhị đó không có gạt ta đâu, còn nói tiểu thư nhỏ tuổi hơn của nhà đó vừa khóc vừa ăn vạ, bắt cha của nàng nghĩ cách.”

Âu Tứ thiếu gia thân nhiên nói: “Nếu vừa khóc vừa ăn vạ, đã nói lên sự việc không hoàn thành, đệ vội cái gì?” Trong lòng hắn đã tin lời A Khác, lại đang đoán xem rốt cuộc là nguyên nhân gì khiến cho Hạ gia coi trọng chuyện này như thế? Lại còn dám mua chuộc quan chức trong kinh thành để đạt được mục đích này? Nếu Hạ Thụy Bội vừa khóc vừa ăn vạ, phải chăng có quan hệ tới Hạ Thụy Bội.

“Đúng vậy, vội cái gì? Trời sắp xuống cũng có người vốc dáng cao lớn gánh đỡ, từ từ sẽ tốt hơn, từ từ sẽ tốt hơn.”

Con ngựa của Mộc Phi thấy chủ nhân bộ dáng uể oải, cũng làm bộ uể oải đi theo phía sau mọi người.

A Khác xông lên dùng sức đánh vào mông ngựa của Mộc Phi: “Ta muốn đi trước canh chừng, tránh để nhà hắn đi hỏi lộ Lão hòa thượng.”

Con ngựa của Mộc Phi bị đau kêu một tiếng phóng vọt lên trước, suýt nữa đem Mộc Phi hất văng xuống đất, thân mình Mộc Phi nảy lên giữa không trung, bộ dạng uể oải bị tiếng ngựa thét chói tai làm bừng tỉnh, ghim chặt gây cương, tức giận mắng A Khác: “Người mà làm ta ngã chết, xem người đi làm sao.”

A Khác không để ý tới hắn, đánh ngựa chạy đến bên người Âu Tứ thiếu gia, thấp giọng cầu xin: “Tứ ca, đệ xin huynh, nhất định phải giúp đệ.” Cho dù hắn bại dưới tay người khác, cũng không thể thua trong tay ác phụ Hạ gia này.

Âu Tứ thiếu gia thân nhiên liếc nhìn hắn một cái: “A Khác, ta đồng ý sẽ cố hết sức giúp đệ. Chính đệ cũng phải nhớ kỹ một câu, phạt độ người hữu duyên. Tất cả đều phải xem duyên phận, nếu đệ thật sự thành tâm, nén nhang thấp cuối cùng cũng chẳng khác gì nén nhang mà hắn dùng tiền mua được đâu. Nhưng nếu như đệ chỉ muốn hơn thua với người khác, vậy thấp cũng như không thấp, đệ hiểu chưa?”

A Khác câu hiểu câu không nhìn hắn một cái, thấy vẻ mặt hắn nghiêm túc, đành phải giả vờ nghe rõ, đáp lại một câu: “Hiểu rồi.” Tóm lại hắn biết Tứ ca của hắn sẽ không hại hắn, đối xử với hắn tốt nhất là được.

Âu Tứ thiếu gia nhìn bộ dáng A Khác liền hiểu rằng hắn căn bản nghe không hiểu, nhẹ nhàng cười: “Ý ta nói, nếu đến lúc đó nguyện vọng của đệ không thể đạt được, đệ cũng phải tin rằng, phạt độ đã nghe thấy tâm nguyện của đệ, đang phù hộ cho đệ, Đệ phải hiểu rằng, mỗi năm chỉ có một ngày mùng tám tháng tư, người có thể thấp được nén hương đầu tiên cũng chỉ có một, nhưng trong mắt Phật tổ không chỉ có một người, mà là thiên hạ chúng sinh. Lúc này đã hiểu chưa.”

A Khác lên tiếng, hắn vẫn nghe không hiểu, nếu mọi người đều nói nén hương đầu tiên linh nghiệm nhất, thì phải đốt nén hương đầu tiên linh nghiệm nhất, tại sao Tứ ca lại dong dài như vậy?

Âu Tứ thiếu gia còn đang muốn giải thích thêm cho A Khác, đã thấy A Khác hào hứng hô lên: “Tứ ca, hoa đào ở đây vẫn còn chưa tàn?” Vung roi ngựa lên vọt tới.

Âu Tứ thiếu gia bất lực lắc đầu, bọn họ đi lên phía bắc, càng đi lên phía bắc mùa xuân càng tới muộn, nên vẫn có hoa đào, có gì kì lạ đâu? Tiểu tử này rõ ràng ngại phiền phức. Tiếc cười nhạo của Mộc Phi vang lên: “Lão phu tử, đệ tử của người chê người nhàm chán nha.”

Âu Tứ thiếu gia đang muốn phản bác lại, ven đường có người hô lớn: “Xin hỏi khách nhân phía trước có phải chính là Âu Thanh Cẩn Âu Tứ thiếu gia ở Tây Kinh không?”

Âu Tứ thiếu gia quay đầu lại, chỉ thấy một địa hán quần áo bất phàm đứng ở bên đường nhìn hắn tha thiết cười: “Tiểu nhân là Lý Thành. Công tử nhà ta lệnh cho tiểu nhân ở đây đợi Âu Tứ thiếu gia đã lâu rồi, không biết tôn giá có thể dời bước không?”

Lý Thành kia toàn thân mặc quần áo gấm vải hoa, trên mặt mặc dù có nét cười, nhưng bên trong lại chứa vài phần kiêu căng, nhìn qua không giống nô bộc, giống bộ dáng của quan chức có chút tiền đồ hơn. Một gã sai vặt gương mặt thanh tú dẫu hai con mắt mắt cương hoa yên gắm đứng ở xa xa, tư thế đứng thẳng cùng vẻ mặt cho thấy đã trải qua huấn luyện nghiêm khắc. Âu Thanh Cẩn vừa nhìn trong lòng liền cân nhắc, dùng những người như vậy làm nô bộc, e rằng thân phận không tầm thường.

Lý Thành thấy Âu Thanh Cẩn không nói lời nào đánh giá hắn, cũng không giận, cười hi hi nói: “Công tử nhà ta có một điền trang ở ngay gần đây, lúc này hoa đào nở rộ, đẹp không tả xiết. Ngài biết Âu Tứ thiếu gia qua đây nên cố ý chuẩn bị rượu nhạt, lệnh cho tiểu nhân đón ở đây, mời Âu Tứ thiếu gia đến ôn chuyện.”

“Công tử nhà người là ai?” Âu Thanh Cẩn không nhớ ra mình có quen người nào như vậy không. Bọn quý công tử, hắn quả thật quen biết không ít, có điều Lý Thành này có thể đảm bảo mình chưa từng thấy qua, càng không biết quen biết quý nhân nào có điền trang ở gần kinh thành.

Lý Thành mang vài phần kiêu căng cùng vài phần ra vẻ khiêm tốn: “Công tử nhà ta nói, năm đó hắn từng cùng Tứ thiếu gia uống rượu nói chuyện ở Đệ Nhất lâu, nói ra là Âu Tứ thiếu gia biết liền.”

Âu Thanh Cẩn giật mình cười: “Hóa ra là Minh công tử.” Trong lòng hắn đã thấy không đồng ý, cứ nói rõ ra là được, làm phải làm bộ bản thân rất bận rộn, không chịu nói ra tên mình còn muốn người khác phải đoán biết, tính cách vị quý nhân này không thay đổi chút nào. Hắn quay đầu lại nhìn Mộc Phi: “Ta còn có hau bằng hữu nữa.”

Lý Thành thấy quần áo Mộc Phi từ trên xuống dưới đều bạc phếch, có thể thấy không phải công tử thế tộc giàu có gì, liền xa xa giả bộ chấp tay nói với Mộc Phi: “Chủ nhân nhà ta hiểu khách, nếu có thể mời mấy vị công tử cùng đến, nhất định sẽ rất đổi vui mừng.”

Mộc Phi không quen vẻ cung kính của hắn, liếc mắt hỏi Âu Thanh Cẩn: “Là nhà ai?”

Âu Thanh Cẩn thấp giọng: “Là trưởng tử của Thọ Vương. Ta không quen biết hắn, không hiểu sao hắn lại mời ta? Không thể không đi được không tự dưng sẽ đắc tội với hắn.”

Mộc Phi gật gật đầu: “Tùy đệ, ra chỉ cần có rượu là được.”

Âu Thanh Cẩn gọi A Khác quay về, A Khác nghe nói muốn buông đại sự của hắn đi đến nhà người ta làm khách. Rất mất hứng chu môi lên không muốn đi. Bình thường hắn chịu nhiều áp lực, hiếm khi được thả lỏng và có thời gian phóng thích bản tính của mình, Âu Thanh Cẩn và Mộc Phi không muốn vì chuyện này ép buộc hắn, để cho hắn không vui.

Sau khi hai người thương lượng, Mộc Phi nói: “Đi, đưa người vào thành trước, để một mình Tứ ca của người đi, vậy được rồi chứ?”

A Khác vừa nghe, tươi cười rạng rỡ: “Tốt”. Nghĩ lại, lại cảm thấy mình bỏ mặc Âu Thanh Cẩn có vẻ không có nghĩa khí: “Tứ ca, một mình huynh có thể đi chơi được không?”

Âu Thanh Cẩn bật cười: “Ta cũng không hẳn là đi chơi, đệ cứ yên tâm đi đi.”

A Khác đợi hắn cam đoan xong, mới vui mừng đi cùng Mộc Phi. Thấy hai người đi xa, Âu Thanh Cẩn dẫn theo hai trưởng tùy từ từ đi theo Lý Thành.

Lại nói một hàng xe ngựa Hạ gia nhanh nhanh chóng chóng cuối cùng sau giờ Ngọ dừng ở trước cổng kinh thành xếp hàng chờ đợi tiến vào kinh. Hạ Thụy Hi nhìn xuyên qua khe màn dây áp hi vọng nhìn về thành thị trung tâm quyền lực của vương triều Đại Tần, tường thành phong trần sừng sững, mùi thương của binh lính thủ vệ dưới ánh mặt trời lóa ánh sáng lạnh. Binh lính luôn mang bộ mặt lạnh lùng bất biến, ác thanh ác khí xô đẩy người dân muốn vào thành, người dân thì về mặt lạnh nhạt thờ ơ.

Không ngoài dự đoán của nàng, chỗ này không có một chút bóng dáng của thành Bắc Kinh, cùng với thời đại nàng quen thuộc kia cuối cùng vĩnh viễn cách ở hai đầu thời không. Khóe miệng Hạ Thụy Hi không khỏi nhếch lên một nụ cười cay đắng và thất vọng, vì sao chính mình luôn ôm ảo tưởng không thực tế, vọng tưởng từ nơi này tìm được bóng dáng của Bắc Kinh? Cho dù là hai nơi giống nhau như thế nào? Cuối cùng nàng vẫn không thể vượt thời gian trở lại tương lai.

Hạ Thụy Bội nằm trong thùng xe như một bóng ma, lẳng lặng nhìn nhất cử nhất động của Hạ Thụy Hi, trong chớp mắt, nàng nhìn thấy vẻ bi thương cùng thất vọng của Hạ Thụy Hi lóe lên rồi biến mất.

Đương nhiên Hạ gia không phải chờ đợi quá lâu, cũng không phải xuống xe để binh sĩ thủ vệ kiểm tra, Đại tổng quản Hạ Ngọc sớm đã phái người đắc lực ở nơi này lo lót xong xuôi, chỉ còn chờ nghênh đón bọn họ vào thành.

Cho nên bọn họ chỉ chờ chưa tới một khắc, đã có người đi đến dẫn xe của họ vượt qua đám người ngựa đi vào, vào thế giới phồn hoa nhưng lạnh lẽo như băng kia.

Sự phồn hoa của kinh thành đương nhiên Tây Kinh không thể so sánh được, có điều loại phồn hoa này đối với người nhìn quen đô thị hiện đại phồn hoa Hạ Thụy Hi mà nói, vẫn chưa là gì. Trong tiếng cảm thán ngạc nhiên của bọn nha hoàn, nàng chỉ giả bộ hơi quét mắt nhìn ngó tình hình lại uể oải rút trở về.

“Tỷ cảm thấy kinh thành không tốt sao?” Hạ Thụy Bội nằm trên đất lạnh nói một câu.

“A?” Hạ Thụy Hi mở trừng hai mắt, không rõ vì sao nàng lại đột nhiên hỏi mình chuyện này.

“Muội cảm thấy hình như tỷ rất thất vọng, không có một chút hứng thú nào với kinh thành. Hay là tỷ cảm thấy kinh thành chưa đủ phồn hoa?” Ánh mắt Hạ Thụy Bội sáng lên.

Hạ Thụy Hi nghe vậy rung mình, chẳng những không giữ vững tinh thần, ngược lại càng uể oải không phấn chấn: “Không có tâm tư. Ta nghĩ tới chuyện kia liền cảm thấy chẳng có hứng thú gì nữa.”

“Tỷ cũng lo lắng sao?” Hạ Thụy Bội cuối cùng cũng tìm được một chút cân bằng, “Ta còn tưởng tỷ cho dù trời sập xuống mặt cũng không đổi sắc chứ.” Mỗi lần gặp chuyện nàng lại bối rối không biết làm sao, vừa khóc vừa ăn vạ, Hạ Thụy Hi luôn giữ vẻ mặt bình tĩnh tự nhiên, không chỉ không khóc, e rằng cả tóc cũng không rơi một sợi, sau mỗi lần như vậy nghĩ lại nàng đều tự thấy xấu hổ.

Hạ Thụy Hi cười tự giễu: “Tại sao ta lại không lo lắng?” Nàng dừng lại một chút, thấp giọng nói: “Có điều, người ta ai chẳng một lần phải chết, nên không quá để ý đến chuyện này. Bởi vì ta biết, rất nhiều chuyện cũng không do ta, cũng không do cha mẹ, đều phụ thuộc vào sự vui buồn của ông trời mà thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Gái Ế Không Hiền* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48: Một Hộp Son

Hạ Thụy Bội hiềm khi thấy đồng cảm với lời nói của Hạ Thụy Hi đến thế, dịu ngoan tựa lên vai Hạ Thụy Hi: “Nhị tỷ, tỷ nói xem phụ thân có thể nghĩ ra biện pháp nào không? Muội không muốn gả sang Tôn gia, cũng không muốn cả đời cứ ở trong nhà với tỷ.” Nói xong mắt lại rung rung.

Hiềm khi thấy đồng cảm với lời nói của nàng, Hạ Thụy Hi không nói gì ôm chặt lấy nàng, tuy rằng Hạ Thụy Bội đã nghe lời dịu ngoan hơn một chút, nhưng Hạ Thụy Hi vẫn mong nàng có thể giương nanh múa vuốt như trước kia. Trước đây, hai người các nàng cho dù có cãi nhau long trời lở đất cỡ nào nhưng cãi nhau xong là xong, không cần phải suy nghĩ quá nhiều, lo lắng khổ sở quá nhiều. Hiện tại cho dù muốn cãi lộn, cũng không có sức mà cãi.

Bọn nha hoàn thấy tâm tình chủ nhân không tốt, đương nhiên cũng không dám quá vui vẻ, chỉ có thể liếc trộm nhìn đường phố nào nhiệt bên ngoài, không dám tươi cười như trước. Trong không khí nặng nề, xe ngựa chạy qua một con đường đá dài, dừng trước cửa một căn nhà nằm ở sâu trong ngõ nhỏ.

Sân nhỏ không thu hút, trước cửa có một đám đông già trẻ lớn bé quần áo sạch sẽ đang đứng đợi. Đám người kia sắc mặt cung kính, dưới sự dẫn dắt của một người gầy ốm mặc áo tơ dài đồng loạt hành lễ, to tiếng chào mừng chủ nhân đến. Hạ lão gia cố gắng đè nén buồn bực trong lòng, ôn hòa chào hỏi với một người hầu, đặc biệt hòa nhã nói chuyện với người gầy ốm kia. Người gầy ốm kia ân cần dắt ngựa cho Hạ lão gia, chỉ huy người ra mở cửa, dắt xe ngựa của tỷ muội Hạ Thụy Hi vào sân, cười hi hi thỉnh thoảng thấp giọng nói vài câu với Hạ lão gia, tiếng nói quá thấp, Hạ Thụy Hi dựng lỗ tai lên cũng không nghe rõ nửa phần.

Hạ Thụy Hi xuống xe ngựa ở cửa thứ hai, nàng mới phát hiện ra viện này không những vẻ ngoài tầm thường, mà bên trong cũng không thu hút, không có hoa cỏ non bộ, chỉ có một vài cây cối bình thường miễn cưỡng gọi là trang trí mà thôi. Hạ Thụy Bội càng thất vọng vạn phần: “Phụ thân ở đây còn chẳng tốt bằng nhà chúng ta?” Vốn dĩ nàng tưởng, cửa cái trong kinh thành cho dù không thể vượt được Hạ phủ ở Tây Kinh, nhưng cũng không thể kém quá được, ai ngờ đơn sơ như vậy.

Hạ lão gia khẽ thở dài: “Chúng ta không hay sống ở đây nên không cần bày vẽ. Mà trong kinh thành chi phí đắt đỏ, cái gì cũng đắt hơn ở Tây Kinh rất nhiều. Con chú xem thường viện này, số tiền để mua nó cũng đủ để mua một tòa đại viện bậc nhất ở Tây Kinh.” Tây Kinh là gia sản tổ tiên, là chỗ ở thường xuyên của một nhà già trẻ, nếu không xa hoa, tinh xảo, thì người ngoài sẽ nói gì. Nhưng nơi này ở dưới chân thiên tử, quá nhiều quý nhân, gia đình giàu có lại không có quyền thế gì như Hạ gia đương nhiên cần phải nhún nhường, càng bớt gây chú ý càng tốt.

Hạ Thụy Bội là một đứa trẻ vô tâm, nàng không rõ mục đích thật sự của Hạ lão gia: “Cho dù như vậy, nhưng người thường xuyên đi đến kinh thành, năm nào cũng phải ở lại đây chừng một hai tháng, làm vậy thật thiệt thòi cho cha? Kiểm tiền để làm chi? Không phải để lấy ra dùng sao? Nhà chúng ta không phải không thể mua được một cái viện tốt.”

Đây cũng là do nàng có ý hiểu thuận, Hạ lão gia mỉm cười: “Như vậy là được rồi. Nơi này quý nhân nhiều như mây trên trời, mấy người nhà chúng ta... món tiền nhỏ nhà chúng ta không thể so sánh với mấy người đó được. tỷ muội hai con nếu cảm thấy không hài lòng với đồ dùng thì bảo Hạ Ngọc đi mua đồ mới là được.”

Hạ Thụy Hi biết câu chuyện to đốn gió, đương nhiên gật đầu đồng ý với chuyện Hạ lão gia cẩn thận như vậy. Hạ Thụy Bội cũng nói: “Phụ thân. Nếu nhà chúng ta bạc không đủ dùng, trong kinh thành này mọi thứ lại đắt đỏ, vậy sao phải nuôi nhiều người như vậy? Chúng ta ít người, không thường xuyên ở lại đây, lần này đưa đến nhiều người như vậy, viện cũng không lớn, chuyện này cũng không thường xuyên, chẳng phải lãng phí sao?” Ý muốn nói quá nhiều người ăn không ngồi rồi.

Lời vừa nói ra, tất cả người hầu trong viện đều giật mình sợ hãi, trộm nhìn về phía vị Tam tiểu thư này chưa thấy mặt, nhìn qua hãy còn nhỏ tuổi. Không biết bọn họ làm gì khiến cho vị chủ nhân này không vừa mắt, vừa mới xuống xe đã muốn cắt giảm tôi tớ. Người gầy ốm mặc áo tơ kia nhanh chóng liếc mắt quét nàng một cái, lại nhanh chóng hạ mắt xuống.

Nha đầu kia thật sự trong đầu thiếu huyền căn, mới đến đã đắc tội với toàn bộ người ở đây. Hạ lão gia khẽ mắng: “Con biết cái gì? Trong kinh thành không như ở nơi khác, cần làm việc nhiều hơn, đi lại nhiều hơn, bọn họ cũng chẳng ăn không ngồi rồi.” Những người này ông nuôi đều có tác dụng. Tuy là nô bộc, nhưng cũng có ngàn vạn quan hệ với những nô bộc khác trong các nhà quyền thế ở kinh thành. Không nên coi thường những nô bộc này, đến khi có việc, thì mới lộ ra mạng lưới quan hệ khổng lồ vô hình này. Trước đó phải mất một số tiền lớn mới có thể có được mối quan hệ này, đâu dễ dàng giữ liên lạc lâu dài với một mối quan hệ vững vàng đáng tin cậy như vậy.

Hạ Thụy Bội còn muốn nói thêm, đã bị Hạ Thụy Hi đẩy lên: “Đi. Nhân lúc sắc trời còn sớm, chúng ta đi xem trong phòng cần thêm đồ gì không. Cũng sớm để người ta sắp xếp thỏa đáng.”

Hạ lão gia chỉ vào người gầy ốm mặc áo tơ đứng bên: “Đây chính là Hạ Ngọc Hạ tổng quản ở trong kinh thành. Các con có việc gì cứ đến tìm hắn.”

Người gầy ốm kia cười hi hi tiến lên hành lễ với hai tỷ muội: “Tiểu nhân Hạ Ngọc tham kiến nhị vị tiểu thư. Các tiểu thư nếu có gì cứ dặn dò, cứ sai người đến nói với tiểu nhân một tiếng là được.”

Hạ Thụy Hi thấy Hạ lão gia khá coi trọng hắn, lại nghĩ tới người có thể ở lại trong kinh thành độc bá một phương hẳn rất khéo léo, tài giỏi, vẫn nên khách khí một chút sẽ tốt hơn. Liền cười hi hi khom người chào Hạ Ngọc: “Nhờ đại tổng quản, Đại tổng quản vất vả rồi.” Hạ Thụy Hi chỉ khẽ gật gật khóe miệng đem thân mình nghiêng sang một bên.

Hạ Ngọc cười nói lớn: “Người nhà lão gia cũng bình dị gần gũi như vậy, không chê hạ nhân chúng ta. Có chủ nhân như vậy thật sự là đám tiểu nhân phải tu luyện phúc khí từ ba kiếp trước.” Rốt cuộc là người làm đại tổng quản, câu đầu tiên đã đem tất cả mọi người ở Hạ gia gộp chung lại, hơn nữa nịnh vừa

đu. Ngay cả Hạ Thụy Bội cũng không nhìn được cười lộ lên, tiếp đó nhìn người gầy ốm này cũng thấy thuận mắt hơn.

Sau khi làm yên lòng chủ nhân, mới cười hi hi nói: “Các chủ nhân, trong phòng bếp đã chuẩn bị xong cơm trưa. Các chủ nhân muốn ăn cơm trước rồi rửa mặt chải đầu, hay là chải đầu rửa mặt xong rồi ăn? Tiểu nhân còn đi sắp xếp.”

Hạ lão gia nói: “Thời gian không còn sớm, cứ cơm nước xong rồi tiếp tục sắp xếp đi.”

Đợi đến khi cơm trưa được mang lên, nhìn những món ăn kia, Hạ Thụy Hi càng phải nhìn Hạ Ngọc Hạ tổng quản bằng một con mắt khác. Thức ăn kia sắc hương vị đều đủ, chưa nói gia vị phối hợp rất chuẩn, chỉ cần thấy đồ ăn đặc sắc của kinh thành, lại có hương vị đồ ăn của Tây Kinh, tất cả còn là các món ba cha con thích ăn nhất. Hạ Ngọc đi theo Hạ lão gia một thời gian dài, biết rõ sở thích của Hạ lão gia cũng không khó hiểu, nhưng điều kì lạ nhất chính là chưa từng gặp mặt tý muối hai người lần nào đã biết từng li từng tí sở thích của cả hai, chỉ bằng phần này tâm tư đã thấy ngồi ở vị trí Đại tổng quản của kinh thành cũng không uống.

Hạ lão gia không có tâm trạng muốn dùng cơm, chỉ ăn vội vàng một vài miếng liền buông bát xuống, vừa dặn dò Hạ Kim hầu hạ ông tắm rửa, chuẩn bị bái thiếp, vừa nói với tý muối Hạ Thụy Hi: “Lát nữa hai người các con cứ tự động ăn cơm chiều không cần chờ ta, ta ra ngoài có việc không biết khi nào mới trở về.”

Hạ Thụy Hi biết ông nhất định vì chuyện thấp nén hương đầu kia muốn đi tìm người giúp đỡ, không khỏi có chút đau lòng: “Phụ thân không nghỉ ngơi một lát sao? Cười ngựa nửa ngày cũng đã mệt, nghỉ một chút uống chén trà nóng được không?”

Hạ lão gia lắc đầu: “Không được, đi tìm người giúp lúc này đã là chậm. Còn không biết có thể tìm được người giúp hay không nữa.” Nói xong vội vàng rời đi, Hạ Ngọc đưa tới một bà vú họ Đường thường ngày phụ trách sinh hoạt ăn uống của tý muối hai người, cũng vội cáo lui, đi theo Hạ lão gia ra cửa.

Hạ Thụy Hi cảm thấy trong cổ họng như nghẹn một khối lớn, ngăn người nhìn một bản mỹ thực cái gì cũng nuốt không trôi.

Bọn nha hoàn thu dọn phòng ở xong, lại tới mời các tiểu thư đi nghỉ tạm. Hạ Thụy Bội nhìn tất cả những món đồ trang trí trong phòng đều không vừa ý, sai vú Đường trước khi trời tối phải đem tất cả rèm trướng, chăn đệm, lót ghế, bình hoa tất cả đều đổi hết. Vú Đường cười đồng ý, trước khi lui xuống còn cẩn thận hỏi Yến Nhi tất cả những sở thích của Hạ Thụy Bội, vừa đi đến phòng Hạ Thụy Hi một tiểu nha hoàn đã chạy tới nói: “Đường ma ma, Nhị tiểu thư vừa ngủ.”

Vú Đường nhất thời khó xử, đây là lần đầu tiên bà tiếp xúc với Hạ Thụy Hi, đương nhiên không dám gọi Hạ Thụy Hi dậy. Muốn đòi cho Tam tiểu thư trước, lại sợ đắc tội với Nhị tiểu thư, nếu tự ý đi mua, lại sợ chủ nhân không vừa ý, nói bà tiêu tiền hoang phí. Đang khó xử, thấy Uyển Nhi từ bên cạnh đi tới, vội gọi Uyển Nhi cười bồi nói: “Uyển Nhi cô nương, Nhị tiểu thư thích cái gì, nói cho lão bà từ, lão bà từ còn đi đặt mua cho xong?”

Uyển Nhi vốn định kêu vú Đường đem thay đổi tất cả mọi thứ trong phòng Hạ Thụy Hi, nghĩ lại, tự ý hành động chỉ sợ sẽ khiến cho Hạ Thụy Hi phản cảm. Hôm nay thà rằng nằng chẳng làm gì còn hơn để cho Hạ Thụy Hi càng chán ghét nằng thêm, liền cười nói: “Tự bà đi đến hỏi Nhị tiểu thư a? Như vậy cũng đâu phải bà thất lễ?”

Ánh mắt vú Đường lóe lên, thấp giọng nói: “Không phải Nhị tiểu thư mới ngủ sao? Ta không dám đánh thức nàng. Với cả nghe nói tính tình Nhị tiểu thư không tốt, rất khó hầu hạ, lão gia lại đặc biệt cưng chiều, nên cố tính đi đến gặp người để tìm hiểu thêm một chút kinh nghiệm.”

Coi thường Nhị tiểu thư, chính là coi thường mình, điều này Uyển Nhi vẫn tự ý thức được, liền cười lạnh nói: “Bà nghe ai nói vậy? Người mới từ Tây Kinh đến, các người đã biết? Tiểu thư của chúng ta ôn nhu hiền thực, biết thi thư đạt lễ, đây là điều tất cả mọi người đều rõ như ban ngày. Bà hỏi được Tam tiểu thư lại không hỏi được Nhị tiểu thư? Khó trách trong phủ có người nói người ở trong kinh các người khinh thường người ở trong phủ Tây Kinh bọn ta, hóa ra là sự thật, tiểu thư của chúng ta cần gì, đợi buổi tối lão gia trở về sẽ nói với lão gia, không vội, bản thân bà mau đi chuẩn bị cho Tam tiểu thư đi, đừng để Tam tiểu thư đợi lâu sốt ruột.” Nói xong xoay người muốn đi.

“Ôi ôi, tại cái miệng thói của ta đây mà.” Vú Đường vội giữ chặt nàng lại, cười bồi nói: “Bà cô, người thật sự làm ta sợ muốn chết. Ta không cố ý nói như vậy đâu, người đừng tưởng thật. Người hầu chúng ta đều không dễ sống, ai mà không muốn được chủ nhân ưa thích cơ chứ? Các người cũng giống như ta vậy thôi mà?” Nói xong dúi một vật vào trong tay Uyển Nhi: “Một chút quả mọng, xin cô nương vui lòng nhận cho?”

Uyển Nhi nhìn xuống, một chiếc hộp tinh xảo mang theo một mùi thơm dễ chịu, mở ra vừa nhìn, sắc son bên trong màu sắc thuần túy, hương vị tinh tế ngọt ngào, không khỏi cười nói: “Hóa ra là son ở Nhã Phụng Trai, người cũng thật là, rộng rãi quá.” Ở trong lòng nàng lại đang thầm nói, người trong kinh quả nhiên khác thường, chỉ một bà vú thôi như vậy lại có thể vừa ra tay đã là đồ của Nhã Phụng Trai, món đồ tuy bình thường, so ra kém đồ xa hoa các tiểu thư thường dùng, nhưng cũng đáng giá một tháng tiền tiêu vặt của nàng.

Vú Đường cười híп chặt mắt: “Cô nương quả thật có mắt nhìn.”

Uyển Nhi kiêu căng cười: “Ta đi theo tiểu thư nhiều năm như vậy, chưa được ăn thịt heo, nhưng cũng phải nhìn thấy heo chạy rồi chứ?”

“Đó là, cô nương hiểu biết rộng thôi.” Vú Đường tăng bốc hai câu, chuyển hướng chính đề: “Vị chỗ Nhị tiểu thư?”

“Bà cầu làm người.” Uyển Nhi đem hộp son trong tay nhét lại vào tay vú Đường, chỉ chỉ Thuần Nhi đang ở xa xa cúi đầu thu dọn hương hòm: “Có nhìn thấy không, đó mới là tâm phúc của Nhị tiểu thư, bà phải đi cầu nàng, hiểu chưa?”

Vốn dĩ vú Đường nhìn cách ăn mặc và khí độ của Uyển Nhi hơn Thuần Nhi rất nhiều, tuổi cũng lớn hơn một chút, cho nên mới chắc mẫm rằng nàng là đại nha hoàn, ai ngờ lại nhìn nhầm rồi. Không khỏi thầm mắng mình không có mắt, nhưng vật kia cũng khó mà lấy lại, cười gượng hai tiếng lại nhét vào: “Lão bà từ biểu cô nương, nào có đạo lý cầm lại?”

Uyển Nhi cười rất dịu dàng, cuối cùng vẫn không nhận đồ của bà ta: “Bà cứ coi như ta hiểu được tâm ý của bà là được rồi. Thứ này giá trị không rẻ, bà vẫn nên cầm đi tặng cho Thuần Nhi làm chính sự quan trọng hơn.” Nói xong cười liền đi, đi cách đó không xa, thấy chung quanh không có người chú ý nàng nhanh chóng tìm một chỗ bí mật ẩn nấp quay lại xem.

Chỉ thấy Vũ Đường do dự một chút, đi về phía Thuần Nhi, thấp giọng cười nói: “Chào Thuần Nhi cô nương.”

Thuần Nhi nghe tiếng quay đầu lại xem, cười rạng rỡ, cúi chào: “Ma ma có việc gì thế?”

Vũ Đường thân thiết cầm tay nàng, nhìn lên nhìn xuống một phen rồi tăng bốc: “Cô nương quả thật có tướng mạo tốt, hiếm thấy một người tuổi nhỏ tài giỏi lại khiêm tốn đến thế, đi đường xe ngựa mệt nhọc, vẫn không nghỉ ngơi, vội vàng thu dọn đồ đạc. Khó trách tiểu thư yêu thích, lão bà tử thấy thật sự bội phục.”

Chưa từng có ai tăng bốc Thuần Nhi đến thế. Thuần Nhi bị tăng bốc cảm thấy ngượng ngùng, cúi đầu: “Ma ma quá lời, hầu hạ chủ nhân là bổn phận của Thuần Nhi.”

Vũ Đường lại biểu đạt ý kính trọng với Nhị tiểu thư một phen, hỏi: “Nhị tiểu thư cần gì cứ nói với lão bà tử, lão bà tử còn chuẩn bị sớm.”

Thuần Nhi lắc đầu: “Hiện tại Nhị tiểu thư đang ngủ.” Tâm tình Hạ Thụy Hi không tốt sau khi trở về phòng liền rửa mặt rồi nằm vật xuống, đã dặn dò người khác không được quấy rầy.

“Cho nên mới đến nhờ cô nương a?” Vũ Đường lấy hộp son kia nhét vào trong tay Thuần Nhi, Thuần Nhi chưa từng gặp phải tình thế như vậy, mặt đỏ lên liên tục xua tay không chịu: “Không được, chuyện này phải hỏi qua ý của tiểu thư mới có thể làm. Trước tiên ma ma cứ chuẩn bị tốt cho Tam tiểu thư đi, Nhị tiểu thư nhất định sẽ không nghĩ gì đâu.”

Vũ Đường vẫn không nghe, nhét vào trong tay nàng: “Cô nương coi thường lão bà tử phải không? Đợi tiểu thư tỉnh, còn muốn nhờ cô nương nói tốt vài lời thay lão bà tử.”

“Không phải ta...”

“Không phải thì nhận lấy, nếu không chính là coi thường lão bà tử, không chịu nói tốt vài lời giúp lão bà tử trước mặt tiểu thư, chúng ta là người một nhà, nói không chừng thế nào cũng còn có ngày phải nhờ vả lẫn nhau.” Vũ Đường kiên quyết nhét hộp son vào trong tay Thuần Nhi, biến đi nhanh như chớp, mặc cho Thuần Nhi kêu thế nào cũng không quay đầu lại.

Yến Nhi bất đắc dĩ phải nhận hộp son kia. Uyển Nhi thấy Thuần Nhi đứng ở trong sân xem xét hộp son, nhẹ nhàng cười, xoay người lại.

Thuần Nhi thu dọn xong rương hòm, thấy Hạ Thụy Hi vẫn chưa tỉnh, bản thân thì lời thôi bản thủ, liền nhờ Uyển Nhi trông Hạ Thụy Hi dùm, nàng đi tắm qua một cái. Đợi nàng trở về, Hạ Thụy Hi đã tỉnh.

Uyển Nhi vừa chải đầu cho Hạ Thụy Hi, vừa thấp giọng giảng giải tình hình trong kinh thành như thế này, thế kia. Thấy Thuần Nhi tiến vào, nhìn nàng cười quý dī, lấy một cây trâm bạc gắn san hô hồng cài cho Hạ Thụy Hi, nhìn trái phải cẩn thận một phen, nịnh hót nói: “Tiểu thư đeo cái gì cũng đẹp.”

Hạ Thụy Hi gật đầu, thản nhiên liếc mắt nhìn Thuần Nhi một cái: “Cả ngày nay hai người các người mệt mỏi rồi, đi nghỉ một lát, đến giờ cơm chiều lại tới hầu hạ.”

Uyển Nhi mang theo nụ cười thỏa mãn cáo lui. Thuần Nhi miễn cảm cảm thấy không khí có chút bất thường, đứng ở một bên không chịu đi: “Tiểu thư, nô tì không mệt, nô tì có việc muốn bẩm báo với tiểu thư.”

Hạ Thụy Hi phát phát tay: “Người nói đi.”

Thuần Nhi vội đem chuyện của Vũ Đường bẩm báo, nói: “Nô tì không dám báo bà ta đòi những vật gì, chỉ nói đợi tiểu thư tỉnh sẽ hỏi lại ý tiểu thư rồi mới quyết định. Bà ta liền đưa vật này cho nô tì.” Nàng liền cầm hộp son kia hai tay đưa lên: “Nô tì không dám nhận, nhưng Vũ Đường nói nô tì không nhận tức là coi thường bà, ném vào trong lòng nô tì rồi đi, nô tì không còn cách nào khác phải nhận lấy, hiện tại giao lại cho tiểu thư.”

Hạ Thụy Hi liếc mắt nhìn hộp son kia một cái, không hài lòng: “Bà ta đưa cho người, thì người cứ nhận lấy đi. Không có việc gì thì nghỉ ngơi đi.” Chuyện này nàng vừa tỉnh dậy đã nghe Uyển Nhi nói, đương nhiên Uyển Nhi không có ý gì tốt, nhưng mà nàng nghe thấy cũng thú vị. Trong kinh thành này quả nhiên không giống ở Tây Kinh, ngay cả nô tì ở đây, cũng biết chút ít, còn rộng rãi phóng tay như vậy, xem ra hạ nhân trong kinh thành không phải hạng nô tài nhà giàu bình thường, cũng không phải hạng tính quái bình thường.

Thuần Nhi hoảng sợ, tưởng rằng Hạ Thụy Hi đang trách mình, quý “bùn” một tiếng xuống đất: “Nô tì không nên nhận đồ của bà ta, nô tì đem đi trả lại cho bà ta.”

Hạ Thụy Hi đành phải buông sách xuống: “Người, đồ đã nhận lấy rồi, ta cũng không có ý trách tội người. Lúc này người đem trả lại cho bà ta, chẳng phải muốn đắc tội với bà ta sao? Dù sao cũng chính tay bà ta đưa cho người, cứ lấy mà dùng, dù sao trước giờ người cũng chưa từng xài qua loại nào tốt như thế này.”

“Tiểu thư, lúc trước nô tì không nên nhận đồ của bà ta.” Thuần Nhi càng sợ càng hiểu lầm, tưởng rằng chủ nhân đang trách nàng lo liệu mọi chuyện không tốt, bây giờ đã trót rồi thì phải làm đến cùng.

Thật là một nha đầu ngu ngốc, Hạ Thụy Hi thở dài, kéo nàng đứng lên: “Thuần Nhi, bà ta tặng đồ cho ngươi có phải muốn cầu ngươi cái gì không? Cầu ngươi tới tốt cho bà vài câu có phải không?”

“Nó thì không có.”

“Vậy thì thế nào? Loại chuyện như thế này, người ra nhất định muốn tặng đồ cho ngươi, ngươi không chịu nhận, sẽ đắc tội với người, sau này muốn nhờ các nàng làm chuyện gì, ngoài miệng các nàng không nói gì nhưng cũng sẽ thầm khiến cho ngươi không thoải mái. Tuy ngươi nhận lấy, nhưng không thực sự làm chuyện có lỗi với ta, cũng không giấu diếm ra, đây không tính là bất trung.”

Thuần Nhi đứng nguyên tại chỗ sau khi suy nghĩ một lúc lâu, cười hi hi cầm hộp son kia: “Nô tì hiểu ra rồi, tạ ơn tiểu thư ban thưởng.” Nếu nàng nhận rồi bầm báo với Hạ Thụy Hi quả nhiên không sai, nếu nàng che giấu, mới là sai, cho nên cần tạ ơn Hạ Thụy Hi ban thưởng, chứ không phải cảm ơn người đã tặng đồ này cho nàng.

Hạ Thụy Hi đương nhiên hiểu ý của Thuần Nhi, thật sự là trẻ nhỏ dễ dạy.

Thuần Nhi trở về phòng, cầm hộp son trong tay thỏa mãn khua chân múa tay một phen, Uyển Nhi đứng trước cửa sổ chua chát nói: “Ngươi thật đúng là gặp vận may như chó gặp c*t. Thứ đắt như vậy cũng có người tặng ngươi.” Biết sớm như vậy, nàng đã nhận lấy trước.

Thuần Nhi cười nói: “Uyển Nhi tỷ, chúng ta dùng chung a?”

Uyển Nhi bĩu môi: “Ta không thèm, người ta đưa cho ngươi là của ngươi.” Lại đứng đó không đi.

Thuần Nhi kéo nàng trở lại: “Tỷ đối xử với ta tốt như vậy, cùng ta dùng chung đi.” Nói xong dùng cây trâm khều lên một ít thoa trên môi Uyển Nhi, sau khi thoa xong, khen: “Đẹp quá.”

Uyển Nhi đau lòng nói: “Nha đầu chết tiệt kia, cái này rất quý, sao lại khều nhiều như vậy? Dùng được hai lần đó.” Lại nói thêm: “Lương tâm của nha đầu ngươi vẫn còn chưa hồng mắt.”

Hai người đang cười đùa, một tiểu nha hoàn vội vàng đến gõ cửa: “Nhị vị tỷ tỷ, bà lớn trong kinh thành đến thăm tiểu thư, tiểu thư bảo các ngươi nhanh đi hầu hạ.”

Bạn đang đọc truyện *Gái Ế Không Hiền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Thấp Hương (1)

Cô bốn, chính là muội muội của Hạ lão gia năm đó tuy đã định thân rồi nhưng không có đồ cưới. Bà được gả cho một người họ Ngô làm quan bình thường ở kinh thành, tuy lấy chồng chậm hai năm, nhưng Hạ lão gia lại chuẩn bị cho bà rất nhiều của hồi môn nên nhà chồng quả thật vô cùng hài lòng, hơn nữa, mẹ chồng mới qua đời, liên chính thức quản lý gia đình. Đã nhiều năm như vậy, cho tới bây giờ bà vẫn không quên ơn của Hạ lão gia, bởi vậy đối với tỷ muội Hạ Thụy Hi đương nhiên vô cùng yêu thương. Vừa nghe nói cháu gái tới đây, vội vàng sắp xếp, mang theo túi lớn túi nhỏ quà cáp vội vã đi tới.

Bà cô này hình dáng cũng tương tự Hạ lão gia, bởi vậy không có nét nữ tính dịu dàng, bộ dạng không xinh đẹp, dáng người không thon thả, giọng gang nhưng nóng nảy, tính cách thẳng thắn, chuyện gì nhìn không vừa mắt, sẽ nói thẳng luôn, luôn mắng vợ chồng Hạ đại bá không nên thân, mắng tính tình Hạ Thụy Bội được nuông chiều nên cổ quái quá mức, mắng Hạ Thụy Hi lỗ mãng không ngoan hiền, nhưng cái này không ảnh hưởng đến tình yêu thương các cháu được xuất phát từ nội tâm của bà.

Khi Hạ Thụy Bội còn nhỏ từng gặp qua bà cô này vài lần, nàng không thích bà cô này lắm. Mỗi lần bà cô này thấy nàng, tuy rằng tặng cho nàng vô số quà cáp, nhưng sau đó một khắc liền trở mặt mắng nàng, không để lại cho nàng chút thể diện nào. Hạ Thụy Hi không biết tình cảm của tiền thân với bà cô này thế nào, nhưng nàng cũng chẳng để ý, chỉ cần đóng vai người tốt như bình thường là được.

Tỷ muội hai người quy củ hành lễ vấn an với cô bốn, Hạ Thụy Hi cười hai tay dâng trà: “Cháu gái đang nghĩ sáng sớm ngày mai sẽ đi tới nhà báỉ kiến cô, ai ngờ cô lại đến thăm chúng cháu trước, vậy là cháu gái không đúng rồi.”

Cô bốn uống một ngụm trà lớn nói: “Con của ta, là cô rất nhớ các ngươi, cho nên mới vội vàng chạy tới đây như vậy.” Vừa cười nói: “Vài năm không gặp, cũng đã lớn lên thành đại cô nương, hiểu biết không ít. Ha ha, càng ngày càng xinh đẹp.” Hai cháu gái thay đổi nhiều nhất chính là Hạ Thụy Hi, bóng dáng lỗ mãng trước đây không còn thấy nữa, vậy cũng là trong họa gặp phúc đi.

Hạ Thụy Hi then thùng cúi đầu: “Cô quá khen.”

Cô bốn thấy Hạ Thụy Bội ngồi nghiêm chỉnh bên cạnh, trên mặt tuy rằng đang cười, nhưng lại giống như đầu gỗ, trong lòng mặc dù biết nàng đang giả bộ nhả nhận lịch sự cho mình xem, lại cảm thấy không tẻ, cười nói: “Bội Bội những năm qua, cũng hiểu biết hơn rất nhiều.”

Hạ Thụy Bội cũng khiêm tốn vài câu. Cô bốn sai nha hoàn bưng mấy hộp son son thiếp vàng lên: “Lại đâu xem, đây là quần áo gần đây thịnh hành nhất ở trong kinh thành. Cô không có gì cho các người, nên chuẩn bị cho hai người những thứ này, nhìn có thích hay không, có hợp không? Nếu không thích ta sai người đem sửa.”

Hạ Thụy Bội và Hạ Thụy Hi vừa nhìn, con mắt liền sáng lên. Vải may quần áo trân quý, công phu thêu thùa tinh mỹ không cần phải bàn, màu sắc mịn màng lịch sự tao nhã, kiểu dáng khi còn ở Tây Kinh các nàng chưa từng thấy qua. Từ xưa đến nay nữ tử vẫn thích chưng diện, huống chi là hai thiếu nữ tuổi dậy thì các nàng? Hạ Thụy Hi thay mặt hai tỷ muội cảm ơn cô, ba người cùng nói chuyện phiếm một hồi. Cô bốn cũng ở lại dùng cơm chiều, đợi gặp nhị ca của mình.

Sau khi ăn cơm chiều xong một lúc lâu mới thấy Hạ lão gia mang theo bộ mặt mệt mỏi trở về. Lúc này Hạ Thụy Bội đã sắp không chịu nổi đến nơi, Hạ Thụy Hi cũng cười đến mức mặt sắp cứng ngắc, chỉ cảm thấy bà cô này cũng có nhiều điều tốt.

Hạ Thụy Bội thấy Hạ lão gia trở về, như được đại xá, nhanh chóng tìm cơ chuồn, Hạ Thụy Hi không dám đi theo. Nàng là con lớn, cho dù vẫn mệt, mệt lả lả, dù không chịu được nữa, cũng nhất định phải ở lại đón tiếp cô, chăm sóc phụ thân.

Hạ Thụy Hi dâng trà cho lão gia, tự đi sắp xếp nước ấm và cơm chiều. Đợi khi nàng trở về, đúng lúc nghe thấy cô bốn đang nói: “Bây giờ hai tỷ muội chúng nó đã trưởng thành, khác biệt càng lúc càng lớn. Hôm nay muội thấy, Hi Hi bình tĩnh kiên cường, khác xa lúc còn nhỏ, kế thừa rất nhiều ưu điểm của người nhà chúng ta. Còn Bội Bội thì vẫn còn điều ngoa mềm yếu, tính tình càng ngày càng giống đại ca đó, lúc nào cũng chỉ muốn lợi về mình. Sau này nhị ca vẫn nên nghiêm khắc với Bội Bội hơn mới được.”

Hạ lão gia nghe thấy nói con gái mình không tốt, tuy là em gái ruột, vẫn cảm thấy có chút không thoải mái, bèn vực nói: “Chúng ta đối với Bội Bội đã đặc biệt nghiêm khắc, bây giờ nó còn nhỏ, hai năm nữa sẽ khá hơn một chút thôi.”

Cô bốn cười lớn, không tranh luận với ông, nói: “Chuyện dâng hương là vì Hi Hi phải không? Hôm nay muội chờ ở đây chính vì muốn nói một tiếng với nhị ca. Có chuyện là thế này, nhị ca cũng đừng nên gấp quá, muội đã nghĩ rất nhiều, lão tam nhà muội tính khí rất ôn hòa, đối xử với mọi người cũng rất chân thành, Hi Hi so với hắn cũng chỉ lớn hơn nửa năm, không bằng để cho tỷ đệ hai người...”

Bà cô này nói thẳng quá, Hạ Thụy Hi vội khẽ ho một tiếng. Nghe thấy bên trong không có động tĩnh gì mới đi vào nói: “Phụ thân, cơm canh đã chuẩn bị xong. Hiện tại ngài có muốn dùng không?”

Cô bốn nói chuyện phiếm thêm vài câu, mới cáo từ rời đi. Hạ Thụy Hi tiễn nàng ra tới kiệu mời trở về. Đợi Hạ lão gia dùng cơm tối xong, Hạ Thụy Hi sai người chuẩn bị nước ấm, đích thân rửa chân cho Hạ lão gia. Kiếp trước mỗi khi nàng mệt mỏi, thích nhất là được ngâm chân trong nước ấm, sau khi ngâm xong, có thể giảm bớt vô số mệt mỏi.

Hạ lão gia cảm thấy không quen khi con gái tự mình làm chuyện như vậy, rốt cuộc không lay chuyển được ý tốt của Hạ Thụy Hi. Hạ Thụy Hi coi tất cho Hạ lão gia, thấy chân ông đã sưng không chịu nổi, nghĩ đến cũng vì nàng, không khỏi cảm động vạn phần. Hạ lão gia hơi béo, ban ngày đã cưỡi ngựa nửa ngày, vừa đến kinh thành vẫn ngựa không dừng vó đi tìm người, xin người giúp đỡ, cả ngày, không chút nghỉ ngơi, chân kia không muốn sưng cũng không được.

Hạ Thụy Hi yên lặng không nói gì, ngồi xổm trên mặt đất nghiêm túc rửa chân cho Hạ lão gia, mỗi một kẽ ngón chân, mỗi một đốt ngón chân, đều kỳ cọ rất cẩn thận, mát xa sạch sẽ mạnh yếu vừa phải.

Hạ lão gia vô cùng thoải mái, trong lòng ấm áp, chỉ cảm thấy vì con gái dịu dàng hiểu biết như vậy làm gì cũng đáng.

“Hi Hi, vừa rồi con đã nghe thấy lời cô nói có phải không?”

“Dạ.” Hạ Thụy Hi lên tiếng, buồn bực vô cùng, cô ở lại đây đợi Hạ lão gia mấy canh giờ e rằng vì câu nói kia mà thôi. Chẳng lẽ nàng thật sự thê thảm đến vậy, không gả được cho người ngoài, lại phải để người thân thu nhận giúp đỡ như một tên ăn xin ngoài đường vậy?

Hạ lão gia cẩn thận quan sát sắc mặt của Hạ Thụy Hi, khẽ nói: “Hôm nay ta đi tìm người nhưng cũng chẳng tìm được.”

“Con biết.” Khi ông bắt đầu đi vào, Hạ Thụy Hi nhìn sắc mặt của ông đã biết ông không thu được kết quả gì. Nàng chờ ông nói một câu, có phải nếu không thể thấp được nén hương đầu tiên kia thì sẽ đem nàng gả cho biểu đệ nhỏ hơn nàng nửa tuổi, chưa bao giờ gặp mặt ở nhà cô không? Để cho người ta thu nhận tên ăn xin không ai muốn này? Hạ Thụy Hi không tự giác mím chặt môi, nàng cũng chẳng cần!

Không hai hiểu con gái bằng cha, Hạ lão gia vừa nhìn vẻ mặt của Hạ Thụy Hi, đã hiểu ý của nàng, không khỏi thở dài thất vọng: “Ta cũng rất tiếc khi phải gả con đi xa như vậy.”

Hạ Thụy Hi khẽ nói: “Con bằng lòng gả cho người không có tiền, cũng không muốn bị đối xử như ăn xin, không muốn cách quá xa cha và nương.” Rồi nhà xa như vậy, nếu nàng giận đối với người ta, cũng chẳng có chỗ nào mà đi.

“Cái gì? Đối đãi như ăn xin?” Hạ lão gia ngạc nhiên, lập tức hiểu ra lòng tự trọng của Hạ Thụy Hi bị tổn thương, không khỏi cười khổ: “Cô của con có ý tốt, nàng thương con, tất nhiên sẽ không muốn con khổ. Tính cách của nàng chính là như vậy, nói chuyện thẳng thắn không lươn lẹo.”

Hạ Thụy Hi hừ nhẹ một tiếng, tự cầm khăn vải lau khô chân cho Hạ lão gia, thay vớ gầy sạch cho ông: “Nếu thật sự không nhờ ai được, ngày mùng tám

tháng tư, cứ để cho con gái nữ giả nam trang sớm đến trước cửa núi chờ đợi? Ngài phải thêm mấy người khỏe mạnh biết võ nghệ đi theo, nếu không có nhóm người nào quá độc ác thì chỉ cần tranh giành sẽ cướp được!”

Hạ lão gia buồn bực mãi mới thốt ra một câu: “Còn mấy ngày nữa, đến lúc đó nói sau.”

Hạ Thụy Hi hoảng hốt, đến lúc đó nói sau? Được hay không cũng quyết định ở lúc này, làm sao lại đến lúc đó nói sau được? Đang muốn nói thêm vài lời, Hạ lão gia phát phát tay: “Cả ngày con đã mệt mỏi rồi, nghỉ ngơi sớm đi, ta muốn ngồi một lát.”

Hạ Thụy Hi đành phải đứng dậy cáo lui: “Phụ thân bảo trọng thân thể, đi nghỉ ngơi sớm, con gái cáo lui.”

Khi nàng đi đến cửa, Hạ lão gia dường như mới nhớ ra nói với theo một câu: “Ngày mai sau khi ăn xong cơm chiều hai tỷ muội các con liền chuẩn bị đặc sản và lễ vật từ Tây Kinh, bảo Hạ Kim đưa các con đến nhà của cô.”

Hạ Thụy Hi sản sinh ra cảm xúc mâu thuẫn mãnh liệt: “Con không đi!” Nàng không muốn giống người được thương hại, biến mình thành con khi dễ người ta xem diễn trò.

Hạ lão gia không nhận được: “Hoang đường! Đây là lễ nghi tối thiểu, chẳng lẽ con lại không đi vấn an cô nương? Huống chi hôm nay cô đã đến thăm con trước!”

Cổ họng Hạ Thụy Hi đau buốt, không để ý xem nàng có mất hình tượng hay không, có quy củ hay không, ngang bướng dậm chân: “Con nhất quyết không đi! Con không muốn người ta nghĩ rằng con sa cơ thất thế! Cũng không muốn bị người ta đối xử như ăn mày!”

Sau khi đến nơi này làng luôn cẩn thận sinh hoạt, không dám lộ ra bản tính đích thực của mình, áp lực đã lâu lắm rồi. Hiện giờ hiếm khi được ngang bướng, không ngờ không nhận được nữa, nước mắt như suối. Hạ lão gia mắng thế nào, nha hoàn khuyên ra sao cũng không dịu xuống được.

Hạ lão gia thấy nàng mới nói vậy đã khóc, đau đớn như thế, muốn mắng cũng không mắng được. Không khỏi lên thờ dài một hơi, con gái cho dù dịu dàng hiểu biết thế nào, rốt cuộc cũng vẫn chỉ là một đứa bé gái mười lăm mười sáu tuổi, hơn nữa lại đề cập đến chung thân đại sự của nàng, có thể chịu đựng đến nước này đã không dễ dàng, làm sao có thể tiếp tục ép buộc được? Liền dịu giọng: “Chỗ cô của con, cho dù thế nào con cũng phải đi, có điều, phụ thân đồng ý sẽ không để con bị thiệt thòi là được.”

Hạ Thụy Hi vừa nghe, thấy có hi vọng, vội nâng hai mắt long lanh đầm lệ lên, thút thút nói: “Trương lai phụ thân sẽ không giống Phát Khiếu Hoa vội vàng đưa con gái đi lấy chồng chứ?”

“Nói gì vậy? Giống Phát Khiếu Hoa vội vàng đưa con gái đi lấy chồng?” Hạ lão gia lắc đầu thờ dài: “Nếu ta từng nghĩ giống như Phát Khiếu Hoa vội vàng đưa con gái đi lấy chồng, còn ở đây rồi loạn thế này sao?”

Hạ Thụy Hi nín khóc mỉm cười: “Con gái biết mà, phụ thân thương con gái nhất.” Nàng tính toán được voi đòi tiên: “Nếu con gái không tìm được một nhà môn đăng hộ đối, tương lai gả cho một người không tề, nhưng gia thế không được tốt lắm, cha và nương cũng sẽ không ghét bỏ con gái chứ?” Nàng rất tham lam, vừa muốn tìm được một người thỏa mãn yêu cầu của mình, lại không muốn bởi vậy mất đi sự yêu thương của vợ chồng Hạ lão gia.

“Cha và nương tại sao lại ghét bỏ con? Ngốc quá rồi? Nhanh đi ngủ! Mai phải dậy sớm.”

“Dạ!” lúc này Hạ Thụy Hi mới hài lòng bỏ đi.

Hạ lão gia ngồi dưới ánh đèn, lên tiếng gọi: “Hạ Ngọc, người vào đi, ngày mai chúng ta phải đến phủ Duệ Vương.”

Hạ Ngọc sắc mặt nghiêm trọng: “Lão gia đã nghĩ kỹ chưa? Nô tài đã nghĩ kỹ chuyện này, ngày vẫn nên cân nhắc thật kỹ. Chung thân đại sự của tiểu thư đương nhiên quan trọng, nhưng an nguy của một nhà già trẻ còn quan trọng hơn. Không cần thận một cái, liền bị cuốn vào trong trận phân tranh này, uổng công mấy năm nay lão gia cẩn thận không gây chú ý, vậy phải làm thế nào cho phải?”

Hạ lão gia giận dữ nói: “Đương nhiên ta biết chuyện này không thể qua loa được? Nhiều năm như vậy ta vất óc cố gắng tránh né những nhà quyền quý này, chính là không muốn bị kéo vào những chuyện tranh giành của họ. Nhưng chuyện ngày hôm nay, ta liền cảm thấy việc này ta không đi không được, người ta đã đưa cây thang ra chờ chúng ta đi tới? Nếu ta đi rồi, tất cả đều vui vẻ, nếu không đi, đợi đến khi người ta lấy đao dìm vào cổ lúc đó tất cả đã muộn rồi.”

Hạ Ngọc im lặng một lúc lâu gượng cười nói: “Lão gia không nên quá lo lắng, cát nhân sẽ có thiên tương, cùng lắm chỉ là trúng gió bình thường thôi, với khả năng của ngài, tất nhiên ra tay là bệnh sẽ tiêu trừ.”

“Cũng bởi vì chỉ trúng gió bình thường, bọn họ lại cố gắng nghĩ cách tới tìm ta, cho nên mới khiến ta lo lắng a.” Hạ lão gia tự cười giễu: “Hiện giờ chuyện này hổng hết thứ này đến thứ khác, khiến cho lão gia ta không thể không tin thật sự vận khí đang suy.”

Hạ Ngọc nói: “Nếu thật sự như thế, vậy cố gắng hết sức để Nhị tiểu thư đốt nén hương này không phải là xong sao? Khi đó chuyển vận cũng không phải việc khó.”

“Ta cũng muốn như thế, hai bên trái phải đều không tránh khỏi, đương nhiên muốn thử một lần.”

Ngày thứ hai Hạ lão gia đã dẫn theo Hạ Ngọc ra ngoài từ sớm, chỉ để lại Hạ Kim dẫn hai cô con gái đi đến nhà cô bốn.

Hạ Thụy Bội lo lắng nói: “Nhị tỷ, hôm qua muội quên hỏi phụ thân đã tìm được người chưa? Tỷ có hỏi không?”

Hạ Thụy Hi lắc đầu: “Cha nói đi muộn nên người ta không có nhà cho nên sáng nay mới đi sớm như vậy. Đợi lát nữa chúng ta đến nhà cô, muội cần phải chuẩn bị tinh thần ứng đối, có chỗ nào ta không làm được, muội cũng phải nói giúp ta một chút, đừng để người ta cười chuyện chúng ta.”

Hạ Thụy Hi tất nhiên đồng ý: “Tỷ muốn nói, chúng ta không thể để mẹ và cô mất mặt phải không?”

Hạ Thụy Hi lại sai người đem những thứ đưa sang nhà cô bốn kiểm tra lại một lượt, tin rằng không còn quên thứ gì mới ngồi lên kiệu rồi đi.

Vừa đi không bao lâu, kiệu đã ngừng lại, Hạ Thụy Hi ngồi bên trong kiệu nghe thấy có người kêu “Lão gia.” Vừa ló đầu ra thấy thân thái lão gia thoải mái dắt ngựa đứng bên đường nhìn nàng cười, trong lòng không khỏi vui mừng như điên, chuyện này đã xong rồi sao?

Quả nhiên thấy Hạ lão gia khẽ gật đầu, đưa tay ra hiệu mọi chuyện đều tốt khiến Hạ Thụy Hi nhất thời cảm thấy toàn thân thả lỏng, hận không thể nhảy phắt lên hô to ba tiếng. Không có chỗ trút ra, liền gọi Uyển Nhi lại: “Uyển Nhi, người mau đi nói cho Tam tiểu thư biết tin này, để cho nàng cùng vui mừng.”

Hạ Thụy Bội cũng vui mừng không thôi, tỷ muội hai người cố gắng nhịn cười, tới nhà cô bốn. Không có ý muốn ngồi lâu, chịu đựng vất vả lắm mới ở lại ăn cơm trưa, sau đó vội vàng cáo từ trở về. cả đường đi, Hạ Thụy Hi giống như người lọt vào trong giấc mộng huyền ảo không thể tin được. Nàng vốn dĩ không tin, cuối cùng tin, sau khi tin lại nghĩ rằng có thể đột được nén hương này không, thất vọng rất nhiều, cuối cùng lại có hi vọng, không thể không tin vào số mệnh.

Sau khi trở về mới biết được, chuyện này vốn không có hi vọng, nhưng bởi vì vừa mới có một quý nhân bị bệnh, Hạ lão gia bốc thuốc xong, bệnh khỏi sắc rất nhanh, người ta nhất thời vui mừng đồng ý chuyện này, còn nói, đây chẳng qua chỉ là một chuyện nhỏ mà thôi, không đáng để Hạ lão gia lo lắng như thế.

Bởi vì vui mừng, bởi vì có hi vọng, hai tỷ muội Hạ Thụy Hi quả thật rất vui mừng, nhanh chóng quen thuộc đường đi nước bước tổng viện này. Duy chỉ có một điều chính là, Hạ lão gia vội vàng điều dưỡng thân mình cho vị quý nhân kia, luôn trong cảnh vội vàng, đi sớm về khuya, hai tỷ muội Hạ Thụy Hi cũng chẳng gặp được ông, càng đừng nói đến chuyện cùng đi du ngoạn với các nàng.

Buổi sớm ngày mồng bảy tháng tư, Hạ Thụy Hi ngạc nhiên nhìn Hạ lão gia ngồi bên bàn điểm tâm, tuy rằng sắc mặt Hạ lão gia tiêu tụy, nhưng tinh thần không tệ, liền hỏi: “Phụ thân, hôm nay không bận sao?”

Hạ lão gia nói: “Ngày mai chính là mồng tám tháng tư, hôm nay con liền đi lên núi đi. Sáng sớm ngày mai, trong chùa sẽ chờ con thắp hương xong mới mở cửa.”

“Tốt như vậy sao?” Có thể kích thích sự phẫn nộ của dân chúng hay không? Nghìn người kia làm vậy cũng chỉ vì điều gì? Hạ Thụy Hi vẫn còn có chút lo lắng.

Hạ Thụy Hi không cho là đúng nói: “Có gì mà không tốt? Nếu không làm sao mới tốt? Ta còn đi cầu xin người khác làm gì? Ta không có thời gian, để con đi cùng cô. Đến lúc đó tất cả con cứ nghe theo sự dặn dò của cô là được.”

Hạ Thụy Hi nghe Hạ lão gia bảo không đi, có chút thất vọng, nhưng cũng hiểu rằng Hạ lão gia không được, liền nói: “Mọi chuyện phụ thân nên cẩn thận một chút, thân thể của mình quan trọng hơn.”

Hạ lão gia mỉm cười: “Ta biết rồi.”

Hạ Thụy Bội gảy com trong bát nói: “Con cũng muốn đi. Tỷ tỷ thắp nén hương đầu, con sẽ thắp nén hương thứ hai, con cũng muốn đi cầu phúc xin quẻ.”

Hạ lão gia ngạc nhiên một chút, không nói gì.

“Cho dù không thể thắp được nén hương thứ hai, con chỉ cần xin quẻ, dính một chút phúc khí cũng được. Con nhất định sẽ không gây phiền phức gì cho nhị tỷ và cô, gần đây con đã hiểu chuyện lên rất nhiều, có phải vậy không Nhị tỷ?” Hạ Thụy Bội lay lay tay áo Hạ Thụy Hi, ý bảo nàng nói đỡ giúp mình.

Hạ lão gia có chút khó xử, muốn đồng ý đi, lại sợ Hạ Thụy Bội không hiểu chuyện sinh sự, phá hỏng đại sự, nếu không đồng ý, yêu cầu này của Hạ Thụy Bội không hề quá đáng chút nào, không đồng ý cũng có chút bất công, không khỏi đưa mắt nhìn Hạ Thụy Hi.

Hạ Thụy Hi nghĩ, Hạ Thụy Bội muốn đi thì cứ để nàng đi, cô có bốn trăm tuổi, nàng cũng không sợ Hạ Thụy Bội bày trò gì.

Liền cười nói: “Phụ thân cứ để Bội Bội đi cùng, con sẽ chăm sóc tốt cho nàng.”

Hạ lão gia mới vừa gật đầu, Hạ Thụy Bội đã vui mừng hân hoan nhảy phắt dậy: “Cám ơn cha! Cám ơn nhị tỷ!” Liền tục không ngừng chạy tới bắt Yến Nhi chuẩn bị quần áo phục trang cho nàng, yêu cầu chỉ mặc quần áo thời thượng cô bốn mới đưa tới, lại sai người đến mượn cây râm vàng rồng gắn hồng bảo thạch trước Hạ phu nhân cho Hạ Thụy Hi.

Hạ Thụy Hi không muốn cho mượn, liền bảo để quên ở Tây Kinh, không có mang theo. Có lẽ tâm tình Hạ Thụy Bội tốt, có lẽ nàng đã đạt được mục đích không muốn Hạ Thụy Hi đeo cây trâm này ra ngoài đoạt nổi bật của nàng, tóm lại nàng không làm phiền nữa. Đây coi như là một khởi đầu tốt đẹp, khiến cho trong lòng Hạ Thụy Hi thở phào thoải mái một chút, có điều vị cô kia không có để đối phó như trong tưởng tượng của nàng.

Chương 50: Thấp Hương (2)

Khi đó Hạ Thụy Hi vừa chuẩn bị xong, cô bốn đã dẫn theo một đám bà vú và tức phụ (*gái đã có chồng*) tay chân thô to từ Ngô gia đi tới. Cô bốn vừa nhìn thấy cách ăn mặc của Hạ Thụy Hi, liền nhíu mày: “Cháu ăn mặc kiểu gì vậy? Định đi tham gia thi hội, hay là đi dự tiệc rượu?”

Hạ Thụy Hi cảm thấy quần áo trên người mình cũng không có cái gì không ổn, tương xứng với thân phận địa vị của mình, không quá mức lòa lẹt, cũng không khiến người khác coi thường.

Cô bốn nói: “Váy dài như vậy, còn đi hải để mềm? Lại còn tô son trát phấn dày như thế, đeo nhiều trang sức vậy? Đi thay đổi lại toàn bộ đi.” Chỉ vào Uyển Nhi và Thuần Nhi nói: “Đi tìm cho tiểu thư các người một bộ váy ngắn đơn giản, đổi sang một đôi hài đi đường đế cứng một chút. Tháo hết trang sức trên người nàng ra, chỉ để lại một cây trâm bạc búi tóc thôi, đem toàn bộ son phấn trên mặt rửa sạch sẽ. Động tác nhanh lên, thời gian đã muộn rồi.”

Từ xưa đến nay Hạ Thụy Hi tô son đánh phấn thường rất mỏng, thấy bộ dạng nói quá hắt hăm khoa trương sai khiến người khác của cô bốn cảm thấy không thoải mái, nhưng nàng không muốn để Hạ lão gia lo lắng, cũng không muốn để mọi người không thoải mái, cười híp mắt nhẫn nhịn.

Quần áo Hạ Thụy Bội cũng rất bắt mắt, có chút không đồng tình nói: “Cô, cháu cũng phải thay đồ sao?”

Cô bốn liếc mắt nhìn nàng một cái: “Cháu muốn đổi thì đổi, không muốn đổi cũng không sao cả.”

Hạ Thụy Bội nhìn lên, thấy cô bốn ăn mặc hoa lệ như vậy, so với chính mình chỉ hơn chứ không kém, có thể thấy được đi lên núi lễ Phật không cứ phải ăn mặc giản dị. Lại thấy Hạ Thụy Hi đã rửa sạch mặt, chỉ cài một cây trâm bạc, quần áo toàn thân trắng tinh sạch sẽ cực kì đơn giản đi ra, toàn bộ chẳng khác gì với một nha hoàn, liền hạ quyết tâm không thay đồ, sợ sẽ mất thể diện của mình.

Cô bốn lại bảo Hạ Thụy Hi xoay người một vòng cho bà xem, nói váy của nàng vẫn dài, phải may cao lên thêm một đoạn nữa, Hạ Thụy Hi cũng theo lời thực hiện. Chuẩn bị nửa ngày cô bốn mới hài lòng với cách ăn mặc của Hạ Thụy Hi, tuyên bố xuất phát, đoàn người chậm rãi hướng đến Vạn Phật Tự nổi danh ở ngoại thành kinh thành mà đi.

Ngựa vừa tới chân núi liền dừng lại. Hạ Thụy Hi im lặng ló đầu ra bên ngoài xem xét, chỉ thấy một ngọn núi xanh tươi. Trên núi có thể lờ mờ thấy từng đám mây hồng mây tía hòa cùng một mé đầu hồi nhà trắng như tuyết. Dưới chân núi không phải quá vắng vẻ, còn rất náo nhiệt, có cửa hàng khách sạn, có quán rượu, đều chuẩn bị cho khách hành hương. Có thể thấy được Vạn Phật Tự này hương khói càng thịnh.

Xe dừng lại, đã có người tiến đến lớn tiếng gọi to: “Gửi ngựa lại, cho thuê kiệu nhỏ đây, giá cả phải chăng, cam đoan thoải mái sạch sẽ vững vàng nhất.” Hóa ra sơn đạo gấp ghe lại hẹp nên chỉ có thể để xe dưới chân núi, người nào đến đây cũng phải gửi xe ngựa, thay bằng một chiếc kiệu nhỏ đặc chế lên núi.

Lại có tiểu nhị khách điểm chạy lại vây quanh xe ngựa oang oang không ngừng: “Chư vị khách quan ở trọ không? Tin tức mới nhất, trong chùa nhiều ngày nay đã không tiếp khách, mấy ngày trước khách nhân ngụ ở tổng chùa đều bị đuổi xuống chân núi, các vị khách quan trước tiên có thể ở lại tiểu điểm đến sáng sớm ngày mai đi lên núi a.”

Trong chùa không tiếp khách đó là không tiếp các khách khác, nhưng không có nghĩa là không tiếp khách nhà Hạ gia. Một quản gia nhà Hạ gia nói: “Cám ơn! Chúng ta không dùng.”

Tiểu nhị nói: “Tiểu nhân không lừa các người đâu. Nếu chư vị không tin có thể đi hỏi thăm, bây giờ các cửa tiệm đều đã đông khách, chỉ có tiểu điểm còn phòng. Nếu chậm thêm chút nữa, hối hận cũng không kịp nha.”

Quản gia nói: “Nếu chúng ta muốn ngủ sẽ về nhà ngủ, đi đi!”

“Có lòng tốt lại bị coi như kẻ lừa gạt, leo lên núi lại đi xuống, cũng đừng trách ta không nói cho các người biết.” Tiểu nhị thấp giọng than thở vài câu, nhún mắt nhíu mày tránh đường.

Hạ Thụy Bội từ trong xe thấy tất cả những chuyện này, đặc ý nói: “Hừ, thấy ngu chưa, trong chùa đuổi người chính là vì muốn đón chúng ta, chúng ta lại phải đi ở trọ? Không biết phụ thân đã tìm ai, danh tiếng lớn như thế, uy phong quá lớn.”

Hạ Thụy Hi lại có chút chột dạ, chỉ sợ những người kia biết mình đặc biệt hơn, người gian lận là nàng, sẽ khiến cho nhiều người tức giận, đem cà chua trứng thối đến ném nàng.

Một bà vú của Ngô gia đi đến thi lễ nói: “Nhị vị biểu tiểu thư, phu nhân nhà ta thỉnh nhị vị xuống xe, cần gởi xe ngựa lại ở đây.”

Đội mọi người xuống xe, xe ngựa đã được người đi tới dẫn tải xé đánh xe ngựa vào chỗ khác, đồng thời đưa tới ba cỗ kiệu nhỏ, chiếc kiệu kia so với kiệu nhỏ bình thường còn chật hơn nhiều, chỉ thích hợp để đi trên đường núi chật hẹp này.

Hạ Thụy Hi nghĩ thầm mình nhất định cũng phải ngồi kiệu lên núi, nàng thấy đường núi gập ghềnh không khỏi có chút do dự, nàng vốn cũng hơi say kiệu, đường gập ghềnh như vậy, chẳng phải nàng sẽ càng say nặng hơn sao?

Sự thật chứng minh, nàng đã quá lo lắng, cô bốn chỉ thuê hai chiếc kiệu nhỏ, một cái để cho chính bà, một cái để cho Hạ Thụy Bội, không có của Hạ Thụy Hi. Cô bốn nói thẳng thế này: “Tuy rằng chúng ta tìm người có quan hệ, thủ đoạn chớ chút mờ ám, nhưng trong lòng cháu nhất định phải thành kính, phải luôn chú tâm, nếu thấy mệt thì nghỉ một lát, uống chút nước, mặc kệ cháu đi tới khi nào, một khi đã đi, cũng nhất định phải tự mình đi lên.”

Hèn chi cô bốn bắt nàng phải ăn mặc như vậy, hóa ra muốn nàng thuận tiện hơn lúc leo núi. Hạ Thụy Bội vốn dĩ cũng muốn chứng tỏ bản thân mình thành kính, chính nàng nhìn lại đôi hài đế mềm tính xảo xinh đẹp của mình, còn có váy dài bằng lụa thêu hoa, lại ngó ánh mặt trời trắng lóa chói chang, không kêu một tiếng chui vào kiệu. Nàng không tin, ngồi kiệu đi lên cầu một què, có thể lập tức thay đổi vận mệnh.

Hạ Thụy Hi nhìn ánh mặt trời chói chang cùng đường núi gập ghềnh, không khỏi âm thầm khẽ than một tiếng. Uyển Nhi thấy cơ hội tới, vội lấy từ trong bao quần áo ra một cây dù che trên đầu Hạ Thụy Hi, đã sớm hỏi thăm qua, muốn đi lên Vạn Phật Tự dâng hương nhất định phải đi bộ lên núi, chứng tỏ thành tâm, cho nên nàng đặc biệt chuẩn bị cây dù này, hi vọng có thể lấy được hảo cảm.

Hạ Thụy Hi còn chưa kịp cười, cô bốn đã bắt Uyển Nhi thu dù lại, nghiêm khắc nói: “Đường đều phải đi, lại sợ chút nắng còn con ấy? Nếu chị cháy nắng, nuôi vài ngày sẽ trắng ra, nếu có chút khổ thể đã không chịu được, không phải có lỗi với cha cháu vì cháu mà tốn nhiều tâm tư như vậy sao?”

Lời nói ra cứng rắn như vậy, Hạ Thụy Hi còn có thể nói thêm điều gì?

Hạ Thụy Bội sợ nàng bỏ cuộc giữa chừng, bỏ qua cơ hội thấp nén hương đầu tiên, đổi vận cả nhà là chuyện lớn, vội hỏi: “Nhị tỷ, tỷ cố gắng kiên nhẫn một chút đi? Nếu khi nào không đi tiếp được nữa thì nghỉ một lát, ta chờ tỷ.”

Hạ Thụy Hi lên tiếng, giữ vững tinh thần bước lên phía trước. Vì thế, kiệu của cô bốn cùng Hạ Thụy Hi đi đầu, Hạ Thụy Hi cùng mấy nha hoàn bà vú đi giữa, mấy gia đình tráng kiện mạnh mẽ đi theo sau mang theo hòm xiềng lớn nhỏ áp trận, nhìn qua có chút thú vị buồn cười.

Thật ra Hạ Thụy Hi nghĩ rằng tuy đường đi hơi gập ghềnh, nhưng có thể hít thở một chút không khí mát mẻ, thưởng thức một chút cảnh xuân cùng cảnh đẹp “Thăng tư nhân gian hoa cỏ lụi, hoa đào trên núi mới khai hoa”, coi như một lần leo núi vận động hữu ích cho thể xác và tinh thần khỏe mạnh. Nhưng chỉ một lúc sau, cảnh xuân tươi đẹp cũng không ngăn được vẻ mệt mỏi của thân mình quen được nuông chiều và ánh sáng mặt trời bóng râm trên đầu.

Cô bốn cùng Hạ Thụy Bội không dừng kiệu lại đội Hạ Thụy Hi, đã sớm đi lên phía trước, khổ nhất chính là nhóm gia đình đi theo chân Hạ Thụy Hi, rõ ràng có thể đi nhanh được, nhưng lại không thể đi nhanh, chỉ có thể đi theo vị tiểu thư yêu kiều này chậm chạp tiến lên, cảm giác không thua gì chịu cực hình.

Còn chưa được nửa đường, hai má Hạ Thụy Hi đã đỏ bừng bừng, mồ hôi ướt đầm quần áo, tuy rằng bọn nha hoàn có mang theo bên mình trà lạnh, nhưng bởi ở đây không có chỗ đi vệ sinh nên cũng không dám uống quá nhiều nước, nhất thời vừa mệt vừa khát, càng đi càng chậm. Từ đáy lòng Hạ Thụy Hi thêm được ngồi kiệu như cô bốn và Hạ Thụy Bội, bắt đầu nhìn ngó xung quanh xem có thể có chỗ nào nghỉ ngơi tạm không.

Khi mọi người đang cực kì mệt mỏi, cô bốn rút cuộc cũng có lòng từ bi sai người đưa tin tới nói phía trước có một cái thảo đình, các nàng đang ở đó chờ Hạ Thụy Hi, tất cả mọi người có thể ở thảo đình đó nghỉ ngơi một lát. Uyển Nhi thở dốc một hơi: “Tiểu thư mệt rồi, nô tì đi nói với bà lớn đề nghị thêm một lát nha?”

Hạ Thụy Hi lắc đầu, không thể trách cô bốn nhẫn tâm không chịu để cho mọi người nghỉ ngơi thêm một lát, chỉ vì đi đường mệt mỏi, không thể nghỉ nhiều, càng nghỉ càng mệt, càng mệt càng không muốn đi. Đạo lý này nàng vẫn biết.

Mông Hạ Thụy Hi vừa mới đứng được tới ghế đá trong thảo đình, không kịp thở liền kêu Thuần Nhi mau nhìn mặt giúp nàng xem, mồ hôi chảy qua chỗ nào mà đau đớn quá vậy. Thuần Nhi vừa lại gần đã kinh hô: “Ôi cha, cháy nắng đỏ quá đi.” Đưa tay vừa sờ, nóng bỏng nóng bỏng, e rằng đã bị say nắng. Cô bốn thân nhiên nói: “Không chịu được? Đội lát nữa lên đỉnh núi, rửa sạch mặt, ta lấy thuốc mỡ cho cháu bôi vào sẽ hết đau.”

Hạ Thụy Hi sợ cô bốn nghĩ nàng yếu ớt, vội nói: “Chịu được, chịu được.” Lại không kim lòng được khẽ xoa xoa chân, thân mình được nuông chiều quen rồi, rốt cuộc vẫn không chịu khổ giỏi được như kiếp trước a.

Cô bốn đứng dậy: “Chịu được liền lên đường thôi? Cháu đi quá chậm, đi tới trễ sợ không tìm được đúng người nhờ việc.”

Hạ Thụy Hi cứng cỏi chịu đau đứng dậy. Lòng bàn chân vô cùng đau đớn, e rằng đã sưng lên, liền nói: “Cô, chân của cháu chỉ sợ đã sưng lên, để cháu xem chân thế nào, có được không?”

Rất có thể bởi nguyên nhân trên chùa không tiếp khách, ở sơn đạo rất thanh tịnh, cơ bản không có người đi lại, cô bốn vốn định đồng ý, nhưng nhìn xung quanh, lại thấy cuối sơn đạo, từ hướng trên chùa có mấy nam tử trẻ tuổi đang đi tới, bộ dáng kia cũng đang hướng về phía thảo đình này nghỉ ngơi, liền đổi ý: “Nơi này bất tiện, để cho người khác thấy chân của cháu, còn ra thể thống gì? Kiên nhẫn một chút đi.”

Hạ Thụy Hi không để ý lắm, Hạ Thụy Bội đã nhìn rõ người đang tới là ai, muốn ngồi thêm một chút chào hỏi người ta, liền nói: “Cô, Nhị tỷ của cháu từ khi ra đời tới nay chưa từng đi đường xa như vậy, để nàng nghỉ thêm một lát đi.”

Cô bốn nhướn mày: “Từ khi sinh ra đến giờ nàng chưa từng đi đường xa như vậy? Hiện tại bảo nàng phải đi! Nàng đến đây làm gì? Tới hưởng phúc

chắc?”

Hạ Thụy Bội vừa nghe, con tức xông lên đầu, hơn nửa bình thường nàng cũng không thích cô bốn, liền cãi lại: “Nhị tỷ ta mặc dù không phải đến hưởng phúc, nhưng ngài đối xử với tỷ ấy cũng quá mức hà khắc, để nàng nghĩ thêm một lát có sao đâu?”

Hạ Thụy Hi nghĩ Hạ Thụy Bội thật sự yêu thương nàng mới tranh cãi với cô bốn, vội kéo nàng lại, cười lạnh nói: “Cô, Bội Bội thương cháu thôi. Chúng ta đi thôi?” Lại thấp giọng nói: “Bội Bội, ta chịu được.”

Cô bốn cười lạnh một tiếng: “Phụ thân cháu đem hai tỷ muội giao cho ta, liền không cho phép các cháu làm ầu! Hi Hi, cháu không muốn đi cũng phải đi cho ta!” Lại chỉ vào Hạ Thụy Bội: “Còn cháu nữa, cháu thích đi hay không đều tùy vào cháu! Không muốn đi ta sẽ phải người lập tức đưa cháu xuống núi, dù sao cháu cũng chỉ đi du ngoạn, muốn đi phải nghe theo lời của ta.”

Hạ Thụy Hi thấy Hạ Thụy Bội không phục tron to hai mắt, vội thấp giọng khuyên nhủ: “Ngày mai không phải muội muốn đi dâng hương xin quẻ sao? Đã lên đến lưng chừng núi này rồi, không nên bỏ dở nửa chừng.”

Hạ Thụy Bội trầm mặt cắn răng xoay người đi lên trên kiệu, lúc này mấy nam tử trẻ tuổi kia đã đến gần. Hạ Thụy Bội đổi thành khuôn mặt tươi cười, làm bộ ngạc nhiên nói: “Ồ, đây không phải là Âu Tứ ca hay sao? Âu tứ ca, tại sao các huynh lại tới nơi này?”

Hạ Thụy Hi nghe tiếng ngẩng đầu, chỉ thấy mấy nam tử đang đi thẳng tới, ba người đang cúi đầu nói chuyện với nhau ở giữa đám đó không phải có vị Âu Tứ thiếu gia chẳng coi ai ra gì kia hay sao? Những người khác bên cạnh hẳn nàng không nhận ra, nhưng có một thiếu niên thân hình cao lớn, mũi cao mắt sâu đang dùng loại ánh mắt căm hận trừng mắt nhìn nàng? Người còn lại mặc quần áo bạc phếch cũng quá vô lễ, cười như không cười nhìn nàng, làm cho người khác cảm thấy thật sự không thoải mái.

Hạ Thụy Hi không khỏi khó chịu liếc mắt.

Âu Tứ thiếu gia đứng nguyên tại chỗ, thì lễ từ xa: “Chào nhị vị muội muội.”

Hạ Thụy Hi nhìn thấy Âu Tứ thiếu gia liền nhớ lại chính mình bị ghét bỏ thế nào, không khỏi nghiêng rằng nghĩ thầm không thèm chào lại, lại sợ người ta cười mình hẹp hòi, chận chạp nhưn người, trốn sau lưng cô bốn không nói lời nào. Hạ Thụy Bội cũng trả lễ, cười hi hi nói: “Âu tứ ca, các người cũng đến thấp hương sao?”

Âu Tứ thiếu gia còn chưa trả lời, mặt cô bốn đã đen như sắt, hung hăng trừng mắt lườm Hạ Thụy Bội một cái khiến Hạ Thụy Bội sợ tới mức rụt cổ lại, cúi đầu không dám lên tiếng. Cô bốn thấy nàng nghe lời, lúc này mới nghiêm trang nói: “Chính là tứ công tử của nhà Âu Nhị lão gia Âu Chi Quân ở Tây Kinh sao?” Sau khi xác nhận, nói thêm ba câu liền nhận hẳn là thể chất. *(Cháu trai)*

Âu Tứ thiếu gia không biết cô bốn, có điều nhìn bộ dáng của bà tương tự vài phần với Hạ lão gia, liền đoán được đại khái bà là cô của hai tỷ muội Hạ Thụy Hi, hành lễ vắn an theo đúng lễ nghi chu đáo. Trong lúc thủ lễ khiêm tốn, ánh mắt chỉ nhìn về phía cô bốn chứ không hề hướng lên trên người hai cô thiếu nữ liếc mắt nửa phần, cô bốn thấy vậy âm thầm gật đầu.

Uyển Nhi lặng lẽ kể tai Hạ Thụy Hi nói nhỏ: “Tiểu thư, thấy vị công tử đứng bên cạnh Âu Tứ thiếu gia kia không? Chính là vị công tử thân hình cao lớn, mặt mũi khác với người thường, mặc áo choàng đồ thẩm kia kia, hẳn chính là người ném viên tuyết làm người bị thương đó.”

Hạ Thụy Hi vừa nghe, con giận bốc ngùn ngụt lên trong lòng: “Xứ tiểu tử kia đánh bà cô đây gần chết còn chưa tính sổ, bây giờ còn dám dùng loại ánh mắt này nhìn ta? Thực là muốn chết.” Không khỏi cũng hung tợn trừng mắt nhìn thiếu niên kia.

Ánh mắt hai người hung ác chạm nhau, nghĩ chỉ muốn đem tiểu tử ghê tởm kia đánh cho thành đầu heo để báo thù; một người vừa bị trên chùa đuổi xuống, không thấp được nén hương đầu tiên, thù cũ chưa xong lại thêm thù mới, nhìn nữ nhân trước mặt thế nào cũng thấy thật đáng giận, hận không thể đi lên đánh nàng mười trận tám cái, giáo huấn nàng một chút mới hả giận. *(Bố này đàn bà dữ =.=)*

Âu Tứ thiếu gia ở bên này hàn huyên với cô bốn xong, hữu lễ cáo từ muốn đi. A Khác bị ánh mắt khiêu khích của Hạ Thụy Hi kích cho muốn nổi điên, sống chết không chịu đi, trừng mắt nhìn Hạ Thụy Hi chăm chăm: “Ta cũng dựa vào hai cái đùi đi tới đây, nàng ta dựa vào cái gì một mình đến chiếm cả chùa? Dựa vào cái gì có thể thấp nén hương đầu tiên? Có tiền gọi lăm sao? Có tiền có thể mua được quyền quý muốn làm gì thì làm sao? Đợi ta xuống núi sẽ nói cho tất cả mọi người biết hòa thượng ở đó nhận tiền trái lương tâm, cửa Phật không thanh tịnh, tràn ngập hơi tiền!”

Mặt cô bốn nổi gân xanh, đang nhin con tức lại, giả vờ coi như người trong nhà chẳng ai mua nổi tăng nhân trong chùa kia, cười lớn nhìn Âu Tứ thiếu gia nói: “Thế chất à, đây là chuyện gì vậy? Vị tiểu công tử này là ai?”

“Xin lỗi Ngộ phu nhân, biểu đệ của ta vốn dĩ cũng muốn thấp nén hương đầu này, ngàn dặm xa xôi tới kinh thành, mầu ngày trước đây đã đợi ở trong chùa. Ai ngờ sáng nay lại bị tăng nhân trong chùa đuổi đi, nói là trong chùa cần tiếp đãi khách quý, không tiếp khách nhân bình thường. Trong lòng hẳn có chút buồn bực, trẻ người non dạ, cho nên nói năng lung tung, hiểu lầm phu nhân cùng nhị vị muội muội, xin các vị thứ lỗi.” Trong lòng Âu Tứ thiếu gia cũng không thoải mái, lời nói ea, nghe ẽo không có ý gì đặc biệt, từng câu cẩn thận nhất cũng khiến cho cả đám Hạ gia đều đỏ mặt không nói gì.

Âu Tứ thiếu gia thấp giọng trách A Khác, A Khác vất vả lắm mới nhịn được, ngẩng đầu nhìn thấy ánh mắt xem thường khiêu khích của Hạ Thụy Hi, hình như đang nói: “Người chẳng là cái thá gì ca, đồ hèn kém! Có gan thì ngươi tới đây.” Nhất thời không nhịn được giận dỗi đi lên trên núi: “Tối nay ta cứ không đi đây, xem đám hòa thượng thói đó có dám làm gì ta không! Có tiền có quyền cậy mạnh hiếp yếu mà được sao?”

“A Khác, đệ quên lúc trước ta đã nói gì với đệ rồi sao?” Âu Tứ thiếu gia giữ chặt A Khác, lại liếc mắt nhìn Hạ Thụy Hi thâm ý sâu xa, giống như cảnh cáo nàng không nên tiếp tục khiêu khích A Khác. Hạ Thụy Hi cũng không muốn ở phía sau gây chuyện, huống hồ chuyện thấp hương này cũng tự có

chút đuôi lý, cũng hơi mờ ám, liền cúi đầu.

Mất thấy chuyện này tưởng đã xong xuôi, ao ngờ Hạ Thụy Bội không nhìn được, cũng không nghe thêm được nữa: “Đạo lý ở đời vốn là như thế, có bản lĩnh người cũng làm vậy đi? Chính mình không có tiền chẳng có quyền, lại tới tìm mấy người đàn bà phụ nữ chúng ta gây sự, thật sự chưa từng thấy qua loại nam nhân nào như người. Nếu ta là người, xấu hổ mắc cỡ chết đi được mất.”

Những lời này của Hạ Thụy Bội có vẻ chọc đúng chỗ ngứa, A Khác hét lên một tiếng, nắm chặt nắm tay, hai mắt đỏ ngầu nâng lên: “Người nói cái gì?”

Trong mắt kia hàn ý lấp lánh, khiến cho trong lòng Hạ Thụy Bội run sợ, lắp bắp nói: “Người hung hăng cái gì? Ta nói sai rồi sao? Âu tứ ca, vị biểu đệ này của huynh chẳng nói lý lẽ, huynh cũng không quản sao?”

Thanh niên quần áo bạc phếch đứng bên cạnh Âu Tứ thiếu gia phá lên cười hướng về phía Hạ Thụy Bội chấp tay: “Vị tiểu thư này nói rất đúng, ngay cả Bồ tát, cũng phải ăn cơm, cần cung phụng khói hương, chỉ nhìn người có tiền hay không có tiền, tiểu thư là một người có tiền, đương nhiên có thể đi tới trước mặt bồ tát, như ta không có tiền không có thể lực, tốt nhất nên tìm nơi hẻo lánh tránh bị xấu hổ chết.”

Hạ Thụy Bội liếc mắt: “Người là ai? Ta không nói chuyện với người, ai bảo người tiếp lời.”

Thanh niên kia cười quý dị: “Tiểu thư có tiền có thể đã hỏi, người nghèo không dám không đáp. Tại hạ là Mộc Phi, quá thật là một người nghèo đến mức thẹn chết đi được.”

“Âu tứ ca, vị bằng hữu kia của huynh rất vô lễ!” Hạ Thụy Bội dậm chân một cái, hận tên nam nhân cười quý quái ma lạnh kia muốn chết. Hạ Thụy Hi nghe thấy hai chữ “Mộc Phi”, bất giác nhìn hẩn vài lần, vị Mộc Phi này một thân áo nâu bạc phếch, dáng người trung bình, dung mạo cũng bình thường, nhìn qua bộ dạng uế oải, nhưng khí chất lại rất tốt, trong lúc đưa chân nhắc tay luôn giữ hương vị tiêu sái tự nhiên, thuộc loại nam nhi có khí chất điển hình. Đây chính là người đã thiết kế ra bàn nướng thịt hay sao? Hẩn có thể là người cùng xuyên qua hay không? Hạ Thụy Hi nghĩ thầm: “Nếu có cơ hội thử hẩn một chút là được.”

Mộc Phi thấy Hạ Thụy Hi nhìn hẩn, bốn cợt nháy nháy mắt vài cái với nàng, Hạ Thụy Hi đỏ mặt, vội liếc đảo tròn mắt, giả vờ không nhìn thấy.

Bạn đang đọc truyện *Gái Ế Không Hiền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51: Thấp Hương (3)

Âu Tứ thiếu gia trầm mặt không để ý tới Hạ Thụy Bội, kéo A Khác đi thấp giọng nói: “A Khác, nghe lời, chúng ta đi.” Chân A Khác như mọc rễ, đứng nguyên tại chỗ bất động, chỉ hung tợn trừng mắt nhìn Hạ Thụy Bội, dường như muốn đem nàng ăn tươi nuốt sống. Thế giới này vốn rất bất công, ngay cả bồ tát trước mắt cũng xấu xa không chịu nổi như thế, trong lòng hẩn oán hận rất nhiều, bức thiết cần tìm một chỗ phát tiết ra ngoài, Hạ Thụy Bội đúng lúc chọc đúng chỗ ngứa của hẩn.

Không hiểu Hạ Thụy Bội đang nghĩ gì, thấy Âu Tứ thiếu gia không để ý tới nàng, không khỏi vội la lên: “Tại sao các người chỉ hướng về phía ta? Người dâng hương không phải là ta, là nhị tỷ của ta, nàng...”

“Cầm mừng! Cháu lập tức quay về kiệu cho ta!” Cô bốn thấy Hạ Thụy Bội cũng mấy nam tử trẻ tuổi cãi nhau giữa đường, hoàn toàn không có phong độ lễ nghi, còn dám nói như vậy, tứ đem nội tình lộ trần, khiến bà muốn bỏ qua cũng không được, tức giận muốn chết, cắn răng sai bà vú bên cạnh đưa tam tiểu thư lên kiệu, thăm nghĩ khi trở về nhất định phải nói cho Hạ lão gia, nhất định dạy dỗ nha đầu không có một chút quy củ, không có một chút đầu óc này, khiến cho nàng biết thế nào là quy củ lễ nghi, cái gì là bổn phận nữ tử.

Hạ Thụy Bội không làm gì được, đành phải hằm hừ lên kiệu.

Bên này ồn ào náo nhiệt, đương sự Hạ Thụy Hi nghĩ đến cơ hội được thấp nén hương đầu của mình cực kì mờ ám, trốn ở sau bóng lưng cô bốn, càng không dám lên tiếng.

Cô bốn nghĩ tới chuyện hôm nay nhà mình cũng có chút mờ ám, cũng không muốn đắc tội với đám người Âu Tứ thiếu gia, nếu không thể giả bộ cho qua, không bằng đem lời nói cho rõ: “Thế chất, nếu không nói rõ mọi người sẽ hiểu lầm, ta đành phải nói vậy. Nén hương đầu tiên này đích thực là Hi Hi nhà chúng ta phải thấp, bởi vì lúc trước cha nàng từng cầu cho nàng một que, nói nếu nàng không thấp nén hương đầu tiên này sẽ nguy hiểm đến tính mạng. Bất đắc dĩ, chúng ta đành phải mặt dày, hao tâm tổn trí sai người làm chuyện này. Tuy rằng mờ ám, nhưng mong thế chất thông cảm cho tấm lòng yêu thương con cái của cha mẹ nàng, không cùng chấp nhặt với chúng ta. Nếu có điểm nào đắc tội mong các người bỏ qua.” Nói xong thật sự có ý vén áo thi lễ.

Hạ Thụy Hi là đương sự, đương nhiên cũng đành phải cúi người xuống theo.

Âu Tứ thiếu gia thờ dài, trả lễ: “Tiểu chất cũng không có ý trách gì các vị. Nén hương đầu tiên này nếu không phải các người, cũng chưa chắc đã tới lần

chúng ta, dù sao người muốn thấp nén hương đầu tiên này cũng rất nhiều.” Lần này hấn đưa A Khác tới dâng hương, không được người nhà ủng hộ đương nhiên không thể dùng danh nghĩa của Âu gia. Cũng giống như rất nhiều khách hành hương bình thường, hấn đã sớm tiến vào Vạn Phật Tự, đột nhiên ba ngày trước bị yêu cầu rời đi. Những người khác đã sớm xuống núi, chỉ có bọn hấn ra tay hào phóng, lại mặt dày mày dạn cho nên mới ở lại thêm được hai ngày, cuối cùng sáng nay vẫn bị đuổi ra khỏi cửa. Điều này khiến cho hấn thấm thía, nếu không có danh nghĩa Âu gia hấn chẳng là cái gì, ngay cả một nguyện vọng của A Khác hấn cũng không thể thỏa mãn được.

Cô bốn gật đầu: “Thế chất là một người sáng suốt, nhân tình này của ngươi, nhà chúng ta nhớ kỹ. Hi Hi, cháu lại đây cảm tạ Âu Tứ ca và vị tiểu ca này đi.”

Hạ Thụy Hi vội cúi người thật sâu. Âu Tứ thiếu gia khoát tay: “Nhị muội muội không cần phải như vậy, mau đứng dậy.” A Khác quật cường nghiêng đầu qua một bên tỏ vẻ khinh thường. Vị Mộc Phi kia thì sờ sờ cằm, ghé đến bên tai hai người thấp giọng nói vài câu.

Âu Tứ thiếu gia thăm dò nhìn về phía A Khác chỉ thấy trên mặt A Khác làm bộ như chẳng có chuyện gì, trong mắt lại lấp lánh ánh sáng hi vọng, liền quay đầu lên vãi cháo Cô bốn: “Ngô phu nhân, tiểu chất có một yêu cầu quá đáng.”

Cảm kích hấn biết điều, bà cô Hạ gia đang nghĩ xem nên làm thế nào để bù đắp cho bọn hấn. Thấy hấn chủ động mở miệng liền cười nói: “Thế chất không cần phải khách khí, chỉ cần ta có thể làm được, tất nhiên sẽ làm.”

Âu Tứ thiếu gia nói: “Không có gì, chỉ vì trong chùa hiện tại không thu nhận khách khác, nếu sáng mai chúng ta đi lên, e rằng đã chậm. Chúng ta ngàn dặm xa xôi tới đây, cho dù không thể thấp nén hương đầu, cũng có thể thấp nén thứ hai, thứ ba. Phu nhân có thể nói với người tiếp khách tăng trong chùa, cho mấy người chúng ta...”

Chỉ cần không tranh thấp nén hương đầu tiên với Hạ Thụy Hi, vậy những cái khác đều dễ nói. Cô bốn lập tức cười hi hi đáp ứng. Hạ Thụy Bội ở trong kiệu nghe thấy nén hương thứ hai của nàng bị cô bốn thoải mái đưa cho người ta làm quà như thế, nghiêng răng ken két, thầm nghĩ những người này chẳng ai đáng tin, rõ ràng sáng nay Hạ lão gia mới nói với cô bốn sẽ để nàng thấp nén hương thứ hai, cô bốn lại quên nhanh như vậy, trong lòng chỉ có nén hương đầu tiên của Hạ Thụy Hi.

Đội ngũ lại bắt đầu lên đường thêm lần nữa, có điều lần này trong đội hình lại tăng thêm mấy nam nhân trẻ tuổi. Bàn chân Hạ Thụy Hi càng đi càng sưng lên, mồ hôi nhễ nhại, trên làn da phoi nắng bỗng rất như thiêu như đốt, hai chân cũng nhũn ra, lão đảo bước đi, quả thực khổ không thể tả. Uyển Nhi nói: “Tiểu thư, ta đỡ ngài đi?”

Hạ Thụy Hi còn chưa kịp nói gì, A Khác đã ngạc nhiên nói: “Phải để người khác đỡ đi? Không phải dựa vào bản thân mình đi lên? Như vậy Bò tát có thể cảm kích được sao? Việc này cũng không làm được đừng nghĩ tới chuyện dâng hương nữa?”

Khóe miệng Âu Tứ thiếu gia rút rút, lại cúi đầu không nói lời nào, Hạ Thụy Hi cắn răng đẩy Uyển Nhi ra: “Ta tự đi.”

Lại kiên trì một lúc lâu, hai bàn chân Hạ Thụy Hi đã nặng nề như đeo đá, cơ bản là nghiêng ngả lão đảo, nàng đi không nhanh, những người khác cũng không đi nhanh được, những người hầu đi theo sau nàng quả thực là giận mà không dám nói gì, chỉ có thể than thở khó hiểu mà tỏ vẻ bất mãn một chút thôi. Đám người Âu Tứ thiếu gia rõ ràng có thể đi nhanh, không cần chờ nàng, nhưng bọn hấn cứ không đi nhanh, thỉnh thoảng lại còn có ý muốn khiêu khích Hạ Thụy Hi vài câu, giống như cô tình ở lại đem nàng làm trò cười.

Sắc mặt Hạ Thụy Hi rất khó coi, nàng cũng muốn bước đi như bay, chộc tức mấy tên đáng ghét kia, đặc biệt là cái tên A Khác chết tiệt kia, nhưng hau chân không nghe theo sự chỉ huy của đại não, nàng cũng đành phải nén giận, còn phải giả bộ không hiểu người ta đang cố tính cười nhạo nàng. Thuần Nhi bói trong bụi cỏ ven đường hồi lâu, tìm được một nhánh cây mà người trước leo núi đã bỏ lại, lấy tay lau qua một đầu đưa cho Hạ Thụy Hi: “Tiểu thư, ngài coi nó như quả trứng, chống đi sẽ tốt hơn đó.”

Hạ Thụy Hi gật gù đầu, tay vừa chạm vào nhánh cây kia, A Khác lại châm chọc: “Ôi cha, Tứ ca, tại sao đột nhiên lại mọc thêm một chân vậy? Ba chân? Ba chân là cái gì? Con cóc? Không đúng, con cóc có bốn chân. Các người đoán xem, con gì có ba chân? Đoán trúng, ta có thưởng.”

Nô bộc Âu gia trong lòng cũng rất bất mãn, Âu gia bọn hấn nhiều đời công hầu, ai cũng phải kính trọng, hiện giờ lại có thể bại trong tay người nhà ngay cả tiểu quan cũng chẳng bao giờ làm, do đó rất không phục, liền đều phối hợp với A Khác, cúi đầu cười ầm ỉ: “Chúng nô tài đoán không ra xin thiếu gia chỉ dạy cho chúng nô tài.”

Hạ Thụy Hi hận đến nghiêng răng nghiêng lợi. Có điều da mặt cũng rất dày, giả vờ như không nghe thấy, nắm chặt nhánh cây tòng tay, bước chân tăng tốc nhanh hơn.

Thuần Nhi háng giọng một cái nhìn lên trên cây nói: “Ôi chà, Uyển Nhi tỷ, bọn quạ đen ở trên cành cây cũng thật huyền ảo.”

Uyển Nhi cũng ra vẻ nghiêng ngó, quay đầu nhìn xung quanh: “Quạ đen ở đâu vậy? Sao ta không phát hiện ra?”

Thuần Nhi đắc ý cười: “Ồ đó đó! Nhìn xem, hai cái chân quạ đen thò ra ngoài kia, vừa nhảy vừa kêu ầm ỹ.”

Hạ Thụy Hi không nhịn được, phì một tiếng bật cười. Mộc Phi lại càng chẳng để ý gì cười như điên.

A Khác giận dữ quay đầu lại trừng mắt nhìn Thuần Nhi, Thuần Nhi giả vờ như không thấy, thờ ơ, bước đi trên đường. Âu Tứ thiếu gia nhăn mặt nhíu mày: “A Khác, đừng làm ồn nữa.” A Khác phẫn nộ trừng mắt nhìn Hạ Thụy Hi liếc mắt một cái: “Nuông chiều tứ bề, đi đoạn đường cũng không xong. Tứ ca nhìn xem, đi chậm như vậy, trời tối cũng chẳng đến nơi.” Không đợi những người khác, thờ phỉ phỉ một mình xông lên phía trước.

Rốt cuộc trước khi trời tối Hạ Thụy Hi cũng đến được Vạn Phật Tự, nàng gần như sắp ngã xuống đất, thất tha thất thểu, hoa mắt chóng mặt nhảy qua cánh cửa. Cảnh hoàng hôn ở dưới Vạn Phật Tự quả nhiên rất đẹp, ngôi đồ tường trắng, thấp thoáng một khoảng rừng hoa đào nở rộ, nếu không phải có chữ “Phật” thật to, mọi người còn tưởng biệt viện nhà ai.

Vị sư tiếp khách ở nơi này đợi đã lâu, thấy trong đám người cô bốn trang phục hoa lệ, khí thế uy nghiêm liền biết là chủ sự, liền đi thẳng về phía cô bốn: “Nữ thí chủ, bản tăng còn tưởng rằng ngài không tới.”

Cô bốn nghiêm túc nói: “Chuyện lớn như thế, sao có thể là trò đùa được?” Bà chỉ Hạ Thụy Hi: “Bởi vì nàng thân mình mảnh mai lại tự mình leo núi, cho nên tôi chậm.”

Hạ Thụy Hi mặt đỏ lên, thẹn thè rằng sau này phải thường xuyên rèn luyện, nếu không, bộ dạng thể cốt này của nàng, gặp thời loạn thế, chẳng thể chạy thoát được.

Vị sư tiếp khách nhìn Hạ Thụy Hi một lượt, thấy hai bên thái dương nàng đều ướt đầm mồ hôi, đứng trong góc khuất, tuy rằng cố gắng hết sức muốn duy trì thể đứng dễ nhìn, nhưng hai chân lại không chịu được khẽ run run, có thể thấy được thật sự tự mình leo lên. Liền đan hai tay thành hình chữ thập, cười nói: “A di đà phật, vị nữ thí chủ này thật sự chịu khổ rồi, năm trước cũng có một vị nữ thí chủ muốn đến dâng hương, vừa leo vừa bò lên được nửa đường, không nhúc nhích nổi, cuối cùng vẫn phải ngồi kiệu tới đây. Chỉ bằng lòng thành tâm này của thí chủ, bỏ tất cả cũng sẽ thương cảm thêm vài phần.” Lại nói: “Bỉ tự nhận được dặn dò của quý nhân, đã quét tước phòng ốc, chuẩn bị cơm chay, tất cả đều đã chuẩn bị xong. Mời thí chủ nhìn xem còn cần thêm gì, bản tăng lập tức đi chuẩn bị.”

Cô bốn gật gù đầu, đưa mắt cho bà vú bên cạnh, bà vú kia lấy từ trong lòng ra một hộp gỗ đàn hương, hai tay dâng lên: “Sư phụ, đây là tiểu thư chúng ta kính phụng hương khói cho Bồ tát.”

Vị sư tiếp khách tạ ơn, lệnh cho tiểu hòa thượng bên cạnh nhận lấy, tiểu hòa thượng lên nhìn trộm, ngân phiếu sáu ngàn lượng, không khỏi mặt mày hớn hờ. Vị sư tiếp khách nhìn sắc mặt tiểu hòa thượng, liền biết giá trị, càng tỏ ra kính cẩn, liên tục không ngừng sắp xếp cho mọi người nghỉ ngơi, lệnh người mang thức ăn chay lên. Đào mắt lại thấy mấy người Âu Tứ thiếu gia, nhớ ra đây là mấy vị khách sáng nay lần chần nửa ngày, bị chính mình trách mắng đuổi đi, sao lúc này lại đi cùng khách quý? Sắc mặt không khỏi có chút xấu hổ.

Cô bốn nhìn sắc mặt đoán tình hình, liền cười nói: “Đây là thể chất nhà ta, hôm nay tôi chậm, để cho bọn họ ở lại quấy rầy một đêm, sáng mai sau khi thắp hương xong sẽ xuống núi, không biết sư phụ có thể sắp xếp cho không?”

Vị sư tiếp khách vốn đã nghe thấy an bài của phủ Duệ Vương, lệnh cho hần sắp xếp thật tốt, chỉ cho người nhà Hạ gia thấp nén hương đầu tiên, hóa ra những người đuổi cũng không đi này cũng là người Hạ gia sao? Nếu người nhà Hạ gia đã mở miệng, hần sao có ý kiến gì được? Lập tức cười nói: “Được thôi, được thôi.” Lập tức sai người dẫn đám người Âu Tứ thiếu gia đi nghỉ ngơi dùng cơm, rồi nói với Âu Tứ thiếu gia: “Công tử, lúc trước bản tăng có gì đắc tội, xin công tử đại nhân địa lượng không tính toán với bản tăng.”

Âu Tứ thiếu gia ngoài cười nhưng trong không cười gật đầu, cào tứ cô bốn sau đó liền đi theo tiểu hòa thượng.

Hạ Thụy Hi bụng sớm đã đói đến mức lép kẹp, đầu vầng mắt hoa, vừa nhìn thấy cơm chay trên bàn tinh mỹ thơm nức không thua gì những món ăn trong bếp nhà mình cẩn thận chế biến, quả thực không khống chế được nữa nuốt nước miếng liên tục. Cô bốn vừa mới tuyên bố dọn cơm, nàng liền bày ra công phu cướp đồ ăn ngày còn học đại học, vèo vèo ăn hết hai bát cơm lớn cùng một bát canh, ăn hết mới phát hiện ra cô bốn và Hạ Thụy Bội đang trợn mắt nhìn mình chằm chằm. Trong lòng biết tương ăn của mình khó coi, lộ ra chân tướng, không khỏi cười khan một tiếng: “Cơm chay này ăn ngon thật. Cháu đói quá.”

Hạ Thụy Bội bĩu môi nói: “Chẳng ai cướp của tỷ, lại như quý đối đầu thai vậy, khó coi chết đi được, leo núi thật sự khiến cho tỷ đói khát như thế?”

Cô bốn lại nghĩ rằng Hạ Thụy Hi được nuông chiều từ nhỏ, cho tới bây giờ chưa từng chịu khổ như thế, đói bụng ăn nhiều một chút cũng là chuyện bình thường, không đề trong lòng chỉ thân nhiên dặn dò một câu: “Cho dù đói cũng phải chú ý tác phong một chút, nhai chậm nuốt chậm mới phải, cháu như vậy có khác gì một nông phụ lỗ mãng đâu? Phải nhwos bất cứ lúc nào chỗ nào cũng phải duy trì khí độ tao nhã, hiểu chưa?”

“Vâng, cô dạy rất phải. Cháu gái sẽ không tái phạm nữa.” Hạ Thụy Hi cúi đầu giả bộ vâng lời.

Cô bốn gật gù đầu: “Cháu đi tắm thay quần áo sạch sẽ đi, rồi đi ngủ sớm, sáng sớm mai, sẽ có người tới gọi cháu rời giường thắp hương.”

Hạ Thụy Hi cáo lui, đi ra ngoài cửa thấy xung quanh không có người ngoài, cũng chẳng có lấy một tiểu hòa thượng, biết trong chùa vì tránh điều tiếng thường không cho phép khách nữ tới ở, liền buông lỏng thể xác và tinh thần, ngồi phịch xuống nói với Uyển Nhi: “Mệt chết ta, mệt chết ta.”

Uyển Nhi cũng được nuông chiều đã quen không thể so được với Thuần Nhi, nàng cũng rất mệt mỏi, làm sao có thể đỡ nổi Hạ Thụy Hi? Nhưng nàng không dám tự kêu mệt, cắn răng đỡ Hạ Thụy Hi, hai chân không chịu được run lên: “Tiểu thư, bà lớn không phải nói có thuốc gì cho ngài sao? Nô tì đi lấy. Đợi ngài tắm xong thì dùng, được không?”

Hạ Thụy Hi nào đâu biết rằng tiếng nói Uyển Nhi áp a ập ứng sắp tắt thở đến nơi liền nói: “Người đi đi, người đi đi.”

Một bà vú đi tới nói: “Tiểu thư, lão nô đỡ ngài được không?” Hạ Thụy Hi vừa nghe, thấy trên người bà vú này có mùi mồ hôi chua loét, có chút chán ghét cau mày lắc đầu, bắt Thuần Nhi đỡ mình từ từ đi đến tiểu viện của mình.

Mất thấy thân ảnh chủ tớ Hạ Thụy Hi biến mất trong rừng hoa đào, A Khác quệt mồm nói: “Có nhìn rõ không? Mộc đại ca? Huynh còn nói nàng ta cứng cỏi, ta nói nàng ta đang giả bộ. Huynh xem xem nàng ta đang hận không thể leo lên trên người nha hoàn, để người ta công nàng trở về thì có. Vừa rồi các

huynh bảo ta vì sao lại tức giận như vậy? Không phải vì ta bị ánh mắt đáng giận của nha đầu kia kích thích sao! Nàng khiêu khích ta. Các huynh đừng nhìn nàng không lên tiếng, so với cái nàng em gái nói oang oang kia âm hiểm hơn nhiều.”

Mộc Phi ngó trái phải bảo hân: “Nơi này phong cảnh không tệ, ta không ngại ở lại đây. À, đúng rồi, Thanh Cẩn, nếu Hạ gia mời chúng ta tới, phí ở lại không biết chúng ta tự trả hay sao?”

Âu Thanh Cẩn cười nói: “Ta thấy bà cô Hạ gia kia ra tay hào phóng, vị sư tiếp khách kia xem trọng tiền tài chắc cũng ngại đòi của chúng ta.”

Mộc Phi cười nói: “Nếu như thế, ta có ý này, đưa cho ta tiền tiết kiệm đi.”

Âu Thanh Cẩn cười ha hả: “Được, nhưng ở đây chỉ có một lượng bạc, không nhiều lắm, không biết đủ chưa? Nếu không đủ, ta bảo Phúc Nhi đi lấy thêm?”

“Đủ rồi, đủ rồi.” Mộc Phi nhận từ tay gã sai vặt Phúc Nhi của Âu Thanh Cẩn một lượng bạc: “Ta có việc cần xuống núi một chuyến, sáng mai gặp lại.”

“Mộc đại ca, huynh lại muốn đi đâu?” A Khác hấp tấp kéo tay áo Mộc Phi, nhưng nắm vào không khí, Mộc Phi sớm đã cách xa hai trượng.

A Khác nhìn phương hướng mo biển mắt: “Tứ ca, nếu ta có một thân bản lĩnh của Mộc đại ca thì tốt quá.”

“Tốt ở điểm nào?”

“Ta sẽ không phải tiếp tục chịu áp lực như vậy nữa. Nếu ta có một thân bản lĩnh, muốn đi đâu mà không thể đi? Muốn cái gì mà không thể có?” A Khác thấy Âu Thanh Cẩn lắc đầu, không phục nói: “Chẳng lẽ ta nói sai rồi sao? Mộc đại ca không có bản lĩnh đó ư?”

“Đệ nói sai rồi. A Khác, Mộc Phi đại ca của đệ bản lĩnh rất tuyệt, không chỉ vì một thân võ công xuất sắc, còn do nội tâm của hân cường đại. Nếu chính đệ đủ tự tin, không tiếp tục vì một ánh mắt vô ý vì một lời nói vô tình của người khác mà nổi trận lôi đình, thì cũng sẽ như vậy. Hiểu chưa?”

A Khác biết hân nói phản ứng của mình ban nãy đối với tỷ muội Hạ Thụy Hi có hơi quá khích, trong lòng rất không tình nguyện, nói lại: “Đệ biết rồi, đệ muốn đi ngủ. Ngày mai đệ còn phải dậy sớm.”

Sau khi Hạ Thụy Hi tắm rửa xong, thay đổi sang một chiếc áo dài rộng rãi nhẹ nhàng nằm trên giường hong khô tóc. Uyển Nhi lấy thuốc mỡ từ chỗ cô bốn bôi mặt cho nàng, thuốc mỡ của cô bốn màu trắng, mang theo một mùi hương bạc hà thoang thoảng thơm ngát, nhưng sau khi bôi lên mặt hiệu quả không như lời cô bốn nói, làn da cháy nắng vẫn bị đau. Có kem chống nắng thì tốt rồi, hoặc có dưa chuột lạnh thái lát mỏng đắp cũng không tệ, nhưng mùa này, thời đại này, có thể tìm được ở đâu đây? Hạ Thụy Hi đang nhớ đủ thứ tiện dụng của kiếp trước, không khỏi cảm thán vạn phần.

Thuần Nhi mở túi đồ may ra lấy cây kim nung trên ngọn đèn, ngồi xổm trên mặt đất chấm mụn nước cho Hạ Thụy Hi: “Tiểu thư, nhiều mụn nước to quá, có chỗ đã vỡ, mất đi một mảng da lớn, chảy máu rồi. May mà ngày mai người không cần phải đi bộ xuống, nếu không nhất định không xuống núi được.”

Hạ Thụy Hi nghe vậy nhấc chân lên, đưa lòng bàn chân lên phía trước nhìn, chân trái quả nhiên đã mất một mảng da lớn, lộ ra thịt non màu hồng, mạch máu nhỏ cũng nhìn thấy rõ, đang rỉ ra bên ngoài huyết thanh màu vàng nhạt, nhìn rất đáng sợ, không khỏi hít mạnh một hơi.

Thuần Nhi lấy thuốc bột vôi tới đắp lên cho nàng, lại thay tất sạch cho nàng, cười nói: “Tiểu thư thiệt là, lúc này tắm sạch không kêu đau, không hề nghe ngái hừ một tiếng, lúc này rửa sạch sẽ rồi, khi nhìn lại thấy đau.”

Uyển Nhi thấy Hạ Thụy Hi vẻ mặt không hồn không giận, cũng lớn mắt tiến lại cười nói: “Đó là tiểu thư không cảm thấy đau, nhưng nhìn lại thấy đau. Chính mình dọa mình đó.”

Hạ Thụy Hi nói: “Còn nói ta, các người chẳng lẽ không nổi mụn nước sao? Chẳng lẽ không đau sao?”

Thuần Nhi lắc đầu: “Nô tì đã quen rồi, không đau.”

Tuy rằng trên mặt Uyển Nhi đang cười, nhưng đứng trên mặt đất lò cò đôi chân liên tục, Hạ Thụy Hi nhìn thấy liền hiểu, biết nàng không thể so với Thuần Nhi, nhất định đã mệt muốn chết rồi, liền nói: “Ta hong khô tóc, các người cũng đi tắm rửa, xem chân có nổi mụn nước không, chuẩn bị xong lại đến, tất cả mọi người đi ngủ sớm.”

Thuần Nhi nói: “Uyển Nhi tỷ đi trước đi, ta ở trong này coi chừng dùm cho.”

Hạ Thụy Hi đuổi nàng đi: “Bên ngoài không phải đã có bà vú coi chừng rồi sao? Có việc gì ta sẽ kêu họ, đi nhanh về nhanh.”

Uyển Nhi cũng Thuần Nhi vừa đi ra ngoài, mí mắt Hạ Thụy Hi bắt đầu đánh nhau, đầu óc cũng bắt đầu quay cuồng, vội tùy ý kéo chăn mỏng trên giường đắp lên người, ngủ lúc nào không biết. Đang ngủ ngon, cửa ngoài vang lên tiếng kéo kẹt, Hạ Thụy Bị vội vàng đi tới đẩy mạnh nàng: “Tỷ còn ngủ hả! Sao tỷ có thể ngủ được chứ?”

Hạ Thụy Hi hoảng hồn, tim đập thình thịch, ngồi bật dậy: “Làm sao vậy? làm sao vậy?”

Chương 52: Thấp Hương (4)

Hạ Thụy Bội khinh thường liếc Hạ Thụy Hi một cái: “Ôi cha, lớn như vậy, ngủ còn chảy nước miếng.”

Hạ Thụy Hi đưa tay lên sờ, quả nhiên khôe miệng bên phải và hai má ướt sũng, vội lấy khăn lau mặt, vừa xấu hổ vừa tức giận: “Ta mệt mỏi quá. Sao muội dám khẳng định muội ngủ sẽ không chảy nước miếng nha?”

Hạ Thụy Bội hất cằm lên: “Ta chẳng bao giờ như vậy.”

Hạ Thụy Hi tức giận nói: “Đúng rồi, muội không như vậy, muội không nhuộm bụi trần, muội tao nhã vô cùng, vậy đã được chưa? Muội hô to gọi nhỏ làm gì? Không có việc gì ta muốn đi ngủ, ngày mai ta còn phải dậy sớm đây.”

Hạ Thụy Bội thần bí lại gần: “Muội có ý đến nói cho tỷ biết chuyện sáng sớm mai.”

“Chuyện sáng mai có gì phải nói?” Hạ Thụy Hi không để ý tới nàng.

“Ta coi tên tiểu tử A Khác kia nhất định không có ý tốt, sáng mai tỷ nhất định phải dậy sớm đó, đừng để hắn tranh trước. Cô cũng thiệt là, chẳng hiểu sao lại cho mấy người này đi cùng.”

Hạ Thụy Hi hừ lạnh: “Người dâng hương là ta, không phải là muội. Muội không phải sợ người ta hiểu lầm là muội, chữa mũi nhọn về phía muội sao? Vậy sao giờ lại không sợ người ta hiểu lầm muội nữa đi?”

Hạ Thụy Hi mặt đỏ lên: “Muội muốn thấp nén hương thứ hai, không thể bị tiểu tử đó chiếm trước, hắn muốn cũng chỉ được thấp nén thứ ba. Sáng mai tỷ nhớ gọi muội nha.”

E rằng đây mới là ý nghĩ thật sự của nàng ta, Hạ Thụy Hi uể oải nằm xuống: “Biết thế, ta ngủ đây.”

Hạ Thụy Bội nóng nảy: “Sao lại biết thế? Tỷ có đồng ý hay không thì cũng phải nói một câu chứ.”

Hạ Thụy Hi nhắm mắt lại không để ý tới nàng, Hạ Thụy Bội chờ trong chốc lát, thấy Hạ Thụy Hi không có động tĩnh gì quay người nhìn lại nàng đã ngủ từ bao giờ, hàm hừ đi ra bên ngoài: “Tỷ đừng tưởng rằng ta chỉ có thể nhờ tỷ.”

Hạ Thụy Bội đi ra ngoài, đụng trúng Uyển Nhi đang đi vào. Uyển Nhi bị nàng đụng vào ngã nhào xuống đất, không thấy rõ là ai, còn tưởng là một nha hoàn bà vú khác, đang muốn chửi ầm lên đã bị một cái tát trời giáng của Hạ Thụy Bội: “Nha đầu không có mắt chết tiệt kia. Dám đụng vào ta?” Thuần Nhi thấy tình thế không tốt, vội trốn lùi vào gọi Hạ Thụy Hi.

Uyển Nhi bị đánh nỏ đom đóm mắt, chẳng hiểu gì hết nhưng vội “lạch cạch” quỳ trên mặt đất cầu xin tha thứ. Hôm nay tâm tình Hạ Thụy Bội đặc biệt không tốt giờ chân đá trùng đùi Uyển Nhi thêm một cái, hừ lạnh một tiếng, ngênh ngang rời đi. Hai bà vú thủ vệ bình thường vốn ghét Uyển Nhi thích thể diện, coi thường đám người mảy mủi không thông minh lanh lợi như mình, thấy nàng bị đánh, âm thầm vui vẻ không đến đỡ nàng đứng dậy, chỉ ở bên cạnh mĩa mai. Trong lòng Uyển Nhi lạnh buốt, không khỏi càng đau lòng khóc to hơn.

Đợi đến khi Hạ Thụy Hi mặc áo khoác đi ra, Hạ Thụy Bội sớm đã đi xa chỉ còn lại Uyển Nhi đang quỳ ở sân khóc đến nỗi não lòng.

Hai bà vú kia thấy Hạ Thụy Hi đi ra, Thuần Nhi đã qua đỡ Uyển Nhi lên, vội vàng giả bộ tới giúp đỡ, khuyên như: “Uyển Nhi cô nương đừng khóc, sau này đi đường phải cẩn thận đó nha.”

Uyển Nhi vừa khóc vừa đẩy mạnh mấy mụ ra: “Không cần mấy người các người giả từ bi.” Nói xong vùi đầu lên vai Thuần Nhi khóc nghe nảo cả lòng.

Bà vú nói: “Ai cha, thật đúng là hiểu lầm lòng tốt của người khác nha.”

“Không nói không ai bảo các người cầm đầu, cút!” Hạ Thụy Hi hừ lạnh một tiếng, hai bà vú im miệng cười lấy lòng lui xuống. Chủ tớ ba người trở về phòng, Thuần Nhi đem ống quần Uyển Nhi vén lên nhìn, trên đùi xanh tím một mảng lớn. Hạ Thụy Hi nhìn một hồi, sai Thuần Nhi lấy thuốc cho Uyển Nhi bôi vào, lại an ủi Uyển Nhi vài câu mới chấp chôn chợp mắt.

Ngày thứ hai trời còn chưa sáng, đã có người tới gọi Hạ Thụy Hi rời giường.

Hạ Thụy Hi đang chải đầu, cô bốn đã tới, chỉ huy Uyển Nhi thay cho Hạ Thụy Hi một bộ quần áo hoa lệ, lại đeo nhiều vàng ngọc trang sức, còn thoa phấn tô son.

Hạ Thụy Hi cảm thấy hơi quá, vội nói: “Cô, như vậy có phải quá hoa lệ không?”

Cô bốn nói: “Không sao, hôm qua là để đi đường cho tiện, biểu lộ thành kính. Hôm nay là ngày quan trọng, cháu nên mặc trang phục lồng lẩy biểu lộ lòng thành.”

Bà nói gì cũng đều có lý, Hạ Thụy Hi đành phải để kệ cho bà chuẩn bị, thay đồ xong, nha hoàn bà vú đều khen không dứt miệng. Hạ Thụy Hi đột nhiên nhớ ra Hạ Thụy Bội muốn đốt nén hương thứ hai, vội hỏi: “Bội Bội đâu rồi, đã gọi nàng dậy chưa? Nàng nói nàng muốn thắp nén hương thứ hai.”

Cô bốn nói: “Ta đã sớm bảo người đi gọi nó, nó sẽ lập tức tới đây.”

Cuối cùng Hạ Thụy Hi ở đây chuẩn bị xong, vẫn không thấy Hạ Thụy Bội tới, cô bốn nói: “Lại đi giục đi, chúng ta hãy đi trước, vừa đi vừa đợi nàng.” Liền sai người thắp đèn lồng, tự mình hộ tống Hạ Thụy Hi theo hướng Chủ Điện mà đi.

Đoàn người đi được nửa đường, đã có tiểu hòa thượng đợi bên đường dẫn mọi người tới chủ điện. Bà vú đi gọi Hạ Thụy Bội vội vàng chạy tới: “Phu nhân, tam biểu thiếu thư nửa canh giờ trước đã đi tới chủ điện rồi.”

Thuần Nhi khăn trương, vội nói khẽ với Hạ Thụy Hi: “Tiểu thư, Không phải Tam tiểu thư...” Tam tiểu thư rất ích kỷ, tới hôm qua Nhị tiểu thư lại đắc tội với nàng, ai biết nàng có dám làm chuyện như thế hay không?

Hạ Thụy Hi cũng đang hoài nghi có phải Hạ Thụy Bội muốn chính mình thắp nén hương đầu tiên hay không, nói nàng không hoảng, đó là giả. Nếu thật sự Hạ Thụy Bội làm như vậy, nàng có tức giận, cũng chẳng thể làm gì được Hạ Thụy Bội, không phải đốt rồi thì thôi sao. Cô bốn nhìn thấu tất cả, bình tĩnh tự nhiên: “Không nên vội, chú ý đường dưới chân. Bên phía Chủ điện có người canh chừng, cháu không đến, bất luận kẻ nào cũng đừng hòng đốt nén hương đầu tiên này.”

Gừng càng già càng cay, cô bốn là bà lớn ở kinh thành, lăn lộn trong kinh thành nhiều năm như vậy, chuyện gì chưa từng thấy qua? Hạ lão gia đem hai tỷ muội cùng chuyện đại sự này giao cho bà quả nhiên có lý.

Chờ mọi người đi đến cửa đại điện, quả nhiên thấy cửa đại điện đang đóng, bên ngoài còn có năm sáu đại hòa thượng đang đứng, Hạ Thụy Bội chỉ dẫn theo một mình Yên Nhi, thờ phỉ phỉ đứng ở ngoài điện, bên cạnh còn có thêm A Khác. Sắc mặt hai người đều không dễ nhìn, không để ý tới nhau, Yên Nhi cúi đầu im lặng đứng một bên, giống như tượng gỗ.

Một người nhìn qua có vẻ là hòa thượng chủ sự.

Đoàn người cô bốn tới đây, bước lên phía trước hỏi thăm, lúc này mới có người mở cửa đại điện để Hạ Thụy Hi vào thắp hương.

Hạ Thụy Hi chuẩn bị tinh thần, tiếp nhận hương hòa thượng đưa, đi đến giữa đại điện quỳ xuống trên bô đoàn, nhắm mắt lại yên lặng cầu nguyện: “Xin bỏ tất phù hộ cho cha mẹ kiếp trước của con hạnh phúc tuổi già, không bệnh tật không tai họa. Xin bỏ tất phù hộ người nhà con kiếp này bình an vui vẻ, trăm sự hòa thuận. Xin bỏ tất phù hộ cho con gả được cho một người chồng tốt, vợ chồng tốt đẹp gia đình hạnh phúc.”

Đợi sau khi nàng đem nén hương cắm vào trong lư hương rồi, tiểu hòa thượng đưa ống thẻ lên: “Nữ thí chủ xin quẻ không?”

Hạ Thụy Hi đưa tay lên, cuối cùng lại rút trở về: “Cám ơn tiểu sư phụ, ta không xin.” Nếu xin phải một quẻ gì đó không tốt, đây không phải là lại để cho người một nhà không sống yên ổn được hay sao? Nếu năm trước Hạ lão gia đã cầu cho nàng rồi, hiện giờ nàng đã thắp nén hương đầu tiên này rồi nên đương nhiên sẽ tốt thôi. Cần gì phải vẽ thêm việc để làm, tự tìm phiền phức?

Chân trước Hạ Thụy Hi vừa mới bước qua cánh cửa đại điện, Hạ Thụy Bội và A Khác đã muốn bước vào, hai người đều muốn thắp nén hương thứ hai kia không ai nhường ai. Hạ Thụy Hi trừng mắt: “Ngươi tranh với ta làm cái gì? Rõ ràng đã nói ngươi thắp nén hương thứ ba rồi.”

“Ta nói vậy khi nào? Ngươi nằm mơ đi? Nhà các ngươi chiến thứ nhất, cũng không thể chiếm luôn thứ hai chứ?” A Khác một bước cũng không nhường.

“Ngày hôm qua đã nói cho ngươi thắp nén hương thứ ba.” Hạ Thụy Bội ngẩng đầu nhìn cô bốn, hi vọng cô bốn ra mặt làm chủ cho nàng.

Nếu là những người khác, cô bốn có thể ra mặt, nhưng đây là Âu gia, cô bốn cũng không thể quá phận, bà không thể nói được, chẳng những làm bộ như không thấy còn nâng đầu nói: “Đầu của ta tại sao lại đau như vậy?”

Một bà vú nói: “Có lẽ cả ngày qua phu nhân đã mệt nhọc, bị phong hàn rồi? Sắc trời còn sớm nhưng biểu tiểu thư đã thắp hương xong, phu nhân nên đi về nghỉ ngơi một lát.”

Cô bốn hừ nói: “Không bằng ở đây đợi thêm một lát, đợi Bội Bội thắp hương xong rồi cùng đi.” Nói xong đứng tránh sang một bên.

Hạ Thụy Bội hiểu rằng ý cô bốn không chịu giúp nàng không khỏi ám ức vô cùng, nhìn về phía Hạ Thụy Hi. Hạ Thụy Hi cũng hiểu được ý cô bốn cũng muốn để Bội Bội thắp nén hương thứ hai này, nhưng ngại thân phận thế diện khó nói mà thôi. Còn vị Âu Tứ thiếu gia kia, không thấy tăm hơi bóng dáng, nhất định cũng có chủ ý này, để A Khác tranh giành với Hạ Thụy Bội, ai tranh được, là của người đó. Tốt nhất nàng cũng không lên tiếng, nhưng nàng có thể đưa mắt với Hạ Thụy Bội, ý bảo Hạ Thụy Bội tranh đi.

Thấy cô bốn và Hạ Thụy Hi đều không nói lời nào, A Khác đắc ý nói: “Có thấy không? Cô ngươi và tỷ tỷ đều ngại nói láo thay cho ngươi. Hãy để cho ta đi trước, những lời nói vô lễ của ngươi lúc trước, ta cũng không so đo nữa.”

Hạ Thụy Bội oán hận trừng mắt lườm A Khác, thừa dịp A Khác không chú ý, đá mạnh lên chân A Khác một cước, A Khác kêu thảm một tiếng, ngã

người một lát, Hạ Thụy Bội vén váy cực nhanh chạy đến quỳ lên chiếc bồ đoàn duy nhất giữa đại điện: “Nhanh! Tiểu sư phụ, mau chuyển hương cho ta!” Xem ra ghen đùng mãnh của Hạ lão gia không chỉ có Hạ Thụy Hi kế thừa, Hạ Thụy Bội cũng được kế thừa không ít.

Tiểu hòa thượng nhin cười, đưa hương cho Hạ Thụy Bội. Hạ Thụy Bội đang muốn quỳ lạy, hương trong tay đã bị người khác cướp mất, A Khác mặt đỏ bừng bừng: “Nuôi con gái cũng khó như nuôi tiểu nhân! Nữ nhân độc ác nhà ngươi, giống tỷ tỷ ngươi như đúc! Hôm nay ta mạn phép không có người thấp, chẳng ai hơn ai.”

Hạ Thụy Bội quỳ trên mặt đất không đứng dậy: “Nam nữ thụ thụ bất thân, ta không tin ngươi dám kéo ta dậy!”

A Khác vén áo choàng lên quỳ bên cạnh nàng: “Ta kéo ngươi làm gì? Ta bái lạy ở chỗ này.”

Hạ Thụy Bội choáng nặng: “Ngươi quỳ sai chỗ, bái kính với bồ tát.”

A Khác hừ lạnh một tiếng: “Lát nữa nhiều người tới đây, đâu thể bái đúng chỗ được? Sai chỗ thì sai chỗ, tâm thành là được, bồ tát sẽ không trách ta.”

Hạ Thụy Bội nghĩ cũng phải, vội nói: “Một khi đã như vậy, ta cũng bái lạy, so ra ta quỳ trước ngươi, của ta coi như thứ hai, ngươi là thứ ba. Tiểu sư phụ, lạy thêm hương cho ta.”

Tiểu hòa thượng muốn chuyển hương, A Khác hung thần ác sát chỉ vào tiểu hòa thượng: “Ngươi dám!”

Tiểu hòa thượng khó xử nhìn đại hòa thượng bên cạnh, đại hòa thượng tiến lên thì lễ: “A di đà phật, cửa phật là nơi thanh tịnh, thí chủ xin hãy bình tâm một chút chờ vội nóng nảy. Khi ở trước mặt bồ tát, chúng sinh bình đẳng, tâm thành tất linh ứng, nén hương thứ hai và thứ ba cũng không có gì khác nhau.”

Hạ Thụy Hi nhanh ý: “Một khi đã như vậy, không bằng hai người các ngươi cùng tiến lên.” Đề nghị của nàng như gió thoảng qua tai hai người kia.

Hạ Thụy Bội nói: “Tại sao ta phải cùng tiến lên với một người như thế này?”

“Ta là người như thế nào? Ta mới không muốn cùng tiến lên với ngươi.”

Hai người vẫn tranh chấp không ngừng, Đại hòa thượng thúc giục nói: “Thời gian đã không còn sớm, lập tức mở cửa, cín hai vị thí chủ hãy sớm định đoạt.” Lại khuyên A Khác: “Vị thí chủ này hãy nhường cho vị nữ thí chủ này trước cũng được? Đây cũng là một việc thiện.”

Hạ Thụy Bội đắc ý ngược cảm lên: “Đúng đó! Ngươi là nam nhân, nên nhường cho ta.”

“Dựa vào cái gì ta phải nhường cho ngươi? Vì sao không phải ngươi nhường cho ta?” A Khác tuổi trẻ nông nổi, làm sao nuốt trôi được con tức này? Vốn quý ở nói đó nhất quyết không đi.

Một cái bồ đoàn chuẩn xác không sai lệch ném tới trước mặt A Khác, vị Âu Tứ thiếu gia này giờ không thấy mặt đâu đột nhiên xuất hiện nói: “A Khác nếu muốn dâng hương mau lên quỳ, không muốn liền đứng lên!”

A Khác âm âm ức ức quỳ lên trên bồ đoàn, Hạ Thụy Bội đang muốn tỏ vẻ phản đối, cô bốn đầu đầu đã đỡ: “Bội Bội, không cần tính toán nhiều như vậy. Vị sư phụ này không phải vừa mới nói rồi sao? Tâm thành tất linh ứng, không có gì khác nhau. Nếu còn chậm nữa, người ở phía ngoài đều vào được, hai người các ngươi chẳng ai có thể thấp được nữa đâu.”

Hạ Thụy Bội và A Khác đành phải trầm mặt làm chuyện là cùng dâng hương này. Hạ Thụy Bội cầu một quẻ, mới nhìn lướt qua, tâm tình rất tốt, nhin cười ngo qua xem quẻ của A Khác. A Khác vội vàng che lại: “Ngươi nhìn cái gì?”

Hạ Thụy Bội bĩu môi: “Quý hẹp hòi, nhìn cũng không cho?”

A Khác nói: “Trước tiên ngươi cho ta xem của ngươi thì ta cho ngươi xem của ta.”

Hạ Thụy Bội đắc ý nói: “Của ta đương nhiên là tốt, ngươi...”

Cô bốn thấy hai người này mới vừa rồi còn như gà chọi, lúc này lại đi cùng nhau, không để ý đến cấm kỵ nam nữ chút nào, trong lòng không thoải mái, trầm mặt: “Bội Bội xong chưa? Xong rồi thì đi thỉnh sư phụ giải đoán quẻ cho.”

Hạ Thụy Bội vâng lời, sau khi đi qua bên nhờ người giải đoán quẻ cho mặt mày rạng rỡ, chạy như bay về như bắt được vàng: “Cô, nhị tỷ thấp nén hương này thật sự linh nghiệm, nàng mới thấp hương xong cháu đã bốc được quẻ tốt.”

Cô bốn nghe nói quẻ tốt, cũng cười: “Quẻ nói sao?”

“Sư phụ nói Khổ trước sướng sau.”

“Khổ trước sướng sau?” Cô bốn trong lòng không thoải mái, nha đầu kia cho tới bây giờ vẫn chưa từng chịu khổ, ý này là gì, Hạ Thụy Bội sẽ phải chịu khổ sao?

Hạ Thụy Bội thấy bà trầm ngâm không nói, vội hỏi: “Sao vậy ạ?”

Hạ Thụy Hi cũng lờ mờ đoán ra, vội nói: “Cuối cùng không phải nói sẽ tốt sao, chúng ta đi thôi? Cô?”

Cô bốn lấy lại tinh thần, cười nói: “Tốt là được, tốt là được.”

Hạ Thụy Hi cũng chú ý tới A Khác đoán quẻ bên kia, sắc mặt có chút khó coi. Âu Thanh Cần thấp giọng an ủi hấn vài câu, chân mày hấn mờ chậm rãi giãn ra, còn đi theo Âu Thanh Cần qua bên này chào hỏi cô bốn.

Mọi người quay về các phòng nghỉ ngơi, cô bốn cho người kêu hai tỷ muội Hạ Thụy Hi vào phòng mình, bảo người khác lui ra, đột nhiên mặt liền đổi sắc, chỉ vào Hạ Thụy Bội lạnh lùng nói: “Cháu biết sai chưa?”

Hạ Thụy Bội không hiểu ra sao cả nói: “Làm sao vậy? Cháu đâu có sai gì.”

Cô bốn cười lạnh: “Không sai ư? Ta hỏi cháu, sáng sớm hôm nay cháu không đợi chúng ta gọi tới, đã một mình chạy đến đại điện làm gì?”

Hạ Thụy Bội nói: “Không phải cháu sợ tiểu tử đó có lòng bất lương, tranh chấp hương trước, phá hỏng đại sự của chúng ta sao? Cháu nói với ngài, ngài mắng cháu không rộng lượng, không hiểu chuyện, Nói với nhị tỷ, nàng cũng không ghe, cháu đánh phải tự mình đi vậy. May mà cháu tới sớm, tiểu tử đó qua nhiên không phải người tốt, có ý đó thật. Nếu cháu sớm biết trước ngài đã cho người khóa cửa đại điện, lại có người canh chừng, cháu chẳng đi làm gì.”

Cô bốn thấy bộ dáng của nàng không giống nói láo, cũng không phải có ý xấu muốn đi thấp nén hương đầu này, mới lên thờ phào nhẹ nhõm một hơi, giọng nói vẫn nghiêm khắc: “Phụ thân cháu đem chuyện này giao cho ta, ta đương nhiên sẽ làm tốt. Cháu là một cô nương, đêm hôm khuya khoát chỉ dẫn theo một nha hoàn đi loạn trong chùa toàn hòa thượng, lại còn cùng nam tử trẻ tuổi nói chuyện cãi nhau, còn ra thể thống gì? Nếu rơi vào tay Tôn gia, cháu còn muốn làm người hay không?”

Hạ Thụy Bội cúi đầu nói: “Cháu biết rồi, say này cháu không dám nữa.” Trong lòng lại nghĩ, nàng đã cầu được quẻ tốt, đợi nàng trở về, nói không chừng tiểu tử Tôn gia đó đã chết rồi, còn phải lo chuyện Tôn gia làm khi gì?

Cô bốn thờ dài, nói đầu đầu, không muốn ăn điểm tâm, cần nghỉ ngơi, bảo hai tỷ muội Hạ Thụy Hi đi ăn điểm tâm, nghỉ ngơi cho tốt, sáng sớm ngày mai xuống núi.

Tỷ muội hai người ra sân, Hạ Thụy Bội đột nhiên dừng lại nói: “Ta biết các người nghĩ gì về ta. Vừa rồi cô hỏi ta sáng sớm hôm nay không chờ các người gọi ta, ta liền một mình chạy đến đại điện làm gì, là nghi ngờ ta muốn tranh chấp nén hương đầu với tỷ? Có phải tỷ cũng nghĩ như vậy hay không?”

Hạ Thụy Hi sao có thể thừa nhận mình thực sự cũng nghĩ như vậy, cười ha hả: “Bội Bội, muội nghĩ nhiều rồi.”

Hạ Thụy Bội cười lạnh: “Ta nghĩ nhiều sao? Bình thường các người nghĩ gì về ta, trong lòng ta biết rõ. Ta cho tỷ biết, ta không có ngu như vậy. Chuyện nặng chuyện nhẹ ta đều tự cân nhắc được, nếu như ai thấp cũng như nhau, đương nhiên ta có thể tranh với tỷ, nhưng người ta đã nói chuyện lớn, thể diện cũng phải là do tỷ thấp. Một khi đã như vậy, ta tranh với tỷ làm gì? Ta bị khờ sao? Ta có lòng tốt muốn đi canh chừng giúp tỷ, tỷ không cảm ơn ta còn chưa tính, còn nghi ngờ ta, khi tiểu tử đó tranh giành với ta, cũng không giúp ta, không phân biệt tốt xấu, không nhìn thấy lòng tốt của người khác!”

Hạ Thụy Hi bị nàng nói cho đỏ mặt, xem ra chính mình nghĩ sai về nàng, liền cười: “Bội Bội, ta thật sự không có ý đó. Không phải ta không muốn giúp muội, mà ta không thể nói được.”

Hạ Thụy Bội hừ lạnh một tiếng: “Rốt cuộc tỷ có ý kia hay không, trong lòng tỷ tự hiểu! Ta không ăn điểm tâm, tỷ tự ăn đi!” Nói xong vung tay áo rồi đi, để Hạ Thụy Hi đứng ngẩn ra ở đó, nghĩ thầm đến lúc này, nha đầu kia không biết lại muốn giận đối nàng bao lâu nữa.

Ai ngờ Hạ Thụy Hi đã lo nghĩ quá nhiều, nàng vừa mới tiến vào tiểu viện của mình không bao lâu, Hạ Thụy Bội đã mò tới, trước giả vờ tặng Uyển Nhi một lọ thuốc trị thương, nói đêm qua mình trong lòng khó chịu, lỡ tay ngộ thương Uyển Nhi vân vân...

Nàng ở nơi này đi qua đi lại hồi lâu, thấy Hạ Thụy Hi đầu cũng chẳng nâng lên, liền có chút ngượng ngùng hỏi: “Nhị tỷ, tỷ ăn điểm tâm có ngon không?”

Hạ Thụy Hi không muốn để ý tới nàng, thân nhiên nói: “Không, một mình không muốn ăn.”

Hạ Thụy Bội im lặng một chút, xấu hổ thấp giọng nói: “Vừa rồi muội không có ý gì khác, chỉ có chút bức mình với cô, cho nên mới trút giận lên tỷ. Tỷ đừng giận muội a, sau này nếu tỷ tâm tình không tốt cũng có thể trút giận lên muội.”

Hạ Thụy Hi ừm một tiếng, không để ý tới nàng.

Hạ Thụy Bội lại đi đi lại lại một lát, rốt cuộc không nhịn được, về mặt sợ hãi: “Nhị tỷ, có phải quẻ của muội không tốt hay không?”

Hạ Thụy Hi kinh ngạc nói: “Muội nghe ai nói?” Nàng và cô bốn chưa nói chuyện này, theo lý, những người khác cũng sẽ không nói chuyện này với Hạ Thụy Bội nha?

Chương 53: Rừng Đào (1)

Hạ Thụy Bội buồn rười rượi nói: “Tỷ đừng quan tâm ai nói, tỷ nói cho muội biết xem có chuyện gì đi?”

Hạ Thụy Hi nghẹn lời, đành phải nói: “Khổ trước sướng sau, có thể sẽ có vài điều không thoải mái, nhưng cuối cùng tất cả đều tốt.”

“Thật sự vậy sao? Khổ trước sướng sau, là trước tiên phải chịu khổ sau đó mới có thể sướng, có phải không? Tỷ nói xem muội sẽ phải chịu khổ gì? Có thể phải gả đi Tôn gia không? Gả cho cái con quý bệnh lao kia, chịu nhiều đau khổ mới có thể tốt?”

Chuyện vận mệnh ai nói rõ được đây? Hạ Thụy Hi nghĩ như vậy, miệng vẫn an ủi nàng: “Mặc kệ thế nào, sau này tốt là được.”

Hạ Thụy Bội im lặng một lát, cố nặn ra một nụ cười: “Nhị tỷ, hôm qua tới muộn, chưa từng ngắm cảnh hoa đào đẹp đẽ ở nơi này. Nhân lúc này còn sớm, khách hành hương không nhiều lắm, chúng ta đi vào rừng ngắm cảnh được không? Sau này trở về Tây Kinh, sẽ nói cho nương nghe. Muội nếu thật không được sung sướng, cũng không thể thấy cảnh đẹp cũng không được xem, cứ như vậy trở về chứ?”

Hạ Thụy Hi vốn nghĩ mình đang đau chân, không muốn đi. Thấy bộ dáng ủ rũ của Hạ Thụy Bội, không muốn khiến nàng mất hứng, liền đồng ý. Uyển Nhi nghe nói phải đi cùng Hạ Thụy Bội, lấy cớ thu dọn quần áo cho Hạ Thụy Hi, Hạ Thụy Hi hiểu rằng nàng không muốn đi cùng Hạ Thụy Bội, lại nghĩ hôm qua nàng quả thực mệt mỏi, lại bị ám ức, liền nói: “Sáng sớm mai sẽ phải xuống núi, Uyển Nhi ở lại thu dọn đồ đạc, Thuần Nhi đi cùng ta.”

Uyển Nhi vui mừng đồng ý, Hạ Thụy Bội cũng nói: “Vậy Yến Nhi cũng trở về thu dọn đồ đạc cho ta, cô thỉnh dậy nhớ báo lại.”

Hai người chỉ đem theo nha hoàn Thuần Nhi cùng Tín Nhi đi bên mình, lại bảo ba bốn bà vú đi theo phía xa xa, theo đường mòn đi vào trong rừng hoa đào. Trong rừng hoa đào sương giăng nhàn nhạt, cây cỏ xanh tươi, chim hót líu lo, cánh hoa bay rục rờ, quả thật rất đẹp, không uống công được ca tụng là một trong tám cảnh đẹp của kinh thành.

Trong rừng đào đã có vài du khách, có người tò mò nhìn chằm chằm hai tỷ muội Hạ Thụy Hi. Hạ Thụy Bội cau mày nói: “Những người này thật vô lễ, phiền chết đi được!” Hạ Thụy Hi nói: “Chúng ta tìm một chỗ vắng người đi, đừng nhìn thấy bọn họ là được?”

Trong lúc tìm một chỗ vắng người, Hạ Thụy Bội nói cho Hạ Thụy Hi nghe những chuyện lý thú trước tây mảy tỷ đệ từng trải qua, chẳng biết tự bao giờ, mấy người cách chùa càng lúc càng xa. Đợi đến khi Hạ Thụy Hi cảm thấy đau chân, Hạ Thụy Bội vui mừng chỉ về phía xa xa nói: “Hoa đào bên kia hồng hơn rất nhiều so với bên này. Hay đây chính là cây bách đào mà mọi người thường nói.”

“Cây bách đào?” Hạ Thụy Hi ngẩng đầu nhìn lại. Chỉ thấy còn cách một dòng suối nhỏ quanh co khúc khuỷu và một cái sơn cốc không lớn, có một biển hoa, màu sắc đỏ thắm đẹp hơn rất nhiều màu hồng nhạt bên này, không biết là hoa gì.

Hạ Thụy Bội nói: “Đúng vậy, cây được gọi là bách đào kia khác với những giống hoa đào khác, càng đỏ càng đẹp. Cánh hoa dày hơn, nhiều hơn, thời kỳ nở hoa cũng kéo dài hơn, tiếc rằng lại không thể kết quả. Cả Đại Tần chỉ có nơi này mới có, những chỗ khác đều không thể nhìn thấy.”

Hạ Thụy Hi vừa nghe liền cảm thấy hứng thú: “Làm sao muội biết? Không có hạt giống, vậy làm sao có thể có cây giống được?” Hay là thời đại này đã có kỹ thuật chiết cây?

Hạ Thụy Bội thần bí nói: “Muội nghe hòa thượng trong chùa nói. Truyền thuyết kể rằng có một đôi vợ chồng chạy nạn đến đây, người vợ bệnh nặng qua đời, người chồng đau lòng đến cực điểm, đem vợ chôn dưới một gốc cây đào, mỗi ngày đều ôm cây khóc lóc, khóc ra máu mà chết. Sau khi hân chết, gốc đào kia liền nở hoa rất đẹp, đặc biệt cánh hoa vừa đỏ vừa dày, đáng tiếc lại không kết quả. Vị trụ trì đời thứ nhất của Vạn Phật Tự bởi vì có từng học qua cách chiết cây nên đã lấy cành của cây hoa đào đó ghép với các cây đào khác, trải qua vài chục năm, trở thành rừng hoa đào này.”

Truyền thuyết cũng chẳng cần quan tâm là thật hay giả, chỉ cần có hoa đào để ngắm là được. Ở thời hiện đại Hạ Thụy Hi đã từng thấy, không biết bách đào ở Đại Tần này có phải giống như loại mình từng thấy hay không? Hạ Thụy Hi nhìn khoảng cách một chút, biển hoa kia cách nơi này cũng chẳng xa lắm, người của nàng cũng không ít, liền đề nghị nói: “Chúng ta qua đó xem một lát đi?”

Hạ Thụy Bội do dự một chút: “Bỏ đi, xa quá, lại hẻo lánh, không nên đi vẫn hơn. Nếu cô biết sẽ mắng chúng ta.”

Hạ Thụy Hi bị kêu gọi tính tò mò: “Rõ ràng là muội gọi ta ra đây, hiện tại lại không thích. Thật ra cũng không quá xa, cùng lắm một khắc đồng hồ là tới, chúng ta đồng người như vậy, đi một lát cũng không sao đâu.”

“Nhưng không phải tỷ đau chân sao?”

“Ta chịu được!” Hạ Thụy Hi không khỏi tự chứng minh bước lên trước. Hạ Thụy Bội do dự một chút, cuối cùng vẫn đi theo. Đi qua con suối, xuyên qua sơn cốc nhỏ, tiến vào rừng hoa đào. “Rắc” Thuần Nhi đạp gãy một cành khô, Hạ Thụy Bội sợ tới mức giật bản mình túm chặt tay Hạ Thụy Hi: “Hay là chúng ta trở về đi? Ở đây không một bóng người, không có một ai. Nếu có người xấu hay dã thú phải làm sao bây giờ?”

Lòng bàn tay của nàng lạnh buốt, mồ hôi lạnh toát ra, Hạ Thụy Hi thấy nàng căng thẳng như vậy, có chút buồn cười, nghĩ thầm rốt cuộc vẫn chỉ là một cô

tiểu thư của lớn không ra cửa sau không tới, năm sáu người đi theo, còn sợ bóng sợ gió. Nơi này gần chùa, khách hành hương nhiều như vậy, chẳng lẽ có nhiều người xấu và dã thú như thế? Liên trấn an: “Không phải sợ, nếu sợ nhiều người xấu và dã thú như vậy? Ta nhìn qua một cái rồi đi, đã đến nơi này rồi không xem qua một chút, muội không cảm thấy đáng tiếc sao?”

Hạ Thụy Bội nhìn chung quanh một cái, quả nhiên im ắng, không có gì, khẽ thở ra: “Đến đó, chúng ta bỏ mấy cành hoa rồi đi nha?”

“Được rồi.” Hạ Thụy Hi đi đến bên dưới một tàng cây, bỏ một cành hoa đào, cẩn thận quan sát, thấy cánh hoa đầy rậm, đỏ thắm kiểu diễm, giữa bông hoa còn có hai cánh xanh tinh tế, giống y như đóa loài hoa nàng gặp ở kiếp trước.

“Ha ha, ngắm hoa thì cứ ngắm hoa, cần gì phải đưa tay ngắt hoa như vậy?” Phía trước có một nam tử cười nhẹ đi tới.

Hạ Thụy Hi vừa nghe thấy tiếng nói này, lòng tơ toàn thân không khỏi dựng thẳng, ngẩng đầu vừa nhìn, Triệu Minh Thao mặc một bộ cẩm bào màu trắng hoa chìm, quạt giấy phe phẩy, nét mặt dịu dàng mang theo ý cười, chân thành thâm tình nhìn nàng. Đứng ở dưới tán hoa đào giả bộ tiêu sái phong lưu: “Hi Hi, đây là Tam muội của nàng sao? Tên là Bội Bội phải không?”

Hạ Thụy Bội mặt đỏ như máu, trốn sau lưng Hạ Thụy Hi: “Đây không phải là vị quý nhân chúng ta gặp lần trước sao? Tỷ quen hẳn a? Tại sao lại gọi bậy tên của ta? Ta đã bảo tỷ đừng đến, tỷ không nghe cơ.”

Hạ Thụy Hi thấy rõ ràng Triệu Minh Thao đột nhiên xuất hiện ở trong này, tuyệt đối không có ý tốt, lập tức hối hận vạn phần, không dám đáp lời, vội vã nhắc chân muốn trở về: “Làm sao ta biết hẳn ở chỗ này? Nếu ta biết sẽ không tới. Chúng ta đừng để ý tới hẳn, chúng ta đi nhanh lên.”

“Hi Hi, nàng đừng đi chứ.” Triệu Minh Thao nhắc chân chắn trước mặt các nàng: “Ta có rất nhiều lời muốn nói với nàng. Ta giúp nàng đạt được nguyện vọng thấp nèn hương đầu tiên này, nàng không cảm tạ ta sao?”

Tuy Hạ Thụy Hi không biết Hạ lão gia tìm vị quý nhân giúp đỡ là ai, cũng hiểu được Hạ lão gia tuyệt đối không có khả năng tìm Triệu Minh Thao giúp đỡ. Nàng lui về phía sau một bước, lạnh mặt nói: “Cửa phật là nơi thanh tịnh, người không nên làm việc vô lễ này.” Tiếp theo liền kêu các bà vú lại đây vây quanh tỷ muội hai người rút lui trở về.

Mục đích của Triệu Minh Thao chưa đạt được, làm sao chịu để nàng đi, hất cằm lên, trong dùng đao xuất hiện rất nhiều trảng hán, bịt miệng bà vú cùng nha hoàn kéo qua một bên. Chỉ một phút não loạn, ai không biết còn tưởng gặp phải bọn bất cóc tổng tiền. Đám người kia hung thần ác sát, đám nữ nhân sợ tới mức mặt cắt không còn giọt máu, chân mềm đầu vẹo, muốn kêu muốn chạy, bị mấy cái tát vang dội khiến cho khóe miệng rỉ máu, chỉ dám len lén khóc thút thít. Đám người rất nhanh bị người của Triệu Minh Thao lừa tới một chỗ, ôm đầu gối xôm trên mặt đất, nếu ai dám lộn xộn hoặc là phát ra một vài tiếng động liền bị đám đá không chút lưu tình. Thuận Nhi vừa có hành động lạ, lập tức bị trói lại, miệng nhét gì ném xuống đất.

Hạ Thụy Bội gặp biến cố bất ngờ sợ tới mức mặt cắt không còn hạt máu, hàm trên hàm dưới đánh nhau loạn xạ, trốn sau lưng Hạ Thụy Hi ôm eo của nàng run rẩy co rúm thành một viên tròn. Hạ Thụy Hi muốn sợ cũng không được, kiên nhẫn lạnh lùng nói với Triệu Minh Thao: “Người muốn làm gì? Giữa ban ngày, dưới chân Thiên tử, cửa phật là nơi thanh tịnh, người cũng dám làm kẻ ý thể hiếp người, làm chuyện xấu xa vô sỉ thế sao?” Lần trước cơ hội tốt như vậy hẳn cũng buông tha cho nàng, vì sao lần này lại cả gan làm loạn? Chẳng lẽ xảy ra chuyện gì, để cho hẳn chó cùng rứt giậu sao?

Triệu Minh Thao cười đến ôn hòa: “Hi Hi, nàng nói đúng, giữa ban ngày, dưới chân Thiên tử, cửa phật là nơi thanh tịnh, ta đương nhiên sẽ không làm chuyện ý thể hiếp người, xấu xa vô sỉ, ta muốn làm chuyện tốt yếu diệu thực nữ, quân tử hảo cầu cơ.”

“Người quá vô sỉ!” Hạ Thụy Hi sợ muốn chết, cố gắng bình tĩnh: “Hôm nay có rất nhiều người dâng hương, cũng sẽ có người tới đây ngắm hoa, ta mà kêu lên, thanh danh của người sẽ mất sạch.”

“Nàng kêu đi? Nàng cho rằng, ta sẽ làm chuyện mà ta không nắm chắc? Nơi này mặc dù cách chùa miếu không xa, nhưng cũng chẳng gần, bây giờ còn sớm, xem như ít ai lui tới.”

“Cứu mạng! Cứu mạng!” Hạ Thụy Hi cố gắng kêu lớn, đang tiếng trả lời nàng chủ có rừng đào trống vắng. Vì sao lại như vậy? Ngồi miếu đồ này không phải hương khói cường thịnh sao? Tại sao lại không có ai đến nơi đây? Hạ Thụy Hi ngây ngốc nhìn Triệu Minh Thao.

“Thế nào? Ta không lừa nàng chứ?” Triệu Minh Thao tiến lên trước một bước, dịu dàng nói với Hạ Thụy Bội: “Bội Bội phải không, muội tránh ra, để ta và nhị tỷ của muội tâm sự nào.”

Hạ Thụy Bội càng ôm chặt lấy eo Hạ Thụy Hi, liều mạng lắc đầu: “Người... người muốn làm gì?”

“Ta không làm gì cả, chỉ nói với nàng ấy vài lời. Nghe lời, đến bên kia chờ chúng ta một lát.”

Hạ Thụy Bội nghẹn ngào thốt ra một câu: “Không, người không phải người tốt. Người muốn hại Nhị tỷ của ta, có chết ta cũng không tránh ra.” Biểu hiện của nàng như thế cũng làm cho Hạ Thụy Hi vô cùng ngạc nhiên, cũng cảm động, nha đầu kia đến thời điểm quyết định vẫn bảo vệ người nhà, sau này nên đối xử với nàng tốt một chút.

“Người có tránh ra hay không?” Triệu Minh Thao mất kiên nhẫn, đột nhiên rống lớn như sấm rền, tỷ muội Hạ Thụy Hi nhất tề hoảng sợ, tim nhảy vọt lên tận yết hầu, nghẹn lại. Hạ Thụy Hi vừa thầm mắng mình nhất gan, vừa nắm chặt cây trầm run lấy bảy khoa chân múa tay lắc lư vài cái trước mặt Triệu Minh Thao: “Người đừng có lại đây, người dám lại đây ta sẽ không khách khí với người.”

Hạ Thụy Hi rất do dự, nàng biết cây trầm này không có bất cứ tác dụng gì với loại bại hoại này, nàng có thể học theo người khác hay không, đem cây trầm này đặt lên trên cổ của mình khoa chân múa tay, lấy cái chết bức đối phương lui một bước?

Bạn đang đọc truyện *Gái Ế Không Hiền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54: Rừng Đào (2)

Triệu Minh Thao ngừng lại, buồn cười nhìn Hạ Thụy Hi: “Hi Hi, nhìn nàng kia, càng ngày càng đáng yêu, mạnh mẽ ghê, hiện tại nàng mạnh mẽ thật, lúc này nàng đang sợ hãi, lại cứ muốn chống đối lại ta. Đừng sợ, ta sẽ không làm gì tổn hại đến nàng.” Hắn nhanh chóng tiến tới túm lấy tay Hạ Thụy Hi, quay đầu nhìn người khác lạnh lùng nói: “Còn không đưa Hạ Tam tiểu thư ra ngoài?”

“Ta không đi! Mau bỏ bàn tay bẩn thỉu của ngươi ra, đừng đụng vào ta!” Hạ Thụy Bội buông Hạ Thụy Hi ra, hét chói tai lấy tay gạt tay trắng hán đang kéo nàng, “bộp” một tiếng té xỉu.

“Ngươi đã làm gì với nàng vậy!” Hạ Thụy Hi hét chói tai, vừa dùng sức đá lung tung về phía Triệu Minh Thao, vừa điên cuồng nghĩ loạn, không phải nói thấp nén hương đầu tiên xong sẽ tốt đẹp cả sao. Sao lại thảm hại hơn? Phạt tởm ối, mau ban cho ta một vị anh hùng từ trên trời giáng xuống, cứu ta, nếu ngài không cứu ta, ta sẽ đốt tòa miếu đồ của ngài.

Triệu Minh Thao lạnh lùng nhìn về phía trắng hán: “Nhẹ nhàng thôi!”

Trắng hán kia vội nói: “Thuộc hạ còn chưa chạm được vào người nàng, có lẽ thân mình nàng rất mảnh mai, lá gan quá nhỏ, cho nên bị dọa hôn mê.”

Hạ Thụy Bội bị dọa ngất rồi sẽ không còn người tới cứu nàng, nàng chỉ có thể dựa vào chính mình. Hạ Thụy Hi chợt tỉnh táo lại, ổn định thân mình, hít một hơi sâu: “Ngươi buông ta ra, ta và ngươi có gì từ từ nói.” Các nàng đi cũng một thời gian rồi, có lẽ sẽ khiến cô bốn chú ý? Trước tiên kéo dài thời gian rồi tính sau.

Triệu Minh Thao mỉm cười: “Nếu nàng nghe lời sớm hơn sẽ không phải chịu khổ như này?” Vẫn không chịu buông tay nàng ra, dịu dàng vuốt ve cổ tay nàng: “Có đau hay không?”

Toán thân Hạ Thụy Hi nổi hết da gà, bày ra bộ mặt quan tài thủy hỏa bất xâm: “Buông ra, ta sẽ nói chuyện cùng ngươi nếu không ta chết cũng không cho ngươi được như ý.”

Triệu Minh Thao buông tay: “Nàng đang lo lắng cho muội muội của mình phải không? Nếu nàng nghe lời, ta sẽ cho nha hoàn tới chăm sóc nàng ta.”

Hạ Thụy Hi gạt đầu, chỉ vào Thuần Nhi: “Thả nàng ra, để nàng đi.”

Triệu Minh Thao cười lắc đầu, chỉ vào Tín Nhi: “Nàng kia mới là người hầu của muội muội nàng đúng không?”

Hạ Thụy Hi nói: “Không được. Nàng mới được mua về, không biết gì cả. Bảo Thuần Nhi đi.”

Triệu Minh Thao trầm mặt: “Hi Hi. Không nên cò kè mặc cả với ta! Cũng không cần phải so đo tính toán với ta. Thuần Nhi này, sức khỏe tốt lại chạy trốn rất nhanh, lá gan cũng lớn. Ta sẽ không đồng ý, hoặc là tiểu nha hoàn kia, hoặc là để muội muội của nàng cứ nằm một mình trên đất nàng lựa chọn đi.”

Hạ Thụy Hi hừ lạnh một tiếng, không tình nguyện nói: “Tín Nhi qua chăm sóc Tam tiểu thư.”

Tín Nhi chân nam đá chân chiêu, vừa lẩn vừa bò đi đến bên cạnh Hạ Thụy Bội, ẩn loạn lên nhân trung Hạ Thụy Bội, gào khóc lớn tiếng: “Tiểu thư, tiểu thư, người làm sao vậy?”

Triệu Minh Thao lạnh lùng khế quát: “Cầm miệng! Nếu ngươi kêu nữa ta sẽ cắt lưỡi của ngươi!”

Tín Nhi sợ tới mức mặt trắng bệch, ra sức cắn môi hoàng hốt thất thố nhìn Hạ Thụy Hi. Hạ Thụy Hi bắt đắc dĩ thờ dài: “Tín Nhi, ngươi không phải sợ, đỡ Tam tiểu thư qua bên cạnh đi.”

Tín Nhi gạt đầu, quỳ xuống cố nâng Hạ Thụy Bội dậy nhưng vài lần vẫn không thành công, muốn nâng Hạ Thụy Bội dậy toàn bị trượt xuống, nàng sợ hãi khóc rống nói: “Nhị tiểu thư, tay và chân nô tì run quá, không đỡ được Tam tiểu thư đứng dậy.”

Triệu Minh Thao tiện tay chỉ một bà vú: “Ngươi lại đây.”

Bà vú kia không biết Triệu Minh Thao, chỉ cho rằng là một tên bất cóc tổng tiền, là kẻ xấu, quỳ trên mặt đất run lấy bấy co cụm lại thành viên tròn, trong miệng kêu loạn: “Đại vương tha mạng, đại vương tha mạng. Tiểu nhân chỉ là nô tài, không có tiền.”

Một tên tùy tùng lớn tiếng quát: “Nói linh tinh cái gì? Ai muốn lấy mạng các người? Kêu người qua đó thì qua đi.”

Bà vú kia mặt đỏ tía tai, đứng im bất động, người xung quanh thì dạt sang hai bên nhường đường, hóa ra bà vú kia bị dọa sợ bẽ mặt, không thể không chế được cơ thể nữa. Hạ Thụy Hi nhìn lại những người khác, toàn bộ đều có dáng vẻ sợ hãi chết, đành phải chờ đợi.

Tùy tùng kia nhìn cười nhìn Triệu Minh Thao nói: “Đề nô tài qua giúp nàng?”

Hạ Thụy Hi kêu to: “Người dám! Người không được chạm vào nàng!”

Tùy tùng kia tức giận rút tay về, nhìn Triệu Minh Thao, Triệu Minh Thao nghiêng đầu nghĩ một lát, chỉ vào Thuần Nhi nói: “Coi trời cho nó, bảo qua đây trợ giúp.” Rồi nói với Thuần Nhi: “Người nghe đây, nếu người không nghe lời, ta sẽ chặt đứt chân của người, cắt lưỡi của người, xẻo thịt của người cho chó ăn.”

Thuần Nhi mở to hai mắt, nhìn Hạ Thụy Hi, Hạ Thụy Hi nhìn nàng gật gật đầu: “Chăm sóc Tam tiểu thư cho tốt.”

Quả nhiên Thuần Nhi có chút tài năng, gan lớn bình tĩnh, nhanh chóng hợp lực với Tín Nhi đỡ Hạ Thụy Bội tới ngồi bên dưới tàng cây, thấp giọng gọi nàng.

Triệu Minh Thao cười nói: “Hiện tại ổn rồi chứ?” Hắn chỉ về phía xa xa: “Nàng và ta đi qua đó nói chuyện thôi.”

“Ta không đi. Có việc gì cứ nói luôn ở đây.” Hạ Thụy Hi hạ quyết tâm bất kể thế nào cũng không đi.

Triệu Minh Thao nói: “Ta có lời muốn nói với nàng, không muốn để người khác nghe thấy.”

“Ta không sợ, ta chẳng có gì phải giấu diếm.”

“Nàng không sợ, nhưng ta sợ. Ta sẽ xấu hổ.” Triệu Minh Thao dịu dàng cười: “Nếu nàng không đi, ta sẽ phải kéo nàng.”

Hắn xấu hổ sao? Hạ Thụy Hi tròn tròn mắt nhìn hắn, hắn mỉm cười nhìn Hạ Thụy Hi, giằng co một hồi, Hạ Thụy Hi bắt đầu cố gắng cắn chặt răng, nuốt cục tức xuống, bước lên trước vài bước, để mọi người có thể nhìn thấy họ, nhưng lại không thể nghe thấy bọn họ nói chuyện: “Như vậy được rồi chứ? Nếu đi xa hơn ta sẽ không đi đâu. Người muốn nói gì?”

Triệu Minh Thao cười xoa xoa tay: “Hi Hi, nàng gả cho ta nhé?”

“Hả... ta không quen người.” Hạ Thụy Hi bắt đầu cố gắng thở dài: “Cho dù có quen, vấn đề này người có thể đi nói chuyện với cha mẹ ta, ta không làm chủ được. Hơn nữa...” Nàng châm chọc cười: “Lấy cách thức này của người, e rằng chẳng mấy người dám đồng ý với người. Cho dù đồng ý rồi, cũng là bắt đầu, không phải thật lòng.”

Triệu Minh Thao lắc đầu: “Tại sao nàng lại ngốc như vậy? Tại ta không còn cách nào khác.” Hắn đi đến gần thấp giọng nói: “Nàng đã từng nói không phải ta không lấy chồng, nàng quên rồi sao? Ta vì nàng, vẫn chưa kết hôn. Làm sao nàng nhẫn tâm như vậy?”

“Ta chẳng nhớ gì cả.” Hạ Thụy Hi chỉ chỉ đầu mình: “Ở đây, chỉ nhớ rõ những chuyện từ tháng năm năm trước tới bây giờ, ngoài ra nó chẳng nhớ thêm được gì cả. Chuyện này mọi người đều biết, cho nên không nên hỏi ta những chuyện lúc trước, hỏi cũng như không.”

“Được, không hỏi. Hi Hi, nàng đừng nên tức giận. Tuy ta có hơi lỗ mãng, nhưng bởi vì ta rất thích nàng, một lòng muốn kết hôn với nàng mà thôi. Nàng quên ta, ta sợ cha nàng sẽ đem nàng gả cho người khác, đành phải dùng hạ sách này.”

“Ai mà tin được lời nói linh tinh của người? Ta cũng không quen người.” Cuối cùng Hạ Thụy Hi lộ ra một tia thẹn thùng, cúi thấp đầu nhìn ra chỗ khác, dùng chân vẽ trên mặt đất mấy đường kẻ. Động tác này thật sự rất buồn nôn a, có điều nếu so với trước kia lấy cứng chọi cứng với hắn vẫn tốt hơn?

Triệu Minh Thao thấy nàng tỏ vẻ thẹn thùng, đường nét trên mặt dịu dàng vô cùng, lớp lông tơ tinh tế trên mặt sờ lên cũng vô cùng mềm mại, trong lòng rung động, liền dịu dàng thêm vài phần, nhẹ giọng nói: “Nàng học được động tác này từ nơi vào vậy? Khó coi quá.”

Bạn đang đọc truyện *Gái Ế Không Hiền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Rừng Đào (3)

Hạ Thụy Hi không chú ý tới nét mặt của Triệu Minh Thao, nàng chỉ nghe thấy hắn nói khó coi, tưởng rằng biểu diễn thất bại, tức giận thu chân lại: “Không cho người nhìn.”

Triệu Minh Thao bật cười: “Có điều rất đáng yêu.”

Hạ Thụy Hi cứng mặt: “Đáng yêu hay không đó là chuyện của ta, không liên quan tới người.”

“Hi Hi, nàng cứ suy nghĩ cho kĩ một chút đi, lúc trước chúng ta ở chung với nhau, rất vui vẻ, làm sao nàng có thể quên ta? Nàng có còn nhớ lần đầu tiên chúng ta gặp mặt không?” Nhìn qua Triệu Minh Thao trông vừa thương cảm, vừa đau khổ.

Hắn thấy Hạ Thụy Hi như đang suy nghĩ, không khỏi có vài tia hi vọng, vội vàng nói: “Nàng vẫn còn nhớ sao? Ta có tặng nàng một cây roi ngựa, trên tay cầm có khảm ngọc, phía trên còn khắc một chữ Hậu, là ta tự tay viết, nhờ người khắc, nàng còn nhớ không? Nàng cứ bình tĩnh suy nghĩ một chút đi.”

Hạ Thụy Hi cau mày suy nghĩ hồi lâu, chậm chạp nói: “Trong phòng ta hình như có một cây roi, nhưng...”

Triệu Minh Thao mừng như điên: “Nhưng làm sao?” Nếu như có thể khiến cho Hạ Thụy Hi nhớ ra hắn, thật sự là một việc quá tốt, rất nhiều vấn đề khó khăn cũng được giải quyết dễ dàng, so với việc hắn gượng ép nàng phải gả cho hắn dễ hơn ngàn vạn lần.

“Nhưng có điều, ta vừa nhìn nó liền cảm thấy cực kì buồn bực, cảm giác đó là vật không may, cho nên ta đã đốt nó đi rồi.”

“Đốt rồi?” Triệu Minh Thao đương nhiên không ngờ sẽ có kết quả như vậy, hơi ngần ngại, hắn sững sờ trong chốc lát, cười khổ lắc đầu: “Cũng khó trách, nàng vốn do té ngựa nên mới bị thương, nếu không vì ta, nàng cũng sẽ không chịu đau khổ lớn như vậy. Lúc ấy, nàng lặng lẽ trốn tới nhà ta, nói cha mẹ nàng muốn đem nàng gả đến kinh thành, bất kể như thế nào nàng cũng muốn ở chung một chỗ với ta, bảo chúng ta cùng nhau cưỡi ngựa đi tới thôn trang ở ngoại ô Tây Kinh, nhưng ai ngờ con ngựa của nàng lại đột nhiên nổi điên, ta kéo nó thế nào cũng không được, nhớ ra chưa?”

Hạ Thụy Hi đang chờ hắn kể lại chuyện trước kia của nàng và hắn, nói càng nhiều, thời gian nàng kéo dài càng nhiều, vì thế nàng trở mặt một lúc lâu mới mở miệng nói: “Hả, dường như ta có một ấn tượng như vậy, có điều tại sao con ngựa của ta lại phát điên? Chúng ta thật sự... như vậy sao?”

“Đúng. Hoàn toàn chính xác.” Triệu Minh Thao đưa tay ôm lấy nàng: “Thời gian không còn sớm, đợi sau khi thành hôn ta sẽ từ từ nói cho nàng. Nàng sẽ nhớ ra. Chúng ta đi thôi?”

“Được. Trước khi đi, người cứ thả người của ta đi đã?” Hạ Thụy Hi giả bộ choàng đầu nghiêng người né tránh.

Triệu Minh Thao cười lắc đầu, đưa tay xoa xoa đầu nàng: “Nha đầu ngọc sao vẫn ngọc ngách đáng yêu như vậy? Nàng lại đang gạt ta? Căn bản nàng thật sự chẳng nhớ gì cả? Nàng muốn đi? Nàng quên hôm nay ta tới làm gì sao? Chuyện tốt của chúng ta chưa thành, cha nàng làm sao sẽ đồng ý với lời cầu hôn của ta?”

“Thành chuyện tốt gì?” Hạ Thụy Hi lông tóc dựng đứng dứt khoát nghiêng mặt, lắc đầu, né tránh tay của hắn, hung tợn nói: “Nam nữ thụ thụ bất thân, không nên chạm vào ta!”

Triệu Minh Thao tay dừng giữa không trung chưa chạm được vào mặt nàng: “Đừng làm ồn, ngoan ngoãn theo ta đi nếu không sẽ khiến cho mọi người của nàng hoảng sợ đó.”

Không nói nhẹ được chẳng lẽ lại bắt đầu chuyển sang dọa nạt ép buộc. “Ta không đi! Ta không quen người, dù sao nàng cũng bị dọa ngất rồi, những người khác, ta không quan tâm.” Hạ Thụy Hi lớn tiếng hô lên: “Cứu mạng a!”

“Câm mồm! Nếu nàng còn kêu nữa ta sẽ giết nha hoàn của nàng!” Rõ ràng kiên nhẫn của Triệu Minh Thao đối với nàng đã hết. Để chứng minh lời nói của hắn không giả. Tín Nhi nhanh chóng được kéo tới trước mặt Hạ Thụy Hi. Ngón tay Triệu Minh Thao khẽ động, tùy từng liên một phát tóm được tóc Tín Nhi, Tín Nhi thét âm lên như heo bị chọc tiết: “Tiểu thư cứu ta!”

“Nàng không phải nha hoàn của ta huống chi nàng chỉ là một nha hoàn.” Hạ Thụy Hi tuy miệng vẫn nói cứng, nhưng rõ ràng hô hấp nặng nề.

“Thật sao? Hay là Thuần Nhi kia?” Sở dĩ Triệu Minh Thao chọn Tín Nhi bởi vì coi trọng Tín Nhi tính tình nhát như chuột đang sợ chết khiếp thì mới có hiệu quả uy hiếp đối với người khác. Hắn nhìn thấy mặt Hạ Thụy Hi càng lúc càng trắng, ra vẻ dịu dàng: “Ta hi vọng nàng hiểu, nàng không còn lựa chọn nào khác. Ta sẽ không chấp tay nhường nữ nhân của ta cho người khác.”

“Hừ! Ai là nữ nhân của người? Cha ta sẽ không đồng ý đâu.”

“Ông ấy sẽ đồng ý.” Triệu Minh Thao có vẻ khẳng định trước. “Ông ta không đồng ý cũng phải đồng ý. Tối nay chúng ta sẽ... ha ha.” Hắn bật cười thành tiếng “Ngày mai ta không cần tìm ông, ông sẽ tự mình tìm tới cửa.”

Hạ Thụy Hi nghiêng đầu nhìn hắn: “Người cũng đủ đề tiện a? Loại chuyện thất đức như vậy, người không sợ sẽ bị báo ứng sao?”

Triệu Minh Thao cắn chặt răng: “Báo ứng? Ta không làm mới chịu báo ứng!”

“Nói như vậy, cho dù thế nào ta cũng chỉ còn cách phối hợp với người? Nếu người muốn làm thế sao không dứt khoát trói ta lại luôn đi? Bớt thêm một việc a?” Hạ Thụy Hi vắt hết óc ra không còn tìm được chuyện gì nói để kéo dài thời gian.

“Hi Hi, sao nàng không hiểu tấm lòng của ta dành cho nàng? Trói nàng lại? Bất kể thế nào ta cũng không làm được.”

“Ta hi vọng người hiểu được, người làm như vậy sẽ chẳng chiếm được gì. Người biết cha ta nóng tính thế nào rồi đấy.”

“Đúng vậy, ta biết tính tình của ông. Nếu ông ấy có thể vì nàng đi nhờ phủ Duệ Vương, đương nhiên cũng đều có thể vì nàng làm những chuyện khác.” Trong mắt Triệu Minh Thao rõ ràng có hồi hận và chán nản: “Làm sao từ trước tới giờ ta không nghĩ thấu được việc này?”

Hạ Thụy Hi xoay người bỏ chạy, Triệu Minh Thao nhanh chóng bắt được nàng, ôm eo nàng một phen, hít ngửi trên cổ nàng một chút, khẽ thở: “Hi Hi, nếu nàng muốn làm luôn ở đây, ta cũng không ngại đâu.”

Hạ Thụy Hi không chế không nổi thét chói tai, đầm đìa loạn xạ, nhưng tất cả những điều nàng làm dường như tổn công vô ích, nếu luận về sức khỏe, phụ nữ ở trước mặt đàn ông tuyệt đối yếu thế, Triệu Minh Thao nhẹ nhàng đã có thể chế phục nàng, mặt nghiêm lại xoay người khiêng nàng lên: “Nàng không nghe lời, vậy đừng trách ta. Nơi này cũng không tệ, trời làm chắn, đất làm giường, còn có hoa đào tung bay trong gió làm bạn, không mấy người có phúc khí này như nàng.”

Hạ Thụy Hi dường như tuyệt vọng, đây là việc tốt do nàng hao hết tâm sức để thấp nén hương đầu tiên ư? Nàng xuyên qua thời gian ngàn năm, lại ngàn dặm xa xôi tới đây, chính là để lãng phí cho tên đàn ông thô thiển này vũ nhục? Kê thức thời là trang tuấn kiệt, nàng kêu lên: “Ta sai rồi, ta sai rồi, ta không muốn ở đây, ta đi với người. Vai của người đè lên dạ dày ta khó chịu quá, ta choáng đầu muốn ói rồi, ta muốn ói, ta ói lên trên người người người cùng đừng trách ta!”

“Trong bộ óc bằng quả dưa của nàng lại đang có chủ ý gì? Thật sự dễ ngất như vậy?” Triệu Minh Thao dừng bước, đem nàng từ trên vai buông xuống ôm ngang trong lòng, cười như không cười nhìn nàng: “Hiện tại thì sao? Nếu vẫn chưa được, ta sẽ xoa xoa cho nàng?”

Hạ Thụy Hi vội hỏi: “Không cần, người thả ta xuống dưới, ta sẽ không hôn mê.”

“Ta không thả, trừ phi nàng hôn ta một cái.” Triệu Minh Thao cười tà mị.

Hạ Thụy Hi vội che miệng lại, sắc mặt tái nhợt mở to hai mắt nhìn Triệu Minh Thao.

Triệu Minh Thao nhún mày, cuối cùng đem nàng đặt xuống, Hạ Thụy Hi nhanh chóng chạy qua một bên, nôn thốc nôn tháo một trận.

“Hi Hi, lòng kiên nhẫn của ta chỉ có hạn.” Triệu Minh Thao đứng bên cạnh nhìn nàng: “Đại khái nàng muốn kéo dài thời gian cho tới khi cô của nàng phát hiện các người đi vắng, vội đi tìm các người đúng không?”

Trong lòng Hạ Thụy Hi cả kinh.

Triệu Minh Thao tiếp lời: “Cô nàng đau đầu nên cả điểm tâm cũng không ăn được? Có phải hay không? Bây giờ vẫn còn đang nghỉ ngơi, những người khác hôm qua leo núi mệt mỏi, cũng đều đang nghỉ ngơi. Vẫn không có ai phát hiện ra không thấy hai vị tiểu thư đâu.”

Giờ phút này người Hạ Thụy Hi hận nhất chính là bản thân nàng, nàng dừng diễn kịch, cứng mặt bắt đầu đàm phán: “Người thực sự chỉ muốn lấy ta? Không có mục đích khác?”

Triệu Minh Thao cực nhanh nói: “Đương nhiên không có, ta chỉ muốn cùng nàng sống trọn đời bên nhau.”

“Ta không phải kẻ ngu, người không lừa được ta đâu. Nếu quả thật như lời người nói, chỉ vì muốn sống bên ta trọn đời, người nên cưới hỏi đăng hoàng, chứ không phải năm lần bảy lượt tính kế với ta như vậy.” Hạ Thụy Hi hít sâu một hơi, nghiêm túc nhìn hắn: “Người dùng loại thủ đoạn bí ối này, khiến cho ta không thể không nghi ngờ người có ý đồ riêng, cho dù ta chết, cũng không dễ người được như ý. Đương nhiên, ta sẽ không làm loạn không tự tìm cái chết lúc này, bởi vì ta biết làm loạn cũng không có tác dụng gì, ở tình thế bất buộc, người chắc chắn sẽ không dễ dàng buông tha cho ta. Nhưng ta muốn nói cho người biết, cho dù hôm nay người có chiếm được ta, ngày khác ta cũng nhất định có thể đi tìm cái chết. Người cũng biết tính tình cha ta, nếu ta chết đi, người sẽ biết cái gì sẽ đến. Người không chỉ sẽ nhận được một cái thi thể mà còn thêm một kẻ địch. Chuyện này cũng chẳng hay ho gì, không bằng...”

Triệu Minh Thao thật không ngờ nàng sẽ nói một tràng giang đại hải như vậy, híp mắt lạnh lùng nhìn nàng, nữ tử này không giống với người con gái trước đây hắn quen biết, chẳng lẽ sau lần bị thương đó, thật sự có thể khiến cho một người hoàn toàn thay đổi nhiều như vậy?

Hạ Thụy Hi thấy hắn rất lâu không nói lời nào, trong lòng không yên, ngón chân suýt nữa chọc thủng hài, đâm xuyên đế giày rồi. Kẻ này âm hiểm giả dối, lại được gán cho cái mác con cháu dòng dõi quý tộc, thật sự rất khó nói. Nói cứng nàng cũng sẽ nói vài lời, nhưng mà chỉ là nói mà thôi, chết từ tế không bằng vẫn sống sót, nàng không muốn chết, cũng không muốn rơi vào hoàn cảnh bị thẩm kia.

“Không bằng làm sao?” Triệu Minh Thao rốt cục đã khôi phục nét mặt bình thường, khá hứng thú nhìn nàng.

“Không bằng mọi người ngồi xuống bình tĩnh đàm phán a? Ta biết, người sẽ có lúc cần người khác hỗ trợ, người có thể bình tĩnh đàm phán với cha ta. Vừa rồi người cũng nói, ông có thể vì ta làm bất cứ chuyện gì, cho nên, ta nghĩ, chỉ cần vì ta, ông tất nhiên sẽ bằng lòng. Chúng ta không nên làm kẻ địch, có thể làm bằng hữu hỗ trợ lẫn nhau.” Hạ Thụy Hi cố gắng đem lời nói dễ nghe, tính chất ám chỉ cực mạnh, miễn rủi ro tai họa, là Hạ gia bọn họ tự nguyện.

Triệu Minh Thao nghe rõ ý của nàng, nhưng như vậy dường như vẫn chưa đủ? Hắn muốn không chỉ tiền tài của Hạ gia, còn có nhân lực của Tuyền gia.

Quan hệ dễ vỡ như vậy, không thể chịu được bao nhiêu khảo nghiệm, biện pháp đảm bảo nhất vẫn là nắm chặt Hạ Thụy Hi trong lòng bàn tay. Cả những lời Hạ Thụy Hi nói muốn sống muốn chết, không phải hắn không tin, nhưng hắn cũng tin mệnh lực và vẻ dịu dàng của mình có thể nhanh chóng khuất phục được nữ tử yếu đuối chưa hiểu thế sự này, khiến nàng cam tâm tình nguyện làm việc vì hắn, đem hắn cùng Hạ gia, Tuyền gia ràng buộc vào một mối quan

hệ ngày càng bền chặt.

Nhưng nhìn biểu hiện của Hạ Thụy Hi như thế, cũng khiến cho hắn bất ngờ kinh hãi. Hắn nhếch khóe miệng lên, cười ha hả, đang muốn mở miệng nói chuyện, một loạt tiếng ồn truyền đến: “Ngài!” Một tùy tùng của Triệu Minh Thao đầu băng bó máu chảy đầm đìa, thất kinh kêu một tiếng: “Hạ Tam tiểu thư cùng nha hoàn tên Thuần Nhi kia bỏ trốn rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Gái Ế Không Hiền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 56: Rừng Đào (4)

Hạ Thụy Hi ngẩng đầu nhìn lại, quả nhiên đám nha hoàn bà vú đều vẫn ở nguyên đó, chỉ không thấy Hạ Thụy Bội và Thuần Nhi. Triệu Minh Thao bố trí tùy tùng ở chung quanh nơi này cũng không bớt đi không ít, đám người còn lại có lẽ đã đi tìm Hạ Thụy Bội và Thuần Nhi rồi.

Hạ Thụy Bội và Thuần Nhi trốn rồi, tìm Hạ Thụy Hi đập dồn như trống, phải chăng trời cao thật sự nghe thấy lời cầu cứu của nàng? Chỉ mong bọn họ có thể tìm được viện binh, nhưng nàng có thể kéo dài tới lúc ấy được không?

Triệu Minh Thao tái mặt: “Đồ đàn độn! Trông mấy con đàn bà mà cũng không xong!” Một cái tát giáng xuống đánh đại hán to cao như trụ sắt ngã lăn ra đất.

Đại hán kia dùng cả tay lẫn chân nhanh chóng bò dậy quỳ xuống, mặt đỏ lên: “Sau khi Hạ tam tiểu thư tỉnh lại, nói nàng bị đau bụng, muốn đi cầu, nô tài thấy nàng bị bệnh, nhăn nhó, đau đến mồ hôi, chân cũng chẳng đi nổi, nói sai Thuần Nhi đi chăm sóc nàng. Sau đó, nha đầu kia mắng chửi người rất ghê gớm, nô tài không dám nhìn các nàng chăm chăm, đành phải đi ra xa, quay lưng lại, ai ngờ nha đầu chết tiết kia dám lấy tảng đá đập vào đầu nô tài, đợi khi nô tài đứng lên, đã không thấy các nàng đâu. Nô tài cũng không ngờ một tiểu nha hoàn lại có lá gan lớn như vậy...” Hắn nói rất thật, sợ đi hấn phá lệ đồng ý yêu cầu của Hạ Thụy Bội, lại chiếu cố Hạ Thụy Bội như thế, không phải nghĩ tương lai Hạ Thụy Hi có thể sẽ được sủng ái hay sao.

Triệu Minh Thao đầu phải không rõ ý tứ của nô tài? Nghĩ đến đại sự của hắn có thể bị phá hủy trong tay chính tên nô tài này, không khỏi rít lên vài lời, nghiêng răng ken két: “Còn không mau đuổi theo? Phá hủy đại sự của ta, ta sẽ cho cả nhà ngươi chôn cùng ngươi! Ngươi bảo những người khác, ai còn dám không thành thật, ta sẽ...” Hắn hung hăng làm một động tác chặt đầu.

Nhìn Triệu Minh Thao bình thường tạo nên đột nhiên bộc phát loại năng lượng khủng bố khiến cho Hạ Thụy Hi sợ tái mặt, chỉ sợ Triệu Minh Thao sẽ vì chuyện Hạ Thụy Bội và Thuần Nhi trốn đi mà giận lây sang nàng, cuối cùng mất kiên nhẫn, không từ một thủ đoạn nào chiến đoạt nàng ở chỗ này. Nàng lén nuốt nước bọt, vội lui lại một bước, sợ hãi trộm liếc mắt nhìn Triệu Minh Thao một cái.

Triệu Minh Thao cảm thấy Hạ Thụy Hi sợ hãi, nhìn nàng nở nụ cười lạnh như băng: “Không phải sợ, cho dù nàng không nghe lời, ta cũng không nở làm gì nàng đâu, cũng lắm chỉ ôm nàng xuống núi thôi.”

Triệu Minh Thao bắt đầu phân công thủ hạ của hắn đầu vào đấy, ngoại trừ những người đã đi truy đuổi, hắn đem những người còn lại chia làm ba đội, một đội đem những nha hoàn và bà vú còn lại trở thành một hàng, tất cả đều bị bịt miệng, phòng ngừa xảy ra chuyện trốn đi lần nữa. Một đội lại đem thêm người đi gia nhập vào đội ngũ tìm bắt Hạ Thụy Bội và Thuần Nhi, một đội khác, cũng là đội nhân số nhiều nhất lập tức đưa hắn và Hạ Thụy Hi xuống núi.

Không chạy là kẻ ngốc, Hạ Thụy Hi thừa dịp hắn phân công người khác làm việc, chẳng để ý đến nàng, cũng không có sắp xếp người trông giữ nàng, từ từ, lén lút bước từng bước ra bên ngoài, ngay lúc nàng chuẩn bị co chân chạy bán sống bán chết, Triệu Minh Thao kêu nàng: “Hi Hi, nàng muốn đi đâu? Không phải nàng cũng muốn trốn chứ? Đừng nên ép ta.”

Hắn đang uy hiếp nàng, nói cho nàng biết hắn luôn nhìn thấy nàng, Hạ Thụy Hi bày ra bộ mặt nhăn nhó, tìm một lý do sứt sẹo: “Không có đâu, ta chỉ muốn nhìn xem hoa đào này rốt cuộc khác ở điểm nào.”

Khóe miệng Triệu Minh Thao ngậm cười, đi tới nắm tay nàng: “Đi thôi, chúng ta lập tức xuống núi.”

Hạ Thụy Hi muốn buông tay ra, hắn nắm quá chặt, nàng căn bản không thể nhúc nhích nửa phần. Nàng đành phải mặc kệ để hắn nắm, chỉ mấy bà vú và Tín Nhi: “Muốn bỏ mặc họ ở trong này sao?” Nàng không muốn mấy người đó bị bỏ lại, bởi vì tương lai các nàng có lẽ chính là nhân chứng chứng minh nàng trong sạch.

“Chẳng lẽ nàng muốn để bọn họ đi theo?”

“Đương nhiên.” Hạ Thụy Hi nhanh chóng trả lời: “Nếu để bọn họ lại đây, bị người phát hiện, nhận ra là người Hạ gia chúng ta, tương lai còn không biết sẽ dồn đại những gì. Để cho các nàng đi theo là tốt nhất.”

Triệu Minh Thao khẽ cười âm thầm: “Theo ý nàng, nàng vốn mặc kệ họ cơ mà, tại sao đột nhiên lại nghĩ thông vậy? Nàng không muốn chết sao? Người

muốn chết tại sao lại muốn tìm lối thoát cho mình đây?” Quả nhiên nàng chỉ to mồm, dùng cái chết để dọa nạt hân.

“Người đang tự suy bụng ta ra bụng người rồi đó.” Hạ Thụy Hi liếc mắt một cái liền hiểu rõ suy nghĩ của hân, không khách khí nói: “Bây giờ ta muốn chết lúc nào chẳng được, trước khi đi ta đã chuẩn bị một vài thủ đoạn. Nếu may mắn sống sót, hối hận cũng không kịp nữa.” (Đoạn này k hiểu lắm.)

Triệu Minh Thao biến sắc, giữ chặt nàng bước đi. Đường đi không phải là sơn đạo lúc Hạ Thụy Hi đi tới, mà là một cái sơn đạo rất bí mật, rất bất ngờ, không thể dùng kiệu và ngựa đi qua được, chỉ có thể dựa vào hai chân của mình.

Sau khi Hạ Thụy Bội và Thuận Nhi đánh người xong, liều mạng cầm đầu chạy. Mặc cho Hạ Thụy Bội chạy trốn không nhanh, hay bị ngã, Thuận Nhi đều không ngại phiền toái đỡ nàng dậy, kéo nàng tiếp tục chạy. Thuận Nhi chưa từng bội phục Hạ Thụy Bội như giờ phút này, Hạ Thụy Bội thất thường lại có thể có tính có nghĩa như vậy, nghĩ ra mưu kế to gan như vậy, để hai người có cơ hội chạy về tìm người đến cứu Hạ Thụy Hi.

Hạ Thụy Hi chạy không nhanh, một lát đã nghe thấy tiếng truy binh kêu la, Thuận Nhi cắn chặt răng, đem Hạ Thụy Bội giấu vào trong đồng củi tảng nhân đốn hạ nhưng chưa dùng đến, còn mình chạy sang một hướng khác.

Hạ Thụy Bội trốn trong đồng củi, hoảng sợ nhìn thấy một đôi chân thô to dừng lại trước mặt nàng, nàng cắn chặt răng đè nén sợ hãi cố gắng hết sức để mình không run rẩy.

Cặp chân kia dừng ở trước mặt nàng bất động rất lâu, ngay lúc nàng thấy không kìm nén nổi, sắp toi rồi, các đó không xa phát ra một tiếng cành cây gãy vang lên rầm rắc, có tiếng bước chân nhanh chóng chạy đi. Là Thuận Nhi, hai bàn chân trước mặt nàng do dự một chút, nhanh chóng hướng về phía truyền ra tiếng vang đuổi theo.

Hạ Thụy Bội thở dài nhẹ nhõm một hơi, vênh tai chờ một lát, xác định xung quanh không có người, mới chặt vật bò từ trong đồng củi ra, tìm kiếm phương hướng nghiêng ngả lao đảo chạy lên núi. Nàng không dám đi đường, chỉ dám theo lối tương đối bí mật, bụi gai cào rách quần áo đẹp đẽ của nàng, cắt qua da thịt mềm mại của nàng, nàng không biết đau, nàng chỉ cảm thấy vô cùng sợ hãi và hối hận.

Ngay khi nàng sắp kiệt sức, đầu vầng mắt hoa, nàng đụng phải một người, nói đúng hơn, là người nọ chạy tới đúng vào nàng. Tâm tình người đó có vẻ rất kém, tính tình càng kém, quay lại mắng mỏ: “Nha đầu chết tiệt kia! Mất mù sao? Đụng ngã ta người đền được không?”

Hạ Thụy Bội bị đụng ngã xuống đất, cánh tay và đầu gối truyền đến cảm giác đau đớn bỏng rát, nàng nghe thấy tiếng nói quen thuộc, chẳng quan tâm hân đang cáu giận, ngược lại vui sướng như tìm thấy đường sống trong cái chết, nàng roi lệ nhìn kẻ đang vô cùng tức giận, hung hăng trừng mắt nhìn nàng, vội vàng túm lấy chân người nọ: “Cầu xin người, cứu Nhị tỷ ta với.”

A Khác thấy Hạ Tam tiểu thư không coi ai ra gì lại chặt vật phủ phục dưới chân hân như thế, khóc nức lên cầu khẩn hân cứu Nhị tỷ của nàng, có chút ngạc nhiên đồng thời lại có vài phần hưng phấn, lớn tiếng hô lên: “Tứ ca, MỘC đại ca, hai người mau tới đây!”

Bạn đang đọc truyện *Gái Ế Không Hiền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 57: Sơn Đạo (1)

Mấy tùy tùng tráng kiện đi phía trước mở đường, Triệu Minh Thao và Hạ Thụy Hi đi chính giữa, phía sau bọn họ là nha hoàn bà vú của Hạ gia bị buộc thành hàng, tiếp theo cuối cùng, lại là người của Triệu Minh Thao, áp trận kiểm luôn giám thị nhất cử nhất động của đám người trước mặt, người nào không thành thật ra tay luôn.

Triệu Minh Thao đi cực nhanh, Hạ Thụy Hi chân nam đá chân chiêu theo sát phía sau hân, kiểm chuyện để nói: “Người của người sẽ đối xử thế nào với Bội Bội và Thuận Nhi? Chẳng qua bọn họ quá sợ hãi, nhất gan, nên mới bỏ chạy.”

“Lá gan bọn họ nhỏ quá, nhỏ đến mức liều lĩnh đối đầu với ta.” Thanh âm của Triệu Minh Thao thản nhiên, Hạ Thụy Hi chỉ có thể thấy sau gáy của hân, không biết hân rốt cuộc là giận dữ hay hung bạo, hay mặt vẫn không đổi sắc, tóm lại chắc không dễ nhìn.

“Người đừng nên tức giận, tìm được bọn họ coi như xong, không nên đánh bọn họ có được không? Cha ta cũng rất thương Bội Bội. Còn Thuận Nhi nữa, ta rất thích nàng, nếu nàng làm sao, ta sẽ rất đau khổ.” Hạ Thụy Hi thật sự hiểu nếu Triệu Minh Thao quả thực muốn kết hôn với Hạ gia, sẽ không dám làm gì Hạ Thụy Bội, nàng chỉ lo cho Thuận Nhi, chỉ sợ Thuận Nhi sẽ chịu nhiều đau khổ.

“Nàng nói nhiều quá.” Có lẽ sợ nàng nói nhiều, hoặc trong lòng Triệu Minh Thao buồn bực, vô luận Hạ Thụy Hi tìm nhiều đề tài nói, hân đều im lặng không trả lời, căn bản không để ý tới nàng, chỉ chú tâm đi đường.

Hạ Thụy Hi là mà là mê đi một đoạn đường, sau đó bắt đầu dừng lại than thở: “Ta đau chân, ta đói bụng.” Nàng dừng lại, toàn bộ những người đi theo sau nàng cũng dừng lại hết.

Triệu Minh Thao quay đầu lại, lạnh lùng nhìn nàng: “Không phải nàng muốn cùng ta ở chỗ này gạo nấu thành com luôn chứ?”

Hạ Thụy Hi nhìn hoàn cảnh đường dốc hiểm trở xung quanh, có thể nào cũng không thích hợp để cho hán nấu com, liền chớp chớp mắt, oan ức nói: “Ta nói thật mà, từ sáng sớm tới giờ ta mới chỉ uống hai chén trà, chưa ăn thêm gì khác. Chân cũng đau thật đấy, ngày hôm qua ta tự leo núi, lòng bàn chân vừa sưng vừa buốt. Ta lớn như vậy, chưa từng đi đường xa như hôm qua.”

Triệu Minh Thao chăm chăm nhìn nàng một lúc lâu, Hạ Thụy Hi vô tội nhìn hán: “Nếu ngươi không tin, ta cho ngươi xem, nếu ngươi cứng rắn muốn ép ta đi, ta cũng có thể đi, nhưng ta sẽ đi rất chậm, rất chậm” nàng làm bộ muốn ngồi xuống cõng giày.

Triệu Minh Thao nhún mày: “Vậy nàng muốn thế nào?”

“Để cho ta nghỉ một lát, chỉ nghỉ một lát thôi, ta đảm bảo sẽ không gây phiền phức.” Hạ Thụy Hi cố gắng bày ra bộ mặt dịu dàng đáng yêu. Đã qua thời gian lâu như vậy, nhưng người đuổi bắt Hạ Thụy Bội và Thuần Nhi vẫn chưa có tin tức, nàng tin chắc không có tin gì tức là có tin tốt lành, làm sao không khiến cho nàng ngập tràn hi vọng, không khỏi cố trì hoãn thêm một lát đây? Thế này thật xin lỗi hán quá. J

Hạ Thụy Hi đáng thương ngồi trên tảng đá ven đường, thờ ngẩn than dài, không để ý đến hình tượng ôn chân vừa nắm vừa xoa, nàng thật sự vừa mệt vừa đói, chân cũng rất đau.

“Đi thôi!” Triệu Minh Thao hô đứng lên. Kéo Hạ Thụy Hi bước đi. Mặc kệ Hạ Thụy Hi nói thế nào, châm chọc hán thế nào, hán đều trầm mặt mặc kệ.

Hạ Thụy Hi thấy có châm chọc cũng vô dụng, đành phải khập khiễng theo sát phía sau hán. Sơn đạo này càng lúc càng khó đi. Chỗ da rách ở lòng bàn chân nàng đau như thiêu như đốt, hai chân run lên. Qua một thời gian đặc biệt dài, Triệu Minh Thao phát ra một tiếng: “Nàng cố nhẫn nhịn đi, qua thêm nửa canh giờ nữa là đường dễ đi rồi, còn có kiệt ngồi nữa.” Phần niềm tin cuối cùng của Hạ Thụy Hi cũng sụp đổ, có lẽ sẽ chẳng có người tới cứu nàng. Nàng tuyệt vọng, cũng kiên quyết không đi tiếp nữa, ngồi phịch xuống đất: “Ta không đi nữa! Ngươi muốn làm gì thì làm đi!”

Triệu Minh Thao nhún mày, trong mắt hiện lên một tia lửa giận, hung tợn trừng mắt lườm Hạ Thụy Hi, nhưng thấy thái dương nàng ướt mồ hôi, mặt đỏ bừng, biểu tình phờ phạc, vậy bị bụi gai cào rách, bầm đầy bùn đất, trang sức trên đầu cong vẹo, hán bắt đầu tin rằng nàng thật sự không đi nổi. Ngăn lại cũng đúng, Hạ Thụy Hi là một tiểu thư được nuông chiều, hôm qua tự mình leo lên núi đã hiểm thấy, huống chi hôm nay còn muốn bắt nàng tự xuống núi.

Triệu Minh Thao suy nghĩ cẩn thận vấn đề này, thái độ cũng tốt lên rất nhiều: “Để ta xem cho.” Hán ngồi xuống trước mặt Hạ Thụy Hi, Hạ Thụy Hi chưa kịp phản ứng, hán đã cõng một chiếc hài của nàng ra, Hạ Thụy Hi bất tri bất giác rụt chân: “Ngươi làm gì vậy?”

Tay hán giống như kim sắt, không để cho nàng rụt chân, tiếp tục cõng tất. Tất tuột đến lòng bàn chân thì đã cùng những chỗ bị toét của lòng bàn chân dính liền với nhau. Triệu Minh Thao có lẽ chưa hầu hạ ai bao giờ, cảm thấy hơi dính, liền giật mạnh tất kéo xuống. “Ồ!” Hạ Thụy Hi đau đến mức hít vào một luồng khí lạnh, vội đem chân co rụt lại, nôi trợn lồi đình, hét lớn một tiếng: “Đau chết ta! Ngươi làm gì vậy!” Tiếng hô vừa vang lên, toàn bộ thủ hạ của Triệu Minh Thao thần sắc vô cùng quái dị.

Hạ Thụy Hi hận không thể đá mạnh hai cước vào khuôn mặt tuần tú của Triệu Minh Thao, đá cho hán thành đầu heo luôn. Đáng tiếc nàng không dám, nàng chỉ có thể nước mắt lưng tròng ôm chân vừa xoa vừa thổi, tên xấu xa, không kể hán tâm ngoan thủ lạt, tâm tư ác độc, chỉ bằng việc hán không biết hầu hạ người khác, nàng cũng không thể gả cho hán, đương nhiên, đâu là dưới tình huống nàng có thể đào thoát dưới ma trảo của hán.

Nàng không dám đá hán, những vẫn có thể tỏ vẻ ảm ức và tức giận một chút: “Ngươi không tin ta, nghi ngờ ta lừa ngươi, có thể để ta tự cõng. Hiện tại hay rồi, đã tróc cả một lớp da, di sao ta cũng không đi nổi nữa, muốn chém giết muốn róc thịt, cứ tự nhiên đi.”

Triệu Minh Thao có chút xấu hổ, lập tức lại cảm giác tôn nghiêm của mình bị tổn thương. Hán vốn muốn để cho Hạ Thụy Hi nhìn thấy bộ dáng chân thành của mình, kết quả lâu tốt bị hiểu lầm, lại làm trò cười trước mặt thuộc hạ của hán, Hạ Thụy Hi chẳng nể mặt mũi quát mắng hán, bảo hán sau này phải làm sao trước mặt đám hạ nhân ở đây?

Triệu Minh Thao càng nghĩ càng giận, trầm mặt trừng mắt nhìn Hạ Thụy Hi, Hạ Thụy Hi cố tình làm ra bộ liều chết, kiên quyết không chịu đi, căn bản không thèm để ý tới hán một chút nào. Hán trừng mắt nhìn Hạ Thụy Hi chốc lát, chỉ về một bà vú phía sau lưng nàng: “Bỏ dây thừng cho mụ, bảo mụ tới cõng người.”

Bà vú công Hạ Thụy Hi lên, đoàn người trầm mặc lặng lẽ đi trên sơn đạo.

Đi đến một nơi tương đối bằng phẳng, cây cối rậm rạp, “Vù!” rừng cây bên đường nhảy ra một nam tử che mặt, ho khan hai tiếng, nói: “Này! Đường này là do ta mở, cây này là do ta trồng, nếu muốn đi qua, để lại tiền mua đường đi!”

Nơi này có sơn tặc? Triệu Minh Thao ngăn người, không nói được một lời, “Vút vút” Tiếng đao kiếm rút ra khỏi vỏ, tiến lên chém luôn.

“Ái chà, xem ra còn giống sơn tặc hơn đại gia đấy! Chẳng lẽ lại đến cướp bát com của đại gia? Cái này không thể được!” Thân hình người nọ mơ hồ, giống như đang chơi đùa, trong chớp lát vung đao chém bên đông, thoát cái lại chém sang bên tây, thoát ầm thoát hiện, mọi người loạn thành một mớ, đường đao bay loạn xạ.

Một đường đao bay qua sát bên Triệu Minh Thao, lại bay tới sau lưng bà vú đang cõng Hạ Thụy Hi. Bà vú kia kêu một tiếng “Má ơi!”, bắt chặp Hạ

Thụy Hi trên lưng, đặt mông ngồi phịch xuống đất, Hạ Thụy Hi ngã chống kênh, nửa ngày không đứng dậy được, vẫn là Triệu Minh Thao nín cười đưa tay đem nàng kéo lên.

Hạ Thụy Hi rất giận, nhưng không có dũng khí làm trò xoa mông trước mặt nhiều người như vậy, tặc bà này thật đáng giận, may mà đây là nơi tương đối bằng phẳng, nếu là nơi hiểm yếu như lúc trước, nàng có thể đã lăn lông lốc xuống núi, tan tành thành tám mảnh rồi.

Thấy người này không phải là sơn tặc đơn giản, có bộ dạng khó đối phó, người phía sau đi lên quây tròn Triệu Minh Thao và Hạ Thụy Hi bảo vệ.

Nếu nói nơi này có sơn tặc xuất hiện, Triệu Minh Thao tuyệt đối không tin. Hơn nữa với thân thủ người này, không thể nào là sơn tặc bình thường được. Hạ Thụy Hi cũng đang suy đoán thân phận người nọ, dám một mình đến cướp chỗ nhiều người như vậy rốt cuộc có phải ý vào thân thủ mình giỏi hay không? Hay bởi hắn là người bạn Hạ Thụy Bội mời đến hỗ trợ nàng?

Triệu Minh Thao nhìn về phía Hạ Thụy Hi: “Đây là người phụ thân nàng mới đến bảo vệ nàng? Nếu như vậy, ta sẽ bảo bọn họ ra tay không lấy tính mạng hắn, tránh để cuối cùng hai nhà tổn thương hòa khí.”

Lừa nàng ư? Nàng không ngu vậy chứ, cho dù không phải, nàng cũng phải nói là phải, như vậy mới có thể thừa dịp nhón nháo chạy trốn, cho nên nàng khẳng định nói: “Ta không biết hắn. Nhưng ta thấy hắn không giống sơn tặc, nói không chừng tại người làm nhiều việc ác, đây là kẻ thù nào đó của người chẳng.”

Triệu Minh Thao nhìn nàng chằm chằm nói: “Nếu ta giết hắn, nàng cũng sẽ không trách ta?”

Hạ Thụy Hi buông tay ra: “Sống chết của hắn nào có liên quan đến ta? Ôi! Thủ hạ của người không ngăn cản được, người mau đi hỗ trợ đi! Nếu không truyền ra ngoài, nói các người nhiều người như vậy không đánh lại được một người, thật quá mất mặt.”

Người nọ nghe tiếng quay đầu lại nhìn nàng một cái, ánh mắt cong như vầng trăng, nói một câu rất rõ ràng: “Thật là một nữ tử vô tình, đại gia vốn thương tiếc người là một đóa hoa đẹp, muốn được ngắt hoa thưởng thức, muốn thay phạt tổ sớm phổ độ cho người, ai ngờ tâm tư của nữ tử nhà người thật quá độc, nhưng mà, vừa lúc có thể làm áp trại phụ nhân của ta.”

Triệu Minh Thao thấy người kia dám ở trước mặt hắn làm trò trêu chọc Hạ Thụy Hi, thật sự tức giận, hắn đã sớm nghi ngờ người này tuyệt đối không phải sơn tặc bình thường, trong lời nói của Hạ Thụy Hi không phải không có đạo lý, có khả năng tên này là một đệ nhân giang hồ Tam đệ của hần thuê, cố ý đến gây phiền toái cho hắn. Hắn bật cười “ha ha”, nhìn người nọ nói từng chữ một: “Ta muốn tự tay giết người!” Hắn cởi áo khoác ra, lộ ra một bộ quần áo ngắn bó sát bên trong: “Các người lui ra cho ta!” Thân hình của hắn không tệ, cũng không có bộ dáng của mấy quý công tử suốt ngày ăn không ngồi rồi chẳng được tích sự gì.

Chủ nhân muốn đích thân động thủ, tùy tùng của Triệu Minh Thao nhanh chóng thu binh khí, nín thở bế khí thối lui sang một bên, sừng báo nhìn chủ tử của bọn chúng.

Khí trường của Triệu Minh Thao rất cường đại, ngay cả Hạ Thụy Hi là tay mơ không hiểu biết gì, cũng có thể cảm nhận được loại khí thế bức nhân kia. Người lại lơ đãng, cười hi hi rộ rộ: “Ôi chào! Nhìn xem, Công tử phần nộn tuần tú hóa ra cũng có luyện công phu. Kinh thành này quả nhiên là nơi nhân dãi ần dật, đến đây! Chúng ta luyện tập chút.”

Bốn chữ phần nộn tuần tú chọc giận Triệu Minh Thao, mặt hắn âm trầm sai bước tiến đến một cước không lưu tình với người bịt mặt, hắn ra chân nhanh chóng mạnh mẽ, góc độ xảo quyết, không có mười năm tám năm công phu không thể luyện ra được, người bịt mặt tán thưởng một tiếng, nghiêng người né tránh, hai người người đánh ta né xông lên.

Hạ Thụy Hi tò mò nhìn hai người trước mắt đánh nhau, từng chiêu từng thức của bọn họ làm cho nàng xem giống như đang coi phim võ thuật, nhưng nàng chỉ biết bọn họ đều rất lợi hại, nàng cũng chẳng biết ai lợi hại hơn ai, hơn nữa nàng cũng không quan tâm, nàng chỉ quan tâm nàng có thể nhân cơ hội ngàn năm có một này thừa dịp trốn chạy hay không.

Bạn đang đọc truyện *Gái Ế Không Hiền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 58: Sơn Đạo (2)

Trong khi đám tùy tùng của Triệu Minh Thao đang kêu la huyền não, Hạ Thụy Hi thử hướng về phía rừng cây bên đường chậm rãi thay đổi vị trí bước chân. Khi đi đến bên cạnh rừng cây, nàng hơi dắc ý, nhưng cuối cùng sự thật chứng minh, nàng đã đánh giá quá thấp chỉ số thông minh của Triệu Minh Thao. Một đại hán như tòa tháp sắt mặt không đổi sắc dừng lại trước mặt của nàng: “Nhị tiểu thư, trong rừng núi nhiều dã thú, chủ nhân của chúng ta đã thông báo không được để ngài đi loạn.”

“Ta muốn đi vệ sinh.” Hạ Thụy Hi mặt không đỏ tim không nhảy.

“Không được.” So với nàng đại hán còn mặt dày hơn.

Hạ Thụy Hi tức giận đậm chân: “Ta chỉ đi vào trong đó ngồi nghỉ một chút cũng không được sao?”

Đại hán gật gật đầu, giống như môn thần im lặng trấn giữ ở bia rừng.

Hạ Thụy Hi đi đến một gốc cây cách đó không xa ngồi xuống, nghiêng rặng oán hận trùng mắt nhìn đại hán, đại hán chẳng có cảm giác gì, quay lưng về phía núi rừng đứng im, ánh mắt chăm chú nhìn Triệu Minh Thao, khoe mắt liếc xéo nhất cử nhất động của Hạ Thụy Hi.

Dưới sự giám thị chặt chẽ như thế, dường như Hạ Thụy Hi không thể đi được, lúc này trong rừng vang lên một loạt tiếng kêu, tiếp đó khói đặc cuộn cuộn, hơn mười người che mặt quần áo quái dị, cao giọng hô, tay cầm đuốc, gậy gỗ, chuẩn bị vọt ra.

Hạ Thụy Hi kích động đứng dậy: “Là sơn tặc thật?” Náo loạn đi, náo loạn đi, càng náo loạn càng tốt.

Đại hán đã chạy tới đem Hạ Thụy Hi đặt trong phạm vi bảo hộ của hắn: “Nhị tiểu thư đừng đi lung tung, sợ rằng kẻ địch sẽ ngộ thương ngài!”

Hạ Thụy Hi nháy mắt lên chỉ về phía Triệu Minh Thao – giờ phút này rõ ràng hắn đã rơi xuống hạ phong: “Người còn không đi giúp công tử nhà người? Ai nha, nguy hiểm quá, quả là sơn tặc lợi hại.”

Đại hán quay đầu lại, có người bật mặt trong rừng nhanh chóng nhảy vọt ra, tay cầm một cây đại bông từ phía sau ném ngã đại hán, không đợi người nọ đứng dậy, Hạ Thụy Hi đã nhân cơ hội nhanh như cắt trốn vào trong rừng.

Quả nhiên tiềm lực của con người khi trong lúc nguy hiểm có thể kích phát ra gấp mười gấp trăm lần, Hạ Thụy Hi nhanh chóng rời xa khỏi khu rừng nguy hiểm này, đem tất cả những ôn áo kia bỏ lại phía sau đầu.

Không biết bắt đầu từ lúc nào, nàng có cảm giác có người luôn im lặng đi sau lưng nàng, nàng không dám quay đầu lại, không phân biệt phương hướng, hoảng hốt chạy bừa, mặc kệ có đường hay không chỉ cần có thể lọt người qua là được, còn chỉ chọn những vùng núi đá san sát, chật hẹp chỉ có thể dành cho những người dáng người nhỏ gầy như nàng mới có thể lách qua. Chân đau, hải roi cũng không quan tâm, chỉ cần nàng có thể chạy ra ngoài trời, mọi chuyện đều tốt.

“Từ từ thôi, đợi một chút. Người đi lầm đường rồi! Đây là đường đi sang một ngọn núi khác!” Có tiếng đàn ông ở sau lưng nàng liều mạng kêu lên, không cần quan tâm, hắn ta đang nói luận chuyện gì vậy? Tiếp tục chạy. Tiếng nói càng lúc càng gần, Hạ Thụy Hi cũng càng lúc càng sợ hãi, chân đã mất cảm giác chỉ biết đi động máy móc, hô hấp khô khốc đau đớn, thở không nổi, nàng vẫn không dám ngừng lại, nàng chưa từng có khát vọng mình được là người sắt vô địch, hoặc là siêu nhân đến vậy, có thể không sợ hãi, tình lực dồi dào hoành hành trong núi rừng.

“Người bị khủng hoảng! Hạ Thụy Hi! Ta nói với người người không nghe thấy hả?” Người nọ thở hồng hộc, lại vô cùng tức giận kêu lên: “Ta là Âu Thanh Cẩn.”

Một tiếng này so với mười tiếng kêu đứng lại của hắn còn có tác dụng hơn nhiều, nàng quay đầu lại, Âu Tứ thiếu gia đứng cách nàng không xa xanh mặt nhìn nàng, tóc không hề trơn bóng, mặt đầy mồ hôi, trên cổ còn quấn một chiếc khăn tay buồn cười – chính là cái đồ vừa rồi hắn dùng để che mặt.

Hạ Thụy Hi vừa nhìn thấy hắn, cả người đều mềm nhũn gục xuống, không quan tâm mặt đất có bẩn hay không, đặt mông ngồi phịch xuống đất, thở hồng hộc từng ngụm, vẫn không quên bày ra nụ cười nịnh hót: “Ra là huynh, Âu Tứ ca.”

Hạ Thụy Hi tự động đem cách xưng hô “Âu Tứ thiếu gia” đổi thành “Âu Tứ ca”. Trong lòng rõ ràng không muốn nịnh hót nhưng mà, nàng có ngốc cũng hiểu được hắn đã cứu nàng, tại sao hắn lại đến cứu nàng? Nhưng lúc ở trong chùa, các nàng chỉ quen biết hắn, đương nhiên hắn là người có khả năng Hạ Thụy Hi sẽ tìm tới cầu cứu nhất. Hóa ra hắn chính là kẻ che mặt a? Ngẫm lại cũng phải, hắn có quen biết với Triệu Minh Thao, nhưng vẫn mạo hiểm đắc tội với Triệu Minh Thao tới đây cứu nàng, không thể không nói, Hạ Thụy Hi đặc biệt cảm động, cho nên nhìn hắn vô cùng cảm kích nói: “Đa tạ ơn cứu mạng.”

Sắc mặt Âu Thanh Cẩn dễ nhìn hơn một chút, phát tay áo: “Hai nhà chúng ta quen biết đã lâu, ta đương nhiên không thể nhìn muội gặp nạn. Lúc trước ta không dám gọi muội, sợ người khác nghe thấy tiếng của chúng ta, nhưng mà sau đó thấy muội chẳng hiểu sao chỉ lo cúi đầu liều mạng chạy, ta kêu như thế nào muội cũng không ngừng lại? Giờ thì tốt rồi, đi lệnh khỏi đường chính một đoạn xa, nhưng chúng ta có thể quay về được.”

Hạ Thụy Hi ngại ngùng, cái này không thể trách nàng, nàng rất sợ, hơn nữa cũng không thân với hắn nên không thể vừa nghe tiếng liền nhận ra là ai, cho nên nàng không nhận ra tiếng nói của hắn cũng không khó hiểu.

Bộ dạng của Hạ Thụy Hi lúc này trông cực kì thảm hại, mồ hôi đầm đìa đầy mặt, da đỏ hồng lên, trang sức vàng bạc châu ngọc đeo trên đầu không biết đã chạy đi đâu, tóc rối tung lên như kẻ điên, trên quần áo toàn bùn đất và rách rưới vì bị bụi gai cào rách, một chân còn không thấy hài, lộ ra chiếc tất lầy lội. Bộ dạng nàng thảm hại, động tác càng khó xem, hai chân vuron dài ra dưới đất cũng không thu lại, còn cong cong thất lưng, mồm thở hồng hộc như chó thở.

Âu Tứ thiếu gia nhìn thấy bộ dạng thảm hại của nàng, khe khẽ nhíu mày, ở trong ấn tượng của hắn, cho tới bây giờ hắn chưa từng gặp qua nữ nhân nào không để ý đến dáng vẻ như vậy. Những nữ nhân trước đây hắn quen, cho dù là bà vú sai vặt đẳng cấp thấp nhất, hay người đàn bà chanh chua trên phố, ở trước mặt đàn ông cũng chú ý hình tượng hơn Hạ Thụy Hi, càng không cần nói đến những danh môn khuê tú hắn quen biết. Đại khái thật sự rất khó xem, hắn quay mặt đi, chỉ chỉ mảnh rừng bên kia: “Bên kia địa hình bằng phẳng hơn một chút, cũng bí mật hơn, chúng ta đi qua bên đó nghỉ tạm.”

Hạ Thụy Hi không thấy bộ dạng mình thảm hại thế nào, nhưng nàng có thể nhìn ta tuy rằng cứu nàng, nhưng không thích nàng, vẫn còn rất coi

thường năng. Làm người cần tự giác, không thể tiếp tục để cho người ta chán ghét, càng không thể để cho người ta thấy nàng phiền phức bò qua mặt kệ nàng, nàng đã hạ quyết tâm, mặc kệ Triệu Minh Thao có tìm đến hay không, nàng đều phải mặt dày mày dạn quần lấy trước mặt nam nhân này, đến khi nào hấn đuổi nàng về bên cạnh Hạ lão gia mới thôi, cho nên nàng rất tự giác đứng lên nghe lệnh.

Nàng thực bị thảm phát hiện ra vừa rồi chạy băng băng không cần mạng đã hút hết toàn bộ sức lực của nàng, không chỉ nói bước đi, ngay cả đứng lên nàng cũng không có sức, nàng có nặn ra một nụ cười lấy lòng: “Âu Tứ Ca, có thể để ta nghỉ ở chỗ này một lát được không?”

Âu Tứ thiếu gia cau mày nhìn nàng: “Nơi này không thể ở lâu.”

“Ta thật sự không đi nổi nữa.”

Hạ Thụy Hi thấy Âu Tứ thiếu gia nghi hoặc nhìn nàng, dường như đang nói, mới vừa rồi còn chạy trốn nhanh hơn thỏ, gọi như thế nào cũng không nghe, tại sao lúc này lại không nhúc nhích được vậy?

Nàng lắp bắp giải thích: “À, giống như một con ngựa già, nếu hàng ngày huynh bắt nó hoạt động thì không sao, nhưng đồ nhiên huynh cho nó đi ngủ sau đó liền phát hiện ra nó không nhúc nhích được, huynh hiểu không? Vừa rồi ta đi liên tục không dừng, còn có thể đi thêm được một lát, hiện tại thì khó rồi, nó không nghe lệnh của ta.” Nàng xấu hổ chỉ chỉ chân mình. Mặc dù so sánh như vậy không thỏa đáng, nhưng trong khoảng thời gian ngắn, nàng cũng không tìm ra hình tượng nào thích hợp hơn để ví dụ với tình hình này bây giờ.

“Một con ngựa già?” Âu Tứ thiếu gia mày nhíu chặt lại, đây là so sánh gì vậy? Nhưng xem như hấn cũng đã hiểu được ý nàng. Nói chính xác, nàng chỉ dựa vào ý chí mới kiên trì được đến bây giờ, hiện tại hơi sức đã hết rồi, nàng liền không nhúc nhích được. Hấn nhìn bốn phía, do dự một chút, bất tay đưa đến trước mặt nàng.

Bạn đang đọc truyện *Gái Ế Không Hiền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Sơn Đạo (3)

Hạ Thụy Hi không khách khí đem bàn tay cực kì bẩn của nàng đặt lên trên lòng bàn tay sạch sẽ móng tay cắt tia gọn gàng, thon dài mạnh mẽ của Âu Thanh Cẩn, hấn hơi khó chịu nhíu mày, dùng sức kéo nàng lên.

Hạ Thụy Hi khó khăn nhấc chân lên, Âu Thanh Cẩn cũng cẩn thận giữ khoảng cách trong tình hình đang phải một nửa người đỡ lấy nàng, hai người ngã ngửa nghiêng nghiêng đo đến mảnh rừng kia, tìm một chỗ tương đối sạch sẽ bí mật ngồi xuống nghỉ ngơi.

“Có phải muội muội của ta tới tìm huynh không?”

“Phải.” Âu Thanh Cẩn lời ít ý nhiều, đưa chiếc khăn bịt mặt vừa rồi của hấn cho nàng, chỉ chỉ bàn chân không đi hài của nàng, bảo nàng bọc nó lại.

Hạ Thụy Hi nhận lấy khăn tay bọc chân lại nói: “Đại vương sơn tặc vừa rồi là Mộc Phi?”

“Phải.” Vẫn chỉ có một chữ.

“Còn những sơn tặc khác? Là ai đóng giả vậy?” Hạ Thụy Hi giả vờ không thấy hấn đang mắt kiên nhẫn.

“Hòa thượng trong chùa.” Không nhiều hơn một chữ.

Hạ Thụy Hi tiếp tục lớn gan hỏi tiếp: “Chúng ta chạy ra đây, còn Mộc công tử và các vị sư phụ thì sao?” Muốn tốt phải thúc đẩy quan hệ, như thế mới có lợi cho mình, cho nên trước mặt nàng cho dù chỉ là một tảng đá vô tri, nàng cũng muốn cố gắng bắt chuyện làm quen với hấn.

“Mục đích của bọn họ chính vì muốn ta thừa dịp rối loạn cứu người ra, nếu chúng ta đi rồi, bọn họ đương nhiên cũng sẽ nhanh chóng rút lui. Chẳng có mấy người dám chính diện đối mặt với hoàng tộc cả.” Âu Thanh Cẩn nhìn nàng một cái, dường như đang nói, chỉ có loại người không biết trời cao đất dày như người mới có thể đi trêu chọc loại người này.

“Mấy nha hoàn bà vú nhà ta kia thì sao?” Lúc trước đó nàng thấy bọn họ chạy trốn ra xung quanh, sau đó cuối cùng nàng không biết gì cả.

Âu Thanh Cẩn cười lạnh một tiếng: “Bản thân mình người còn lo không xong, còn đi lo cho bọn họ? Bọn họ có ai quan tâm đến người không? Lúc bỏ chạy có ai lo cho người? Nhìn người lấy một cái? Nô tài như vậy nếu rơi vào trong tay ta, ta nhất định sẽ để bọn họ thấy hối hận vì được sinh ra trên đời này.”

Hạ Thụy Hi có chút ngượng ngập, theo như người này giảng giải, có phải đó cũng là một biểu hiện đối nhân xử thế thất bại của nàng? Nhưng sinh tồn là bản năng của con người, nếu đối lại là nàng, nàng không phải cũng chỉ lo mỗi mình chạy chối chết thôi hay sao? Nàng nói qua một câu: “Bọn họ sợ quá

thời.”

“Hừ! Bọn họ sợ quá ư? Sợ hãi không phải là do để vong ân bội nghĩa, chủ tử nuôi sống bọn họ, chức trách bọn họ chính là hầu hạ chủ tử, bảo vệ chủ tử cho tốt.”

Rốt cuộc vẫn là cô nhân, cho dù hẳn có thể thoải mái kết giao với người như Mộc Phi, nhưng cuối cùng quan niệm vẫn thâm căn cố đế, ví dụ như nô bộc cần phải trung thành, nếu không chính là vong ân bội nghĩa, đáng chết. Hạ Thụy Hi đành nói sang chuyện khác: “Bây giờ chúng ta sẽ đi đâu? Trở về chùa sao?” Nàng cho rằng tình hình của nàng hiện tại tốt nhất là trở về chùa nghỉ ngơi chỉnh đốn một chút tiếp tục giả bộ tươi tỉnh bình thường, như vậy mới không để người khác đặt điều.

“Không, cô người đã bảo Uyển Nhi giả dạng thành người, mang theo mười người và những người khác xuống núi, chúng ta đi một con đường khác, đưa thẳng người về nhà.”

Xem người ta có nhiều kinh nghiệm xử lý việc này, rốt cuộc tay mơ như nàng không thể sánh được.

“Khi nào chúng ta đi?”

“Chờ Mộc Phi tìm được chúng ta, khi trời tối sẽ đi.”

“Hắn có thể tìm thấy chúng ta sao? Khu rừng này lớn như vậy.”

“Đương nhiên hẳn có thể, người cho rằng vừa rồi vì sao hẳn có thể tìm thấy các người?” Nhắc tới vị bằng hữu kia, trên mặt Âu Thanh Cẩn lộ ra ý cười châm thành cùng đắc ý: “Khả năng tìm theo dấu vết của Mộc Phi rất mạnh, ít người có thể sánh kịp.”

Được rồi, cũng nói nhiều thêm một chút rồi, xem ra địa vị của vị bằng hữu kia trong lòng hẳn thật sự không thấp, đây cũng là một cái chìa khóa có thể tạo quan hệ tốt với hắn, Hạ Thụy Hi khen ngợi từ đáy lòng: “Thân thủ của hắn thật lợi hại. Nhất định huynh cũng rất lợi hại có phải không?”

Mặt Âu Thanh Cẩn đỏ hồng, rất mất tự nhiên nói: “Luyện võ là khả năng thiên phú.”

Nói đúng ra, hẳn thật sự không biết võ. Hạ Thụy Hi tưởng tượng ra cảnh khi còn bé vì hẳn ngưỡng mộ một vị đại hiệp trên giang hồ, lên trốn khỏi nhà, trải qua gian khổ tầm sư học nghệ, có thể tìm thấy sư phụ rồi, thế nhưng hẳn lại không thể học thành một đại đại hiệp. Ha ha, đứng đầu trong mười vị thanh niên kiệt xuất cũng không phải thập toàn thập mỹ nha, cũng có chuyện hẳn không làm được, có điểm không bằng người, cuối cùng Hạ Thụy Hi cũng tìm được một chút cân bằng tâm lý, nhất thời cảm thấy người trước mặt cũng không đến mức đáng ghét lắm. Nàng rất thông minh không tiếp tục hỏi thêm chuyện này, ngồi xuống cạnh thân cây nói: “Nếu không đi, ta nghỉ thêm một lát đi?”

Âu Thanh Cẩn không tỏ vẻ phản đối, hẳn đi đến một chỗ cách nàng không xa, cũng ngồi xuống. Trong rừng cây im ắng, thỉnh thoảng có vài loài chim vô danh cao giọng kêu to vài tiếng, sau đó tất cả đều yên tĩnh, Hạ Thụy Hi tựa vào thân cây, đầu nặng nề ngủ gà ngủ gật.

Trong lúc nửa tỉnh nửa mơ, nàng nghe thấy có người thấp giọng nói: “Hạ nhị tiểu thư đã gây rắc rối thật rồi, ta thật không ngờ trông nàng ta như vậy mà có thể chọc được vào Triệu Minh Thao.” Đây là giọng của Âu Thanh Cẩn.

Con người luôn muốn biết người khác sẽ nói gì sau lưng mình, Hạ Thụy Hi tinh táo hoàn toàn, lỗ tai dựng lên.

“Có lẽ không phải nàng đi chọc vào chủ nhân nhà người ta, mà là người ta cố ý đến gây chuyện với nàng. Người có hỏi nàng ngọn nguồn chuyện này không?” Giọng nói này không quen tai mấy, đại khái là của vị Mộc Phi kia.

“Không hỏi. Ta hỏi nàng chuyện đó làm gì? Ta không muốn lo nhiều chuyện rồi việc như vậy, đem nàng đưa về bên người cha nàng không được sao?”

“Lúc vừa rồi khi ta tới, phát hiện ngoại trừ người của Triệu Minh Thao, còn có một đám người khác, cũng đi tìm đám người nhà hoàn bà vú chạy loạn của Hạ gia, nhưng rõ ràng bọn chúng không phải người nhà Hạ gia, tìm được người rồi liền bịt miệng trói lại mang đi. Nếu gặp người của Triệu Minh Thao, song phương đều không nói một lời, tiền tới đánh luôn, bộ dạng đều nhất định phải đưa đối phương vào chỗ chết. Ta vốn định lưu lại trong chốc lát thêm chút nữa, thăm dò tình hình, lại sợ các người bị tìm thấy, đành phải vội vàng chạy tới đây. Theo ta thấy, chuyện này chỉ sợ không đơn giản như vậy, người đã bị kéo vào cuộc, nếu không lên tiếng hỏi ngọn nguồn sự việc ra sao, tương lai người cũng chẳng biết vì sao mình chết.”

Còn nó một đám người khác đang tìm nàng? Hạ Thụy Hi có chút kinh ngạc, nàng nhớ không ra bản thân ngoại trừ chọc phải vị Triệu Minh Thao này ra, còn có thâm cừu đại hận với ai nữa.

Âu Thanh Cẩn lắc đầu: “Nếu thật đúng như lời người nói, còn có một thế lực khác cũng xen vào chuyện này, chuyện sẽ rắc rối, chỉ sợ không có dễ dàng thế này.”

Mộc Phi nói: “Việc này không nên chậm trễ, ta lập tức đi hỏi nàng.”

Hạ Thụy Hi vội làm bộ như đang ngủ say, Mộc Phi đi tới trước mặt nàng: “Hạ nhị tiểu thư, người đã tỉnh chưa? Nếu tỉnh rồi trả lời một tiếng đi.”

“Tỉnh rồi.” Hạ Thụy Hi ngồi dậy, mới thấy sắc trời đã tối, trong rừng càng tối tăm, Mộc Phi đứng ở trước mặt nàng, vẻ mặt hài hước, Âu Tứ thiếu gia đứng cách nàng ở một chỗ tối không xa, không nhìn rõ nét mặt.

Trực giác mách bảo Hạ Thụy Hi rằng Mộc Phi nhất định biết nàng giả bộ ngủ, mặt hơi nóng lên, dùng dây phui quần áo, cúi người bái tạ ơn hai người

này đã có ơn cứu mạng.

“Không cần đa lễ.” Một chương tay Mộc Phi phát vào hư không, Hạ Thụy Hi cũng cảm thấy có một nguồn lực vô hình nâng nàng dậy, để nàng không thể cúi xuống. Nàng mỉm cười: “Đại ân không lời nào cảm tạ hết được, sau này chỉ cần các vị có việc đi đến Hạ gia, chỉ cần nói một tiếng, gia phụ nhất định sẽ vui lòng đáp ứng.”

“Không cần ngại báo ân, ngại chỉ cần thành thật nói cho chúng ta biết chuyện đã từng xảy ra là được.” Mộc Phi cười tươi rói, không cho phép nàng nhất lời.

Hạ Thụy Hi không muốn nói chuyện này với bọn họ, dù sao đây cũng là chuyện riêng của nàng, sao có thể tùy tiện nói cho hai nam nhân tương đối xa lạ này được? Hơn nữa, nàng cho rằng, mặc dù hai người cứu mạng nàng, htg hẳn là cũng không bằng lòng đem chuyện này nói cho bọn họ biết.

Thấy nàng do dự, Âu Thanh Cẩn lạnh mặt nói: “Không ai cảm thấy hứng thú đối với chuyện của ngươi, chúng ta chỉ muốn biết ngọn nguồn mọi chuyện, để có sắp xếp bước tiếp theo. Ngươi không muốn thì chúng ta đành cùng chết ở chỗ này vậy?”

Lời nói khó nghe vậy, trên mặt Hạ Thụy Hi có chút khó xem, Mộc Phi vội cười nói: “Hạ nhị tiểu thư, mới vừa rồi chúng ta còn phát hiện ra một nhóm người khác đang tìm các vị, hành động rất thô lỗ, thủ đoạn ác liệt hơn, nếu ngươi biết điều gì, mau nói ra, có lợi cho tất cả mọi người.”

Hạ Thụy Hi đành phải đem chuyện trên đường từ Tây Kinh tới kinh thành gặp được Triệu Minh Thao cùng chuyện xảy ra sáng nay nói lại một lượt, sau đó cũng ba mặt một lời, nói chính mình căn bản không biết vị Triệu Minh Thao này, cũng không biết vì sao hẳn nhất định phải cưới nàng. Còn về nhóm người khác kia, nàng thật sự không nghĩ ra là ai.

Âu Thanh Cẩn nhíu mày: “Lần trước ngươi bị ngã ngựa là phủ Thọ Vương đưa ngươi trở về à?”

“Nghe nói đúng vậy.”

“Ngươi đem chuyện sáng nay nói lại một lần đi.”

Nghe xong lời Hạ Thụy Hi thuật lại, Mộc Phi cũng Âu Thanh Cẩn liếc nhìn nhau, Mộc Phi nhíu mày: “Muội muội của ngươi cũng không phải kẻ dưng cảm bình thường đâu.”

Hạ Thụy Hi gật đầu: “Quả thật Bội Bội ngoài dự đoán của ta, hôm nay nếu không phải nhờ nàng, không biết ta sẽ rơi vào trong hoàn cảnh nào.”

Mộc Phi cười cợt quái không nói gì, Âu Thanh Cẩn muốn nói lại thôi, cuối cùng không nhin được: “Nếu ngươi không muốn sau này lại gặp phải chuyện tương tự, tốt nhất bảo phụ thân ngươi quản lý muội muội ngươi chặt chẽ một chút.”

“Hả...” Hạ Thụy Hi kinh ngạc mở to hai mắt.

Mộc Phi đồng tình nhìn nàng: “Sáng nay ta từ dưới núi trở lên, thấy nàng ta và Triệu Minh Thao ở trong rừng đào thì thầm nói chuyện, ánh mắt của nàng ta lúc ấy rất không bình thường, dường như muốn khóc, ta nhất thời tò mò, mới nhìn một chút.” Thật ra lúc đó hẳn còn hiểu lầm rằng đó là tình nhân của Hạ Thụy Bội, tuy rằng hiểu kì những không hề để ý, đến tận sau này khi thấy mặt Triệu Minh Thao mới liên hệ trước sau.

Hạ Thụy Hi nhớ ra Hạ Thụy Bội đi rồi còn quay lại, vốn là ra sức mời nàng đi ngắm hoa đào, đi đến mép rừng lại đổi ý, nghe thấy tiếng động chợt giật mình, cả về mặt khi thấy Triệu Minh Thao nữa, đều không bình thường như vậy. Nàng cơ bản đã hiểu tường tận mọi chuyện xảy ra, dùng một từ để miêu tả cảm giác của nàng lúc này, chỉ là lạnh buốt trong lòng. Nàng vốn dĩ cũng không trông mong Hạ Thụy Bội sẽ đối xử tốt hơn với nàng, nhưng không ngờ được Hạ Thụy Bội lại có thể cùng liên hợp với người ngoài ra tay hại nàng.

Bất kể là ai, bị người thân của mình bán đứng như vậy sẽ đều rất đau khổ, Mộc Phi rất đồng tình với Hạ Thụy Hi: “Có lẽ do ta đã đoán sai cũng nên, hoặc là muội muội của ngươi trẻ dại, bị họ Triệu lừa cũng nên. Hơn nữa bất kể thế nào, cuối cùng đều là nàng giúp ngươi, coi như nàng đã lập công chuộc tội.”

Âu Thanh Cẩn nói: “Không cần nói những chuyện như vậy nữa, vẫn nên giấu lại xem chúng ta tránh những người đó để xuống núi như thế nào? Ta lo những người đó nếu không tìm thấy nàng ta, sẽ làm những chuyện khác, Lúc này, đối với nàng ta cực kỳ bất lợi.” Hẳn mơ hồ đoán được chủ nhân sau lưng đám người kia thân phận nhất định không tầm thường, giấu lại cũng đúng, có ai dám trắng trợn đối đầu với hoàng tộc chứ?

Bạn đang đọc truyện *Gái Ế Không Hiền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60: Sơn Đạo (4)

Muốn xuống núi, ba người đồng loạt nhìn về đôi chân của Hạ Thụy Hi, không ai có niềm tin rằng nàng còn có thể đi xuống núi, càng không nói còn phải

thoát khỏi đám người truy đuổi bọn họ. Hạ Thụy Hi chú ý đến vị cao thủ lỗ lã lẩn Mộc Phi này, không phải vẫn nói cao thủ võ lâm có thể ngày đi ngàn dặm, quay về vô tung sao? Nàng nhìn Mộc Phi, Mộc Phi rung mình một cái, chỉ vào Âu Thanh Cẩn: “Thanh Cẩn, ta phụ trách an toàn.”

Ý hẳn muốn nói, hẳn sẽ tuần tra xung quanh, dò xét xem tuyến đường nào an toàn nhất, cho nên đừng bắt hắn phải trông nom Hạ Thụy Hi. Âu Thanh Cẩn cúi mắt xuống không nói lời nào, rõ ràng cũng không muốn cồng Hạ Thụy Hi.

Bị mọi người xua đuổi như thế, Hạ Thụy Hi thật xấu hổ, mỉm cười rất khó coi: “Đi thôi, ta có thể kiên trì.” Nàng cũng không rõ, ở trong mắt của những người này, cảm giác cồng nàng xuống núi như thế nào, hiện tại nàng chỉ thầm mong được tựa vào trong lòng Hạ lão gia khóc lớn một hồi.

Thấy Hạ Thụy Hi lao đảo đi lên phía trước, Mộc Phi nhìn Âu Thanh Cẩn chớp mắt, khẽ nói: “Thiếp canh của ngươi không phải còn đang ở trong nhà nàng sao?”

Âu Thanh Cẩn mỉm môi không nói lời nào, hung hăng trừng mắt nhìn Mộc Phi, Mộc Phi sờ sờ đầu khẽ nói: “Nếu không làm sao bây giờ? Bỏ nàng ở lại trong này? Hai chúng ta chạy trốn?” Thấy Âu Thanh Cẩn vẫn không nói năng gì, ánh mắt trừng mắt nhìn hắn không chớp, hắn thu hồi về đùa cợt, nghiêm trang nói: “Ngươi đã không làm được chuyện ác độc như vậy, ngươi phải nghe theo lời ta.”

Âu Thanh Cẩn cắn răng hỏi hắn: “Ngươi có phải là bằng hữu của ta hay không?”

“Đương nhiên rồi, nếu không ta chạy vào chốn rừng sâu núi thẳm vậy làm đại vương son tặc với ngươi làm gì?”

“Cồng nàng thì ngươi sẽ chết sao? Công phi của ngươi so ra tốt hơn ta rất nhiều, ngươi mang nàng theo, chúng ta có thể nhanh chóng rời khỏi nơi này.”

“Cũng bởi vì sẽ không chết, cho nên mới để cho ngươi đi làm. Nếu chết, ta nhất định sẽ tranh với ngươi.” Mộc Phi cố nén cười, đồng tình vỗ vỗ bả vai Âu Thanh Cẩn: “Ta cũng chỉ lo nghĩ cho ngươi, ngươi nghĩ lại xem, nhà nàng không trả lại thiếp canh của ngươi, cha nương ngươi cũng không đi lấy về, đây là ý gì? Ngươi hiểu được ý của ta chứ? Ngươi cũng không biết được, ta đi trước dò xét, xác định tình hình trước sẽ trở về dẫn các ngươi đi! Giống như trước đây, nghe thấy chim hót liền trở về.” Không đợi Âu Thanh Cẩn kịp phản ứng, lác người “phần phật” một chút liền biến mất vô tung.

Bên này Hạ Thụy Hi tức giận đi lên trước, đột nhiên nghĩ, có cái gì không đi được? Chỉ đi một đoạn đường thôi mà, chân cũng chẳng gãy, coi như huấn luyện quân sự vậy. Đột nhiên lại nghĩ, người ta đã cứu nàng một mạng, nàng nên thỏa mãn mới phải.

“Ngươi đợi chút đã.” Âu Thanh Cẩn vội vàng chạy tới, đứng trước mặt nàng, cúi đầu im lặng một hồi, đột nhiên phất áo choàng lên ngồi xổm xuống trước mặt nàng: “Lên đi!”

“Không cần. Ta tự đi được.” Hạ Thụy Hi bước qua hắn, tiếp tục đi lên trước.

“Bảo ngươi lên ngươi cứ lên!” Giọng nói của Âu Thanh Cẩn không dễ nghe “Nếu ngươi không muốn kéo ta chết chung, liền lên đi!”

Hạ Thụy Hi ầm ầm ức ức nằm ở trên lưng Âu Thanh Cẩn, ầm ầm ức ức nghĩ, bị Mộc Phi kia làm sao lại nhìn nàng như một con mãnh thú hồng hoang vậy? Nếu hắn chịu cồng nàng, không phải mọi vấn đề đều được giải quyết sao? Cách đối nhân xử thế của nàng thất bại hoàn toàn rồi, trước thì bị muội muội bản đứng, những nha hoàn bà vú đi theo cũng chỉ có Thuần Nhi là thật tâm đối xử tốt với nàng, tuy rằng được người ta cứu, người ta vẫn cố gắng ghét bỏ nàng.

Âu Thanh Cẩn cũng rất đau khổ, hẳn hoàn toàn không nghĩ tới một lần có lòng tốt ra tay cứu người, lại có thể để hắn sa vào hoàn cảnh phiền toái đến vậy. Chưa kể việc trêu chọc người của vương phủ, trên lưng còn có một cái gánh nặng lớn, hơn nữa, gánh nặng này còn có thể bám trên lưng hắn cả đời.

Buổi đêm trên núi tối tăm, nếu không phải có ánh sao mỏng manh xuyên qua, Hạ Thụy Hi tin rằng nhất định giờ tay lên không nhìn thấy năm ngón. Bọn họ không dám đi đường lớn, điều này vô hình trung làm tiêu hao thể lực Âu Thanh Cẩn càng nhanh, đi thêm một lát, hẳn đều phải dừng lại nghỉ một lát, nhưng vừa nghe thấy một tiếng chim hót quái dị, hẳn mặc kệ mệt đến đâu cũng lập tức tiếp tục đi tới.

Hạ Thụy Hi cảm thấy hắn đã mệt, tỏ vẻ vô cùng cảm kích, nàng có thể tự đi một đoạn đường, thật sự không ngờ sau khi nói xong, hắn cố chấp không thêm để ý, đợi đến khi nàng mở miệng lần thứ hai, hắn không kiên nhẫn nói: “Cám ơn!” Hạ Thụy Hi không dám lên tiếng nữa.

Hai người đi một chút lại ngừng lại, đi cũng khá lâu, Âu Thanh Cẩn rút cuộc ngừng lại bên một hồ nước lạnh giá, hắn cứng ngắc nói: “Nơi này tương đối an toàn, chúng ta chờ Mộc Phi ở đây, hẳn đi tìm cha ngươi, ngươi có thể về nhà nhanh thôi.”

“Ồi chào.” Đêm xuân vẫn rất lạnh, chợt rời khỏi sống lưng ấm áp của Âu Thanh Cẩn, Hạ Thụy Hi không khỏi hơi co người lại, vội phủi y phục trên người, tìm một chỗ khuất khó ngồi xuống, im lặng nhìn phía xa gần người. Nàng hồi tưởng lại kiếp trước của mình, rồi hết thấy những gì gặp được sau khi xuyên qua, có chút miên man. Lần đầu tiên, nàng cảm thấy cuộc sống nàng khao khát kia xa xôi đến cỡ nào.

Bình thường, hạnh phúc, tuổi tác và diện mạo tương đương, xuất thân không cần cao quý, trong nhà không cần có nhiều tiền, chủ yếu nhất là, phải thật lòng yêu thương nàng. Hiện giờ xem ra có lẽ đại khái chỉ là ước mơ không thể thành hiện thực.

Không tính đến người nàng trêu chọc phải là Triệu Minh Thao, người bình thường căn bản không dám lấy nàng; cho dù không có Triệu Minh Thao, phải bảo nàng đi đâu tìm một người như ý? Nàng không thể tùy ý ra ngoài, càng không thể tùy ý kết giao với nam tử trẻ tuổi, đương nhiên cũng không thể nào biết được phẩm hạnh người khác như thế nào, có thể yêu nàng hay không, có thể thật lòng yêu thương nàng hay không. Việc nàng có thể làm, chính là chỉ chờ đợi người ta tới cửa cầu thân, sai đó lại ý vào tình yêu thương của vợ chồng Hạ lão gia mà lựa chọn trong phạm vi có hạn đó thôi.

Hơn nữa loại lựa chọn này cũng có giới hạn, tuổi của nàng không đợi người, sắp tới cũng tròn mười sáu tuổi, đợi đến thời gian nhất định, vợ chồng Hạ lão

gia cũng không thể tiếp tục khoan dung để nàng tự lựa chọn nữa, rất có thể căn bản không hỏi ý kiến của nàng, trực tiếp tìm một gia đình thích hợp, sau đó chỉ thông báo cho nàng một tiếng thôi. Còn sau khi kết hôn cuộc sống có hạnh phúc hay không, toàn bộ nàng phải dựa vào vận mệnh của mình. Mặc kệ trọng phụ có yêu nàng hay không, nạp thiếp hay không, nàng đều phải sống, cẩn thận vì người đàn ông kia chăm sóc gia đình cho tốt, dạy dỗ con cái, vẫn không được tỏ ra vẻ tủi thân gì, bởi vì người khác sẽ nói, tất cả nữ nhân đều như vậy, vì sao người khác có thể sống được, còn có thể sống rất tốt, nàng lại không sống được?

Nhận thức điều này, Hạ Thụy Hi đột nhiên cảm thấy nản lòng và uể oải trước nay chưa từng có, đem mặt chôn chặt trong hai đầu gối, tình cảnh khổ sở đến tột đỉnh.

“Không phải ngươi muốn khóc đấy chứ? Ta còn tưởng rằng ngươi không biết khóc cơ đấy.” Âu Thanh Cẩn đột nhiên thốt ra một câu.

Hạ Thụy Hi sứt sứt mũi, hung dữ trả lời một câu: “Là con người ai mà chẳng khóc, chẳng lẽ ngươi không biết khóc.” Nói xong lại có chút hối hận, không phải nàng cố ý cãi nhau với hắn, mặc kệ nàng vốn dĩ chán ghét người này thế nào, trong lòng nàng lúc này đều tràn ngập cảm kích đối với hắn.

Nàng cực nhanh xoay chuyển tình hình, nói: “Ý của ta không phải vậy, huynh đừng nên tức giận.”

Âu Thanh Cẩn nhìn nàng một cái, không nói gì, thật ra từ khi Hạ Thụy Hi xảy ra sự cố đến bây giờ, luôn chưa từng chảy nước mắt, chưa từng gào khóc, hiện tại mới có bộ dạng hơi muốn khóc, đã để cho hắn thay đổi cách nhìn.

Cảm xúc của Hạ Thụy Hi bình tĩnh lại, cảm giác mình hẳn nên kiểm chuyện gì nói với Âu Thanh Cẩn mới được, người này có lẽ nhìn qua không phải loại mọi người đều ưa thích, nhưng nhân phẩm thật sự rất tốt, nàng hi vọng có thể chấm dứt loại trạng thái nhìn nhau đối địch như không quen đối phương này.

Bạn đang đọc truyện *Gái Ế Không Hiền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 61: Sinh Tử (1)

Hạ Thụy Hi thử tiến lại gần Âu Thanh Cẩn: “Âu Tứ ca, chuyện hôm nay cảm ơn huynh, trước đây ta có nhiều chỗ bất kính đối với huynh, xin huynh đừng để bụng nha.”

Âu Thanh Cẩn mỉm cười: “Không cần phải khách khí. Chuyện hôm nay bất kể là ai gặp phải cũng sẽ không ngồi yên không quan tâm đến.”

“Huynh khiêm tốn quá rồi.” Hạ Thụy Hi im lặng một hồi, khẽ nói: “Chuyện này liên lụy quá nhiều, chỉ sợ sẽ gây nhiều phiền toái cho huynh. Sau này trở về ta sẽ đặc biệt dạy dỗ Bội Bội, không để nàng nói lung tung. Cũng không biết những người trong chùa có thể đi ra ngoài nói lung tung hay không, chẳng may bị Triệu Minh Thao biết được, hẳn là loại tâm ngoan thủ lạt, huynh lo liệu làm sao?”

“Không sao cả, người trong chùa không muốn rước họa vào thân, không nói lung tung đâu.”

“Nhưng chẳng may thì sao?”

Âu Thanh Cẩn cũng rất lo lắng vấn đề này, không khỏi có chút buồn bực, không muốn bàn đến đề tài này nữa: “Đến lúc đó tính sai. Nếu ngươi mệt mỏi nên nghỉ ngơi một lát đi, ta trông chừng cho, cha ngươi và Mộc Phi Kiều gì cũng phải quá nửa đêm đến sáng mới có thể tới nơi.”

Hạ Thụy Hi nói: “Chân đau, lại hơi lạnh, không ngủ được. Huynh nghỉ ngơi một chút đi, ta trông cho, nếu nghe thấy có người đến đây, ta gọi huynh.”

Âu Thanh Cẩn gật gù đầu, dựa vào tảng đá nhắm mắt lại, Hạ Thụy Hi khẽ thở dài, ngẩn người nhìn bầu trời muôn vàn ánh sao.

“Thiếp canh của ta còn ở tại nhà ngươi.” Ngay khi nàng nghĩ Âu Thanh Cẩn đã ngủ rồi, hắn đột nhiên thốt ra một câu.

Hạ Thụy Hi ngẩn người, cười khổ một tiếng: “Sau khi ta trở về sẽ báo cha ta trả lại cho nhà huynh. Chỉ mong lúc đó, huynh hãy nói với bà phụ bà mẫu một tiếng, đừng để bọn họ hiểu lầm là tốt rồi.”

Âu Thanh Cẩn do dự hồi lâu, mới nói: “Ta nghĩ, chuyện này chắc Triệu Minh Thao biết rồi. Trên đường lên kinh, hắn từng cho người mời ta đi đến điện trang của hắn ăn một bữa cơm, lời nói lúc đó cũng có ý thăm dò, khi đó ta không biết hắn nhắm về phía ngươi.”

“Tuy ta biết rằng hiện tại nói những lời này với huynh cũng chẳng có tác dụng gì, nhưng ta thật sự xin lỗi vì đã làm liên lụy tới bọn huynh. Ta sẽ báo cha ta nghĩ cách xử lý tốt chuyện hôm nay, cố gắng không để gây thêm phiền toái cho bọn huynh.” Hạ Thụy Hi suy nghĩ rất lâu, mới tìm những lời này để nói. Chuyện nhà hắn cầu hôn nàng không có khả năng giải quyết, chỉ có thể nghĩ cách che dấu chuyện ngày hôm nay mà thôi.

Âu Thanh Cẩn không nói gì thêm, lần này dường như đã ngủ thật rồi.

Hạ Thụy Hi vừa lạnh vừa đói vừa mệt, không ngừng xoa bóp bờ vai và hai cánh tay của mình, đến khi cảm thấy mình cũng sắp không cầm cự được nữa, đột nhiên tiếng chim hót dồn dập vang lên, Âu Thanh Cẩn nhanh chóng ngồi bật dậy, cong môi lên đáp lại một tiếng.

Một bóng đen phi tới trước mặt hai người, đúng là Mộc Phi.

“Cha ngươi đang tới rất nhanh, chắc cả 2 đều đói bụng rồi? Ăn trước chút gì lót dạ đi.” Từ trong tay áo của hắn một gói nặng rơi bịch xuống đất, dọn xong đồ ăn bên trong, gọi hai người đến ăn.

Tin tức Hạ lão gia lập tức tới ngay cùng mùi gà nướng khiến cho Hạ Thụy Hi hạnh phúc đến hoa mắt, nàng mỉm cười nhận lấy chiếc đùi gà Mộc Phi đưa cho, tuy rằng rất đói, nàng vẫn nhớ kỹ lời giáo huấn ngày hôm qua, nhỏ miệng ăn rất nhã nhặn.

Âu Thanh Cẩn không nhận lấy chiếc đùi gà Mộc Phi đưa cho hắn, hắn đứng dậy đi về phía hồ nước: “Cả ngày chạy loạn, tay bẩn quá, ta đi rửa tay cái đã.”

Một miếng thịt gà Hạ Thụy Hi ngậm trong miệng nuốt không trôi, lời này nghe kiểu gì cũng thấy giống như đang nói nàng mất vệ sinh. Mộc Phi kịp thời chen vào một câu: “Đã là lúc nào rồi, còn chú trọng thế, xem ra hắn không đói bụng, phải không? Hạ nhị tiểu thư?”

“Mộc công tử, ngươi cứ gọi tên của ta là được.” Hạ Thụy Hi cười tươi rói, thực sự thích vẻ hiểu chuyện biết điều của Mộc Phi.

“Tốt, có điều ta cũng chẳng phải là công tử gì, ngại cứ gọi tên ta là được.” Mộc Phi lại đưa cho nàng một cái bánh bao.

“Kêu tên của huynh như vậy không hay lắm, ta gọi huynh một tiếng đại ca nha?” Hạ Thụy Hi cuối cùng nói thêm với hắn: “Mộc đại ca, ta nhìn thấy thiết kế chiếc bàn nướng thịt của huynh trong nhà cậu ta. Thiết kế rất tốt, tại sao huynh lại nghĩ ra vậy?”

Ngoài dự kiến của nàng, Mộc Phi nghiêm trang phủ nhận: “Không phải thiết kế của ta, là một bức tranh sư phụ ta tiện tay vẽ ra.”

“Sư phụ huynh? Sư phụ huynh nhất định là một thế ngoại cao nhân rồi?” Tim Hạ Thụy Hi đập vang thùng thùng, nếu hắn nói đúng sự thật, nàng cơ bản có thể khẳng định sư phụ của hắn chính là người cùng xuyên qua giống nàng.

Mộc Phi cười lắc đầu: “Thế ngoại cao nhân? Có lẽ cứ xem như vậy đi? Thật ra người ta đều gọi ông là kẻ điên.”

“Vì sao vậy?”

“Bởi vì hắn luôn kể luôn nói những điều người khác nghe không thể hiểu được, có vài bức tranh vẽ những thứ kì quái gì đó, ông lại kể cho ta biết có một loại tên là phi cơ gì gì đó, có thể chở được rất nhiều người bay trên trời, bay vừa cao vừa nhanh vừa ổn định, ví dụ như chúng ta từ đây trở về Tây Kinh, chỉ cần đi mấy canh giờ là tới. Có người chê cười ông, nói bỏ tiền ra cho ông làm, thế nhưng ông lại chỉ vẽ ra hình dáng đại khái, không làm được.”

Hạ Thụy Hi kích động đến mức muốn kêu vạn tuế, đây không phải là đồng hương của nàng thì còn ai nữa? Một tia lý trí còn sót lại nàng mới nhận được không xúc động hô to, nàng cố gắng khiến cho mình trông không khác gì người khác, giả vờ ngạc nhiên nói: “Nếu thật sự có vật như vậy thì tốt rồi, cái xe ngựa kia có thể khiến xương người ta rời rạc ra mất.”

Nàng đang muốn hỏi thêm vài điều về vị đồng hương này, một tiếng nước bắn tóe “Bùm”, đồng thời trong gió đêm truyền đến tiếng kêu cứu mòng manh của Âu Thanh Cẩn, Mộc Phi vội đứng lên chạy về phía hồ nước. Mộc Phi chạy vội tới mép nước, nhìn thấy Âu Thanh Cẩn chơi vơi trong nước, hoảng hốt đến độ vô đầu bứt tai, đúng là võ công của hắn rất cao, nhưng hắn lại không biết bơi.

Hắn nhanh chóng cởi áo choàng của mình xé thành sợi bện tết dây thừng: “Ngươi đừng sợ, cố gắng thả lỏng người, ta sẽ tới giúp ngươi lên.”

Âu Thanh Cẩn không lên tiếng, vẫn đang liều mạng quẫy đạp trong nước, càng quẫy đạp càng cách xa bờ.

Hạ Thụy Hi biết bơi, nhưng nàng cũng biết, thời đại này người ta không thể chấp nhận một tiểu thư thế gia như nàng lại biết làm những chuyện chỉ có con nhà chài lưới mới biết. Nàng do dự một chút, vẫn liều mạng nhảy xuống mặc kệ sau này bị người ta gặng hỏi coi thường thế nào.

“Ngươi làm gì vậy?” Mộc Phi thấy Hạ Thụy Hi cũng nhảy xuống theo, hoảng hồn hô to, chuyện xảy ra tiếp theo khiến hắn trợn mắt há hốc mồm. Chỉ thấy dưới ánh sao, một nữ tử tư thế thành thạo tuyệt đẹp bơi về phía Âu Thanh Cẩn đang liều mạng vùng vẫy, cẩn thận vòng ra sau Âu Thanh Cẩn, lấy tay tóm lấy áo Âu Thanh Cẩn bơi trở về. Thần trí hắn bị ngâm nước đã gần như điên cuồng, tay hắn khua loạn muốn tóm bắt tất cả mọi vật có thể cầm được xung quanh, mặc kệ có hậu quả gì hay không, Âu Thanh Cẩn liều mạng đưa tay kéo nàng xuống, đều bị nàng cẩn thận tránh thoát.

Mộc Phi vội bình tĩnh lại, tiếp tục tết lại mảnh vải trong tay thành dây thừng, ném thẳng hướng Hạ Thụy Hi: “Bắt lấy!”

Hạ Thụy Hi đem dây thừng quấn lên trên người Âu Thanh Cẩn, ý bảo Mộc Phi kéo trở về, Mộc Phi kéo Âu Thanh Cẩn lên bờ, lại nhanh chóng kéo Hạ Thụy Hi lên, mời quay người lại giúp Âu Thanh Cẩn ới nước ra.

Đến khu Âu Thanh Cẩn phun ra toàn bộ nước trong bụng, không có gì đáng ngại, Mộc Phi mới có thời gian đi qua xem Hạ Thụy Hi. Mái tóc dài của Hạ Thụy Hi ướt sũng dính lên trên mặt và trên người, sắc mặt đông lạnh tái nhợt, răng hàm đánh nhau, hay tay ôm chặt lại ngồi ở một bên, nhìn qua trông rất đáng thương.

Hạ Thụy Hi không dám đứng dậy, chỉ sợ sau khi đứng lên quần áo sẽ dính chặt lấy thân thể làm đường cong của nàng bị lộ, xuân quang ngoại tiết. (Ý nói

là lộ hết hàng họ ý)

Áo khoác trên người Mộc Phi đã xé nát đâu còn hình dáng gì, không thể che cho Hạ Thụy Hi, đành phải cởi áo khoác ngoài của Âu Thanh Cẩn vắt khô nước, đưa cho Hạ Thụy Hi: “Tuy rằng vẫn ướt, nhưng có còn hơn không?”

Hạ Thụy Hi phủ thêm áo khoác, chỉ chỉ Âu Thanh Cẩn: “Hắn không có chuyện gì chứ?”

Mộc Phi nhin cười: “Hắn không việc gì, đại khái bị dọa sợ quá hôn mê rồi.”

Sợ quá hôn mê sao? Hạ Thụy Hi nhin không được cười rộ lên: “Người không biết bơi cũng khó tránh.: Nàng nhớ lại loại cảm giác sợ hãi khi lần đầu tiên mình xuống nước, cảm giác tuyệt vọng này nàng chỉ trải qua lần thứ hai khi xe của mình lao từ trên đường cao tốc xuống dốc. “Không biết tại sao hắn lại ngã xuống vậy?”

Mộc Phi nói: “Có lẽ hắn giẫm phải đám bùn xộp, những hồ nước như này nhìn qua không có gì nguy hiểm, nhưng xung quanh thường có những đám bùn xộp, thỉnh thoảng hay sụp xuống, ai không cẩn thận sẽ bị ngã ngay. Chỉ có thể nói, hôm nay hắn thật xui xẻo.”

Âu Thanh Cẩn thở dài một tiếng, xoay người ngồi dậy, đưa mắt nhìn hai người trước mặt, sắc mặt vô cùng khó coi. Thật ra Hạ Thụy Hi cố gắng lý giải tâm tính hiện tại của hắn, ngọc thụ lâm phong, phong độ ngời ngời, đệ nhất nhân không cần bàn cãi Âu Tứ thiếu gia, tại sao lại sợ nước như thế, chặt vật kêu cứu mạng vậy?

Mộc Phi liều lĩnh nói: “Còn không mau cảm ơn ân nhân cứu mạng của ngươi?”

Âu Thanh Cẩn cúi mặt xuống, hướng về phía Hạ Thụy Hi thấp giọng nói: “Tạ ơn Nhị muội muội.”

Hạ Thụy Hi cười nói: “Tứ ca đừng nói vậy? Không phải huynh cũng đã cứu ta sao?”

Mộc Phi cười híp mắt: “Đúng nha đúng nha, ca ca muội muội, người trong nhà còn khách khí làm gì? Khách khí như vậy?”

Âu Thanh Cẩn trừng mắt liếc hắn một cái, Hạ Thụy Hi ho khan một tiếng, nhìn trái nhìn phải nói với hắn: “Tại sao cha ta còn chưa tới?”

Mộc Phi nói: “Chắc sắp thôi, ta đi xem, tránh để bọn họ rẽ nhầm đường.” Chớp mắt đã không thấy bóng dáng.

Âu Thanh Cẩn khẽ nói: Con người hắn chính là như vậy, nói chuyện không có ý tứ gì, nhưng không có ý xấu, người không cần tính toán với hắn.”

“Ta biết. Huynh lạnh không? Cũng không biết cha ta có mang theo thêm quần áo không. Trước tiên chúng ta hãy ăn một chút gì chống lại khí lạnh đi đã.”

Cuộc nói chuyện của hai người đến đây chấm dứt, giữ im lặng ngồi ăn.

Đợi đến khi Hạ Thụy Hi ăn hết thức ăn, lau tay, Âu Thanh Cẩn mới nói: “Khả năng bơi lội của ngươi khá lắm. Tây Kinh chúng ta dù là nam tử cũng rất ít người biết bơi, càng không nói bơi giỏi như vậy.”

Rốt cuộc cũng hỏi! Nàng cũng biết sẽ khiến cho bọn họ nghi ngờ. Hạ Thụy Hi mơ mơ hồ hồ “Ừm” một tiếng, trong lòng hạ quyết tâm nếu hắn tiếp tục tra hỏi, nàng nói đã quên trước kia học được ra sao, dù sao thanh danh lỗi mẫn của Hạ nhị tiểu thư sớm đã vang vọng khắp thành Tây Kinh, nếu có thể cười ngửa tung hoành ở Tây Kinh, như vậy biết thêm một chuyện trái với luân thường đạo lý cũng không khó hiểu.

Cũng may Âu Thanh Cẩn không có tiếp tục truy hỏi, ngược lại như đáng đám chiêu suy nghĩ, nhưng không biết nghĩ cái gì. Nhưng Hạ Thụy Hi cảm thấy, hắn cũng không có ý coi thường nàng.

Khi Hạ lão gia đi tới, đập vào mắt ông là cảnh tượng Hạ Thụy Hi và Âu Thanh Cẩn nhẹ giọng nói chuyện, chung sống hòa bình. Tuy rằng hình dáng hai người đều chật vật, nhưng có thể nhận ra, trạng thái tinh thần không tệ lắm.

Hạ lão gia hai tay kết thành hình chữ thập, vái một cái về phía Vạn Phật Tự phía xa xa, im lặng mấp máy vài câu, chạy tới giữ chặt Hạ Thụy Hi nhìn phải nhìn trái: “Hi Hi, con chịu khổ rồi, quả nhiên Bồ Tát phù hộ, mới giúp cho con tai qua nạn khỏi.”

Hạ Thụy Hi đỏ mặt đẩy ông ra: “Cha, người ta nhìn thấy kìa.”

Âu Thanh Cẩn bước lên phía trước thì lễ: “Hạ thế thúc.”

Lúc này Hạ lão gia mới quay người lại thân thiết cười nói với Âu Thanh Cẩn: “Thanh Cẩn, đa tạ cháu.”

Hạ Thụy Hi nhìn nụ cười kia của Hạ lão gia, có một dự cảm đặc biệt không tốt.

Bạn đang đọc truyện *Gái Ế Không Hiền* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62: Sinh Tử (2)

Hạ Thụy Hi phải giả nam trang trở về kinh thành, vì bí mật, Hạ gia và Âu Thanh Cẩn tách nhau ra ở ngoại thành, mỗi người đi vào một cổng thành, chỉ còn lại Mộc Phi âm thầm bảo hộ nàng mãi cho đến biệt viện Hạ gia.

Người đầu tiên sau khi Hạ Thụy Hi lặng lẽ lủi từ cửa ngách vào viện chính là Hạ Thụy Bội dung nhan tiêu tụy.

Hạ Thụy Bội thấy Hạ Thụy Hi khóc lóc nhào lên, đứng là tình cảnh chị em ruột gặp lại sau lúc sinh ly tử biệt. Hạ Thụy Hi thân nhiên đẩy nàng ra, tùy tiện kể lại vài câu liền vào phòng không quay đầu lại. Mặc kệ lúc trước Hạ Thụy Bội xuất phát từ nguyên nhân nào bán đứng nàng, cuối cùng lại xuất phát từ nguyên nhân nào cứu nàng, từ giây phút đầu tiên khi nàng bắt đầu biết Hạ Thụy Bội bán đứng mình, Hạ Thụy Hi không thể dùng tâm tính trước kia đối xử với Hạ Thụy Bội được nữa, có thể nói, bây giờ nàng nhìn thấy Hạ Thụy Hi trong lòng vừa đề phòng vừa hoảng sợ.

Hạ Thụy Bội đứng nguyên tại chỗ, cắn môi, không yên lòng nhìn Hạ lão gia, oan ức kêu một tiếng phụ thân, cố gắng xem có nhận ra điều gì từ trên mặt ông không. Hạ lão gia vội vàng thu xếp cho Hạ Thụy Hi, phái người đi tìm cách xử lý chuyện này tránh để lại hậu quả, căn bản chẳng quan tâm tới Hạ Thụy Bội, trả lời qua loa, chỉ dặn dò nàng nghe theo sắp xếp của cô bốn, sắp xếp nhà cửa liền vội vàng rời đi.

Hạ Thụy Bội tâm tình buồn bực trở về, Yến Nhi rướn cổ lên tìm khắp nơi trong đám người trở về cũng không thấy Tín Nhi, liền nói nhiều thêm một câu: “Tiểu thư, không biết Tín Nhi...” Lời còn chưa dứt, Hạ Thụy Bội đã gào to một tiếng: “Ta biết làm sao được!”

Yến Nhi im lặng gục đầu xuống, trong lòng mơ hồ đoán được nhất định Tín Nhi lành ít dữ nhiều, không khỏi sinh ra vài phần cảm giác đau thương một con ngựa đau cả tàu bỏ cỏ.

Thuần Nhi Uyển Nhi vẫn đứng ở cửa viện rướn cổ lên đợi Hạ Thụy Hi, đột nhiên thấy Hạ Thụy Hi đi tới, vui mừng không tả xiết, luống cuống tay chân hầu hạ Hạ Thụy Hi tắm rửa, thay quần áo, bôi thuốc.

Hạ Thụy Hi bảo Uyển Nhi đi chuẩn bị đồ ăn. Giữ Thuần Nhi lại hỏi tình hình hôm qua, cảm ơn Thuần Nhi dũng cảm nhanh trí cứu nàng. Thuần Nhi ngượng ngùng vâng vâng nói: “Đây là bổn phận của nô tì. Tiểu thư đối với nô tì tốt như vậy, nô tì chính là người của tiểu thư, đương nhiên muốn đối tốt với tiểu thư, làm người không thể vong ân bội nghĩa, đây là lời nương của nô tì nói với nô tì khi nô tì rời nhà đi.”

Hạ Thụy Hi giữ chặt tay Thuần Nhi: “Phần tình nghĩa này của ngươi, ta nhớ kỹ. Đúng rồi, mưu kế chạy trốn ngày hôm qua không tệ, cú dừng có mưu, là ngươi nghĩ ra à? Ta nghe nói sai đó cũng là ngươi dắt truy binh rồi đi, Tam tiểu thư mới có cơ hội chạy về tìm người?”

Thuần Nhi đỏ mặt mỉm cười: “Tam tiểu thư cũng rất thông minh.” Lời này ý nói người nghĩ mưu chính là nàng, Hạ Thụy Bội chỉ phối hợp cùng mà thôi.

Hạ Thụy Hi lại càng đem phần tình nghĩa cuối cùng cứu nàng của Hạ Thụy Bội nhặt thêm vài phần. Nàng do dự không biết có nên đem chuyện Hạ Thụy Bội bán đứng nàng nói cho Hạ lão gia biết không, nàng hiểu rõ một khi nói ra chuyện này, sẽ xảy ra bao nhiêu phong ba, đây là thứ yếu, mấu chốt nhất chính là, nàng cũng không có chứng cứ.

Hạ Thụy Bội vừa về tới phòng mình, liền xua đuổi tất cả mọi người đi ra ngoài, hải cũng không cời nằm vật xuống giường, hai mắt mờ to nhìn chằm chằm đỉnh màn ngăn người. Nàng hiện tại như kẻ tạm tội từ hình đang đợi án lắng trì, chịu đủ dày vò.

Buổi sáng ngày hôm qua, sau khi nàng chọc tức cô bốn bị đuổi ra ngoài, tuy rằng mắng Hạ Thụy Hi, nhưng nàng vẫn đắm chìm trong vui sướng vì rút được quẻ tốt, liền dẫn theo Yến Nhi đi ngắm cảnh xem hoa trong rừng đào. Không lâu sau, có một bà vú đi tới nói cô bốn muốn Yến Nhi đi lấy cái gì đó, Uyển Nhi vừa mới đi, cái tên Triệu Minh Thao kia liền xuất hiện.

Nàng không biết thân phận cụ thể của Triệu Minh Thao, nhưng nàng từ miệng của Hạ lão gia biết được hẳn là quý nhân, không dễ dàng trêu chọc được, cho nên khi Triệu Minh Thao chủ động chào hỏi với nàng thì nàng chỉ hơi cúi người miễn đi.

Triệu Minh Thao lại chủ động biểu lộ thân phận, cũng nói cho nàng biết, hẳn mới từ trong phòng đại sư giải đoán sâm đi ra, biết nàng rút được một quẻ, hỏi nàng có biết hàm ý đích thực của cái thẻ này không, khổ trước sướng sau, đó là nói nàng phải chịu rất nhiều đau khổ mới có được ngày lành. Còn nói bởi vì hẳn là bạn cũ của Hạ lão gia, cho nên mới có ý tốt nhắc nhở nàng, để nàng cần cẩn thận gấp bội.

Thấy Hạ Thụy Bội không tin, Triệu Minh Thao nói cho nàng nghe một chuyện, nghe nói là một bà di của hẳn lúc còn trẻ tuổi danh chấn kinh thành, đã có một vị hôn phu đang mắc bệnh nặng, trong lòng bà lo lắng, liền tới đây xin sâm, cầu được một quẻ tương tự.

“Khổ trước sướng sau”, bà di kia cho rằng vị hôn phu của bà nhất định sẽ khá hơn, vì thế ôm một hi vọng tốt đẹp gả vào nhà chồng. Ai ngờ sau khi kết hôn hai năm, vị hôn phu đó xa rời nhân thế, chỉ để lại cho bà một đứa con chưa đầy một tuổi. Bà chịu đựng đủ coi thường giễu cợt của cha mẹ và gia đình bên chồng, chịu khổ hơn chục năm, rất vất vả mới dạy dỗ con trai nên người, có tiền đồ, ra ngoài làm quan, đem nàng đón ra ngoài hưởng phúc.

Hạ Thụy Bội bị Triệu Minh Thao miêu tả cho cuộc sống khủng bố như vậy dọa sợ gần chết, hóa ra ý của khổ trước sướng sau là như vậy? Không! Nàng không muốn trải qua những ngày tháng đó! Hạ Thụy Bội dường như vô cùng hoang mang lo sợ.

Triệu Minh Thao thấy sắc mặt nàng không tốt, thử nói: “Nàng không cần lo lắng, hiện tại nàng chưa có hôn phối, tương lai bảo cha nàng giúp nàng tìm một nơi chốn tốt là được, có lẽ thẻ sâm của nàng không có ý này đâu.”

Thấy Hạ Thụy Bội trông như sắp khóc, Triệu Minh Thao còn nói hắn có cách giải quyết chuyện này, không phải chỉ mỗi việc đính ước hôn nhân thôi sao? Đối với Thọ vương phủ đường đường mà nói, được xem là gì? Chỉ là một việc nhỏ.

Hắn bảo nàng dẫn Hạ Thụy Hi tới trong rừng đào phía sau kia, hắn sẽ giúp nàng giải quyết phiền não một lần và mãi mãi. Hắn cam đoan mãi, hắn chỉ ngưỡng mộ Hạ Thụy Hi, muốn nói vài lời cùng Hạ Thụy Hi, chiếm được ấn tượng tốt của Hạ Thụy Hi, còn khó hiểu nhắc nhở nàng, nếu hắn trở thành tỷ phu của nàng, Thọ Vương phủ và Hạ gia liên kết, đối với hôn sự sau này của nàng, thậm chí cho cả Hạ gia cũng có nhiều chỗ tốt nói không hết.

Tuy rằng nàng hiểu rất rõ tính chất chuyện này tồi tệ như nào, nhưng nghĩ đến cuộc đời của mình, nàng động tâm.

Nhưng khi Hạ Thụy Hi đi về phía rừng bách đào thì nàng lại hối hận. Nguyên nhân hối hận là gì chính nàng cũng không rõ, có lẽ bởi vì trực giác mạch báo sự thật không như lời Triệu Minh Thao nói, sợ hãi chuyện này sẽ bị tiết lộ, nàng sẽ bị phạt, có lẽ bởi vì chưa mất hết lương tâm, không đành lòng để Hạ Thụy Hi chịu nhục. Nàng từng cố gắng nhắc nhở Hạ Thụy Hi, nhưng Hạ Thụy Hi không nghe, nàng cũng không dám nói ra chân tướng sự thật, nàng sợ, thật sự rất sợ, vẫn ôm hi vọng mong manh, hi vọng Triệu Minh Thao thật sự làm như lời hắn nói, chính là chỉ nói vài lời với Hạ Thụy Hi mà thôi.

Đáng tiếc, Triệu Minh Thao hung thần ác sát cùng Hạ Thụy Hi hoàn toàn không chịu nghe theo, hoàn toàn tan biến tia ảo tưởng cuối cùng của nàng. Nàng vừa nghĩ tới nếu Hạ lão gia biết chuyện này sẽ trừng phạt nàng nghiêm khắc như thế nào, nàng sẽ gặp phải kết cục gì, nàng liền sợ gần chết, vắt hết óc nghĩ, phải làm thế nào mới có thể che dấu được chuyện này, để cho mình thuận lợi thoát thân.

Nàng sợ mình sẽ lộ ra sơ hở trước mặt Hạ Thụy Hi, cho nên liền giải vờ hôn mê bất tỉnh. Nhưng chuyện nàng giả vờ bất tỉnh đã nhanh chóng bị Thuần Nhi thông minh lanh lợi phát hiện, Thuần Nhi nhân cơ hội chăm sóc nàng, nói cho nàng biết kế hoạch chạy trốn báo tin. Nàng nghĩ nàng quả thật cũng chỉ có con đường này có thể đi, chỉ có như vậy mới có thể ếm nhem mọi chuyện, cho nên mới phối hợp với Thuần Nhi, may mắn chạy trốn được cũng cầu được Âu Thanh Cẩn đi cứu Hạ Thụy Hi.

Vốn dĩ tưởng rằng mọi nguyên nhân êm xuôi, nhưng thái độ lạnh nhạt của Hạ Thụy Hi lại làm cho nàng hết hồn, trực giác của nàng nói Hạ Thụy Hi đã biết chuyện này, Hạ Thụy Bội tâm loạn như ma, thông khô dùng sức vỗ đầu bứt tai, nàng nên làm gì bây giờ?

Bạn đang đọc truyện *Gái Ế Không Hiền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 63: Sinh Tử (3)

Trời vừa chạng vạng tối, Hạ phủ xuất hiện một đám khách không mời mà tới. Cho dù Hạ lão gia đã sớm có chuẩn bị, những vẫn bị quay như chong chóng sứt đầu mẻ trán. Triệu phủ doãn không ngờ lại phái người tới hỏi chuyện Hạ Thụy Hi bị bắt cóc, Hạ lão gia đương nhiên không thừa nhận, chỉ nói có mấy nha hoàn bà vú bỏ trốn mà thôi. Người trong nha môn rất bức mình, nói bọn họ rõ ràng nhận được một tờ đơn kiện, chính người nhà Hạ gia đi báo án, muốn kéo Hạ lão gia đi tới nha môn hỏi cho rõ ràng.

Cùng lúc đó, cửa phòng Hạ Thụy Bội vốn đã đóng chặt bị người gõ vang. Hạ Thụy Bội một mối nôn nóng, vốn đã hoảng như chim sợ cành cong, lập tức nổi trận lôi đình: “Cút! Không phải ta đã nói không cho ai đến quấy rầy ta sao?”

Tiếng đập cửa vẫn không ngừng vang lên, Hạ Thụy Bội gằn lên giận dữ: “Yến Nhi? Yến Nhi? Đi xem xem rốt cuộc là tên nô tài chết bầm không có mắt nào?”

Yến Nhi cũng không trả lời nàng như bình thường, những nha hoàn bà vú khác trong phòng nàng cũng không xuất hiện, tiếng đập cửa ngược lại càng vang lên dồn dập.

Đám nô tài chết bầm đó chắc đều chạy tới xun xoe với Hạ Thụy Hi rồi, Hạ Thụy Bội hận đến nghiến răng, đành phải tự mình đi mở cửa.

Đứng ngoài cửa là một phụ nhân lạ mặt, cười híp mắt nhìn nàng.

Hạ Thụy Bội cẩn thận cảnh giác, lui ra sau một bước, lạnh lùng nói: “Ngươi là ai?”

Phụ nhân kia mỉm cười phúc phúc với nàng, không mời tự tiến vào, đánh giá chung quanh phòng Hạ Thụy Bội một chút, nói: “Xem ra tiểu thư con nhà giàu có nhất Tây Kinh, cũng chẳng có gì đặc biệt? Ta còn tưởng rằng trong phòng này bên ngoài nhìn chẳng ra gì, nhưng bên trong cung vàng điện ngọc cơ? Ai ngờ lại tồi tàn đến nhường này.”

Ý xem thường trong giọng nói của mẹ chộc giận Hạ Thụy Bội: “Ngươi nói cái gì? Ngươi là ai? Ai cho ngươi vào? Cút ra ngoài! Người đâu! Mau đem con mẹ điên không biết điều này đuổi ra cho ta!”

“Ai nha, Tam tiểu thư, ngài nguôi giận. Đợi ta đem lời của Triệu công tử nói cho ngài nghe, xong ngài đuổi người cũng không muộn a?”

“Ngươi...” Hạ Thụy Bội giống như rắn độc cắn một cú, hoảng sợ há to miệng, ngây ngốc nhìn phụ nhân kia.

Phụ nhân kia nói: “Triệu công tử bảo ta chuyển lời tới Tam tiểu thư, hôm qua ngài ấy chưa từng gặp ngài ở Vạn Phật Tự, cũng chưa từng nói chuyện gì với ngài. Còn ngài cũng chưa từng rời khỏi chùa, cũng chưa từng gặp qua người nào bộ dạng khả nghi, các ngài không gặp qua đám nha hoàn bà vú đó, nếu không phải bị kẻ xấu lừa bán, cũng chính là nô tài bỏ trốn, không biết tung tích. Nếu có người ngoài hỏi tới, xin Tam tiểu thư hãy nhớ rõ.”

Hạ Thụy Bội dừng lại một chút lập tức phản ứng: “Ta chưa từng gặp ai là Triệu công tử? Làm sao lại nói chuyện gì với hắn được? Ngươi đừng vội nói vậy!”

“Ta không nói vậy, Tam tiểu thư nhớ rõ là tốt rồi, công tử hỏi ngài, hôm qua ai đưa Nhị tiểu thư đi?”

“Chính hắn cũng không biết, làm sao ta biết được? Ngươi nói xong rồi, còn không mau đi đi!”

Phụ nhân kia thân nhiên cười gật đầu: “Xem ra Tam tiểu thư thật sự không biết, ta chỉ nhắc nhở ngài một câu, nếu như để Hạ lão gia biết chuyện này, ngài nói xem, ông ấy và Nhị tiểu thư sẽ đối đãi với ngài ra sao?”

“Ngươi có ý gì?” sau khi hốt hoảng Hạ Thụy Bội đã bình tĩnh lại, neho mắt nhìn phụ nhân kia: “Muốn uy hiếp ta? Ta chẳng làm gì cả, ngược lại còn cứu Nhị tỷ ta, các ngươi nói xem cha ta và Nhị tỷ có tin tưởng hay không, cho dù biết rồi, cũng sẽ không làm gì ta. Còn về phần vị công tử kia, ngươi hãy bảo hắn tự cầu phúc cho mình đi.”

“Ha ha, nếu Tam tiểu thư không sợ, công tử nhà ta vừa vắn buông tay buông chân không làm nữa, nếu như Hạ lão gia biết việc này, sẽ đem Tam tiểu thư gả ra ngoài luôn mất.” Phụ nhân kia đi tới cửa quay đầu lại nhẹ giọng nói một câu: “Quên chưa chúc mừng Tam tiểu thư, Tôn gia đã chuẩn bị phòng tân hôn xong xuôi, chỉ chờ tới lúc cưới con dâu vào cửa.”

Ngồi tựa Hạ Thụy Bội thiêu đốt, trở mắt nhìn phụ nhân kia đi ra cửa, nhanh chóng biến mất trong vườn hoa và cây tùng. Nàng ngồi yên một lát, bỗng phát thét một tiếng chói tai: “Yến Nhi! Con điếm kia, ngươi chết ở đâu rồi?”

Một tiểu nha hoàn tên Mễ Nhi vội vàng chạy vào: “Tiểu thư, ngài tìm Yến Nhi sao?”

“Đúng vậy, nàng đi đâu rồi?”

“Vừa rồi nô tì còn thấy nàng đi về phòng tiểu thư, chẳng lẽ tiểu thư không thấy nàng sao?”

Hạ Thụy Bội giống như bị châm một phát: “Ngươi nói rõ xem? Nàng quả thật đi về phía này?”

Tiểu nha hoàn khó hiểu, nhưng khẳng định nói: “Đúng vậy, nô tì tận mắt nhìn thấy nàng bụng tổ yến đi tới, còn chào nàng một câu, nàng nói muốn nhân lúc tổ yến còn nóng mang tới cho ngài ăn.”

Yến Nhi rõ ràng tới đây nhưng chưa từng xuất hiện, chẳng lẽ nàng đã nghe thấy cuộc đối thoại vừa rồi của mình và phụ nhân kia? Hạ Thụy Bội vô lực phát phát tay: “Ngươi lui xuống đi, thấy Yến Nhi bảo nàng đến phòng ta.”

Không bao lâu, Yến Nhi đầu đầy mồ hôi chạy tới: “Tiểu thư tìm nô tì?”

“Vừa rồi ngươi đi đâu vậy?” Giọng điệu Hạ Thụy Bội không tốt.

“Nô tì đi hấp tổ yến cho tiểu thư.” Yến Nhi vịn vẹo góc áo, nhìn qua rất bất an.

“Tổ yến của ngươi đâu?”

“Vẫn đang hấp ở trong phòng bếp ạ.”

“Nói vậy! Rõ ràng vừa rồi có người thấy ngươi bụng tổ yến, vì sao không thấy tổ yến đâu, ngươi còn nói đang hấp ở phòng bếp sao?”

“Bẩm tiểu thư, vừa rồi nô tì nói là đi hấp tổ yến, chứ không phải bụng tổ yến.” Yến Nhi cẩn thận trả lời, trên đầu mũi lại nhỏ mồ hôi.

Hạ Thụy Bội thấy vậy khẳng định Yến Nhi đã biết điều gì, nhắm hai mắt lại: “Ngươi đi hấp tổ yến đi.”

Yến Nhi cúi đầu lui ra ngoài, thấy xung quanh không có người, nàng từ trong phòng lấy ra một túi đồ nhỏ, đi đến bên trong hoa viên, nàng cẩn thận không chú ý tới Hạ Thụy Bội vẫn nhẹ chân nhẹ tay luôn theo sát sau lưng nàng.

Yến Nhi đi đến bên một giếng nước, nhìn chung quanh một cái, mở túi đồ ra, lấy từ bên trong ra một cái bát vỡ dính đầy bụi đất, đen xì, còn sót lại một chút tổ yến vừa nhào vừa dính ném vào trong giếng. Nàng thở phào một cái, cẩn thận múc một thùng nước giặt miếng vải gói đồ, chuẩn bị trở về.

Nàng vừa quay đầu lại liền nhìn thấy Hạ Thụy Bội cười như không cười đứng ở phía sau: “Yến Nhi, ngươi đang làm gì đó?”

Yến Nhi hoảng sợ quỳ xuống: “Xin tiểu thư tha mạng, nô tì không cẩn thận làm vỡ bát cháo tổ yến của tiểu thư, bởi vì quá sợ bị trừng phạt, cho nên mới...”

“Vi sao ngươi lại làm vỡ bát cháo tổ yến của ta? Tại sao không cẩn thận như vậy? Từ nhỏ đến lớn, ngươi làm chuyện gì cũng luôn tận tâm, tại sao hôm nay lại sơ ý như vậy?” Hạ Thụy Bội tươi cười rất kỳ quái.

“Đó là bởi vì, không biết nó tí giẫm phải cái gì, lòng bàn chân trượt ngã, cầm không chắc... xin tiểu thư tha mạng.” Yến Nhi sợ hãi không biết nói sao cho phải.

Hạ Thụy Bội cúi đầu, khẽ nói: “Là bởi vì ngươi nghe thấy chuyện gì đó đáng sợ đúng không?”

“Nó tí không có, nó tí không có nghe thấy cái gì.”

Hạ Thụy Bội hạ mắt xuống: “Bỏ đi, cũng chỉ là một cái bát thôi, đứng lên đi, sau này cẩn thận một chút.”

Yến Nhi không ngờ Hạ Thụy Bội lại thoải mái tạm tha cho nàng như vậy, vội dập đầu một cái với Hạ Thụy Bội, vui mừng đứng lên, đã thấy Hạ Thụy Bội chỉ về phía sau lưng nàng kinh ngạc nói: “Tin Nhi? Tại sao ngươi lại trở về?”

Tin Nhi đã trở về? Yến Nhi nhanh chóng quay đầu lại, nhưng sau lưng nàng không có một bóng người, tiếp theo nàng cảm thấy phía sau ót của mình đau nhói lên, bên trong trời đất quay cuồng, điều cuối cùng nàng nhìn thấy chính là ánh mắt dữ tợn của Hạ Thụy Bội.

Hạ Thụy Hi nghe nói người của Triệu phủ doãn tới, quần lấy Hạ lão gia làm loạn không thể tách ra, vội sai Uyển Nhi đi đến tiền viện tìm hiểu tin tức. Uyển Nhi đi lâu không thấy về, nàng không khỏi có vài phần lo lắng: “Thuần Nhi, ngươi tiếp tục đi xem, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Nhị tiểu thư đừng vội, không phải chuyện lớn gì đâu.” Một vị phụ nhân cười cười nói nói ở trước mặt nàng cúi người thi lễ, người vào từ khi nào, bà vú trông chừng ở bên ngoài cũng không hề hay biết.

Hạ Thụy Hi nhìn người này, nàng chưa từng gặp, không quen biết, thân nhiên nhìn Thuần Nhi. Thuần Nhi hiểu ý, tiến lên mắng: “Ngươi là ai? Ai cho ngươi vào? Không có quy củ như vậy, đi ra ngoài!”

Phụ nhân kia đưa tay đẩy Thuần Nhi ra: “Cô nương chớ để lỡ đại sự của tiểu thư nhà ngươi, một khi hối hận cũng không kịp nữa, ta tới giúp Nhị tiểu thư giải quyết tình thế khẩn cấp trước mắt.”

Thuần Nhi liếc mắt nhìn Hạ Thụy Hi một cái, thấy Hạ Thụy Hi không nói gì, liền cười lạnh nói: “Tiểu thư nhà ta có chuyện lớn gì cần ngươi tới giải quyết tình thế khẩn cấp? Người đâu! Đem mụ điên liên thuyền này đi ra ngoài!”

Phụ nhân kia cười lạnh: “Nhị tiểu thư, cho dù cô không để ý đến thanh danh của mình, cũng nên quan tâm một chút đến gia sản của cha mẹ cô chứ? Hiện giờ có người nhòm đến gia sản nhà cô như hổ rình mồi, muốn hại cả nhà cô, cô cứ thờ ơ như vậy sao?”

Hạ Thụy Hi mặt không thay đổi nói: “Nói đi, cho ngươi thời gian uống một chén trà. Thuần Nhi, ngươi đi ra bên ngoài trông chừng.”

Phụ nhân tươi cười rạng rỡ: “Hiện giờ có người mạo danh quý phủ, đi tới chỗ Triệu phủ doãn dâng cáo trạng. Nói có son tặc bắt cóc Nhị tiểu thư, giết nô tì Hạ gia. Không biết Nhị tiểu thư biết việc này không?” Mụ thấy Hạ Thụy Hi không lên tiếng, lại nói: “Chắc tin tức còn chưa truyền tới, sau này tiểu thư liền biết lời ta nói không giả.”

“Vậy thì sao?” Hạ Thụy Hi không kiên nhẫn ngắt lời mụ.

Phụ nhân nói: “Đây là kẻ có tâm bất lương! Ta thấy ngươi có lòng tốt tới đưa tin, mong Nhị tiểu thư nghĩ kẻ vì thanh danh của mình, nhân vận lần không nên trúng mưu kẻ xấu. Hôm qua Nhị tiểu thư xuống núi bằng kiệu nhỏ, rất nhiều người đều nhìn thấy, tại sao lại bị son tặc bắt được? Đây hoàn toàn là bịa đặt, ngậm máu phun người, ngài nói có phải không?”

“Đúng thì sao mà không đúng thì sao?”

“Nếu như đúng, tất cả đều vui vẻ. Nếu không đúng, chỉ sợ có kẻ như nguyện, chủ nhân nhà ta chịu thiệt thòi, quý phủ cũng không được bình an. Quý phủ cùng lắm cũng chỉ là một thương nhân nhỏ nhỏ mà thôi, còn bên kia, là quý nhân cao quý, thử hỏi, cánh tay sao vất được qua đui? Chỉ sợ đến lúc đó quý phủ sẽ rơi vào hoàn cảnh nào cũng không biết nữa.”

“Bốp!” Hạ Thụy Hi vung mạnh tay giáng cho khuôn mặt đáng ghét của phụ nhân một bạt tai: “Cầu nô tài! Vẫn không khóc được cách nói tiếng người lại đến đây cáo mượn oai hùm, chó cậy gần nhà, gà cậy gần chuồng, chủ nhân của ngươi bảo ngươi đến truyền lời như vậy phải không? Nói vậy nếu chuyện này ngươi lo liệu không xong, chủ nhân của ngươi chắc chắn chém ngươi cho chó ăn rồi? Có tin ta ngay lập tức trói ngươi lại giải lên quan phủ không? Đừng cho rằng ta không thể làm gì ngươi, coi ngươi như mụ trộm vặt đánh chết cũng được nữa là.”

Phụ nhân kia chặt vật che mặt, không cam lòng đến cực điểm rồi không dám trả đòn, con ngươi chớp nháy nhìn Hạ Thụy Hi: “Nhị tiểu thư người giận, ta chỉ đến truyền lời. Hai bên giao chiến, cũng đâu có giết sử giả.”

Hạ Thụy Hi hung tợn nhe nanh rít lên một chữ: “Cút!” Tuy rằng lời nói của phụ nhân này rất khó nghe, nhưng phần lớn đều là nói thật. Hạ gia không thể bị cuốn vào giữa cuộc phân tranh của Triệu Minh Thao và kẻ địch trốn ở sau lưng kia.

Đội phụ nhân kia đi rồi, Hạ Thụy Hi nhanh chóng sai Thuần Nhi đem tin tức này đưa cho Hạ lão gia. Hạ lão gia bảo Thuần Nhi nói cho nàng biết: Tất cả ông đã sớm có tính toán, bảo nàng không cần lo lắng.

Bạn đang đọc truyện *Gái Ế Không Hiền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Sinh Tử (4)

Hạ lão gia bị người của Triệu phủ doãn mang đi, tuy rằng cô bốn nhanh chóng chạy tới trấn thủ, Hạ phủ vẫn rối loạn hết cả lên. Bọn hạ nhân tùm năm tùm ba tụ tập lại một góc, nhỏ giọng thảo luận không biết lão gia nhà mình rốt cuộc đã làm chuyện phạm pháp gì, có nhân sĩ nhay bén tuyên bố, bởi vì tiểu thư mê tín nhất quyết đòi phải thấp được nén hương đầu tiên đặc tội với quý nhân, lại có người tuyên bố, là bởi vì bọn nô tài bỏ trốn tố cáo Hạ lão gia, nhưng đám nô tài bỏ trốn tố cáo Hạ lão gia chuyện gì vậy? Không ai biết được.

Tỷ muội Hạ Thụy Hi đều có tâm sự, đều cả đêm không ngủ. Đặc biệt là Hạ Thụy Bội, tuy rằng từ trong miệng phụ nhân kia biết rằng, Triệu Minh Thao không đem chuyện nàng bán đứng Hạ Thụy Hi nói ra, nhưng rốt cuộc vì làm chuyện trái với lương tâm, trong lòng khó tránh khỏi bất an, ban đêm dẫn theo tiểu nha hoàn Mễ Nhi bảo là muốn đi thăm Hạ Thụy Hi.

Tới viện của Hạ Thụy Hi, Hạ Thụy Bội đuổi bà vú trông cửa đi, bảo Mễ Nhi ở lại coi chừng dùm, tự mình lặng lẽ đi đến bên cửa phòng Hạ Thụy Hi, đứng ngoài nghe xem bên trong đang nói gì, có liên quan tới nàng không. Đứng đó nửa ngày, chỉ thấy trong phòng Hạ Thụy Hi có người trần trọc không ngủ được, thỉnh thoảng có tiếng Thuần Nhi hỏi: “Trên người tiểu thư đau đến vậy sao? Tên súc sinh chết băm đó, quả thực không phải là người!”

Uyển Nhi may mắn nói: “A đi đà Phật. May mà có Phật tổ phù hộ. Tam tiểu thư cũng thật lợi hại.”

Sau khi Hạ Thụy Hi âm âm ừ ừ lên tiếng, tất cả đều yên tĩnh lại.

Hạ Thụy Bội lại đứng thêm một chút, mới yên tâm rời đi.

Lúc Hạ lão gia từ chỗ Triệu phủ doãn trở về, đã là sáng sớm ngày thứ hai.

Quần áo Hạ lão gia nhiều nếp nhăn, trong mắt toàn tơ máu, môi cũng khô nê, sống lưng cũng thẳng tắp. Ông cho người đi gọi hai tỷ muội Hạ Thụy Hi, dặn dò một phen, nhanh chóng thay đổi sang quần áo sạch sẽ, chẳng uống kịp một ngụm nước, lại lập tức đi ra ngoài, tìm bị Duệ Vương điện hạ từng giúp đỡ ông kia.

Hạ Thụy Hi trong lòng bất ổn, nàng không ngờ chuyện hôm qua lại có thể có nhiều phiền phức như vậy. Thật sự có người mạo danh Hạ Gia đi đến cáo trạng với Triệu phủ doãn, nói là có son tặc bắt cóc Hạ gia Nhị tiểu thư còn giết chết mấy nô bộc, chứng cứ là mấy cỗ thi thể cùng hai nha hoàn bà vú còn sống. Hai nha hoàn bà vú còn sống kia đã bị đưa đến Phủ của Triệu đại nhân làm nhân chứng, thanh thiên bạch nhật, đường đường dưới chân thiên tử, lại xảy ra chuyện như vậy, cần Hạ lão gia phối hợp điều tra, bắt cho bằng được tên son tặc to gan lớn mật kia.

Có người muốn nhân sự kiện này rêu rao kéo Triệu Minh Thao xuống ngựa, lại khiến cho thanh danh Hạ gia bị hao tổn, kẻ trốn ở sau lưng kia ngư ông đắc lợi. Hạ lão gia dặn dò những người biết chuyện này rằng, mặc kệ người nào hỏi tới, đều phải kiên quyết nói rằng việc này là hoàn toàn bịa đặt, chuyện hai tỷ muội Hạ Thụy Hi hôm qua xuống núi có rất nhiều người nhìn thấy, làm sao lại có chuyện Hạ Thụy Hi bị người khác bắt đi được đây? Không chỉ như thế, Hạ lão gia còn muốn xin Triệu phủ doãn điều tra rõ chuyện này, rốt cuộc ai muốn phá hoại thanh danh con gái nhà ông?

“Nhị tỷ, chân của tỷ còn đau không?” Hạ Thụy Bội đáng thương giữ chặt Hạ Thụy Hi, Hạ Thụy Hi nhủ mảy: “Đỡ nhiều rồi. Nếu không có chuyện gì khác, ta muốn nghỉ ngơi.”

“Tỷ đang oán ta mời tỷ đi xem hoa đào, mới có thể để cho tỷ phải chịu qua khiếp nạn đó sao? Nhưng lúc ấy rõ ràng ta đã bảo tỷ rằng không nên đi xa, tỷ cứ không nghe.” Hạ Thụy Bội vẫn giữ chặt áo nàng không tha.

Một ngọn lửa vô danh trong lòng Hạ Thụy Hi “bùng” phát, nàng chăm chú nhìn Hạ Thụy Bội, nói từng chữ một: “Ta đã từng trách muội một lời nào chưa? Hiện tại muội đến nói những lời này với ta, có phải muốn giải thích gì cho ta hay không, hay là cũng tại ta không nghe lời muội nói, cho nên ngay sau đó muội cũng bị hoảng sợ?”

Hạ Thụy Hi bị lửa giận cùng cảm hận không che dấu trong mắt nàng dọa sợ, ngượng ngùng rút tay về. Hạ Thụy Hi vung tay áo bước đi, Uyển Nhi nhẹ giọng khuyên nhủ: “Tiểu thư, bất kể như thế nào, đầu gì cũng là Tam tiểu thư cứu ngài.”

Hạ Thụy Hi nghe vậy, cố nhẫn nhịn, rốt cuộc vẫn nói: “Bội Bội, ta bị hoảng sợ quá độ, tâm tình không tốt, trên người cũng không thoải mái, tính tình có chút nóng nảy, muội đừng trách ta.”

Hạ Thụy Bội vội đáp: “Không đâu, không đâu. Tỷ không thoải mái, phải nghỉ ngơi đi.” Thấy Hạ Thụy Hi đi xa, Hạ Thụy Bội đột nhiên nói: “Nha đầu Yến Nhi kia, tại sao chẳng thấy nàng ta đâu cả? Mễ Nhi, người đi tìm nàng xem, xem rốt cuộc nàng đi đâu rồi? Hôm qua chạy lung tung một vòng liền không thấy đâu nữa.”

Yến Nhi mất tích, sống không thấy người, chết không thấy xác, điều này làm cho từ trên xuống dưới bên trong biệt viện Hạ Phủ lâm vào tình trạng khủng

hoàng. Người cuối cùng nhìn thấy Yến Nhi là tiểu nha hoàn Mễ Nhi trong viện của Hạ Thụy Bội, lúc ấy Mễ Nhi tận mắt nhìn thấy nàng ta bùng nổ yến đi đến phòng Tam tiểu thư, Tam tiểu thư lại cho người đi khắp nơi tìm nàng, hơn nữa cũng không tìm được.

Phản ứng đầu tiên của Hạ lão gia và Hạ Thụy Hi nghe nói chuyện này chính là, Yến Nhi nhất định bị người của kẻ có ý đồ riêng kia bắt đi, vì phòng ngừa loại chuyện như vậy lại phát sinh, Hạ lão gia sắp xếp nhân công tuần tra cả ngày lẫn đêm, trọng điểm là khuê phòng của hai cô con gái, lại đặc biệt đi nhờ Mộc Phi đến hỗ trợ. Hạ Thụy Hi tất nhiên là nắm lấy cơ hội cùng Mộc Phi nói chuyện về vị sự phụ diện kia, Cho dù nàng không gặp được vị đồng hương này, nhưng nghe một vài chuyện về vị đồng hương ấy, cũng có thể khiến nàng an ủi một chút cảm giác cô độc trong lòng, cảm giác mình không hề cô độc.

Chuyện Hạ Thụy Hi thích nói chuyện cùng Mộc Phi bị người nói tới tai cô bốn, cô bốn tự coi mình là người giám sát đức hạnh của tỷ muội Hạ Thụy Hi nổi giận dưng dưng gọi Hạ Thụy Hi đến giáo huấn nửa ngày, muốn nàng thể không được chủ động cùng nam tử lạ mặt nói nhiều lời, nhất định tuân thủ nghiêm ngặt lễ nghi, coi trọng thanh danh của mình.

Tuy Hạ Thụy Hi đáp ứng rồi, nhưng vẫn làm theo ý mình. Cô bốn liền tự mình đi tìm Mộc Phi, tuy lúc ấy Mộc Phi cười ha ha, trêu chọc cô bốn vài câu, cũng bằng lòng không nói chuyện với Hạ Thụy Hi nữa, khiến cho Hạ Thụy Hi vô cùng buồn bực. Nàng đã từng cho rằng, vị này từng được đại hiệp người hiện đại dạy dỗ, không câu nệ lễ giáo, có thể trở thành người thân thiết nhất của nàng, kết quả hân khiến cho nàng thất vọng rồi, hân chỉ có vẻ bề ngoài tiêu sái không chịu trói buộc, bên trong cũng chẳng khác gì người cùng thời đại này.

Thế giới bên ngoài loạn lên hết cả, từ khi có hai vị hoàng thân can dự vào, hai hạ nhân Hạ gia bị nhốt trong đại lao của Triệu phủ doãn tử vong không bình thường, tăng nhân Vạn Phật Tự, khách hành hương, Tử thiếu gia Âu gia ra làm nhân chứng tiếp theo, Chuyện tiểu thư Hạ gia bị bắt cóc diễn biến thành chuyện một đám nô tài bỏ trốn bịa đặt hãm hại chủ nhân, cuối cùng chẳng ai quan tâm.

Châu châu không bắt được ve sầu, chim sẻ cũng không bắt được châu châu. Tất cả giống như trở về vạch xuất phát, ngoại trừ trong phòng Hạ Thụy Bội đồng thời thiếu mất hai nha hoàn, một là Tín Nhi chết ở trong đại lao, người kia là Yến Nhi cũng mất tích khó hiểu.

Cô bốn thấy bên người Hạ Thụy Bội không có đại nha hoàn hầu hạ, liền bảo Hạ Thụy Hi đem Uyển Nhi tạm thời cấp cho Hạ Thụy Bội dùng tạm, đợi khi tìm được nha hoàn thích hợp, sẽ để Uyển Nhi trở về.

Uyển Nhi vừa nghe thấy tin này, một mình trốn ở trong phòng rơi lệ. Tất cả mọi người đều nhớ, Hạ Thụy Bội từng bảo Hạ Thụy Hi muốn dùng Yến Nhi để đổi lấy Uyển Nhi, kể từ đó đến giờ, Hạ Thụy Bội nhất định vô cùng vui mừng, nhất định chắc chắn sẽ không thả Uyển Nhi đi.

Ngoài dự đoán của mọi người, Hạ Thụy Bội không chút do dự cự tuyệt, lý do là so với nàng Hạ Thụy Hi càng cần có người hầu hạ hơn, bảo cô bốn cứ tùy chọn phân công cho nàng một nha hoàn tuổi lớn một chút, động tác nhanh nhẹn một chút là được.

Trải qua một hồi nguy hiểm, người nhà Hạ gia chưa kịp thở lấy hơi, vấn đề mới lại theo nhau mà đến.

Bạn đang đọc truyện *Gái Ế Không Hiền* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 65: Nước Chảy (1)

Vị Duệ Vương tôn quý kia, khi Hạ lão gia đang cảm động rơi nước mắt quý trên mặt đất tạ ơn, cười híp mắt quyết định làm mai cho Hạ Thụy Hi, không cho Hạ lão gia từ chối. Đối tượng làm mai, chính là vị Âu Tứ thiếu gia thiếp cạnh còn ở lại Hạ gia kia.

Không phải do Hạ Thụy Hi thật sự tài đức vẹn toàn giống như vị thân vương kia khen ngợi, cũng không phải Âu Tứ thiếu gia thật sự ngưỡng mộ Hạ Thụy Hi, nguyên nhân căn bản nhất chính là, vị biểu tỷ quý phi được sủng ái của Âu Tứ thiếu gia kia sau khi liên tiếp sinh hạ ba vị công chúa, cuối cùng cũng sinh nhi tử, thánh thượng long nhan cực kì vui mừng, yến thưởng bách quan, đem đứa trẻ mới sinh ra được vài ngày liền phong làm hoàng thân, thật sự là việc trước nay Đại Tần chưa từng có. Kể từ đó, hướng gió trong triều bắt đầu thay đổi, Âu gia tuy rằng chính là nhà mẹ đẻ của quý phi, nhưng lại cũng chẳng tỏ vẻ gì. Còn vị Duệ Vương này, tuy là tiểu thúc thúc của Triệu Minh Thao, nhưng tuổi cũng không lớn hơn Triệu Minh Thao bao nhiêu, hân nhận làm đồng minh với quý phi nương nương nên đến nay luôn được hoàng thượng tin tưởng, sau đó đương nhiên hân muốn đứng ra thay quý phi cùng chính hân tính toán vài chuyện sau này.

Của cải của Hạ gia hân cùng với vị quý phi kia đều không để vào trong mắt, nhưng nhân tài của Tuyên gia lại hiếm gặp. Nếu không phải Tuyên gia không có con gái thích hợp có thể gả (Tuyên Lục là vị tiểu thư con vợ cả duy nhất của Tuyên gia), chuyện tốt như vậy đương nhiên liền rơi xuống trên người Hạ Thụy Hi.

Tất cả đều đã ngã ngũ, mặc kệ Hạ gia và Âu gia có bằng lòng hay không, việc hôn nhân này đều cứ thế mà làm.

Lúc tin tức lọt tới tai Hạ Thụy Hi, nàng thậm chí còn không có cơ hội tỏ vẻ mình chán nản đau khổ. Bởi vì Hạ lão gia không phải đến hỏi ý kiến của nàng mà là đến thông báo với nàng một việc như vậy, bảo nàng chuẩn bị tâm lý thật tốt, chuẩn bị lập gia đình.

Hạ lão gia vừa đến đã đem lợi và hại phân tích rành mạch cho Hạ Thụy Hi, muốn nàng hiểu rằng, hiện giờ ngoại trừ một con đường gả cho Âu Thanh Cẩn nàng có thể đi, sẽ không còn con đường nào khác đi được nữa. Không cần nói đến Âu Thanh Cẩn nhân phẩm thật sự vượt bậc, là phu quân lý tưởng của nữ tử; chỉ cần nói nàng và Âu Thanh Cẩn cô nam quả nữ ở chung với nhau một khoảng thời gian dài như vậy, lại có tiếp xúc da thịt, không hề trong sạch, nàng không thể không gả cho hắn; cuối cùng lại nói đến mối lo lắng thật sự, chỉ có Âu gia mới có thực lực chống lại Thọ vương phủ, chỉ có Âu gia mới dám cưới nàng, chỉ có gả nàng cho Âu Thanh Cẩn, mới có thể tránh họa, gia đình mới có thể bình an.

Từ trên tổng hợp lại, Hạ Thụy Hi đều không thể không gả cho Âu Thanh Cẩn.

Chuyện nọ phát sinh nối tiếp chuyện kia, lại càng chứng minh quyết định của Hạ lão gia anh minh uy phong biết bao nhiêu. Bởi vì trưởng công tử Thọ Vương phi Triệu Minh Thao lại dám trắng trợn mời một vị quý nhân khác trong triều làm người bảo lãnh, cầu hôn Hạ Thụy Hi làm trắc thất. (làm vợ lẽ đó)

Mà vị quý nhân kia, trớ trêu thay, lại chính là trưởng tử của hoàng đế, là kẻ thù sau này một mất một còn với quý phi nương nương, đây là ngấm ngầm không được, thì cướp đoạt trắng trợn. Đều nhờ có Duệ Vương làm mai trước, mới khiến cho Hạ lão gia có đầy đủ lý do có thể cự tuyệt, dù như thế, vẫn đắc tội người khác.

Sau khi Hạ lão gia đuổi đám ác lang này đi, trong ngày liền vội vàng cùng vào cung chúc mừng Quý phi nương nương, tìm Âu nhị lão gia thương lượng chuyện đính hôn, lại đặt rất nhiều vãi dẹt trang sức trong kinh thành.

Tất cả mọi người đều chúc mừng Hạ Thụy Hi, không ai chú ý tới ánh mắt tuyệt vọng điên cuồng của Hạ Thụy Bội. Hạ Thụy Hi thấp nén hương đầu tiên xong, không có mang đến cho nàng ta vận may gì, ngược lại chỉ mang đến ác mộng và thống khổ vĩnh viễn. Hạ Thụy Hi có thể nở mày nở mặt xuất giá, nàng lại không còn có gì có thể trốn thoát việc phải gả vào Tôn gia. Tuổi còn trẻ lại phải chịu vận mệnh thù tiết, Hạ Thụy Bội tự giam mình trong phòng một ngày một đêm, không ăn không uống, cắt nát năm bộ váy, khi trở ra mặt không chút thay đổi.

Đối với việc hôn sự này Hạ Thụy Hi có thể nói rất sợ hãi bất an, lại chỉ có thể miễn cưỡng cười vui đối phó với toàn bộ những người tiến đến chúc mừng nàng. Nàng chỉ muốn sẵn điểm tâm bằng một bát cháo loãng, nhưng tất cả mọi người đều cho rằng nàng hẳn nên ăn bào ngư vây cá, nếu nàng kiêng hoặc tỏ vẻ không thích ăn, bọn họ liền sẽ cho rằng nàng tỏ vẻ này nọ, không biết điều.

Nàng hiểu rất rõ, bị hôn phu tương lai của nàng căn bản không thích nàng, ngay mới mấy hôm trước thôi, hắn còn nhắc nhở nàng, ở Hạ gia còn thiếp cạnh của hắn, muốn phui sạch quan hệ với nàng, lúc ấy nàng cũng thoải mái đồng ý yêu cầu của hắn.

Bây giờ mọi chuyện đột nhiên phát triển trở thành như vậy, hẳn sẽ không cho rằng nàng lật lọng, trăm phương ngàn kế tìm cách để gả được cho hắn chứ? Kể từ đó, cho dù Âu Thanh Cẩn có bất đắc dĩ tức tốc đồng ý cuộc hôn nhân này, nói vậy cũng là không hài lòng, trong lòng có một mớ vướng mắc. Một đôi vợ chồng không hề yêu thương nhau, lại bởi vì đủ loại nguyên nhân mà bị bắt ép quay tròn đứng chung một chỗ, Hạ Thụy Hi dường như có lẽ đã nhìn thấy tương lai bất hạnh của chính mình.

Giờ nọ hôm sau, Uyển Nhi cùng Thuần Nhi sắc mặt vui mừng ngồi ở trong sân chuẩn bị gói thêu cho Hạ Thụy Hi, thỉnh thoảng lại vẫn nói đùa vài câu cùng nàng.

“tiểu thư, ngài xem này.” Thuần Nhi đem đôi chim uyên ương hí thủy thêu được một nửa đưa cho Hạ Thụy Hi, “Ngài thích phối màu chỗ này ra sao? Màu xanh biếc này có phải rất phai nhạt hay không? Có muốn dùng màu xanh phi thủy kia không?”

Hạ Thụy Hi nhìn kiểu dáng đôi chim uyên ương hí thủy kia, đột nhiên lại nhớ tới Tuyên Lục và đôi chim uyên ương hí thủy của nàng, không khỏi buồn bã nói: “Uyển Nhi, hẳn ta có thông phòng và tiểu thiếp không?”

Uyển Nhi đang đem một cây sợi chia thành mai mười cuộn, đột nhiên nghe thấy câu hỏi của nàng, cây sợi trong tay rồi thành một nắm, ngăn ra một lát mới nhẹ giọng nói: “Những điều tiểu thư vừa nói, nô tì chưa từng nghe nói qua. Nhưng mà nghĩ lại, tuổi hẳn lớn như vậy, bên người chắc chắn sẽ có không ít người.”

Trong lòng Hạ Thụy Hi đông lại, đôi chim uyên ương kia ở trong mắt nàng trông cũng chẳng khác gì tảng đá ven đường.

“Thuần Nhi, ngươi xem rồi lo liệu cho tốt. Ta không có yêu cầu đặc biệt gì.”

Nào có nữ tử nào đối với đồ cưới của mình không quan tâm? Thuần Nhi khó hiểu liếc mắt nhìn Hạ Thụy Hi một cái, lập tức đã bị Uyển Nhi đánh mắt qua, giật mình tỉnh ngộ, hóa ra tiểu thư đang ghen, liền cười nói: “Tiểu thư, vậy thì có sao, vậy thì sao phải đua khổ? Mặc kệ hắn có mười hay hai mươi người, đều không coi vào đâu, làm sao có thể so sánh với tiểu thư? Ngài là đám mây trên trời, bọn họ chỉ ở dưới lòng bàn chân ngài, muốn làm gì, không phải đều phải nói với ngài một câu sao?”

Không phải Hạ Thụy Hi ghen, nàng cũng không cần phải ghen, cho tới hiện nay, nàng cũng chưa từng thấy thích Âu Thanh Cẩn. Nàng đau khổ, chua xót, bi ai, đều vì vận mệnh của mình, nàng không thể không cùng một đám nữ nhân lục đục với nhau đi vây quanh một người đàn ông, lấy lòng người đàn ông này, phụ thuộc vào gã, đây chính là cuộc sống sau này của nàng. Mà cuộc sống như thế, ngay cả Thuần Nhi đang yêu nhất, tâm lòng chán thành nhất, thông minh nhất cũng cho rằng là chuyện đương nhiên. Đối với người thời đại này mà nói, tiểu thiếp tồn tại là hoàn toàn hợp lý.

Uyển Nhi từ lời nói hoa lệ của Thuần Nhi nghe ra một hương vị khác, dường như là cảnh cáo, dường như là cười nhạo, đối với tiểu thiếp và thông phòng có một loại cảm giác khinh bỉ coi thường không che dấu chút nào. Uyển Nhi ngừng đường thêu trong tay lại, nhìn về phía Thuần Nhi, Thuần Nhi lại chỉ cười thản nhiên, tập trung làm việc, hình như chính nàng đã tâm quá rồi.

Tinh thần Hạ Thụy Hi hốt hoảng, cuộc sống sau này sẽ trải qua ra sao, nàng hoàn toàn mờ mịt. Chi thứ hai của Hạ gia không có thiếp, Hạ phu nhân căn bản chính là ý vào chân tình của Hạ lão gia đối với bà, ngọc thủ vung lên, sẽ đem những nữ nhân kia chặn lại ở cửa ngay lập tức, Hạ Thụy Hi không thể nào từ trên người bà học được thủ đoạn và kinh nghiệm đối phó với thiếp thất và thông phòng.

Hạ đại bá thỉnh thoảng cũng có hai ba tiểu thiếp, nhưng hẳn căn bản là chỉ nhất thời ham vui, lúc này Vương thị cũng chẳng cần thủ đoạn gì, hoàn toàn dựa vào sự đánh đá và tâm ngoan thủ lạt nhanh chóng giải quyết đám thiếp này. Hoặc nói bán là bán, hoặc là cho một địa vị thấp kém không thể thấp kém hơn để lấy cớ đuổi người. Hạ Thụy Hi không cho rằng ở trong Âu gia đại viện có thể sử dụng loại phương thức đơn giản ngây thơ này đuổi đi bất cứ kẻ nào.

Nghĩ đến đây, Hạ Thụy Hi buồn bực đứng lên: “Các người làm đi, ta đau đầu, đi vào nằm một lát.”

Thuần Nhi lo lắng nhìn Hạ Thụy Hi, tuy rằng Hạ Thụy Hi không nói gì, nhưng nàng biết Hạ Thụy Hi rất đau lòng. Mặc dù vị tân cô gia họ Âu kia mới cứu Nhị tiểu thư một mạng, đem nàng từ trong rừng sâu núi thẳm công ra ngoài, nhưng Nhị tiểu thư cũng đã cứu mạng của hắn, Nhị tiểu thư cũng không thích vị này. Mấy ngày nay, số lần nàng nhắc tới hắn còn kém xa số lần nhắc tới vị Mộc Phi bộ dạng lười biếng, toàn thân chỉ mặc một bộ toàn áo cũ đã bạc màu kia nhiều.

Nhị tiểu thư từng thích cùng nói chuyện với vị Mộc Phi công tử này nhất, có thể nói liên tục mấy canh giờ, Mộc Phi cũng có thể chọc cho nàng cười ha ha.

Lúc nàng vừa nhắc tới hắn, luôn mang theo một vẻ mặt vui mừng, nàng nói: “Thuần Nhi, người chưa được chứng kiến, thân thủ hắn tốt thế nào đâu! Nếu ta có thân thủ như của hắn, liền không còn có người nào có thể bắt nạt ta. Đáng tiếc ta không có cơ hội học cùng hắn.”

Còn nói: “Hắn có một vị sư phụ, không chỉ có bản vẽ thiết kế chiếc bàn thịt nướng này, còn có thể vẽ một bức tranh về loại tên phi cơ gì đó. Nghe nói loại phi cơ này có thể chở được rất nhiều người, bay là vừa nhanh vừa ổn định, chúng ta đi từ kinh thành quay về Tây Kinh, chỉ mất mấy canh giờ. Người nghĩ lại xem, lộ trình chúng ta ngồi xe ngựa phải mất một tháng, lại có thể rút ngắn chỉ còn mấy canh giờ, như vậy thật tốt quá? Ta thật sự muốn gặp được vị sư phụ này của hắn. Đáng tiếc, ngay cả cánh cửa này ta đều không thể ra được.”

Mỗi lần Uyển Nhi chuyển chủ đề nhắc tới Âu Tứ thiếu gia, tán dương hắn dũng cảm trọng nghĩa, anh minh uy phong, không sợ quyền quý, thiên hạ ít có người sánh được, tiểu thư luôn cười khê: “Uyển Nhi, người lại ngăn ra đó làm gì? Ta cho người biết hắn cũng không phải loại người như người vẫn nghĩ không gì không làm được đâu. Ví dụ như, thân hình hắn cao lớn, nhưng lại không thể đánh võ không thể bay nhảy như Mộc Phi; bề ngoài nhìn thấy hắn bình tĩnh cao ngạo, trên thực tế khi bị dọa, sẽ kêu cứu mạng, sẽ sợ quá ngắt xiu. Chỉ là vận khí hắn tương đối khá, sanh trong một gia đình phú quý, tướng mạo cũng dễ nhìn, tài văn chương hơn nhiều người khác mà thôi.” *(anh bị chị chìm hàng quá thế)*

Tuy rằng Thuần Nhi từng mắng Âu Tứ thiếu gia, nhưng nàng thừa nhận người như Âu Tứ thiếu gia thật sự là vị hôn phu hoàn mỹ trong lý tưởng của nhiều nữ tử. Đối với Âu Tứ thiếu gia, Nhị tiểu thư như thể chẳng để ý, song từ sau khi Mộc Phi và cô bốn gặp mặt nhau, không bao giờ chịu nói chuyện với Nhị tiểu thư nữa thì nàng lại thấy Nhị tiểu thư trốn ở trong góc giường âm thầm rơi lệ.

Điều này cũng khiến cho Thuần Nhi lớn mật đoán rằng, hay là tiểu thư đã thích vị Mộc Phi tướng mạo bình thường, không rõ lai lịch, nghèo rớt mồng tơi kia? Tiểu thư không phải là một người nhìn mặt mà bắt hình dong, vậy rất tốt, nhưng lại cũng không thực tế. Tuy nàng chỉ là một tiểu nha hoàn, cũng biết tiểu thư và vị Mộc Phi kia hoàn toàn không thể có khả năng, Thuần Nhi âm thầm thở dài thay Hạ Thụy Hi, gọi lệ thương cảm lăn trên má.

Làm tiểu thư cũng có chỗ khó xử của tiểu thư. Nói ví dụ như Tam tiểu thư, từ sau khi Nhị tiểu thư định thân xong, cả người đều gầy rộc hẳn đi, tiểu thư trông như một trận gió có thể thổi bay. Mọi người đều bí mật nói với nhau, lần này vừa trở về, Tam tiểu thư liền không thể không cùng vị thiếu gia bị bệnh lao quỷ của Tôn gia kia kết hôn, Yên Nhi chính vì sợ cả đời phải sống thủ tiết cùng Tam tiểu thư, cho nên mới thừa dịp rối loạn chạy trốn.

Thuần Nhi thêu xong mũi kim cuối cùng, đang muốn vào xem Hạ Thụy Hi, một bà vú phụ trách quản lý vườn hoa cây cảnh chạy vụt qua cửa viện, khàn giọng hét chói tai: “Có người chết! Có người chết!”

Bạn đang đọc truyện *Gái Ế Không Hiền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 66: Nước Chảy (2)

Hạ Thụy Hi vui đầu vào trong chăn, để mặc cho nước mắt chảy như điên. Lúc ở kiếp trước, nàng không phải chưa từng động lòng, cũng không phải chưa từng yêu đương gì, nhưng chẳng qua do rất nhiều điều bất đắc dĩ và khó có thể đoán trước được, cuối cùng khiến cho từng cuộc tình đều tan vỡ không hàn gắn được. Thời gian qua đi, tuổi đã lớn, đến khi nàng giật mình thời gian không đợi người, tất cả đều tuột khỏi lòng bàn tay nàng, người ta chẳng những sẽ chọn trình độ, hộ khẩu, công việc, diện mạo, điều kiện kinh tế, còn có thể chọn tuổi của nàng.

Sau khi nàng trọng sinh xuyên qua đây, nàng cho rằng mình đi vào thế giới này, chính là trời cao cho nàng một cơ hội. Tuy rằng cũng vẫn là thặng nữ, tốt xấu gì tuổi cũng còn nhỏ, điều kiện cũng không tệ, hoàn toàn có thể ý vào tình yêu thương của vợ chồng Hạ lão gia tự tuyển cho mình một người vừa ý, ai ngờ hao hết tâm lực, tất cả vẫn tuột khỏi lòng bàn tay của nàng.

Thuần Nhi Uyển Nhi cố gắng kìm lại hồi hộp trong lòng, gõ cửa: “Tiểu thư, tiểu thư, mau dậy đi, đã xảy ra chuyện.”

Hạ Thụy Hi lau qua nước mắt trên mặt, ngồi dậy: “Vào đi, xảy ra chuyện gì? Vừa rồi ta nghe thấy có người gào thét gì thế, nói gì vậy?”

“Là bà vú quản sân, bà ta nói, có người chết.”

“Có người chết?” Hạ Thụy Hi xoay người xuống giường. “Là ai?”

Không đợi Hạ Thụy Hi sai người đi tìm hiểu xem rốt cuộc xảy ra chuyện gì, đã có người chạy tới báo cáo lại tình hình cho nàng từ đầu đến cuối. Hóa ra bà vú phụ trách quản lý hoa và cây cảnh hôm nay như thường lệ đến giếng múc nước tưới hoa, lại nghĩ thấy một mùi tanh khó nói nên lời, lúc đầu bà ta còn tưởng rằng chó mèo gì không cẩn thận rơi vào trong giếng chết đuối, cũng không để ý, bảo người đến vớt lên là được. Nào ai có ngờ, bên trong không ngờ là Yến Nhi đã vắng mặt mấy ngày, mọi người đều tưởng là bỏ trốn rồi!

Thi thể Yến Nhi nhanh chóng được Hạ lão gia cho người dùng mền bao lấy khiêng đi chôn ở khu bãi tha ma ngoài kinh thành, cuối cùng cũng chỉ được đặt trong một cái quan tài mỏng mảnh. Hạ Thụy Bội nghe đến chuyện này, khóc đến chết đi sống lại, nằm ở trên giường hai ngày không ăn cơm, sau khi đứng lên đích thân đi đến trước mộ phần Yến Nhi đốt tiền vàng, cầu nguyện cho nàng đầu thai vào nhà người tốt. Bọn hạ nhân ở trước mặt chủ tử và quản gia đều nói, không ngờ Tam tiểu thư thật có tình có nghĩa.

Sau lưng, tất cả mọi người đều suy đoán nguyên nhân cái chết của Yến Nhi, xét thấy mấy ngày vừa qua quá thật hỗn loạn, cũng không có ai nhìn thấy rốt cuộc Yến Nhi chết ra sao. Có người nói bởi vì nàng tưởng nhớ Tín Nhi đã chết, trốn ở chỗ này rơi lệ, không cẩn thận trượt ngã. Cũng có người nói, thấy trên đầu Yến Nhi có vết thương, đoán chừng đúng lúc gặp phải kẻ trộm lên vào trong phủ, bị đánh chết ném vào trong giếng hủy thi diệt tích. Còn có người nói Tam tiểu thư giả tử bị mèo khóc chuột, bình thường nàng ta đối xử với hạ nhân không tốt, thường xuyên trách mắng hạ nhân, ai cũng đều thấy, nói không chừng Yến Nhi chính vì không chịu nổi ức hiếp tui nhục của nàng ta mới nhảy xuống giếng.

Hạ Thụy Hi cũng đang suy đoán lý do chết của Yến Nhi. Về ý kiến nói vì Yến Nhi tưởng nhớ Tín Nhi nên không cẩn thận bị rơi xuống giếng, rõ ràng cho thấy chân đứng không vững, nhưng mà lúc ấy, ngay cả nàng cũng không biết Tín Nhi sống chết ra sao, chứ nói gì đến nha đầu Yến Nhi? Nếu nói Yến Nhi không chịu nổi hành hạ mà tự sát, nàng lại càng không tin, tuy rằng Yến Nhi trầm mặc ít lời, tính khí cũng rất cứng cỏi, huống hồ đã nhiều ngày không có nghe nói Hạ Thụy Bội trách mắng nàng những gì. Đối với vết thương trên đầu Yến Nhi, nàng từng cố ý đến hỏi qua Hạ lão gia, lại bị Hạ lão gia đuổi về phòng.

Tiếp đó, có người nói trong đêm trăng nghe thấy tiếng ca và tiếng khóc của cô gái tuổi còn trẻ, tìm kiếm theo tiếng nói, không ngờ thấy Yến Nhi ngồi trên miệng giếng, thấy có người đi tới liền xoay người nhảy vào trong giếng. Tiểu nha hoàn Mễ Nhi trong phòng Hạ Thụy Bội nói ra lại càng khiến ý kiến này tăng thêm độ tin cậy, Mễ Nhi vô cùng thần bí nói cho mọi người biết: Tam tiểu thư đêm nào cũng đều gặp ác mộng, luôn nằm mộng nói mê hồ gọi Yến Nhi, đầu đầy mồ hôi, sắc mặt trắng đến dọa người. Đến khi nàng lay gọi Tam tiểu thư dậy, Tam tiểu thư luôn dùng một loại ánh mắt sồn da gà nhìn nàng, hỏi nàng nghe thấy cái gì, nàng trả lời nói nghe thấy tiểu thư gọi Yến Nhi, Tam tiểu thư liền rống to đuổi nàng ra ngoài. Cuối cùng Mễ Nhi tổng kết, Tam tiểu thư bị quỷ nhập vào người.

Trong lúc nhất thời, những chuyện ma quái truyền khắp cả Hạ gia biệt viện, lòng người hoang mang, cho nên giữa ban ngày ban mặt cũng không có ai dám đi qua hậu hoa viên. Đối với tình hình này, Hạ lão gia rất nhanh chóng dùng đến thủ đoạn lời đình, đầu tiên là Mễ Nhi bị hạ đặt sinh sự cùng đám hạ nhân bà vú tung tin đồn nhảm, bị đánh một trận gần chết, Mễ Nhi ngay trước mặt tất cả mọi người thừa nhận chuyện ma quái đều là do nàng nói bừa. Mấy người kia cũng nói bọn họ đều nghe Mễ Nhi nói, không có tận mắt nhìn thấy quỷ hồn gì.

Mấy người này đương nhiên càng phải chịu trừng phạt nghiêm khắc, tiếp theo Hạ lão gia sai người đi mua thêm cho Hạ Thụy Bội hai nha hoàn nữa tên là Lan Nhi và Hương Nhi, lại lấp miệng giếng này lại. Thời gian trôi qua, tất cả mọi người dần quên lãng Yến Nhi dịu ngoan, trầm mặc ít lời, chuyện tình ma quái chẳng ai quan tâm nữa.

Hạ Thụy Hi cũng nhạy bén phát hiện, trải qua chuyện này, ánh mắt Hạ lão gia nhìn Hạ Thụy Bội cũng thay đổi, có thêm vài phần thất vọng đau lòng, hề có cơ hội liền dạy dỗ Hạ Thụy Bội làm người cần phải bụng dạ rộng rãi, hiền hậu chân thành. Hạ Thụy Bội nhìn Hạ lão gia bộ dạng cũng rất lúng túng, kinh hãi khiếp đảm.

Hạ Thụy Hi luôn bình tĩnh quan sát tình thế biến đổi lúc này đưa ra kết luận, Chuyện Yến Nhi chết Hạ Thụy Bội không khỏi có liên quan. Còn Hạ Thụy Bội sở dĩ hại chết Yến Nhi, hẳn là Yến Nhi đã nghe được chuyện đó không nên nghe – ngoại trừ chuyện Hạ Thụy Bội bán đứng mình ra, chắc không còn chuyện gì đáng để Hạ Thụy Bội phải giết người diệt khẩu nữa. Sau khi Hạ Thụy Hi nghĩ thông suốt, sợ tới mức toàn thân toát mồ hôi lạnh, vì che dấu chân tướng sự việc, Hạ Thụy Bội có thể giết chết một người như Yến Nhi, như vậy kế tiếp, nàng ta có thể hại tới chính mình hay không? Nàng ta còn dễ kích động, mỗi ngày đều phải nhìn sắc mặt xem sao.

Hạ Thụy Hi rốt cuộc không ngồi yên được, tìm Hạ lão gia, không nói nhiều lời. lập tức đem chuyện Mộc Phi nói cho nàng biết, kể lại chuyện buổi sáng hôm đó thấy Hạ Thụy Bội và Triệu Minh Thao nói chuyện. Tuy rằng nàng không nói rõ, những ý tứ đủ hiểu được. Quan hệ huyết thống là một ràng buộc kì quái, đa số mọi tình huống, ở trước mặt nó, ngay cả người cực kì vô tư chính trực cũng sẽ trở nên không bình tĩnh bao che khuyết điểm, điều trước tiên hẳn nghĩ đến không phải là công bằng, mà là lợi ích người thân. Ví như chuyện của Yến Nhi chính là một ví dụ tốt nhất, Hạ lão gia biết rõ Hạ Thụy Bội hại chết Yến Nhi, vẫn tình bơ che dấu tội lỗi cho nàng.

Hạ Thụy Hi không nghi ngờ tình yêu thương của Hạ lão gia đối với nàng, nhưng chuyện này liên quan đến người con gái khác của ông, huyết mạch đều tương liên, giống như gãy xương đứt gân vậy, Hạ lão gia kẹt ở giữa, là người khó xử nhất. Hạ Thụy Hi không muốn làm khó ông, thầm nghĩ đem chân

tướng sự việc nói cho ông biết, nhắc nhở ông, để ông cẩn thận phòng bị, sau này không để xảy ra những chuyện tương tự nữa, tránh để cả nhà mang đến tai họa ngập đầu.

Sắc mặt Hạ lão gia nhất thời trở nên cực kì khó coi, không thể tin được nhìn Hạ Thụy Hi, cố gắng tìm trên mặt nàng một tia nói giỡn. Nhưng ông thất vọng rồi, ánh mắt Hạ Thụy Hi trong suốt bình tĩnh, không có oán hận, chỉ có kể lại toàn bộ sự thực.

Bạn đang đọc truyện *Gái Ế Không Hiền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Nước Chảy (3)

Kỳ thật, chuyện Hạ Thụy Bội đánh chết Yến Nhi, trong lòng Hạ lão gia đã sớm biết, cùng từng đi tìm Hạ Thụy Bội hỏi cho ra lẽ. Ban đầu Hạ Thụy Bội không chịu thừa nhận, cuối cùng không thể chống chế, mới nói Yến Nhi lão với nàng, nói nàng muốn đi đi Tôn gia làm quả phụ, trong lúc giận dữ nàng đẩy ngã Yến Nhi, ai ngờ Yến Nhi đập đầu vào thành giếng, chết luôn, nàng quá sợ hãi, mới ném Yến Nhi vào trong giếng.

Hạ lão gia biết Hạ Thụy Bội nói dối, Tính tình Yến Nhi như nào, ông còn là gì nữa, Tính cách Yến Nhi dịu dàng, trầm mặc ít lời, nhẫn nhục chịu đựng, nhất định sẽ không nói những lời phạm thượng, đại nghịch bất đạo như vậy. Tuy rằng ông cảm thấy Hạ Thụy Bội thủ đoạn độc ác, nhưng rốt cuộc vẫn là con gái ruột của mình, người chết cũng lắm chỉ là một nha hoàn nhỏ, liền che dấu chuyện này. Yến Nhi không cha không mẹ, ông không thể bỏ thường cho nhà của nàng, việc có thể làm, đơn giản là mua cho Yến Nhi một cái quan tài lo hậu sự mà thôi.

Bây giờ nghe Hạ Thụy Hi nói chuyện này, ông mơ hồ đoán được chân tướng sự việc, trong lòng không khỏi lạnh buốt. Người vô tâm có thể tha thứ, nhưng vì lợi ích bản thân, bán đứng chị ruột, sau đó không tự rút ra được bài học, ngược lại vì muốn che dấu hành vi phạm tội, giết người diệt khẩu, hủy thi diệt tích, lừa gạt phụ thân, bất kể nàng có nguyên nhân lý do gì, đều thật sự khiến cho người ta đau khổ thất vọng.

Hạ lão gia giống như già thêm chục tuổi, tuy là cha con, nhưng ông cũng không thể nghĩ thông được, huống hồ ông cũng không thể làm gì Hạ Thụy Bội được, không thể đưa lên quan, đánh một trận, mắng một trận cũng không có bất cứ tác dụng gì, nếu là con trai còn có thể đuổi ra khỏi nhà, nhưng đó lại là một cô con gái yếu ớt, ông làm gì cũng phải cố giữ lấy thể diện của Hạ gia. Xem ra lời nói của cô bốn rất đúng, tính cách Hạ Thụy Bội quả nhiên rất giống Hạ đại bá, làm việc gì cũng chỉ nghĩ đến mình, chỉ lo cho mình, mặc kệ sống chết của những người khác.

Hạ lão gia trầm mặc hồi lâu, mới nói với Hạ Thụy Hi: “Hi Hi, muội muội của con không hiểu chuyện, nếu làm ra những chuyện có lỗi với con, con không nên tính toán với nó, tha thứ nhiều thêm một chút, được không? Ta sẽ dạy dỗ nó. Không phải phụ thân bất công, mà là cha mẹ già rồi, thầm mong gia đình bình an, các con vui vẻ thoải mái, không muốn tỷ muội thù hằn nhau. Con hiểu chứ?”

Hạ Thụy Hi đương nhiên rất thoải mái đồng ý với ông, không nể mặt thầy tu cũng phải nể mặt phật tổ. Thái độ của Hạ lão gia đã rất rõ ràng, nàng không thể trả thù Hạ Thụy Bội, không thể coi Hạ Thụy Bội như một cái đinh trong mắt chỉ muốn nhổ ra thật nhanh. Nàng chỉ có thể tránh xa Hạ Thụy Bội, cẩn thận phòng bị, không nên cùng xuất hiện bất kỳ lúc nào với Hạ Thụy Bội.

Hạ lão gia thở ngắn than dài mấy ngày, cực kì nhức đầu, bụng cũng nhỏ bớt đi vài phân, vẫn không nghĩ ra rốt cuộc phải làm thế nào để Hạ Thụy Bội cải tà quy chánh, mấy lần ông muốn dạy dỗ Hạ Thụy Bội, lại sợ Hạ Thụy Bội lại càng hận Hạ Thụy Hi hơn, đó cũng là kết quả ông không muốn thấy nhất. Cũng may Hạ Thụy Hi không có tìm ông ăn vạ, cũng không tìm Hạ Thụy Bội gây sự, trái lại đem chuyện này dấu nhẹm, đối với sự rộng lượng của nàng, trong tâm Hạ lão gia lại càng cảm kích và áy náy, càng thương Hạ Thụy Hi hơn.

Tuy rằng Hạ Thụy Bội vẫn không chịu thua, nhưng Hạ lão gia không thể trông mắt nhìn nàng rơi vào hố lừa. Ông nhờ vả quan hệ khắp nơi ở kinh thành, cầu xin người ta đi thương lượng với Tôn gia, ông không dám nói muốn hủy hôn, chỉ có thể thương lượng nói để Hạ gia xuất tiền, mua thêm mấy nha hoàn tài giỏi hầu hạ Tôn Trạo, đợi Hạ Thụy Bội thêm vài năm nữa sẽ già đi, tính cách để Hạ Thụy Bội kéo dài thêm thời gian, đợi Tôn Trạo chết rồi mọi chuyện đều tốt.

Tôn gia lại vô cùng cương quyết, bất kể Hạ gia trả bao nhiêu tiền, cho dù dọn sạch cả núi vàng núi bạc, bọn họ cũng không đồng ý. Còn nói, Hạ gia đừng tưởng đưa con gái đi tới kinh thành là có thể hủy hôn, cho dù bọn họ phải báo lên quan, cũng nhất định phải cưới Hạ Thụy Bội vào cửa. Kể từ đó, cho dù là Duệ Vương thân thông quảng đại cũng không có cách gì, chỉ có thể tỏ vẻ lực bất tòng tâm.

Ngày phải về Tây Kinh càng lúc càng gần, trong lòng Hạ lão gia càng buồn rầu, Hạ Thụy Bội cũng càng ngày càng nóng vội, Thừa dịp Hạ lão gia từ bên ngoài trở về, nàng chặn Hạ lão gia lại ở ngoài thư phòng.

Hạ Thụy Bội cười ngọt ngào, dâng lên một chiếc bát lá sen rất tinh xảo: “Cha, thời tiết gần đây càng lúc càng khô nóng, con nấu cho ngài bát cháo đậu xanh, vẫn còn đang lạnh, cha uống luôn đi vừa lúc tránh nóng.”

Hạ lão gia thấy tâm tình nàng thật sự phức tạp, một mặt bởi vì nàng không có tương lại, mặt khác cũng nghĩ thấy nàng đáng thương, nhẫn nhịn bực bội cười lớn nhận lấy: “Bội Bội thật có lòng.”

Hạ Thụy Bội kéo ông đi vào trong phòng: “Cha uống đi, xem có vừa đủ ngọt không?”

Hạ lão gia không nhịn được: “Bội Bội, con có chuyện gì sao?” Từ sau khi Yến Nhi chết, Hạ Thụy Bội luôn trốn tránh ông, nếu không có chuyện, nàng nhất định sẽ không tìm tới cửa.

Hạ Thụy Bội cúi đầu nói: “Cha, con nghe nói chưa hết hè chúng ta sẽ trở về? Không thể ở lại thêm một thời gian ngắn nữa được sao?”

“Vì sao? Tỷ tỷ con sinh em bé, mẫu thân và đệ đệ con ở nhà một mình, Nhị tỷ con phải đi về chuẩn bị hôn sự, thời gian rất gấp.” Hạ lão gia vội vàng thu dọn đơn thuốc sách thuốc trong phòng, từ khi vì chuyện của Hạ Thụy Hi mà kết giao với vị Duệ Vương kia đến nay, quý phi nương nương và vị Duệ Vương kia dường như thích mang phiền phức đến cho ông, hai ba ngày, lại mời ông đi xem mạch cho vài người thân bí, chân bệnh, kê đơn, thay đổi vài ba đơn thuốc, họ vẫn nhất quyết không chịu khỏi.

Ông ở trong kinh thành, mỗi ngày đều lo lắng đề phòng, phiền phức khó chịu, thậm chí sớm phải rời khỏi vùng đất thị phi này.

“Nhưng mà, ở Tôn gia...” Giọng Hạ Thụy Bội run rẩy: “Nhị tỷ thành hôn xong không phải con hết cơ rồi sao? Có phải sẽ bị gả đi rất nhanh không? Ngài quen biết nhiều quý nhân như vậy, bọn họ có quyền thế, một Tôn gia nho nhỏ có đáng gì? Ngài không thể van cầu bọn họ, hỗ trợ dùm sao?”

Hạ lão gia buồn bực nói: “Cha đã nói với con bao nhiêu lần rồi? Duệ Vương đã sai người đi nói rất nhiều lần, Tôn gia vẫn không đồng ý, bọn họ cũng không còn cách nào, không thể vung đao đặt lên cổ người ta được?”

Hạ Thụy Bội khóc lóc nói: “Chuyện Nhị tỷ đốt nén hương đầu tiên bọn họ cũng có thể làm được, vì sao chuyện nhỏ này của con, bọn họ lại không làm được? Có phải bọn họ không chịu giúp đỡ hay không? Ngài có tiếp tục đưa tiền cho bọn họ không?”

Tâm tình Hạ lão gia vô cùng nặng nề, tay ông ngừng lại, thờ dài một tiếng, cố gắng làm Hạ Thụy Bội yên lòng: “Bội Bội, đó là hai chuyện khác nhau. Một khi con gái đã đính ước, không thể hủy hôn, trên văn bản luật pháp đã quy định rõ ràng, phong tục dân gian xưa nay vẫn vậy, không phải là vấn đề đưa tiền hay không. Con không nên vội, phụ thân sẽ tiếp tục nghĩ cách, tất nhiên sẽ không mắc kị con... Loại chuyện này, phụ thân suy nghĩ đã lâu, đợi sau này trở về, mặc kệ nhà hán có đồng ý hay không, ta đều đi xem bệnh cho hán, đem hết sức lực ra cứu chữa cho hán. Bệnh lao tuy rằng khó chữa, nhưng chỉ cần điều dưỡng cho tốt, cũng không biệt chứng thật sự có thể khỏi được.”

Hạ Thụy Bội tuyệt vọng há mồm thở dốc, dường như sắp ngất, lẩm bẩm liên hồi: “Cha đang gạt con, nếu có thể chữa khỏi, nhà hán có cần phải gấp gáp vậy không? Con mắc kị, là các người định thân cho con, con không lấy chồng, có chết cũng không lấy! Cha bắt công! Cha và nương đều bắt công! Các người bỏ mặc ta, bỏ mặc ta!”

Hạ lão gia vừa khổ sở vừa buồn bực, cũng không có cách nào, chỉ có thể sai người đỡ Hạ Thụy Bội trở về phòng, để mặc nàng tự dằn vò trong ngày tháng tuyệt vọng lo âu và thống khổ.

Đến cuối hè, Hạ lão gia dẫn theo hai cô con gái cùng mấy chiếc xe ngựa chở đồ mua từ kinh thành, cùng cha con Âu Nhị lão gia, còn có thêm A Khác làm bạn đường cùng nhau trở về Tây Kinh.

Còn vị Mộc Phi luôn như hình với bóng với Âu Thanh Cẩn, không thấy bóng dáng đâu, nghe nói đã đi ngao du thiên hạ, tìm sư phụ của hán rồi.

Có võ nghệ phòng thân, tự do tự tại, vô lo vô nghĩ, muốn đi đâu thì đi, bốn biển là nhà, cuộc sống của Mộc Phi chính là cuộc sống điển hình của một du hiệp. Hạ Thụy Hi tựa vào thành xe, xuất thần nhìn bóng cây, mây trắng lướt qua vùn vút bên ngoài cửa sổ, vừa đau buồn vừa mơ màng.

Có người gõ lên vách xe, Thuần Nhi thò đầu ra khỏi cửa xe, cùng người khác nói nhỏ vài câu lại rút đầu lại: “Tiểu thư, tiểu thư, Âu Từ thiếu gia cho ngài này.” Thuần Nhi hưng phấn đưa cho Hạ Thụy Hi mấy đóa hoa cúc đại he hé nở màu lam nhạt.

Hạ Thụy Hi ngạc nhiên nhìn ra ngoài cửa sổ, Âu Thanh Cẩn một thân tường bảo màu đá xanh, cười một con ngựa màu mận chín nhìn nàng mỉm cười.

Hạ Thụy Hi gần như muốn buột miệng nói: “Vì sao vậy?” Nàng không có tự nghĩ viễn vông đến mức cho rằng người ta đột nhiên yêu nàng, cho nên càng cảm thấy ngạc nhiên. Buổi sáng hôm nay Âu Thanh Cẩn mặt không hề có bộ dạng sợ hãi giống như nàng, sắc mặt cũng không khó xem như nàng nghĩ rằng hán sẽ cho là nàng mặt dày mày dạn muốn gả cho hán. Trái lại, khi hán thấy nàng, tuy rằng thân nhiên, trong mắt lại ánh lên thêm một tia thân thiết, giống như một người bạn cũ quan hệ không tệ.

Âu Thanh Cẩn lại khẽ nói với Thuần Nhi vài câu, Thuần Nhi cười rộ lên, buông màn xuống, nhìn Hạ Thụy Hi nói: “Tiểu thư, tứ thiếu gia bảo ta nói với ngài, hán không hề giận ngài, tốt xấu gì hán cũng đã cứu mạng ngài, ngài cũng đã cứu mạng hán, hai bên đều biết đối phương không phải người xấu, so với người lạ vẫn thân thiết hơn.”

Uyển Nhi nháy mắt mấy cái: “Vậy có ý gì? Hai người sắp sửa trở thành vợ chồng, sao có thể so sánh với người lạ?”

Hạ Thụy Hi cũng bật cười ha ha, nàng cùng hán xem như bạn cùng chung hoạn nạn đi? Hán tặng hoa có lẽ do thật sự muốn tặng hoa, nhưng mà lại nói với nàng những lời này, xem ra người ta còn nghĩ thoáng hơn nàng nhiều. Bộ dáng chật vật nhất của nàng hán cũng đã thấy qua, bộ dáng chật vật nhất của hán cũng đã lộ rõ trước mặt nàng, hai người cũng biết tính cách của nhau, không cần giả vờ, muốn thế nào sẽ thế ấy. Không thể có được tình yêu đích thực, nhưng sống kiểu tình cảm bạn bè cũng không tồi, chỉ cần không hi vọng quá cao, thất vọng cũng sẽ không nhiều lắm.

Hạ Thụy Bội nằm ở trên một chiếc xe phía sau, buồn ngủ. Bên tai truyền đến tiếng Lan Nhi và Hương Nhi cái đầu nói chuyện với nhau: “Ha ha, vị tân cô gia này thật không tệ, Nhị tiểu thư thật may mắn.”

“Ôi, hán còn hái hoa tặng Nhị tiểu thư.”

Hạ Thụy Bội lạnh lùng nói: “Ồn ào cái gì? Có phải muốn học quy củ thêm một lần nữa hay không?” Cũng chỉ tông nháy mắt, một lần quyết định sai lầm, cuộc sống của nàng bắt đầu thay đổi. Đầu tiên và địa vị và hình tượng của nàng bị uy hiếp nghiêm trọng, tiếp đó Yến Nhi chết, ngày đêm ác mộng quẩn thân, nhưng nàng im lặng chịu đựng cũng không dám bùng phát, chuyện Yến Nhi mặc dù Hạ lão gia không trừng phạt nàng nghiêm khắc, nhưng cũng không bởi vì nàng báo tin cứu Hạ Thụy Hi mà liếc nhìn nàng lấy một cái. Hạ Thụy Hi thì luôn tránh nàng thật xa, ngay cả ngồi xe, cũng không chịu ngồi chung một chỗ với nàng, cho dù nàng chủ động nói chuyện cùng Hạ Thụy Hi, Hạ Thụy Hi cũng ngoài cười nhưng trong không cười.

Lan Nhi và Hương Nhi sợ hãi nhìn Hạ Thụy Bội co người cuộn tròn lại, nghẹn ngào nước mắt, nước mắt chảy không ngừng, lại không dám lên tiếng khuyên can vị Tam tiểu thư hi vọng vô thường này.

Một cơn gió thổi qua, một bó hoa đại rực rỡ ném qua bức màn xe, về một đường cong đẹp mắt, dừng lại ở chân Lan Nhi.

“Ồi chào!” Lương Nhi thở nhẹ một tiếng, hai tay nhấc lên đưa cho Hạ Thụy Bội, Hương Nhi vén bức màn, lại chỉ nhìn thấy một cái bóng lưng vội vàng đánh ngựa đi xa.

Bạn đang đọc truyện *Gái Ế Không Hiền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 68: Nước Chảy (4)

Tối giờ ăn cơm trưa, có nửa canh giờ nghỉ ngơi. Hạ lão gia cùng Âu Nhi lão gia hăng hái bùng bùng đi qua một bên, không có quản lý hướng đi của bọn trẻ. Vì sự tồn tại lâu dài của hai gia tộc, cả hai bọn họ đều cần lực lượng của đối phương, bọn họ rất vừa ý với việc hôn nhân này, rất quý trọng cơ hội hợp tác lần này, cũng rất lo lắng về hai kẻ thù nhìn nhau không hòa hợp kia, sợ đi bọn họ lựa chọn cách kết giao cùng trở về Tây Kinh, cũng muốn cho Hạ Thụy Hi và Âu Thanh Cẩn có thể có thêm chút thời gian ở chung, hòa hoãn hiểu rõ lẫn nhau hơn, không nên đem mọi chuyện trở thành tình trạng không thể cứu vãn.

Nhưng hai nhân vật chính rõ ràng không có tính tự giác, Âu Thanh Cẩn bưng một ly trà ngồi bên cửa sổ, không nói một lời. Hạ Thụy Hi thì đi cùng nha hoàn, đi lung tung hoạt động chân tay một chút, hai người căn bản không liếc mắt nhìn nhau lấy một cái. Mấy đóa hoa nhỏ tô vẽ kia, cùng lắm chỉ là một loạt nhạc đệm rải ra thôi. Người tặng hoa vô tâm, người nhận hoa cũng vô ý, chẳng qua chỉ phối hợp mà thôi.

A Khác bưng một cái ghế băng rúc vào trong góc, đưa mắt truy tìm bóng hình gầy yếu của Hạ Thụy Bội.

Có ngàn vạn lý do dễ chán ghét một người, nhưng động tâm với một người lại không cần lý do, chỉ cần một nụ cười, chỉ cần một câu nói, hoặc là bất chợt thấy thương cảm, tóm lại có thể làm cho tim bạn đập nhanh hơn, vậy là đủ.

Sáng tinh mơ ngày độ dâng hương ở Vạn Phật Tự, Hạ Thụy Bội đối chọi gay gắt cùng hắn, khiến cho hắn vô cùng tức giận, nhưng lúc nàng cười hi hi thò đầu đến trước mặt hắn muốn xem quẻ thẻ của hắn thì mùi hương thoang thoảng ngang ngược trên người nàng tràn ngập xoang mũi hắn, khiến cho hắn khó thở, bên ngoài hắn vẫn tỏ ra mặt bình tĩnh, rất tức giận, nhưng thực tế lần đầu tiên từ khi sinh ra trái tim đập không thể khống chế được. Không vì điều gì khác, chỉ là Hạ Thụy Bội là người con gái trẻ tuổi đầu tiên, có thể không quan tâm hắn từ đầu tới, không so đo thân phận của hắn, cùng hắn vui đùa tức giận mắng chửi.

Bắt đầu từ khi Hạ Thụy Bội đầu đầu mờ mờ, người đầy đất bụi, chật vật túm lấy chân hắn, cầu xin hắn đi cứu người, sự tự tôn và kiêu ngạo của đàn ông ở hắn bất chợt bành trướng từ trước đến nay chưa từng có. Sáng sớm hôm đó, sau khi Âu Thanh Cẩn và Mộc Phi rời đi, hắn phụ trách an toàn của Hạ Thụy Bội, Hạ Thụy Bội cực kì bối rối và sợ hãi đem hắn trở thành đối tượng có thể tâm sự, nàng dường như tức giận nói cho hắn biết, nàng không được cha mẹ coi trọng cùng tương lai xám xịt.

Có lẽ là đồng bệnh tương liên, có lẽ là tò mò, sau khi biết rằng Hạ Thụy Bội không may mắn, hắn lại càng lúc càng chú ý đến cô gái nhìn qua kiêu ngạo đối lập với hắn, nhưng trên thực tế rất ngây thơ này. Hắn là sự si nhục của Âu gia, bọn họ đối đãi với hắn như vậy là chuyện đương nhiên, còn nàng rõ ràng không như vậy, vì sao cũng bất hạnh như thế?

Hắn cùng lắm cũng chỉ không gặp Hạ Thụy Bội một hai tháng mà thôi, chưa từng nghĩ, nàng đã gầy yếu nhợt nhạt đến mức này, về mặt bùng nổ sửa hoàn toàn biến mất, thấp thoáng trở thành bóng dáng một mỹ nhân, ánh mắt của nàng âm lạnh, có lẽ những người khác nhìn thấy trong lòng sẽ không thoải mái, hắn cũng hiểu được, người có đôi mắt như vậy, e rằng trong lòng còn lạnh hơn.

A Khác rất ghét Hạ Thụy Hi, điểm này hoàn toàn đáng tin, hiện giờ Hạ Thụy Hi sắp gả cho Âu Thanh Cẩn, lại thêm nguyên nhân Hạ Thụy Bội, hắn càng hận Hạ Thụy Hi. Loại nữ nhân như Hạ Thụy Hi làm sao có thể xứng đôi với Tứ ca của hắn? Rõ ràng Hạ Thụy Bội cứu tính mạng của Hạ Thụy Hi, chẳng những nàng ta không cảm kích, còn dường như né tránh cách xa Hạ Thụy Bội, càng chẳng hề đi an ủi Hạ Thụy Bội, có loại tỷ tỷ nào như vậy?

Còn cả cái ông Hạ lão gia mập mạp, lúc nào cũng cười híp mắt kia nữa, cũng rất đáng giận, hắn chưa từng thấy người cha nào bất công như thế, vì sao trơ mắt nhìn con gái của mình nhảy vào hố lửa, hắn lại thờ ơ như thế? Chẳng lẽ bọn họ không quan tâm chuyện bí mật Hạ Thụy Bội sẽ gặp phải sao? A Khác không thể hiểu nổi.

Buổi sáng hán nhìn thấy Âu Thanh Cẩn hái mấy đóa hoa dại mang theo sương mai đưa vào trong xe cho Hạ Thụy Bội thì chẳng biết vì sao hán cũng làm theo, thậm chí hái nhiều hơn. Ném vào trong xe Hạ Thụy Bội, hán vui sướng nghe thấy cuối cùng nàng cũng ngừng khóc. Hán biết tất cả những chuyện hán làm đều không có tác dụng gì, nhưng hán vẫn muốn làm.

Hán cẩn thận che dấu cảm xúc của chính mình, lại không thể không chế cảm giác muốn thấy Hạ Thụy Bội, hán âu sầu nghĩ, chỉ cần nàng chịu liếc nhìn hán một cái, là đủ rồi.

Sau khi nghỉ ngơi xong, mọi người vội vàng thu dọn đồ đạc rời đi, lúc không ai chú ý, Hạ Thụy Bội rút cục cũng quay đầu lại nhìn hán, lạnh lùng, mang theo ý khiêu khích.

Hạ Thụy Bội lấy ra bó hoa dại đã héo rũ trong tay áo, quơ quơ về phía A Khác, khinh thường ném xuống đất, dùng chân giẫm lên, nghiền nát bét: “Ta không cần lòng thương hại của ngươi.” Nàng cao ngạo ngẩng đầu, lên xe ngựa không quay đầu lại.

Trong tâm A Khác đau đớn vô cùng, lại lập tức thoải mái, không ai có thể hiểu rõ tâm trạng và cảm xúc của Hạ Thụy Bội lúc này hơn hán. Có lẽ hán cho rằng, nói theo một cách nào đó, bọn họ là cùng một loại người, cùng bị coi thường, cùng không cam lòng, cùng có một thương lại âm ỉ không có tiền đồ, hơn nữa mọi người chung quanh dường như cũng coi đó là chuyện đương nhiên.

Thiếu niên mới biết yêu ngày qua ngày chỉ biết chăm chú ngắm nhìn như thế.

Ngày thứ mười nghỉ đêm trong khách sạn nhỏ, A Khác ngồi ở trong sân, ngẩng nhìn trăng sao lấp lánh trên bầu trời, hồi tưởng đến từng động tác của Hạ Thụy Bội, trong lòng vừa chua xót vừa ngọt ngào. Nha hoàn Hương Nhi của Hạ Thụy Bội đi qua, ném cho hán một tờ giấy.

Trái tim A Khác nhảy vọt lên đến cổ họng, tay nhặt tờ giấy run bắn lên, hán không có lập tức mở giấy ra đọc, lại ngồi trong sân rất lâu, đến khi tờ giấy trong tay bị mồ hôi làm ướt. Ướt, hán mới đứng dậy quay về phòng châm đèn đọc cho rồi.

Vào canh ba, A Khác lên đứng dậy, rón ra rón rén đứng dậy đem bã chè đổ vào thềm cửa, im lặng không một tiếng động mở cửa ra, thăm dò nhìn quanh, xác định bên ngoài không có người mới đóng cửa lại rồi đi.

“Ta tới rồi”. A Khác miệng đắng lưỡi khô nhìn bóng hình gầy yếu cách đó không xa, trong lòng bàn tay túa mồ hôi lạnh, không biết nàng hén hán ra đây làm gì?

Hạ Thụy Bội quay đầu lại, chiếc cằm nhọn cùng vẻ mặt bi thương nhất thời hấp dẫn toàn bộ ánh mắt của A Khác, ánh mắt của nàng quá đen, khiến cho hán không thấy rõ tâm tình của nàng: “A Khác, có phải ngươi thương hại ta không? Thương hại ta không ai thương, thương hại ta lập tức sẽ phải làm quả phụ có phải không?”

“Không.” A Khác trả lời vô thức, lập tức lắc lắc đầu: “Không phải, ta chỉ không muốn ngươi đau khổ.”

“Ngươi là gì của ta? Ta đau khổ hay không liên quan gì tới ngươi? Cha ta nương ta cũng không quan tâm đến ta, ai cần ngươi lo cho ta?” Ánh mắt Hạ Thụy Bội lại giống như hai ngọn lửa đen, ngọn lửa tuyệt vọng và hi vọng cùng mâu thuẫn đan xen, càng cháy bùng lên.

A Khác chậm chạp không nói lên lời, một lúc lâu sau mới nói: “Ta không là gì của ngươi cả.”

Hạ Thụy Bội cười lạnh” “Vậy ngươi tới đây làm gì?”

“Không phải ngươi bảo ta tới đây sao?” A Khác luống cuống gãi đầu.

“Ta bảo ngươi tới ngươi sẽ tới? Ngươi ngốc quá vậy? Vì sao ngươi phải nghe lời của ta?” Giọng nói của Hạ Thụy Bội mang theo một điệu khàn khàn mê người, khiến cho toàn thân A Khác đều run lên.

Hán xúc động nói: “Đương nhiên, ngươi bảo ta tới, ta sẽ tới, cho dù bên ngoài đao găm biển lửa, ta cũng tới.”

“Vì sao ngươi phải nghe lời của ta?” Hạ Thụy Bội kiên trì muốn chứng minh phán đoán trong nội tâm của nàng.

A Khác suy nghĩ rất lâu, mới nói: “Ta không biết. Ta nói rồi, ta chỉ muốn ngươi vui vẻ.”

Hạ Thụy Bội cúi thấp đầu, không nói gì rất lâu, cuối cùng dứt khoát kiên quyết túm tay áo của hán: “Ngươi dẫn ta đi đi, A Khác?”

Bạn đang đọc truyện *Gái Ế Không Hiền* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Nước Chảy (5)

Giọt nước mắt long lanh của Hạ Thụy Bội dưới ánh sao khiến cho người ta mê muội: “Ta không muốn sống những ngày như thế này nữa, ta chịu đựng đủ rồi. Nhất định người cũng không muốn sống những ngày như thế này, hàng ngày bị người khác nhạo báng, xem thường. Chúng ta đi thôi, đi đến một nơi bọn họ mãi mãi không bao giờ tìm thấy được, để cho bọn họ hối hận cả đời.”

A Khác choáng váng, chỉ thấy miệng Hạ Thụy Bội khẽ đóng khẽ mở, chỉ nghe thấy nàng nói: “Để cho bọn họ hối hận cả đời.” Đột nhiên hấn tỉnh táo lại, Hạ Thụy Bội muốn hấn đem nàng lên bỏ trốn, kết cục của việc lên bỏ trốn là gì? A Khác hiểu rất rõ, lòng nhiệt huyết trong lòng nhất thời biến mất tăm, trong lòng sợ hãi: “Bội Bội, nếu bọn họ không thích chúng ta, liền ước gì chúng ta biến mất mãi mãi thì hơn, tại sao lại hối hận? Người không giống ta, cha mẹ người cuối cùng vẫn thương người, bọn họ sẽ không mặc kệ người, người trở về đi?”

Hạ Thụy Bội chậm biếm nhìn hấn: “Có phải người không dám hay không? Người sợ? Sợ ta sẽ làm liên lụy tới người?” Nàng lấy từ trong lòng ra một chiếc túi, mở ra cho hấn xem, vàng bạc trang sức sáng lấp lóe: “Có nhìn thấy không, những thứ này đủ cho chúng ta sống cả đời. Người chỉ cần đi kiếm một con ngựa dẫn ta đi, chúng ta có thể trải qua cuộc sống trong mơ.”

Thấy Hạ Thụy Bội có nhiều trang sức quý giá như vậy, tâm A Khác có chút động, trong mười bảy năm sống trên đời của hấn, mấy thứ này hấn nhìn thấy không ít, nhưng chưa từng được động vào. Lời nói của Hạ Thụy Bội cũng có lý, chỉ cần bỏ trốn được, số tiền này đủ cho bọn họ sống ung dung cả đời, hấn muốn đến phía tây, muốn đi tìm người đó, tất cả không phải chỉ là giấc mộng.

Nhưng nếu bị bắt, hấn nhất định sẽ bị ông ngoại đánh chết, Hạ Thụy Bội cũng sẽ không có kết cục tốt, nghĩ đến điều này, A Khác lại do dự, hấn căng thẳng liêm liêm môi: “Nhưng, nếu bị bọn họ bắt được...”

Giờ phút này A Khác đã động tâm, đang đứng trong thời khắc mấu chốt đấu tranh tâm lý, nếu Hạ Thụy Bội hiểu về đàn ông, nên không ngừng dụ dỗ mê hoặc hấn, miêu tả cho hấn nghe một tương lai tốt đẹp, tràn ngập ánh sáng. Đáng tiếc Hạ Thụy Bội không hiểu, cũng không có kinh nghiệm, đợi mãi không thấy câu trả lời dứt khoát của hấn, trong lòng nàng tràn đầy cảm giác bị sỉ nhục và phẫn nộ khi bị từ chối, một tia hi vọng cuối cùng nát vụn trở nên tuyệt vọng và bi thương.

“Hóa ra người đều gạt ta!” Hạ Thụy Bội tức giận: “Ta biết người cũng giống như bọn họ, đều chỉ biết nói mồm, lừa gạt ta mà thôi! Cút đi! Đồ hèn!”

Nàng vừa đi vừa lầm bầm: “Hóa ra tất cả mọi người trên đời này chẳng ai đáng tin cả.” Nếu nàng biết cười ngựa giống như Hạ Thụy Hi, nàng còn phải đi cầu xin người khác sao?

A Khác chật vật đứng nguyên tại chỗ, nhìn Hạ Thụy Bội chạy càng lúc càng xa, cảm thấy trống rỗng và uể oải trước nay chưa từng có. Hấn thật ra là một kẻ nhát gan, ngày nào cũng muốn đi đến phía tây, rồi xa chôn quỹ quái này, rồi bỏ những khuôn mặt đáng ghét này, lại luôn sợ hãi, sợ mình sẽ chết ở trên đường, sợ mình không có tiền, sợ sau khi mình rời đi sẽ không thể trở về được, cho nên mới tiếp tục kéo dài.

“A Khác.” Giọng nói của Âu Thanh Cẩn trầm thấp vang lên.

A Khác hoảng hồn quay đầu lại, chỉ thấy Âu Thanh Cẩn đứng cách đó không xa như một bóng ma, lặng im nhìn hấn.

Trong mắt Âu Thanh Cẩn không có trách cứ, chỉ có thương hại, A Khác không chịu được, đột nhiên bỏ nhào vào trong lòng ngực của hấn, đau đớn khóc thành tiếng: “Tứ ca, có phải ta rất vô dụng không? Tất cả mọi người đều xem thường ta phải không?”

Âu Thanh Cẩn dùng sức đẩy cái ôm của hấn ra, đỡ bờ vai của hấn, để cho hấn đứng vững, thương xót nói: “A Khác, những điều ta từng nói với đệ có phải một câu đệ cũng chưa hề nghe lọt đúng không? Ta từng nói với đệ, một người đầu tiên cần coi trọng bản thân mình, người khác mới coi trọng đệ, có ích hay vô ích, cũng không phải qua lời nói của một hay hai người. Đệ mới mười bảy tuổi, đường đời vẫn còn rất dài, vì sao lại nói những lời không có tương lai như vậy? Là nam tử hấn mau lau khô nước mắt đi!”

A Khác dùng sức nuốt tiếng nức nở này xuống, thô lỗ dùng tay áo ra sức lau nước mắt: “Huynh đến đây từ lúc nào?”

“Đệ vừa ra khỏi cửa ta đã đi theo.”

“Tại sao vậy? Huynh phát hiện ra từ khi nào?” Rõ ràng hấn vẫn luôn che giấu rất khá.

Âu Thanh Cẩn thờ dài một hơi, ôm chặt lấy bờ vai của hấn: “A Khác ngốc nghếch, tất cả mọi người đều nhận ra, chỉ có chính đệ mới nghĩ rằng người khác không biết gì.”

“Tất cả mọi người đều nhận ra?” A Khác cảm thấy tin tức này như sấm động trời quang. Vậy nếu như tối nay hấn thật sự bỏ trốn cùng Hạ Thụy Bội, sẽ ra sao?

“Nhưng bọn họ không biết chuyện đêm nay.” Âu Thanh Cẩn kéo A Khác trở về: “Sợ sao? Ta sẽ không để cho chuyện này xảy ra.” Nếu A Khác thật sự muốn dẫn Hạ Thụy Bội chạy trốn, tất nhiên hấn sẽ ngăn cản. A Khác ngang bướng, lại đơn giản, đâu dễ dàng có tâm tư bất chính kia, là đối thủ của nữ tử nam hiểm? chỉ sợ còn ra sức giúp Hạ Thụy Bội kiếm tiền.

“Tứ ca, ta đối với nàng...” A Khác cố gắng giải thích cho Âu Thanh Cẩn biết hấn chỉ đồng cảm với Hạ Thụy Bội, thực sự chỉ là đồng cảm, nói đúng hơn, hấn đồng cảm với chính bản thân mình.

“A Khác, cuộc sống không bao giờ mãi thuận buồm xuôi gió được, mỗi người đều có những điều không may mắn bản thân nhất định phải tự đối mặt,

nhưng tại sao có một số người có thể sống tốt, có một số người lại có thể càng lúc càng bị thảm hơn? Bởi vì bọn họ có người cố gắng, có người lại chỉ biết khóc, chỉ biết oán hận, chỉ biết trách cứ. Đệ phải nhớ kỹ, không nên oán hận, không nên trách cứ, chỉ có dựa vào sức mình không ngừng cố gắng, mới có thể tốt lên được.”

“Tứ ca, huynh vì như vậy, cho nên mới đồng ý lấy nữ nhân kia sao?” A Khác đồng cảm nhìn Âu Thanh Cẩn: “Nàng ta chính là điều không may mắn huynh nhất định phải đối mặt? Huynh tặng hoa cho nàng, là muốn cố gắng sống tốt qua ngày?”

Âu Thanh Cẩn cười khổ một cái: “Coi như vậy đi. Điều này đối với ta mà nói là bất hạnh, đối với nàng mà nói cũng là bất hạnh. Sau này không nên gọi nữ nhân này, nữ nhân nọ, nàng ta, nàng kia, đó sẽ là Tứ tấu của đệ.” Vốn ý của Âu Thanh Cẩn muốn giảng giải cho A Khác, bảo hắn không nên giống Hạ Thụy Bội đối mặt với khốn cảnh chỉ biết oán hận cùng ghen tị, giận chó đánh mèo trút giận lên người khác, rồi khỏi chính đạo càng lúc càng xa. Ai ngờ cái tên A Khác này bao giờ cũng đánh mất trọng tâm, luôn lẫn lộn đầu đuôi.

Hạ lão gia trưởng bụng tinh dậy, đứng lên đi ra ngoài. Lại nghe thấy hai hộ viện trong xe ngựa thấp giọng nói chuyện với nhau: “Người vừa rồi người có nhìn rõ hay không? Hình như là Tam tiểu thư?”

“Người hoa mắt à? Đêm hôm khuya khoắt, các tiểu thư đi đường cả ngày, lúc này còn không nghỉ ngơi, đứng bên ngoài làm gì? Hơn nữa, bây giờ đêm đã về khuya, không quen cảnh vật ở đây, tiểu thư nàng có lá gan lớn như vậy không?”

“Cũng phải! Không đúng, rõ ràng vừa rồi chính là Tam tiểu thư. Ta tuyệt đối không nhìn lầm, nàng muốn đi đâu vậy?”

Hạ lão gia hoảng hồn, vội đi về phòng Hạ Thụy Bội.

Trong phòng Hạ Thụy Bội tắt đèn tối om, nhưng có thể nghe thấy hai nha hoàn Lan Nhi Hương Nhi của nàng bàn luận xôn xao.

“Hương Nhi, hôm nay người giúp tiểu thư ném cho A Khác thiếu gia tờ giấy gì vậy?”

“Ta không biết chữ. Nhưng ta cũng đoán được đôi điều, nhất định tiểu thư đã thích hắn, hẹn hắn đêm nay tới gặp mặt.”

“Tại sao người biết.”

“Nếu không, tại sao lúc này tiểu thư lại lên đi ra ngoài? Còn bắt chúng ta trông cửa, không cho phép đi theo? Ai hỏi phải nói nàng đang ngủ?”

Hạ lão gia nghe đến đó, bất chấp tất cả, chạy rầm rập xuống lầu, chạy về phía viện của A Khác.

Hai nha hoàn phía sau vẫn tiếp tục bàn luận.

“Hương Nhi, ta sợ lão gia biết được.”

“Ta cũng sợ, nhưng quan huyện cũng không bằng lý trưởng, nếu chúng ta đắc tội Tam tiểu thư, cũng sẽ không được yên thân. Hay là, chúng ta đi tố giác nàng có được không? Nàng là thiên kim tiểu thư, là chủ tử, những chuyện bất thường này, nói ta chính là chuyện mất thể diện mất mạng. Chúng ta đi nói cho lão gia biết, lão gia chắc chắn sẽ không tin, không chừng còn nói hai người chúng ta vu cáo hãm hại.”

Cho dù ông có tố về tin, Tam tiểu thư cũng bị trừng phạt, người nghĩ xem hai người ta và người có sống yên ổn được không? Người còn nhớ Mai Nhi năm kia bán vào Trương phủ không? Nàng ta không phải bỏ mạng vì chuyện này hay sao? Sống được ngày nào hay ngày đó đi?”

“... Nhưng chuyện này, khiến cho ta rất sợ, tiểu thư đi lâu như vậy vẫn chưa trở lại, nàng có thể bỏ trốn hay không?”

“Không thể nào? Nàng tay không đi ra ngoài.”

“Người hoa mắt à? Trang sức của nàng là đáng giá nhất, có thể nhét đầy một túi không? Cứ tập trung nhét vào trong lòng, trời tối như vậy, chúng ta làm sao thấy được? Hay là đi xem trang sức có ở đó không?”

Ánh nến tông phòng sáng lên, vang lên tiếng lật đồ đạc tới lui, Lan Nhi khóc lóc: “Trời ơi, hộp trang sức quả nhiên trống rỗng. Má ơi! Làm sao bây giờ? Hay là đi nói cho lão gia đi? Chúng ta nhất định sẽ bị đánh chết.”

“Đội thêm một lát đi? Nếu đội tới canh bốn nàng chưa về, hai chúng ta cũng trốn thôi? Hai bên đều là đường chết, không bằng mạo hiểm chạy trốn một phen, cũng còn may ra có thể sống sót. Đừng khóc, ta đi thu dọn đồ đạc, người đi trông cửa đi.”

“Nhưng ta sợ lắm, Hương Nhi, chúng ta chạy trốn như vậy cũng đâu chạy được xa?”

“Bảo người đi người cứ đi, người nói nhiều lời vô nghĩa vậy làm gì? Có đi hay không tùy người, nhưng ta sẽ không ngồi chờ chết!”

“Người đừng nóng giận, ta đi, ta đi là được phải không?” Lan Nhi nức nở đi ra, ngồi ở cửa cầu thang, vừa nhìn xung quanh, vừa không nén được sợ hãi rơi lệ.

Lại nói Hạ lão gia rất vất vả né tránh mới tìm được chỗ A Khác và Hạ Thụy Bội gặp nhau, đúng lúc thấy một màn Hạ Thụy Bội từ trong lòng ngực lấy trang sức ra cho A Khác xem, muốn hãm mạng nàng đi. Hạ lão gia như bị sét đánh ngang tai, cố gắng bịt miệng, tro mắt nhìn A Khác từ chôi Hạ Thụy Bội, Hạ Thụy Bội tức giận bỏ đi, Âu Thanh Cẩn đột nhiên xuất hiện đưa A Khác đi.

Trong đầu Hạ lão gia rối như tơ vò, vô ý thức theo sát sau lưng Hạ Thụy Bội, trong lòng thầm nghĩ, thể diện của Hạ gia đã mất hết trong tay Hạ Thụy Bội, xem ra ngay cả Âu Thanh Cẩn cũng biết, chắc chắn sẽ không muốn cưới Hạ Thụy Hi, ông phải làm gì bây giờ?

Hạ Thụy Bội đi đến bên cạnh chuồng ngựa, nhìn hồi lâu, cố gắng đưa tay sờ một chút ngựa con. Con ngựa không quen nàg, buồn bực phát ra tiếng phì trong mũi, gõ gõ chân, Hạ Thụy Bội hoảng sợ, vội rút tay về, bất đắc dĩ thở dài, xoay người lại. Nàg cưỡi đầu đi lên lầu, Lương Nhi nghe thấy tiếng vọng từ cầu thang, vừa ngẩng đầu lên nhìn thấy nàg, suýt nữa khóc thành tiếng: “Tiểu thư, ngài đã trở lại? Bọn nô tì còn tưởng rằng ngài...”

Hạ Thụy Bội tức giận nói: “Ngươi không có mắt à?” Đã thấy Lương Nhi liều mạng đưa mắt ra hiệu cho nàg, trong lòng Hạ Thụy Bội giật thót, giương mắt nhìn lên, chỉ thấy phía sau nàg có một bóng dáng cao lớn, không phải Hạ lão gia thì còn ai nữa? Tim Hạ Thụy Bội không khỏi đập rộn lên, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, dưới chân mềm nhũn, liền quay ngược lại.

“Ôi! Tiểu thư!” Hương Nhi la hoảng lên, Hạ lão gia bước nhanh tới, thấp giọng quát: “Câm miệng!” Lúc này ông sợ nhất chính là bị người khác biết chuyện này.

“Cha... sao người đi đâu lại không lên tiếng vậy?: Hạ Thụy Bội hoảng sợ nhìn khuôn mặt vằn vẹo tức giận của Hạ lão gia, toàn thân tê liệt, không đứng dậy nổi.

Bạn đang đọc truyện *Gái Ế Không Hiền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 70: Nước Chảy (6)

Hạ lão gia túm lấy cánh tay Hạ Thụy Bội, kéo nàg vào trong phòng. Tay ông giống như kim sắt kẹp chặt lấy khiến Hạ Thụy Bội nước mắt lưng tròng, nhưng lại không dám lên tiếng.

Vào phòng, Hạ lão gia ném nàg xuống đất, thở hồng hộc, vẫn cố gắng thấp giọng nói: “Muốn ta lấy ra giúp ngươi, hay ngươi tự mình lấy ra?”

“Cái gì? Lấy cái gì ra?” Hạ Thụy Bội già bộ không biết.

“Bốp!” Hạ lão gia tức giận giáng cho nàg một bạt tai. “Ta cho ngươi nhiều đồ trang sức để ngươi mang đi làm bại hoại thuần phong mỹ tục, bỏ trốn với kẻ khác? Thể diện của ta đều bị ngươi làm mất sạch! Ngươi không muốn chộc ta tức chết ngươi không cam tâm hả?”

Má trái Hạ Thụy Bội bỗng rất đau đớn, nàg quỳ trên mặt đất quật cường nói: “Cha đánh đi! Đánh chết con luôn đi! Con chết rồi sẽ sớm được siêu sinh!”

Hạ lão gia vỗ ngực thở dài một hơi, nhìn hai nha hoàn đứng bên cạnh run rẩy thấp giọng nói: “Các ngươi tìm thứ gì đó ở trong lòng nó đưa ra cho ta!” Ông rất muốn lớn tiếng quát mắng, nhưng lại sợ những người khác trong khách sạn nghe thấy, biết được việc xấu trong nhà.

Lan Nhi có chút sợ hãi tiến lên: “Tiểu thư, ngài...”

Hạ Thụy Bội quay mặt đi không nói lời nào. Hai nha hoàn luống cuống nhìn Hạ lão gia, quả thực không biết nên làm thế nào mới tốt.

Hạ lão gia trừng mắt lườm hai nha hoàn, dường như muốn đem hai người ăn tươi nuốt sống, Hương Nhi rung mình một cái, đưa mắt nhìn Lan Nhi, tiến lên phía trước nói: “Tiểu thư, nô tì đắc tội: Nàg dè Hạ Thụy Bội ra, để Lan Nhi lục soát trong lòng Hạ Thụy Bội.

Hạ lão gia nhìn chiếc túi đựng trang sức vàng bạc kia, ngực đau nhói từng cơn, trước mắt biến thành màu đen, không nói nên lời. Những trang sức tinh xảo đẹp đẽ này giá trị xa xỉ, tỷ lệ, tạo hình, kéo léo, được khảm ngọc ngà không điểm nào chê vào đâu được, đều do ông và Hạ phu nhân dốc hết sức thu thập nguyên liệu khắp nơi mà tạo thành, làm như vậy muốn để cho con gái xinh đẹp hơn người, khiến cho con gái vui vẻ hạnh phúc, khi gả tới nhà chồng cũng có chút thể diện. Ông đâu có ngờ rằng, có một ngày Hạ Thụy Bội sẽ cầm những món trang sức này, không để ý đến thể diện và tồn vong của cả nhà muốn bỏ trốn?

Nghĩ đến chính mình vì cái nhà này nhiều lần trải qua gió sương, tổn hết tâm sức, một năm không mười thì cũng chín tháng không ở trong nhà, làm như vậy muốn để con gái có thêm của hồi môn, tương lai có thể sống cuộc sống hạnh phúc, ông cũng được an hưởng tuổi già. Ai ngờ lại nuôi ra được một đứa con gái ngang bướng, ích kỷ, không biết điều như vậy, thật sự là gia môn bất hạnh, Hạ lão gia đau khổ vô cùng, quả thực muốn bật khóc thật lớn, nhưng rốt cuộc ông vẫn nhịn được: “Ngươi cũng biết bỏ trốn sẽ có kết cục gì? Ngươi và cả nhà chúng ta đều mất hết thanh danh, bị người đời phi nhổ, ngươi có biết hay không? Cho dù ngươi không thương chúng ta, ngươi cũng không thể hủy đi cả đời mình! Bỏ trốn rồi, cả đời ngươi đều sẽ bị người khác xem thường, bị người khác nhạo báng, tương lai con của ngươi cũng sẽ hận ngươi, ngươi có hiểu hay không?”

Hạ Thụy Bội khóc ròng nói: “Đương nhiên con biết! Cha tưởng rằng con muốn vậy sao? Nhưng đây đều là do cha bức ép con! Các người không để ý đến sống chết của ta, ta không thể tính toán cho bản thân mình một chút được sao?” Tuy rằng nàg khóc rất thương tâm, cũng liều mạng giảm thấp tiếng

nói xuống, rốt cuộc nàng vẫn sợ những người khác biết nàng không tuân thủ nữ tắc.

Hạ lão gia vừa sợ vừa giận: “Tại sao chúng ta không để ý đến sống chết của người?” Vì nàng, ông tổn không ít tâm tư, lúc quay về đau khổ biết bao, kết quả nàng lại nói ông mặc kệ sống chết của nàng.

Hạ Thụy Bội khóc không biết trời đất gì, giọng nói cũng không nên lời: “Rõ ràng đều do nàng ta gây họa, người xui xẻo lại luôn là con. Nàng ta là sao chổi, khiến cho cả nhà đều xui xẻo theo nàng, làm hại con không gả đi được, phải thủ tiết, các người chỉ muốn giúp nàng thấp nén hương đầu tiên, không ai quan tâm đến con. Chính nàng ta trêu hoa ghẹo nguyệt, lại làm con bị liên lụy bị giày vò, nhưng hiện giờ vận khí của nàng ta đã chuyển, gặp vận may, còn con thì sao? Con lại ngày đêm lo lắng hoảng hốt, phải thủ tiết! Các người có ai thật lòng quan tâm đến con? Thật lòng tính toán cho con chưa? Con không phải do các người sinh ra sao? Các người rất bất công, chỉ lo cho thanh danh và thể diện cùng cuộc sống dễ chịu của mấy người bọn họ, cần bản mặc kệ sống chết của con, còn muốn con nhẫn nhục chịu đựng? Các người nằm mơ đi!”

Hạ lão gia tức giận đến mức huyết thái dương giật giật, ngực dường như bị một tảng đá nặng ngàn cân đè lên, chỉ vào Hạ Thụy Bội, không thở nổi, mắt đảo một vòng, tê liệt ngã vật xuống ghế.

Lan Nhi “A” một tiếng: “Tiểu thư, lão gia không xong rồi, ngài mau qua xem ông bị làm sao vậy?”

Hạ Thụy Bội thấy bộ dáng nửa chết nửa sống của Hạ lão gia, cũng sợ choáng váng, sau khi hét lên một tiếng, ngẩn ra đứng tại chỗ không dám cử động.

Vẫn là Hương Nhi thông minh, bước một bước dài lao ra ngoài tìm Hạ Thụy Hi.

Hạ Thụy Hi bỗng nghe thấy tiếng Hương Nhi kêu la, nói Hạ lão gia không ổn, bất chần tất cả, xò hài chỉ mặc quần áo trong, tóc tai bù xù liền xông ra ngoài. Thuần Nhi vội lấy áo choàng chạy đuổi theo.

Đợi khi Hạ Thụy Hi chạy tới, Hạ lão gia đã được Âu Thanh Cẩn nghe tiếng đi tới đặt nằm ngang ở trên giường, hần đang giúp ông uống nửa chén nước ấm, hô hấp dần dần bình thường. Hạ Kim đứng bên lau nước mắt, nửa đêm Hạ lão gia tỉnh dậy, hần có nghe thấy. Tuy rằng Hạ lão gia thương đám hạ nhân, không gọi hần hầu hạ, nhưng cuối cùng hần vẫn không yên lòng, cũng đứng lên đi theo. Lại vừa vặn thấy hết thảy mọi chuyện. Trông thấy chuyện riêng của nhà chủ nhân, hần không dám lên tiếng, đến khi nghe thấy Lan Nhi kêu lên, hần mới bất chấp tất cả chạy vọt vào.

Thuần Nhi cầm áo choàng đuổi theo, oán trách phủ thêm cho Hạ Thụy Hi, lúc này Hạ Thụy Hi mới phát hiện ra mình không mặc áo khoác, không khỏi đỏ mặt xấu hổ. Âu Thanh Cẩn dường như chẳng hề phát hiện ra, nhìn nàng gật đầu: “Đừng vội, không có chuyện gì lớn, nghỉ ngơi một chút là được. Ta đi về trước, có chuyện gì cho người đến kêu ta.”

Hạ Thụy Hi thành thật lên tiếng: “Được.” Ra hiệu cho Hạ Kim tiễn Âu Thanh Cẩn ra ngoài, nàng vội vàng qua xem Hạ lão gia: “Phụ thân, ngài làm sao vậy?”

Chỉ thấy sắc mặt Hạ lão gia trắng xanh, nhắm mắt không nói lời nào, Hạ Thụy Bội trốn ở góc phòng, đem một chiếc khăn tay trắng bịt miệng thấp giọng nghẹn ngào. Hương Nhi và Lan Nhi giống như hai con thỏ hoảng sợ, ánh mắt rối loạn, không biết làm sao.

Trong lòng Hạ Thụy Hi hiểu rõ, e rằng Hạ Thụy Bội lại làm chuyện gì khiến Hạ lão gia đau lòng, có lòng muốn hỏi, lại sợ Hạ lão gia nghe thêm lần nữa càng đưa lòng hơn, liền đưa mắt ra hiệu cho Thuần Nhi.

Thuần Nhi dẫn hai nha hoàn ra gian bên ngoài ép hỏi nguyên nhân, Hạ Thụy Hi thì kéo tay Hạ lão gia thấp giọng nói: “Phụ thân, nếu tông lòng ngài không thoải mái, cứ nói cho con gái, không nên giấu tất cả ở trong lòng. Nếu uất ức thành bệnh, làm sao tốt được? Hiện giờ ở nhà chỉ có nương và đệ đệ, đệ đệ còn nhỏ như vậy, không biết gần đây bọn họ có khỏe không? Đệ đệ đọc sách tới đâu rồi? Còn nữa, tỷ tỷ sinh cho ngài một đứa cháu ngoại, không phải ngài muốn sớm trở về gặp cháu sao? Nếu như chúng con không nghe lời, khiến ngài tức giận, ngài cứ nói ra, chúng con sẽ cố gắng sửa chữa, phải không? Bội Bội?”

“Hả?” Lúc này Hạ Thụy Bội mới kịp phản ứng, đi đến trước giường Hạ lão gia quỳ xuống, nước mắt như mưa: “Phụ thân, đều do con gái bất hiếu, con gái không phải cố ý muốn làm ngài tức giận, ngài tha thứ cho con gái đi?”

Mí mắt Hạ lão gia giật giật, quay mặt đi, thấp giọng nói một câu: “Đi ra ngoài!” Thấy Hạ Thụy Bội không động dậy, đưa tay đẩy văng cái chén để ở đầu giường: “Cút ra ngay!”

Bạn đang đọc truyện *Gái Ế Không Hiền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 71: Mây Trôi (1)

Hạ Thụy Bội nắc nghẹn cắn chặt môi, nhìn Hạ lão gia, đi ra ngoài không được, không đi ra ngoài cũng không được.

Hạ Thụy Hi thở dài một tiếng, đành phải kéo Hạ Thụy Bội ra: “Bội Bội, trước tiên hãy qua phòng ta nghỉ ngơi, ta ở trong này chăm sóc phụ thân, có gì ta sẽ cho người gọi muội, được không? Uyển Nhi, chăm sóc Tam tiểu thư cho tốt, có chuyện gì, ta hỏi tội người đó!”

Uyển Nhi vội đồng ý, đỡ lấy Hạ Thụy Bội dẫn đi ra ngoài. Hạ Kim trầm mặt chỉ vào Lan Nhi và Hương Nhi nói: “Hai người các ngươi cũng đi theo hầu hạ Tam tiểu thư, nếu còn có tâm tư khác, cẩn thận ta lột da của các ngươi! Xem ngựa của ta nhanh, hay chân của các ngươi nhanh!” Lúc này Lan Nhi và Hương Nhi đã biết tâm lý muốn bỏ trốn của mình đã bị người ta phát hiện, mặt trắng bệch thừa vâng đi theo Uyển Nhi không nói tới nữa.

Thuần Nhi lặng lẽ nói rõ đầu đuôi sự tình cho Hạ Thụy Hi, Hạ Thụy Hi nhìn thấy bộ dáng thống khổ tiều tụy của Hạ lão gia, đau lòng vô cùng. Hạ Kim lại nói: “Từ thiếu gia quả là một người tốt, hai nha đầu chết tiết kia kêu lên đánh thức rất nhiều người, là hấn ra mặt nói lão gia bị bệnh cũ tái phát, xua đám người kia đi, nếu không, đâu dễ dàng yên tĩnh như thế này?”

Hạ Thụy Hi thở dài một hơi, e rằng chuyện lùm xùm của Hạ gia đều bị Âu Thanh Cẩn biết hết rồi, không biết hấn sẽ đối xử với người nhà nàng ra sao, cao ngạo như hấn, e rằng càng xem thường nhà nàng hơn mất?

Hạ lão gia thở dài một hơi, yếu ớt nói: “Hi Hi, con lại đây!”

Hạ Thụy Hi vội đi tới trước giường: “Phụ thân, ngài đã khá hơn chút nào chưa? Có muốn ăn chút gì hay uống thuốc không? Ngài chỉ cần kê đơn, con sẽ viết liền, sai người ta mang tới, con lập tức đi sắc.” Trong xe ngựa của Hạ gia có những dược liệu thường dùng, chuẩn bị khi cần đến, chủ cần Hạ lão gia nói muốn dùng vài loại thuốc như thế nào, nàng có thể lập tức đi làm ngay.

Hạ lão gia nói: “Không cần, ta không sao, con cho người đi đến phòng ta lấy hộp thuốc để dưới gối mang tới vài viên thuốc để ăn là được.”

Hạ Kim không đợi Hạ Thụy Hi phân phó liền vội vàng đi lấy thuốc.

Hạ Thụy Hi nói: “Phụ thân, xảy ra chuyện gì con đã biết, dù sao cũng không có tạo thành hậu quả nghiêm trọng, ngài không nên quá mức lo âu. Bội Bội không hiểu chuyện, không hiểu được cuộc đời nhiều hiểm ác, nói chuyện cũng không biết nặng nhẹ, ngài không nên chấp nhặt với nàng, thân thể của mình quan trọng hơn. Ngài là trụ cột của nhà ta, không thể ngã xuống được.”

Hạ lão gia khổ sở lắc đầu: “Con không biết những lời nó nói đâu, gia môn bất hạnh, gia môn bất hạnh mà!” Rõ ràng chính nàng bán đứng hăm hại Hạ Thụy Hi, lại hại chết Yến Nhi, cuối cùng ngược lại biến thành Hạ Thụy Hi liên lụy đến nàng, tất cả mọi người đều có lỗi với nàng, nàng chưa từng nghĩ xem hành động của mình có lỗi với người khác hay không. Mấy đứa trẻ này đều được dạy dỗ như nhau, vì sao tính tình lại khác biệt lớn như vậy? Chẳng lẽ cho trời sinh?

Gặp phải chuyện như vậy, Hạ Thụy Hi cũng không tìm thấy lời nào có thể an ủi Hạ lão gia, chỉ có thể tìm vài câu chuyện cười đọc trong sách kể cho Hạ lão gia nghe, lại cùng ông đoán xem con của Hạ Thụy Nam sinh ra trông như thế nào, có giống người nhà Hạ gia không? Hay là giống nhà Vũ gia nhiều hơn? Là mập hay ốm? Dần dần, tâm tình Hạ lão gia thả lỏng ra, uống thuốc Thuần Nhi mang đến, ngủ thật say.

Lúc này trời đã canh năm, Hạ Thụy Hi sợ Uyển Nhi không ứng phó được với Hạ Thụy Bội, lệnh cho Hạ Kim hầu hạ Hạ lão gia, tự mình đi khuyên giải Hạ Thụy Bội.

Trong ánh nắng ban mai, có người đang múa kiếm ở trong sân, tư thế tuyệt đẹp thành thạo, động tác giống như nước chảy mây trôi, chính là Âu Thanh Cẩn. Hấn thấy chủ tớ hai người Hạ Thụy Hi dừng lại xem hấn múa kiếm, ngưng ngừng thu kiếm, đi đến chỗ cách Hạ Thụy Hi khoảng mười bước ôm quyền: “Nhị muội muội, thể thức khá hơn chút nào không?”

Hạ Thụy Hi cúi mình phúc phúc với hấn: “Đa tạ tứ ca quan tâm, cha ta đỡ nhiều rồi. Nhờ có ngài, mới không khiến cho sự tình càng thêm rối ren, cảm ơn. Nửa đêm quá nhiều ngài, để ngài chề cười rồi.”

Âu Thanh Cẩn vội xua tay: “Đây là chuyện ta nên làm, cần gì phải khách khí như thế? Chuyện khác muội không cần phải lo lắng, ta đã xử lý tốt rồi.” Hấn nói là việc hấn nên làm, cũng chẳng khác nào trong đó có ý chấp nhận mối quan hệ của bọn họ. Lời vừa nói ra, hai người đều cảm thấy mặt có chút nóng lên.

Hạ Thụy Hi nghĩ một chút, lại nói: “Không biết có quá nhiều đến thế bá không? Đợi sau khi lão nhân gia thức dậy, ta sẽ đi nhận lỗi với lão nhân gia.” Lời này của nàng không phải không có ý thử, muốn thử xem Âu Nhị lão gia có biết chuyện lùm xùm của nhà nàng hay không, cũng muốn hiểu rõ hơn, chỉ cần Âu gia có một tia ý xem thường khinh bỉ Hạ gia, nàng lập tức liền lui lại, tuyệt đối không đi cầu khẩn lấy lòng. Phải gả cho một người chính mình không thích đã rất khó, huống chi người ta còn có thành kiến nhìn nàng? Hạ Thụy Hi tự hỏi mình không có dũng khí đó.

Âu Thanh Cẩn nói: “Nhị muội muội không cần đa lễ, gia phụ đêm tới thường mất ngủ, phải uống thuốc sau đó mới có thể ngủ yên giấc được, sau khi ngủ nếu chưa tới hừng đông tuyệt đối sẽ không tỉnh lại, bởi vậy việc đêm qua không quá nhiều đến ông.”

Hạ Thụy Hi âm thầm cảm thấy may mắn, chuyện xấu như vậy nếu bị Âu Nhị lão gia biết, nói vậy A Khác không xong, mà Hạ gia cũng bị ông ta xem thường rồi?

“Khụ! Khụ! Mới sáng sớm ra hai người các ngươi đã nói chuyện gì thế?” Âu Nhị lão gia được quản gia Âu Mặc hầu hạ, thông thả khoan thai đi tới, ánh mắt sáng ngời nhìn về phía hai người.

Hạ Thụy Hi vội kéo chặt áo choàng che dấu quần áo không chỉnh tề của mình, phúc phúc với Âu Nhị lão gia: “Thỉnh thế bá tha thứ cho con quần áo không chỉnh tề.”

Lúc này Âu Nhị lão gia mới chú ý tới dung nhan tiều tụy của Hạ Thụy Hi, một cái áo choàng quần kín từ đầu đến chân, tóc cũng chỉ búi một lọn lỏng lẻo, không hề có lễ nghi đáng phải có, không khỏi khe khẽ nhủ mảy.

Đối với tính tình của Âu Nhị lão gia Âu Thanh Cẩn làm sao còn không hiểu, biết Âu Nhị lão gia bình sinh chú trọng nhất là dáng vẻ, đặc biệt không thích gặp nữ tử mất phụ dung. Sợ ông sẽ mắng Hạ Thụy Hi, bước lên phía trước nói: “Phụ thân, đêm qua Hạ thể thức tỉnh giấc ra ngoài đi dạo đột nhiên bệnh cũ tái phát, ngã vào trước cửa phòng Tam muội muội, dọa Tam muội muội sợ. Nha hoàn của Tam muội muội không hiểu chuyện, chạy đến phòng của Nhị muội muội kêu to, Nhị muội muội lòng nóng như lửa đốt, chẳng quan tâm đến chải đầu rửa mặt, chạy thẳng tới chăm sóc thể thức, an ủi Tam muội muội, bận bịu tới tận bây giờ, cho nên...”

Âu Nhị lão gia nghe xong, sắc mặt khẽ đổi, nhìn Hạ Thụy Hi nói: “Người hiếu thuận là chuyện tốt, nhưng không khỏi cũng quá hoảng loạn rồi, nếu thật sự gặp phải chuyện lớn, bộ dạng này của người sao gặp người khác được? Sau này phải chú ý, chớ để mất phụ dung.”

Hạ Thụy Hi chậm chạp vâng lời, cảm kích liếc mắt nhìn Âu Thanh Cẩn một cái, ghi nhớ lời vừa rồi của hắn ở trong lòng, tính toán sau này trở về thống nhất lời khai với Hạ Thụy Bội, Hương Nhi, Lan Nhi, đem chuyện lùm xùm này hoàn toàn ép xuống.

Âu Nhị lão gia thấy bộ dáng thấp thòm lo âu đứng ngồi không yên của nàng, đối với vẻ dịu ngoan của nàng cũng rất vừa lòng, vuốt râu nói: “Cháu bận bịu cả đêm, mau trở về nghỉ ngơi một chút đi. Chỗ cha cháu không cần lo lắng, Thanh Cẩn sẽ thay cháu trông nom.”

Hạ Thụy Hi như được đại xá, vội cáo lui trở về phòng.

Còn Hạ Thụy Bội đêm qua sau khi đi tới phòng Hạ Thụy Hi, liền ngồi lì trên giường, mặc kệ Uyển Nhi khuyên bảo thế nào, cũng không chịu ngủ, chỉ không nói một lời, yên lặng rơi lệ.

Uyển Nhi khuyên vài lần, cũng mệt mỏi, nghĩ chỉ cần Hạ Thụy Bội không đi tìm cái chết, không chạy trốn, nàng coi như hoàn thành xong nhiệm vụ Hạ Thụy Hi giao cho nàng. Lập tức cũng không khuyên nữa, bưng một cái ghế băng ngồi ngoài cửa coi chừng, sai hai nha đầu Hương Nhi và Lan Nhi làm việc, chốc chốc lại bảo các nàng đun nước nóng rửa mặt cho Hạ Thụy Bội, chốc chốc lại bảo các nàng pha trà cho Hạ Thụy Bội.

Kỳ thật Lan Nhi và Hương Nhi cũng rất mệt mỏi, trong lòng khó chịu vì Uyển Nhi sai khiến hai người, nhưng bởi vì vừa rồi làm chuyện sai lầm, sợ chủ tử phạt nặng, không dám đắc tội thêm với đại nha hoàn bên cạnh Nhị tiểu thư, đành phải nuốt cục tức xuống, rất nghe lời, cái miệng nhỏ nhắn ngọt ngào dâng bốc Uyển Nhi, Lan Nhi đưa qua một chén trà nóng, thấp giọng nói: “Uyển Nhi tỷ, tỷ uống trà đi? Bận rộn nửa ngày, cũng khát nước rồi.”

Uyển Nhi không nhận trà, thấp giọng mắng: “Chủ tử chân chính còn đang ngồi khóc ở kia, ta không dám uống trà này. Những việc này đều do đám ranh con các người tiếp tay, làm hại cả nhà khuya khoắt không được an bình. Các người chờ coi, nếu lão gia khỏe mạnh, không nói làm gì, nếu lão gia có mệnh hệ gì, hai người các người cứ đợi đem chôn cùng đi!” Trong khoảng thời gian này nàng luôn thành thật, Hạ Thụy Hi đối với nàng cũng thân thiết hơn rất nhiều, mặt khác dưới con mắt đám hạ nhân, cùng liếc nhìn nàng ở vị thế cao hơn, thể diện của nàng tăng lên, không khỏi tự cho mình thân phận của nhất đẳng nha hoàn, mắng hai nha hoàn nàng sớm nhìn đã thấy không vừa mắt này.

Nghe nói muốn đem hai người chôn cùng, Lan Nhi cả kinh, quơ quơ tay, nước trà nóng bắn vào tay, lại không dám ném cái chén xuống, chỉ có thể đổi từ tay trái qua tay phải, tay phải qua tay trái, giờ tay bị bỏng đỏ lên thối phù phù.

Hương Nhi bình tĩnh hơn, cười lạnh nói: “Uyển Nhi tỷ, ngài cùng chúng ta số mạng giống nhau, cũng biết làm kẻ hầu người hạ khó xử thế nào? Chủ tử muốn làm gì, chúng ta có quyền gì mà ngăn cản? Nếu muốn nói thêm một câu, cũng phải xem lá gan có đủ lớn hay không. Ngài có phúc khí, bọn muội muội chỉ mong dính được chút phúc khí của ngài để cứu mạng, nếu chiếu cố giúp bọn tiểu muội, quả cảm tạ sau này nhất định không thiếu.” Nói xong lấy ra một cây trâm bạc đưa cho Uyển Nhi: “Đây là quà khi tiểu thư vui vẻ thưởng cho, ta tiếc không đeo, chưa từng dùng đến, tỷ xinh đẹp hơn ta nhiều, nên để tỷ tỷ đeo thì hơn.”

Lan Nhi cũng vừa thôi tay vừa nói: “Đúng vậy, đúng vậy, hiện giờ lão gia bị bệnh, mọi chuyện do Nhị tiểu thư làm chủ, ngài là tâm phúc bên người Nhị tiểu thư, nói giúp chúng ta vài lời đi? Chúng ta nhất định sẽ cung kính ngài như bà nội của mình, ngài kêu đi hướng đông, chúng ta tuyệt đối không dám đi hướng tây. Ở đây ta có một hộp phấn tuyệt hảo, muốn tìm thời điểm tặng cho tỷ tỷ đây.”

Uyển Nhi híp híp mắt: “Ta chỉ là một nô tì thôi, không dám nhận sự tôn kính của các người như vậy, sợ tổn thọ. Hai người các người đều lớn lên ở kinh thành?” Uyển Nhi đối với bà vú Đường trước tặng son cho nàng có ấn tượng rất sâu, nghĩ đến người trong kinh thành đều làm việc như vậy, thích đưa tiền mua chuộc người khác. Nàng nghĩ, hai nha hoàn này diễn xuất không khác Bà vú Đường là bao, nghĩ đến nếu không phải người kinh thành gốc cùng phải ở kinh thành không ít thời gian.

“Đó là điều đương nhiên. Khi ta năm tuổi đã ở tại kinh thành.” Lan Nhi có chút kiêu ngạo, nàng cùng Hương Nhi là loại từ nhỏ đã được người môi giới lựa chọn đưa lên kinh thành, dạy dỗ đặc biệt nhắm vào các đại gia đình, dung mạo thanh tú, thông minh ngoan ngoãn, bất kể thù thù, phòng bếp đều đặc biệt giỏi giang, đạo lý đối nhân xử thế, lại càng được dạy dỗ đặc biệt. Nha hoàn giống như vậy, giá gấp hai ba lần thậm chí bốn năm lần nha hoàn bình thường cho nên bọn họ cũng thấy mình cần thể diện nhiều hơn nha hoàn bình thường, phải có kiến thức, cách nói chuyện làm việc khó tránh mang theo vài phần kiêu ngạo.

Uyển Nhi thấy bộ dáng đắc ý của Lan Nhi, trong lòng thực không thoải mái, nha hoàn mua trong kinh thành thì giỏi lắm sao, đội trời đạp đất không phải cũng chỉ là mạng nha hoàn giống như nàng. Xem nàng thu thập hai nha đầu không biết trời cao đất dày này như thế nào.

Chương 72: Mây Trôi (2)

Uyển Nhi khẽ hừ một tiếng, đẩy cây trầm bạc của Hương Nhi ra: “Nếu các người đều lớn lên ở kinh thành, liền phải biết có một số việc không thể dùng tiền giải quyết được. Ví dụ như, mạo phạm quý nhân, phạm vào vương pháp, mấy việc đó có thể dùng tiền để giải quyết được sao? Nếu chỉ cần thế, vậy vương pháp để làm gì?”

Nàng gỡ từ trên đầu mình xuống hai cây trầm bạc to hơn, chất bạc càng tinh khiết hơn, ý bảo cây ngân trầm của mình so với của Hương Nhi tốt hơn rất nhiều, nàng không lạ gì cây ngân trầm của Hương Nhi: “Ta chỉ là một nô tì nhỏ, chuyện của các người, không giúp được các người. Tốt nhất nên chờ Nhị tiểu thư, các người đi cầu xin nàng thì hơn. Các người tốn công lúc này, không bằng nên đi hầu hạ Tam tiểu thư cho tốt, cố gắng để Nhị tiểu thư có thể thấy phần tận tâm của các người đối với chủ tử có thể tha cho các người cũng chưa biết chừng.”

Hương Nhi bắt đầu đi, đành thu hồi cây trầm lại, đứng bên cạnh Lan Nhi: “Tại sao Nhị tiểu thư vẫn chưa trở lại? Chúng ta đi xem xem? Xem có thể hỗ trợ gì không?”

Uyển Nhi làm sao để cho các nàng nịnh hót trước mặt Hạ Thụy Hi được? Lạnh lùng kéo ghế ra, chặn cửa lại: “Tiểu thư của chúng ta ở nơi đó đã có Thuần Nhi hầu hạ, dù không đông, còn có trường tùy bên cạnh lão gia hỗ trợ, các người là nha hoàn của Tam tiểu thư, trên người còn mang tội, chạy tới xem nào nhiệt làm gì?” Chỉ vào Hương Nhi: “Người đi xem Tam tiểu thư, nếu nàng đang ngủ, đắp kín mền cho nàng, nếu không thoải mái, liền xoa tay đâm bóp chân cho nàng, nếu hầu hạ không chu đáo, cẩn thận tội thêm một bậc!” Hừ, lại có thể dám đến nịnh hót bên cạnh tiểu thư của nàng, không nhìn xem Uyển Nhi nàng có ở đây hay không?

Hương Nhi và Lan Nhi hận Uyển Nhi chết đi được, lại không có cách gì với nàng, đành phải cười làm lành đi vào chăm sóc Hạ Thụy Bội. Giường cũng chỉ cách gian ngoài một tấm bình phong mỏng, những lời đó Hạ Thụy Bội sớm đã nghe vào tai, thấy nha hoàn của mình liều mạng lấy lòng nha hoàn của Hạ Thụy Hi, muốn đến nịnh hót bên người Hạ Thụy Hi, trong lòng vừa đắng vừa chát, càng cảm thấy đau khổ tức giận hơn.

“Mở cửa! Tiểu thư đã trở lại.” Ngoài cửa vang lên tiếng nói của Thuần Nhi, Uyển Nhi vội đứng dậy kéo cửa ra, cười nói: “Tiểu thư, ngài về rồi sao? Lão gia có sao không? Không có gì trở ngại chứ?”

Hạ Thụy Hi lên tiếng, cởi áo choàng xuống đưa cho Uyển Nhi: “Hầu hạ ta rửa mặt chải đầu mặc quần áo, lập tức chuẩn bị điểm tâm. Tam tiểu thư đâu?”

Uyển Nhi hướng bình phong hất hất cằm, thấp giọng nói: “Một mực khóc lóc trong đó, khuyên như thế nào cũng không được, lúc này mới dừng lại. Ngài mất ngủ cả đêm, không bằng nên nghỉ ngơi một lát?”

Hạ Thụy Hi nhận lấy khăn nóng Uyển Nhi đưa tới, vừa lau mặt vừa đi vào bên trong: “Không ngủ được, lão gia ở bên đó không ai chăm sóc, ta chỉ trở về thăm nó và thay quần áo, đợi lát nữa còn phải đi hầu lão gia ăn cơm.”

“Nhị tiểu thư, ngài địa từ đại bị, tha cho bọn nô tì đi?” Một tiếng gọi to duyên dáng, Hương Nhi và Lan Nhi bỏ Hạ Thụy Bội xuống lao tới đồng loạt quỳ rạp xuống trước mặt phục lạy Hạ Thụy Hi.

Hạ Thụy Hi nhíu mày, hai nha hoàn này, nàng không thích chút nào, cảm giác các nàng rất nhanh nhẹn linh hoạt, tâm tư quá nhiều, không đáng tin cậy, ở những mặt khác thậm chí còn không bằng Uyển Nhi, cũng không hiểu tại sao lúc trước Hạ lão gia lại mua hai người này nữa?

Uyển Nhi thấy sắc mặt Hạ Thụy Hi không tỏ thái độ gì, tiến lên phía trước nói: “Không thấy Nhị tiểu thư đang vội sao? Làm chậm chuyện của chủ tử, các người gánh chịu nổi sao?”

Thanh âm của Hạ Thụy Hi lạnh lùng nói: “Trước tiên các người, chú ý hầu hạ Tam tiểu thư. Còn chuyện hai người các người phạm phải, sau này sẽ thẩm tra lại. Hai người các người nghe cho kỹ đây, chuyện đêm qua là do lão gia bệnh cũ tái phát, ngã vào cửa phòng Tam tiểu thư, làm Tam tiểu thư kinh sợ, ngoài ra, các người chẳng biết gì hết, hiểu chưa? Nếu chưa hiểu, ta sẽ cho người khâu miệng hai người các người lại!”

Hương Nhi và Lan Nhi nghe thấy Hạ Thụy Hi muốn cho người khâu miệng hai nàng lại, tưởng muốn lấy mạng hai nàng, co rúm người lại, lắp bắp nói: “Tiểu thư tha mạng, nô tì hiểu rồi.” Không ngờ Nhị tiểu thư bình thường không nói nhiều, luôn cười híp mắt lại là người ác độc đến thế, nhất định đã nghĩ muốn lấy mạng hai nàng.

Hạ Thụy Hi thấy đe dọa thành công, lại dặn dò Uyển Nhi: “Uyển Nhi, người đi tìm hai bà vú tới đây hỗ trợ chăm sóc. Không được sự cho phép của ta, không được để Lan Nhi và Hương Nhi nói chuyện với người khác, càng không được để chúng đi lung tung.”

“Vâng.” Uyển Nhi vui mừng phấn chấn đồng ý, lập tức chạy đi tìm người đến giúp nàng trông chừng người khác. Lúc này Hạ Thụy Hi mới tiến vào trong buồng nhìn Hạ Thụy Bội: “Muội sao rồi?”

Hạ Thụy Bội nghe thấy tiếng nói của nàng, cuối cùng cũng có thay đổi, khàn khàn cất giọng: “Cha sao rồi?”

Hai mắt Hạ Thụy Bội sưng đỏ như hai quả đào, tóc tai rối loạn, quần áo trên người nhàu bết, không hề có sức sống. Thấy hình dáng thật đáng giận nhưng cũng đáng thương của nàng, Hạ Thụy Hi lại không khỏi có chút mềm lòng, thở dài một hơi: “Cha uống thuốc, mới ngủ rồi. Vì sao muội lại hồ đồ như vậy?”

Cho dù muội chạy trốn, có khả năng chạy tới đâu đây? Hơn nữa, muội hiểu được A Khác bao nhiêu? Không sợ hấn nữa đường lấy tiền, bỏ muội chạy trốn chứ? Người ngoài dù thế nào cũng không thể bằng cha mẹ mình được.”

Hạ Thụy Bội không đáp lời của nàng, sai khi im lặng một lúc lâu, mới nói: “Tỷ không cần giả vờ giả vịt khuyên ta, cũng không cần thương hại ta. Ta chỉ không ngờ sẽ khiến phụ thân tức giận đến như vậy, ngoài chuyện đó ra, ta không cho rằng ta đã sai, chỉ là không tốt số như tỷ thôi. Mặc dù A Khác là một người nhất gan, nhưng tối thiểu hấn cũng không máu lạnh giống như các người, còn có thể đồng cảm với ta. Các người chỉ muốn bức ta vào chỗ chết.”

Hạ Thụy Hi tức giận muốn chết: “Muội làm chuyện sai lầm, còn muốn nói lý sao? Chúng ta bức muội khi nào? Phụ thân vì chuyện của muội, khổ tâm biết bao? Hôm qua ta còn nghe thấy ông nói chuyện với Âu Nhị lão gia, mời ông ấy hỗ trợ đi qua nói chuyện với Tôn gia. Muội là cốt nhục do cha mẹ sinh ra, bọn họ làm sao để muội đi chịu khổ được? Cha và nương đối với muội như vậy, trong lòng muội không biết hay sao?”

“Cốt nhục họ sinh ra? Trong mắt bọn họ từ xưa tới nay cốt nhục họ sinh ra chỉ có ba người các người, ta chẳng là gì cả. Có phải các người muốn đợi khi lửa ta lên kiệu hoa, thành quả phụ, bảo toàn thanh danh Hạ gia, các người mới hài lòng? Các người cũng khỏi phải gặp ta nữa?” Lúc này trước mặt Hạ Thụy Bội toàn áo tường điền cuồng bị người bức hại.

Hạ Thụy Hi không biết nói gì hơn: “Làm sao muội lại nói khó nghe như vậy? Nếu bọn họ không thương muội, tại sao lại cho muội đến kinh thành giải sầu? Làm người phải có lương tâm. Muội tốt nhất không nên chọc tức phụ thân lần nữa, nếu ông có mệnh hệ gì, ta nhất quyết sẽ không tha cho muội. Trong cái nhà này, không phải chỉ có một mình muội muốn sống, còn có nương và đệ đệ phải dựa vào phụ thân nữa.”

“Đúng vậy, ta không có lương tâm, người thì có lương tâm sao. Đương nhiên rồi, Âu gia tứ thiếu phu nhân, được thân vương làm mai, thật nở mày nở mặt a! Đương nhiên muốn giả bộ thiện lương rộng lượng hiền thực một chút, nếu không thật là có lỗi với đại danh đình đình Hạ Nhị tiểu thư của người quá!” Hạ Thụy Bội châm chọc nhếch khóe môi lên.

Hạ Thụy Bội nghĩ mãi vẫn không ra, rốt cuộc Hạ Thụy Hi tốt hơn nàng ở điểm nào. Hạ Thụy Hi cả ngày chỉ ham chơi, viết chữ cũng không đẹp bằng nàng, làm thơ cũng không tốt bằng nàng, thêu hoa cũng không đẹp bằng nàng, đánh đàn cũng không hay bằng nàng, vẽ tranh cũng không bằng nàng, nổi tiếng lỗ mãng, mười lăm tuổi, còn không có người tới cửa cầu hôn. Cha mẹ chỉ trách mắng lấy lệ mà thôi, mắng cứ mắng, nhưng Hạ phu nhân vẫn thường dẫn nàng ta đi theo ta ngoài làm khách, biến thành nhân vật nổi bật. Kẻ phá hoại chủ ý của nàng, chính là vị thân vương kia, lại còn nhân họa đắc phúc, có được một mối hôn sự tốt như vậy.

Dựa vào cái gì Hạ Thụy Bội nàng phải chịu mệnh sống thù tiết? Rõ ràng người bi thảm nhất chính là nàng, người cần phải thấp nén hương đầu tiên kia là nàng mới phải, Hạ Thụy Hi chẳng có chuyện gì, cả nhà đều cố gắng hết sức cũng phải để Hạ Thụy Hi đi thấp nén hương đầu tiên kia, mà không phải để nàng thấp. Nếu nàng thấp nén hương đầu tiên kia, với vậy hiện tại người may mắn chính là nàng, chứ không phải Hạ Thụy Hi. Hạ Thụy Bội càng nghĩ càng giận, càng nghĩ càng cảm thấy vợ chồng Hạ lão gia bất công, ánh mắt nhìn về phía Hạ Thụy Hi cũng càng tăng vẻ không tốt.

Bạn đang đọc truyện *Gái Ế Không Hiền* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.